

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YILAN VE GÜVERCİNİN NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

SHELBY MAHURIN

YABANCI

CADI İLE CADI AVCISININ SON SAVAŞI BAŞLIYOR

"Bu enfes, mükemmel ve zaman zaman da
yürek burkan seriyi okumanızı şiddetle tavsiye
ediyorum. *Tanrılar ve Canavarlar* genç yetişkin
türünün en iyi örneklerinden biridir"

—THE YOUNG FOLKS

"*Tanrılar ve Canavarlar* ı Lou'nun bir tepsi
tarçınlı çöreği mideye indirmesinden
daha hızlı yalayıp yuttum!"

→COFFEE, BOOK & CANDLE

"Bu kitaba çok katmanlı demek az kalır.
Tanrılar ve Canavarlar bunun çok daha
ötesinde. Mükemmel ve can acıtıcı...
yoğun ve büyüleyici."

—TOPPIN' UP

TANRILAR
ve
CANAVARLAR

TANRILAR *ve* CANAVARLAR

SHELBY MAHURIN

Çeviren
Ceren Gürein

Bana arkadaştan çok bir kız kardeş olan Jordan'a

I. BÖLÜM

Quand le chat n'est pas là, les souris dansent.
Kedinin olmadığı yerde, meydan farelere kalır.
— Fransız Atasözü

FARE YUVASI

Nicholina

*Kırmızı defne, gözotu, güzelavrat
Bir engereğin dişi, bir baykuşun gözü
Bir tutam bitki, biraz da hayvanat
İster emeli adil olsun, isterse niyeti kötü.*

*Dostun irini ve de düşmanınki
Siyaha boyanmış bir ruh, sanki yıldızsız bir gece
Karanlıkta hayaletlerin süzüldüğü gibi
Pürüzsüz bir uçuşla birinden diğerine.*

Büyü tanıdık, ah, evet, çok tanıdık hem de. En sevdiğimiz. O bunu sık sık okumamıza izin veriyor. Büyü kitabını. Sayfayı. Büyüyü. Parmaklarımız her bir kalem darbesinin, solmuş her bir harfin üzerinde geziniyor ve vadedilen şey karşısında karıncalanıyorlar. Asla yalnız olmayacağımızı vadeliyorlar ve onlara inanıyoruz. Ona inanıyoruz. Çünkü yalnız değiliz –hiçbir zaman yalnız değiliz– fareler onlarca, yüzlerce başka fareyle birlikte yuvalarda yaşarlar. Yavrularını, çocuklarını büyötmek için birlikte yuvalarlar ve bol miktarda yiyecek ve büyü içeren sıcak, kuru köşeler bulurlar. Hastalığın, ölümün olmadığı kuytular.

Parmaklarımız parşömenin üzerinde kıvrılarak taze izler bırakıyor.

Ölüm. Ölüm, ölüm, *ölüm*, bize hem dost hem de düşman, nefes kadar mutlak, hepimizin kapısını çalan.

Ama benim değil.

Ölüler hatırlamamalı. Onların rüya gördükleri geceden sakının.

Şimdi kâğıdı yırtıyoruz, parçalara ayırıyoruz. Öfke dolu parçalara. Kül gibi dağılıyorlar karda. Anılar gibi.

Fareler birlikte yuva yaparlar, evet –birbirlerini güvende ve sıcak tutarlar– ama yavrulardan biri hastalandığında, fareler onu yiyecektir. Ah, evet. Anneyi ve yuvayı beslemek için bir güzel mideye indirirler onu. En yeni doğan her zaman hastadır. Her zaman küçük. Hasta, küçük fareyi yutacağız ve o da bizi besleyecek.

Bizi besleyecek.

Onun dostlarını avlayacağız, *dostlarını* –bu kelimeyle, bu içi boş sözle boğazımdan bir hırıltı kopuyor– ve tıka basa keder ve suçlulukla, hüsrana ve korkuyla dolana dek besleyeceğiz onları. Nereye gidersek, peşimizden gelecekler. Sonra onları da yutacağız. Ve hasta, küçük fareyi Le Blanc Şatosu'nda annesine teslim ettiğimizde –bedeni solduğunda, *kanadığında*– ruhu sonsuza dek bizimle kalacak.

Bizi besleyecek.

Asla yalnız olmayacağız.

L'ENCHANTERESSE

Reid

Mezarlığın üzerine bir sis çöktü. Eski, ufalanmış, üzerindeki isimler çoktan suya ve toprağa karışmış mezar taşları, uçurumun kenarında durduğumuz yerden göğü deliyordu. Aşağımızdaki deniz bile sessizliğe bürünmüştü. Şafak sökmeden önceki bu ürkütücü ışıktaki, *mezar kadar sessiz* ifadesinin ne anlama geldiğini sonunda anladım.

Coco bir eliyle yorgun gözlerini ovuşturup sisin ötesindeki kiliseyi işaret etti. Küçük. Ahşap. Çatının bir kısmı çökmüş. Görünürde papazın pencerelerinden süzülen bir ışık yok. "Terk edilmişe benziyor."

"Ya edilmemişse?" Beau başını sallayarak homurdansa da ani bir esnemeye durdu. Lafı dolandırıyordu. "Burası bir *kilise* ve yüzlerimiz Belterra'nın her tarafına yapıştırılmış durumda. Bir taşra rahibi bile bizi tanır."

"İyi." Coco'nun yorgun sesi muhtemelen istediğinden daha az saldırgan çıktı. "Köpekle birlikte dışarıda uyursun."

Hep birlikte, bizi takip eden hayaletimsi beyaz köpeğe bakmak için aynı anda döndük. Cesarine'in biraz ötesinde ortaya çıkmıştı, biz yol yerine sahilden yolculuk etme konusunda anlaşmadan hemen önce. Hepimiz La Fôret des Yeux'yü bir ömür yetecek kadar görmüştük. Köpek günlerdir peşimizden geliyor fakat dokunacak

* (Fr.) Gözler Ormanı —çn

kadar yaklaşmıyordu. İhtiyatlı, kafası karışmıştı ve matagotlar belirdikten kısa bir süre sonra ortadan kaybolmuştu. Bir daha da dönmemişlerdi. Belki köpek de huzursuz bir ruhtu – yeni bir matagot türüydü. Belki yalnızca kötü bir alametti. Belki de bu yüzden Lou ona henüz bir isim vermemişti.

Yaratık şimdi bizi izliyordu, suratımda gezinen gözleri hayale-timsi bir dokunuş gibiydi. Lou'nun elini daha sıkı tuttum. "Bütün gece yürüdük. Kimsenin bizi bir kilisede arayacak hâli yok. Saklanmak için gayet iyi bir yer. Eğer terk edilmemişse de" –o araya girmeden Beau'nun sözünü kestim– "kimse bizi görmeden oradan ayrılırsınız. Anlaştık mı?"

Lou, Beau'ya genişçe sırttı. O kadar geniş bir sırtıydı ki neredeyse bütün dişlerini sayabiliyordum. "Yoksa *korkuyor* musun?"

Beau ona kuşkulu bir bakış attı. "Tünellerde olanlardan sonra sen de korkmalısın."

Lou'nun sırtışı kayboldu ve Coco gözle görülür şekilde kaskatı kesilerek gözlerini kaçırdı. Gerginlikle, ben de baston yutmuş gibi doğruldum. Ancak Lou başka bir şey söylemedi, bunun yerine elimi bırakıp yavaşça kapıya doğru yürüdü. Kolu çevirdi. "Kilitli değil."

Tek kelime etmeden Coco ve ben onun peşinden içeri girdik. Beau bir an sonra antrede bize katılarak karanlık odayı bariz bir şüpheyile süzdü. Şamdanı kalın bir toz tabakası kaplamıştı. Balmumu ahşap zemine damlamış, ölü yaprakların ve döküntülerin arasında katılmıştı. Ötedeki tapınaktan bir hava akımı gelip geçti. Salamura gibi kokuyordu. Çürük gibi.

"Bu boktan yer kesinlikle perili," diye fısıldadı Beau.

"Kelimelerine dikkat et." Ona kaşlarımı çatarak tapınağa girdim. Harap olmuş kilise sıralarını gördüğümde göğsüm sıkıştı. Ve de köşede çürümeye bırakılmış yırtık ilahi sayfalarını. "Burası bir zamanlar kutsal bir yerdi."

"Perili falan değil." Lou'nun sesi sessizlikte yankılandı. Vitraylı

* Matagot ya da Mandagot, Fransız folklorunda kara kedi şeklini alma eğiliminde olan bir ruhtur. –çn

bir pencereye bakmak üzere arkamda durdu. Azize Magdaleine'in pürüzsüz yüzü de bakışlarına karşılık verdi. Belterra'daki en genç azize olan Magdaleine, bir adama kutsanmış bir yüzük hediye ettiği için Kilise tarafından kutsal sayılmıştı. Yüzükle birlikte, adamın ihmalkâr karısı ona tekrar âşık olup –adam çok tehlikeli bir deniz yolculuğuna çıktıktan sonra bile– yanından ayrılmayı reddetmişti. Kadın onun peşinden dalgaların içine atlamış ve boğulmuştu. Ne var ki, Magdaleine'in gözyaşları onu hayata döndürmüştü. "Ruhlar kutsanmış topraklarda yaşayamaz."

Beau'nun kaşları çatıldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Sen nasıl *bilmiyorsun*?" diye çıkıştı Lou.

"Dinlenmeliyiz." Bir kolumu Lou'nun omuzlarına sararak onu yakındaki bir kilise sırasına götürdüm. Gözlerinin altındaki koyu halkalarla her zamankinden daha solgun görünüyordu, günlerdir süren zorlu yolculuk yüzünden saçları karmakarışık ve rüzgârdan dağılmıştı. Birden çok kez –o benim bakmadığımı zannederken– tüm bedeninin sanki hastalıkla mücadele ediyormuş gibi şiddetle sarsıldığını görmüştüm. Şaşırmıyordum. Sonuçta büyük badireler atlatmıştı. Hepimiz atlatmıştık. "Köylüler yakında uyanır. Herhangi bir gürültü duyarlarsa bakmaya geleceklerdir."

Coco bir sıraya yerleşerek gözlerini kapadı ve pelerininin başlığını kafasına çekti. Kendini bizden sakladı. "Biri nöbet tutmalı."

Gönüllü olmak için ağzımı açmıştım ki Lou araya girdi. "Ben tutarım."

"Hayır." Lou'nun en son ne zaman uyuduğunu hatırlayamayarak başımı iki yana salladım. Tenime değen teni soğuk ve nemliydi. Eğer *gerçekten* hastalıkla mücadele ediyorsa dinlenmeye ihtiyacı vardı. "Sen uyu. Nöbeti ben tutarım."

Elini yanağıma koyarken boğazının derinliklerinden bir ses yankılandı. Başparmağı dudaklarımı okşayarak bir süre üzerlerinde gezindi. Tıpkı gözleri gibi. "Seni izlemeyi tercih ederim. Rüyalarında ne göreceğim, Chass? Ne duyacağım..."

"Ben yiyecek bir şeyler var mı diye bulaşıkhaneyi kontrol ede-

ceğim,” diye mırıldandı Beau bizi iterek yanımızdan geçerken. Omzunun üzerinden Lou’ya iğrenmiş bir bakış attı. Onun gidişini izlerken midem guruldadı. Sertçe yutkunarak açlığın sebep olduğu ağrıyı görmezden geldim. Göğsümdeki ani, tatsız baskıyı. Yavaşça Lou’nun elini yanağımdan çektim ve bir omuz silkişle paltomu üzerimden çıkardım. Ona verdim.

“Hadi uyu, Lou. Seni gün batımında uyandırırım ve sonra” —kelimeler boğazımı yaktı— “sonra yola devam ederiz.”

Şato’ya.

Morgane’a.

Mutlak ölüme.

Endişelerimi tekrar dile getirmedim.

Lou, ona katılsak da katılmasak da Le Blanc Şatosu’na gideceğini açıkça belirtmişti. İtirazlarıma rağmen —*neden* en başında müttefik aradığımızı, neden onlara *ihtiyacımız* olduğunu hatırlatmama rağmen— Lou, Morgane’in üstesinden tek başına gelebileceği konusunda ısrar etti. *Claud’u duydun*. Bu sefer tereddüt etmeyeceği konusunda ısrar etti. *O artık bana dokunamaz*. Atalarının evini ve onunla birlikte tüm akrabalarını yakıp kül edeceği konusunda ısrar etti. *Yenisini inşa edeceğiz*.

Neyin yenisini? diye sormuştum ihtiyatla.

Her şeyin yenisini.

Daha önce böyle yoğun bir sabit fikirlilikle hareket ettiğini hiç görmemiştim. Hayır. Takıntıyla. Çoğu gün, gözleri vahşi bir ışıltıyla —yabani bir açlıkla— parlıyordu, diğer günlerdeyse içlerinde karanlıktan başka bir şey yoktu. O günler kesinlikle çok daha kötüydü. Beni ya da onu teselli etmeye yönelik zayıf girişimlerimi görmeyi reddederek dünyayı ölü bir ifadeyle izlerdi.

Onu yalnızca tek bir kişi teselli edebilirdi.

Ve o da ölmüştü.

Lou beni yanına çekti, neredeyse dalgınlıkla boynumu okşadı. Soğuk dokunuşuyla omurgamdan aşağı bir ürperti dalgası indi ve ani bir uzaklaşma arzusu beni ele geçirdi. Bunu görmezden geldim.

Yogun ve ağır bir sessizlik kapladı odayı, tahtlı midemden gelen gurultuları saymazsak. Açlık artık daimi bir yol arkadaşıydı. En son ne zaman karnımı doyurduğumu hatırlamıyordum. Troupe de Fortune'la mıydı? Kovuk'tayken mi? Kule'de mi? Koridorun karşısında, Coco'nun nefesi yavaş yavaş sabit bir ritme kavuştu. Lou'nun buz gibi teni ya da göğsümdeki ağır yerine sese ve tavan kirişlerine odaklandım.

Ancak bir an sonra bulaşıkhaneden çığlıklar yükseldi ve tapınağın kapısı ardına kadar açılıverdi. Beau aceleyle kürsünün yanından geçerek ileri atıldı. "Yok artık!" Ben ayağa kalktığım sırada çılgınca çıkışa doğru işaret ediyordu. "Gitmemiz lazım! Hemen, şimdi, hadi yürüyün..."

"Durl!" Rahip cübbesi giyen huysuz bir adam elinde tahta bir kaşıkla tapınağa daldı. Kaşıktan sarımsı renkte güveç damlıyordu. Beau adamın kahvaltısını bölmüş gibi duruyordu. Adamın —kır, dağınık, yüzünün çoğunu gizleyen— sakalındaki sebze taneleri şüphe-lerimi doğrular nitelikteydi. "Buraya gel dedim..."

Geri kalanımızı görünce ayakları kayarak aniden durdu. İçgüdüsel olarak yüzümü gölgelere gizlemek için döndüm. Lou hızla pelerininin başlığını beyaz saçlarının üzerine geçirdi ve Coco kaçmaya hazır bir şekilde gerilerek ayağa kalktı. Ama artık çok geçti. Bizi tanıdığını gösteren o ifade adamın koyu renkli gözlerinde kıvılcımlanmıştı bir kere.

"Reid Diggory." Arkamdaki kişiye dönmeden önce, koyu bakışlarıyla beni tepeden tırnağa süzdü. "Louise le Blanc." Beau kendine engel olamayarak antrede durduğu yerden boğazını temizledi ve rahip alay edercesine gülüp başını iki yana sallamadan önce onu kısaca bir inceledi. "Evet, senin de kim olduğunu biliyorum, çocuk. Ve senin," diye ekledi, başlığı hâlâ yüzünü karanlığa gömen Coco'ya dönerek. Sözüne sadık kalan Jean Luc, Coco'nun araniyor posterini de bizimkinin yanına eklemişti. Rahibin gözleri Coco'nun çektiği bıçağa çevrilerek kısıldı. "Kendine bir zarar vermeden kaldır şunu."

* (Fr.) Talih Topluluğu —çn

“İzinsiz girdiğimiz için üzgünüz.” Ellerimi yalvarırcasına kaldırıırken Coco’ya uyarıcı sert bir bakış attım. Yavaşça koridora geçerek çıkışa doğru ilerlemeye başladım. Hemen arkamdan Lou adımlarımı takip etti. “Kötü bir niyetimiz yoktu.”

Rahip burnundan alayla gülse de kaşığını indirdi. “Evime zorla girdiniz.”

“Burası bir kilise.” Kayıtsızlık Coco’nun sesini cansızlaştırmıştı ve eli aniden hançerin ağırlığını taşıyamıyormuşçasına aşağı indi. “Özel bir konut değil. Ayrıca kapı açıktı.”

“Belki de bizi içeri çekmek içindi,” diye önerdi Lou beklenmedik bir keyifle. Başını eğerek hayranlıkla rahibe baktı. “Ağına çeken bir örümcek gibi.”

Benimkiler gibi rahibin de kaşları konuşmanın yönünün ani değişimi karşısında çatıldı. Beau’nun sesi kafa karışıklığımızı yansıtıyordu. “Ne?”

“Ormanın en karanlık derinliklerinde,” diye açıkladı Lou bir kaşını kaldırarak, “diğer örümcekleri avlayan bir örümcek yaşar. L’Enchanteresse deriz ona. Büyücü Kadın. Öyle değil mi, Coco?” Coco cevap vermediğinde ona aldırmadan devam etti. “L’Enchanteresse düşmanlarının ağlarına sızarak ipek ipliklerini koparır ve onları avlarını tuzağa düşürdüklerine inandırır. Örümcekler ziyafet çekmeye geldiğinde hücumla geçerek benzersiz zehriyle onları yavaşça zehirler. Ve günlerce onların tadını çıkarır. Gerçekten de hayvanlar âleminde acı çektirmekten hoşlanan birkaç yaratıktan biri.”

Hepimiz ona bakakaldık. Coco bile. “Bu rahatsız edici,” dedi Beau sonunda.

“Bu zekice.”

“Hayır.” Beau suratını ekşiterek yüzünü buruşturdu. “Bu yamyamlık.”

“Sığınağa ihtiyacımız vardı,” diye araya girdim fazla yüksek bir sesle. Fazla çaresizce. Şaşkınlıkla kaşlarını çatmış, onların didişmelerini izleyen rahip dikkatini tekrar bana çevirdi. “Kilisenin dolu olduğunu fark etmedik. Şimdi gidiyoruz.”

Adam bizi sessizce incelemeye devam ederken dudakları hafifçe kıvrıldı. Buna karşılık önümde altın iplik belirdi. Arayış içinde. İrdeleyen. Koruyan. Sessiz sorusunu görmezden geldim. Burada büyüye ihtiyacım olmayacaktı. Rahip elinde yalnızca bir kaşık tutuyordu. Bir kılıç savursa bile, yüzündeki çizgiler yaşlı olduğunu gösteriyordu. Buruş buruştu. Uzun boyuna rağmen zaman kaslarını eritmiş ve arkasında cılız bir yaşlı adam bırakmış gibiydi. Onu atlatabilirdik. Kaçmaya hazır bir şekilde Lou'nun elini tutarken Coco ve Beau'ya bir bakış attım. Her ikisi de hafif bir baş hareketiyle anladıklarını belirttiler.

Kaşlarını çatan rahip bizi durdurmak istercesine kaşığını kaldırdı fakat tam o anda taze bir açlık dalgası burktu midemi. Gurultusu odada bir deprem gibi yankılandı. Duymazdan gelmek imkânsızdı. Ardından yaşanan sessizlikte rahip gözlerini daha da kısarak Azizze Magdaleine'e bakmak için bakışlarını benden ayırdı. Bir başka gurultu sonrası isteksizce mırıldandı, "En son ne zaman yemek yediniz?"

Cevap vermedim. Sıcaklık yanaklarıma hücum etti. "Şimdi gidiyoruz," diye tekrarladım.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Onu sormadım."

"Birkaç... gün oldu."

"Kaç gün?"

Beau benim yerime cevap verdi. "Dört."

Midemden yükselen başka bir gurultu sessizliği sarstı. Rahip başını iki yana salladı. Kaşığı bütün olarak yutmayı tercih edermiş gibi bir ifadeyle sordu, "Peki... en son ne zaman uyudunuz?"

Bir kez daha, Beau kendine hâkim olamamış gibiydi. "İki gece önce birkaç balıkçının teknesinde uyukladık ama içlerinden biri bizi güneş doğmadan yakaladı. Bizi ağına düşürmeye çalıştı, ahmak."

Rahibin gözleri tapınağın kapılarına kayd. "Sizi buraya kadar takip etmiş olabilir mi?"

"Ahmağın teki olduğunu söyledim ya. Onun yerine, Reid onu ağa düşürdü."

O gözler yine benimkileri buldu. “Ona zarar vermedin,” Bu soru değildi. Ben de cevap vermedim. Bunun yerine, Lou’nun elini daha sıkı tuttum ve kaçmaya hazırlandım. Bu adam –bu kurusıkı adam– yakında alarmı çalacaktı. Jean Luc gelmeden önce aramızda kilometrelerce mesafe koymamız gerekiyordu.

Lou benimle aynı endişeyi paylaşmıyor gibiydi.

“Adınız nedir, rahip?” diye sordu merakla.

“Achille.” Adamın kaşları tekrar çatıldı. “Achille Altier.”

İsim tanıdık gelse de bir türlü çıkaramadım. Belki bir zamanlar Cesarine Azize Cécile Katedrali’ne gelmişti. Belki de onunla ben yeminli bir Chasseur’ken tanışmıştım. Onu kuşkuyla süzdüm. “Neden avcılar çağırmadınız, Peder Achille?”

Adam son derece rahatsız görünüyordu. Omuzlarından gergizlik yayılıyordu, başını eğip kaşığına baktı. “Bir şeyler yemelisiniz” dedi kabaca. “Arka tarafta güveç var. Muhtemelen herkese yeter.”

Beau hiç tereddüt etmedi. “Neyli?” Omzumun üzerinden ona ters bir bakış attığımda omuz silktilti. “Bizi tanıdığı an tüm kasabayı uyandırabilirdi...”

“Hâlâ yapabilir,” diye hatırlattım ona sert bir tonla.

“...ayrıca midem kendini sindirmek üzere,” diye bitirdi lafını. “Sesinden anlaşıldığı üzere seninki de. Yemeğe ihtiyacımız var.” Burnunu çekti ve Peder Achille’e sordu, “Güvecinizde patates var mı? Pek sevmem de. Dokusuyla ilgili.”

Rahibin gözleri kısıldı ve kaşığını bulaşıkhaneye doğru savurdu. “Fikrimi değiştirmeden gözümün önünden kaybol, evlat.”

Beau yanımdan geçip gitmeden önce yenilgiyle başını eğdi. Ancak Lou, Coco ve ben hareket etmedik. İhtiyatla birbirimize baktık. Uzun bir süre sonra Peder Achille iç çekti. “Burada uyuyabilirsiniz de. Ama sadece bir günlüğüne,” diye ekledi sinirli bir şekilde. “yeter ki beni rahatsız etmeyin.”

“Pazar sabahı şu an.” Sonunda Coco başlığını indirdi. Dudakları çatlamış, beti benzi atmıştı. “Köylüler birazdan sabah ayini içi gelmez mi?”

Rahip burnundan güldü. "Yıllardır ayin düzenlemedim."

Münzevi bir rahip. Tabii ya. Şapelin bakımsızlığı şimdi anlaşılıyordu. Eskiden olsa, bu adamı dini bir lider olarak başarısızlığından dolayı küçümseyebilirdim. Bir erkek olarak başarısızlığından dolayı. Mesleğine sırtını döndüğü için onu kınayabilirdim. Tanrı'ya sırtını döndüğü için.

Zamanla bazı şeyler nasıl da değişiyordu.

Beau toprak bir kâseyle yeniden ortaya çıktı ve kayıtsızca kapıya yaslandı. Güveçten yükselen buhar yüzünün etrafını sarıyordu. Midedem tekrar gürleyince sırtıttı. Sıkılmış dişlerinin arasından, "Bize neden yardım ediyorsunuz, Peder?" diye sordum.

Rahibin bakışları solgun yüzümde, Lou'nun tüyler ürpertici yara izinde ve de Coco'nun donuk ifadesinde gezindi isteksizce. Gözlerimizin altındaki derin çukurlarda ve çökmüş yanaklarımızda. Sonra gözlerini kaçırarak omzumun üstündeki boşluğa dikti bakışlarını. "Ne fark eder? Sizin yemeğe ihtiyacınız var. Benim de yemeğim. Sizin uyuyacak bir yere ihtiyacınız var. Benim de boş sıralarım."

"Kilise'dekilerin çoğu bizi hoş karşılamazdı."

"Kilise'dekilerin çoğu, bir günahkâr olsaydı kendi annelerini de hoş karşılamazdı."

"Hayır. Ama cadı olsaydı onu yakarlardı."

Rahip küçümseyici bir edayla bir kaşını kaldırdı. "Peşinde olduğun şey bu mu, evlat? Kazık mı? İlahi cezayı vermemi mi istiyorsun?"

"Sanırım," diyerek kapıdan çekildi Beau, "sadece *senin de* Kilise'dekilerden biri olduğuna dikkat çekiyor – tabii, bu hikâyenin günahkârı aslında sen değilsen? Meslektaşlarınız arasında hoş karşılanmıyor musunuz, Peder Achille?" Bulunduğumuz harap olmuş ortama imalı bir bakış attı. "Yargısız infaz yapmaktan nefret etsem de, sevgili başpiskoposlarımız bu viraneyi onarması için kesinlikle birini gönderirdi."

Achille'in bakışları karanlık bir ifadeye büründü. "Laflarına dikkat et."

Beau onu daha fazla kışkırtmadan önce araya girerek kollarımı açtım. İnanmazlık içinde. Hayal kırıklığı içinde. Her türlü... duyguyla. Bu adamın beklenmedik nezaket karşısında boğazımı düğümlendi. Hiç mantıklı değildi. Gerçek olamazdı. Lou'nun çizdiği, bizi ağına çeken bir yamyam örümcek ne kadar korkunç bir tablo olsa da, bir rahibin bize sığınma teklif etmesinden daha olası görünüyordu. "Kim olduğumuzu biliyorsun. Ne yaptığımızı biliyorsun. Bizi saklarken yakalanırsan ne olacağını biliyorsun."

Uzun bir süre anlaşılmasız bir ifadeyle beni inceledi. "O hâlde yakalanmayalım." Genzinden yükselen bir öksürük sesiyle bulaşıkhaneye kapısına doğru yürüdü. Ancak eşiğe geldiğinde durakladı ve Beau'nun kâsesine baktı. Bir an sonra, Beau'nun itirazlarını duymazdan gelerek kâseyi elinden alıp bana uzattı. "Siz sadece çocuksunuz," diye mırıldandı gözlerini kaçırarak. Parmaklarımı kâseyi kavradığımda —midem acıyla kasılırken— elime bırakıverdi. Cübhesini düzeltti. Boynunu ovuşturdu. Başıyla yahniyi işaret etti. "Soğuduğunda bir şeye benzemez."

Sonra arkasını döndü ve odadan çıkıp gitti.

KARANLIK, BENİM

Lou

Karanlık.

Her şeyi örtüyor. Beni sarıyor, üzerime geliyor, göğsümü sıkıştırıyor, boğazımı, dilimi düğümlüyor, ta ki benimle *bir* olana kadar. Karanlığın gözünde kapana kısılmış bir hâlde derinliklerinde boğularak, artık var olmayana dek büzülüyorum. Ben karanlığım. Bu karanlık, benim.

Bu canımı yakıyor.

Acı hissetmemeliyim. Hiçbir şey hissetmemeliyim. Biçimsiz ve bedensizim, tüm Yaratılış'ta bir zerreyim sadece. Şeklim yok. Kontrol edebileceğim bir hayatım, akciğerim veya uzuvlarım yok. Göremiyorum, nefes alamıyorum, yine de karanlık – kör ediyor. Basınç boğuyor, ciğerlerimi eziyor, beni parçalayana kadar her geçen saniye artıyor. Ama çılgılık atamıyorum. Düşünemiyorum. Yalnızca dinleyebiliyorum –hayır, *hissedebiliyorum*– gölgelerin içinden bir ses duyuluyor. Güzel, korkunç bir ses. Beni sarmalıyor, *içimden* geçiyor ve tatlı tatlı fısıldıyor bana bilinçsizliği vadederek. Biraz soluklanmayı vadederek.

Teslim ol, diye mırıldanıyor, ve unut. Hiç acı hissetme.

Bir ya da bin dakikalığına düşünerek tereddüt ediyorum. Teslim olmak ve unutmak, direnmek ve hatırlamaktan daha çekici geliyor. Zayıfım ve acıdan hoşlanmam. Ses o kadar güzel, o kadar çekici,

o kadar güçlü ki neredeyse beni tüketmesine izin veriyorum. Ama yine de... yapamıyorum. Eğer kendimi bırakırsam önemli bir şey kaybederim. Önemli *birini*. Kim olduğunu hatırlayamıyorum.

Kim *olduğumu* hatırlayamıyorum.

Sen karanlıksın. Gölgeleer daha çok üzerime geliyor ve daha da hüzülüyorum ben de. Sonsuz siyah dalgaların altında bir kum tanesi misali. *Bu karanlık senin.*

Yine de dayanıyorum.

COCO'NUN ATEŞİ

Reid

Coco yanımdaki mezar taşına yaslandı. Tepemizde yıkık dökük bir Azize Magdaleine heykeli vardı, gri alacakaranlıkta bronz yüzüne gölge düşmüştü. Gözlerini kapatalı epey olmasına rağmen Coco uyumuyordu. Konuşmuyordu da. Sadece başparmağıyla diğer avucundaki bir yara izini ovuşturuyordu, tekrar tekrar, cildi aşınana dek. Farkında olduğundan şüpheliydim. Herhangi bir şeyin farkında olduğundan şüpheliydim.

Lou, Peder Achille'in akşam yemeği için hazırladığı balıktan memnun kalmayarak kırmızı et için bulaşıkhaneyi yağmaladıktan sonra beni mezarlığa kadar takip etmişti. Lou'nun bifteğe saldırma biçiminde esasen yanlış bir şey yoktu, et tamamen pişmemiş olsa bile. Günlerdir açlıktan kırıliyorduk. Güveçle yaptığımız kahvaltı ile kuru ekmek ve peynirden oluşan öğle yemeği açlığımızı gidermemişti. Ama yine de...

Midem sebepsiz yere kasıldı.

"O hamile mi?" diye sordu Coco uzun bir an sonra. Gözleri aniden açıldı ve yüzüme bakmak için başını çevirdi. Sesi duygudan yoksundu. "Bana dikkat ettiğinizi söyle. Başka bir sorunumuz daha olmadığını söyle."

"İki hafta önce âdet gördü ve o zamandan beri de biz..." Boğazımı temizledim.

Coco başıyla onayladı ve çenesini bir kez daha gökyüzüne doğru kaldırırken derin bir nefes vererek gözlerini kapadı. "Güzel."

Dikkatle ona baktım. La Mascarade des Crânes'den beri izlenmemiş olmasına rağmen gözkapakları hâlâ şişti. Çektiği sürmenaj kalıntıları yanaklarını lekeliyordu hâlâ. Gözyaşı izleri. "Sen..." Kelimeler boğazıma takıldı. Boğazımı temizlemek için öksürerek tekrar denedim. "Yıkanman gerekirse içeride bir küvet gördüm."

Yanıt olarak parmakları başparmağının etrafına kenetlendi, sanki Ansel'in kanını hâlâ ellerinde hissedebiliyormuş gibi. O gece Doleur'de onları yara olana dek ovalamıştı. Giysilerini Leviathan'da pek çok şeyin ters gittiği o handa yakmıştı. "Çok yorgunum." diye mırıldandı sonunda.

Tanıdık keder acısı genzimi yaktı. Fazla tanıdık. "Eğer olanlar hakkında konuşmak istersen..."

Gözlerini açmadı. "Biz arkadaş değiliz."

"Evet, öyleyiz."

Cevap vermeyince, kaşlarımı çatmamak için kendimi zorlayarak arkamı döndüm. Pekâlâ. Bu konuşmayı yapmak istemiyordu. Ben de bunun için can atmıyordum. Soğuğa karşı kollarımı kavuşturmuş kendimi sessizlik dolu uzun bir geceye hazırlamıştım ki Ansel'in hiddetli ifadesi gözkapaklarımdan ardında belirdi. Onun güçlü inancısı. *Lou benim arkadaşım*, demişti bana bir keresinde. Onun peşinden Le Blanc Şatosu'na gitmeye hazırdı, hem de benden önce. Onun sırlarını tutmuştu. Yükünü omuzlamıştı.

Suçluluk duygusu beni delip geçti. Sivri ve keskin.

Hoşumuza gitse de gitmese de Coco ile ben *arkadaştık*.

Aptal gibi hissederek kendimi konuşmaya zorladım. "Tek söylemek istediğim, Başpiskopos öldükten sonra bunun hakkında konuşmanın bana yardımcı olduğu. *Onun* hakkında konuşmanın. Yani..." Gergince omuz silktim, boynum alev alevdi. Gözlerim yanıyor. "Eğer ki... konuşmak istersen... benimle konuşabilirsin."

• (Fr.) Kurukafa Balosu —çn

Şimdi gözlerini açtı. "Başpiskopos hasta ruhlu herifin tekiydi. Reid. Onu Ansel ile kıyaslamak mide bulandırıcı."

"Evet şey" —ona imalı bir şekilde baktım— "sevdiğin kişileri seçemezsin."

Bakışlarını hızla yere indirdi. Utanarak itiraf etmeliyim ki dudakları titredi. "Bunu biliyorum."

"Öyle mi?"

"Tabii ki biliyorum." dedi eski sivrilğine bir parça kavuşarak. Yüzü öfkeyle alevlendi. "Bunun benim hatam olmadığını biliyorum. Ansel beni sevdi ve... onu aynı *şekilde* sevmemiş olmam onu daha az sevdiğim anlamına gelmez. Onu *senden* daha çok sevdiğim kesin." Kendinden son derece emin tavrına rağmen sesi son cümlesinde çatladı. "Bu yüzden tavsiyeni, küçümsemeni ve *acımanı* alıp kışına sokabilirsin." Öfkelenmeyi reddederek yüzümü ifadesiz tuttum. Hıncını benden çıkarabilirdi. Bunu kaldırabilirdim. Ayağa fırlayıp parmağını bana doğrulttu. "Ve burada oturup senin beni *yargılamana* izin vermeyeceğim hem de... hem de..." Göğsü kesik kesik aldığı nefeslerle inip kalkıyordu ve tek bir gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Damlayıp aramıza düştüğünde karda cızırdadı ve Coco'nun tüm vücudu çöktü. "Hem de elimde olmayan bir şey için," diye bitirdi cümlesini, sesi o kadar yumuşaktı ki neredeyse duymayacaktım.

Yavaşça, beceriksizce, onun yanında durmak için ayağa kalktım. "Seni yargılamıyorum, Coco. Sana acımıyorum da." Küçümseyerek dudak bükülüğünde başımı iki yana salladım. "Gerçekten. Ansel benim de arkadaşımdı. Ölümü senin suçun değildi."

"O gece ölen tek kişi Ansel değil."

Birlikte gözyaşı damlasından yükselen zayıf buhara baktık.

Sonra da gökyüzüne.

Duman batan güneşi gizliyordu, tepemizde karanlık ve uğursuzdu. Yoğundu. Bu imkânsız olmalıydı. Günlerdir seyahat ediyorduk. Burada, Cesarine'den —hâlâ duman tüten tünel girişlerinden, katedralden, yeraltı mezarlarından, kaleden, mezarlıklardan, han-

lardan ve geçitlerden— kilometrelerce uzakta gökyüzünün berrak olması gerekirdi. Ama başkent'in altından yükselen alevler ateşin bir ateş değildi. Cehennem'in derinliklerinden doğmuş gibi değil, olmayan ve bitmek tükenmek bilmeyen bir kara ateşti bu.

Coco'nun ateşiydi.

Bütün bir krallığı saran, dumanı tüten bir ateş.

Normal alevden daha sıcak yanıyor, hem tünelleri hem de yollarında hapsolmuş zavallı ruhları kasıp kavuruyordu. Daha da kötü, sü, bize saldıran balıkçının dediğine göre —şansımıza, kardeşi bir Chasseur eriydi— kimse yangını söndüremiyordu. Kral Auguste ateşi yalnızca her girişe bir avcı yerleştirerek kontrol altına almıştı. Balisardaları yangının yayılmasına engel olmuş.

Görünüşe göre, La Voisin doğruyu söylemişti. O, hayatta kalan Dames Rouges'la birlikte ormana kaçmadan önce onu Lérathan'da bir kenara çektiğimde uyarısı açıldı: *Ateş, onun kederini harlanıyor. Coco durana kadar o da durmayacak.*

Toulouse, Thierry, Liana ve Terrance o tünellerde sıkışıp kalmışlardı.

"Yine de senin suçun değil, Coco."

Azize Magdaleine heykeline bakarken yüzü buruştu. "Yangın gözyaşlarım başlattı." Kendini yere bırakarak dizlerini göğsüne çekti. Kollarını bacaklarına doladı. "Hepsi benim yüzümden öldü."

"Hepsi ölmedi." Anında aklım Madam Labelle'e gitti. Baldıran otundan zincirlerine, nemli hapisane hücrelerine. Kralın onun çenesini sıkıca tutan parmaklarına. Ve de dudaklarını. Kan beynine sıçradı. Bu beni aşağılık biri yapsa bile bir parça rahatlamıştı. Coco'nun ateşi yüzünden Kral Auguste'un —*babamın*— uğraşması gereken, annemden daha önemli şeyler vardı.

Düşüncelerimi okuyormuş gibi Coco, "Şimdilik," dedi.

Siktir.

"Geri dönmeliyiz," dedim rüzgâr şiddetlenirken ciddiyetle. Dermandaki kömürleşmiş cesetlerin kokusunu, Ansel'in yerdeki kar-

* (Fr.) Kızıl Kadınlar —çn

düşündüm. Saflarımızda Dames Rouges ve loup garou^{*} olmasına rağmen –Woodwose^{**} olmasına rağmen– yine de kaybetmiştik. Planımızın mutlak saçmalığı beni bir kez daha şaşkınlığa uğrattı. Şato'ya tek başımıza gidersek Morgane bizi öldürürdü. "Lou beni dinlemiyor ama belki seni dinler. Deveraux ve Blaise diğerlerini aramak için geride kaldılar. Onlara yardım edebiliriz, sonra da..."

"Onları bulamayacaklar, Reid. Sana söyledim. O tünellerde kalan herkes öldü."

"Tüneller daha önce değişti," diye tekrarladım bilmem kaçınıcı kez, önceki tartışmalarımızda gözden kaçırmış olabileceğim bir şey –herhangi bir şey– için kafa patlatırken. Coco'yu ikna edersem, o da Lou'yu ikna edebilirdi. Bundan emindim. "Belki tekrar değişmişlerdir. Belki Toulouse ve Thierry güvenli bir geçitte sağ salım sıkışıp kalmışlardır."

"Belki Liana ve Terrance dolunayda ev kedilerine dönüşüyor." Başını kaldırmaya zahmet etmedi, sesi bir kez daha tehlikeli bir şekilde duygudan yoksundu. "Unut gitsin, Reid. Lou haklı. Bu şey sona ermeli. Onun yöntemi gayet iyi – hatta daha iyi. En azından ilerliyoruz."

"O zaman müttefik toplamanın amacı neydi?" Hayal kırıklığını sesime yansıtmamaya çalıştım. "Morgane'ı bir başımıza öldüremeyiz."

"Belli ki onu müttefiklerle de öldüremiyoruz."

"Biz de yenilerini buluruz! Cesarine'e döneriz ve Deveraux ile bir plan yaparız..."

"Ondan tam olarak ne yapmasını bekliyorsun? Bulmayı umduğun bu gizemli müttefikler kim? Claud onları öylece... ağaçta mı yetiştirecek?" Bakışları sertleşti. "La Mascarade des Crânes'de Ansel'i kurtaramadı. Kendi ailesini bile kurtaramadı, yani bu bize de yardım edemeyeceği anlamına geliyor. O, Morgane'ı öldüremez."

* (Fr.) Kurtadam –çn

** "Ormanın Vahşi Adamı" olarak da bilinen Woodwose, ormanların tanrısıdır. –çn

Kabul et, Reidd. İlerlememiz gereken yol bu. Cesarine'de hayaller avına çıkamayız."

Sıkıgım çeneini gevşettim. Öfkeden hoşazım yanıyordu. Ne pacağımı bilmiyordum. "Annem bir hayalet değil."

"Annen kendi başının çaresine bakabilir."

"Onun hayatı..."

"...tamamen ne kadar ustaca yalan söyleyebileceğine bağlı." Beau rahat bir tavırla kilisenin mutfağından çıkıp bize doğru yürüdü ve dumanla kaplı gökyüzünü işaret etti tembel tembel. "Babamız, bunun için bir cadıyı görevlendirmesi gerekse bile bu yangını bitirmek için her şeyi yapacaktır. Kelimenin tam anlamıyla üzerimizde karabulutlar dolaştığı sürece annen güvende. Gizlice dinlediğim için kusura bakmayın bu arada," diye ekledi. "İkinizden birinin yeni sakalımı fark edip etmediğini öğrenmek istedim." Duraksadı. "Ayrıca Lou yarım saattir gözünü kırpmadı."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Gözünü kırpmadı," diye tekrarladı Beau, Coco'nun yanına çöküp elini onun ensesine götürürken. Parmaklarıyla hafifçe masaj yapıyordu. "Bir kez bile. Son otuz dakikayı sessizce vitraya bakarak geçirdi. Epey tatsız bir durum. Rahibi bile korkutup kaçırmayı başardı."

Huzursuzluktan karnıma bir ağrı girdi. "Göz kırpmalarının süresini mi ölçtün?"

"Sen ölçmedin mi?" Beau inanamayarak bir kaşını kaldırdı. "O senin karın — ya da hanım arkadaşın, sevgilin, hangi etikette karar kıldıysanız işte. Onda açıkça ters giden bir şeyler var, kardeşim."

Rüzgâr hiddetlendi. Kilisenin köşesinde beyaz köpek yeniden belirdi. Soluk ve hayaletimsi. Sessiz. İzliyordu. Kendimi köpeği görmezden gelmeye, kardeşime ve onun ahmakça gözlemlerine odaklanmaya zorladım. "Senin de sakalın yok," dedim tüysüz çenesine işaret ederek sinirli bir şekilde, "madem bariz olanı dile getiriyoruz." Yüzünü hâlâ dizlerinin arasına saklayan Coco'ya baktım. "Herkes farklı şekilde yas tutar."

"Sana bunun *farklı* olmanın ötesine geçtiğini söylüyorum."

"Ne demeye çalışıyorsun?" Ona ters bir bakış attım. "Hepimiz onun son zamanlarda... değişime uğradığını biliyoruz. Ama o hâlâ Lou." İstemsizce tekrar köpeğe baktım. Doğüstü bir durgunlukla bakışlarıma karşılık verdi. Rüzgâr bile tüylerini dalgalandırmıyordu. Ayağa kalkarak elimi kaldırdım ve ıslık çaldım. "Buraya gel, oğlum." Biraz yakınlaştım. Ve biraz daha. Hiç kımıldamadı. Beau ve Coco'ya mırıldandım, "Ona henüz bir isim vermedi mi?"

"Hayır," dedi Beau imalı bir şekilde. "Hatta varlığının farkında olduğunu bile göstermedi."

"Saplantı hâline getiriyorsun."

"Sen de konuyu saptırıyorsun."

"Hâlâ sakalın yok."

Eli tüysüz çenesine gitti. "Ve *senin* de hâlâ..."

Ama aynı anda birkaç şey olduğundan cümlesini yarıda kesti. Köpek dönüp ağaçların arasında kaybolurken rüzgâr aniden şiddetlendi. Panik içinde bir, "*Dikkat edin!*" haykırışı yardı havayı —tanıdık, *fazla* tanıdık, dumanın ve gölgelerin arasında mide bulandırıcı şekilde yersiz bir ses— ve ardından da metalin parçalanmasının kulak tırmalayan çılgığı. Hep birlikte dehşete düşmüş bir hâlde yukarı baktık. Çok geçti.

Azize Magdaleine heykeli belinden ikiye ayrılmış, büstü rüzgârda Beau ve Coco'ya doğru meylediyordu. Coco, Beau'yu bir çılgılla kavrayarak onu kenara itmeye çalıştı fakat ikisinin de bacakları...

One fırlayıp düşen heykeli havada tutarak, Coco ve Beau ayaklarını kurtarıırken sert bir şekilde yere indim. Zaman kısa bir an için durmuş gibiydi. Beau, Coco'nun yaralanıp yaralanmadığını kontrol ederken Coco gözlerini kapayıp hıçkırarak titredi. Yan tarafımda hissettiğim acıyla yüzümü buruşturarak soluklanmaya çalıştım ve doğrulup...

Olamaz.

Acıyı unutarak hızla arkama döndüm ve bize yaklaşan kişiyle yüzleşmek için ayağa kalktım.

“Merhaba Reid,” diye fısıldadı C lie.

Beti benzi atmış bir şekilde titriyor, göğsüne bastırıldığı deri çantayı sımsıkı tutuyordu. Hafif kesiklerle sıyrıklar porselen cildini bozmuş ve elbisesinin eteği ayaklarının etrafında paramparça olmuştu. Siyah ipek. Filippa’nın cenazesinde görmüştüm.

“C lie.” Gözlerime inanamayarak ona bir süre bakakaldım. Burada olamazdı. Sirtında yalnızca ipek ve ayağında terlikle bu yabancı tek başına geçmiş olamazdı. Ama onun varlığını başka nasıl açıklayabilirdim ki? Sonuçta tam bu noktada ve şu anda *yoktur* var olmuş değildi. O... bizi takip etmiş olmalıydı. C lie. Durumu gerçekliğı kafama dank etti ve omuzlarını tutarak onu sarsma, sarsılma, azarlama dürtüsüne direndim. Gürültüyle atan nabzımı kulaqlarımda duyabiliyordum. “Ne *h lt* ediyorsun burada?” Burnunu buruşturarak geri çekildiğinde ellerimi indirdim ve geriye doğıru sendeledim. “ zg n m. Bunu yapmak istememiştim...”

“Bana zarar vermedin.” Kocaman, panik dolu gözleri gömleğime kaydı. Geç de olsa, oradaki karanlık sıvıyı fark ettim. Metalik. Yapışkan. Altındaki kumaş cildime yapışmıştı. Kaşlarımı attım. “Sadece sen – şey, kan içindesin.”

Sersemlemiş bir hâlde hafifçe yana dönerek kaburgalarımı incelemek için gömleğimi kaldırdım. Yan tarafımdaki donuk ağırı bir yaradan çok bir sıyrık gibi hissettiriyordu.

“Reid,” dedi Beau sertçe.

Sesindeki bir şey kaskatı kesilmeme neden oldu. Yavaşça, parmağını Azize Magdaleine’in karda yattığı yere kadar takip ettim.

Yanaklarından kanlı gözyaşlarının damladığı yere.

LA PETITE LARME

Reid

Kısa süren telaşlı, fısır fısır –sanki heykel bizi duyabiliyormuş gibi– bir konuşma sonrası tapınağın güvenliğine çekildik. “Bunu o lanet köpek yaptı,” dedi Beau, kendini Coco’nun yanına sıraya atarken. Kürsünün yanında Lou ayaklandı. Mum ışığı yüzünün yarısını aydınlatırken geri kalanını gölgede bırakıyordu. Yeraltı dünyasından fırlamış bu manzara karşısında omurgamdan aşağı bir ürperti dalgası süzüldü, sanki ikiye bölünmüş gibiydi. Kısmen Lou ve kısmen... başka bir şey. Karanlık bir şey.

Lou kaşlarını çattı, gözleri C  lie ile benim aramda gidip geliyordu. “Bu da ne?”

Dönüp C  lie’ye kaşlarımı çatarken, “*Bu,*” dedim niyetlendiğimden daha kaba bir şekilde, “hiçbir şey değıil. Sabah evine gidiyor.”

C  lie çenesini kaldırdı. Deri çantasının kayışına daha sıkı tutundu. Elleri belli belirsiz titriyordu. “Gitmiyorum.”

“C  lie.” C  lie’yi bezgince, onu selamlamak için hiçbir hamle yapmayan Lou’nun yanındaki sıraya götürdüm. Garip. Ikisinin La Mascarade des Crânes’de yaşıadıklarından sonra geçici bir bağı kurduklarını sanıyordum. “Buranın ne kadar tehlikeli olduğunu gördün. Krallıktaki herkes   lmemizi istiyor.”

“*Ben   lmemizi istemiyorum.*” Beau kolunu Coco’nun omuzlarına attı ve ayaklarını önündeki sıraya uzatıp çaprazladı. Bakışları

Celie'ye kaydığında kız kıpkırmızı kesildi. "Bu arada, uyardığınız için teşekkür ederim. Matmazel Tremblay. Görünüşe göre diğer herkes görgü kurallarını unutmuş. Dehşet verici gerçekten. Siz olmasaydınız o heykelin altında kalacaktık."

"Heykel mi?" diye sordu Lou.

"Mezarlıktaki heykel... düştü." diye mırıldandım. Gözyaşlarımdan bahsetmedim.

Beau'nun bakışları altında yanakları hâlâ pespembe olan Celie, ikimizi de görmezden gelerek abartılı bir reverans yaptı. "E-Ekselansları. Görgü kurallarını unutan yalnızca onlar değil. Lütfen beni bağışlayın."

Beau bir kaşını kaldırarak Celie'nin eğilmiş başının üzerinden bana sırttı. "Ondan hoşlandım."

Coco yüzünü gizlemek için başlığını geçirdi. Beau'nun koluna yerleşmemişti fakat geri de çekilmemişti. "O burada olmamalı."

"O köpek yüzünden oldu," diye üzerine basa basa tekrarladı Beau. "Gittiği yere felaketi de peşinden sürüklüyor. Balıkçı bizi boğmaya çalıştığında da oradaydı."

Celie kaşlarını çatı. "Fakat balıkçı sizi..." Ona attığımız bakışlar karşısında aniden susarken yanakları iyice kızardı. Hafifçe omzunu silkti. "Tekne vuran dalgayla alabora oldu. Hatırlamıyor musunuz?"

"Bizi *takip* mi ediyordun?" diye sordu Lou.

Celie ısrarla kimseye bakmıyordu.

Yavaşça oturdum ve kollarımı dizlerime dayadım. "Burada ne arıyorsun, Celie?"

"Ben..." Yüzündeki ifade net, acı verecek kadar savunmasızdı. bakışları bana çevrilmeden önce Lou, Beau ve Coco arasında gidip geldi. "Yardım etmek istiyorum."

"Yardım etmek," diye tekrarladı Lou. Alay ediyordu.

Lou'nun tonu karşısında Celie'nin kaşları çatıldı. "İnanıyorum ki... Gruba fayda sağlayabilecek kaynaklara sahip olduğuma inanıyorum, yani M-M—" Bir kez daha cümlesinin sonunu getiremeye-

rek deri çantasını daha yükseğe çekti ve omuzlarını dikleştirdi. "La Dame des Sorcières'yi bulmak konusunda."

"Daha adını bile söyleyemiyorsun," diye mırıldandım şakaklarımı ovuştururken.

"Onu öldürmek için adını söylememe gerek yok."

Onu öldürmek.

Yüce Tanrım.

Lou'dan beklenmedik bir kıkırdama yükseldi, suratında geniş bir sırıtmayla ellerini kaldırıp bir kez alkışladı. İki kez. Üç kez. Gözlerinde yine o tuhaf parıltı vardı. "Bak sen, görünüşe göre yavru kedi sonunda tırnaklarını bulmuş. Etkilendim doğrusu." Kahkahaları derimin altına batarak midemi deşti. "Ancak annem bir fare değil. Onu nasıl öldürmeyi planlıyorsun? Reverans mı yapacaksın? Onu çaya mı davet edeceksin?"

Evet, ilişkilerini açıkça yanlış yorumlamıştım.

Beau'nun aralanan ağzına bakacak olursam, o da benimle aynı şeyi düşünüyordu. "Onu rahat bırak, Lou."

Célie, Beau'ya minnettar bir bakış attı. Cesaretleterek daha güçlü bir sesle devam etti, "Onu *nasıl* öldüreceğimi bilmiyorum—tam olarak değil, *henüz* değil— ama elimde bilgi var. Daha önce haklıydınız, Ekselansları." Deri çantasından kırıxık bir keten zarf çıkardı. Ön yüzündeki Jean Luc'un el yazısını tanıdım. "Kral Auguste, annenizin idamını süresiz olarak erteledi. Yangını yok etmek için büyüsünü kullanmayı planlıyor."

Beau bana doğru başını salladı. "Sana söylemiştim."

Célie zarfı uzattığında, geri vermeden önce içinde yazanları şöyle bir gözden geçirdim. "Bunun için teşekkürler, Célie. Gerçekten. Ama kalmana izin veremem. Ya sana bir şey olursa? O zaman kendimi affedemem." Duraksadım, yeniden kaşlarımı çattım. Aklıma gelmişken... "Ailen bu konuda ne dedi?"

Sitem edercesine burnunu çekti. "Hiçbir şey."

Kaşlarım daha da çatıldı.

* (Fr.) Cadıların Hanımı —çn

“Burada olduğunu bilmiyorlar, değil mi?” Beau sırtarak bir kaşını kaldırdı. “Zeki, küçük şeytan. Sanırım izin almaktansa af dilemek daha iyidir.”

İma ettiği şeye karşılık inleyerek yüzümü ellerime gömdüm. “*Celie*.”

“*Ne?*” Kırılgan sakinliği bir anda kayboluverdi ve olduğum yerde doğruldum. İrkilmiştim. Onu tanıdığım onca yıl boyunca *Celie* birini hiç *terslememişti*. “Krallığı peşimden göndermeleri konusunda endişelenmene gerek yok, Reid. En son kaybolduğumda yardımın gelmesi *epey* sürmüştü hatırlarsan. Tanrı korusun, insanlar babamın kendi ailesini kontrol edemediğini öğrenir falan.”

Şaşkınlığımı gizlemek için gözlerimi kırıştırdım. Mösyö Tremblay’nin babalık konusundaki başarısızlığını bilmeme rağmen, görünüşe göre bunun boyutunu hafife almıştım. “Jean Luc peşinden gelecektir. Bütün Chasseurleri de beraberinde getirecek.”

Zarflı suratıma doğru salladı. “Jean Luc burada olduğumu biliyor. Tanrı aşkına, babamın arabasını çalmamı *izledi* ve ben orada ecel terleri dökerken beni azarladi.” Dikkatle ona baktım. Daha önce hiç hırsızlık yaptığını da duymamıştım. Ya da Tanrı’nın adını boş yere ağzına aldığı. *Celie* burnundan sert bir nefes verip zarflı pelerinine tıktırdı. “Her şeye rağmen, *senin* bu müdahalemi takdir edeceğini düşünürdüm. Eğer kötü şöhretli cadılar ve kaçaklardan oluşan çetenizle seyahat edersem —bağışlayın, Ekselansları— Jean beni de tutuklamadan hiçbirinizi tutuklayamaz. Böyle bir şey de olmayacak. Yani sizi daha fazla takip etmeyecek.”

“Ah, Jean’ın yüzündeki ifadeyi görebilmek vardı.” Beau’nun yüzü acı çekiyormuş gibi buruştu. “İşte, bir Tanrı olduğunun ve benden nefret ettiğinin bir başka kanıtı.”

“Fark etmez.” Bu tartışmayı sonlandırmak için can atarak ayağa kalktım. Peder Achille’i bulup onu durumdan haberdar etmek ve gece örtünmek üzere ek bir battaniye istemek için. “Bizimle gelemezsin.”

Öfkeden köpürürken omuzları dik ve omurgası baston yutmuş

gibi dik bir şekilde, bastırılmış bir öfkeyle yanından geçmemi izledi. Parmakları deri çantasının etrafında bembeyaz kesilmişti. “Yapamayacağım bir şey varsa,” dedi en sonunda sıkıldığı dişlerinin arasından, “o da ailemin yüzüne bakmak. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak istiyorlar. Daha önce yaşadığımız hayata dönmek istiyorlar. Ama beni zorlayamazlar.” Sesi tehlikeli derecede alçaldı. “Sen beni zorlayamazsın. Morgane kayıplara karışmışken evde o-oturma düşüncesi –soylulara reverans yapıp çay yudumlamak– midemi bulandırıyor.” Ben yürümeye devam ettiğimde çaresizce devam etti, “Beni haftalarca Filippa’yla o tabuta hapsetti, Reid. *Haftalarca*. Bana... i-işkence etti ve o çocukları parçaladı. Yapamayacağım bir şey varsa o da hiçbir şey yapmadan oturmak.”

Kürsünün orada donakaldım. Şüphesiz, onu yanlış duymuştum. Şüphesiz, göğsümdeki bu ani korku – bu yersizdi. Arkamı dönmedim. “Ne yaptı dedin?”

Yanıt olarak burnunu çekti. “Bana tekrar ettirme,” dedi.

“Célie...” Sonunda midemde çalkalanan bulantıyla ona doğru yürüdüğümde, elinin bir hareketiyle ilerlememi durdurdu. Gözyaşları yanaklarından serbestçe süzülüyordu. Onları saklamadı. Silmedi de. O el, deri çantasını omzundan savurdu ve içindekileri çürük zemine boşalttı: mücevherler, *couronneler*, değerli taşlar, hatta bir kadeh. Diğerleri hayretle küçük hazineye baksa da ben Célie’nin sözlerinden başka bir şey düşünemiyordum. Onları... gözümde canlandırmadan edemiyordum.

Filippa bizden birkaç yaş büyüktü. Célie’nin aksine, kız kardeşim gibiydi. Aşırı ciddi, onaylamayan bir kız kardeş ama yine de bir kız kardeşti. Célie’nin onun cesediyle hapsolması fikri –hem de gömülmesinden aylar sonra– feci şekilde midemin altını üstüne getirmişti. Boğazıma yükselen safrayı yutkunarak bastırdım.

“Babamın yalnızca arabasını çalmadım,” diye fısıldadı Célie sessizliğe. Işıltılı yığına işaret etti. “Kasasını da soydum. Seyahatlerimiz için paraya ihtiyacımız olacağını düşündüm.”

* (Fr.) Kron –çn

Beau daha yakından bakmak için ayağı kalkarken Coco'yu da beraberinde sürükledi. "Tüm bunları nasıl *taşıdın?*" Lou onların peşinden gelirken Beau bariz bir kuşkuyla C  lle'nin kollarını inceliyordu.

Coco ayağının ucuyla kayıtsızca sıkkelere dokundu. "Ayrıca arabam nerede?"

Sonunda C  lle deri çantasını yere bıraktı. Parmakları gevşedi. "Onu handaki seylse bıraktım."

"Ya uş  ğın?" Diz    km  ş olan Beau çantayı insan derisinden yapılmış gibi ihtiyatla dürttü. Belki de   yleydi. Mösyö Tremblay bir zamanlar tehlikeli b  y  l   nesneleri alıp satmakla meşgul olmuştu. Cadılar da buna kar  şılık Filippa'yı öldürmüştü. "  of  r  n?"

"Tek ba  şıma sürdüm."

"Ne?" Beau hızla C  lie'ye dönse de, odayı dolduran *benim* sesim olmuştu. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Lou tüm bu yaşananlardan aşırı derecede memnun kalmış bir hâlde tekrar kıkırdadı.

Ona ters bir bakış atarak bir hı  sımla grubun yanına geri dönerken öfkem, açığa çıkmaya tehlikeli bir şekilde yakındı. Derin bir nefes aldım. Ve bir tane daha. "Bu kadarı yeter. Bu şey bitti. Peder Achille'le konuşacağım ve   afak sökerken seni Cesarine'e götürmesi için bir refakatçi ayarlayacak." M  cevherleri avu  layarak deri çantasına kabaca geri sokmaya ba  ladım.   anta ağır mücevherlerle dolu olsa bile elimde hafif kaldı. Belki insan derisi değildi ama kesinlikle b  y  l  yd  . Lanet olası Tremblay. Lanet olası C  lie. Bu çantayı ta  ırken bir cadıyla kar  şıla  şsaydı, Filippa'yla aynı kaderi paylaşırdı. Belki de istediği buydu. Belki de La Mascarade des Crânes'den sonra canına susamıştı.

Buna kesinlikle müsamaha g  stermeyecektim.

"*Dur bir dakika.*" Coco beklenmedik bir şekilde kolumu kavradı, sesi günlerdir duymadığım kadar keskindi. Parmakları titriyordu. Başlığını geri iterek elimden bir madalyon kaptı. Onu mum ışığına tuttu  ğunda, yüzü —  imdi solgun, neredeyse kireç gibi—

madalyonun altın yüzeyinde yansıdı. Dikdörtgen kolye ucunun ortasındaki elmas, telkâriyle çevrelenmişti. Oluşturdukları desen... dalgalara benziyordu. Sessizce, soğuk bir tavırla, "Bunu nereden buldun?" diye sordu Coco.

Lou bir anda onun omzunun üzerinde beliriverdi. Onlara yansıyan elmaslarla gözleri neredeyse gümüşü parlıyordu.

Célie bir adım gerileyecek kadar akıllıydı. "S-söyledim ya. Babamın kasasından çaldım." İç rahatlatıcı bir şey demem için bana baktı ama ona hiçbir şey söyleyemedim. Coco'nun ya da Lou'nun bakışlarında bu yoğunluğu —bu *sahipleniciliği*— daha önce hiç görmemiştim. Tepkileri... huzursuz ediciydi. Célie'nin bilmeyerek bize getirdiği yadigâr her neyse, önemli olmalıydı. "Çocukken en sevdiğim parçaydı ama — ama açılmıyor. Babam onu satamamıştı."

Coco hakarete uğramış gibi irkildi ve sonra pelerinininden bir bıçak çekti. Aceleyle Célie'nin önüne geçtim. "Ah, lütfen," diye homurdandı Coco bıçağı parmağının ucuna batırırken. Elmasın üzerine tek bir damla kan damladı ve mükemmel bir daire şeklini aldı. Sonra —inanılmaz bir şekilde— taşın yüzeyinin altına gömüldü ve dönerek parlak kırmızı bir hâl aldı. Renk dağıldığında madalyon tıklayarak açıldı.

Hepimiz büyülenmiş bir şekilde yaklaştığımızda, içinde kristal berraklığında bir yüzey gördük.

Lou geri çekildi.

"*La Petite Larme*," dedi Coco sesi yumuşarken. Öfkesini bir an için unutmuştu.

"Küçük Gözyaşı," diye tekrarladı Beau.

"L'Eau Mélancolique'in' bir damlasından yapılmış bir ayna." Coco yansımasına anlaşılmaz bir ifadeyle baktı ve sonra Célie'ye yeniden odaklandı. Dudağı bir kez daha hoşnutsuzluk içinde kıvrıldı. "Açılmadı çünkü sana ait değil. Anneme aitti."

* (Fr.) Efkârlı Sular —çn

Tapınağa bir iğne düşse her bir yankısını duyardık. Peder Achille bile —elinde sabunlu bir tabak, üzerinde bir önlükle bulaşikhane kapılarından fırlanmış, gürültü hakkında homurdanıyordu— gergin bir âni böldüğünü fark etmiş gibiydi. Gözlerini kısarak C lie'ye ve ayaklarının dibindeki altınlara baktı. "C lie Tremblay," dedi onu tanıyarak kısık sesle. "Evden çok uzaktasın."

C lie ona kibar bir gülümsemeyle karşılık verse de gülümsemesi gergindi. Endi eliydi. "Affedersiniz, *monsieur* fakat sizi tanıma zevkine nail olduğumu sanmıyorum."

"Achille," dedi adam dudaklarını büzerek. "Peder Achille Altier."

Coco madalyonu bir çırpıda kapadı. Tek kelime etmeden başlığını geri taktı.

"Güzel  nl k." Beau, Peder Achille'in  nl ğ ndeki el boyaması g llere sırttı. Büyük ve düzensiz fırça darbeleriyle, sanki bir  ocuk tarafından boyanmış gibi görünüyorlardı. Mavi, kırmızı ve yeşil.

"Ye enlerim benim için yaptı," diye mırıldandı Peder Achille.

"Gerçekten gözlerini ortaya çıkartıyor."

Peder Achille tabağı Beau'ya fırlattı. Beau kaygan tabağı göğsünde yakalamayı başarsa da çarpmanın etkisiyle su yine de yüzüne sıçradı. Peder Achille haklı bir tatminle başını salladı. "Bu sana ait yıkayaca ım son çanak, evlat. Geri kalanını kendin temizleyebilirsin — ve o sağı olsun, bulaşıkhaneyi de." Sinirli bir şekilde başparmağıyla Lou'ya işaret etti. "Seni bekleyen bir kova ve paspas var."

Beau öfkeyle itiraz etmek için ağızını a mı tı ki C lie araya girdi. "Peder Achille." Bu sefer o kadar e ilmese de bir kez daha reverans yaptı. Bu, o kadar abartılı değildi. Adamın  i ekli önlüğüne ve dar-mada ınık c bbesine —kutsal alanın bakımsızlığına— pek gizlemediğı bir kınamayla   yle bir baktı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Peder Achille, sanki böyle asil selamlamalara alışık değilmiş gibi C lie'nin önünde beceriksizce kıpırdandı. İ in aslını bilmesem, C lie'nin detaylı incelemesinden rahatsız göründüğünü söyledim. Hatta utanmış. "Anneni tanırdım," dedi adam sonunda açıklayarak. "Cesarine'de ya arken."

“Elbette. Selamlarınızı iletirim.”

Adam tekrar burnundan güldü. “İletmesen daha iyi. Onu tanıdığımı söyledim, ondan hoşlandığımı değil.” C  lie’nin afallamış ifadesine karşılık mırıldandı, “Hislerimiz karşılıklıydı, seni temin ederim. Şimdi” —olabildiğince saygın bir tavırla doğruldu— “F  e Tombe’da ne yaptığınız beni ilgilendirmez, Matmazel Tremblay. Bu gruba katıldığınız için ne kadar aptal olduğunuzu söylemek bana düşmez. Bu yüzden bir şey demeyeceğim. Çünkü umurumda değil. Gitmeden önce sorun çıkarmayın yeter.”

Peder topuğunun üzerinde dönerken öne çıktım. “Cesarine’e kadar ona refakat edecek birine ihtiyacı var.”

“Reid.” C  lie şimdi gerçekten ayağını yere vurmuştu. “Bu kadar şey olma — şey...”

“Dik kafalı?” diye önerdi Beau.

Peder Achille omzunun üzerinden dönerek bize kaşlarını çattı. “Ben bebek bakıcısı değilim.”

“Gördün mü?” C  lie muzaffer bir edayla, gözlerinin içi gülerek parmağını havaya doğrulttu. “Beni almayacak ve yol da yalnız seyahat etmek için çok tehlikeli. Ben burada kalmalıyım. Sizinle birlikte.”

Çenem kasıldı. “Daha önce kendini tehlikeye atma konusunda hiç sorun yaşamamıştın.”

“Evet, ama...” Gözlerinde gerginliğe benzer bir ifade belirdi ve gülümsemesi kayboldu. “B-ben öncesinde... yalan söylemiş olabilirim. Küçük, önemsiz bir şey,” diye ekledi yüz ifadem karşısında aceleyle. “Arabamı ahırda bıraktığımı söylemiştim fakat şey... *aslında* yanlış bir dönüş yapmış olabilirim...”

“Nereye yanlış bir dönüş yaptın?” diye sordum hesap sorarcasına.

“Deniz fenerine.”

Peder Achille yavaşça döndü.

“Şafak sökmeden hemen önce sizi gözden kaybettim.” C  lie ellerini bel hizasında kavuşturup onlarla oynamaya başladı. “Yoldaki çatala geldiğimde, k-köyden uzaklaşan yolu seçtim. Kiliseye sığına-

* (Fr.) Peri mezarı —çn

cağınız aklımın ucundan bile geçmemiştii. Gerçekten, sizi bulduğum için inanılmaz şanslıyım..."

"Sevgili Célie," diyerek sözünü kesti Beau. "Devam et lütfen."

Célie tekrar kızarıp başını eğdi. "T-tabii ki, Ekselansları. Bağlıyım. Deniz fenerine yaklaştığımda gölgelerin arasında bir şey kıpırdandı. B-bu da Cabot'ı korkuttu tabii ve kaçmak için acele ederken bizi neredeyse uçurumdan aşağı sürüklüyordu. Kayalıkların orada tekerleklerden biri parçalandı. Araba tamamen denize yuvarlanmadan Cabot'ı serbest bırakmayı başardım... ya da en azından yaratık onu serbest bırakmasaydı yuvarlanacaktı." Ürperdi. "Hiç böyle bir canavar görmemiştim. Uzun, keçeleşmiş saçları ve gölgelerle örtünmüş bir teni vardı. Keskin, beyaz dişleri. Ve çürük kokuyordu. Bozulmuş et gibi. Cabot'ın sırtına atlayıp kaçmasaydım ikimizi de yiyeceğinden eminim." Gözlerini benimkilere kaldırarak yavaş bir nefes verdi. "Yani anlayacağınız, Cabot'ı ahırda bıraktım, arabamı değil. Yaratığın elinde kaldığı sürece arabam için geri dönemem ve onsuz seyahat etme riskini de alamam. Sizinle kalmam gerek, Reid, yoksa bir daha asla eve dönemem."

"Cauchemar," diye mırıldandı Lou.

Bitkin bir şekilde ona elimi uzattım. "Ne?"

Küçük bir gülümsemeyle parmaklarını benimkilere geçirdi. Hâlâ buz gibiydiler. "Bir şey demedim."

"Evet, dedin..."

"Bir *cauchemar* gerçekten de deniz fenerine yerleşmiş durumda." Boş bakışlarımız karşısında Peder Achille isteksizce, "Bir kâbus. Yani köylüler ona öyle diyor. Bizi üç gün önce burada, Fee Tombe'da buldu ve köylülerin hepsi dehşete düştü." Kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. "Aptallar sabah olunca feneri yerle bir etmeyi planlıyorlar."

Sert bakışlarındaki bir şey beni duraklattı. "Bu *cauchemar* kimseye zarar verdi mi?"

"Benim dışımda mı?" diye sordu Célie. "Neredeyse Cabot'ı ve beni ölümüne korkuttu!"

Coco başlığının altından alayla güldü. "Ne trajedi olurdu ama."

"Coco," diyerek uyardı Beau. "Sana hiç yakışmadı. Kindar olacaksan, en azından bunu zekice yap."

"Hiç de kindar değilim," dedi Coco tatlı tatlı. "Atın yasını tutardım."

"Pardon?" Célie, onunla yüzleşmek için ağzı şaşkınlıktan bir karışık açık hâlde etrafımdan dolaştı. "A-annenin kolyesi için çok üzülgünüm Cosette ama *bilmiyordum*..."

Sözünü kestim. "*Cauchemar* kimseye zarar verdi mi?"

Peder Achille omuz silkti. "Pek bir önemi yok."

"Benim için var."

"Öfkeli kalabalık yolda, evlat. Kendini öldürteceksin."

"Bu senin umurunda değil ki."

"Bu doğru." Burun delikleri genişledi. "Değil. *Cauchemar*lar çok acımasızdır ama bu yaratık henüz saldırmadı. Dün gece zorla kasap dükkânına girdi ve birkaç ufak parça çaldı ama bildiklerim bundan ibaret." Önce Lou'yla, sonra Beau'yla baktığımda Beau dişlerini sıktı ve sanki kelimeler fiziksel olarak ona acı veriyormuş gibi, "Bu işe karışmamalısın. Bu senin kavgan değil," dedi.

Fakat masum bir yaratığı diri diri yakan bir güruh tam da benim gireceğim bir kavgaya benziyordu. Elllerinde olsaydı Lou'ya da aynısını yaparlardı. Coco'ya da. Anneme de. Bana da. O tanıdık öfke, yoğun ve koyu bir şekilde midemde kaynamaya başladı. Suçlu olan yalnızca bu köylüler değildi. Onlar bu masumu katledecek olsalar da Morgane kardeşlerime, erkek ve kız kardeşlerime işkence etmiş ve onları yaralamıştı – hepsi seçmedikleri bu savaşta sivil zayıf olmuşlardı. Bu *cauchemar*'ın da seçmediği bir savaşta.

Bu kadarı yeterdi.

Deniz fenerine kısa bir ziyaretin kimseye bir zararı olmazdı. Öfkeli kalabalık saldırmadan önce *cauchemar*'ı uyarabilirdik –hatta belki de onu serbest bırakabilirdik– ve sonra güneş doğana kadar buradan giderdik. Yapılması gereken buydu. Lou bizim için yanlış

yolu seçmiş olabiliyordu ancak bu, doğru yönde atılacak bir adım gibi geliyordu. Belki bu bizleri yeni bir rotaya sokardı. Daha iyi bir rotaya.

En azından Le Blanc Şatosu'na varışımızı geciktirirdi. Ve belki de...

"Ben hayır diyordum." Başlığının altından Coco'nun keskin sesi duyuldu. "*Cauchemarlar* tehlikelidir ve dikkat dağınık şeyler için zamanımız yok. Şato'ya gitmeliyiz."

Lou sınıtı ve başıyla onayladı.

"Eğer bu *cauchemar*'a yardım edersek," diye mırıldandım, "belki o da bize yardım eder. İşte gizemli müttelik, Cosette. Ağaca tapan da gerek yok."

Yüzünü göremesem de bana attığı öfkeli bakışları hissedebiliyordum.

Sırama dönmeyen önce başımı iki yana sallayarak C  lie'ye batı-taniyemi uzattım. Lou elimi bırakmadı. Başparmağı bileğimdeki damarların üzerinde gezindi. "C  lie'nin arabasına ihtiyacımız var," dedim. "Eve dönse de d  nmese de."

C  lie hızla kafasını kaldırdı. "Bir araba seyahatimizi önemli ölçüde hızlandıracaktır."

"Evet." Uzun bir an için onu inceledim. Daha doğrusu *yeniden inceledim*. Onun umutlu ifadesi, kararlılıkla dikleşmiş omuzları karşısında önemde bir kas seğirdi. Bu benim tanıdığım C  lie değildi. "Hızlandıracaktır."

Ellerini havaya savuran Achille bizden kurtulmak için bulaşık-haneye doğru yürüdü. "Aptalsınız, hepiniz," dedi omzunun üzerinden kasvetli bir sesle. "Bir *cauchemar*'ın en güçlü olduğu zaman gecedir. Öfkeli kalabalık saldırmadan önce sabahın ilk ışıklarıyla harekete geçin. Ne yaparsanız yapın, sizi görmelerine izin vermeyin. Korku, insanları aptallaştırır." C  lie ve bana son bir kez bakarak başını iki yana salladı. "Fakat cesaret de   yle."

SİNSİ BİR VARLIK

Lou

Karanlığın içinden bir ses yükseliyor.

O ses değil. Mırıldanıp çağıran o korkunç ses değil. Bu ses daha keskin, ısırtıyor, kesiyor. Tanıdık. Beni baştan çıkarmıyor. Beni – beni *azarlıyor*.

Uyan, diye çıkışıyor. *Henüz ölmedin*.

Ama bu kelimeyi bilmiyorum. Ölümü anlamıyorum.

Kimse anlamaz. Mesele bu değil – ya da belki de bütün mesele bu. Soluyorsun.

Solmak. Karanlık, bilinçsizlik vadediyor. Rahatlık.

Siktir et bunu. Şimdi vazgeçmek için çok fazla ve çok uzun süre çalıştın. Hadi. Bilinçsizlikten fazlasını istiyorsun. Sen yaşamak istiyorsun.

Hayaletimsi bir kıkırdama yankılanıyor gölgelerde. Sonu gelmez siyahlığın içinde. Etrafımda kıvrılıyor, bilincimin pürüzlü kenarlarını okşuyor, merkezimdaki kırık parçaları yumuşatıyor. *Teslim ol, küçük fare. Seni yalayıp yutmama izin ver.*

Canım yanıyor. Karanlık her çarptığında, dayanamayacağım bir hâl alana kadar yoğunlaşıyor acı.

Bu senin kalbin. Keskin ses geri dönüyor, şimdi daha gürültülü. Ritmik bir şekilde çalınan davuldan bile daha gürültülü. *Ta-dam. Ta-dam. Ta-dam.* İçgüdüsel olarak kendimi geri çeksem de sesten

saklanamıyorum. Ve acıdan. Her yerde yankılanıyor, dört bir yanımda. *Hâlâ atıyor.*

Bunu anlamaya çalışıyorum, karanlığın içinden bir kalbin gerçekten atabileceği yere bakmaya çalışıyorum. Ama hâlâ hiçbir şey göremiyorum.

Ondan saklanma, Lou. Acını sahiplen. Kullan onu.

Lou. Bu kelime tanıdık geliyor, kahkaha atarken verilen nefes gibi. Atlamadan önce çektiğiniz nefes ya da uçtuğunuzda aldığınız keskin soluk gibi. Rahatlama, kızgınlık, düş kırıklığıyla dolu bir iç çekiş. Bir öfke narası ve bir tutku feryadı. Bu... benim. Ben karanlık değilim. Ben tamamen başka bir şeyim. Ve bu ses – bana ait.

İşte buradasın, diyor –ben diyorum– bariz bir rahatlamayla. Geç bile kaldın.

Bununla birlikte, bir aydınlanmanın ardından diğeri geliyor ve aniden esneyerek ezici karanlığı itmeye başlıyorum. O da aynı şekilde karşılık veriyor, artık basit bir karanlık değil, kendi başına duyarlı bir varlık. Sinsi bir varlık. Bir şekilde yanlış hissettiriyor. Yabancı. Burada olmamalı –*burası* neresiyse artık– çünkü burası... burası da bana ait. Kalp atışlarım gibi. İsmim gibi. Tekrar esneyerek gücümün sınırlarını zorluyor, kendimi daha da gererek itiyor da *itiyorum* ve yalnızca demirden bir dirençle karşılaşıyorum.

Karanlık, bir kaya kadar sert.

SORU OYUNU

Reid

Lou'nun parmak uçları diğerlerinin sabit ritimli soluklanmasıyla ahenk içinde bacağımın üzerinde kayıyordu. Her nefes alışta, parmakları yukarı doğru tırmanıyordu. Her nefes verişte ise bileğini çeviriyor, elinin arkasıyla aşağı doğru okşuyordu. Rüzgâr tapınaktaki çatlaklardan sızıp ısıklık çalarak tüylerimi diken diken etti. Lou'nun dokunuşunun altında kaskatı kesilmiş bir şekilde oturdum, bu hafif sürtünme karşısında kalbim boğazımda atıyordu. Gergin. Beklemede. Nitekim o parmaklar yavaş ve baştan çıkarıcı bir şekilde gitgide yukarı, daha da *yukarı*, uyluğuma doğru süzüldü fakat bileğini yakalayıp elimi onunkine kaydırdım. Olduğu yere sabitlemek için.

Elimin altındaki eline bakarken yabancı bir duygu kanımı dondurdu. Kıvranıyor olmalıydım, birbirimize dokunduğumuzda neredeyse ateşimi çıkaran o tanıdık açlıkla, o *sıcaklıkla* kasılmalıydım. Ama midemdeki bu düğüm... ihtiyaç değildi. Başka bir şeydi. *Yanlış* bir şeydi. Diğerleri yarım saat önce yatmaya hazırlanırken beni belirsiz bir korku duygusu sarmıştı. Bu korku, uyanık kalan son kişi olan Beau da nihayet uykuya dalıp Lou'yu ve beni yalnız bıraktığında daha da yoğunlaşmıştı.

Boğazımı temizleyerek Lou'nun parmaklarını sıktım. Kendimi gülümsemeye zorladım. Avuç içine bir öpücük kondurdum. "Erken

kalkacağız. *Cauchemar*’ı serbest bıraktıktan sonra Lee Tomb’e de ayrılmanız gerekecek. Yolda uzun birkaç gün daha geçireceğiz.”

Kulağa bir bahane gibi geliyordu.

Oyleydi de.

Boğazından hafif bir ses yükseldi. Cesarine’den ayrıldığımızda ben kurdelesini takmamıştı. Bakışlarını yara izine kaydı, iyileşiyordu fakat yine de kahrık, kızgındı. Diğer eliyle yarayı okşadı. “Bir *cauchemar* nasıl serbest bırakılır ki?”

“Belki onunla konuşup anlaşabiliriz. Onu ormana dönmeye ikna edebiliriz.”

“Ya edemezsek?”

Bir iç çektim. “Onu kalabalık hakkında uyarmaktan başka elimizden bir şey gelmez. Onu hiçbir şey yapmaya zorlayamayız.”

“Ya kalabalığı *yemeye* karar verirse? Ya uyarımız ona bunu yapma şansını verirse?”

“Vermez,” dedim kesin bir tonda.

Yüzünde yarım bir gülümsemeyle beni süzdü. “Bize gitgide sempati duymaya başladın, değil mi?” Sırtışı genişledi. “Canavarlara.”

Alnına bir öpücük kondurdum. Teninin yabancı kokusunu görmezden geldim. “Uyu hadi, Lou.”

“Yorgun değilim,” diye mırıldandı, gözleri karanlıkta fazla parlaktı. Fazla soluk. “Bütün gün uyuduk.” Eli bir kez daha göğsüme doğru kaydığında onu yakalayarak parmaklarımı onunkilere geçirdim. Bu hareketimi yanlış yorumladı. Bir davet olarak algıladı. Ben göz açıp kapayıncaya dek, üzerime oturmak için dizini kucağımdan yana atmış, ellerimizi tuhafça başımızın üzerine kaldırmıştı. Belini büküp göğsünü benimkine bastırdığında mideme bir huzursuzluk oturdu. Kahretsin.

Bakışlarımın duygularımı açığa vurmaması için çabaladım. Elbette bana... dokunmak istiyordu. Neden istemesindi ki? Bir aydan kısa bir süre önce onu bir bağımlı gibi arzuluyordum. Kalçasının hafif kıvrımı, saçlarının kalın dalgaları, gözlerindeki küstah parıltı. Günün her ânında ona dokunmaktan kendimi alamıyordum

— kendi annemin varlığı bile beni durdurmamıştı. Ancak o zaman bile bu durum fiziksel olmaktan çok daha fazlasıydı.

En başından beri Lou beni uyandırmıştı. Varlığı bulaşıcı olmuştu. Kızgın, bıkın olduğunda bile ona yakın olmayı istemekten bir an olsun vazgeçmemiştim.

Şimdiyse Beau'ya, Coco'ya, Célie'ye göz ucuyla bakıp içlerinden birinin kıpırdanması için dua ediyordum. Gözlerini açıp bu ânı bölmelerini umuyordum. Ama uyanmadılar. Kendi içimde verdiğim mücadeleden habersiz, uyumaya devam ettiler.

Lou'yu seviyordum. Bunu biliyordum. İliklerimde hissediyordum.

Fakat aynı zamanda onu görmeye dayanamıyordum.

Benim *sorunum* neydi böyle?

Lou dudaklarını kulağıma yaklaştırıp kulakmememi ısırırken öfkem kabardı. Çok fazla diş. Çok fazla *dil*. Başka bir tiksinti dalgası geçti içimden. *Neden?* Hâlâ yas tuttuğu için miydi? *Ben* yas tuttuğum için mi? Akşam yemeğine kuduz bir hayvan gibi saldırdığı için miydi yoksa son bir saat içinde sadece iki kez göz kırptığı için mi? Kendimi zihinsel olarak şöyle bir sarstım, Beau'ya sinir olmuştum. *Kendime* sinir olmuştum. Lou her zamankinden daha tuhaftı, evet ama bu bana dokunduğunda tüylerimin ürpermesini haklı çıkarmıyordu.

Daha da kötüsü, bu düşünceler —bu baş gösteren korku, bu rahatsız edici iğrenme— ona ihanet ediyormuşum gibi hissettiriyordu. Lou bundan daha iyisini hak ediyordu.

Sertçe yutkunarak dudaklarıyla buluşmak için döndüm. Tereddüt etmeden beni coşkuyla öptü ve suçluluğum daha da derinleşti. Ancak isteksizliğimi hissetmişe benzemiyordu. Bunun yerine, kendini bana daha da bastırdı. Kalçalarını benimkilere sürterek hareket ettirdi. Hoyratça. Hevesle. Dudakları tekrar boynuma indiğinde, hızla atan nabzımı emerken başımı yenilgiyle iki yana salladım. Bir yararı yoktu. Ellerim omuzlarına indi.

“Konuşmamız lazım.”

Sözler kendi ifadeleriyle döküldü ağzımdan. Lou şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve solgun gözlerinde... kendine güveninin kırıldığını gösteren bir ifade belirdi. Bunun için kendimden nefret ettim. Lou'yu iliştiğimiz boyunca yaklaşık iki kez özgüvensiz görmüştüm ve iki olay da bizim için iyi sonuçlanmamıştı. Ancak ifade geldiği gibi kayboldu ve yerini muzip bir parıltı aldı. "Bu, dille yapılan bir şey, değil mi?"

Kararlı bir tavırla nazıkçe onu kucığımdan indirdim. "Hayır. Değil."

"Emin misin?" Mırıldanarak baştan çıkarıcı bir şekilde bana doğru eğildi. Ya da en azından niyeti buydu. Ancak hareket her zamanki inceliğinden yoksundu. Geriye yaslanarak aşırı parlak gözlerini inceledim. Kızarmış yanaklarını.

"Bir sorun mu var?"

Bana ne olduğunu söyle. Düzeltelim.

"Sen söyle." Bir kez daha elleri göğsümde gezindi. Tüm gücümle bastırdığım hüsrarla onları yakalayarak buz kesmiş parmaklarını uyarırcasına sıktım.

"Konuş benimle, Lou."

"Ne hakkında konuşmak istersin, *sevgili kocacığım*?"

Onu yakından izlemeye devam ederek derin bir nefes aldım. "Ansel."

İsmi bir leş gibi aramıza düştü. Ağır. Ölü.

"Ansel." Kaşlarını çatarak ellerini geri çekti. Bakışları uzaklaştı. Bir perde indi gözlerine. Dikkatle omzumun hemen üzerindeki bir noktaya bakıyor, gözbebekleri küçük, neredeyse algılanmaz hareketlerle genişleyip daralıyordu. "Ansel hakkında konuşmak istiyorsun."

"Evet."

"Hayır," dedi Lou kesin bir dille. "Ben senin hakkında konuşmak istiyorum."

Bu sefer benim gözlerim kısıldı. "Ben istemiyorum."

Hemen cevap vermedi, sanki arıyormuş gibi dikkatle bakma-

ya devam etti... ama neyi? Doğru kelimeleri mi? Lou daha önce doğru kelimeleri hiç önemsememişti. Hatta yanlışları söylemekten zevk alırdı. Kendime karşı dürüst olursam, ben de onları duymaktan zevk alırdım. "Öyleyse başka bir soru oyunu oynayalım," dedi aniden.

"Ne?"

"Pastanedeki gibi." Nihayet bana dönmeden önce neredeyse kendi kendine hızla başını salladı. Başını yana eğdi. "Tarçınlı çöreğini yemedin."

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım. "Ne?"

"Tarçınlı çöreğin. Onu yemedin."

"Evet, seni duydum. Ben sadece..." Başımı iki yana sallayarak afallamış bir hâlde tekrar denedim. "Senin kadar tatlıya düşkün değilim."

"Hımm." Dudaklarını müstehcen bir şekilde yaladı. Kolu kilise sırası boyunca arkama doğru kıvrıldığında öne eğilme dürtüsüne direndim. Ancak parmakları saçlarımanın arasından geçtiğinde karşı koyamadım. Bir veba gibi yayılıyordu. "Geyik eti de çok lezzetlidir. Tuzlu. Yumuşak. En azından," bilmiş bir gülümsemeyle ekledi, "doğrudan yendiğinde." Ona şaşkınlık içinde bakakaldım. Sonra da dehşet. Çiğ yendiğinde demek istemişti. "Aksi takdirde, ölüm sonrası katılaşma eti sertleştirir. Bağ dokusunu parçalamak için hayvanı iki hafta boyunca asmak gerekir. Bu da eti sineklerden uzak tutmayı zorlaştırıyor elbette."

"Sen ne zaman çiğ geyik eti yedin?" diye sordum duyduklarına inanamayarak.

Yaptığım vurguyla gözleri parlar gibi oldu ve bana doğru eğilerek heyecanla mırıldandı. "Sen de denemelisin. Belki hoşuna gider." Sonra... "Ama sanırım bir avcının fildişi kulesinde bir geyiğin derisini yüzmesine gerek kalmazdı. Söylesene, hiç açlık çektin mi?"

"Evet."

"Gerçek açlıktan bahsediyorum. Hiç soğukta kaldın mı? İçini donduran ve seni buz gibi bırakan türden bir soğukta?"

Sözlerinin düşmanlığına rağmen sesinde küçümsemeye yaktı. Yalnızca merak. Samimi bir merak. Bent izlerken yerinde duramıyarak elleri geri sallandı. Ona dık dık baktım. "Kaldığımı biliyorsun"

Başını yana eğdi. "Biliyor muyum?" Dudaklarını büzdükten sonra bir kez daha başıyla onayladı. "Biliyorum. Evet, elbette. Kuvuk. Çok soğuktu, değil mi?" İşaret ve ortaparmakları bacağıma tırmandı. "Ve şimdi bile açsın, değil mi?"

Elini kucığına geri koyduğumda kıkırdadı.

"Sıradaki" –boğazımı temizledim– "soru nedir?"

Onu eğlendirebilirdim. Bu oyunu oynayabilirdim. Eğer ki bu onun iç dünyasına girmek, onda neyin... *değiştiğini* keşfetmek anlamına geliyorsa burada tüm gece otururdum. Ona yardım ederdim. *Yapardım*. Çünkü eğer bunun sebebi gerçekten kederse, bunun hakkında konuşması gerekiyordu. Bunun hakkında *konuşmamız* gerekiyordu. Ellerine baktığımda bir kez daha suçluluk duygusu kapladı içimi. Onları sıkıca birbirine kenetlemişti.

O elleri tutuyor olmalıydım. Kendimi bunu yapmaya zorlayamadım.

"Ah, sorular, sorular." İç içe geçmiş parmak eklemlerini dudaklarına götürüp düşündü. "Başka biri olabilseydin, kim olurdun?" Bir sırıtış daha. "Kimin derisini giyerdin?"

"Ben..." Hiç düşünmeden Beau'ya baktım. Bu hareketim gözünden kaçmadı. "Başka biri olmak istemezdim."

"Sana inanmıyorum."

Savunmaya geçerek sordum, "Sen kim olurdun?"

Ellerini göğsüne indirdi. Parmakları hâlâ birbirine geçmiş hâldeyken dua ediyor gibi görünüyordu. Tabii, gözlerindeki o hesaplı parıltı ve şeytani gülümsemesi dışında. "Kim istersem olabilirim."

Ensemdeki diken diken olan tüylere aldırmamak için çabalayarak boğazımı temizledim. Şaşkına dönmüştüm. "*Cauchemarları* nereden biliyorsun? Hayatım boyunca okült üzerine çalıştım ve böyle bir yaratığı hiç duymadım."

"Sen okültü *ortadan kaldırdın*. Bense onunla yaşadım." Başını

yana eğdi. Bu hareketi omurgamdan aşağı yeni bir ürperti dalgası gönderdi. “Ben okültün ta *kendisiyim*. Gölgelelerin içinde, güneşin altında öğrendiğimizden çok daha fazlasını öğreniyoruz.” Cevap vermediğimde aniden öylece sordu, “Nasıl ölmek isterdin?”

Ah. Anlayışla onu süzdüm. *İşte başlıyoruz*. “Seçme şansım olsaydı... sanırım yaşlılıktan ölmeyi isterdim. Şişman ve mutlu. Sevdiklerimle çevrili bir şekilde.”

“Savaşta ölmeyi istemez miydin?”

İrkilmiş bir nefes. Mide bulandırıcı bir gümbürtü. Kırmızı bir hale. Ansel’le ilgili son anımı zihnimin bir köşesine iterek Lou’nun gözlerinin içine baktım. “Öyle bir ölümü kimse için istemezdim. Kendim için bile. Artık değil.”

“O seçti ama.”

Kalbim sızlıyor olsa da —adının geçmesi bile gözlerimde rahatsız edici bir baskı oluşmasına neden olsa da— başımı eğdim. “Evet, seçti. Ve hayatımın her günü bunun için onu onurlandıracağım — sana yardım etmeyi, seninle savaşmayı seçtiği için. Seninle birlikte Morgane’in karşısında durmayı seçtiği için. Aramızdaki en iyi insandı.” Gülümsemesi sonunda silindi ve elini tutmak için uzandım. Buz gibi olmasına rağmen bırakmadım. “Ama kendini suçlu hissetmemelisin. Ansel bu kararı kendisi verdi — senin ya da benim için değil, *kendisi* için. Şimdi,” dedim o sözümü kesmeden önce kararlılıkla, “sıra sende. Soruyu cevapla.”

Yüzündeki ifade hâlâ anlaşılmazdı. Boştu. “Ölmek istemiyorum.”

Onu ısıtmaya çalışarak donmuş elini kendi ellerimin arasında ovuşturdum. “Biliyorum. Ama seçmek zorunda kalsaydın...”

“Ölmemeyi seçerdim,” dedi.

“Herkes ölür, Lou,” dedim usulca.

Suratıma daha da yakınlaşarak eğildi, elini göğsüme doğru kaydırды. Kulağıma fısıldadı, “Kim demiş, Reid?” Yanağımı avucuna aldı ve bir saniye için sesinde kendimi kaybettim. Gözlerimi kaparsam, beni bu şekilde farklı bir Lou tutuyormuş gibi davranabi-

lirdim. Bu buz gibi dokunuş bir başkasına aitmiş gibi davranabilirdim – ağzı bozuk bir hırsıza, bir kâfire, bir cadıya. Nefesi tarçın kokuyormuş, uzun ve kahverengi saçları omuzlarına dökülüyormuş gibi davranabilirdim. Tüm bu yaşananlar ayrıntılı bir şakanın parçasıymış gibi davranabilirdim. *Uygunsuz* bir şakanın. Bu noktada, gülüp burnuma bir fiske atardı. Gevşemem gerektiğini söylerdi. Bunun yerine, dudakları benimkilerin hemen üzerinde durdu. “Ölmemiz gerektiğini kim söyledi?”

Sertçe yutkunurken gözlerimi açtım ve büyü bozuldu.

BENİM ADIM LEJYON

Lou

Bedeninizin hükmünü kaybetmenin –ya da daha doğrusu bedeninizin *farkındalığını* kaybetmenin– neredeyse hiç avantajı yok. Görecek gözler ve işitecek kulaklar, yürüyecek bacaklar ve *yemek yiyecek* dişler olmadan zamanımı karanlığın içinde süzülerek geçiriyorum. Gerçi... bedeni olmadan *süzülebilir* mi ki insan? Yoksa sadece var mıyım? Hem bu karanlık *tam olarak* karanlık değil, öyle değil mi? Bu da demektir ki...

Aman Tanrım. Şu anda Nicholina le Clair'in içinde yaşıyorum.

Hayır. O *benim* içimde yaşıyor, beden hırsızı sürtük.

Umarım âdet dönemimdeyimdir. Bunu hak ediyor.

Sabırsızlıkla onun cevabını beklememe rağmen hiçbir hayale-timsi kıkırdama kışkırtmalarına cevap vermiyor, bu yüzden tekrar deniyorum. Bu sefer daha yüksek sesle. Düşüncelerimi –insanın beyni olmadan düşüncelere sahip olması mümkün mü?– sonsuz boşluğa bağırıyorum. *Beni duyabildiğini biliyorum. Umarım rah-mim sana başkaldırmıştır.*

Yanıt olarak karanlık kıpırdanıyor gibi görünüyor ama yine de hiçbir şey söylemiyor.

Kendimi odaklanmaya zorlayarak onun baskıcı varlığına karşı koyuyorum. Bana mısın demiyor. Tekrar deniyorum, bu sefer daha fazla yükleniyorum. Tık yok. Ne kadardır itiyorum bilmiyorum. Bi-

bilincim yerine geldiğinden beri ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Burada zamanın bir anlamı yok. Bu gidişle yaklaşık üç, yüz yıl önce de bedenimi getti alıp bir mezarla iskelettten ziyade toz olarak uza-
na gittim. En azından annem bir iskelett öldürmez. En azından iskeletlerin rahimleri yok.

Sanırım kalayı yıyorum.

Son bir kez şiddetle iterek öfke nöbetine dırıntıyorum. Duygu-
lar burada... farklı gibi. Onları kalese tıkaçak bir beden olmadan
vahşice ve kontrolsüzce kuşuyorlar, bazen böyle anıtlarla benliği-
min – şu anki formumun her neyse – katıksız bir şekilde onlarla iç içe
geçtiğini hissediyorum. Sanki duyguya dırıntıyorum.

Reid buradan nefret ederdi.

Onun düşüncesi bilincimi delip geçerken yeni bir duygu beni
tüketmekle tehdit ediyor. Melankoli.

Reid kendimde olmadığımı fark etti mi? Ya da herhangi biri?
Bana ne olduğunun farkındalar mı?

Melankoli beni tamamen yutmadan önce tekrar Nicholina'ya,
karanlığa odaklanıyorum. Bu tür şeylere kafa yormanın bir faydası
yok ancak yine de bir başka istenmeyen düşünceyle birlikte slain
içinden bilinçaltıma yayıflatıcı bir soğuk süzülüyor. Nasıl fark et-
miş olabilirler ki? La Volsin ve Nicholina bize ihanet etmeden önce
bile kendimde değildim. Hala o sivri kenarları, ruhumdaki kendi
isteğimle kırıdığım o çatlakları hissediyorum.

Biri diğerlerinden daha keskin. Açık bir yara.

Viski rengi gözlerle, kıvrık kırpiklerle ve yumuşak, melodik kah-
kahalarla zonklamasına rağmen içgüdüsel olarak ondan uzak du-
ruyorum. Omuzlarımın etrafına dolanmış uzun bir kol, ellerimin
içindeki sıcak bir elle sızlıyor. Empatiyle, sahte bir aksan ve çalınan
bir şişe şarapla, utançtan kızaran yanaklarla ve zamanı şaşmış do-
ğum günleriyle nabız gibi atıyor. Bu dünyada artık var olmayan bir
sadakatile yanıyor.

On yedi yaşını göremedi.

Ansel her şeyi feda etti, içimi deşti ve ben de Nicholina'nın o

çatlağa girmesine izin verdim. İşte ona borcumu böyle ödedim — kendimi tamamen kaybederek. Kendinden nefret eden, karanlık ve menfur bir şeyler köpürüyor bilincimin derinliklerinde. Daha iyisini hak ediyordu. Daha *fazlasını* hak ediyordu.

Bunu ona verecektim. Tanrı ya da Tanrıça ya da sadece lanet ruhumun karanlığı şahidim olsun ki bunu ona verecektim. Boşuna ölmemiş olmasını sağlayacaktım. Buna karşılık, tanıdık olmayan bir ses mırıldanarak beni korkutuyor, *Ah, bravo*.

Karanlık sis korkumla büzülüyor ama onu şiddetle iterek bu yeni varlığı arıyorum. Bu Nicholina değil. Kesinlikle *ben* de değilim. Bu da demek oluyor ki... burada başka biri var.

Kimsin sen? diye soruyorum sahte bir meydan okumayla. Anne'nin memeleri, tek bir bedene kaç kişi —ya da ruh ya da varlık ya da *her neyse*— sığabilir? *Ne istiyorsun?*

Korkmana gerek yok. Bu sefer başka bir ses giriyor. Bir önceki kadar yabancı. *Sana zarar veremeyiz.*

Biz seniz.

Ya da daha doğrusu, diye ekliyor üçüncüsü, *biz oyuz.*

Bu bir cevap değil, diye çıkışıyorum. *Bana kim olduğunuzu söyleyin.*

Kısa bir duraklama.

Sonra dördüncü bir ses nihayet konuşuyor, *Hatırlamıyoruz.*

Şimdi beşincisi. *Yakında sen de hatırlamayacaksın.*

Eğer kemiklerim olsaydı, sözleri iliklerime kadar buz kesmeme neden olurdu. *Siz... Sizden kaç tane var?* diye soruyorum sessizce. *Hiçbiriniz adınızı hatırlayamıyor musunuz?*

Adımız Lejyon, diye cevap veriyor sesler tereddüt etmeden uyum içinde. *Çünkü bizden çok var.*

Vay anasını. Kesinlikle beşten fazla ses var. Daha çok elli gibi. Siktir, siktir, *siktir*. Belli belirsiz, Başpiskopos'un bana Chasseur Kulesi'nin bodrumunda ödünç verdiği Başpiskopos İncil'indeki bir pasajdan ezbere okudukları ayeti anımsıyorum. Ayette bu pasajı söyleyen adam şeytanlar tarafından ele geçirilmişti. Ama bunlar...

İblis değildi, değil mi? Nicholina şeytanlar tarafından ele mi geçirilmişti?

Ne yazık ki bilmiyoruz, diyor ilki dostane bir şekilde. Kim bilir kaç senedir burada yaşıyoruz. İblis de olabiliriz, fare de. Sadece hanımımızın gördüklerini görürüz, sadece hanımımızın duyduklarını duyarız.

Fare.

Bazen bizimle konuşur, diye ekliyor bir başkası ve bir şekilde onun muziplik peşinde olduğunu hissediyorum. Sadece biliyorum, sanki bilinç akışı benimkiyle birleşmiş gibi. Şaka yapıyoruz bu arada. Adımız Lejyon değil. Bize sorarsan aptalca bir isim.

Bu şakayı tüm yeni gelenlere yapıyoruz.

Her seferinde sinirlerini bozuyor.

Yine de bu defa ayeti doğrudan anılarından çekip çıkardık. Dindar mısın?

Birinin dindar olup olmadığını sormak büyük kabalık.

O artık biri değil. O bizden biri. Zaten cevabı çoktan biliyoruz. Kibarlık ediyoruz.

Aksine, onun anılarına bakmak oldukça kaba.

Vaazı anıların yok olduğu zamana sakla. Bak buraya. Hâlâ tazeler.

Sesler didişirken rahatsız edici bir karıncalanma hissi çöküyor ve içgüdüsel olarak, yine bilincimi talan ettiklerini biliyorum – beni talan ettiklerini. Geçmişimin görüntüleri, takip edebildiğimden daha hızlı bir şekilde sisin içinde ve dışında titreşiyor ancak sesler daha fazlasına aç bir şekilde yalnızca daha da bastırıyor. Estelle ile hayram direğinin etrafında dans ederken, Başpiskopos’la birlikte Doleur’de boğulurken, sunakta annemin ayaklarının dibinde can çekişirken...

Kesin şunu. Kendi sesim anıları keskin bir şekilde bölüyor ve sesler şaşkın fakat azarlanmış bir şekilde geri çekiliyor. Yapmaları gerektiği gibi. Kendi bilinçaltımda pire istilasına uğramış gibiyim. Benim adım Louise le Blanc ve kesinlikle hâlâ birisiyim. Size lanet

kafamdan uzak durmanızı söyledim ama bunun benim kafam olduğundan bile emin olmadığım için bu noktada ayrılmanın imkânsız olduğunu varsayacağım. Şimdi, buraya en son gelen kim? Hatırlarınız var mı?

Tüm sesler aynı anda konuşmaya başlayarak burada en uzun süre kimin kaldığını tartışmaya geçmeden önce keyifli bir saniye boyunca sessizlik hüküm sürüyor. Çok geç olsa da düşünce biçimindeki hatanın farkına varıyorum. Bu sesler artık birey değil, ürktürücü bir kolektif. Bir kovan. Sıkıntı hızla öfkeye dönüşüyor. Onları boğacak eller için can atarak konuşmaya çalışıyorum ama yeni bir ses giriyor araya.

En son gelen benim.

Diğer sesler ânında kesiliyor, merak ediyorlar. Ben de merak ediyorum. Bu ses diğerlerinden farklı; derin, boğuk ve erkeksi geliyor. Aynı zamanda o da kendinden bahsederken *biz değil ben* diyor.

Peki kimsin sen? diye soruyorum.

Eğer bir ses kaşlarını çatabilseydi, bu ses çatardı. *Ben... Sanırım bir zamanlar adım Etienne'di.*

Etienne, diye tekrarlıyor diğerleri. Fısıltıları böcek kanatları gibi vızıldıyor. Ses çok rahatsız edici. Daha da kötüsü – anıların arasından bu sesin tam adını çekip çıkardıkları âni *hissediyorum. Benim anılarımin arasından. Etienne Gilly.*

Sen Gaby'nin erkek kardeşisin, diyorum seslerle birlikte hatırlarken dehşet içinde. *Morgane seni öldürdü.*

Anılarımız senkronize olurken sesler neredeyse beklentiyle titreyerek yapbozu tamamlamak için boşlukları dolduruyor. Nicholina'nın onun bedenini nasıl ele geçirip avlanma bahanesiyle ormana gittiğini ve onu nasıl Morgane'in beklediği yere götürdüğünü hatırlıyoruz. Morgane'in onu nasıl kaçırdığını, kan cadılarının kampından sadece birkaç kilometre uzakta, nemli, karanlık bir mağaranın derinliklerinde işkence ettiğini. Ve La Voisin'ı – başından beri her şeyi bildiğini. Nasıl da Etienne ve Gabrielle'in başlarını Morgane'a neredeyse gümüş bir tepside sunduğunu.

Bir yanım hâlâ buna inanamıyor, ihanetleri karşısında yaşadığım şoku algılayamıyor. Ve aşağılanmayı. Josephine ve Nicholina annemle ittifak kurmuş. Onları sevmesem de böyle bir kötülük yapabileceklerinden hiç şüphelenmemiştim. Kendi meclis üyeleri feda etmişlerdi... Peki ya ne uğruna? Şato'ya dönmek için mi?

Evet, diye fısıldıyor Etienne.

Biliyor çünkü gerçek Etienne yok olduktan sonra bile her yer Nicholina'nın gözünden gördü. Kendi hakarete uğramış bedenin çadırıma bağlanmasına tanık oldu. Morgane, Gabrielle'i ayakta tutmak için kaçırdığında, annem küçük kız kardeşine eziyet ederken, Gaby sonunda La Mascarade des Crânes'den kaçarken çaresizce izledi.

Ancak...

Kaşlarımla çatıyorum. Anılarında bariz boşluklar var. Bir yanda küçük bir boşluk, öbür yanda kocaman bir tane. Mesela benim Kurukafa Balosu'na katılımım. Gabrielle'in saçının rengi. Ancak benim anılarım onunkileri tamamlarken her boşluk düşündüğüm anda doluveriyor, ta ki zaman çizelgesinin büyük bir bölümü tamamlanana dek.

Bulunduğu duruma, eh, ölü olmasına rağmen her şeye sanki oradaymış gibi tanık olmuş.

Ama nasıl? diye soruyorum ihtiyatla. Etienne, sen... öldün. Neden göçüp gitmedin?

Nicholina beni ele geçirdiğinde onun bilincinin bir parçası oldum ve – ve sanırım hiç gitmedim.

Vay anasını. Yaşadığım şok, çılgınca bir dehşete dönüşüyor. Nicholina hepinizi ele mi geçirdi?

Seslerin anılarımızı bir kez daha gözden geçirerek Nicholina, La Voisin ve kan büyüğü hakkındaki ortak bilgilerimizi bir araya getirdiğini hissedebiliyorum. Onlar böylesine fantastik ve imkânsız bir sonuca varırken karanlık heyecanla titreyiyor gibi görünüyor. Ve yine de... Nicholina farelerden ne sıklıkla bahsetmişti? Gabrielle, o ve La Voisin'in sonsuza dek genç kalmak için kalp yediğini iddia

etmişti. Diğerleri daha bile karanlık sanatlar hakkında fısıldıyor. Ben durumun kavradıkça sesler de kavıyor.

Bu şekilde, Nicholina sonsuza dek ruhlarını kendisiyle beraber bu karanlığa hapsedim.

Seninkim de, dedi ciddi ses burnumu çekerek. Sen de artık bizden birisin.

Hayır. Seslerin söyledikleri kulaga inandırıcı gelmeye başladıkça karanlık daha da bastırıyor ve bir an için konuşamıyorum. Hayır, ben hâlâ hayattayım. Bir kilisedeyim ve Reld...

Hepimizin öldüğünü kim söyledi? diye soruyor muzip ses. Belki bazılarımız bir yerde hâlâ hayattadır. Belki de ruhlarımız yalnızca parçalanmıştır. Bir kısmı burada, bir kısmı orada. Her yerde bir parça. Seninki de yakında paramparça olacak.

Karanlık bir kez daha şimdiki daha kuvvetli bir biçimde kıpırdandığında –beni ağırlığının altında ezdiğinde– diğerleri artan ıstırtımı hissediyor. Sesleri daha az dostane, daha az dost canlısı, daha az muzip bir hâl alıyor. Uzgünüz, Louise le Blanc. Senin için artık çok geç. Hepimiz için öyle.

HAYIR. Tüm gücümle karanlığa sertçe direnliyorum, kelimeyi bir tılsım gibi tekrar tekrar söylüyorum. Altın bir desen arıyorum. Ya da herhangi bir şey. Fakat sadece karanlık var. Hayır hayır hayır hayır hayır...

Karşılığında Nicholina'nın ürpertici kahkahaları duyuluyor yalnızca.

DENİZ FENERİ

Reid

Şafağın ilk ışıkları, tapınak kapılarında duran Peder Achille'in başına bir hale kondurdu. Ben diğerlerini uyandırırken o da bekledi. Kimse iyi uyuyamamıştı. Célie solgun yanaklarını çimdikleyerek renklendirmek için elinden geleni yapsa da gözlerinin altı şişmişti. Coco esnerken Beau inledi ve boynunu kütletti. Lou'nun parmakları oradaki tutulan kasları ovmasına rağmen benim boynum da ağrıyordu. Mahcup bir gülümsemeyle omuzlarımı silkerek dokunuşundan uzaklaştım ve kapıya doğru ilerledim.

"Köylüler bir saat kadar daha uyanmazlar," dedi Achille, biz onun yanından geçerken her birimize bir elma vererek. "Dediğimi unutmayın – sizi görmelerine izin vermeyin. Chasseurlerin buradan çok da uzakta olmayan bir karakolu var. Kimsenin sizi takip etmesini istemezsiniz... nereye gidiyorsanız artık."

"Teşekkür ederiz, Peder." Elmayı cebime tıktırdım. Parlamıyordu. Kırmızı değildi. Ama bize borçlu olduğundan çok daha fazlasıydı. Diğerlerinin vereceğinden çok daha fazlası. "Her şey için."

Gözlerini bana dikti. "Lafı bile olmaz." Ben onu başımla onaylayıp diğerlerini kilisenin avlusundan geçirmek için ilerlediğim sırada kolumu yakaladı. "Dikkatli ol. *Cauchemarlar* kıyamet habercisi olarak bilinir." Şaşırarak bir kaşımı kaldırdım ve gönülsüzce ekledi, "Sadece yaşanacak bir felaket öncesi görülürler."

"Öfkeli bir kalabalık felaket sayılmaz."

"Öfkeli bir kalabalığın gücünü asla küçümseme." Beau bir ağaca yaslanarak bekledikleri yerde kolunu öylece Coco'nun omuzlarına sardı. Sis, başlıklarının kenarlarında geziniyordu. "İnsanlar bir araya geldiğinde tarif edilemez kötülöklere muktedirdir. Bunun olduğunu gördüm."

Peder Achille kolumu bıraktı ve uzaklaştı. "Ben de öyle. Kendinize iyi bakın."

Başka bir kelime etmeden antrede gözden kayholarak kapıyı arkasından sıkıca kapattı.

Gitmesini izlerken garip bir his içimi burktı. "Acaba onu bir daha görür müyüz?"

"Pek olası değil," dedi Lou. Yoğun sis zayıf vücudunu neredeyse tamamen kaplıyordu. Arkasında, sisteki bir açıklıktan beyaz bir silüet süzöldü ve kehribar rengi gözler parıldadı. Kaşlarımı çattım. Köpek geri dönmüştü. Lou fark etmemiştı, bunun yerine kolunu yamaçtan aşağı uzattı. "Gidelim mi?"

Fee Tombe köyü, adını denizdeki hematit yığınlarından alıyordu. Kopmuş peri kanatları şeklindeki siyah, ışıltılı kayalar kilometreler boyunca denizin içinden yükseliyordu – bazıları uzun, ince yapıda ve gümüş örümcek ağlarını andıran desenlere sahipken, diğerleriyse kısa, kalın ve kırmızı damarlara sahipti. En küçük yığınlar bile büyük, ölümsüz varlıklar gibi denizin üzerinde yükseliyordu. Dalgalar aşağıdaki gemi enkazlarına çarptı. Kayalık boyunca yürüdüğümüz patikadan bakıldığında, kırık direkler ve bumbalar dişlere benziyordu.

Celie dondurucu rüzgârda titrerken ayağı iki kayanın arasına sıkışıp büköldüğünde yüzünü buruşturdu. Beau ona anlayışlı bir bakış attı. "Geri dönmek için çok geç değil, biliyorsun."

"Hayır." Ayağını sertçe çekip, sıkıştırdığı yerden kurtarmadan önce inatçı bir tavırla çenesini kaldırdı. Daha fazla kaya patikadan aşağı düşerek altımızdaki denize yuvarlandı. "Alabama ihtiyacımız var."

"Babanın arabasına," diye mırıldandı Coco. Bir eli solundaki kayalığın dik yüzündeydi —diğeriyle sıkıca *La Petite Larme*'ı kavramıştı— ve yan yan ilerledi. Beau patika daralıp yukarı doğru sarmallaşırken engebeli araziye ağır ağır geçerek dikkatlice onu takip etti. Grubun arka tarafında, benim elim de Lou'nun pelerininin kumaşına yapışmıştı.

Gerçi buna hiç gerek yoktu. Bir kedinin zarafetiyle hareket ediyordu, asla kaymıyor, bir kez olsun tökezlemiyordu. Her adımı hafif ve çevikti.

Bizim hızımıza yetişmeye çalışırken C lie'nin yanakları kıpkırmızı kesildi. Nefesi sıkılaştı. Tekrar tökezlediğinde Lou'nun arkasından ona doğru eğilip mırıldandım, "Beau haklıydı, C lie. Biz *cauchemar*'la ilgilenirken sen kilisede bekleyebilirsin. Gitmeden önce senin için geri döneriz."

" apelde falan," diye öfkelendi eteği ve saçları rüzgârda çılgınca uçuşurken, "*beklemeyeceğim*."

C lie'nin yanından geçen Lou onun başını okşadı. "Elbette beklemeyeceksin, kedicik." Sonra sağ omzunun üzerinden, aşağıda dalgaların çarptığı yere yan gözle bir bakış attı. "Zaten endişelenmene gerek yok. Kedicikler dokuz canlıdır." Dişlerini göstererek sırttı. "Değil mi?"

Avucumun içindeki pelerininini daha sıkı kavradım ve onu geriye doğru çekerek kulağına doğru eğildim. "Kes  unu."

"Neyi keseyim, sevgilim?" Bana bakmak için boynunu uzattı. Gözleri kocaman açılmıştı. Bakışları masum. Kirpiklerini kırpıştırdı. "Onu *cesaretlendiriyorum*."

"Onun  d n  koparıyorsun."

  aretparmağını dudaklarımda gezdirmek için geriye uzandı. "Belki de ona haksızlık ediyorsundur."

Bunun  zerine, kavrayı ımdan kendini kurtardı ve arkasına bir kez bile bakmadan C lie'nin yanından geçip gitti. Biz de gidişini çeşitli endişe seviyeleriyle izledik. Coco ve Beau'nun ardından dönemeçte gözden kaybolduğunda, C lie'nin omuzları biraz olsun

gevşedi. Derin bir nefes aldı. “Hâlâ benden hoşlanmıyor. Düşünmüştüm ki şeyden sonra...”

“Sen ondan hoşlanıyor musun?”

Bir anlık duraksamadan sonra burun kıvırdı. “Elbette hoşlanmıyorum.”

Devam etmemiz gerektiğini belirtmek için başımla ileriye işaret ettim. “O zaman bir sorun yok.”

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. “Ama... *neden* benden hoşlanmıyor?”

“Dikkat et.” Tökezlediğinde dengesini bulmasına yardımcı olmak için hamle yaptım fakat aşırı bir tepkiyle kendini çekerek sert bir şekilde kayalığa düştü. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. “Bir mazimiz olduğunu biliyor. Üstelik” —imalı bir şekilde boğazımı temizledim— “ona fahişe dediğini duymuş.”

Şimdi benimle yüzleşmek için aniden bana döndü. “*Ne* yapmış dedin?”

Omuz silktim ve yürümeye devam ettim. “Aziz Nikola Günü kutlamalarında, tartışmamıza... kulak misafiri olmuş. Her şeyi göz önüne alırsak bence iyi bile karşıladı. Bizi oracıkta öldürebilirdi.”

“O... o beni *duymuş* mu?..” Gözleri aşikâr bir endişeyle açılırken elini dudaklarına götürdü. “Ah, hayır. Ah, hayır hayır *hayır*.”

Bu sefer kendime engel olamadım. Gözlerim âdeta yuvalarında ters döndü. “Eminim ona daha kötüsünü söylemişlerdir.”

“O bir *cadı*,” diye tısladı C  lie, eli göğsünü kavramak için inerken. “O — o beni *lanetleyebilirdi* ya da... ya da...”

“Ya da *ben* lanetleyebilirdim.” Dudaklarıma yerleşen gülümseme her zamankinden daha zorlama geldi. Granitten oyulmuş gibi. Lou onu yeraltı mezarlığında kurtarmak için hayatını tehlikeye attıktan sonra bile C  lie onu hâlâ bir düşman olarak görüyordu. G  rmese     ardım. “Madem bizi bu kadar hor görüyorsun, o hâlde neden bizi takip ettin, C  lie?” Suratında oluşan ifade üzerine, kendimi küçümseyen bir kahkahayla başımı iki yana salladım. Gergin bir kahkahayla. C  lie’ninki benzeri görülmemiş bir tepki değildi. Coco

tünelleri ateşe vermiş olmasaydı, La Mascarade des Crânes'deki-
ler bizim için geri döner miydi? Kendileri yangın çıkarırlar mıydı?
Evet, yaparlardı ve onları suçlayamazdım. Bir zamanlar ben de ay-
nısını yapardım. "Boş versene."

"Hayır, Reid, bekle, ben – ben öyle demek..." Bana dokunmamış
olsa da sesindeki bir şey beni duraklattı. Arkama dönmemi sa la-
dı. "Jean Luc bana olan bitenden bahsetti. Bana... senden bahsetti.
Çok  zg n m."

"Ben değilim."

Kaşları yukarı kalkıp çatıldı. "Değil misin?"

"Değilim."

Ayrıntıya girmedi imde kaşları daha da çatıldı. Hızla gözlerini
kırpıştırdı. "Ya. T-t-tabii. Ben..." Yanaklarında şişirdiği havayı  f-
lerken aniden bir elini kalçasına koydu ve gözleri yine o yabancı
Öfkeyle kıvılcımlandı. "Eh, ben de değilim. Yani  zg n. Farklı oldu-
 un için. Farklı *olduğum* için. Zerre  zg n değilim."

Kinli olmaktan ziyade a ıks zl l kle konu mu  olmasına ra -
men sözleri yine de canımı yakmalıydı. Fakat yakmamı tı. Bunun
yerine, tenimin hemen altında g m g m atan gergin enerji yatışa-
rak yerini tuhaf bir sıcaklık almış gibiydi. Belki huzurdu bu. Belki
de... bir defterin kapanması hissiydi? Artık onun Jean Luc'u vardı,
benim de Lou'm. Aramızdaki her şey değişmişti. Ve bu – bu sorun
değildi. Bu *iyiydi*.

Bu sefer gülümsemem samimiydi. "Biz arkadaşız, C lie. Her za-
man arkadaş olacağız."

"Peki o zaman." Burnunu çekti ve doğrularak kendi g l mse-
mesini bastırmaya çalıştı. "Arkadaşın olarak, sa ının acilen kesime
ihtiyacı olduğunu ve paltonun iki d  mesinin eksik olduğunu sana
bildirmek benim görevim. Ayrıca, boynunda da bir morluk var." Elim
nabzımın yakınındaki hassas tene doğru gittiğinde güldü ve
burnu havada bir tavırla uzun adımlarla etrafımda döndü. "Neza-
ket gereği kapa bari şunu."

 şte tanıd ım C lie.

Kıkırdayarak onun yanında yürümeye başladım. İyi hissettirdi. Tanıdık. Huzurlu bir sessizlik ânından sonra, "*Cauchemar*'ı uyardıktan sonra ne yapacağız?" diye sordu C  lie.

Az önce hissettiğim huzur bozuldu, tıpkı g  l  ş  m gibi. "  ato'ya gideceğiz."

Eli bir kez daha telaşla yakasına gitti. Gergin olduğunda yaptığı bir hareketti bu. Duygularını açık eden. "Peki – peki sonra? Morgane'ı nasıl yenmeyi planlıyoruz?"

"Bastiğın yere dikkat et." Başımla patikadaki bir çukura işaret ettim. Nitekim hafif   sendeledi. Bu sefer ona uzanmadım ve benim yardımım olmadan dengesini buldu. "Lou kaleyi yakıp k  l etmek istiyor." K  l  e gibi bir ağırlık   okt   tekrar göğsüme. Sesime. "Ve içindeki herkesi."

"Bunu nasıl yapacakmış?"

Omuz silktim. "Bir cadı bir şeyi nasıl yapar?"

"O hâlde nasıl işliyor? Yani... b  y  ?" Surat ifadesi daha utangaç bir hâl alırken başını hızla aşağı eğdi. Bir kez daha önüne baktı. "Hep merak etmişimdir."

"  yle mi?"

"Ah, bilmezden gelme, Reid. Senin de merak ettiğini biliyorum." İhtiyatla duraksadı. "  nceden yani."

Önceden. Ne kadar basit bir kelime. Yüzüme kayıtsız bir ifade takındım. "Bu kar  şılıklı bir taviz. Lou'nun   ato'yu yerle bir etmesi için onun gözünde eşit değer taşıyan bir şeyi yok etmesi gerekecek."

C  lie'nin sesi merak doluydu. "Peki bu ne olabilir?"

Bilmiyorum. Bunu itiraf etmek beni rahatsız etti. Lou detay vermemişti. Ya da bir strateji sunmamı tı. Onu bu konuda sıkı tırdığımızda sadece gülümsemiş ve "Korkuyor musunuz?" diye sormuştu. Beau ânında yankılanan bir *evet* ile cevap vermişti. Ben de içimden ona katılmıştım. Tüm bu plan –ya da plansızlık– beni tedirgin ediyordu.

Sanki Tanrı onu doğrudan düşüncelerimden s  k  p çıkarmış gibi kardeşimin çığlığı havayı yardı. C  lie ile aynı anda yukarı bak-

tiğimizda uçurumun bir kısmının çöktüğünü gördük. Üzerimize taşlar yağdı ve önce omuzlarımla kollarıma, sonra da kafama çarptı. Bedenime keskin bir acı saplandı ve görüşüm bulanıklaştı. İçgüdüsel bir tepkiyle Celie'yi tehlikeden uzaklaştırdım ve Beau – o da.

Korku, ölümcül bir yılan gibi dalgalandı içime.

Ağır çekimdeymiş gibi, dengesini kaybetmesini, havada çılgınca savrulmasını, düşen taşların arasında tutunacak bir şey bulmaya çalışıp başarısız olmasını izledim. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hiçbir şekilde yardımcı olamazdım. Yine de ileriye atılıp Beau denize düşmeden önce onu bir yerinden yakalamayı umarak aramızdaki mesafeyi kapamaya çalıştım...

Düşen kayaların arasından Coco'nun eli fırladı ve Beau'nun bileğini kavradı.

Başka bir haykırıyla Beau, Coco'nun elinde bir sarkaç gibi sallandı. Kayanın kenarını tutmak için boşta kalan elini yukarı doğru kaldırdı ve birlikte onu tekrar patikaya çekmeye çalıştılar. Kalbim sağır edici bir ritimle atarken yardım etmek için koştum. Adrenalin –mutlak, katıksız *korku*– adımlarımı uzatıp nefesimi keserek tüm bedenimi sardı. Ancak onlara ulaştığımda çoktan birbirine geçmiş bir yığın hâlinde yere serilmişlerdi. Onlar da soluklanmaya çalışırken göğüsleri düzensizce inip kalkıyordu. Üstümüzde, Lou uçurumun tepesinde duruyordu. Hafif bir gülümsemeyle aşağıya bakıyordu. Dudakları belli belirsiz kıvrılmıştı. Beyaz köpek hırladı ve Lou'nun arkasında kayboldu. "Gerçekten daha dikkatli olmalısınız," dedi geri dönmeden önce usulca.

Beau ona inanamayan gözlerle baksa da cevap vermedi. Oturduğu yerde doğrulurken, titreyen eliyle alnını sildi ve koluna baktı. Ağzı bükülerek çirkin, eğik bir çizgi hâlini aldı. "Lanet olsun. Sıçtığının gömleğinin kolunu yırtmışım."

Öfkeyle sessiz küfürler ederek başımı iki yana salladım. *Gömleğin kolu*. Neredeyse ölümüne düşmüştü ve tek umursadığı şey *sıçtığının gömleğinin koluydu*. Tüm vücudumu saran bir titremeye, ona söz konusu kolla ne yapabileceğini söylemek için ağzımı açtım

ama Coco'nun ağzından tuhaf bir boğulma sesi kaçtı. Endişe içinde ona baktım – sonra da inanamayarak.

Boğulduğu falan yoktu.

Coco gülüyordu.

Tek kelime etmeden –omuzları hâlâ sarsılırken– Beau'nun diğer koluna uzanıp kumaşı yırttı. Beau geri çekilmeye çalışırken ağzı öfkeyle açık kaldı. “*Pardon?* Bu gömleği bana annem almıştı!”

“Şimdi iki taraf da uyumlu.” Coco, Beau'nun kollarını tuttu ve daha çok güldü. “Annen seni gördüğünde onaylayacak. Tabii *eğer* seni tekrar görürse. Az kalsın ölüyordun.” Coco sanki aralarında komik bir espri geçmiş gibi eliyle Beau'nun göğsüne vurdu. “Neredeyse ölüyordun.”

“Evet.” Beau ihtiyatla onun yüzünü inceledi. “Bundan bahsetmiştin.”

“İstersen gömleğini onarabilirim,” diye teklif etti Célie. “Çantamda iğne iplik var...” Ama Coco çılgınca gülmeye devam ettiğinde lafı yarıda kesildi. O kahkaha giderek daha karanlık bir şeye dönüştü. Çılgınca bir şeye. Beau tereddüt etmeden Coco'yu kollarına çekti. Kızın omuzları şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı sarsılıyordu ve yüzünü Beau'nun boynuna gömüp aniden hıçkırarak ağlamaya başladı. Beau kollarından birini beline, diğerini sırtına sardı ve onu sıkıca, tüm gücüyle tutarak kulağına yatıştırıcı sözler mırıldandı. Duyamadığım sözler. Duymak istemediğim sözler.

Bakışlarımı çevirdim.

Bu acıya tanıklık etmek bana düşmezdi. Bu savunmasızlığa. Kendimi davetsiz bir misafir gibi hissettim. Onları birlikte izlemek –Beau'nun onu nazikçe sallaması, Coco'nun onu can havliyle kavraması– boğazımı düğümledi. Bunun nereye gittiğini herkes görebilirdi. Coco ve Beau aylardır birbirlerinin etrafından dolanıyordu. Bununla birlikte, kaçınılmaz kalp kırıklığı da bir o kadar aşikârdı. İki de bir ilişkiye başlayacak durumda değildi. Aralarında çok fazla acı geçmişti. Çok fazla keder. Kıskançlık. İnat. Uyumlu olsalar bile birbirleri için yanlış kişilerdi. Su ve yağ gibi.

Başımı kaldırıp Louisa baktım. Biz de birbirimizi içti yanlış kişi olduğumuzu.

Ve de çok, çok doğru kişi.

Bir iç çekerek ağız adimlarla parkta yürümeye devam ettim. Düşüncelerim daha da ağırdı. Celie sessizce beni takip etti. Louisa ulaştığımızda, soğuk parmaklarını kolumuğkilete geçirdim ve de nüz fenerine doğru döndük.

Beau ve Coco birkaç dakika sonra bize katıldılar. Coco'nun gözleri hâlâ ışı ve kızarmış olsa da artık ağlamıyordu. Onun yutme omuzlarını dikleştirmişti. Gururluydu. Beau'nun delik deşik olmuş gömleğinin hâlâ biraz dumani tutuyor ve ocak ayında olması gere kenden daha fazla ten gösteriyordu. Olan biten hakkında ne onları konuştuk ne de biz.

Sessizce deniz fenerini inceledik.

Gökyüzüne işaret eden çarpık bir parmak gibi yükseliyordu yer den. Tek bir taş kule. Kırık. Harap olmuş. Şatığın aydınlığında kap kara. Eğimli çatının altındaki hayzada titreyen alevler yoktu. "Sevris bana artık kimsenin meşaleleri yakmadığını söylemişti," dedi Celie kısık sesle. Neden fısıldadığını sormadım. Ensemdeki tüyler açık lanamaz bir şekilde diken diken olmuştu. Burada gölgeler normal den daha koyu gibiydi. "Dedigine göre yıllardır yakılmıyormuş."

"Şu sevris fazla konuşuyor," Beau endişeyle bu Celie'ye bir bana baktı. Kolu hâlâ sıkıca Coco'nun beline dolanmıştı. "Biz... aramızda hiç gerçek anlamda bir *cauchemar* gören oldu mu?"

"Size söylemiştim," dedi Celie. "Dişleri ve pençesi büyük, hantal bir canavardı ve..."

"Tatlım, hayır," Beau zorla gülümseyerek boştaki elini kaldırdı. "Demek istediğim" -omuz silkmeden önce bir an için doğru kelime leri bulmaya çabaladı- "başka kimse bir *cauchemar* gördü mü?" İlerihe n çığlık atarak kaçmamış biri?"

Coco ona sırıttı. Bunu komik bulmuştu. Gülümsemesi kas verli yüzünde yersiz görünüyordu. Bir an irkilerek, onun en son

ne zaman gerçekten gülümsemediğini hatırlayamadığını fark ettim. Şimdiye kadar hiç gülümsemiş miydi? Bunu hiç görmüş müydüm? Coco onun kahurgalarını çimdiklediğinde Beau bağırdı ve kolunu indirdi. "Senin de çok hoş, tız bir sesin var," dedi Coco. "Neredeyse unutmuştum."

Beau'nun öfkesi –yatkınlığı– karşısında Coco daha geniy sirtta da bu zorbalığı kırılğan duruyordu. Narin. Bunun kırılığını görmek istemiyordum. Beau'nun omzuna vurarak, "Misdranhtteki cadıyı hatırlıyor musun?" dedim.

Beau'nun dudakları düz bir çizgi şekline aldı. "Ondan bahsetmiyoruz."

"Ben hatırlıyorum." Coco bana minnettar bir habış attı. Bunu bir anlığına yakalayabildim ve göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu. O kadar kısa sürmüştü ki hayal bile etmiş olabiliyordum. "Kıyub performansını çok beğenmişti, değil mi?"

"Mükemmel bir yatkıncıydı," diyerek burmumu çekti Beau.

"Aslında mükemmel bir dansçıydın."

Kendime engel olamayarak güldüm. "Beau'nun o gece çizgi çizliğe kaçtığını hatırlıyorum."

"Ne bu şimdi?" Kaşları çatılmış, suratı buruşmuş bir hâlde jannikle Coco'yla bana baktı. "Nelei oluyor burada?"

"Kız sana bir *cauchemar*'ın neye benzediğini söylendi." Coco, Celie'ye bakmasa da –varlığını hiç bir şekilde tanımasa da– Celie'ni alacağı tek özrün bu açıklama olduğundan süphelemesdim. "Görüş yapma. Dinle."

Bikkın bir iç çekişle Beau başını Celie'ye doğru eğdi. Celie biraz daha dik durdu. "Özür dilerim, *madame*," diye murıldandı sesi hıyrsuz bir çocuk gibi çıkarken. "Demek istediğim, daha önce kimse bir *cauchemar* ile savaştı mı? Bazı gerçek deneyimler, bu karşılaşmadan sağ salım kurtulmakla kelimamızın denize fırlatılması arasındaki farkı yaratabilir."

"Korktuğun bu mu?" Lou onu incelemek için başını yana eğdi.

Deniz fenerine ulaştığından heri alışılmadık biçimde sessizleşmişti. Alışılmadık biçimde durulmuştu. Şimdiye kadar gözleri kulenin dibindeki koyu gölgelerden ayrılmamıştı. "Başının kesilmesi mi?"

Beau'nun kaşları da Lou'kilerle birlikte çatıldı. "Ben – yani pek hoş gelmiyor, hayır."

"Ama bundan korkuyor musun?" diye üsteledi Lou. "Rüyalarına musallat oluyor mu?"

Beau bu tuhaf soruya karşılık bıkkınlığını gizlemeye zahmet etmeyerek dudak büktü. "Bana başının kesilmesinden korkmayan birini göster, ben de sana bir yalancı göstereyim."

"Neden?" Coco'nun gözleri kısıldı. "Ne oldu, Lou?"

Lou'nun bakışları tekrar gölgelere döndü. Bir şeyi deşifre etmeye çalışıyormuş gibi baktı onlara. Sanki kelimelere dökülmeyen bir dili dinliyormuş gibi. "Bir *cauchemar* kâbustur," diye açıkladı ani bir sesle. Hâlâ dikkati dağınıktı. "En büyük korkularımızın şeklini alarak her birimize farklı görünecektir."

Sözleri içimize işlerken korkunç bir sessizlik ânı geçti.

En büyük korkularımız. Tuhaf bir farkındalık hissi omurgamdan aşağı süzüldü, sanki şimdi bile yaratık bizi izliyormuş gibi. Hakkımızdakileri öğrenmiş gibi. En büyük korkumu ben bile *bilmiyordum*. Buna hiç kafa yormamıştım. Hiç bahsetmemiştim. Görünüşe göre, *cauchemar* bunu benim yerime yapacaktı.

"Sen – sen hiç onlardan biriyle savaştın mı?" diye sordu Coco. "Bir *cauchemar*'la?"

Lou'nun yüzüne sinsi bir sırıtış yerleşti. Yine de gölgeleri incelemeye devam etti. "Bir kez. Çok uzun zaman önce."

"Neyin şeklini aldı peki?" diye sordu Beau merakla.

Lou'nun gözleri hızla onunkilere çevrildi. "Bu oldukça özel bir soru, Beauregard. Ya *senin* için neyin şeklini alacak?" Lou ona doğru bir adım attığında, Beau aceleyle geriledi. "Başının kesilmesi değil. Boğulmak da değil." Başını yana eğdi ve daha yakınına geldi. şimdi etrafında dönüyordu. Sırıtmıyordu. Alay etmiyordu. "Hayır korkun o kadar da hayati değil, değil mi? Başka bir şeyden korku-

yorsun. Çevresel bir şeyden." Derin bir nefes alıp gözleri bir cevapla parladığında elini tuttum ve onu yanına çektim.

"Şimdi ne yeri ne de zamanı," dedim kısaca. "Odaklanmalıyız."

"Elbette, Chass" —elini çürük kapıya doğru salladı— "önden buyur."

Hepimiz kapıya bakakaldık. Kimse kıpırdamadı.

Arkamızdaki köye, onlarca ışık kümesine baktım. Güneş doğmuştu. Kasaba halkı toplanmıştı. Yakında yola çıkarlardı. Onlar tepemize binmeden önce yarım saatimiz —belki kırk beş dakikamız— vardı. İçerideki bihaber canavarın da öyle.

Bu işe karışmamahısın, evlat. Bu senin kavgan değil.

Omuzlarımı dikleştirdim.

Derin bir nefes alarak kapıyı açmak için harekete geçtim fakat Celie —*Célie*— benden önce davrandı.

Eli koyu renkli ahşabın üzerinde normalden daha soluk ve küçük görünüyordu ama tereddüt etmedi. Kapıyı tüm gücüyle itti —bir, iki, üç kez— ta ki menteşeler nihayet acı bir feryatla açılincaya kadar. Ses sabahın erken saatlerindeki sessizliği delip geçti ve kirişlere tünemiş bir çift martıyı korkuttu. Beau küfredip korkudan zıpladı.

Lou da aynı şekilde.

Son kez derin bir nefes alarak içeri girdim.

LE CAUCHEMAR

Reid

Alt katlarda sabah güneşini alacak pencereler yoktu, bu yüzden deniz fenerinin içi karanlıktı. Hava ise nemliydi. Bayattı. Yerdeki kırık cam parçaları kapıdan süzülen ince ışık huzmesiyle parıltıyordu. Küçük, korkmuş bir yaratık sekerek kırıkların üzerinden geçti ve parçalar küçük pençelerinin altında çatırdadı. Daha yakından baktım.

Bunlar aynaydı. Kırık aynalar.

Her biri yuvarlak odanın farklı parçalarını yansıtıyordu – duvarlardaki paslanmış kancalar, onların üstüne sarılı halatlar, yukarıdaki kemerli kirişler. Bir köşede duran küflü bir yatak ve yanında da kararmış bir demir tencere. Burada yaşayan son bekçiden geriye kalanlar. Yansımaların değişmesini izleyerek keşmekeşin içine doğru biraz daha ilerledim. Şimdi Celie'nin fal taşı gibi olmuş gözleri. Beau'nun açılmış ağzı. Coco'nun gergin omuzları. Lou elini belimde tuttu.

Adımlarımız dışında sessizliği bölen başka hiçbir ses yoktu.

Belki de yaratık çoktan buradan gitmişti. Belki Peder Achille yanılmıştı.

Kapı bir anda arkamızdan kapandı.

Hem Coco hem de Celie bir ağızdan çığlıklarla Beau'nun üzerine atladı. Ancak Beau ürkererek küfür kıyamet yana doğru çekildi ve

bir şekilde iksini de tutamadı. Ben hızla yanlarından geçip kapıyı bu kez daha açarken iksini birbirini kavramaktan başka çareleri yoktu. "Sorun yok," dedim kesin bir dille. "Rüzgârdan kapandı."

Aynı rüzgâr şimdi yanaklarımı okşadı ve beraberinde yumuşak bir kahkaha getirdi.

Yoksa bu?..

Kalbim neredeyse duracaktı.

Çılgınca etrafa bakınarak kendi çevremde tam bir tur döndüm. Diğerleri panik dolu ifadelerle hareketlerimi taklit etti. "Ne oldu?" Coco kolundan bir bıçak çıkardı. "Bir şey duydunuz mu?"

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyordu. "Bir an için..." *Başpiskopos'u* duyduğumu sandım, diye bitiriyordum neredeyse cümlemi ama kelimeler boğazıma takıldı.

Bir an için *Başpiskopos'u* duyduğumu sandım. Ama bu olamazdı. O burada değildi. O hiç gülmezdi. Ondan *korkmuyordum*.

La Fôret des Yeux'de olanlar yeniden yaşanıyordu. Fakat ağaçlar yerine *cauchemar* benimle alay ediyor, düşüncelerimi kâbuslara çeviriyordu. Gölgede saklanıyor olabilirdi. Célie hantal bir canavar tarif etmişti ama belki de şekil değiştirebilirdi. Bu yaratık ya da yetenekleri hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorduk. Ya da iştahı hakkında.

Sakinleştirici bir nefes aldım.

Cauchemarlar çok acımasızdır ama bu yaratık henüz saldırmadı.

Acımasız ya da değil, kimseye zarar vermemiştii. O gülüş – o benim hayal gücümün bir ürünüydü. *Cauchemar*'ın kendini korumak için geliştirdiği bir savunma mekanizmasıydı. Kendini *korumak* için. Saldırmak için değil. Öldürmek, sakatlamak ya da yemek için değil.

Yine de taktikleri pek cazip değildi. Kahkaha bir saniye sonra geri döndüğünde palaskamdan bir bıçak çektim ve kaynağa doğru döndüm.

Fakat kahkahanın geldiği kişi *cauchemar* falan değildi.

Lou'ydu.

Bıçağımı yavaşça indirdim.

Habersizce, hâlâ yumuşak bir şekilde kıkırdarken odaya bakmak için etrafımdan eğildi. "Buradaki korkunun kokusunu alabiliyorum. Çok güçlü. Canlı." Ona şaşkına dönmüş bir şekilde dik dik baktığımızda parmağıyla duvarlara işaret etti. "Kokuyu alamıyor musunuz? Halatları kaplıyor" —parmağı yumuşak döşeme tahtalarına döndü— "camı boyuyor. Bütün oda korkuya bulanmış."

"Hayır," dedim onu boğmak isteyerek kaskatı kesilmiş bir hâlde. "Hiçbir koku almıyorum."

"O zaman belki de kokusunu aldığım şey *senin* korkundur, *cauchemar* değil." Rüzgâr bir kez daha esince sırtışı soldu ve başını tekrar yana eğdi. Dinliyordu. "Yine de farklı hissettiriyor. Sanki..." Ancak söyleyeceklerini kendine sakladı ve onun yerine sessizliğe gömüldü. Eli sırtıma yapıştı. "Bence gitmeliyiz."

Tepkisine şaşırarak —bir yandan da şaşırmayarak— odanın ortasındaki döner merdivene yaklaştım. Ahşap yarı çürümüştü. İhtiyarlı bir şekilde alt basamağı ayağımla test ettim. Ağırlığımın altında içe göçtü. "Gideceğiz. Yaratığı uyardıktan sonra. Yardımını istedikten sonra."

Kısa bir an için itiraz edecek gibi durdu. Dudağı kıvrıldı. Bakışları koyulaştı. Ancak ifadesi aynı hızla netleşti ve başıyla hafifçe onaylayarak yel gibi yanımdan geçip merdivenlerden çıktı.

Sonraki iki katı tek sıra hâlinde çıktık. Adım adım. Yavaşça. Temkinle. Yalnızca ötedeki köhne odaları incelemek için durduk fakat *cauchemar* —tabii buradaysa— gizlenmeye devam ediyordu.

"O da neydi?" Beau başını aniden sağımızdaki kapıya ve onun ardındaki uğursuz inlemeye doğru çevirdi. "Duydunuz mu?.." Tepemizde bir şeyler gıcırdadı ve bir kez daha merdivenlerden kuvvetli bir rüzgâr esti. Beau, Coco'ya bakmak için döndü. "O ses senden mi geldi?"

Coco hızla etrafımıza bir bakış attı. "Ben ne diye *inleyeyim*?"

Beau'nun cevap vermemesi paniklediğinin bir göstergesiydi. Bunun yerine, küflü merdivenden bir şey almak için eğilen Célie'ye

takılıp neredeyse düşüyordu. C lie'nin elindeki Şey karanlıkta parmaklarının arasında parlıyordu. Bir ayna parçası. Doğrulurken parçayı bir bıçak gibi ileri uzattı.

Biz gözlerimizi dikmiş ona bakarken kısa bir sessizlik yaşandı. "Ne var?" diye tısladı savunmacı bir tavırla, yüzü neredeyse beyazdı. "Kimse bana silah vermedi."

Beni Şaşırtarak, Coco da kendine bir parça almak için eğilerek karşılık verdi. Diğer elindeki bıçak hakkında hiçbir Şey söylemeden kırık parçayı boş elinde hazır hâlde tuttu ve C lie'ye doğru hafifçe başını salladı. Sonra Beau'yu dürttü. Beau dehşet içinde ikisine baktı. "Ciddi olamazsınız. Bu  er    lerle *cauchemar*'dan çok kendimizi yaralarız."

Gözlerimi devirdim ve kendi cam par amı almadan önce Beau'nun eline bir hançer tutuŐturdum. C lie'nin inanamayan bakışları karşısında ağzımın bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Ne?" Omuz silktim ve arkama bakmadan yukarı çıkmaya devam ettim. "İyi bir fikirdi."

Sessizce en üst kata doğru ilerledik. AŞağıdaki kapı tekrar kapandığı gibi hemen Beau'nun fısıltısı duyuldu. "Kirli  amaŐırlarımı ortaya dökmeye herkes kadar karŐıyım ama belki –koşullar göze alındığında– korkularımızı tartıŐmak... yardımcı olabilir?" Altındaki basamak uğursuz bir inilti çıkardı ve Beau keskin bir nefes verdi. "Mesela, biriniz beni görmezden gelmeyi ya da unutmayı asla *hayal* bile edemeyeceğini tekrar etse harika olurdu. Saçma bir fikir, biliyorum ama hatırım..."

"Sessiz ol," diye tersledi Lou. Merdiven tam tepemizde bir kapı ile son buluyordu. Lou tereddüt ederek tekrar başını yana yatırdı ve kapıyı açıp içeri sıvıŐtı. Peşinden gittim, adım attığımda neredeyse onu eziyordum. Son katı incelemek için aniden durmuştu: Bizi doğa Őartlarından koruyacak duvarları olmayan açık bir oda. Çatıyı sadece bir avuç kiriŐ yerinde tutuyordu ve güneş her yönden içeri sızarak tüm gölgeleri defediyordu. Rahat bir nefes aldım. *Cauchemar* burada değildi. Burada büyük bir ateş havzası dışında *hiçbir*

şey yoktu. Taş zeminin ortasına yerleştirilmiş havzanın içi boştu. Ne odun vardı ne de kül. Ancak...

Lou hiç kıpırdamadan dururken rüzgâr soluk renkli saçlarını yüzüne savuruyordu.

Ancak içi hiç de boş değildi.

Havzanın içinden devasa bir figür yükseldi.

Kirli kumaşa sarınmıştı ve ileriye uzattığı kapkara elleriyle bize doğru hücum etti. Lou'nun yanına atıldım ama o çoktan hareket etmiş, yıldırım hızıyla ileri atılmıştı. Bıçağıyla saldırarak yarattığın karnını kestiğinde, yaratık kocaman bir ayı misali arka ayaklarının üzerinde geriledi. Bir başlık saçlarını, yüzünü, dişlerini gizlese de Lou'ya büyük bir pençe savurdu ve Lou havada süzülde. Ben onun peşinden koşarken – Lou odanın kenarından kayıp düşmeden önce bileğini yakalarken – diğerleri de saldırıya geçti, bıçakları ve aynaları güneş ışığında parlıyordu. "Durun!" Rüzgâr haykırışını onlara taşıdı. "Canını yakmayın! Yaratığı uyarmak için buradayız, başka bir şey – durun!"

Cauchemar bir adım geriye sendeledi, elleri hâlâ havadaydı ama Coco'nun aynasını bir kenara atmakta ve Coco onun uyluğunu kestiğinde kukremekte tereddüt etmedi. Yaratık ellerini boynuna sarmadan önce Coco onun ulaşamayacağı bir yere kaçtı – ve sonra ilk korku dalgası geldi.

Lou bizi uyarımış olsa da hiçbir şey beni bu dehşet verici korku sarsıntısına hazırlayamazdı. Bu acıya. Görüşümde bembeyaz bir parlama oldu, beni kör etti ve ayağım kaydı, bir dizimin üzerine çöktüm. Diğerlerinin ürkmüş haykırışlarına bakılırsa onlar da aynı şeyi yaşıyordu.

Siyah bir oda, ondan da siyah zincirler. Tenimde soğuk. Yanlış. Kan, bileklerimden akarak hiç durmadan zemine damlıyor. Her damlayı sayıyorum. Kadın her saat başı geri dönüyor. Üç bin altı yüz saniye. Üç bin altı yüz damla. Kapı üç bin beş yüz altmış ikinci damlada gıcırdadığında bir çılgılığı bastırıyorum. Bir testere. Bir el testeresi. Onu mum ışığına doğru kaldırıyor. "Kemiklerinde mi acaba? Onlarınkinde olduğu gibi?"

Meçhul kadın ilerlerken ellerimin üzerine düştüm. Nefes nefese Başımı iki yana sallayarak. Gözlerimi, kemiğin parıltısı yerine gerçekliği görmeye zorlayarak: Lou'yu yanımda yerde kıvranırken, Coco'yu cenin pozisyonunda, Beau'yu sırtüstü yığılmışken, Célie'yi gözleri kocaman açılmış ve titrerken görmeye.

Elimdeki ayna parçasını fırlattım ve sivri ucu yaratığın omzuna saplandı. Ayağa kalkarken palaskamdan bir bıçak daha çektim. *Cauchemar* yerinden kıpırdamadı. Göğsünden bir gürlleme yükselse de hırıltıyı duymazdan gelerek ilerledim. Diğerleri de beyhude bir çabayla bana katılmaya çalıştı. Biz canavara ulaşmadan başka bir korku dalgası bizi felce uğrattı.

Yalnız. Yalnızım. Nerede o? Nerede o nerede o nerede o...

Dişlerimi gıcırdattım ve kafam karışmış bir hâlde, titreyen beyazlığa doğru bir ayyaş gibi tökezleyerek ilerlemeye devam ettim.

"Konuş." Yüksek, otoriter bir ses. Onun sesi. "Yoksa kardeşinin gözlerini oyarım. Uygun bir ceza bu, değil mi? O seni dilsiz bıraktı. Ben de onu kör edeceğim." Fakat konuşamıyorum. Uyuşturulmuşum. Uyuşturucu madde. Sistemimde pıhtılaşıyor. Boğazımdaki yumru beni boğuyor. İnlemek. İnlemeye çalışıyorum ama kadın yalnızca gülüyor. Kardeşimin çığlıkları yankılanıyor. Yalvarışları.

Aman Tanrım.

Bu doğru değildi. İşkenceden korkmuyordum. Dilsiz değildim...

Gözümün önünde daha fazla görüntü canlandı. Kırık parçalar, parçalara ayrılmış dehşet. Şişmiş bir çene. Bastırılamayan açlık. Boş şırıngalar, enfeksiyonun yakıcı acısı. Ürpertici bir kahkaha ve bayat ekmek. Ve tüm bunların içinde keskin, dayanılmaz bir panik.

Nerede o nerede o nerede o nerede o

Kurtlar uluyor.

Okaliptüs.

Ay ışığından saçlar.

Ay ışığından saçlar.

Hızla gözlerimi kırptırdığımda görüşüm netleşti ve Lou belirdi. Bıçağını kaldırmış bir şekilde, tiz bir savaş narasıyla ileriye

doğru koştı. Onu belinden yakalayıp *cauchemar* dan uzaklaştırdım. Yaratık hâlâ çılgınca ellerini sallıyordu, sanki – sanki bana bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi. Şiddetli bir bulantı aldı midemi. “Bekle. Sanırım – sanırım bu...”

Sakar, beceriksiz bir hareketle *cauchemar* başlığını geriye attı.

Dikkatle ona baktım.

Celie nin tarifinin aksine, *cauchemar*’ın gölgelerle örtünmüş bir teni ya da keskin dişleri yoktu. Saçları keçeleşmişti, evet, ama şişmiş gözleri adından daha fazla korku salıyordu. Kırık çenesi daha fazla öfke uyandırıyordu. Gözlerim onun yaralı uyluğuna, kızıl kahverengi tenindeki kızgın kırmızı hastalık izlerine kaydı. Eski püskü pantolonundaki kurumuş kana. Bu *cauchemar* dayak yemişti. Hem de feci bir şekilde.

Aynı zamanda bu bir *cauchemar* değildi.

Bu, Thierry St. Martin’di.

Lou kavrayışından kurtuldu ve bir kez daha ona doğru fırladı. aşkınlıkla, bileğini yakaladım. “Lou, dur. Dur. Bu...”

“Bırak beni,” diye bağırdı hâlâ var gücüyle mücadele ederken. “Çılgınca. Kendinden geçmiş bir hâlde. “Bırak öldüreyim...”

İçimde büyük ve ani bir öfke dalgası yükseldi. Onu daha da sıkı tutarak yanıma sürükledim ve orada tuttum. “Geri çekil. Bunu bir daha söylemeyeceğim. Bu Thierry. Hatırladın mı? Thierry St. Martin.”

Adını söylememle, Thierry rahat bir nefes alarak taş havzanın yanına çöktü. Onun varlığını zihnimde hissettim –kendi yüzümün resmini gördüm– sonra tek bir kelime geveledi.

Reeeiddd.

Yanına gidip destek olmak için kolumu omuzlarına dolama dürtüsüne direndim. Yığılacak gibi duruyordu. Sesimi alçaltarak, yatıştırmaya çalışarak mırıldandım, “Buradayım. Her şey yoluna girecek. Lou artık seni tanıyor. Öyle değil mi, Lou?”

Sonunda, *sonunda* mücadele etmeyi kesti ve ben de onu serbest bıraktım. “Evet.” Sesi yumuşaktı, uzun bir süre Thierry ile bana

baktı. Bakışlarındaki tuhaf parıltıya karşı temkinli bir şekilde, hiç kıpırdamadan durdum – gözleri, köşeye sıkıştırılmış bir hayvanınki gibi vahşi ve parlaktı. “Evet, onu tanıyorum.”

Sonra arkasını döndü ve koşarak uzaklaştı.

Paldır küldür diğerlerinin arasına atılıp onları bir kenara iten Lou kapıya ulaştığında da yavaşlamadı. C lie  arpma ânında geriye fırlasa da Coco, o merdivenlerden yuvarlanmadan önce kızı dirseğinden yakaladı. Buna karşılık şiddetle küfreden Beau, Lou’nun ardından hakaretler yağdırdı ama Lou durmadı. O, hızla gözden kaybolurken gölgeler etrafına kapandı.

Thierry zayıfça elini kaldırdı. İki parmağı kırılmış a benziyordu. Sesi aciliyetle yükseldi, odaklanarak yavaşladı ve *Yakaalaaa... onu*, dedi.

Düşünmek için bir an durmadım. Tereddüt etmek için. Göğsümde katılaşan kararlılığı düşünmek için. Bu his –bu yanıp tutuşan adalet duygusu, doğruluk duygusu– tanıdık geliyordu. Hem de huzursuz edici bir şekilde.

Lou aşağıdaki merdivenlerden doğal olmayan bir hızla iniyordu, çoktan zemin kata yaklaşmıştı. Saniyeler içinde kapıdan çıkmış olacaktı. “Lou!” Bağırımı beklenmedik bir öfkeyle yankılandı. Neden ellerimin titrediğini ya da dişlerimin sıkıldığını anlamıyordum. Onu *neden* yakalamam gerektiğini anlamıyordum. Bir yandan da anlıyordum. Tıpkı nefes almam gerektiğı gibi, onu yakalamam gerekiyordu. Beau haklıydı – bir terslik vardı. Çok ama çok büyük bir terslik. Bu i , Lou’nun büyüsünden de öte bir şeydi. Ansel’in ölümünden  te. Yas tutmaktan  te.

Güneşte çürümeye bırakılan meyveler gibi, Lou da yarılıp açılmış ve içinde menfur bir şey büyümüştü.

Belki de bu, La Mascarade des Crânes sırasında olmuştu. Belki öncesinde, belki de sonrasında. Fark etmezdi. Bir şekilde *olmuştu* ve içgüdülerim beni uyarmaya çalışmış olsa da ben onları göz ardı etmiştim. Şimdi ise ayaklarımı daha hızlı ilerletiyorlardı. Daha da

hızlı. Bana. Lou kapıya ulaşırsa –ötedeki kayalıkların arasında kaybolursa– onu bir daha asla göremeyeceğimi söylediler. Böyle bir şey yaşanamazdı. Eğer onu yakalayabilsem, onunla *konuşabilsem* işleri düzeltebilirdim. Onu düzeltebilirdim. Hiç mantıklı gelmiyordu ama durum ortadaydı. Bu kovalamaca bir anda hayatımın en önemli kovalamacası olmuştu. Ve içgüdülerimi daha fazla görmezden gelmeyecektim.

Son basamağı da indiğinde derin bir nefes aldım.

Sonra sarmal korkuluğu tuttum ve üzerinden atladım.

Ben yere düşerken nemli hava kulaklarımda kükredi. Omzunun üzerinden kocaman açılmış gözlerle bakan Lou kapıya fırladı. “Sikt–” Onun üstüne indiğimde küfrü bir çığlıkla sona erdi. Sırtüstü dönerek yüzümü, gözlerimi tırmaladı ama bileklerini yakalayıp onu yere sabitledim. Direnip saldırmaya devam ettiğinde bacaklarımı beline sardım, biz boğuşurken kırık camlar dizlerimi parçalıyordu. Ancak ağırlığım onu dizginledi. Hareketsizleştirdi. Bu sefer, kafasını çeneme geçirdi. Dişlerimi gıcırdatarak alnımı onunkine bastırdım. Sertçe. “Kes şunu,” diye homurdandım tüm ağırlığımı ona vererek. Diğerleri bir bağırış kakofonisi içinde merdivenlerden indiler. “*Senin sorunun ne? Neden kaçıyorsun?*”

“*Cauchemar.*” Lou daha çok mücadele etti, hararetle nefes nefeseydi. “Yaratık – yaratık Thierry’ye dönüştü...” Ama Thierry öne doğru topallarken, söylediği yalan ağzında ufalandı. Aynaların kırıklarında Thierry’nin son derece gerçek nefreti her açıdan yansıyor. Son derece gerçek yaraları. Ardından Coco geldi ve yere, yanımıza yığıldı. Kanlı kolunu Lou’nun ağzının üzerine götürdü, dile getirilmeyen tehdit açıktı. “Bunu bana yaptırma, Lou.”

Lou’nun göğsü benimkinin altında hızla inip kalkıyordu. Savaşı kaybettiğini hissederek tatlı bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. “Bir arkadaşına böyle mi davranıyorsun, Cosette? Bir kardeşe?”

“Neden kaçtın?” diye tekrarladı Coco. Arkadaşına bakarken ifadesinde sıcaklıktan eser yoktu. Kardeşine bakarken. Bunun yerine, Coco’nun gözleri buz gibi, aşılmaz bir soğuklukla parıltıyordu. İki-

si tamamen yabancı olabildi. Hayır – düşman. "Neden ona saldırdın?"

Lou dudak büktü. "Heptimiz saldırdık."

"Yüzünü gördükten sonra değil ama."

"Beni korkuttu. Onun şu hâline bak..."

Bunun üzerine, Thierry ellerini yumruk yaptı. Beau onun mor parmakları karşısında yüzünü buruşturdu. "Belki de şapele geri dönüp malzeme temin etmeliyiz," diye önerdi. "Tıbbi müdahaleye ihtiyacın var..."

O kızzzzz, diyerek araya girdi Thierry, kelimeler zorla çıkıyordu, zihnimizde nefes nefeseydi.

Célie'nin, zihnine yapılan bu izinsiz giriş karşısında şaşkınlıktan nefesi kesilirken gözleri çılgınca bir Thierry'ye bir bana çevrildi.

"O kız kim?" diye sordum. "Ne oldu sana?" Sesim, harabeye dönmüş odada fazla yüksek sesle yankılanırken, kızarmış yanaklarım ve damarları çıkmış boynum kırık aynalardan yansıyor. Dengem şaşmış gibi görünüyordum. Kontrolden çıkmış. "Nerelerdeydin?"

Ama cevap veremiyor gibiydi. Resimler yine çılgınca titredi, her biri bir öncekinden daha tutarsızdı. Thierry'nin koyu renkli gözleri Lou'ya dikildiğinde mideme bir ağrı saplandı. Ellerim buz kesti. Korku ve pişmanlıktan midem bulanırken dişlerimin arasından konuştum. "Söyle bana, Thierry. Lütfen."

İnledi ve korkuluğa yaslandı. O kız.

Célie sinir bozucu bir sineği savuşturmaya çalışıyormuş gibi başını iki yana salladı. Ancak Thierry'nin sesini zihninden atamadı. Büyüsünü engelleyemedi. Şaşkın bir şekilde kekeledi, "Ama – ama Louise'in bununla" –aceleyle gözlerini kaçırmadan önce Thierry'nin çeşitli yaraları karşısında ağzı bir karış açıldı– "b-başına gelen talihsizliklerle ne ilgisi var?"

"Sana cevap veremez. Henüz değil." Coco'nun sert bakışları Lou'dan hiç ayrılmadı. "O yorgun ve yaralı, ayrıca konuşmak için gereken büyü de çok fazla."

"Yoksa o – sence işkence mi görmüş?"

“Evet.”

“Ama neden?” diye sordu C  lle, açıkça deli  ete kapılmıştı. “Kim tarafından?”

Coco’nun gözleri kısıldı. “Bizim için sonuncu soruyu zaten cevapladı.”

Hepimiz Lou’ya baktık ama onun dikkati Coco’ya sabitlenmişti. Yavaş, esrarengiz bir sırıtı   Lou’nun yüzüne yerleşmeden önce birbirlerini sonsuzluk gibi hissettiren bir süre boyunca incelediler – ikisi de gözünü kırpmıyor, zerre duygu göstermiyordu. “İki güzel prenses, biri altınken kırmızı diğeri,” diye şarkı söylemeye ba  ladı Lou, sesi tanidik olduğu kadar yabancıydı da. “Karanlığa düştüler. Altından olan öldü   imdi.”

Bu garip kelimelerle omurgamdan aşağı bir ürperti dalgası yayıldı. G  l  msemesiyle. Ve gözleri – bakı  larımıza karşılık verirken gözlerinde bir şey değişti. Uğursuz... bir şey. Neredeyse g  m     renğinde parıldıyorlardı, sanki...

Sanki...

Aklım bu olasılığı şiddetle reddetti.

Lou kıkırdadı.

Coco geri çekilerek soluk soluğa küfür yağdırdı. “Hayır.” Bu kelimeyi bir mantra gibi tekrarlariken eli yakasına gitti ve annesinin kolyesini boynundan s  k  p aldı. “Hayır, hayır, hayır, hayır, *hayır...*” Madalyonu kanlı koluna sürdüğünde, tıklayarak a  ılmadan önce kısa bir süre kırmızı renkte parladı. Madalyonu bana doğru uzattı. “Ayağa kaldır onu. Kaldır onu *hemen.*”

Dediğini yapmak için acele ettim ama Lou bir engerek hızıyla atıldı ve dişlerini yanağımın yumuşak etinin derinliklerine gömdü. Bir kükremeye geriye doğru sendeledim. Lou endişe verici bir güçle dizini kaldırarak kasıklarıma geçirdi. Yakıcı acının keskinliğiyle ânında iki büklüm oldum. Görüşüm karardı ve mide bulantısıyla yere yığıldım. Belli belirsiz, Lou’nun ayağa kalktığını duydum. Ama hareket edemiyordum. *Nefes alamıyordum.*

C  lie   izmesiyle kaburgalarımı dürttü. “Ayağa kalk,” dedi sesi

kısık ve panik doluydu. Camlar çatırdıyor, ötemde bir yerde bedenler patır patır yere düşüyordu. Célie bir kez daha kaburgamı tekmeledi. "O kaçıyor. Ayağa kalk!"

İnleyerek kendimi ayaklanmaya zorladım. Alt yarımın tamamı ağrımına rağmen, Lou'yu zaptetmeye çalıştıkları kapının orada Beau ve Thierry'ye katılmak için atıldım. Coco, Lou'nun dudaklarına kan akıtmaya çalışırken Lou tısladı ve tükürdü. Her iki yanında birer kişi onu tutarken ben de arkaya geçtim, bir kolumu beline sardım ve saçlarını yumruğuma doladım. Başını zorla geriye doğru çektim. Bu hareket yüzünü Coco'ya çevirmesine neden oldu ve Coco da hızlı davranıp kanı Lou'nun ağzına sürdü.

Lou çılgılık attı ve birden nöbet geçirmeye başladı. Kanın dudaklarına değdiği yerde kabarcıklar oluştu.

"Bu da ne?" diye sordum çılgına dönmüş bir şekilde. Midem korkuyla, pişmanlıkla, kalleşçe, haince bir *kararlılıkla* ayaklandı. Lou'nun gitmesine izin vermedim. "Ne yaptın?"

"Kanının onu sadece *kontrol altına alacağını* sanıyordum..." diye yankılandı Beau'nun çılgına dönmüş sesi benimkinin ardından. Lou'nun sırtının eğilmesini ve sonunda kollarımızın arasına yığılmasını dehşetle izledi.

Coco geri adım attı, gözleri tatminle parlıyordu. "Düşmanın kanı zehirdir içene."

Düşmanın kanı zehirdir içene.

Anlamsız kelimeler. Gülünç hatta. Ve yine de...

Zihnim hâlâ itiraz etse de kendi içimde bir şeyleri idrak etmeye başlamıştım.

Beau güçlükle nefes alarak, büyüyen bir isteriyle Lou'yu sarstı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Bu ne *sikim* demek oluyor şimdi?" Lou'yu daha sert sarstı. "Yoksa o – biz şimdi?.." Ama Coco cevap olarak sadece Lou'nun çenesini kavradı ve kıpraşan bir gözkapagını zorla açtı. *Ölmedi*. Kalbimin gümbürtülü atışını yatıştırmaya çalışarak kelimeleri tekrarlardım. Artan endişemi görmezden gelmeye çabalıyordum. *Ölmedi. Ölmedi. Ölmedi. O sadece...*

"Onda açıkça ters giden bir şeyler olduğunu söylemiştin." Coco madalyonunu düştüğü yerden aldı. Buna karşılık Lou'nun bedeni seğirdi. "Kederden öte bir şey olduğunu söylemiştin."

"Bu onu zehirleyeceğimiz anlamına gelmez," dedi Beau olanlara inanamaz hâlde. "O hâlâ Lou. O hâlâ benim *kardeşim*."

"Hayır," Coco şiddetle başını iki yana salladı. "Değil."

Madalyondaki aynayı Lou'ya doğru kaldırdığında, çıplak gerçeği sonunda ortaya çıkardı: Elimde tuttuğum saçlar uzun ve siyahtı, beyaz değil. Kavradığım bel de onun değildi. Kemiklerini parmaklarımın altında hissedemesem de, yansımasında her bir kaburgayı görebiliyordum. Cildi hastalıklı görünüyordu. Kaymaktaşı kadar solgundu. O sevdiğim pürüzsüz ve altın rengi çillerle kaplı teni yoktu. Ve yara izleriyle doluydu — çok fazla yara iziyle.

Ben gerçeği kavradıkça nabzım yavaşlayarak donuk, sabit bir ritim aldı. Kendine has bir zehir gibi. Soğuk dokunuşunu hissettim göğsümde, kalbimin etrafında kristalleştiğini. Omurgamdan aşağı süzüldüğünde —beni zayıflattığında— dizlerimin bağı çözüldü ve Lou'nun bedenini de beraberimde sürükleyerek yığılıverdim. Kucağındaki bomboş yüzüne baktım. Gözlerinin altındaki koyu halkalar dünden heri derinleşmişti. Yanakları daha da çökmüştü. Lou tamamen farklı bir zehirle savaşıyordu. Bir hastalıkla.

Nicholina le Clair.

İçimdeki sıcak öfke buzu delerek lav gibi patladı ve yoluna çıkan her şeyi eritti. Ellerim titredi. Göğsüm inip kalktı. "Çıkar onu oradan," diye homurdandım.

DİKENSİZ GÜL OLMAZ

Reid

Coco cevap olarak hızla kapıya gidip açtı ve güneşin köhne odaya süzülmesine izin verdi. Ama güneş şimdi gölgeleri defetmiyordu. Bunun yerine, günışığı parçalanmış aynalarda kırılarak gökkuşağının renklerini yansıtıyordu ve o parçalanmış aynalar... onlar da gerçeği göstermiyordu. Bana Lou'yu yansıtıyorlardı.

Ama bu Lou değildi.

"Çıkar onu oradan," diye tekrarladım sözde Lou'ya kollarımı dolayarak. Omuzlarım –sırtım– onu kendi yansımasından korumak için sarmaladı bedenini. Lou temas karşısında kımıldanmadı. Parmaklarımın altında, nabızı zayıf ve güçsüzdü. Teni her zamankinden daha soğuktu. "Çıkar onu oradan *hemen*."

"Hareket etmeliyiz." Coco aceleyle yanıma döndü, koluma girdi. Ötedeki kayalıklardan kızgın sesler bize doğru yankılanırken beni ayağa kaldırmaya çalıştı. Köylüler. Öfkeli kalabalık. "Birazdan burada olacaklar." Thierry'ye dönerek ekledi, "Arka kapı var mı?"

Thierry de büyük bir gayretle başıyla onayladı. Ancak hâlâ konuşamıyordu, bunun yerine yatağa işaret etti. Beau aceleyle yatağı çekmeye davrandı. Aşağıda, bir yığın halat ve paslanmış tencerenin altında bir döşeme kapısı gizliydi. Onları bir kenara atarak demir kolu kaldırmak için mücadele etti. "Tanrıya şükür araban var, C  lie."

"Yok ki – yanı aslında, ben" –cümlesini alelacele bitirmeye çalıştı. Ellerini telaşla ovuşturdu– "tekerlek mili kayalarda parçalandı."

Beau hızla ona dönerek ters bir bakış attı. "Ne oldu dedin?"

"Bütün mekanizma tamamen bozuldu. Onu kullanamayız."

"Bir araban olduğunu söylemiştin!" Beau, yenilenmiş bir arabayla kapıyı açmaya uğraştı. "Buradan da işe yarar bir araban olup olmadığını anlamı çıkıyor."

Celie ayağını sertçe yere vurdu, büyüyen gözleri kapıya dikti.

"Evet ama öbür türlü hiç kimse gelmeye izin vermeyecekti!"

"Açıkla." İkisini de görmezden gelerek uyuşmuş dudaklarla konuşmuştu. Bakışlarını Coco'ya çevirirken sesim titredi. "Lütfen."

Yanımızda diz çöktü, Lou'nun alnına dokunmak için uzanırken yüzü birazcık yumuşadı. "*La Petite Larme* hakikati yansıtır. Yalan söyleyemez."

"Nasıl?"

"Sana söyledim. Aynası L'Eau Melancolique'in bir damlasından yapılmış. Suların büyüleri özellikleri var. Bazen iyileştirir, bazen zarar verirler." Açık kapıya bakarak ilerisini görmek için boynunu uzattı. Güneş artık tamamen doğmuştu. Zamanımız tükenmişti. "Ama her zaman hakikati söylerler."

Köylülerin sesleri yükselirken bile kafamı yavaş, şaşırmış bir hareketle iki yana salladım. Her an köşeden çıkabilirlerdi. "Hayır. Demek istediğim, o nasıl – nasıl içine..." Ama sorumu tamamlamadım. Kelimeler boğazımda düğümlendi. Bakışlarımı Lou'ya geri çevirdim. Dudaklarındaki kabarcıklara. Midem kendime duyduğum nefretle altüst oldu. Hiç fark etmemiştim. Nasıl fark etmemiş olabilirdim?

"Teyzemin kara büyü kitabında bir büyü var," diye çabucak açıkladı Coco. Artık insanların sesleri ayırt edilebiliyordu. Söyledikleri kelimeler de. Coco beni ayağa kaldırmayı bir daha denedi. "Bir ele geçirme büyüsü. Kadim bir büyüdür." *Ele geçirme*. Coco'nun sesi kasvetli bir tona bürünürken gözlerimi kapadım. "Teyzem bize ihanet etti."

“İyi de *neden*? Ona Şato’yu vadettik...”

“Belki Morgane da aynısını yapmıştır.”

“Biraz yardım mı etseniz?” Beau nefes nefeseydi. Celie ona yardım etmek için fırlarken gözlerim açıldı.

“Ama bu hiç *mantıklı* değil,” diye ısrar ettim sesim sertleşirken.

“Neden her fırsatta meclisini suiistimal eden cadıyla ittifak kursun ki?”

Beau ve Celie sonunda döşeme kapısını açmayı başardığında menteşeler acı acı gıcırdadı. Buna karşılık, dışarıdaki sesler daha da yükseldi. Azimle. Heyecanla. Coco da ben de hareket etmeyince Beau abartılı bir şekilde toprak tünele doğru işaret etti. “Gidelim mi?”

Coco başıyla onaylamadan önce bir saniye daha tereddüt etti. Celie’nin yaşadığı tereddüt ise daha uzun sürdü.

“Bunun güvenli olduğundan emin miyiz?” Yüzünden okunan bir endişeyle karanlık deliğe baktı. Gözlerinin beyazı daha fazla yer kaplıyordu. “Bunu en son yaptığımızda...”

Ama Coco geçerken Celie’nin dirseğini yakaladı ve ikisi birlikte tünelin içinde gözden kayboldu. Beau kapağı bıraktı —kapak ahşabın ahşaba çarpmasıyla çıkan gümbürtülü bir *tak* sesiyle ardına kadar açıldı— ve Thierry’nin odada ilerlemesine yardımcı oldu. Thierry’nin tüm göğsü aldığı her nefeste güçlkle inip kalkıyordu. Attığı her adımda. Vücudu iflas ediyordu. Bu kadarı açıktı. Onu Coco’ya teslim ettikten sonra Beau sonunda bana döndü. “Gitme zamanı.”

“Ama Lou...”

“Burada kalırsak ölecek. Köylüler burayı yerle bir edecekler.” Elini uzattı. “Hadi, küçük kardeş. Eğer ölürsek ona yardım edemeyiz.”

Güzel bir noktaya parmak basmıştı. Lou’yu kollarıma aldım ve peşlerinden gittim.

Beau arkamızdan süzülerek içeri girdi ve kolunu kapı ile zemin arasındaki boşluktan beceriksizce geçirerek yatağı yerine çekti. Kapı parmaklarının üzerine kapandığında alçak sesle ağır küfürler savurdu. Bir saniye sonra tepemizde gürleyen ayak sesleri duyul-

"Evet, öyle." Artık sesimdeki çaresizlik barlıydı. Ellerimi indirdim, topuğumun üzerinde hızla döndüm. Volta atmaya başladım. Bir ileri bir geri. Bir, iki, üç, dört, beş, altı. Bir, iki, üç, dört, beş, altı. Ben daha hızlı, daha da hızlı yürüdükçe ayak izlerim kumda çıkıntılı bir yol çiziyordu. "Markos İncili'nde İsa şeytanları çıkararak altı bin domuzdan oluşan bir sürünün içine sokmuştu..."

"Bu İncil değil, Nicholina bir şeytan değil ve ben de Tanrı'nın lanet olası oğlu değilim." Yüzündeki sakinlik maskesi hafifçe çatlar-ken ellerini iki yana açtı ve etrafımızdaki kumlarla dalgaları işaret etti. "Hiç domuz görüyor musun?"

Dişlerimi sıkarak konuştum. "*Demek istediğim, onu çıkarmanın bir yolu var. Sadece ne olduğunu bulmalıyız.*"

"Peki, İsa şeytanları içinden çıkardıktan sonra ele geçirilenlere ne oldu?"

"Aptal olma. *İyileştiler.*"

"Öyle mi?" Gözleri parladı ve çantasından minik bir şişe kan çıkardı. "İnsan vücudu birden fazla ruhu barındırmak için tasarlanmamıştır, Reid."

Onunla yüzleşmek için dönerken ellerim havaya fırladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunun bitmesini istediğimiz şekilde bitmeyeceğini söylüyorum," diye tersledi. "*Mucizevi bir şekilde Nicholina'yı içinden atmayı başarsak bile Lou'nun eskisi gibi olmayacağını söylüyorum. Başka bir ruha bu kadar derinlemesine dokunmuş olmak –sadece bir sone ya da başka bir saçma sembolik anlamda değil, gerçek anlamıyla başka bir ruha dokunmuş olmak, aynı bedeni paylaşmış olmak– Lou'nun ruhunun zarar görmeden hayatta kalıp kalamayacağını bilmiyorum.*"

"Yani – diyorsun ki ruhu..."

"Parçalanmış olabilir. Evet." İleriye doğru yürüdü, gerekenden daha sert bir şekilde Lou'nun yanında dizlerinin üzerine çöktü. Siyah kum taneleri Lou'nun solgun saçlarına serpildi. Coco'nun yaptığı gibi ben de diğer yanına düşerek kumları saçlarından te-

mizledim. "Bir kısmı Nicholina'yla gidebilir. *Tamamı Nicholina'ya* gidebilir. Ya da" –şişeyi açtı ve kan hüyüsünün keskin kokusu da yularıma saldırdı– "Lou çoktan gitmiş olabilir. Durumu iyi *değil*. Aksi hâlde Nicholina onu ele geçiremezdi. Ruhu zayıftı. Kırılmış tı. Eğer Nicholina'yı çıkmaya zorlarsak, Lou'nun..." Kesik bir nefes aldı. "Boş bir kabuktan farkı kalmayabilir."

"Bunu bilemezsin," dedim hiddetle.

"Cahil davranmayı seçiyorsun."

"*Umut etmeyi* seçiyorum."

"Lou'nun iyi olacağına inanmak *istemediğimi* mi sanıyorsun?" Tiksintiyle başını iki yana salladı. Hayır – acımayla. Bana acıyordu. Dişlerim sızlayana kadar sıktım. "Nicholina'nın kolayca gideceğine, Lou'nun uyanıp sırtacağına ve lanet olası bir tarçınlı çörek isteyeceğine? Sence ben son üç ay hiç olmamış gibi davranmak *istemiyor* muyum? Son üç yıl hiç olmamış gibi?" Sesi son cümleyle çatlarken, maskesi nihayet parçalansa da sinmedi. Bakışlarını kaçırmadı. Taze gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, her duygu gözlerinde net bir şekilde parlarken bile. Her dile getirilmemiş korku. Devam ederken sesi düz bir tona hüründü. "Benden umut etmemi *istiyorsun*, Reid ama edemem. Etmeyeceğim. Çok uzun zaman, çok fazla umut ettim. Artık bundan bıktım. Hem de ne için? Annem gitti, Ansel öldü, kendi teyzem bana ihanet etti. Bu dünyada en çok sevdiğim insan *ele geçirildi*." Gözyaşlarının arasından, kumdan kıvrıla kıvrıla yükselen dumanın arasından alayla güldü ve şişeciği Lou'nun dudaklarına götürmek üzere kaldırdı. "Ne diye umut edecekmişim?"

Durması için bileğini tuttum. Onu gözlerimin içine bakmaya zorladım. "Çünkü o senin bu dünyada en çok sevdiğin kişi."

Ellerimizin üzerinden bana baktı. Parmakları şişeciği daha sık kavradı. "Bırak beni."

"Ne yapıyorsun?"

"Onu *iyileştiriyorum*." Bileğini sertçe çekerek gözyaşlarını öfkeyle sildi. "Çünkü görünüşe göre kendimi iyileştiremiyorum. Ümit

etmekten usandım ama bu duygudan bir türlü kurtulamıyorum. Hâlâ burada, şimdi bile. Beni zehirliyor.” Lou’ya dönüp baktığında gözyaşlarından bir damla yanağından süzülüp Lou’nun boğazına damladı. Lou’nun yarasına. Birlikte –sessizce ve endişeyle– gözyaşının Lou’nun teninde cızırdamasını, gümüş yarayı tamamen başka bir şeye dönüştürmesini izledik.

Dikenler ve güllerden oluşan bir asmaya.

Zarif, dolaşık –hâlâ gümüş rengi ve teninde kabarık– yara artık bir ize daha az benziyordu. Daha çok bir şaheser gibiydi.

Ve öyleydi de.

Arkamızda Célie’nin şaşkınlıktan nefesi kesildi. Küçük, afallamış bir ses. “*Il n’y a pas de roses sans épines.*”

Dikensiz gül olmaz.

Coco hiçbir şey söylemeden korkunç derecede boş bir ifadeyle yaraya baktı. Bense nefes almaya cüret dahi edemiyordum. Gözleri bir kez kırıştı. Sonra ikinci defa. Üçüncüde açıldığında, bakışlarındaki kararlılık keskin ve parlak bir şekilde netti. Neredeyse ağlayacaktım. “Nicholina kontrolü ele geçirdiği için kanım Lou’yu zehirledi,” dedi Coco. “Kanımı onu iyileştirmek için kullanamam.” Şişeciği bir kez daha kaldırdı. “Onun yerine teyzemin kanını kullanacağız. Bu, Nicholina’yı içinden atmayacak ama benim kanımın etkisini yok edecektir. Teyzemin kanı çok güçlü – bu dünyadaki her şeyden daha güçlü. Aynı zamanda çok da nadir. Kan kampındaki çadırından çaldım.” O zaman sırtıttı. Gerçekten korkunç bir sırtıttı bu. “Eminim dert etmez.”

Lou’nun dudaklarını aralayarak şişeciğin tamamını boşalttı. Ardından da balı içirdi.

Lou’nun yanaklarına ânında renk geldi ve daha derin nefes alıp vermeye başladı. Ağzındaki kabarcıklar kayboldu. Ancak dönüştürülmüş yara izi bir yere gitmedi. Çok yakından bakınca sanki... rüzgârda dalgalanıyordu. Bilinçsizce, ona dokunmak için elimi kaldırdım ama Beau boğazını temizleyerek beni ürküttü. Tahmin ettiğimden daha yakında duruyordu.

Elimi indirdim.

"Uyandığında ne olacak?" diye sordu Beau.

Coco'nun suratı soldu. "Nicholina'ya defolacağız."

"Nasıl?"

Cevap olarak sessizlik hükmü sürdü. Dalgalar devdi kromu ya-
vaşa çarpıyordu. Yalnız geçen bir matri tepeden haykırda. Annem
da Celie çekerek bir teklifte bulundu. "Demiydin ki... demiydin ki
babamın madalyonu."

"Annemin madalyonu" diye düzeltti Coco.

"Elbette." Celie aceleyle başını salladı. Tena hâlde haddine mi
vermiş gibi görünmemek için elinden gelenin en iyisini yapmaya
çalışıyordu. "Demiydin ki annemin madalyonunun büyüdüğü
L'Eau Melancolique'ten geldiğini söylemiştin. Bizce Nicholina'nın
gerçek vansımasını gösterdi."

"Ee?"

"Suların iyileştirebileceğini söylemiştin."

"Ayrıca suların zarar verebileceğini de söyledim. Deli bir kade-
nin gör-yaşlarından meydana geldiler." Coco ayağa kalkarak boş
şişecikleri sırt çantasına tıktırdı. Lou'nun yanında kalarak göğ-
sünün kalkıp inmesini izledim. Gözkapakları seğirmeye başladı.
"Sular değişkendir. Kaprislidir. Lou'yu öldürmeleri, onu geri getir-
meleri kadar muhtemel. Bunu riske edemeyiz."

Nefes alıp verinceye kadar aklımda bir fikir oluştu. Bakışla-
rım Celie'ye çevrildi. Palaskamdaki boş kılıf –kalbimin hemen us-
ründeki– normalden daha ağırdı. Modranıhtan ben yokluğunu
hissetmemiştim. "Bir Balisarda'ya ihtiyacımız var, Celie." Aceleyle
ayaklandım. Ben ona doğru koşarken kumlar dört bir yana uçtu.
"Jean Luc – onunla iletişime geçebilirsin, değil mi?" Cevap olarak
anlaşılmaz bir şey mırıldandı, bakışları yoğun bir ilgiyle çizmesine
indi. "Sen istersen, sana Balisarda sını getirir ve biz de..."

"Ve biz de ne?" diye sordu Beau kafası karışmış bir şekilde. Ce-
lie yüzünü tamamen gizleyerek soluk tenli bir deniz kabuğunu
almak için eğildi. "Nicholina'yı içinden keserek mi çıkaracağız?"

"Sadece derisini bıçakla delmemiz gerekiyor," dedim hızlı düşünerek. Evet. Evet, bu işe yarayabilirdi. C lie'nin elinden deniz kabuğunu çekip attım. Hâlâ bana hakmayı reddederek kabuğun gidişini  zg n bir ifadeyle izledi. "Bir Balisarda büyüleri dağıtır. Nicholina'yı deledebilir..."

Beau kayıtsız, alaycı bir tavırla elini kaldırdı. "Ne kadar derine inmemiz gerekiyor, kardeşim? Kolundan aşağı basit bir kesik mi, yoksa kalbinden geçen bir mızrak yeterli olur mu?"

C lie'nin boş kalan ellerini kavramadan önce ona öfkeli bir bakış attım. "Yaz ona, C lie." Sonra bir ilham patlamasıyla Coco'ya döndüm. "Mektubu ona büyüyle g nderebilirsin, tıpkı biz Kovuk tayken teyzene gönderdiğin gibi."

"Chasseur Kulesi'ne büyülü bir mektup yollamak mı?" Coco gözlerini devirdi. "Sabaha kalmadan onu kazığa ba larlar."

C lie ellerini benimkilerden çekti.  nce hafif, sonra sert bir şekilde. Gönülsüzce bakışlarımla buluştu. "Bir  nemi yok. Gelmeyecek."

"Aptal olma. Sana deli oluyor..."

"Hayır, Reid," diye ısrar etti C lie. "Kardinaller meclisi yeni bir Başpiskopos seçmek üzere Cesarine'de toplandı. Zaten en başında beni takip etmemesinin nedeni de bu. Rahipler tarafından, *kral* tarafından orada bulunması talep edildi. O buraya gelemez, ben de ondan bunu isteyemem – bunun için olmaz. Lou için olmaz.  zg n m."

Bir an için ona bakakaldım.

Bunun için olmaz. Lou için olmaz. Sesindeki kesinlik umudumu söndürdü. Aptalca iyimserli imi. C lie az önce bizi... başından mı savmı tı? Sanki *bu*, Kilise toplantısı kadar önemli değilmiş gibi? Sanki bu, krallığın kaderini daha hissedilir bir şekilde belirlemeyecekmi  gibi? Tahtadaki tek oyuncu Lou olmayabilirdi ama kesinlikle en kritik oyuncu oydu. Ancak bir aptal bunun farkında olmazdı.

Jean Luc aptal değildi. C lie de  yle.

Ağzımı bir sonraki a ı ımda sesim buz gibiydi. Damarlarım buz kesmişti. "Lou senin için her şeyi riske attı."

C lie ses tonum karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırptıştırdı. Ağızı bir balık misali açılıp kapandı. "Ben – Reid, elbette bunun için çok minnettarım! Kahramanlığını ya da... kurtarılmamda oynadığı rolü inkâr etmeyi aklımdan bile geçirmem ama o..." Yanakları kızarıırken, sanki ayıp bir şey söylüyormuş gibi daha da yaklaştı. "Reid, o bir *cadı*. Jean'in onu kurtarmak için sorumluluklarından vazgeçme – bir Chasseur olarak yemininden vazgeçme – *olasılığı* olsa elbette ondan bunu isterdim ama..."

"Ama biz *cadıyız*," diye bağırdı Nicholina neşeyle, kumda dimdik oturarak, "bu yüzden sormaya bile kalkışmayacaksın. Yazık. Ne de güzel bir zavallısın  yle. Ne de güzel bir porselen bebeksin."

Nicholina'nın ellerini arkasına çekerek onu bileklerinden tuttum. Beau da bana katıldı, mücadele ederse yardım etmeye hazırđı. Ama o mücadele etmedi. Sadece önünde çömelmiş olan Coco'ya sakince baktı. "*Bonjour, notre princesse rouge.*" Berbat göründüğünü söylemeliyim."

"Sense  nceki h linden daha iyi görünüyorsun."

"Ah, biliyoruz." Lou'nun dudakları ve Lou'nun dişleriyle sırtarak kendine şöyle bir baktı. "Bu deri bize yakışıyor."

Sarf ettiğı sözlerle göğsümde bir şeyler alev aldı. *Bu deri*. "O bir giysi değıl," diye homurdandım bilekleri kopacak gibi olana dek tutuşumu sıkılaştırırken. Yapmamam gerektiğini biliyordum. Fakat kendime engel olamadım. Onu incitmek, gerekirse *şiddetle* dışarı çıkarmak istiyordum. Yanıt olarak güldüğünde –başını keyifle geriye doğıru eğerek göğsüme tamamen yaslandığında– ellerimin kıvrıldığını hissettim. Bir saniye daha tutsam kemikleri kırılacaktı. Bir saniyecik daha. Sadece *bir*.

Zevk içinde inledi.

"Evet, Reid. *Evet.*" Dili dişlerinin üzerinde gezinirken başını omzuma koydu. "Bana zarar ver. Bu bedene zarar ver. Bu giysiye. Bundan keyif alacağız, evet. Her  r ğ n tadını çıkaracağız."

 nında geri çekildim, ellerim titriyordu. Nabzımı kulaklarımda

* (Fr.) Merhaba, kızıl prensesimiz. –n

duyabiliyordum. Beau kaşla göz arasında Nicholina'nın bileklerini yakaladı. Nicholina onun göğsüne sarmaşmak için döndüğünde itadesi kasıldı. "Humm. Bir *prens*. Bir keresinde kuzeninin tadına bakmıştım."

Coco, Nicholina'nın çenesini tuttu ve onu gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Müstehcenlik karşılıklı rızayla olur, Nicholina. Seni öyle ya da böyle oradan çıkaracağız. Bu hiç müstehcen olmayacak. Karşılıklı rıza da olmayacak. Ama canın yanacak."

"Ooo, söylesene, yüzbaşının kutsal çubuğuyla mı yapacaksınız bunu? Size nasıl yardım edecek acaba? Yoksa gelip batıracak, batıracak, batıracak mı ucunu..."

"Batırma falan olmayacak," diye sözünü kesti Beau. "Kutsal çubukla ya da başka bir şekilde. Gereksiz bir güç de uygulanmayacak," diye ekledi, Coco'yla bana imalı bir bakış atarak. "Nicholina, şey, *Nicholina* olabilir ama Lou'nun arkasına saklanıyor. Lou'nun ne görüp duyabildiğini kim bilebilir? Neler hissedebildiğini?"

Nicholina bir kez daha güldü. "Öldü diyorum, gitti bir kere. Altın kız yok artık. Ben varım onun yerine."

Onu görmezden geldim, derin bir nefes alarak başımla onayladım. Lou ölmemişti. O *yaşıyordu*. Gözlerime inen öfke perdesinden kurtularak bileklerini Beau'dan geri aldım. Fiziksel olarak iğrensem de —ondan, *kendimden*— kızarmış tenini başparmaklarımda ovuşturdum. Bu Lou'ydu. Bu Nicholina'ydı. Aynı kişi olamazlardı ama bir şekilde artık öyleydiler.

Ellerimizin etrafında altın bir desen örüldü. Yavaşça, dikkatlice, gözlerimi bürüyen öfke dağılana kadar deseni besledim. Öfkem geçtikçe bileklerindeki izler de azaldı. Bununla birlikte, aniden başka bir ilham geldi. Onu bir Balisarda'yla iyileştiremezdim ama belki onu büyüyle *iyileştirebilirdim*. Umutla nefesim kesilmiş bir hâlde gözlerimi kapayarak altın ağımlı attım, bir cevap arıyordum. Bir tedavi, bir onarıcı. Nicholina'nın varlığını arındıracak herhangi bir şey. Yanıt olarak desenler kıvrılıp büküldü ancak hiçbiri bağlanmadı. Hiçliğe doğru sürüklendiler yalnızca. Hayal kırıklığına uğramış

bir hâlde incelemek ve bedelini belirlemek için her birini çektim ama onlardan hiçbir his almadım. Ne bir kazanç. Ne de bir kayıp. Bu desenler işe yaramazdı. Bir hevesle içlerinden birini koparıp parmaklarımı şıklattığımda dağılmak yerine elimde gevşeyiverdi.

Daha çok konsantre olarak tekrar denedim. Tık yoktu.

Düzenli olarak büyü yapmamış olsam da desenlerimin öylece solmasını beklemiyordum. *Solabilir* miydiler? Hayır. Hayır. Nicholina bir şekilde beni engelliyor olmalıydı. Büyümünü ne kadar yok etmeye çalışsam da bu kadar kolay *kaybolamayacağını* biliyordum. Belki de yanlış şeye niyetlenmişim.

Yeniden odaklandım. *Lou'yu içinden çıkarmama yardım et.*

Tık yoktu.

Nicholina'yı Lou'nun içinden çıkarmama yardım et.

Desenler amaçsızca havada süzüldü.

Lou'yu iyileştirmeme yardım et. Nicholina'yı incitmeme yardım et. Lou'yu eski hâline döndürmeme yardım et.

Desenler dolaşmaya devam etti. Artık neredeyse alnımda bir damar patlayacaktı. Diğerlerinin konuştuklarından tamamen soyutlanmışım. *Lütfen. Lütfen. Onu kurtarmama yardım et.*

Son istekle beraber desenler nabız gibi atarak daha parlak hâle geldi ve toplanarak tek bir iplik oldu. O tanıdık sesler kulağıma fısıldarken —*kurtar onu, kurtar onu, kurtar onu*— deseni takip ettiğimde beni bir surata götürdü.

Bu... bu Morgane'in suratıydı.

Tüm bedenim farkındalıkla, dehşet içinde irkildi ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu olmazdı. *Her şey olurdu* ama bu olmazdı. Sonuç ne olursa olsun, bedeli çok büyük olurdu.

Ben hâlâ Nicholina'nın etrafında gezinirken diğerleri gözlerini kırıştırarak bana bakıyordu. "Şey..." Beau'nun kaşları çatıldı. "Kabız mı oldun, kardeşim?"

Deseni zihnimden uzaklaştırdım. Onu kullanamazdım. *Kullanmayacaktım.* "Büyüm işe yaramayacak."

"Eğer bizi dinliyor olsaydın" —Beau başıyla Coco'yu işaret etti—

"daha demin bir cadının büyüünün diğerininkini geri alamayacağını söyledi. Farklı bir tür olmalı. Kadim bir şey. Güçlü bir şey"

"Coco'nun aklında ne var?"

"Benim aklımda ne var desek daha doğru olur." Burnunu çekerek gömlek kolunun dantel manşetini düzeltti. Saçma bir gösteriydi. Hâlâ omzundan sarkıyordu. "Emrimizde bir tanrı olduğunu açıkça unutuyorsunuz."

"Ah, *evet*. Ormanın kralı, boynuzlu tanrı." Nicholina ileri geri sallandı, hâlâ kafayı sıyırmış gibi gülüyordu. "Onca isim arasından gitti *Claud*'u seçti."

Coco onu görmezden gelerek derin düşüncelere dalmış bir şekilde dudaklarını büzdü. "Ona büyüülü bir mektup *yazabilirim* ama tünellerde kaldığı sürece mektup o göremeden yanıp gider."

Beau ona aptalmış gibi baktı. "O bir *tanrı*."

Coco'yla aynı anda kafamıza dank etti. "Ona dua edelim," diye fısıldadım.

"Hayır." Beau hoşnutsuzluk içinde başını iki yana salladı. "*Sen* ona dua et. Seni benden daha çok seviyor."

"Herkes beni senden daha çok seviyor."

"Coco değil."

"Ben ikinizden de hoşlanmıyorum," dedi Coco sinir olmuş bir şekilde. "Ben de dua etmeyeceğim."

"Neden ki?" diye sordum.

"Yap gitsin işte, Reid."

İşte o zaman hepsi bana baktı: Beau aksi, Coco sabırsız, Célie endişeli bir şekilde. Saklamaya çalışsa da Célie'nin gözlerindeki yargılayan ifadeyle boğazıma bir sıcaklık yükseldi. Hakkını vermek gerekirse, hiçbir şey demedi. Herhangi bir itirazda bulunmadı ya da onaylamayan bir söz sarf etmedi. Nicholina bunu onun yerine yapmak konusunda bir sakınca görmedi. Sesi mırıldanarak şarkı söyler hâl aldı. "Dua et, avcı. Kadim tanrılara dua et. Acaba senin Tanrı'n bozulur mu buna? Yeri yarıp da gönderir mi seni altına?"

Boğazımı temizleyerek kararsızlık duygusunu bastırdım. "Tanrı,

başka tanrısal varlıkların mevcudiyetini inkâr etmez. O O yalnızca bizden, O'ndan önceki başka hiçbir tanrıya ibadet etmememizi emrediyor." Nicholina neredeyse yüzünü ikiye bölen bir gülümsemeyle başını geriye doğru eğdiğinde dikkatimi dalgalara yoğunlaştırdım. Ufka. Yapmam gereken bir iş vardı. Coco'nun aksine, nasıl dua edeceğimi biliyordum. Hayatımın büyük bir kısmı her gün – günde birkaç kez– bunu yaparak geçmişti. Deveraux'ya dua etmek farklı olmayacaktı.

Fakat öyleydi. Deveraux tarifsiz, meçhul bir ilahi güç değildi. Tanrı aşkına, o bir kemancıydı.

Bu yerinde sövgüyle suratımı buruşturdum.

Zarif parmaklar dirseğime dokundu. C  lie'nin ciddi yüzü bana döndü. Besbelli arada kalmış bir şekilde fısıldamadan önce yutkundu, "Belki de... Tanrı'ya dua ederken nasıl başlıyorsan   yle başlayabilirsin."

Cehennem'e gidecektim. Yine de başımla onaylayıp gözlerimi kapadım ve kendimi soyutlamaya çalıştım. İ  ime dönmeye.

Cesarine'deki... Babamız, Adın kutsal kılınsın.

Diğ  rlerinin bakışlarını alev almış yanaklarımda hissediyordum. Meraklarını hissediyordum. Kendimi tam bir aptal gibi hissettim. Bu işe yaramayacaktı. Deveraux bir tanrıydı, esas Tanrı değildi ve eğ  r daha önce lanetlenmemişsem bile şimdi kesin lanetlenecektim. Daha fazla devam etmenin m  n  ası yoktu. şimdi sinir olmuş bir şekilde ona seslendim, *Deveraux? Beni duyabiliyor musun bilmiyorum. Muhtemelen duyamıyorsundur. Benim. Reid.* Hiçbir şey olmadı. *Nicholina, Lou'yu ele geçirdi ve onu defetmeni istiyoruz. Lütfen.* Hâlâ bir şey yoktu. Tekrar denedim. *Bizimle buluşabilir misin? Belterra'nın kuzeyinde Fee Tombe adında küçük bir k  ydeyiz. Le Blanc şatosu'ndan yaklaşık     gün uzaklıkta. Muhtemelen bunu zaten biliyorsundur. Muhtemelen bunların hepsini zaten biliyorsundur. Ya da bilmiyorsun ve ben bir ahmak gibi kendi kendime konuşuyorum.*

Tekrar utanarak bir gözümü araladım.

Beau kaşlarını çatmadan önce bir an için kayalıklara bakındı. “Eh, bu pek iç açıcı değildi.” Onun yerine gökyüzüne baktı. “O vahşi doğanın tanrısı, değil mi? Onun o gösterişli küçük konuşmasını yanlış duymadım yani?”

Coco gözlerini kısarak sahile baktı. “Bitkilerin ve hayvanların kralı.”

“Dürüst olmak gerekirse, bu sessizliği rencide edici. En azından kafamıza sığması için bir kuş falan gönderebilir.” Beau boğazını temizledi ve bana döndü. “Doğru yaptığından emin misin?”

Ona ters bir bakış attım. “Bir de sen denemek ister misin?”

“Aceleci olmayalım. Belki de bir kez daha denemelisin.”

Gözlerimi kapanmaya zorladım. Tüm konsantrasyonumu toplayarak gökyüzüne bir dua daha gönderdim. *Lütfen, Claud. Bize cevap ver. Yardıma ihtiyacımız var. Sana ihtiyacımız var.* Hâlâ cevap vermediğinde içimde yükselen sıcaklık yakamı dağladı. Gözlerimi açtım. Başımı iki yana salladım. “Sessizliği yeterli bir cevap.”

Beau’nun elleri kalçalarına yerleşti. “Peki ne yapacağız o hâlde? Elimizde boş bir palaska, ihmalkâr bir tanrı ve” —hoşnutsuzluk içinde Nicholina’ya işaret etti— “*başarısızlık abidesi* bir şair var. Ah, bana öyle bakma. Eserlerin en iyimser görüşle sıradan, en kötü ihtimalle çocukça.” Her birimize sırayla bakarken Beau’nun kaşları çatıldı. “Başka ne var ki?”

Umut etmekten usandım ama bu duygudan bir türlü kurtulamıyorum. Hâlâ burada, şimdi bile. Beni zehirliyor.

Yalnızca dalgaların sesi cevap verdi.

Ve işte oradaydı.

Doğrudan Coco’yla göz göze geldim. “Başka seçeneğimiz yok.”

Coco pişmanlıkla başını iki yana sallayarak gözlerini kapadı ve fısıldadı, “Efkârlı Sular.”

II. BÖLÜM

La nuit porte conseil.
Gece beraberinde nasihat getirir.
—Fransız Atasözü

SULARDA ÖLÜM

Nicholina

Avcı ve prenses zehirli ipleriyle beni cezalandırmak istiyor ama sürtünmenin tadını çıkarıyoruz. Bileklerimiz yara olana kadar iplere sürtüyoruz. *Onun* bilekleri yara olana kadar. Çünkü en çok acı çeken fare ve onun avcısı — bunu fare hissedemez, hayır ama *avcı* hissedebilir. Farenin kapana kısıldığını biliyor. Fare de biliyor bunu. Ama altını bizim gördüğümüz gibi görmüyor. Onu çağırsa da, ona yalvarsa da altın onu duyamaz. Buna izin vermeyiz. Ve eğer bize ait olmayan sesler bir uyarı mırıldanırlarsa, tıslarlarsa —bizim ait olmadığımızı öğrenirlerse— desenler onu düzeltemez. Sadece itaat edebilirler.

Sadece itaat edebiliriz.

Bir şeyler yanlış *gitse* bile. Altın büyüünün altında yeni bir varlık gezinse bile. Yeni bir varlık beklese bile. Ondan hoşlanmıyorum. Onu kullanamıyorum. Farenin farkında olmadığı bu varlık saldır-maya, korumaya hazırlanan bir yılan gibi kıvrılıyor. O bir armağan ve bizi korkutuyor.

Biz korkamayız.

Asla bilmemeleri, şüphelenmemeleri gerekiyordu. Şimdi L'Eau Mèlancolique'i bulmak için eşyalarını topluyorlar. Fena sular. Lanetli sular. Sırları gizliyorlar ama onları açığa da çıkarıyorlar, ah, evet. Ama bu sırrı açığa çıkaramazlar. Benim sırrım olmaz. Onun hakikatini ortaya dökemezler.

Diğerleri toplanırken küçük prensin gözleri üstünde ama daha ziyade prensesini izliyor. Bir önemi yok. Kaçmak istemiyoruz. L'Eau Melancolique'ı arıyorlar ama Le Blanc Şatosu onun kız kardeşi sayılır. Komşusu. Mücadele etmeyeceğiz. Savaşmayacağız. Sağ elimiz uyuşmuş olsa da sol elimizde his olduğunu bilmiyorlar. Acı-
dığını. Acıdan kurtulabiliriz. Ve alın, fareye cevap veremez, hayır ama bize cevap vermeli. Korkinama rağmen –varlık bana güvenme-
mesine rağmen– ona bir mesaj göndereceğiz. Bu şart.

Alın narin bir şekilde püskürüyor harfler kendilerini etimize kazırken. Sirtımıza kazırken. BİLİYORLAR. Ve sonra – SULARDA ÖLÜM.

Hanımımız bizden memnun olmayacak.

Hayal kırıklığına uğradım, Nicholina, diyecek. Sana hepsini öldürmeni söylemiştim.

Bileklerimize bakıyoruz. Oradaki kırmızı kan lekesinde. Onun kanına. La Princesse Rouge. Öldür hepsini, diyecek. Prensesler hariç. Prensesler hariç.

Acıdan daha kuvvetli –büyüden daha kuvvetli– bir şekilde öfkemiz kaynıyor ve kabarıyor, başlı başına bir zehir. Tehlikeli. Onu öldürmemeliyiz. Ailesini ve hanımımı terk etmiş olmasına rağmen emre itaat etmeliyiz.

Hanımımızı gururlandırmalıyız. Ona göstermeliyiz. O zaman değerimizin farkına varacak, evet, sevgimizin farkına varacak. O hain yeğeninini adını bir daha asla anmayacak. Ama diğerleri...

Onları L'Eau Melancolique'te boğacağım.

Beni ipleriyle, tehditleriyle, zehirleriyle hapsedtiklerini sanıyorlar ama tehditlerinin içi boş. Acı hakkında hiçbir şey bildikleri yok. Hayır, hayır, hayır, gerçek acı kanda ve deride hissedilmez. Kabarcıkların ötesindedir.

Derinlerde yatar.

Avcı beni öne çekerken fareler ciyaklamaya devam ediyor. Ormanın kenarında ki vol, taşlarla kaplı. Tepemizde yoğun duman

(Fr.) Kızıl Prenses –çn

hâlâ ögle göğünü karartmakta. Aşağıımızda dalgalar gürültüyle çarpıyor, ah, evet. Fırtınanın habercisi. Felaketin. *Üzülme, küçük fare*, diyoruz prensese derin derin nefes alarak. Bundan haz duyarak. *Ölüler hatırlamamalı*.

Ben ölü değilim.

Yakında, diye söz veriyoruz. *Çok yakında, annen bedenini mideye indirecek ve sonrasında biz de geri kalanı yiyip bitireceğiz. Tıpkı kapana kısılmış bir fare gibi.*

Artık farenin sen olduğunu söyleyebiliriz, Nicholina.

Ya?

Farelerim merak dolu bir şekilde daha çok bastırıyor ve avcı omzunun üzerinden bize bakıp kaşlarını çatarken gülümsüyoruz. “Komik bir şey mi var?” diye çıkışıyor. Daha geniş gülümsememize rağmen cevap vermeyeceğiz. Avcı sessizliğimize dayanamıyor. Onu rahatsız ediyor ve burnundan keskin bir nefes vererek beni şiddetle tehdit eden bir şeyler mırıldanıyor. Biz de bunu memnuniyetle karşılıyoruz. Bundan zevk alıyoruz.

Fare, avcının sözlerini duymadan devam ediyor. Avcı da onun-
kini duyamadığı için gülüyoruz.

Bu doğru, diye ısrar ediyor fare. *Diğerlerinin La Voisin’in ihanetinden asla haberdar olmaması gerekiyordu. Senden asla haberdar olmamaları gerekiyordu. Ama deniz fenerinde başarısız oldun ve Morgane bunu unutmayacak. Annemi tanıyorum. Onun güvenini kırdın. İlk fırsatta seni öldürecek – kapana kısılmış bir fare gibi.*

Onun burnundan alay edercesine bir nefes verirken gülümsememiz kayboluyor. *Hanımımız bizi koruyacak.*

Hanımın seni çoğunluğun iyiliği için feda edecek. Tıpkı annemin beni feda edeceği gibi. Sanki içimizde bir şey hissediyormuş gibi – hiçbir şey hissetmiyor– yüzünüzce bilincimize karşı bastırıyor. Ayakları ya da kolları olmasa da her tekme, her dirseği hissediyoruz. Bir önemi yok. Bize dokunamaz ve yakında diğerlerine karışır. Yakında bizim olacak. Yanlış tarafı seçtin, Nicholina. Kaybettin. Reid ve Coco artık Şato’ya yaklaşmamıza asla izin vermeyecekler.

Farelerim şüphelerini tıslayıp fısıldıyor. *Onun hiçbir şey bildiği yok, diye mırıldanıyorum onlara. Susun artık, fareler.* "Olüler hatırlamamalı, rüya gördükleri geceden sakının. Çünkü içinde anılar saklıdır göğüslerinde..."

Avcı bizi acımasızca ileri doğru çekiyor ve tökezliyoruz. Yakındaki bir köknara tünemiş bir karga ırkılıyor.

Üç gözü var.

Ne olacağını biliyorsun, Nicholina. Durdurmak için çok geç değil. Morgane ve Josephine sana ihanet etmeden önce bedenimi terk edip güçlerini bizimle birleştirebilirsin. Çünkü sana ihanet edecekler. Bu sadece an meselesi. Ben, Reid, Coco, Beau – koruyabiliriz...

Verilen vaatle içimiz öfkeyle doluyor. Vaatler, vaatler, boş vaatler. Tatları siyah, acı ve onu bu vaatlerle boğacağız. Ağırlıklarının altında nefes alamaz hâle gelene kadar boğazını gözlerle, gözlerle, gözlerle dolduracağız. Bilinci bizim baskımız altında titremiyor. Daha çok bastırıyoruz. Kısıtlıyor, büzüyor ve sıkıştırıyoruz, ta ki en sonunda o geri çekilip küçük, umutsuz bir lekeye dönüşene kadar. Yuvamızda bir küf misali. *Kendini çok zeki sanıyorsun, diye tıslıyoruz, ama biz daha zekiyiz. Ah, evet. Hepsini –değerli aileni– öldüreceğiz ve sen her birini unutacaksın.*

HAYIR...

Ama paniği bir şey ifade etmiyor. Tadı yavan, tıpkı vaadi gibi. O çoktan öldü.

Arkadaşları da yakında ona katılacak.

KARGA SÜRÜSÜ

Reid

Nicholina yürümeyi aniden bıraktı. Yüzü seğirdi ve tekrar tekrar *fena* kelimesini mırıldanırken kasıldı. Ağzı kelimenin etrafında büküldü. “Fena olan ne?” diye sordum onu öne çekerek şüpheyile. Tek bir adım attı. Gözleri ormanın sınırındaki uzak bir ağaca sabitlenmişti. Bir köknara. “Neye bakıyorsun sen?”

“Onu görmezden gel.” Coco omzunun üzerinden bize bir bakış atarken pelerinine daha sıkı sarıldı. Kıyı boyunca rüzgâr La Fôret des Yeux’dekinden daha şiddetli bir şekilde esiyordu. Daha soğuk. “Bir köye ne kadar çabuk ulaşırsak, Le Cœur Brisé için o kadar çabuk siyah inciler buluruz.”

“İnciler.” Beau alay etti ve tekmesiyle bir taşı denize savurdu. “Ne saçma bir ödeme.”

“Le Cœur, L’Eau Mélancolique’i koruyor.” Coco omuz silkti. “Sular tehlikelidir. Güçlüdür. Ödeme olmadan kimse kıyılarına giremez.”

Ben Nicholina’yı bir adım daha atmaya zorlarken, Thierry’nin yanındaki Celie yüzünü buruşturdu. Sonra ikinci bir adım daha. “Ve sen de bu... siyah incileri bir sonraki köyde bulacağımızı mı düşünüyorsun?”

“Belki bir *sonrakinde* olmayabilir.” Coco, Nicholina’yı itirmek

* (Fr.) Kırık Kalp —çn

için arka tarafa yürüdü. Kız sanki kök salmıştı. Hâlâ köknar ağacına bakarken derin düşüncelere dalmış bir şekilde başını yana yatırdı. Daha yakından baktığımda ensemdeki tüyler diken diken oldu. Ter bir karga tünemişti ağaca. "Ama burasıyla L'Eau Melancolique arasında yalnızca birkaç tane balıkçı köyü var."

Daha da kötüsü – beyaz köpek yeniden ortaya çıkmıştı, bizi ötürkütücü, sessiz gözlerle takip ediyordu. Endişeyle bir küfür atan Beau köpeğe doğru bir taş daha tekmeledi ve o da beyaz bir dumana karışıp yok oldu.

"Siyah inciler... nadir değil midir?" diye sordu Célie ihtiyatla.

Evet. Kargayı Thierry de fark etti. Kaşları çatıldı. Planlarını yürütsek sesle dile getirmemesine rağmen kuzeye doğru gitmeye devam ettiğimiz sürece bizimle seyahat edeceğini düşünüyordum. L'Eau Melancolique'e doğru. Le Blanc Şatosu'na doğru. Morgane ona ve kardeşine işkence etmişti –anılarında o kadarı barizdi– ama yine de Thierry buradaydı. Toulouse ise değildi. *Ancak doğru fiyata her şey satın alınabilir*, dedi Thierry usulca.

"Kimilda, Nicholina," diye çıkıştı Coco, benimle birlikte onun iplerinden tutarak. Nicholina bu sözlerle sarsıldı ve hatamızı çok geç fark ettik. Kindar bir gülümsemeye işaretparmağını avucuna doğru kıvırdı.

Karganın kanadından tek bir tüy düştü.

"Ah, siktir..." Coco aceleyle ipleri yeniden kana bulamaya çalıştı ama büyüünün keskin kokusu havayı çoktan doldurmuştu. Tüy ormanın zeminine değdi. Şimdi paniğe kapılmış bir hâlde Nicholina'nın bileklerini sertçe çektim ama burnuma kafa attı ve kendini üstüme fırlattı. İkimizde yere düştüğümüz sırada tüy... tüy değişmeye başladı.

"Kapana kısılmış bir fare," diye tısladı Nicholina. "Şimdi kimler fare?"

İnce siyah iplikler ilk başta yavaşça sonrasında hızlanarak çoğaldı. Birbirlerinde eriyerek biçimsiz bir kil yığınınca kaynadılar. O kilden, ağaca tünemiş olanın aynısı başka bir kuş oluştu. İkincisi tekrar

gakladı ve ilkinden ikinci bir tüy düştü. Bir kuş daha doğdu. Şimdi üç tane olmuşlardı. Hepsi birbirinin aynıydı. Nicholina kıkırdadı.

Ama kuşlar daha bitirmemişti. Beş saniye içinde beş tanesi daha oluşmuştu. Daha hızlı çoğaldılar. Şimdi on taneydiler. Yirmi. Elli.

“Kes şunu.” Ellerimin arasındaki ellerini —uyuşmuş ve işe yaramaz hâlde olması gereken o elleri— ezdim fakat kuşlar korkunç, kara bir kütle hâlinde üstümüzde yükselirken Nicholina ellerini çekiverdi. Şimdi onlardan çok sayıda vardı. Belki yüzlerce. “Deseni tersine çevir. *Hemen* yap şunu.”

“Çok geç.” Zevk içinde gülerek parmak uçlarında zıpladı. “Bak, avcı. Bir karga sürüsü. Tüm etini, etini, etini gagalayacaklar, gagalayacaklar, gagalayacaklar.” Üstümüzdeki istila, kırılmaya hazırlanan bir gelgit dalgası gibi yükseldi. “Beni duydun mu, avcı? Kargalar. Ölüm saçan cinsten. Söylesene, önce hangisini yesinler: Gözlerini mi yoksa dilini mi?”

Sonra dalga kırıldı.

Kuşlar birer birer saldırıya geçiyor, endişe verici bir hızla bize doğru hücum ediyorlardı. Hamle karşısında ellerimi kaldırıp telaş içinde bir desen aramama rağmen kuşlar azimli bir odaklanmışlıkla saldırıyordu. Pençeleri yüzümü, parmaklarımı çizdi. Gagaları parmak eklemlerimi deşti. Diğerleri kulağımı kanattı. Coco, Nicholina’yı yere düşürdü; kargalar diğerlerinin üzerine inerken, derilerini gagalarken, saçlarını çekiştirirken ikisi karda debeleniyordu.

Kızgın gaklamalar Célie’nin panik dolu çığlıklarını, Beau’nun feci küfürlerini, Nicholina’nın öfkeli haykırışlarını bastırıyordu. Boynumu o yöne uzattığımda, Coco onun iplerini tekrar kanla kaplarken Nicholina’nın kıvrandığını gördüm. Ancak kargalar durmadı. Benim kanımsa kollarımdan ve boynumdan süzülüyordu fakat başımı eğip aramaya devam ettim. Altın, karmakarışık bir ağ biçiminde yükseldi.

İşte.

Deseni tüm gücümle çektim ve güçlü bir rüzgâr kuşları geriye doğru savurdu. Aynı rüzgâr beni de savururken onu göğüsledim.

Zorunlu bir fedakârlık. Nefes alabilmek için alana ihtiyacım vardı. Düşünmek için.

İkisini de yapamadım. Gidenlerin yerini almak için daha çok kuş kızgın çığlıklar atarak akın etti.

Bir yaranı yoktu. Sayıları çok fazlaydı. Çok fazla *desen* vardı. Nicholina'yı yakalayarak boynumda pençelerle kayalıklara doğru ilerledim. Coco, Beau'yla birlikte arkamdan fırladı ve Thierry de peşlerinden gitmek için C  lie'yi kollarına aldı.

"Reidl" Kardeşimin kuşku dolu haykırışıyla yavaşlamadım. "Ne yapacağız?"

Hayır. Odağımı korudum, körü körüne doğru ipliğ   aradım. Eğer ki buradan gözlerimiz ve dilimiz eksilmeden sağ çıkmayı umuyorsak, atlamak zorunda kalacaktık. Bu düşünceyle gözüm karardı. Madam Labelle bir keresinde bir cadının doğru desenle uça- bileceğini söylemişti. Deveraux da bir kardinal kuşunun, uça- cağına inanmazsa bunu yapamayacağını söylemişti.

Pekâlâ. Şimdi teorilerini test etmek  zereydik.

Beni dinliyorsan, Deveraux, lütfen, lütfen, bize yardım et...

Duayı bitirme şansım olmadı.

Sağır edici bir kükreme uçurumun kenarıyla ağ   ları salladı ve ametist rengi bir kanat  st  m  zdeki duman bulutlarını yardı. *De- vasa*, ametist renginde bir kanat. Zarımsı yapıda. Ucu jilet gibi kes- kin. Geniş bir kavisle püskürtülen ateş, yılankavi bir şeklin büyük ve hantal siluetini oluşturuyordu. Pullu bir bacak belirdi. Dikenli bir kuyruk.

Ardında da koca bir ejderha.

EJDERHA VE GENÇ KIZ

Reid

O bize doğru pike yaparken tek yapabildiğim öylece bakakalmak oldu.

Ejderha bir kez daha kükredi ve kocaman ağzından daha fazla ateş püskürdü. Sıcaklığı neredeyse derimi haşlıyordu. Sonunda duyularımı geri kazanarak yere çöktüm ve kargalar acı içinde çığlık atarken Lou'nun vücudunu korudum. Yanan cesetleri etrafımıza ürkütücü bir yağmur misali yağdı – hiç düşmeyenler de vardı. Ejderha çoğunu havada küle çevirmişti. Ötekilerini ise yırtıcı çeneleleriyle kaparak bütün bir şekilde mideye indirdi.

Diğerleri de benimle birlikte yere yuvarlanmış, sanki kolları onları ejderhanın alevlerinden koruyacakmış gibi başlarını örtüyorlardı. Thierry hariç. O da yerdeydi fakat bir köşeye sinmek yerine anlaşılmaz bir ifadeyle ejderhayı izliyordu. Yüzünde gördüğüm şeyin... *rahatlama* olduğuna yemin edebilirdim. Ama bu doğru olmazdı. Kazanın içinden kurtulacağız derken altında yanan ateşe atlamıştık. Kelimenin tam anlamıyla.

Büyüyle bile, bıçaklarla bile –Balisarda'm hâlâ bende olsaydı bile– kendimizi bir *ejderhaya* karşı savunmamız mümkün değildi. Kaçmak zorundaydık. Hemen. Hâlâ şansımız varken. Sadece dikkat dağıtıcı bir şeye ihtiyacımız vardı. Altın desen ağını çektim çabucak. Gürültülü bir şey. Büyük bir şey. Biz uçuruma doğru ko-

şarken canavarı yavaşlatacak bir şey. Bir ağacı düşürebilir miyim? Koca bir ormanı? Evet. Ahşap bir kafes hem de...

Hem de ateş püskürten bir ejderha için.

Görlerimi kapadım. Siktir.

Ama zamanım tükenmişti. İdare edecekti artık. Kendimi bunun sonuçlarına hazırlarken altın iplikleri elime aldım. Ancak ben daha çekmeden ejderha burnundan soludu ve taze bir duman bizi sardı. Kafamı kaldırıp baktım. Sis in içinde minyatür bir alev gördüm. Daha yakından, daha dikkatli baktıkça gözlerim kısıldı. Alev değildi bu, saçı. Kızıl saç. Bir insan.

Seraphine ejderhanın sırtından bana gülümsedi.

Yaratık başka bir kükremeyle yere inip büyük kafasını savururken altımızdaki toprak sallandı. Göz açıp kapayınca dek boynuzları lavanta rengi buklelere dönüştü ve kuyruğu siyah saten hâlini aldı. Sürünge gözleri kırpışarak kahverengiye döndü. Ametist rengi pulları pürüzsüzleşerek yerini insan cildine bıraktı.

"Thierry." Sesi kısık ve boğuk çıkan Zenna, dönüşümünü tamamlayıp Seraphine'i kollarında yakaladı ve onu hızla ayaklarının üzerine bıraktı. İkisi de grup arkadaşlarına doğru aceleyle koştular. Ağzım bir karış açık onları izledim. Hepimiz izledik. Nicholina bile.

Zenna. Seraphine. Tam Seraphine kollarını uzattığı sırada Thierry onlara ulaştı ve kıza sarılıp kaldırarak etrafında döndürdü. *Buradasınız.*

"Sen de öyle." Zenna hoşnut görünmüyordu. "Claud sonunda varlığını hissettiğinde ne kadar şaşırdığımızı düşün — hem de onca yer arasından kuzey Belterra'da. Haftalardır aradığımız tünellerde falan değil." Thierry'nin ellerinden birini kavradı. "Meraktan öldük, Thierry. Bize nerede olduğunu söylemek ister misin? Toulouse nerede?"

Thierry'nin suratı asıldı.

Ayağa kalktım ve Nicholina'yı da beraberimde çektim. "Sen — sen..."

"Bir ejderhayım, evet." Zenna bıkkın bir ifadeyle iç çekti ve bu-

nun deliklerinden dumanlar yükseldi. Thierry'yi son bir kez inceledikten sonra, dudaklarındaki kanı hiçbir şey değilmiş gibi sildi. Bugün dudaklarını altın rengine boyamıştı. Elbisesinin üzerine işlenmiş çiçeklerle uyumluydular. "*Bonjour, Mort Rouge.*" Hep birlikte yaşananları hazmetsek mi? Çekinmeyin. Bir dakikanızı ayırıp düşünün."

"Bu bir *dakikadan* çok daha uzun sürecektir." Beau sendeleyerek ayağa kalktı ve pantolonundaki tozu nafile silkeledi. "Bu —inanamıyorum— aynı yatağı paylaştık biz ve sen bana hiç *söylemedin* mi? Bir ejderhayla yattım!" Kollarını iki yana açmış bir şekilde, sanki onu duymamışım gibi yüzüme bakmak için döndü. "Gerçek bir ejderhaylal!"

Coco insanca mümkün olandan daha hızlı ayaklandı. "Sen *ne* yaptım dedin?"

Beau ellerini çabucak yukarı kaldırdı. "Tamamen arkadaşçaydı." Coco'nun gözleri kısılarak tehlikeli yarıklara dönüştüğünde Beau bana doğru bir adım geri çekildi. Onu görmezden geldim. Nicholina yavaşça benden uzaklaşmıştı. Kaşlarımı çatarak onu geri çektim. "Üşüyordum," diye savunmaya devam etti Beau, "bu yüzden Seraphine bana yerini teklif etti."

Seraphine başını Thierry'nin omzuna dayadı. Kolunu bırakmayı reddediyordu. Thierry de kızın elini aynı sevgiyle sıktı, tıpkı bir abinin kız kardeşine yapacağı gibi. "Bazı geceler uyuyamıyorum," dedi Seraphine.

"Evet, aynen öyle." Beau, Coco'ya başını salladı. "Alışılmadık derecede nazik biri, hatta ben uyuyana kadar bana kitap..."

"Sana kitap mı *okudu*?" Coco korkutucu bir gülümsemeyle ellerini çırpı. "Lütfen biraz daha bahset. Zenna ve Seraphine arasında geçirdiğin soğuk gecede *tüm olan biteni* anlat bana."

"Sonrasında soğuk değildi," dedi Beau, ya acınacak derecede fikirsizdi ya da masumiyetini kanıtlamaya kararlıydı. "Terler içinde uyandım. Berbattı. Neredeyse sıcak çarpmasından ölüyordum."

* (Fr.) Merhaba, Kızıl Ölüm —çn

"Vücut sıcaklığım bir insanınkinden daha yüksek," dedi Zenna.

"Bak, gördün mü?" Beau tekrar başını sallarken —sanki bu yorum meseleyi sonsuza dek çözmüş gibi— ben de Nicholina'nın bağlarını sıkılaştırdım. "Anlat ona, Zenna. Arkadaşça bir şey olduğunu söyle."

Zenna yine o kaşını kaldırdı. "Fark eder mi?"

Coco kızınkiyle aynı ifadeyi takındı. "Evet, Beauregard. Fark eder mi?"

Beau dehşet içinde ikisine baktı.

"Ayak bileklerini de bağlattırma bana, Nicholina." Tekrar sıyrılmaya çalıştığında onu önüme getirdim. "Yaparım bak. Gerekirse seni L'Eau Mélancolique'e kadar sırtımda götürürüm."

Nicholina geriye doğru yaslandı, yanağını bir kedi gibi göğsüme sürttü. "Sanırım bu hoşuma gider, avcı. Ah, evet. Sanırım bu çok hoşuma gider."

Benim gibi kaşlarını çatan Zenna derin bir nefes aldı. Lou'dan yeni bir koku algıladıysa da hiçbir şey demedi, bunun yerine başını iki yana salladı ve dikkatini tekrar Thierry'ye çevirdi. "Kardeşin nerede, Thierry? Toulouse nerede?"

Thierry kaskatı kesilmesine rağmen kabullenmiş bir ifadeyle nefes verdi. *Toulouse hâlâ Şato'da. Ben... kaçtım.*

"Le Blanc Şatosu'nda mı?" Zenna'nın gözleri altın renginde parladı. Gözbebekleri kısılarak yarıklara dönüştü. "Neden? Ne oldu?"

Thierry isteksizce başını iki yana salladı. *Morgane tünellerde bizi yakaladı. Daha doğrusu, o yakaladı. Başıyla, kıkırdayarak öne eğilen ve dudaklarını ona bir öpücük üflüyormuş gibi şapırdatan Nicholina'ya işaret etti. Zenna hırladı. Ancak Thierry buna aldırmadan devam etti. Işıklar söndüğünde saldırdı. Ben ne olduğunu anlamadan kolumu kesmişti. Kanımı içti. Toulouse ve bana La Mascara de des Crânes'den uzak durmamızı —dönüşünü beklememizi— emrettiğinde başka seçeneğimiz yoktu. İtaat etmek zorunda kaldık. Özür dilercesine bana baktı. Çıglıklarınızı duyduk ama müdahale edemedik. Üzgünüm.*

Ben Thierry'nin bakışlarına elimden geldiğince ciddiyetle karşılık verirken Nicholina kollarımda dönmeye çalışıyordu. Sanki dans ediyorduk. "Olanlar için seni suçlamıyorum."

Thierry başını onaylarcasına salladı. *Nihayetinde bizi almaya geldi. O ve hanımı. La Voisin. Bizi ve kurtları tereddüt etmeden La Dame des Sorcières'ye teslim ettiler. Morgane... bizimle ilgileniyordu. Büyümüzle. Nicholina iğneleriyle bizi etkisiz hâle getirdi ve Şato'ya götürdü.*

Zenna'nın sıkılı dişlerinin arasından duman çıkıyordu.

Orada bize yaşattığı dehşeti tekrar yaşayamam. Yaşamayacağım. Büyümüzün... kaynağını keşfetmek istedi. Sınırlarını test etmek. Onunkinden farklılıklarını incelemek. Kurtlara da aynı şeyi yaptığina inanıyorum. Beau, Coco ve ben Nicholina'yı deniz fenerinde yaptığımız gibi yere indirirken Thierry sessizce izledi. Coco, Nicholina'nın ağzını zorla açtı. Nicholina alnını Coco'nun suratına geçirdi. Ya da belki şimdi sadece acı çektirmekten hoşlanıyordur. Her halükârda, bizim üzerimizde deneyler yaptı.

"Thierry," dedi Seraphine.

"Başını omuzlarından ayıracağım," dedi Zenna. "Ve onu yiyeceğim."

Célie nefesini tutmuştu. "Sen nasıl kaçtın?"

Sonunda sesim beni kurtardı. Thierry alaycı bir kahkaha attı. O gece görevli olan cadılar daha gençti. Benimle daha önce hiç ilgilenmemişlerdi. Yukarıda bir çeşit kutlama vardı ve iğnemi uygulamak için geç geldiler, çakırkeyiflerdi. Sadece ellerimi hissedebiliyordum. Ayaklarımı. Feneri söndürdüm, kapının kilidini açmalarını bekledim. Açtıklarında sesimi koridordan aşağıya yansıttım. Bu onları sersemletti. Yansımaya doğru döndüklerinde, ben... ben... O zaman gözlerini kapadı. Sanki bu anıya dayanamıyormuş gibiydi. Onları alt ettim.

"Bunu hak ettiler," diye çıkıştı Zenna.

Belki. Ancak son çığlıkları diğerlerini kaçışım konusunda uyardı. Toulouse'u bulamadım. Bizi ayırmışlardı, işkence ederken birimizi

diğerine karşı kullanıyorlardı... Aniden sustu, göğsü inip kalkıyordu. Sonunda fısıldadı, Onu bırakmaktan başka şansım yoktu.

Seraphine, Thierry'nin omzuna dokundu. "Önce kendini kurtarmadan onu asla kurtaramazdın."

Ormanda yolumu kaybettim. Geri dönme niyetindeydim. Geri dönmem gerek. Sonunda onları açtığında koyu renkli gözleri dö-külmemiş gözyaşlarıyla parılıyordu. Onu yalnız bırakamam.

Zenna ona doğrudan bakmak için eğildi. "Bırakmayacağız da. Toulouse için Le Blanc Şatosu'na döneceğiz. Kurtlar için de. Ve sonra Morgane le Blanc ve Dames Blanches' içerideyken o sefil kaleyi yerle bir edeceğiz. Sana söz veriyorum."

"Vaatler, vaatler," diye mırıldandı Nicholina sessizce. "Boş vaatler. Hanımım güvende olacak, evet, hanımım bekliyor olacak."

"Hanımın beklemeye devam edecek." Bunu açıkça ona hissettirmek için tutuşumu yeniden ayarladım. Karga olayı tekrar yaşanamazdı. Daha uyanık olmamız gerekecekti. Buradan L'Eau Mélancolique'e kadar onu sadece Coco'nun ipleri tekrar kana bulaması için serbest bırakacaktım. Eğer hâlâ Lou'yu Josephine'e – Morgane'a– götürmeyi planlıyorsa cesedimi peşinde sürüklemek zorunda kalacaktı. Yavaş ve derin bir nefes vererek Zenna'ya, "Nasıl oluyor da buradasınız? Claud'un Thierry'yi hissettiğini mi söylemiştin?" diye sordum.

O altın gözlerini bana çevirdi. "Claud senin gibi değil. O benim gibi bile değil."

"Evet, ama – Thierry'yi neden daha önce hissetmedi? Neden tünellerde Thierry'yi bulamadı? Morgane şey yapmadan önce..." Bir sonraki soruyu sormaktan kendimi alıkoydum. Nicholina benim yerime sordu.

"Ona işkence etmeden önce mi?"

Zenna bir kez daha burnundan duman soludu. "Claud hiçbir zaman tek yüce tanrı olduğunu iddia etmedi, avcı. Sadece ilahi olduğunu belirtti. O her şeyi bilemez ve her şeye gücü yetmez. Tünel-

* (Fr.) Beyaz Kadınlar —çn

lerde Thierry'yi sezdi. Ancak Cehennem Ateşi başladığında –Co-
cuya doğru nefret dolu bir bakış attı– “bağlantıyı kaybetti. Ateşin
büyüsünün Thierry'nin varlığını gizlediğini düşündük. Onu gizle-
yenin Le Blanc Şatosu olduğunu fark etmedik. Thierry üç gün önce
Şato'nun büyüünden kaçtığında Claud onu bir kez daha hissetti.
Onu bulmak için hemen kuzeye uçtum.” İkincil, dikey gözkapak-
larıyla gözlerini kırıştırdıktan sonra gözleri tekrar kahverengiye
döndü. “Seraphine ve ben bu dağları günlerce taradık. Yakalanma
riskine girmeden düzgün bir şekilde arama yapmak için yeterince
alçaktan uçamadık, biz de yürümek zorunda kaldık.” Kelimeyi söy-
lerken dudaklarını büktü.

Seraphine onun kolunu sıvazladı. “Bu sabah Fée Tombe'ye ulaş-
tığımızda, Zenna sonunda Thierry'nin kokusunu aldı. Hâlâ tazeydi.
Kızgın bir kalabalıkla karşılaştığımız deniz fenerine kadar kokuyu
takip ettik.”

“Seni çoktan kovalamışlardı,” diye homurdandı Zenna, “ama
takip ettik.” Boyalı dudaklarına acımasız bir gülümseme yerleşti.
“Kargalar da lezzetli bir tesadüf oldu. Bir şey değil.”

“Bekle bir dakika.” İkisinin arasındaki Beau parmağını kaldırarak
inanmazlıkla kaşlarını çatı. Belki de öfkeyle. “Bu, Claud'un sizi
bizim için göndermediği anlamına mı geliyor? Duamızı duymadı
mı?”

Zenna bir kaşını kaldırdı. “Küstahlığın hayret verici.”

“Bir arkadaştan yardım beklemek *küstahça* bir davranış sayıl-
maz...”

“O senin arkadaşın değil. O bir *tanrı*. Onunla konuşursanız, sizi
dinler. Ancak,” gözlerini kısarken vurgulayarak ekledi, “her zaman
cevap *vermez*. Öyle istediğinizde emrinize amade olacak bir tanrı-
nız yok, hiçbirinizin yok. O, Kadim Dünya'dan ve bu nedenle de
Kadim Yasalar'a bağlı. Olaylara doğrudan müdahale edemez.”

Beau'nun kaşları daha da çatılırken suratı asıldı. O itiraz et-
meden önce lafı devraldım. “O hâlde bize yardım edebilir misiniz?
Nicholina, Lou'yu ele geçirdi. Onu içinden çıkarmalıyız.”

"Sakın ona zekâna küçümseme." Burun delikleri bir kez daha genişleyen Zenna, Lou'nun gözlerine bakmak için öne eğildi. "Evet Nicholina dediğiniz o vebayı tanıyorum. Uzun zaman önce onu farklı bir şekilde tanıyordum. Nicola."

Nicholina seğiriyor homurdandı, "Çıkmıyız. Onu anımsayız!"

Zenna başını yana eğdi. "Ama ben sadece bir ejderhayım. Yaa seyi deledemem."

"Etkârlı bulatı defedebilir," dedim hızla. "Şimdi de oraya doğru yolculuk ediyoruz. Belki... bize katılabilirsiniz." Umud etmeye dan cesaret edemeyerek cevabımı beklerken nefesimi tuttum. Bir ejderhanın yardımıyla gün bitmeden L'Eau Melancolique'e ulaşirdi. Bizi oraya uçurabilirdi. Bizi koruyabilirdi. Nicholina —hatta Morgane bile— bir ejderhayı tehdit etmeye cesaret edemezdi.

Zenna hemen cevap vermedi. Onun yerine geri adım atarak bizden uzaklaştı. Omuzlarını dikleştirdi. Boynunu esnetti. "Cadılar Le Blanc Şatosu'nda toplanıyor. Onları ormanın içinden dağlarda izledik. Şimdiye kadar gördüğümüzden daha fazla cadı vardı. Toulouse'u kurtarmak istiyorsak, hızlı hareket etmeliyiz. Uzgünüm."

"Ama size yardım edebiliriz! Le Blanc Şatosu'nu Lou kadar iyi tanıyan yoktur. Le Cœur için incileri bulduktan sonra, Nicholina'yı onun içinden çıkardıktan sonra..."

"Toulouse öldükten sonra yanı." Zenna'nın dişleri uzamaya devam etti. Gözleri altın renginde ışıldıyordu. "Açık konuşayım, avcı — Louise le Blanc senin evreninin merkezi olabilir ama benimkinin değil. Kararımı verdim. Seninle tartışarak geçirdiğim her an, Toulouse'un son anı olabilir."

"Ama..."

"Ya da seninle tartışarak geçirdiğim her an, seni yemeye karar verebilirim."

"Reid bunu anlıyor," dedi Coco yumuşakça, Nicholina ve benim önüme geçerek. Elini havaya kaldırarak geri çekilmemi işaret etti. Nicholina elini ısırarak için öne fırladı. "Gidin." Coco başını salladı.

di. "Toulouse'u ve kurtları kurtarın. Şato'yu yerle bir edin. Sadece... hazır gitmişken Morgane'ı da öldürün." Etrafımızdaki karga leşlerine işaret etti. "İki kuş vurmuş olursunuz, anlarsın ya."

Zenna başıyla onaylarken Thierry omzumu kavramak için bir hamle yaptı fakat Nicholina'nın dişlerini düşününce bundan vazgeçti. *Yakında yeniden görüşeceğiz, mon ami*.

Zar zor tebessüm ettim. Elbette Zenna haklıydı. Lou *henim* önceliğimdi. Toulouse ise onlarınki. "İyi şanslar, *frère*". Dikkatli ol."

İkisi tek kelime etmeden uçuşuma doğru gerilediler. Ancak Seraphine yanımızda oyalandı, sanki ne söyleyeceğini düşünüyor da hiçbir şey bulamıyordu. Sonunda fısıldadı, "Keşke daha fazla yardım edebilseydik."

Coco yanan bir kargayı bir kenara tekmeledi. "Yeterince yardım ettiniz."

"Yapabilirsek Morgane'ı öldüreceğiz," diye söz verdi Seraphine.

Zenna kurtadamların yaptığı gibi değişmedi. Kemikleri çatlamadı ya da kırılmadı. Bunun yerine, bir sanatçının inceliği ve şovmenlikle bir kolunu zarıfçe havaya kaldırarak dönüştü. Diğer eliyle elbisesinin kuyruğunu tuttu. Bir saten parıltısıyla döndü ve dönüşünün ortasında tüm bedeni yukarı doğru patladı. Dışa doğru. Bir alevin kıvılcımlanması gibi.

"Çok güzel," diye fısıldadı Célie, Zenna mücevher rengi pençesini Thierry'ye uzatırken. Thierry pençeye tırmandı ve Zenna onu kanatlarının arasındaki pürüzsüz ametist pullarına kaldırdı.

Seraphine gülümsedi. "Gerçekten öyle, değil mi?"

Sonra ejderha, genç kızını aldı ve gökyüzüne fırladılar.

* (Fr.) Dostum —çn

** (Fr.) Kardeşim —çn

AYIN

Lou

Reid, Coco, Beau, Ansel, Madam Labelle. Reid, Coco, Beau, Ansel, Madam Labelle.

İsimleri karanlıkta bir ayın gibi tekrar ediyorum. Her yıldıza zihnimde canlandırıyorum. Reid'in bakır rengi saçlarını, Coco'nun elmacıkkemiklerini, Beau'nun kavisli kaşlarını, Ansel'in gözlerinin rengini. Onu ilk gördüğümde Madam Labelle'in üzerindeki elbisenin kumaşını bile: Zümrüt rengi ipek.

Güzel bir renk, diyor Lejyon, Bellerose'un altın varaklı duvarlarını ve mermer zeminlerini, büyük merdiveni ve çıplak kadınları hatırlayıp derin düşüncelere dalarak. *Güzel bir... genelev mi?*

Evet. Onlar memeler.

Yaklaşıyorlar, her ismi hayranlıkla dinliyorlar, her anıyı inceliyorlar. Etienne hariç. Onun varlığı hâlâ diğerlerinden ayrı ama şimdi daha zayıf. Solmuş. Yine kendi adını unuttu, bu yüzden ona hatırlatıyorum. Ona hatırlatmaya devam edeceğim. *Reid, Coco, Beau, Ansel, Madam Labelle. Adın Etienne. Sen Etienne'sin.*

Ben Etienne'im, diye fısıldıyor hafifçe.

Bir keresinde biz de umut ettik. Lejyon, Etienne'in etrafında dönüyor fakat cesaretlendirmek için değil de yatıştırmak için. Bulduğumuz durum için tek bir çıkar yol görüyorlar ama ben bunu kabul etmeyi reddediyorum. *Reddediyorum işte.* Bunun yerine

Pan'in pastanesinin kokusunu hatırlıyorum, tarçınlı çöreklerin tatlı kremasını. Çatıdan çatıya atlarken saçımdaki rüzgârı. Uçma hissini. Şafağın ilk ışığının yanaklarıma düşmesini. *Umudun bir önemi yok.*

Umut en önemli şeydir, diyorum şiddetle. Umut hastalık değil. Aksine deva.

Onlar söylediklerimi düşünürken, karanlık onların kafa karışıklıklarına, şüpheciliklerine yayılıyor. Kendi düşüncelerimi lekelemesine izin vermiyorum. *Reid, Coco, Beau, Ansel, Madam Labelle. Reid, Coco, Beau, Ansel, Madam Labelle.*

Bununla birlikte, karanlık yer yer zayıfladı ve içinde tek tük onu görebiliyorum... Nicholina'yı. Anılarını. Suyun üzerindeki yağ kadar kaygan ve parlak bir şekilde gölgelerin yüzeyinde kayarak benimkilere karışıyorlar. Bir yerde ninni parçaları. Başka yerde kızıl saçlar ve sıcak eller, mahrem bir gülümseme ve bir kahkaha yankısı – samimi bir kahkaha bu, şimdi kullandığı ürkütücü, yapay türden değil. Özellikle bu anıyı saran bir sıcaklık var ve bunun, onun kahkahası olmadığını anlıyorum. Başka birinden geliyor, bir zamanlar sevdiği birinden. Bir kız kardeş? Bir anne? Soluk renkli, çilli bir ten. Ah... bir sevgili.

Reid, Coco, Beau, Ansel...

Sonuncusunda paniğe kapılıyorum. Başka biri daha var, değil mi? Unuttum – *kimi unuttum?*

Lejyon kederle mırıldanıyor. *Umudun bir önemi yok.*

Ben Etienne'im, diye fısıldıyor çocuk.

Karşılığında, karanlık dağılarak Le Blanc Şatosu'nun tapınağını ortaya çıkarıyor. Ama burası... Burayı hiç bilmiyorum. Dağ yamacının aşağısındaki tapınaktan bir nehir gibi akan kan, yolunda duran ölü cadıların saçlarını ve eteklerini ıslatıyor. Hiçbirini tanı mıyorum. Biri hariç.

Nicholina açıklığın merkezinde duruyor, ellerinden ve ağzından kan damlıyor.

Aman Tanrım.

Daha önce hiç böyle bir katliam görmemiştim. Daha önce hiç

bu kadar ölüm görmemiştim. Her şeyi sarıyor, her bir çimen yaprağını kaplıyor ve her bir ay ışığı huzmesine nüfuz ediyor. Yoğun ve iğrenç bir koku doluyor burnuma, bir hastalık gibi havada süzülüyor. Ve Nicholina bundan haz duyuyor, kırmızıya bulanmış taptan inen La Voisin'a dönerken gözleri parlak ve gümüş. La Voisin arkasında eli kolu bağlı bir kadını sürüklüyor. Yüzünü göremiyorum. Hayatta mı ölü mü anlayamıyorum.

Daha yakından baktığımda dehşete düşüyorum, manzara karanlığa bürünüyor yine ve tanıdık bir ses omurgamdan aşağı süzülüyor.

Ölümden korkuyor musun, küçük fare?

Geri çekilmiyorum ve isimlerini tekrarlıyorum. *Reid, Coco, Beau, Ansel.* Sonra – *Herkes ölümden korkar. Sen bile, Nicholina.*

Hayaletimsi kıkırdaması yankılanıyor. *Bu basit korkuya hâkim olamazsan L'Eau Mélancolique'ten sağ çıkamazsın. Ah, olamaz. Kocamız bizi vaftiz etmeyi planlıyor ama farkında değil. Anlamıyor. Hanımımız onu durduracak. Bir ejderhanın görüntüsü belirip kayboluyor – ben doğru dürüst göremeden gelip geçiyor. O durdurmasa bile sular akıyor aşağıya, aşağıya, aşağıya ve boğulacaklar, boğulacaklar, boğulacaklar onlar oracıkta.*

Şimdi kendi şaşkınlığım ve akıl karışıklığım aramıza giriyor. L'Eau Mélancolique mi? Adı hatırlamak için hafızamı zorlasam da karanlık onun etrafında yalnızca daha da yoğunlaşıyor gibi geliyor. Bu kelimeleri biliyorum. Onları *biliyorum*. Sadece – sadece onları bir türlü *hatırlayamıyorum*. Bunu fark etmemle yeni bir panik sarıyor beni ama – hayır. Pes etmeyeceğim. Öfkeyle karanlığa karşı bastırıyorum.

Reid, Coco, Beau, Ansel. Reid beni bu sularda vaftiz etmeyi planlıyorsa bir sebebi olmalı. Ona güvenmek zorundayım. *Yüzme biliyorum.*

Bunun yüzmekle bir alakası yok. Zifiri sisin içinden başka bir görüntü belirliyor. Bir kadın. Tuhaf derecede dalgasız bir denize doğru bir amaçla yürüyor – o kadar dalgasız bir deniz ki bu, ayna-

ya benziyor. Sonsuz. Parlayan. Derinliklerine ilerlerken yavaşlamıyor ve suysa... sanki onun hareketlerini emiyor. Tek bir dalgalanma olmuyor yüzeyinde. Kadın yürümeye devam ederken su dizlerine geliyor. Kalçalarına. Göğsüne. Başı suyun altına daldığında tekrar ortaya çıkmıyor. *Suların seni kucaklamasını isteyen ilk kişi sen değilsin. Senden önce çok kişi yürüdü bu yolu ve senden sonra da yürüyecek birçoğu. O sevgililerine değer verir. Her birine iyi uykular öpücüğü verir, onları yatağa yatırır ve tuzlu suyla iyileştirir.*

Bir düşünce yıldırım gibi düşüyor aklıma. *Ben ölürsem sana ne olacak?*

Gördüğün şey bir Yükseliş ti, diyor. Dikkatini, gözetlemesiyle titreyen Etienne'e çevirdiğini görmekten ziyade hissediyorum. Yine adını unuttu. Ruh, beden olmadan belirsiz bir süre yaşayabilir ancak.

Belirsizlik sonsuza kadar sürmez.

Hayır.

Yani... ben ölürsem sen de ölebilirsin.

İşler o noktaya gelmeyecek.

Neden olmasın?

Bir kıkırdama daha. *Hanımım Şato'da kalıyor. Bedenimi getirmiş olacak. Eğer suların cazibesine yenik düşersen, ona geri döneceğim. Sen öleceksin, ben yaşayacağım.*

Bedeninin orada olduğunu nereden biliyorsun? diye soruyorum tekrar bastırarak. İsimleri tekrarlıyorum. *Başarısız oldun, Nicholina. Annem sana saldırdı ve sen de ona açıkça meydan okudun. Hanımının senden çok ona ihtiyacı var. Belki de bedenin hiç orada olmayacak. Belki de öleceksin.*

Başarısız falan olmadım. Bu kelimelerle karanlık sıkıntıyla kıvranıyor ve Lejyon tıslayıp tükürüyor. Ancak bu duygu sadece kısmen onlara ait. Hayır, onlar aynı zamanda... meraklı ve orada—özlerinin derinliklerinde— güçlü bir arzu kaplıyor her tarafı. Bir umut. Hanımım beni, seni Morgane le Blanc'a götürmekle görevlendirdi —Nicholina bu ismi tükürürcesine söylüyor— ve ben de öyle

yapacağım, senin o iğrenç ailen ne kadar çabalasa da. Kimin dans edip kimin boğulduğunu göreceğiz.

Reid, Coco, Beau.

Bir kez daha gülererek Nicholina geri çekiliyor.

Reid Coco Beau Reid Coco Reid Coco Reid Coco

Bekle, diyor Etienne.

Sonra bir kez daha Lejyon'a karışıyor.

Uyan, küçük fare.

Derin bir uykudan uyanıyormuş gibi uyanıyorum ve bir şeylerin değiştiğini ânında hissediyorum. Karanlık her şeyi örtmeye devam etse de Nicholina'nın rüzgârda sürüklenen sözleriyle ürkütücü tutamlara ayrılıyor. Ağaçlara ve kayalara tutunuyorlar ve...

Ve insanlara.

Yanımdaki adamı inceliyorum. Bakır saçları dağılmış, elinde iple bir dağ yolunda ilerlerken yanındaki genç kadınla didişiyor. *Onlara bir bak, Louise. Son bir kez bak. Ailene.* Nefret dolu bir duraksama. *Onları unuttun mu?*

İsimleri sanki katrandan çıkarcasına yavaş yavaş belirse de her birine tüm varlığımla tutunuyorum. Reid ve Coco. *Hayır.*

Coco'nun koyu renkli gözleri —o kadar koyu ki neredeyse siyahlar— gökyüzüne bakıyor ve sonra bana çevriliyorlar. *Hayır. Bana değil. Nicholina'ya.* "İnciler olsa bile, bir tuzağın içine yürüyoruz biliyorsun, değil mi?"

Nicholina kıkırdıyor.

Reid başını iki yana sallayarak bizi daha hızlı çekiyor. Atılan her adımda görüşüm kararıyor. "Orası belli olmaz."

Ölecekler, diye mırıldanıyor Nicholina. *Hepsi. Hanımım gelecek. Kalplerini sökecek.*

Ölmeyecekler. Kalplerini sökmeyecek.

"Başka seçeneğimiz yok." Reid'in sözleri tartışmaya mahal verecek türden değil. "Efkârlı Sular tek umudumuz."

"Ya sonra? Sonrasında ne olacak, Reid?" İkisi de uzun bir süre

bana bakıyorlar. "Le Blanc Şatosu oraya yakın. Lou yine kendisi olmuşken – eğer Zenna kaleyi yerle bir etmezse– belki içeri girebiliriz ve... bu işi bitirebiliriz."

Önde yürüten ikili sonunda adımlarını yavaşlatıyor. İkisi de siyah saçlı. İkisi de yabancı.

"Şato'ya saldırmak isteyen *Nicholina*'ydı," diyor Reid kararlı bir şekilde, "Lou değil. Yani yapmamız gereken son şey bu. Morgane ve Josephine bunu bekliyor olabilir..."

Ancak manzara etrafında kayıp gittikçe Reid'in sesi solmaya başlıyor.

Hoşça kal de, Louise. Gölgeleer yoğunlaşıyor ve bir kez daha karanlığa dönüşüyor. Beni ağırlığının altında eziyor ve uzaklaşıyorum – Reid'den, Coco'dan, ışıktan uzaklaşıp gidiyorum. *Onları bir daha görmeyeceksin.*

Evet, göreceğim.

Kelimeler sessiz ve küçük, öylesine silik ki Nicholina onları duymuyor. Ama diğerleri duyuyor. Etienne gitmiş olsa da Lejyon varlığıyla sarmalıyor beni ve beni derinliklerine alıyor. Ancak amaçları zarar vermek ya da sahiplenmek değil. Bunun yerine, beni ayrı tutuyorlar. Beni bir arada tutuyorlar. *Umut bir hastalık değil.* Artık onlar da kendi ayinlerini mırıldanıyorlar. Kendi dualarını. *Aksine deva.*

BAŞKA BİR MEZAR

Reid

C lie  zerine oturan bir pantolon ve diz üstü deri  izmelerle a pa-
ların arasından çıktı.   ine dökümlü bir gömlek sokmuştı. Jean
Luc'un gömleği. Yakasındaki ve kollarındaki dikişten tanımiştı.
Koyu mavi –Chasseur mavisi– ve altın rengi. Kafasında tüylü bir
süvari şapkası vardı. Y z ndeysel düzgün kesilmiş bir sakal.

Beau kahkahalara boğuldu.

“Ne?” C lie gömleğini düzelterek alelacele kendine baktı. Sa ın
kontrol edip serseri bir tutamı şapkasına tikiştirdi. “ kna edici değ-
mi?”

“Yok canım, ikna edici,” diye temin etti Beau. “Aptal gibi g r -
n yorsun.”

Yanımda, Nicholina yerde oturduğu noktadan kıkırdadı. Bilek-
lerini tekrar bağlamış, ellerinin tamamını Coco'nun kanıyla kapla-
mıştık. Artık istese de tek parmağını bile oynatamazdı.

 rkilen, belki de Beau'nun çıplak dürüstlüğüyle afallayan C -
lie'nin kaşları yukarı kalktı. “Cosette sık sık pantolon giyiyor...”

“Ama sakal takmıyor,” dedi Beau. “Kılık değiştirmene gerek yok
C lie. Senin yüzün aranan posterlerinde yok.”

“Şey, ben... ben sadece düşündüm ki...” Yüzü alev aldı. “Kraliyet
tarafından aranmıyor olabilirim ama babam eninde sonunda beni
arayacak. Krallığın her yerinde Jean Luc'un casusları var. Önlem

almamalı mıyım?" Kayıtsız bakışlarımız karşısında meydan okurcasına çenesini kaldırdı ve tekrarladı, "Cosette ve Louise de pantolon giyiyor."

Beau sırtarak ellerini iki yana açtı. "İşte sınırlendi."

Célie'nin gözleri kısıldı. "Majesteleri, lütfen alınmayın ama inanmak istediğim kadar hoş biri değilsiniz."

Hâlâ kıkırdayan Beau bir kolunu Coco'nun omzuna attı. "Alınmadım, seni temin ederim."

Coco onu uzaklaştırdı. "Bunu sık sık duyuyor."

Beau, Célie'ye parmağıyla "gel" işareti yaparak onu ilk köye götürdü.

Siyah incileri ikisinin aramasına karar vermiştik. İdeal bir durum olmasa da Coco ve benim Nicholina'yla kalmamız gerekiyordu. Eli kolu bağlı ve kanla kaplıyken onu sokaklarda kolay kolay sürükleyemezdik. İncileri satan birini bulduğumuzu ve onun gerçekten *konuştugunu* düşünmek tüyler ürperticiydi.

Üçüncü köyde, onun hakkında bir ömür boyu yetecek kadar şey duymuştum.

Şimdi ormanın kenarındaki bir kayanın üzerine yaslanmış, inliyor ve ipini çekiyordu. Elleri bileklerinden gevşekçe sarkıyordu ve işe yaramazlardı. Kanlı cesetler gibi. "Açız. Sadece tek bir köye girsek olmaz mı? Sadece birine? Sadece birine, sadece birine, biraz eğlenmek için?" Bana muzip bir bakış attı. "Tarçınlı çörek bulmak için sadece birine girsek?"

Kabarmış ellerinden bakışlarımı çevirdim. Onları görmeye dayanamıyordum. "Kapa çenenin, Nicholina."

Biz beklerken Coco yumru yumru bir ağacın köklerinin içinde aylaklık ediyordu. Avucundaki taze kesikle oynadı. "Sen durana kadar o da durmayacak."

"Ooo, akıllı fare." Nicholina aniden oturup pis pis bana baktı. "Sadece *onun* derisinin içinde yaşamıyoruz, hayır hayır hayır. *Senin* de içine işledik. Ve için sıcak, ıslak ve *kısa —öfkeli— nefeslerle* dolu..."

"Yemin ederim, eğer konuşmayı kesmezsen..."

"Kesmezsem ne olur?" Kıkırdayarak yine iplerini çekiştirdi. Ben de geri çektim. Neredeyse kayadan devrilecekti. "Bu güzel cihle zarar mı vereceksin? Bu çilli tene vuracak mısın? Ah, kocacığın yoksa güzel, sert bir *dayakla* bizi cezalandıracak mısın?"

"Onu görmezden gel," dedi Coco.

Sıcaklık yüzümü kapladı. Boynumu da. Ellerim ipi sıktı. Onu görmezden gelebilirdim. Bunu yapabilirdim. Tepki vermemi istiyordu. Ona hiçbir şey vermeyecektim.

Birkaç dakika daha sessizce geçti. Fakat sonra...

"Tualete gitmemiz gerekiyor," diye duyurdu Nicholina.

Kaşlarımı çattım ve başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Belki ağaçların arasına yaparız?" Hiçbir şey dememişim gibi konuşmaya devam etti. "Belki de bunu hak ediyorlardır. Yaramaz, yaramaz ağaçlar. Belki *gözlemlerler*." Ayağa kalkarak kendi sapkın şakasına kıkırdadı. Sinirli bir şekilde ipini çekiştirdim.

"Hayır dedim."

"Hayır mı?" Sesinde —hâlâ sahte, hâlâ samimiyetsiz, sanki bir şekilde cevabımın gelmesini beklemiş gibi— bir şaşkınlık duyuldu. *Lou'nun* sesinde. Onu duymak eşit derecede hem canımı yakıyor hem de beni öfkeliendiriyordu. "Altımıza isememizi mi istiyorsun? Kendi karının?"

"Sen benim karım değilsin."

Bu tanıdık sözlerle mide bulandırıcı bir pişmanlık dalgası kapladı içimi. Hatırasıyla. Bir zamanlar Lou'ya verdiğim yüzük, altın halka ve sedef taşı cebimde ağırlık yapıyordu. Tıpkı bir tuğla gibi. *Leviathan*'dan beri yanımda taşıyordum, ona geri vermeye can atıyordum. Ait olduğu yere, parmağına takmak için. *L'Eau Melancolique*'te aynen öyle yapacaktım. Onunla oracıkta, sahilde evlenecektim. Tıpkı geçen seferki gibi ama bu sefer düzgün olacaktı. Gerçek olacaktı.

Nicholina kurnazca sırıttı. "Hayır, biz senin karın değiliz, değil mi? Bu da bizi senin... neyin yapar tam olarak?" Bir duraklama yaşandı. Yaklaştı, burnunu benimkine sürttü. Geri sıçradım. "O mücadele etti, bilirsin," diye fısıldadı, hâlâ sırıtıyordu. Tüm bedenim

kaskatı kesildi. Tüm varlığım. "Senin adını haykırdı. O son anlarda onu duymalıydın. Kesinlikle korku doluydu. Kesinlikle *enfesti*. Ölümünün tadını çıkardık."

Bu doğru değildi. Lou hâlâ içeride bir yerdeydi. Onu serbest bırakacaktık.

"Seni duyamıyor, tatlım." Nicholina şeker tadında bir sempati gösterisiyle dudaklarını büzdü ve bu sözleri yüksek sesle söylediğimi fark ettim. "Ölülerin kulağı yoktur. Çığlıklarını duymayacak, gözyaşlarını görmeyecek."

"Bu kadar yeter," dedi Coco keskin bir şekilde. İpi benden çekmeye çalıştığını görebilsem de hareketi hissedemedim. Yumruğum kapalı kaldı. Nabzım kulaklarımda atıyordu. "Kapa o lanet çeneni, Nicholina."

O mücadeleyi etti, bilirsin.

Nicholina küçük bir kız gibi kıkırdadı. Omuz silkti. "Pekâlâ."

Senin adını haykırdı.

Derin bir nefes aldım. Burundan al. Ağızdan ver. Birbiri ardına. Tekrar tekrar.

O son anlarda onu duymalıydın. Kesinlikle korku doluydu.

Orada olmalıydım.

Bu senin suçun bu senin suçun bu senin suçun

Beau ve C  lie o anda geldiler ve Coco ipi benden çekmeyi başardı. Onların boş ellerine öfkeyle bakarak tersledi, "Hiçbir şey yok mu? Yine mi?"

C  lie çaresizce omuz silerken Beau bezgin bir hareketle söz konusu elleri kaldırdı. "Ne yapmamızı istersin, Cosette? İncileri sı  arak yoktan mı var edelim? Biz *istiridye* değiliz."

Coco'nun burun delikleri genişledi. "İstiridyeler *inci* sığmaz, seni gerzek..."

"Ahmak?" diye tamamladı Nicholina yardımsever bir şekilde.

Coco o zaman gözlerini kapattı ve gökyüzüne bakmadan önce kendini derin bir nefes almaya zorladı. Duman hâlâ güneşi   rtse de öğleden sonra olmalıydı. "Bir sonraki k  y yolun yaklaşık iki saat

ilerisinde. L'Eau Melancolique'ten önceki sonuncu köy." Ifadeler sertleşti ve gözlerimiz buluştu. Çenem hâlâ sıkılı bir hâlde bir kez başımla onayladım. "Reid ve ben de arayacağız."

"Ne?" Beau duyduklarına inanmayarak ikinize baktı. "Célie ve ben gayet iyi iş çıkarıyoruz..."

"Bunun doğru olduğuna *eminim*," diye çıkıştı Coco, "ama şimdi yarışının zamanı değil. O incileri bulmamız lazım. Bu bizim *en şansımız*."

"Ama" –Célie öne eğildi, gözlerini hızla kırıştırdı– "ama *Nicholina*..."

Coco yumruğunu kaldırdı. İpi etrafına sarmıştı. Hareket Nicholina'yı yaklaştırdı ve Coco doğrudan onun gözlerinin içine baktı. Her kelimesiyle şiddet vadediyordu. "Nicholina uslu duracak. Nicholina ölmek istemiyor ve Belterra'daki en kötü şöhretli cadının yüzünü giyiyor." Coco onu çekerek yaklaştırdı. Nicholina sınımayı bırakmıştı. "Eğer bir olay çıkarırsa –eğer tek bir *ayak parmağı* bile çizgiyi aşarsa– onu Anchois'da bir kazığa bağlarlar. Nicholina bunu anlıyor, değil mi?"

Nicholina alayla gülümsedi. "Yanmamıza izin vermezsün ki."

"Seni kurtaramayabiliriz."

Nicholina şimdi ters ters baksa da hiçbir şey söylemedi. İpine bir kez daha uzanmama rağmen Coco başını iki yana salladı ve yola koyuldu. "O benimle kalıyor," dedi omzunun üzerinden. "Sen onun canına okuyamıyor olabilirsin ama ben yapabiliyorum. Lou da böyle olmasını isterdi."

Anchois'da üç çamurlu sokak bulunuyordu. Bunlardan biri, düzinelerce balıkçı teknesinin siyah renkli suyun üstünde sallandığı rıhtıma çıkıyordu. Diğeri, köylülerin köhne evlerini barındırıyordu. Üçüncüsüne kurulmuş pazar arabalar ve balık tezgâhlarıyla doluydu. Güneş tamamen batmış olmasına rağmen, malları satarken tüccarların yüzlerinde alev ışığı dans ediyordu. Alışveriş yapanlarsa kol kola girmiş bir şekilde onların arasından ilerlerken arkadaşla-

rına sesleniyordu. Allelerine. Bazılarının elinde kahverengi keseler vardı. Diğerleri dentiz kabuğundan kolyeler takıyordu. Alacan çocukların saçlarında akik parçaları parıltıyordu. Suratsoz balıkçılar biralarını yudumlamak için ikili ve üçlü gruplar hâlinde sahilde toplanmışlardı. Eşleri hakkında homurdanıyorlardı. Torunları hakkında. Ve de dizleri.

Coco kalabalığın arasındaki boşlukları görmeye çalışarak pazar sokağına baktı. Nicholina'nın ellerinden birini kendininkine bağlamıştı. Pelerinlerinin kolları tüm kabarcıkları saklıyordu. Tüm o kanı. "Ayrılmalıyız. Bu şekilde daha fazla yere bakabiliriz."

Celie'yi kehanet taşlarıyla dolu bir arabanın önünden çektim. "Pekâlâ. Siz ikiniz rıhtıma gidin, civarda siyah inci hakkında bir şey duyan var mı bir sorun. Biz de pazarı arayacağız."

Genç bir adamın cebinden kabaca yontulmuş bir flüt çıkararak diğerine serenat yapmasını izlerken Celie'nin gözlerinde bir merak parıltısı belirdi. Yakınlardaki bazı genç kızlar kıkırdadı. Hatta biri diğerlerinden sıyrılıp dans edecek kadar cesurdu. Celie hevesle başını salladı. "Evet. Öyle yapalım."

Coco kuşkuyla bizi süzdü. "Bunca zamandır bunu mu yapıyordun, Celie?"

Beau dudak büktü ve başını iki yana salladı. İsyan eder gibi bir hâli vardı.

Celie'nin dirseğini imalı bir güvenceyle kavradım. "Eğer inciler buradaysa, onları bulacağız."

Coco hâlâ şüpheli görünse de boynundaki madalyonla oynayarak pes etmiş bir şekilde başıyla onayladı. Başlığını düzeltti. "Pekâlâ. Ama pazarı arasanız iyi edersiniz, eski günleri yad edeyim demeyin." Parmağıyla burnumu dürttü. "Ve döndüğümüzde görünür bir yerde olun. Ellerinizi görmek istiyorum." Başıyla Beau ve Nicholina'ya işaret edip Celie ve beni aşağılanmış bir sessizlik içinde yalnız bıraktılar.

Sıcaklık kulaklarıma hücum etti. Celie'nin yanakları domates gibi al al oldu.

"Teşekkürler, Cosette," diye mırıldandım öfkeyle. Çenemi gevşetmeye zorlayarak derin bir nefes aldım, kendi süvari şapkamı düzelttim ve Célie'yi sokağa yönlendirdim. Tüccar kehanet taşlarını bize doğru salladığında —onları balık kılçığından oymuştu— yürümeye devam ettim. "Sen onu dinleme. O... zor bir dönemden geçiyor."

Célie gözlerime bakmayı reddetti. "Benden pek hoşlandığını sanmıyorum."

"O Lou'dan başka kimseden hoşlanmaz."

"Ya." Bir saniyeliğine, oyuncak bebeğinkine benzeyen yüz hatlarında gücenmiş bir ifade belirdi. Fakat sonra suratı kibar bir gülümsemeye yumuşadı ve omuzlarını dikleştirdi. Sırtını doğrulttu. Her zaman bir hanımefendiydi. "Belki de haklısın." Eski püskü bir şekerleme dükkânı gördüğünde gülümsemesi içten bir hâl aldı. "Reid, bak!" Penceredeki badem şekeri kutularını işaret etti. Calisson. "En sevdiğinden! Kesinlikle biraz almalıyız." Deri omuz çantasını okşayarak —onu omzuma atmıştım, yürürken benimkine çarpıyordu— beni şekerlemecinin pembe kapısına yönlendirmeye çalıştı.

Yerimden kıpırdamadım. "Siyah inciler için buradayız. Şeker değil."

Hâlâ bileklerimi çekiştiriyordu. "Sadece iki dakikamızı alır..."

"Hayır, Célie."

Coco'nun azarı bir yıldırım misali aramıza düşmüş gibi ellerimi bıraktı. Yanakları yeniden pembeye döndü. "Peki madem. Önden buyur."

Célie tekrar durmadan iki dakika ilerleyebildik. Öfkesini unutarak, bir fiçinin etrafında toplanmış bir grup erkeğe baktı. Gözleri bir çocuk gibi kocaman açılmıştı, "Ne yapıyorlar?" diye sordu merakla.

Adamların yanından geçerken omuzlarının üzerinden baktım. Bir avuç kirli bronz *couronne*, fiçinin üstüne saçılmıştı. Bir çift de ahşap zar vardı. "Kumar oynuyorlar."

"Ya." O da görmek için boynunu uzattı. Adamlardan biri ona göz kırpıp yaklaşmasını işaret ettiğinde gözlerimi devirdim. Kılık değiştirdiği ne iyi olmuştu ama. Farkında olmadan çantasına tek-

rar dokundu. "Sanırım kumar oynamayı denemek isterim. Lütfen çantamı uzat."

Burnumdan güldüm ve yürümeye devam ettim. "Katiyen olmaz."

Célie genzinden öfkeli bir ses çıkardı. "Pardon?"

Violette ve Victoire ile yarım yamalak tanışmış olmama rağmen sanırım abi olmak böyle hissettiriyordu. Usanmış. Sabırsız. Sevgi dolu.

"Reid."

Onu görmezden geldim.

"Reid." Celie şimdi gerçekten de ayağını yere vuruyordu. Hâlâ onun anlamsız isteğini kabul edip dönmediğimde çıldırdı ve arkamdan koşarak iki eliyle çantaya yapıştı. Kedi gibi tıslıyordu. Hatta tırnakları deriyi çizdi. "Çantamı *hemen* bırakacaksın. Bu... Sen... Bu *benim* çantam. Onu kontrol edemezsin, *beni* de kontrol edemezsin. Kumar oynamak istersem oynarım ve *sen* de..." Nihayet arkamı döndüm ve o da benimle birlikte döndü. Geriye doğru tökezlediğinde elim onu tutmak için uzandı. Bir hanımefendiye yakışmayan cinsten bir hırlamayla elimi itti. "Çantamı ver."

"Pekâlâ. İşte." Çantayı ona fırlattım ama parmaklarının arasından kaydı. Sikkeler ve mücevherler kara saçıldı. Küfrederek omuzlarımla kumarbazların görüşünü engellemek için diz çöktüm. "Ama bize yardım edeceğine söz vermiştin. İncileri almak için *couronnelarına* ihtiyacımız var."

"Ah, yardımınıza ihtiyacınız olduğunun farkındayım." O da diz çökerken kızgın gözyaşları gözlerinde parıldıyordu, avuçlar dolusu hazineyi çantasına geri koydu. "Belki de bunu hatırlamaya ihtiyacı olan *sensindir*." Yanımızdan geçerken ilgiyle bakan insanlara ters bir bakış attım. Ellerim hızla onunkilere katıldı ve beni savuşturmaya çalışsa da...

Aniden doğruldum, parmaklarım tanıdık camın etrafında kıvrıldı. Silindir camın. Soğuk camın. Onu almak için hamle yaptığımda Celie'nin tırnakları eklemlerime geçti. "Bekle!" diye haykırdı.

Çok geçti

Ayıcımın içindeki şırıngaya baktım. "Bu da ne?"

Ama ne olduğunu biliyordum. İkmitz de biliyorduk. Ancak 14. kıpırdamadan yemede duruyordu, ellerini bel hizasında kavuşmuştu. Gözünü kıpmadı, nefes almadı. Onu suçlamıyordum. Hareket ederse, gözü yaşlı maskesi paramparça olabilirdi ve gerçek ona ya çıkabilirdi. "Bunu nereden buldun?" diye sordum sert bir tonda.

"Bana Jean verdi," diye fısıldadı kısa bir süre tereddüt ederek, "ona gideceğini söylediğinde."

"Ona bizi bulmaya geleceğini söylediğinde."

İnkâr etmedi. "Evet."

Bakışlarını hızla yüzüne çevirdi. "Kullanacak mıydın?"

"Ne?" Sesi konuşurken çatladı ve Coco'yla Beau'nun kalabalığın arasından görünen başlarından habersiz, kolumu kavradı. Biz henüz görmemiştik. "Reid, bunu asla..."

"Hâlâ ağlıyorsun."

Aceleyle yüzünü sildi. "Üzgün olduğumda ağladığımı biliyorsun..."

"Neden üzgünsün, Celie? Kaybettiğini mi sandın?" Parmaklarım camın etrafında kapandı. Ancak baldıran otu enjeksiyonu ısınmadı. Şeytan Çiçeği adını vermişti rahipler. İsa'nın çarmıha gerildiği yerin yamacında yetişiyordu. İsa'nın kanı yapraklarına değdiğinde zehirli hâle gelmişlerdi. "Kaybetsen bile bir önemi olmamalı. Nasıl olsa kullanmayacaktın."

"Reid." Kolumdaki eli aşağı doğru indi. Şimdi bile şırıngayı elinde tutmak için can atıyordu. "Bu sadece bir önlemdi. Bunu senin ya da... başka birinin üzerinde kullanmayı hiç planlamadım. Bana inanmalısın."

"Sana inanıyorum." İnaniyordum da. Onu kullanmayı hiç *planlamadığıma* inanıyordum. Ancak yeniden bir araya geldiğimizde işler ters gitseydi tereddüt etmezdi. Onu buraya getirmiş olması, *saklamış* olması bize zarar vermeye hazır olduğu anlamına geliyordu. Şırıngayı cebime soktum. "Bunun zehir olduğunu biliyorsun, değil mi? Her-

kes için. Cadı ya da değil, seni benden çok daha hızlı felç eder. Jean Luc'u alaşağı eder. Kral Auguste'u da. Hepsiniz." Şaşkınlıkla gözlerini kapıstırdığında şüphelerimi doğruladı. Bunun cadılara özel yapılmış bir silah olduğunu sanmıştı. Başımı iki yana salladım. "Siktir, C    . Gerçekten bizden bu kadar mı korkuyorsun? Benden?"

İşittiği küfürle irkilirken yanakları kıpkırmızı kesildi. Ama utançtan değil. Öfkeden. Çenesini kaldırdığında sesi titremedi. "Bir de soruyor musun? *Elbette* sizden korkuyorum. Bir cadı Filippa'yı öldürdü. Bir cadı beni onun çürüyen cesediyle bir tabuta kilitledi. Gözlerimi kapattığımda h     tenimde onun etini hissedebiliyorum, Reid. H     kokusunu alabiliyorum. *Kız kardeşimin*. Artık karanlıktan, uykudan, r    lardan korkar oldum, hatta uyanırken bile zar zor nefes alıyorum. Bitmek bilmeyen bir k    sa hapsoldum."

Kendi     m küçük bir şeye d    şt  . Utanılacak bir şeye.

"Yani, evet," diye şiddetle devam etti, yanaklarından düşülen taze g        larıyla, "yanıma cadılara karşı bir silah aldım. Senden sakladım. Başka ne yapabilirdim? Ho    ma gitse de gitmese de sen artık bir cadısın. Onlardan birisin. Deniyorum –gerçekten deniyorum– ama benden kendimi korumamamı isteyemezsin." Sonra derin, sakinle    tirici bir nefes aldı ve bakı    larına karşılık verdi. "Do    rusunu s    lemek gerekirse, benden hi    bir şey isteyemezsin. Başka bir mezarda yaşamayacağım, Reid. Sen hayatına devam ettin. Benim de aynısını yapma zamanım geldi."

Dilimin ucuna y    lerce teselli kelimesi gelse de bir tanesini bile s    lemedim. Çekti     acı karşısında hepsi kifayetsizdi. Hi    bir kelime yeterli olmayacaktı. Onun yerine ona     ringayı uzattım. Onu     nında yakaladı ve ger    kten korkun     bir ifadeyle g    lerinin hizasına kaldırdı. Lou gibi değil. Coco gibi değil. Gabrielle, Violette veya Victoire gibi de değil. C    lie gibi.

"Morgane'ı bir dahaki g    r        de bu i    neyi kalbine saplayaca    m," diye s    z verdi.

Ben de ona inandım.

BASİT BİR İYİLİK

Reid

Beau, Coco ve Nicholina bizi kısa bir süre sonra buldular. Onları köylülerin fısıltılarından uzak, terk edilmiş bir ahırın gölgesine çektim. “Ee?” Coco beklentiyle ikimize baktı. “Bir şey var mı?”

Célie iğneyi cebine tıktıtırırken Nicholina kıs kıs güldü. “Biz, et – özür dilerim ama Reid ve benim... şey, *dikkatimiz dağıldı*.”

Coco kaşlarını çatı. “Dikkatiniz mi dağıldı?”

“Onları henüz bulamadık,” dedim kısa bir süre sonra Célie’nin çantasını tekrar omzuma atarak. “Aramaya devam etmeliyiz.”

“Sular akıyor aşağıya, aşağıya, aşağıya,” dedi Nicholina, yüzü pelerininin başlığıyla gizlenmiş bir şekilde. “Ve boğulacaksınız, boğulacaksınız, boğulacaksınız oracıkta.”

Coco elini kaldırıp şakağını ovuşturdu. “Bu tam bir fiyasko. Rıhtımda da kimse bir şey bilmiyordu. Siyah incileri sorduğumuz a içlerinden biri bize bir *kanca* attı. L’Eau Mélancolique hakkındaki söylentileri duymuş olmalı.” Bir iç çekti. “Balıkçılar. Normalde de batıl inançlıdırlar ama her şeyden çok melusinalardan* korkarlar. Chasseurleri çağırırsa şaşırmam. Sabah olmadan bu sokaklara doluşurlar.”

* Avrupa mitolojisinde genellikle belden aşağısı denizkızını andırır bir biçimde, yılan ya da balık formunda; bazense çift kuyruklu ve/veya kanatlı bir şekilde tasvir edilen ve kutsal sularda yaşayan dişi su perileri —çn

Beau elinde bir yığın buruşturulmuş aramıyor poster tutuyordu. "En azından bizi tamamladı."

"Ayrıca sabaha kadar buradan gitmiş olacağız." Parmagımı sıkı tuttum ve öfkemin son damlası da kağıtlara sıçradı. Beau posterleri alev aldığı anda bağırıp onları arabaya bıraktı. Suretlerimize santiyeler içinde küle döndü. "Tezgâhlar yakında kapanacak. Hadi şu pazarın altını üstüne getirelim."

Bir saat sonra sokağın sonunda yeniden toplandık. Huysuz. Eli boş.

Nicholina rüzgârda sallanıyordu. Beyaz saçlarının bir tutamı başlığından kurtulmuştu. "Boğulacaksınız, boğulacaksınız, boğulacaksınız."

Kaşlarını çatan Coco tekrar kalabalığın arasına baktı. Ancak artık buna kalabalık denmezdi. Köylülerin çoğu evlerine çekilmişti. Sadece bir avuç insan hâlâ sokakta dans ediyordu. İçtikleri onca şarap yüzünden tökezliyor, birbirlerini tutuyor ve kıkırdıyorlardı. Su kenarında sadece en sağlam balıkçılar kalmıştı. Ve de en sarhoş. "Gitmeliyiz. Burada hiçbir şey yok. Yarın baştan başlayabiliriz..."

Beau elini sertçe kaldırdı. "Sana *söyledim*. Her yere baktık. O köylerin hiçbirinde inci yoktu."

Ben de bize en yakın arabaları didik didik aramıştım. Soluk renkli mercan. Dalgaların kıyıya sürüklediği çanlar. Dokuma yosun sepetleri, kristal deniz tuzu bardakları, konserve ançüez kavanozları. Kavanozlar *dolusu* ançüez. Beau hüsrarla birini yere fırlattı ve cam paramparça oldu. Célie irkilmiş bir çığlıkla geriye doğru sıçradı. Yağ çizmelerini ıslattığında Beau kahkaha attı ve Célie de yüzüne doğru bir ançüez tekmeleyerek misilleme yaptı.

Çocuklar. Etrafım çocuklarla çevriliydi.

"Bu kadar yeter." Keskin bir sesle, hiçbir şeyi kaçırmadığımdan emin olmak için son bir kez olanların üzerinden geçtim. Fakat çaresizliğim yeni bir sonuç getirmedi. Anchois'da hiç inci yoktu, ne siyah ne de başka türden.

"Özür dilerim." Çelte ağırbaşlı bir şekilde burnunu çekti. "B
daha olmayacak."

"En az iki hafta balık gibi kokacaksın," dedi Beau.

Burnumdan sert bir nefes verip onunla yüz yüze gelmek için
arkama döndüm. "En azından herkesi kışkırtmayı bırakmayı *den*
yebilir mis—"

Arkasındaki ahşap tabela dikkatimi çekti. Tanıdık bir isimdi.

LA CURIEUSE MADAME SAUVAGE

TALEP ÜZERİNE FİYAT VERİLİR

Kaşlarımı çattım ve Beau'yu kenara ittim. Madam Sauvage. Bu
ismi biliyordum. Bu ismi nereden biliyordum? Tabelanın kendisi
—yarı gizli ve yarı çürümüştü— uzun ince taraklarla dolu bir tezgâh
ile bir fıçı balık yağı arasında duruyordu. Ona işaret ettim. "Bu
daha önce orada değildi, değil mi?"

Coco'nun gözleri parmağımı takip ederken kısıldı. "Ben bir şey
görmüyorum."

"İşte, bak. Tam şur—" Gözlerimi kırıştırdım ve kelimeler boğa-
zıma dizildi. Tabelaya değil, balık yağına işaret ediyordum. Çünkü
orada tabela falan *yoktu*. Parmağımı aceleyle indirerek başımı iki
yana salladım. Yeniden gözlerimi kırıştırdım. "Ben — boş ver."

"Orada hiçbir şey yok," dedi Nicholina, sesi beklenmedik bir
şekilde sertti. Coco'nun elini çekiştirdi. "Hiçbir şey, hiçbir şey."

Coco pelerinini Nicholina'nın etrafına daha sıkı sarmadan önce
sabırsızca homurdandı. "Eğer diyeceklerin *tamamen* bittiyse..." An-
cak tekrar oraya baktığında gözleri kocaman açıldı. "O — o daha
önce orada değildi."

Korkmuş bir hayvanı köşeye sıkıştırır gibi bakışlarım yavaş ya-
vaş tezgâha ve fıçıya geri döndü. Nitekim, ahşap tabela aralarında
yeniden var olmuştu. Arkasındaki arabadan zümrüt ve koyu mor

* (Fr.) Madam Sauvage'in acayıplikleri —57

renklerinde ipek kumaş dalgalanıyordu. Sanki hasından beri oradaymış gibi.

"Rüyü," diye fısıldadı C  lie.

Coco ve ben yavaşca ilerlemeden önce birbirimize ihtiyatlı bir bakış attık.

Palaskamdaki bıçağı kavramış olmama rağmen arabanın kendisi tehlikeli görünmüyordu. Darmadağın raflarda her   kil ve renkte mücevherler parıldıyordu. Gerçek mücevherler. Değerli taşlar ve değerli metallerden yapılmaydı hepsi, balık kemikleri ve ahtapot dokuna  larından değı il. Yanlarındaysa tozlu şi  şelerden oluşan bir ürün yelpazesi bulunuyordu. Kurutulmuş     ekler. Deri ciltli kitaplar. Arkadaki bir rafta kıpkırmızı ve altın rengi bir yılan cam bir kafeste uyuyordu. Celie hayranlıkla arabaya yaklaştı.

Derin bir nefes aldım, huzursuzluğumu bastırmaya çalışsam da başaramadım.

Hayır, tehlikeli görünmüyordu ama orada —orta rafta gururla sergilenen— kadife bir yatağı yerleştirilmiş     siyah inci vardı. Bu bir tesadüf olamazdı. Beau hevesle onlara doğı ru ilerlediğinde ba  şımı iki yana sallayarak ona engel olurken sahibini aramak için etrafa bakındım.   u gizemli Madam Sauvage'ı. Kendisi görünürde olmasa da tabelaya bir parça par     men yapıştırmıştı:

D  NECEĞ  M

Coco zümrüt ipeğ  n ucunu iki parmağının arasına aldı. "M  kemm  l. Bu i  imizi kolaylaştırır."

"Fazla kolay," dedim Coco'nun demek istediğini kavramadan önce. Ve sonra... "Bekle bir dakika. Onları   almak mı istiyorsun?"

"Ben bir hırsızım, Reid." Aniden bakışları tetikte bir ifadeye bürünürken arabadan etrafı kola  an ederek sokağı göz attı. Bize en yakın çifti izledi. Varlığımızdan habersiz el ele geçip gittiler yanımızdan. Coco onun önüne geçip görüşünü engelleyi  iminde sırtıttı. "Lou da bir hırsız, biliyorsun. Ve onu kurtardığımız anda parmak-

ların buruşana kadar erdeminde boğulabilirsin. Fakat o zaman kadar..." Hiçbir şey yokmuşçasına omuz silkerek yanımdan geçti. "Bu incilere ihtiyacımız var. Kimse yüzümüzü görmese iyi olur." Gözleri arkamdaki bir şeyi görmesiyle aydınlandı ve bana fırlatırken güldü. "Mükemmel. Sessizliğinin mükafatı."

Fırlattığı deri pantolonu göğsümde yakaladım. "Bu bir kumaş değil."

"*Au contraire.*" Bütün bunlardan sonra Lou'nun gülmeve istemesi olacak. O zaman sırtışı yüzünden silindi. "Bana umut vermedi söyledin, Reid ama umut, icraatta bulunmadan hiçbir şey ifade etmez. Onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Ne gerektirirse. Sen de aynısını yapmaya hazır mısın? Yoksa Lou prestijli bir mağduru mu olacak?"

Ona ters bir bakış attım.

"Muhteşem. Şimdi. Sakın kimildama. Mükemmel bir kumaş parçası görüyorsun."

Çenemi sıkarak avucumdaki deriyi ezerken onun yanına ilerlemeye doğru ilerlemesini izledim. Nicholina dirseğiyle onları itmeye kalktığında ipini yakaladım ve el çabukluğuyla onu Coco'ya çözdüm. Onun yerine kendi bileğime sardım. Coco bana baktığında onu başımla onayladım. Olması gereken bu değildi ama Lou'un olması gerektiği gibi değildi. *Dünya* olması gerektiği gibi değildi. *Melancolique* ten dönünce Madam Sauvage'a faizivle geri döndüm. Bu üçünün yerini alacak bir düzine siyah inci bulurdum ve...

Bir dakika.

Yalnızca üç tane mi?

"Beş kişiyiz," dedim.

"Bunun sorun olacağını sanmam." Yüreğim ağzıma gelirken seni sese doğru döndüm. Coco'nun eli incilerin üzerinde kalıyordu. Yaşlı bir kadın arabanın etrafından dolandı, kambur duruyordu ve yüzü derin çizgilerle doluydu. Gümüş saçlarının etrafına zeytin yeşili bir atkı sarmıştı. Kulaklarında, parmaklarında, ayak parmaklarında...

* (Fr.) Tam aksine. —çn

larında sayısız yüzük vardı. Çıplak ayak parmaklarında. Arkasından yenic zümrüt rengi bir pelerin sürükleniyordu. Kadın sırtığında çarpık dişleri ortaya çıktı. "İnsanlar L'Eau Melancolique'e giremez. Sular onları delirtir."

Nicholina başlığının altında tıslayarak bana sokuldu.

Kadını inceledim. "Daha önce... tanışmış mıydık, *madame*?"

"Belki? Gerçi belki de tanışmamışsızdır. Korkarım o yüzlerden birine sahibim. *Le visage de beaucoup, le visage d'aucun*. Her zaman görülen..."

"...ancak hiç hatırlanmayan yüz," diye tamamladım eski atasözünü hiç düşünmeden. İyi de...

Gülümsemesi bilge bir hâl aldı. "Merhaba canlarım. Acayiplikler odama hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Sonunda söyledikleriyle her şey yerine oturdu ve her biri hafızamda birer bıçak yarası olan farklı raflar peş peşe yükseldi: dans eden fareler ve camdan yapılma böcekler, sivri dişler ve kelebek kanatları. Çirkin bir kukla, sedef taşlı bir yüzük ve... ihtiyar bir kadın.

Bilmesi gerekenden fazlasını bilen ihtiyar bir kadın.

Kala zambağı ilginizi çeker mi? Alçakgönüllülüğü ve bağlılığı simgeledikleri söylenir. Sevgili kavgasını sonlandırmak için mükemmel bir çiçektir.

Hepsi yarı iyileşmiş deliklerdi. Hâlâ kenarları kanıyordu.

"Madam Sauvage," dedim dudaklarım kıvrılarak.

Nazikçe gülümsedi. "*Bonjour*, Reid. Seni tekrar görmek ne hoş." Yüzü hâlâ örtülü olan Nicholina'yı incelerken gülümsemesi soldu. "Hay aksi." Kadın kıkırdadı. "Tatlı Louise'imizi selamlardım ama görünüşe göre içinde bir başkası var..." Aniden durup başını yana eğdi. "Vay, vay, vay... sanırım birden fazla kişi ve bu konuda da güçlü biri." Gülümsemesi eski genişliğine döndü ve ellerini zevkle çırpı. "Louise le Blanc, *hem* lanetli *hem* de kutsanmış. Ne kadar merak uyandırıcı."

Birden fazla kişi mi? Kaşlarımı çattım. Bununla Nicholina'yı kastediyordu elbette ancak — *kutsanmış* mı?

"Bilirsin tabii," diye homurdandı Nicholina korkuya benzer bir ifadeyle. "Ah, evet, tanırırsın..."

"Yo, yo, yo." Madam Sauvage'ın parmağını sallamasıyla Nicholina'nın sesi kesildi. Vücudu kök salmışa benziyordu. "Seni *yeterince* dinledik, Nicola. Arabamda ne kan ne de sırlar dökülsün istiyorum. Lütfen kıpırdama ve gözlemle."

"Sen nasıl?.." diye sordum.

"Üçünüz tanışıyor musunuz?" diye araya girdi C lie hayretler içinde.

Madam Sauvage göz kırttı. Bu hareket onun buruşuk suratına pek yakışmadı. "Sanırım  yle denebilir. En son karşılaştığımızda kavgaları neredeyse pencerelerimi paramparça ediyordu." Dikkatli bir kayıtsızlık havası takınmasına rağmen koyu gözleri merakla parıldıyordu. "Sanırım  ifte kumrularımız barışmış?"

Hâlâ inanamayarak, kafam karışmış bir hâlde deri pantolonu yakındaki bir rafa fırlattım. "Bu sizi ilgilendirmez."

Kadın ses tonum karşısında hıhlasa da küstah gülümsemesi kaybolmadı. Bakışları benden C lie'ye doğru s z lerek Beau ve Coco'nun yılanın yanında durduğu yerde oyalandı. "Ve yine de... görünüşe göre bir kez daha yardıma ihtiyacın var."

" nciler ne kadar?" diye sordu Coco.

" nciler," diye tekrarladı Madam Sauvage usulca. Oldukça din  görünüyordu. "Eh, tatlım, inciler neredeyse paha biçilemez. Onlar için ne vermeye hazırsın?"

Ne olursa.

Nicholina hâlâ hareket etmemişti.

"Paramız var," dedim istemsizce. " ok paramız var."

"Hay aksi." Madam Sauvage yine tebessüm etti ve başını iki yana salladı. "Hay aksi, hay aksi, hay aksi. Bu bir i imize yaramaz ama, değil mi? Ellerimi parayla kirletmem."

Coco'nun yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ne istiyorsunuz o hâlde?"

"Her neyse," diye mırıldandı Beau, "iyi bir şey olamaz."

Madame Sauvage kükürleyerek çarpık bir partizangirle Beau'ya
Coco'ya işaret etti.

Buak hedefini bulmuştu.

Beau kaskatı kestildi. Coco'nun ağız bir kısıp açıldı. Buzantıs bir
likte, kendi omurgasını düğünleyen gerginlik bir anda yok oldu. O
talat bir nefes alınmaya çalıştı. Ancak Celle bir çekimlenmeye
titrek bir kahkahayla böcek sepetine yansandı.

"Yalancılar, elbette." Madame Sauvage cesaret verici edilişini
düşünüldüğün bir şekilde başıyla onayladı. Ya da keyifle. "Çözü-
cekler ve hakikat ortaya çıkacak. Çünkü öpüldükte hakikat yara-
dıya ekledi Celle'yle bana dönerek sinisi bir şekilde. Celle kısıp
onaylasa da bana katıldığını sanıyordum. Hayır, Madame Sauva-
ge'nin hiddetinden kaçınmak için her şeyi yapacak durumdaydı.

Onunla birlikte başımı salladım.

Coco mırıldanırken dudaklarını zar zar oynattı, "Hiçbir şey
hakkında yalan söylemediğim yok."

Beau buna alayla güldü.

Coco'nun düştüğü duruma sempati duymama rağmen—sah-
den—omzumu sıkmak için uzandım. "Ne gerekiyorsa demiştin, de-
ğil mi?"

Bana kaşlarını çatı.

Sırıışımı bastırdım. Bundan zevk almıyordum. Gerçekten

Bir küfür mırıldanırken elini kenara itip öne çıktı. Durdurdu. Car-
lerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Onları tekrar açtığında, de-
rinliklerinde kaya gibi bir kararlılık vardı. Carıp bir şekilde istekler
görünen Beau'ya başını salladı. Ancak Beau onun bakışlarında
kaçınmadı. Gerginliği espri yaparak azaltmaya çalışmadı. Kıpırda-
madan öylece ona baktı. "Yap gitsin," dedi Coco. "Elini çabuk tut."

Beau bu kelimeler karşısında yüzünü buruştursa da sesini alçat-
tarak küçük bir adım attı. "Eğer doğru hatırlıyorsam, Colette, or-
aceleye getirilmesinden hoşlanmazsın." Bir adım daha. Coco'nun
parmakları hâlâ titriyordu. Eteğini kavrayarak ellerini yumruk yap-
tı. "Benimleyken değil."

"Sennile hiçbir şey yapmaktan hoşlanmam ben."

Coco'ya bakarken Beau'nun ağzının bir tarafı seğirdi fakat Hassasiyetini görmemele tüm neşem kayboldu. Gözlerindeki duyguları görmek istemiyordum. Hassasiyetini görmek istemiyordum. Acıyı Beau rağmen isteksizliği gibi gibi ortadaydı. Onu öpmek istemiyordum. Burada değil. Şimdi değil. Bu şekilde değil. "Yalanı," diye fısıldadı Beau.

Sonra dudaklarını Coco'nun kollarına hızsına indirdi.

Onlar orada dururken bir kalp atışı kadar süte geçti, bedenleri kaskarı ve mesafeliydi. Dudakları zar zor dokunuyordu. İki kalp atışı. Üç. Beau pes etmiş bir iç çekişle uzaklaşmaya kalktı ancak Coco...

Gözlerini devirdim.

Ona izin vermedi. Elleri Beau'nun boynundan saçlarına doğru ilerleyerek onu olduğu yerde tuttu. Hayır. Onu yaklaşıtıyordu. Öpücüğü derinleştiriyordu. Coco'nun dudakları bir iç çekişle ayrıldığında Beau tereddüt etmedi, kolu Coco'nun beline dolandı ve kızın kızarmış yüzünü kendisine doğru çekti. Ancak yeterince yakın değildi. En azından Coco için. Coco daha sert bastırdı, onu daha sıkı tuttu, ta ki Beau kıkırdayıp onu geri geri yürütene kadar. Coco'nun sırtı en yakın rafa çarptığında Beau onu rafın üstüne kaldırarak aralarına yerleşmek için dizlerini ayırdı. Yavaş ve ölçülü bir şekilde. Acelesiz. Coco dudaklarını ısırana kadar. O anda Beau'nun içinde bir şeyler kopmuş gibiydi.

Yanımda duran Celia tal taşı gibi açılmış, ürkmüş gözlerle ellerinin çılgınca birbirlerinin üzerinde gezinmesini –daha yüksek sesle nefes alıp verişlerini– izledi. Yanakları kıpkırmızı kesilmişti. "Tanrım," dedi.

Bense bakışlarımı kaçırdım. "Eh, eli kulağındaydı."

"Ya da başka yerinde," dedi Madam Sauvage, alaycı bir tavırla kaşını kaldırarak.

Yaptığı imayla onun yerine utandım. "Kaç yaşındasın sen?"

"Yeterince gencim, evlat. Yeterince gencim."

Anlaşıldı. Kafamdaki o görüntüyle boğazımı temizledim. Beau bir elini Coco'nun baldırından yukarı kaydırmış, onu daha da yakına çekmek için dizinin altından kavramıştı. Parmakları bulundukları yerde kızın tenini okşuyordu. Bu sefer boğazımı daha yüksek sesle temizledim ve kendime engel olamayarak sııttım. "Merhaba! Evet, kusura bakmayın!" Beau sanki denizin dibinden çıkıyormuşçasına aniden geri çekildiğinde sırtışım daha da yayıldı. Yavaşça gözlerini kırıştırdı. Hızlı nefes alıp veriyordu. "Gözünüzden kaçtı galiba, burada başka insanlar da var."

Ancak hâlâ bize dönmemişti. Onun yerine dikkatle Coco'ya bakıyordu. Coco da ona. Birkaç saniye ikisi de konuşmadı. Sonunda, Beau büyük bir nezaketle dudaklarını Coco'nun alnına değdirdi ve eteğini düzelterek geri çekildi. "Bunu daha sonra bitireceğiz."

Coco'nun bilinci o zaman yerine gelmiş gibiydi. Algısı da. Aceleyle raftan atlarken bir kutu dolusu cam gözü devirdi. Arabanın zeminine dağıldılar. İçlerinden birine takılıp Nicholina'ya çarpacak gibi olduğunda Beau kolundan yakaladı. Coco hızla kendini çekmeye çalıştı. "Dokunma bana. Ben iyiyim." Başka bir göze basıp kaydı ve karşılık olarak onu şiddetle tekmeledi. "İyiyim dedim."

Coco'nun bu çıkışı karşısında Beau'nun suratı düştü ve kaşlarını çatarak kızın kolunu bıraktı. "Bir kez daha söylesene." Coco neredeyse başka bir sepeti daha devirerek tökezlediğinde Beau başını iki yana salladı. "Belki sana inanırım."

Coco kollarını beline sımsıkı dolamış bir hâlde, Beau'nun ıslıl ıslıl parlayan gözlerle arabadan çıkışını izledi. Omuzları düştü. Sanki öpücükleri fiziksel bir yara açmış gibi. Bakışları benimkilerle buluştuğunda hızlıca gözümü kaçırdım. "Tek kelime etme," diye tersledi Coco yanımdan geçip sokağa fırlarken. Beau'yu takip etmedi.

"Ah, l'amour." Madam Sauvage hüznünlü bir ifadeyle onların arkasından uzun uzun baktı. "Hakikat ortaya çıkacak demiştim." Ellerini bir kez daha çırpıp bakışlarının tüm odağını bana çevirdiğinde geri çekildim. "Şimdi. Sıra sende genç adam. Elini uzat lütfen."

"Yapmamayı... tercih ederim," dedim kuşkuyla bir şekilde.

"Saçmalama. İncini istiyorsun, değil mi?"

Beau ve Coco'nun ardından baktım. "Duruma göre değişir."

Ama aslında değişmezdi ve ikimiz de bunu biliyorduk. Sertçe yutkunarak elimi ona doğru uzattım. Beni şaşırtarak kolundan küçük bir kese çıkardı ve içindekileri avucuma hoca etti. C  lie başını yana eğerek yakınlaştı. "Tohumlar mı?" diye sordu anlam veremez bir hâlde.

Ve gerçekten de avucumdakiler tohumdu.

Madam Sauvage memnun bir gülümsemeyle parmaklarımı kapadı. "Aynen   yle. Senin görevin basit, evlat  ı  ım: Onları ek."

Bu sıradan şeylere bakarak ka  şlarımı çattım. "Ekmek mi?"

Madam Sauvage arabasının etrafında ko  u  turmaya dönerek e  şyaları ait oldukları yerlerine geri koydu. "İnsan tohumlarla başka ne yapabilir ki?"

"Ben..." Başımı iki yana sallayarak onları keseye geri doldurdum. "Bunlar ne?" *Aptalca bir soru.* Tekrar denedim. "Onları – onları nereye ekmemi istiyorsun? Ne zaman?"

"Bu kararlar sana kalmış."

C  lie'ye şaşkın bir bakış attığımda önce incilere, sonra da sokağa işaret ederek omuz silkti. Siyah mücevherleri tohumlarla birlikte kesenin i  ine attım. Madam Sauvage beni durdurmadı, onun yerine kıyafetinin kolundan canlı bir fare çıkarıp yılanın haznesine bıraktı. Yılan kıvrıldığı yerden kalkarken o da ona öpücükler attı. Tıpkı bebeğini seven bir anne gibi. C  lie bir kez daha sokağa işaret etti. Bu sefer daha çılgına dönmüş bir şekilde. Israrla.

Fakat öylece *gitmek* doğru gelmedi. Bir de Nicholina vardı – hâlâ sessiz ve olduğu yere   akılıydı. Madam Sauvage'in sıradan bir seyyar satıcı olmadığı barizdi. "Neden buradasınız, Madam Sauvage? Bizi – bizi nasıl buldunuz?"

Kadın bizi hâlâ orada dururken gördüğüne   a  ırmı   gibi baktı. "Sen neden buradasın, genç adam? İncilerini aldın. Şimdi yola d   ."

Elini bir kez daha salladı ve Nicholina nefes nefese kaldı. *Töke-*ledi. Bir an sonra hırlayarak Madam Sauvage'e saldırdı ama bula-ğımı sertçe çekerek onu durmaya zorladım. Yüzünü gizleyen başla-ıyordu ve sessiz bir öfkeyle ikimize baktı.

"Pek hoş bir his değil, değil mi? Bedenin üzerindeki hükme-kaybetmek?" Madam Sauvage nezaketi bir kenara bırakarak bizi arabadan kovdu. "Bu da sana hiç unutmayacağın bir ders oldu, Ni-cola. Şimdi, gidin. Hepinizin ilgilenmesi gereken daha acil konular var, değil mi?"

Ben hareket etmeyince Célie kolumu tuttu ve beni basamaklar-dan aşağı çekti.

Evet. Evet, gitmeliyiz ama...

Gözüm yılanın yanındaki cam vitrinde sergilenen hamur işle-rine takıldı. *Kesinlikle* daha önce orada değillerdi. Tedirginlik ve ilgi, korku ve açıklanamaz bir huzur arasında bölünmüş bir hâlde başımla onlara işaret ettim. "Şey... tarçınlı çörek ne kadar?"

"Ha." Aniden Madam Sauvage'in yüzü parladı, hamur işini vit-rinden alıp kese kâğıdına sardı. Arkamızdan basamakları indi ve bana uzattı. "Senin için mi? Bedava."

Onu dikkatle süzdüm.

"Korkma." Tabelasındaki çamuru temizledi. Bulunduğumuz es-rarengiz koşullar içinde garip bir şekilde sıradan bir hareket. "Ya-kında tekrar görüşeceğiz, Reid Labelle. O tohumları ek."

Neşeyle göz kırparak gözlerimizin önünde ortadan kayboldu, tabelasını ve garip, küçük arabasını da yanında götürdü.

LE CŒUR BRISÉ

Reid

“Buradayız,” dedi Coco usulca.

On beş dakika önce bizi durmaya ve Nicholina’yı yere yatırıp ona zorla uyku ilacı içirmeye zorlamıştı. Pek hoş bir manzara olmamıştı. Ya da eğlenceli. Hâlâ elimde bunu kanıtlayacak ısırik izleri vardı.

Yalnız bir selvi ağacının gölgesinin altında durduk — en azından ben selvi olduğumu düşünüyordum. Duman ve bulutların altında, bir kez daha gerçek karanlık çökmüştü. Arkamızdaki orman ürkütücü bir şekilde hareketsizdi. Rüzgâr bile esmiyordu burada, yine de havaya hâlâ bir miktar tuzlu su kokusu hâkimdi. Ancak dalga yoktu. Hiç dalga sesi duymuyordum. Martı da yoktu. Hiçbir hayat belirtisi yoktu. Huzursuz bir şekilde yürüyerek ilerideki patikaya girdim. Dar ve taşlı patika o kadar yoğun bir sisle kaplıydı ki bıçakla kesebilirdim. İçinde gizlenmiş olabilecek şeylerin düşüncesiyle omurgamdan aşağı bir ürperti indi. Morgane ve Josephine’den bir iz olmamasına rağmen ensemdeki tüyler diken diken oldu. “Şimdi ne olacak?”

Coco gelip yanımda dikildi. “Yürümeye devam edeceğiz. Düz düz aşağı doğru.”

“O yerin içine mi?” Beau da öne çıkarak diğer tarafımda durdu. Sise kuşkuyla baktı. “Yürümesek olmaz mı?”

“L’Eau Melancolique onun ilerisinde kalıyor.”

"Evet ama eminim her yerinden uğursuzluk akmayan daha da bir erişim yolu bulabilirtiz."

"Le Cœur Brise her yerde. O olmadan kimse Efkârî Sular'a ulaşamaz."

Célie sertçe yutkundu. "Ama — sadece üç inciniz var. Madam Sauvage insanların sulara yaklaşmasına izin verilmediğini söylemişti. Bizi delirtebileceklerini söylemişti."

"Sular herkesi delirtebilir. İster insan olsun ister cadı." Coco omuzlarını dikleştirirken hâlâ sise bakıyordu. "Ama haklısın. Sadece üç tane var, o yüzden de — o yüzden de yolu Le Cœur'ün izin verdiği kadar yürüyeceğiz ama sadece Reid, Nicholina ve ben kıyıya gideceğiz." Gözleri benimkilere çevrildi. "Tabii testini geçebilirsek."

"Ne testi?" diye sordum büyüyen bir tedirginlikle. "Kimse bana testle ilgili bir şey söylemedi."

Coco sertçe elini salladı. "Geçeceksin." Ancak Nicholina'ya bakarak ekledi, "Ondan o kadar emin değilim ama bizi bir kez test etmişti. Belki bu sefer etmez..."

Beau bu yeni bilgiyi havada kaparak parmağını Coco'ya doğrultmak için döndü. Muzaffer. Öfkeli. "Bir şey sakladığını biliyordum."

"Lou ve ben çocukken L'Eau Mélancolique'te oynardık," diye çıkıştı Coco. "Sır olduğu söylenemez. Elbette bir iki kez Le Cœur'le karşılaştık. Bizi sevdiği için bizden inci istemezdi. Onun yerine ona numaralar yapardık."

Célie şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Ama siyah incilere ihtiyacımız olduğunu söylemiştin."

Sabrı taşmış bir şekilde üfleyen Coco kollarını kavuşturup bakışlarını kaçırdı. "Var zaten. O zaman da vardı — sadece her zaman değil. Lou bir keresinde, o dokunduğunda örümceklere dönüşmesi için incilere büyü yapmıştı. Le Cœur'ün örümceklerden ödü kopar."

Bir sessizlik yaşandı.

"Ve sizi seviyordu, öyle mi?" diye sordu Beau kafası karışmış bir şekilde.

"Beni Lou'dan daha çok seviyordu."

"Bu kadar yeter." Nicholina'yı kollarımda daha yukarı kaldırarak patikanın yolunu tuttum. Sisten filizler beni karşılamak için uzanarak çizmelerimin etrafında kıvrıldı. Ayak bileklerimin. Tekmeleyerek onları defettim. Çok yaklaştığımız. Fazla yaklaştığımız. "Bunca yolu şimdi bırakıp gitmek için gelmedik."

AMA GİDECEKSİNİZ. Etrafımda ani, yabancı bir ses gürledi, içimden geçti ve tökezledim, neredeyse Nicholina'yı yüzüstü sisin içine düşürüyordum. Diğerlerinin tepkilerine bakılacak olursa – Célie resmen çılgılık atmıştı– onlar da duymuştu. Ayaklarımın dibindeki sis gözle görülür bir şekilde yoğunlaştı, artık bacaklarıma doğru tırmanıyordu. Baskısını bir mengene gibi hissettim. Paniklemiş bir şekilde geriye doğru sıçradım ve sis beni serbest bıraktı. Ancak yoğunlaşmayı kesmedi. Konuşmayı kesmedi. **TABİİ EĞER SULARDAN İÇEMEZ VE ONLARIN HAKİKATİNİ ORTAYA DÖKEMEZSENİZ.**

Geri çekilmek için acele ederken neredeyse Célie'yi ezecektim.

"Bu da ne?" Célie kolumu, Nicholina'nın kolunu, onu gerçekliğe bağlayacak her şeyi kavradı. Ama *bu* bizim gerçekliğimizdi – bedeni ele geçirmeler, kıyamet habercisi köpekler, şekil değiştiren ejderhalar, konuşan sis. Sonu gelmiyordu. "Le Cœur mü bu?"

Cevap olarak sis yavaş yavaş karardı ve bir örümceğin ağını ördüğü gibi kendi içine çekildi. Uzuvarı oluştu. Kafası. Bir çift kömür karası ürpertici göz. Uğursuz sese rağmen, sahibi öne çıkarken o gözler Coco'yu görmeleriyle yumuşadı. Yapılı ve güçlü duruyordu –benden bile uzundu– ve adam yeri göğü inleyen bir kahkaha atıp ona kollarını açtı. Coco ona doğru koşmadan önce sadece bir saniye tereddüt etti. Sesi kahkahalara –belki de gözyaşlarına– boğulurken yüzünü adamın göğsüne gömdü ve "Seni özledim, Constantin," dedi.

Onlar kucaklaşırken Beau afallamış bir şekilde onlara bakakaldı. Bu beklenmedik olay benim üzerimde de dayak yemişim gibi bir his bırakmamış olsaydı ifadesini komik bulabilirdim.

Constantin. Constantin. Elbette bu adı biliyordum. Nasıl bilirdim ki? Madam Labelle aylar önce Bellerose'da beni enırlanmış talihsiz âşıkların hikâyesiyle büyü dokumuştı. Büyülü yüzükler gözyaşı denizlerinin, cadıların ve kutsal adamların hikâyesiyle Angelica ve Constantin'in hikâyesiyle. Kilise'ye kutsanmış kılıcın Balisarda'yı armağan eden azizin. Kılıcının aslında kutsanmadığından, bunun yerine sevgilisi tarafından büyülendiğinden habersiz bir parçasını yıllarca yanımda taşımıştım. Kadın onu korumak istemişti. O ise kadının büyüsünü. Büyüyü Angelica'dan alamadığı zaman, sonunda onun yerine kendi canını almıştı.

Bu aynı adam olamazdı. Elbette olamazdı. Hikâyeye göre o ölmüştü ve eğer ölmemişse bile, şimdi bilmem kaç bin yaşında olmalıydı. O öleli çok olmuştu. Ve Coco – Madam Labelle'in hikâvesi anlattığı sırada Constantin'i tanıdığına dair tek kelime etmemiştir. Öyle olsa bize söylerdi. Hiç şüphesiz. Lou'nun hayatı, talihsiz aşkları Kilise ile Dames Blanchés arasındaki savaşın ilk kıvılcıktan ateşleyen Constantin ve Angelica'yla dolaylı olarak bağlanırdı. Bize kesinlikle söylerdi. *Kesinlikle.*

"Constantin." Beau ismi yavaşça söyledi, tadarcasına. Anımsarcasına. "Bu ismi biliyorum. Senin ölü olman gerekmiyor muydu?"

Beau'nun bu küstah sözleriyle Coco kaskatı kesilse de Constantin sadece kıkırdadı. Coco'nun saçlarını karıştırarak yavaşça kollarından ayrıldı. "Namım almış başını gitmiş."

"Sen Le Cœur Brisé misin?" diye sordum şaşkınlıkla. "Kırık Kalp?"

Koyu gözleri parıldadı. "İroniyi görebiliyorum, sizi temin ederim."

"Ama sen... o Constantin değilsin. Sen o değilsin." Adam bana öylece baktığında keskin bir nefes verdim ve göğsümdeki ani, acı verici duygu patlamasını dile getiremez bir hâlde Coco'ya baktım. Bize söylememişti. Bizden... bilgi saklamıştı. Yalan söylememişti – tam olarak yalan sayılmazdı – ama doğruyu da söylememişti. İhanete uğramış hissettim.

"Pekâlâ." Başımı ikt yana sallayarak yeniden odaklanmaya çalıştım. "Nasıl?"

"Kimin umurunda?" diye mırıldandı Beau neredeyse anlaşılmayacak şekilde.

Constantin kollarını uzattı. "Ben sonsuza dek lanetliyim çünkü daha fazlasını istedim, avcı."

Coco başını yana eğerek ona bir bakış attı. "Bence bundan biraz daha ileri gittin."

"Haklısın, Cosette, elbette. Bu süreçte de bir kadının kalbini kırdım – hayattaki tek gerçek pişmanlığım."

Gözlerini deviren Coco, "Constantin bu kayalıklardan atladı. Angelica denize dönüşen gözyaşlarını döktüğünde sular... onu hayata döndürdü." Etrafımızdaki sise işaret etti. Constantin'in oluşturmuş olduğu sisin ta kendisine. "Onların büyüğü ona hayat veriyor. Constantin de artık bir uyarı görevi görüyor."

Hepimiz ona bakakaldık. "Bu da ne demek?" diye sordu Beau sonunda.

"Bu, Isla meraklı bir işgüzar gibi olaylara burnunu soktu demek," dedi Constantin, koşullar göz önüne alındığında şaşırtıcı derecede keyifli bir hâlde. Elini kolunda, çıplak göğsünde gezdirdi. Belini saran kumaştan başka hiçbir şey giymiyordu, alt yarısı sisle örtülmüştü. Buğu teninde toplanıyor, saçlarının arasında kıvrılıyordu. "Angelica'yla benim aramdaki her şeyi izledi ve sular müdahale ettiğinde araya girip bu suların kadınlarını –ve büyülerini– sonsuza dek korumam için beni lanetledi."

Célie çılgınca etrafına bakındı. "Bu suların kadınları mı?"

"Melusinalar." Constantin'in yüzü hoşnutsuzlukla buruştu. "Balık kadınlar. Oynak kadınlar."

"Baştan çıkarıcılar," diye ekledi Coco. "Burada yaşayanlar aynı zamanda hakikatleri söyler. Bazıları kâhindir. Sular onlara tuhaf yetenekler kazandırmış."

Kollarım yanmaya başladı ve Nicholina'yı tutuşumu yeniden ayarladım. "Isla kim?"

Constantin karşılık olarak burnundan alaycı bir nefes verdi.
"Melusinaların kraliçesi."

"Claud'un kız kardeşi," dedi Coco aynı anda.

"Öyleyse o bir tanrıça mı?" diye sordu Célie.

Constantin başını yana yatırarak hafifçe eğildi. "Bazıları ona böyle der. Bazılarıysa demez. Her iki durumda da o çok kadim ve güçlü. Ancak onunla görüşmeyi umuyorsanız, sizi uyarmalıyım. Kendisi insanların işlerine karışamaz. Bunun mutlaka bir yansıması olur."

Coco adamın koluna dokundu. "Onun için burada değiliz, Constantin. En azından henüz değil." Coco kollarındaki Nicholina'ya, Lou'ya baktı ve tüm bedeni bir kez daha solar gibi oldu. Constantin kızın bakışlarını takip etti, keskin gözleri Lou'nun soluk teninde, göçmüş yanaklarında gezindi. Anladığını gösteren kısık bir mırıltı çıkardı.

"Louise hasta."

"Ve ele geçirilmiş," diye ekledim umutsuzca.

Constantin'in kaşları yukarı fırladı. "Suların onu iyileştireceğine inanıyorsunuz."

"Seni iyileştirdiler," dedi Beau, "ve sen ölmüştün."

Constantin sisi elleriyle ayırdığında filizleri parmaklarının arasında kıvrıldı. Öylesine bir hareket gibi geldi. Hissiz. "Doğru. Onu iyileştirebilecek bir şey varsa o da bu sulardır. Her ne kadar başta sadece gözyaşı olsalar da zamanla bir Dame Rouge'un atan kalbi kadar duyarlı hâle geldiler, bir Dame Blanche'in bu topraklara olduğu kadar bağılılar. Angelica bir kâhindi ve büyüsü onları şekillendirdi. Sular göremediğimiz şeyleri görüyor, bilemediğimiz şeyleri biliyor. Ben artık onların bir parçasıyım ama ben bile geleceği onlar gibi kavrayamıyorum. Yüzlerce insan hayatı yaşadım ama ben bile onların bildiklerini anlayamıyorum."

Nicholina'yı tutmaya devam ederken cebimdeki incileri çıkarmaya çabaladım. Onun yerine Beau kollarını uzattı. Nicholina'yı isteksizce ona devrederek incileri Constantin'e uzattım. Şaşırtıcı

bir şekilde elleri cismiydi. Sıcak. Gerçekten de hayattaydı. "Ödememiz," dedim.

Parmakları incilerin etrafında kıvrıldı. Gözleri Coco'ya çevrildi. "Emin misin?"

Coco kararlı bir şekilde başıyla onayladı. "O benim en iyi arkadaşım."

O zaman Constantin omuz silkti ve inciler sisin içinde çözüldü. "Peki madem. Bu ona kalmış." Geri kalanlarımıza dönerek sordu, "Güzel hanımlara kim eşlik ediyor?"

Öne çıktım. "Ben."

"Elbette." Beni baştan aşağı süzdü. Gördüğünden hoşnut olmamış gibi hıhladı. Sanki çizmelerimdeki çamur ya da belki göğsümdeki palaska onu gücendirmişti. "Yaptığın yiğitlikleri duydum, Reid Diggory. Benim mirasımda yürüyen şanını duydum. Senin ve kardeşlerinin ellerindeki ölüm ve kanla ilgili her şeyi duydum." Cevap vermem için duraksadı ama ona o zevki tattırmadım. Hatta ona hiç tepki vermedim. "Dürüst olmak gerekirse, bana kendimin çok daha genç bir versiyonunu hatırlatıyorsun."

"Ben senin gibi değilim."

Başını yana eğdi. "Zaman hepimizi değiştiriyor, değil mi?"

"Aristokrat geçinenler, gizemli saçmalıklar, uğursuz uyarılar." Beau kollarındaki Nicholina'yı tutuk, garip hareketlerle yeniden konumlandırdı ve dertli bir nefes verdi. "Durmaya devam edecek miyiz yoksa?.."

"Mesaj alındı." Constantin sırttı ve elini sallamasıyla Beau ve C  lie ortadan kayboldu. İkisi de öylece... yok oldu. Nicholina'nın ağırlığı sert bir şekilde tekrar kollarıma çöktü.

"Onları nereye gönderdin?" diye sordu Coco sesi endişeyle yükselirken. "Demek istediğim – güvendeler mi?"

Constantin'in gözleri bilgece parlıyordu. "Burada kimse güvende değildir, Cosette. Hatta sen bile. Seni ve arkadaşını siz çocukken korudum. Ancak bu sefer suları kendi isteğinizle bir yetişkin olarak geçeceksiniz. Artık kuralları esnetemem. Sen de içmeli ve hakikati

söylemelisin. Şimdi” —önümüzdeki patikaya işaret ederek kenara çekildi, patika hâlâ yarı katı sisle örtülüydü— “gidelim mi?”

Coco belirgin bir şekilde yutkundu.

Ancak ileri doğru harekete geçtiğimde yetişmek için acele ederek kolunu benimkine geçirdi. “Daha önce hiç içmedin mi?” diye sordum ona sessizce. Constantin’in takip ettiğini duyamasam da yolda ilerlerken arkamızdaki varlığını hissediyordum. Patika taşlara rağmen hafifçe, engebesiz bir şekilde meylediyordu. Sessizlik hâlâ her şeyi kaplıyordu. “Ziyaret ettiğin onca zamanda?”

“Sadece bir kez,” diye fısıldadı, “şeyimi görmeye çalıştığım...” Ama aniden durarak kolumu sıkıca kavradı. “Lou ve ben sularda yüzmeye çalıştığımızda. Onun dışında Constantin bize hiç içirmedi. Genelde kıyıda oynardık.”

“Peki ya içtiğin zaman?” diye sordum.

Ürperdi. “Çok korkunçtu.”

“Ne gördün?”

“Dünyada en çok istediğim şeyi.”

“Yani?”

Dudak bükse de kolunu çekmedi. “Sanki sana söylemişim gibi. Zaten bundan bir kez bahsettim. Daha da bahsetmem.”

“Ciddi olamazsın.” Sağ şakağında bir ağrı başladı. “Sen bana söylemezsen ne beklemem gerektiğini nasıl?..”

“Bilemezsin,” diye araya girdi Constantin, tam önümüzde cisimlenerek. İkimiz de aniden durduk. “Suyun ne göstereceğini kimse bilmez. Arzular, korkular, güçlü yönler, zayıf yönler, anılar – sular hakikati görür ve karşılığında da hakikati ister. Tek yapman gereken bunu kabul etmek.”

Bu söyledikleriyle, arkasındaki sis dağılmaya başladı. Yavaşça, telaşsız bir biçimde hareket etti, her bir filiz ayrışarak geniş, inanılmaz derecede pürüzsüz bir su kütesini meydana çıkardı. İki dağ arasında, göz alabildiğine uzanıyordu. Ufka doğru. Ve ötesine. Ay –taze basılmış bir sikke kadar gümüşü– denizin camdan farksız yüzeyi boyunca parıl parıl parlıyordu. Burada sis yoktu. Dalgalar da

Çıt çıkmıyordu.

Constantin bileğini salladı ve sisten üç kadeh var olarak katılıp bildiğimiz demir hâlini aldı. Suyun kenarındaki kumda beklediler. Neredeyse dokunuyorlardı. Fakat tam olarak değil. Yavaşça Nicholina'yı yere indirdim. Gözkapasını kaldırıp nabzını kontrol ettiğimde kıpırdanmadı. "Ona *ne* yaptın? Kendinde değil."

"Uyku getiren basit bir karışım – lavanta, papatya, kediotu kökü ve kan." Coco gergince omuz silkti. "*Belki* dozu biraz kaçırılmış olabilirim."

"İçecek," dedi Constantin sureti solmaya başlarken, "yoksa ölecek."

Öfke dolu bir hırıltıyı bastıramadım. "Sen gerçek bir orospu çocuğusun, biliyor musun?"

Ellerini kaldırdığında sis içinde çözüldüler. Bir kez daha kibirle gülümsedi. "Ben yalnızca bir muhafızım. Sulardan iç ve hakikatlerini ortaya dök. Eğer başarılı olursan, şifalarının derinliklerine girebilirsin. Yok eğer başaramazsan, burayı terk edeceksin ve asla geri dönmeyeceksin."

"Hiçbir yere gitmiyorum..." Ama kelimeler ağzımdan çıkarırken bile sisin bedenimi demir kelepçeler gibi sıkıştırdığını hissediyordum, başarısızlığa uğramak gibi bir seçeneğimin olmadığını anlamıştım. Sis –ya da Le Cœur, ya da sular, ya da büyüünün kendisi– buna izin vermezdi. Anlaştığımıza dair kısaca bir şeyler mırıldandığımda kelepçeler anca dağıldı. Bununla birlikte, onların varlığını hâlâ tenimin üzerinde hissediyordum. Uyarılarını.

"Sulardan iç," diye tekrarladı Constantin, şimdi neredeyse cimsizdi, "ve hakikatlerini ortaya dök." Geriye yalnızca gözleri kaldı. Coco'ya çevrildiklerinde yumuşadılar ve bir sis filizi kızın yüzünü okşamak için uzandı. "İyi şanslar."

Bizi ay ışığında tek başımıza kadehlerimizi izlemeye bıraktı.

SULARIN HAKİKATI

Reid

Balisarda'mı aldığım ânı hâlâ hatırlıyordum. Her turnuvadan sonra şampiyonları onurlandırmak, onları kardeşlik saflarına davet etmek için bir ziyafet düzenlenirdi. Chasseurler ve Kilise'nin dışında çok az kişi katılırdı ve kutlamalar asla uzun sürmezdi – hızlı bir konuşma, daha da hızlı bir yemek. Kadeh kaldırmak yok. Müzik yok. Şenlik yok. Mütevazı bir etkinlik. Ancak ertesi sabah gerçek gösteri başlardı. Tüm krallık kabul törenini izlemek için Cesarine Azize Cécile Katedrali'ne gelirdi. Aristokratlar da yoksullar da en güzel kıyafetlerini giyinirlerdi. Erler koridora dizilirdi. Başpiskopos mihrapta acemi erlerin Balisardalarıyla beklerdi. Kılıçlar kadife kutularında ıslıl ıslıl ve göz kamaştırıcı bir şekilde komünyon masasını süslerdi.

Kendi törenimdeki tek acemi er bendim. Verilen tek Balisarda benimki olmuştu.

Jean Luc elleri arkasında kavuşturulmuş bir şekilde koridorun sonunda duruyordu. Yüzü gergindi. Vücudu kaskatıydı. Célie, ailesi ve kız kardeşiyle üçüncü sırada oturuyordu. Koridorda yürürken benimle göz göze gelmeye çalışmıştı ama ona bakamamıştım. Balisarda'mdan başka hiçbir şeye bakamamıştım. Bir sirenin şarkısı gibi seslenmişti bana. Üzerindeki safir, içeri süzülen güneş ışığında parlıyordu.

Yeminlerimi ezberden tekrarlamıştım. Omuzlarım dikti ve gururluydum. Daha sonrasında Başpliskopos beni kucaklayarak geleniği bozmuştu ama sevgi gösterisi beni utandırmamıştı. Bundan memnun olmuşum. Kendimden memnundum. Çok, çok memnundum hem de. Neden olmayacaktım ki? Yıllarca kendimi idmanlara adanmıştım —kan ve ter dökmüşüm, fedakârlık etmişim— hepsi bu an içindi.

Ancak Balısarda'mı nihayet kabul etmek için uzandığımda tereddüt ettim. Sadece bir saniyeliğine.

O zaman bile bir parçam bu kılıcın —bu hayatın— acı getireceğini biliyordu. Bir yanımda acı çekeceğimi biliyordu.

Ama yine de seçmişim.

Tıpkı şimdi seçtiğim gibi.

Parmaklarım kadehimin soğuk metalinin etrafına sarıldı ve onu doldurmak için diz çöktüm. Suların çarşaf gibi yüzeyine daldırdığımda hiçbir dalgalanma olmadı. Bunun yerine, hareketi emiyor gibiydi. Kaşlarımı çatarak elimi de altına sokmaya, sıçratmaya, hareketlilik yaratmaya çalıştım ama görünmez bir duvarla karşılaştım. Daha da bastırdım. Elimle su arasında kıl payı mesafe vardı — o kadar yakındım ki sulardan yayılan kış soğuşunu hissedebiliyordum. Yine de dokunamıyordum. Keskin bir nefes alarak bu teşebbüsten vazgeçtim. Constantin bu kadarını söylemişti.

Dikkatle demir kadehe baktım. Bu pek hoş olmayacaktı.

“Bekle.” Kadehi ağzıma götürdüğümde Coco kolumu kavradı. “Önce Lou. İçtiğimizde ne olacağını bilmiyorum ama ona yardım edebileceğimizden şüpheliyim.”

“Ona genel anlamda yardım edebileceğimizi sanmıyorum.” Yine de elimi indirdim. “Suların ona ne göstereceğini bilmiyoruz. Görünmez bir düşmanla nasıl savaşabiliriz ki?”

“Lou'nun kendi savaşını vermekten aciz olduğunu söylemiyorum.” Coco gözlerini devirdi ve diğer kadehleri doldurmak için eğildi. “Bilinci yerinde değil diyorum. Suyu içme konusunda yardıma ihtiyacı olacak.”

"Ha." Durumumuzun ciddiyetine rağmen boğazına bir sıcaklık yükseldi. Lou'yu yavaşça kucığına çekerek Coco'nun onu kaldırmasına yardım etmek için acele ettim. "Doğru."

"Başını geriye eğ."

Coco kadehi Lou'nun dudaklarına götürürken, kadehi bir kenara atma içgüdüsüyle savaşılarak itaat ettim. Çünkü Coco haklıydı – eğer bunu yapabilecek biri varsa, o da Lou'ydü. Onu sıkıca tuttum ve Coco yavaşça, dikkatli bir şekilde ağzını açıp suyu döktü. "Yavaş ol," diye uyardım onu. "Yavaş ol."

Coco gözlerini elindeki işten ayırmadı. "Kapa çeneni, Reid."

Soğuk su Lou'nun diline değdiğinde hiçbir şey olmadı. Coco biraz daha döktü. Su ağzının bir köşesinden damladı. Hâlâ bir şey yoktu. "Yutmuyor," dedim.

"Evet, *teşekkür* ederim..." Ama Lou'nun gözleri ansızın açılınca Coco aniden durdu. İkimiz de dikkatle ona baktık. Coco çekinerek elini Lou'nun yanağına götürdü. "Lou? Nasıl hissediyorsun?"

Lou'nun gözleri yanıt olarak yuvasında geriye doğru döndü ve ağzı şiddetli bir çığlık atmak için açıldı – ancak hiç ses çıkmadı. Sessizlik hâlâ hüküm sürüyordu. Ancak sular ürkütücü bir onayla dalgalandı. Omuzlarını kavradım ve yüzünü, saçını tırmalamasını çaresizce izledim. Sanki Nicholina'yı zorla söküp atacakmış gibi. Baş hızla debelendi. "*Siktir.*" Onu tutmaya çalıştım ama Coco beni geriye itti ve kadehini tek yudumda yuvarladı.

"Acele et!" Kadehini bir kenara atıp ellerini kıyıya dayadı. "Şimdi iç. Hakikatlerimizi ne kadar çabuk ortaya dökersek Lou'yu o kadar çabuk suya batır—" Ama onun da gözleri yuvalarında geriye döndü ve vücudu Lou'nunki gibi titremese de komaya girmiş gibi yana düştüğünde yanağı kuma çarptı. Gözleri hâlâ dönüyordu.

Daha önce de böyle görünmüştü. Hiçbir şey görmeden. Her şeyi görerek.

Kalbine yakın tuttuğun bir adam ölecek.

Öfkeyle küfredip –kucığımda hareketsizleşen Lou'ya son bir bakış atarak– kendi kadehimi fondipledim. Böyle bir şey mümkün-

müş gibi, suyun tadı hissettiğimden daha soğuktu. Doğal olmayan bir şekilde soğuk. Acımasızca soğuk. Boğazımı sonuna kadar yakarak midemde buz kesti. Uzuvarımda. Damarlarımda. Saniyeler içinde hareket etmek zorlaştı. İlk titreme bedenimi sarsarken öksürerek ve öğürerek Lou'yu kucağımdan kaydurdım. Ellerim ve dizlerimin üzerine çöktüğümde görüşümün kenarları beyaza döndü. Garip. Karanlığa gömülmeliydi, ışığa değil ve...

Ciğerlerimdeki yanma hissi aniden yok oldu ve görüşüm düzeldi. Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. Sonra bir kez daha. Bu doğru olamazdı. Yeterince içmemiş miydim? Doğrulurken önce boş bardağıma, sonra Lou ve Coco'ya baktım. Şaşkınlık yerini kafa karışıklığına bıraktı. Korkuya. Sis içinde diğerleri gibi tamamen ortadan kaybolmuşlardı. Aceleyle ayaklandım. "Lou? Coco?"

"Ben buradayım!" diye seslendi Lou kıyı şeridinden. Şaşırmış, rahatlamış bir şekilde sisin ve karanlığın içine bakarak sesinin peşinden koştum. Ay hâlâ sahneyi yumuşak, gümüşü bir ışıkla dolduruyor olsa da şimdi çok az aydınlatıyordu. Işın demetleri sisin içinden kesik kesik parlıyordu. Bir an için gözümü kamaştırıyordu. Hemen sonrasında ise yönümü şaşırtıyordu.

"Neredesin? Seni göre—"

Eli benimkini yakaladı, sırtarak ve sapasağlam karşımda belirdi. Ona inanamayan gözlerle baktım. Bir zamanlar solgun ve hastalıklı olan teni şimdi altın renginde parlıyordu, çillerle kaplıydı. Kırpık ve beyaz olan saçları şimdi uzun ve parlak bir şekilde sırtına dökülüyordu, bir kez daha kestane rengi ve gürdü. Bir tutamını parmaklarımın arasına aldım. Yara izleri bile iyileşmişti. Sadece... biri hariç.

Boğazındaki diken ve güllerin üzerinde bir parmağımı gezdirdim. Dokunuşumla gözleri kırptışarak kapandı. Sis yüzünün etrafında dalgalanıyor ve onu ruhani bir pusa buluyordu. "Beğendin mi? Coco bunu yaparak bir servet kazanabilir — ürkütücü bir şeyi alıp onu ürkütücü derecede güzel bir şeye dönüştürerek."

"Sen her zaman güzelsin." Boğazım düğümlendi, kelimeler zar

zor çıkıyordu ağzımdan. Kollarımı belime doladı ve kulağını kalbime dayadı. "Sen... daha iyi mısın?" diye sordum.

"Neredeyse." İhtiyatlı ifademi gördüğünde yeniden sırtını ve parmak ucuna kalkarak beni öptü. "Hadi gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Yüreğim ağzımda, körü körüne peşinden gittim. Zihnimin derinliklerindeki bir ses bu kadar kolay olamayacağı konusunda beni uyardı –buna güvenmemem gerektiği konusunda– ama Lou parmaklarını benimkilere kenetleyerek beni sisin içine çektiğinde ona izin verdim. Eli uzun zamandır olduğundan daha sıcaktı. Ve havadaki o kokuyu –büyü, vanilya ve tarçına benziyordu– iyice içme çektim. Özümde gelen bir huzur duygusu göğsümden tüm bedenime yayıldı. Elbette tereddüt etmedim. Bu Lou'ydu. O bir Balisarda değildi ve ben mihraba doğru yürümüyordum. Kaderim üzerine ant içmiyordum. Bunu zaten yapmıştım.

"Nicholina'yı nasıl kovdun?" diye sordum sersem sersem. "Sular sana ne gösterdi?"

Omzunun üzerinden bana gülümsedi, ışık saçıyordu. "Bu kadar konuşkan olduğunu hatırlamıyordum, kocacığım."

Kocacığım. Kelimenin verdiği doğru his içimi ısıttı. Başımı döndürdü. Sırttım ve boştaki kolumu omuzlarına dolayarak onu sıkıca sardım. Sıcaklığına hasret kalmıştım. Gülümsemesine. "Ben de senin..."

...hakikatini ortaya döktüğünü hatırlamıyorum, diye azarladı aklım. *Sen de dökmedin. Bu gerçek değil.*

Gülümsemem siliniverdi. Elbette gerçektir. Ona dokunduğumu hissedebiliyordum. Yavaşlayarak durdum, onu daha sıkı tuttum ve kendi etrafında döndürdüm. Yukarı bakarak o tanıdığım ifadeyle bir kaşını kaldırdığında nefesim boğazıma takıldı. Sahiden, yüzü mutlulukla parlıyor gibiydi. Kanatlanıp uçacak gibi hissettim. "Anlat bana," dedim usulca, bir saç tutamını kulağının arkasına alarak "Ne gördüğünü anlat."

"Onun yerine sana göstereyim."

Şimdi kaşlarımı çattım. Teni – teni gerçekten parlıyor muydu? Ellerini salladı ve etrafımızdaki sis hafifleyerek Lou'nun arkasındaki taş bir sunağı meydana çıkardı. Üzerinde genç bir kadın yüzü-koyun, bağlı ve ağzı tıkalı yatıyordu. Sunağın dışında kalan başını desteklemekte zorlanıyordu. Saçları –kar ve ay kadar beyaz, elbisesi kadar beyaz– örülmüştü. Örgü, ensesinden boğazının altındaki taş kâseye düşmüştü. Endişeyle yakınlaştım. Kız... tanıdık geliyordu... Hayır, *hissettiriyordu*. Turkuaz gözleriyle Lou'nın on altı yaşındaki hâli olabilirdi ama bu doğru değildi. Bu kız çok uzun boyluydu. Çok güçlüydü. Teni soluk ve çilsizdi.

"Bak ona, sevgilim," diye mırıldandı Lou elinde bir hançerle. Nereden çıktığını anlayamadığım hançere dikkatle baktım. Neden elinde olduğunu idrak edemiyordum. "Çok güzel değil mi?"

"Ne yapıyorsun?"

Hançeri fırlatıp havada yukarı aşağı süzülmesini izleyerek sapından yakaladı. "Onu öldürmek zorundayım."

"Ne? Hayır." Aralarına girmeye çalıştım ama ayaklarım kıpırdamıyordu. Ben kızı izlerken sis yavaşça ilerlemiş, etrafımızda katılaşmıştı. Nefesim hızlandı. "Neden? Bunu neden yapasın?"

Bana acıyan bir bakış attı. "Çoğunluğun iyiliği için elbette."

"Hayır. Bu – hayır, Lou." Başımı şiddetle iki yana salladım. "O çocuğu öldürmek hiçbir şeyi çözmez."

"O *herhangi* bir çocuk değil." Yavaşça sunağa doğru ilerledi, hâlâ bıçağını havaya fırlatıp yakalıyordu. Kız, etrafımızdaki sahne değişmeye devam ederken kocaman açılmış gözlerle izleyip daha fazla mücadele etti. Sular kayboldu ve hakiki dağlar oluştu. Çayırda bir tapınak. Dört bir yanımızda ay ışığında çılgınca dans eden onlarca kadın. Siyah saçlı üçüzler ve çobanpüskülünden bir taç takan bir cadı. Ama sunaktaki kız kaçamadı. Lou bıçağı boğazına doğrulturken sis onu kasaplık koyun gibi yerine mıhlamıştı. "*Bu* çocuk. Yapılması gerekeni yalnız ben yapmaya hazırım, sevgilim. Yalnız ben feda etmeye hazırım. Bunu neden göremiyorsun? *Herkesi* kurtaracağım."

Midem ağzıma geldi. "Bunu yapamazsın. O – o olmaz. Lütfen."

Bana üzgün bir bakış attı, bıçak hâlâ kızın tepesinde duruyordu. "Ben annemin kızıyım, Reid. Sevdiklerini korumak için her şeyi yaparım. Sen benim için" –elindeki bıçakla kızın boğazına bir buse kondurdu– "öldürmez misin?"

Duyduklarına inanamayarak bacaklarımı sabitlendikleri yerden öfkeyle kurtarmaya çalışırken neredeyse kırıyordum. "Senin için öl–"

Ben daha lafımı bitiremeden yalanım kömür olup çatladı. Sanki dilimde küle dönmüşlerdi. Benim külüme. Lou için öldürmüştüm Başpiskopos masum değildi, hayır ama ya diğerleri – ondan öncekiler? Onları aşktan daha azı için öldürmüştüm. Onları yükümlülükten, sadakatten öldürmüştüm. Onları zafer için öldürmüştüm. Ama... bu da tam olarak doğru değildi. *Sulardan iç ve hakikatlerini ortaya dök.*

Artık büyülerindeki çatlakları görebiliyordum. Lou'ları çok ikna ediciydi. Fazla mükemmel. Tıpkı hafızamda sakladığım Lou gibi. Ama gerçeklik mükemmel değildi ve o da değildi – ne o zaman ne de şimdi. Bir keresinde bana, ölüleri olmalarını istediğimiz kişilerden ziyade oldukları gibi hatırlamanın acı verdiğini söylemişti. Hafıza tehlikeli bir şeydi.

Zaman hepimizi değiştiriyor, değil mi?

Artık Balisarda'sının hasretini çeken, onu ilk kez saygıyla ve gururla tutan çocuk değildim ama bir parçam onu hatırlıyordu. Bir parçam hâlâ onun arzusunu hissediyordu. Şimdi, belki de ilk defa gerçeği açıkça görüyordum. Başpiskopos'u Lou'yu sevdiğim için öldürmüştüm. Masumlarıysa Başpiskopos'u sevdiğim için öldürmüştüm. Kardeşlerimi, ailemi sevdiğim için. Ne zaman bir yuva bulsam, onu korumak için canımı dişime takmıştım.

Tıpkı Morgane gibi.

İnce, kırmızı bir çizgi aktı Lou'nun kılıcına. Kızın boynunu bir kurdele gibi sardı. "Bir keresinde annem gibi olduğumu söylemiştin." Lou bıçağındaki kana baktı, transa girmişti. "Haklıydın." Tepki

verebileceğimden daha hızlı bir hamleyle kızın boynunu kesti ve o boğulup hırıltılı sesler çıkarırken bana doğru döndü. Hareketleri saniyeler içinde yavaşladı. Kırmızı renk, beyaz taşı geri dönülmez bir şekilde lekelemişti. "Haklıydın."

Sulardan iç ve hakikatlerini ortaya dök.

"Evet." Ayaklarımın etrafındaki sis bu kelimeyle ortadan kayboldu ve boğazıma yükselen safrayı yutarak kararlı adımlarla ilerledim. Kıza bakmadım. Yüzünü ezberlemedim. Bakmamak için harcadığım çabayla kalbim ikiye parçalandı. Bu gerçek değildi. Henüz değildi. *Asla* olmayacaktı – eğer engellemek için elimden bir şey gelirse. "Evet, Lou, annen gibisin." Çenesini elime alıp onu bana bakmaya zorladım. "Ama ben de öyleyim."

Kelimeler dudaklarımdan döküldüğü anda yüzünde kocaman bir sırtış belirdi. "Aferin sana." Ve sonra toprak parçalanmaya başladı, sunak ve tapınak beyaz kumlara ve durgun suya düştü. Çağlayan bir ses doldu kulaklarıma ve Lou'nun çenesi parmaklarımın arasında kayboldu. Yalnızca boş havayı tutuyordum. Kum dizlerimi aşındırdı ve yere atılmış demir kadehime baktım. Büyük bir dikkatle dokundum. Hâlâ soğuktu.

"Geri dönmüşsün." Constantin'in keyifli sesi, ben afallamış bir şekilde geriye yaslanırken sessizliği deldi. "Coco'dan sonra geldiğini söylememe gerek yoktur." Yanımda dizlerini kavramış bir hâlde kaskatı oturan Coco'ya göz kırptı.

Endişeli bakışlarıma cevap olarak Coco mırıldandı, "Ben iyiyim."

"Hakikatini söyledin mi?"

"Her kelimesini."

"Tekrarlamayacaksın, değil mi?"

"Asla."

Constantin kıkırdadı ve sonra gözlerini kıpırdanmaya başlayan Lou'ya çevirdi. Beklentiyle ellerini ovuşturdu. "Ah, mükemmel. Tam zamanında."

Lou gözlerini açtığı anda onun yanına gittim. Bakışları hızla

benden Coco'ya, ötemizdeki uçsuz bucaksız kuma çevrildi ve hızla dimdik doğrularak arkasına bakmak için boynunu çevirdi. "Leni?" diye sordum şaşkınlıkla, alnına dokunmak için elimi kaldırdım. İzgariği iyileşmemişti —henüz iyileşmesini de beklemiyordum zaten— ve teni her zamankinden daha solgun görünüyordu. Saçları kadar beyazdı. Hâlâ çılgınca sahili tarayarak elleri üzerinde geriye doğru sendeleyerek kumu eşeledi.

"Neredeler?" Sesi tiz, küçük bir kız gibi çıktı ve kalbime bir sancı saplandı. Lou'dan eser yoktu demek. "Nerede saklanıyorlar? Nerede bekliyorlar? Bize en yakınlar, çok yakınlar. Burada olmalılar."

Ona tiksinierek baktım. Acıyarak. "Burada başka kimse yok, Nicholina. Sadece sen varsın."

"Hayır, hayır, hayır." Coco'nun yaptığı gibi ileri geri sallanarak başını çılgınca iki yana salladı. Onun yaptığı gibi suratını buruşturdu. "Bu bir tuzak. Buradalar, ah, evet ve bekliyorlar, saklanıyorlar, sisin içinde süzülüyorlar..."

Coco onun önünde diz çöküp çenesini kavradı. "Gelmeyecekler. Kabullen bunu. Aş bunu. Daha da iyisi — taraf değiştir. Nicholina, teyzem olmasını istediğin kişi değil. Morgane ondan da beter. Sana değer vermiyorlar. Seni kabul etmiyorlar. Sen onlar için bir maşasın —amaca hizmet eden bir araçsın— tıpkı bizim gibi."

"Hayır." Kelime, Nicholina'nın gırtlığından bir hırıltıyla koptu ve kendi yüzünü tırmalayarak oradaki deriyi çizdi. Müdahale etmek için atıldığımda, bu sefer aynı tırnaklar göğsümü tırmaladı. "Sen. Seni fareyle birlikte teslim edeceğim, evet, evet, evet ve kalbini üçe böleceğiz..."

Constantin onaylamaz bir tavırla cık cıkladı ve elini salladı. Buna karşılık sis şiddetli bir kasırgayla etrafında dönüp onu olduğu yere hapsetti. Nicholina öfkeyle uludu. "İkimizi de öldürecekler, aptal fare. Aptal, aptal fare. Dans edemeyiz, hayır ama boğulabiliriz. Debelenip dibe çökeriz, boğulabiliriz. Umut falan yok. Yalnızca hastalık var."

Sonra tekrar konuştu.

Sıcaklık tüm bedenimi sardı.

"Ben senin" –sesi eskisinden daha alçaktı ve dişleri yoğunlaştığı dikkatiyle sıkılmıştı– "ölmekten korkmadığını sanıyordum? Yoksa –sonunda– gerçeği kabul ettin mi?"

Lou.

Nefes alamadım. Dörtmala atan kalbimi sakinleştiremedim. Bu oydu. Bu *Lou*'ydu.

Sular, Nicholina'yı Lou'nun yüzeye çıkabileceği kadar zayıflatmış olmalıydı ya da – ya da belki de şimdi bile gerçeği talep ediyorlardı. Nicholina'nın oraya ait olmadığını biliyorlardı. Kimin bedeninde yaşadığını biliyorlardı.

Constantin iç çekti. "Bu didişme başlarda eğlenceliydi. Ama artık kabak tadı verdi. Ya hakikatinizi konuşun ya da burayı barış içinde terk edin. Tüm gece burada dikilemem."

"Cidden mi?" Lou gülümsemeye çalıştı, hâlâ nefes nefeseydi. "Başka... ne işin var? Bu... senin... tek amacın değil mi?"

Constantin ona ters bir bakış attı. "Her zamanki gibi çok sevimlisin, Louise."

Lou reverans yaptı, Nicholina onları içinde bulundukları kafese doğru fırlatırken buruşturduğu yüzünü gizleyememişti. "Yapıyoruz... bir şeyler."

"Senin hakikatin," diye ısrar etti Constantin sert bir tonla.

Lou'nun yüzü kasıldı ve ağzını bir kez daha açtığı anda kimin konuştuğundan emin değildim: Lou muydu Nicholina mı? Her iki durumda da hakikatleri pişmanlık duymadan döküldü dudaklarından. Güçlü ve zorlanmadan. "Ben büyük kötülüklere muktedirim." En az sis kadar hissedilebilen kelimeler aramızda asılı kaldı. Sinmiş bir hâlde cevabımı bekliyorlardı. Açıklamamı. Kendi hakikatimi.

Doğrudan Lou'nun gözlerine baktım. "Hepimiz öyleyiz."

Sanki derin bir nefes vermişim gibi kelimeler dağılıverdi. Sis de onunla birlikte gitti ve Lou'yu küt diye kuma bıraktı. Constantin başarıyla onayladı. "Aferin, her birinize. Hayatın en büyük sınavlarından biri kendi yansımalarımızı tanımaktır. Bu gece kendinizi gör-

dünüz. Sulardan içtiniz ve onların hakikatlerini ortaya döktünüz. Elini kıyıya uzattı. Adını koyamadığım bir duygu parladı gözlerinin derinliklerinde. Belki üzüntüydü. Ya da efkâr. "Gidin hadı. Suların bilgeliğinin damarlarınızda akmasına ve sizi yenilemesine izin verin." Sonra Coco'ya dönerek mırıldandı, "Umarım hakikatini yaşarsın, Cosette."

Coco da aynı ifadeyle sulara baktı. "Umarım."

Anın durgunluğunda Nicholina vahşi bir feryatla patikaya doğru fırladı. Çaresiz bir feryat. O kaçamadan onu yakalayıp omzuma attım. Yumrukları, olması gerekenden daha zayıf bir şekilde sırtımı dövdü. Elleri hâlâ hassas ve yaralıydı. Kasıklarımı tekmelemeye kalktığında bacağını yakalayıp kendimden uzaklaştırdım. Göğsüm umutla kabardı. Canlı ve vahşi. "Kendine zarar vereceksin."

"Bırak beni." Kuduz bir hayvan gibi omzumu ısırды ama palto-
mun kalın yünü hasarın büyük kısmını önledi. "Bizi öldüreceksin! Beni duyuyor musun? Boğulacağız! Bu suların altında dans edemeyiz. Çok ağırız, çok fazla..."

"Bu kadar yeter." Onu çelik gibi sağlam bir kararlılıkla suya doğru taşıdım. Bu sefer ayaklarım hiç direnç göstermeden suya daldı. Girmemiz için izin verilmişti. İyileşmemiz için. Arkamızda, Constantin ortadan kaybolarak Coco'yu yalnız başına bıraktı. Coco kısaca başıyla onayladı. "Bu işe şimdi bir son veriyoruz, Nicholina. Defol. Git. Karımın. İçinden."

Ben onu baş üstü sulara atarken avazı çıktığı kadar bağırdı.

MATHIEU

Lou

Sen buz gibiydi – sarsıcı ve felç edici bir şekilde. Çarpmanın etkisine
keskinim tutuldu ve nefesim acı verici, ürkütücü bir hızla kesiliver-
di. Ciğerlerim ânında buna karşı çıkarcasına feryat etti.

Lanet olsun, cidden harika. Lanet olası *Reid*.

Kötü bir niyeti yoktu elbette ama kaba kahramanımız önce su-
zannı sıcaklığını kontrol edemez miydi? Ya da kendisi dalsaydı fa-
kan? Kesinlikle bir buz kütlesi olarak dans edemezdim. Ve gözlerim
– hiçbir şey göremiyordum. Yukarıda parlayan ay ışığı aşağıya sız-
mayı başaramamış, bizi zifiri karanlığa gömmüştü. Nicholina için
uygun bir son. Kendi ilacını tadıyordu tam anlamıyla. Böyle bir şey
mümkünse, karanlığı benden bile daha az seviyor gibiydi ve mut-
lak bir isteri içinde kontrol için benimle yarışarak çılgınca çırpındı.
Bizi bir tuğla gibi batırıyordu.

Kes şunu. Ağrıyan dişlerimi sıkarken kollarımı ve bacaklarımı
beraber hareket ettirmek için mücadele ettim. Nicholina ters yöne
debelendi ve eteğimiz kalın, ağır ve tehlikeli bir biçimde ayakla-
rımıza dolandı. Bir santim daha battık ve sonra bir santim daha,
paniklerimizin her biri diğerini besleyerek kolektif bir çılgınlığa dö-
nüştü. *Nicholina*, dedim keskin bir şekilde, kalbimin gumbürtüsü-
nü görmezden gelerek. Neredeyse göğsümde patlayacaktı. *Müca-*

dele etmeyi bırak. Birlikte çalışmamız gerek yoksa ikimiz de öleceğiz. Ben iyi bir yüzücüyüm. Bırak kontrole geçeyim...

Asla.

Sesler onu yankıladı. *Asla, asla, asla.* Paniklemiş ve isterik bir şekilde etrafımızda dolaştılar, kalın pelerinimiz ve elbisemizle ağırlaşarak daha hızlı battık. Nicholina elbiseyi gevşetmeye çalışırken ben de pelerini çekiştirdim. Sonra okkalı küfürler ederek ona katıldım ve birlikte —mucizevi bir şekilde uyum içinde— bağları buz kesmiş, beceriksiz parmaklarla çözüverdik. Ben pelerinimizi pençelerken o da eteğe tekme attı. İkisi de tamamen kaybolmadan önce simsiyah suda uğursuz ve yavaş bir şekilde saniyeler içinde bizden uzaklaştı.

Yine de batıyorduk.

Siktir. Petrolün, katranın içinde yüzmek gibiydi. Yukarı doğru gerildiğimde ciğerlerim yandı ve Nicholina sonunda umutsuzca hareketlerimi taklit etti. *İşte bu. Devam et. Sol ayak, sağ ayak, sol ayak, sağ ayak.*

Dans ediyoruz, dans ediyoruz, dans ediyoruz.

Ama dans falan ettiğimiz yoktu. Şimdiden görüşümde beyaz yıldızlar belirmiş, oksijen eksikliğinden başım zonkluyordu. Keskin acı kulaklarımı deldi. Ve... ve başka bir şey oldu. Daha kötü bir şey. Çok geç fark ettim ki Nicholina'nın perdesi —bilinçaltını koruyan karanlık— tamamen yok olmuştu. Sular onu sıyrıp götürmüştü. Sonunda, onun her düşüncesi, her hissi, her korkusu irkiltici bir netlikle ortak bilincimize dolup taşıtı. Yüzler belirdi. Her birine bağlı hatıra parçaları, duygu kırıntıları. Coşku, sevgi, nefret ve utanç. Tüm bu duygular çok fazlaydı. Hem de çok. Onları istemiyordum. Ancak duyguları dur durak bilmiyordu —çok yoğun, çok acı vericiydi— ve tüm kudretiyle benliği bana bir gelgit dalgası gibi çarptı.

Tabii büyüm de öyle.

Altın ve beyaz her yerde aynı anda göz kamaştırıcı bir yoğunlukta patladı. Her ne kadar bir desen —yüzmek için, kalkan için, herhangi bir şey için bir desen— yakalamaya çalışsam da Nicholina'nın duyguları her şeyi boğuyordu. Benimle mücadele ediyorlardı.

Ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun? Olanları çok geç fark ederek
relaşı bir sesle bent ileriye gitmeye zorladı. Perdesinin kalktığını
bilmiyordu. Onu bir kez daha çağırmaya çalışsa da sular onu onarı-
lamayacak kadar parçalamıştı. *Dans et, küçük fare! Dans etmelisin!*
Sağ, sol, sağ, sol, sağ!

Ama artık bizi boğan sular değildi. Oydu. Katıksız duygular, za-
ten az kalan nefesimizi kesti ve ikimizi de saldırının altına çekti.
Her yeni dalgayla battık da battık. Hayır. Her yeni dalganın *içine*
battık. Etrafımızdaki karanlık ışıkla delindi.

Ve aniden, Efkârlı Sular da değildik.

Parmak uçlarımda lavantaları hissettim. Kokusu yaz havasını tatlı,
keskin ve baş döndürücü bir kokuya boğuyordu ve yukarıdan tek
bir koca bulut geçiyordu. Dikkatle etrafa bakındım. Burayı biliyor-
dum. Etrafımızdaki dağları, tarla kenarında akan dereyi biliyordum.
Çocukken burada sık sık oynardım ama o zamanlar lavantayla dolu
değildi, sadece çimenler ve armut ağaçlarının boğumlu kökleri var-
dı. Manon, bir zamanlar bu vadide bir korunun büyüdüğünü ama
Morgane'in biz doğmadan önce açıklanamaz bir öfke nöbetiyle
orayı yaktığını söylemişti. Lavanta, ağaçlardan önce mi oradaydı?
Yoksa sonradan mı yetişmişti?

Yanımda bir şey kıpırdandı ve içgüdüsel olarak gerilerek yüzleş-
mek için aniden o tarafa döndüm.

Yüreğim ağzıma geldi.

"Sen... *sensin*," dedim inanamayarak.

Nicholina da aynı şekilde bana bakıyordu, gümüşü gözleri hiç
görmediğim kadar kocamandı. Teni her zamankinden daha solgun-
du. Göğsündeki yara izleri parlak güneş ışığında keskin ve korkunç
bir şekilde parlıyordu ve siyah elbisesi –yırtık pırtık ve kirliydi–
bu mutlu yerle uyumsuz görünüyordu. Kendi bedenime bakarken,
denemek için ellerimi kaldırdım ve hiç tereddüt etmeden cevap
verdiler. Parmaklarımı esnettim. Düzleştiklerini, avuçlarımda içine

kıvrıldıklarını görünce boğazımda bir kahkaha yükseldi – *benim* boğazımda. Bizim değil.

Kendime engel olamayarak yüzümü güneşe döndüm ve sıcaklığının tadını çıkardım. Sadece bir an için. Nerede olduğumuzu bilmiyordum, *nasıl* olduğumuzu da bilmiyordum ve umurumda da değildi. Buna karşılık... bütün hissediyordum. Uzuvarımdan tuhaf bir his akıyordu, sanki sular beni sadece iyileştirmekle kalmamış, aynı zamanda beni kuvvetlendirmiş gibiydi. Bana güç vermiş gibi. Ya da belki de sonunda ölüp Yaz Diyarı'na girmiştin. Yoksa burası Cennet miydi? İkisi de Nicholina'nın varlığını açıklamıyordu ama başka ne olabilirdi ki?

Panik, düşümü keskin ve beklenmedik bir şekilde yarıp geçti ve gülümsemem belirlediği hızla kayboldu. Çünkü bu *benim* paniğim değildi. Hayır, duygu başkasından gelmişti. Farkına varmamla yüksek sesle inledim: Nicholina da burayı tanımıştı. Düşünceleri anlaşılmayacak kadar hızlı şekillense de bir özlem duygusuyla kaplıydılar. Bir umutsuzlukla.

Siktir.

Başımı iki yana salladım.

Bedenlerimiz ayrılmış olsa da bilincimiz ayrılmamışa benziyordu ve hiçbir tanrı beni sonsuza dek Nicholina ile birleştirecek kadar acımasız olamazdı, bu da... buranın Cennet falan olmadığı anlamına geliyordu. Masmavi gökyüzüne baktım. Oradaki tek bulut benimle alay ediyor gibiydi ve boğazımda yükselen şiddetli kıkırdamayı durduramadım. Bulut yanan bir haç şeklini aldı.

Daha da kötüsü – artık büyümü hiç hissedemiyordum. Temkinli, meraklı bir şekilde zihnimde altın desenleri çağırmaya çalıştım ama belirmediler. Nicholina'yla aramızdaki perde yeniden inmemiş olsa da desenler öylece... yok oluvermişti. Burayı besleyen büyü her neyse benimki gibi olmadığı aşikârdı. Onunkine de benzemiyordu. İkisinden de daha güçlüydü ve bizi eşit derecede çıplak bırakmıştı.

Tanıdık bir ses arkamızda bir *ninni* mırıldandığında aynı anda döndük. Nicholina'nın paniği, kendi hastalıklı merakıyla iç içe

geçmiş bir korkuya evrildi. “Kim o?” diye sordum İki figürün yaklaşmasını izleyerek. İnce yapılı, koyu saçlı bir kadın –belki de benim yaşımdaydı– soluk benizli küçük bir oğlanla el ele tutuşuyordu. Derin gölgeler çocuğun gözlerinin ferini söndürmüştü ama o yine de gülüyor, nefes nefese ayak uydurmaya çalışıyordu. Onun zorlandığını hisseden kadın onu kucağına aldı. Birlikte yere düştüler, hâlâ gülüyor, lavantaların içinde yuvarlanıyorlardı. İkisi de bizi fark etmedi. “Benim için şarkı söyle, *maman*,” diye yalvardı çocuk kadının göğsüne uzanırken. Zayıf kollarını kadının boynuna doladı. “Bana bir şarkı söyle. *S’il vous plaît*.”

Kadın ona sarılarak hafifçe sıktı. Solgun gözlerinde hayranlık ve endişe eşit ölçüde parlıyordu. Buna karşılık kalbim acıdı. Yanımda duran Nicholina sakinleşmişti, dikkati küçük çocuğun yüzündeydi. “Peki hangi şarkıyı söyleyeyim, *mon bébé*?” diye sordu kadın.

“Biliyorsun iştel!”

Kadının burnu hoşnutsuzluk içinde buruştu ve çocuğun alnındaki saçları düzeltti. Onunki gibi siyah renkti. “Ben onu sevmiyorum. Fazla... iç karartıcı.”

“Lütfen, *maman*.” Çocuğun solgun gözleri ciddiyetle kadinkilere baktı. Gerçekten de kadının minyatürü olabilirdi. “O benim en sevdiğim.”

Kadın sevgi dolu bir bıkkınlıkla dudak büktü. “*İyi de neden?*”

“Çünkü korkutucul” Çocuk sırtıttığında kırık öndişi ve gamzeleri görüldü. “İçinde canavarlar var!”

Gözlerini deviren kadın iç çekti. “Peki madem. Ama sadece bir kez. Ve bu sefer – bu sefer benimle söyleme, tamam mı? Lütfen?” Nicholina’dan yayılan rahatsızlığı hissetmeseydim, bu tuhaf istek karşısında kaşlarımı çatardım. Üç hafta sonra ne olacağını bilmeseydim. Bu küçük çocuk... iyileşmeyecekti. Gelecek günlerde yavaş ve acı dolu bir ölümle can verecekti ve nihayetinde bu – bu benim cehennemim değildi.

* (Fr.) Lütfen –çn

** (Fr.) Bebeğim –çn

Nicholina'ninkiydi.

Ama o her zaman Nicholina olmamıştı. Bir zamanlar Nicola'ydı. Bakışlarımı kaçıramadım.

Kadın gözlerini kapatarak lavantalara yaslandı ve çocuk da yüzünü onun boynuna gömdü. Şarkının sözlerini kadın daha söylemeden biliyordum. Kemiklerimde yankılandılar. *"Hasat ayının altında, bir dalgalanma hareketlendirir yaprakları."* Tiz, net bir sopranoyla ürkütücü ninniyi yavaşça söylerken hâlâ çocuğun saçını okşuyordu. *"Perde incedir, sırttır gulyabaniler, sallar saçakları."*

Kadın devam ederken çocuk kıkırdadı.

"Bir damat duyar seslerini, sonsuz uykudan uyanır, amacı Louis'yle evlenen aşkı Geneviève'ini aramaktır. Işıldayan penceresinin ötesinde güzel Geneviève şarkı söyler" –annesinin ricasına rağmen çocuk onunla beraber mırıldanmaya başladı– *"göğsündeki bebeğe. Damat da başlar gözyaşlarını dökmeye."* Şimdi tereddüt etti, çocuk şarkıya onsuz devam ederken eli çocuğun saçında duraksadı.

"Ölüler hatırlamamalı. Rüya gördükleri geceden sakının. Çünkü göğsünde anılar saklıdır..."

"Atamayan bir kalbin," dedi kadın usulca, artık şarkı söylemeyecek. Çocuk sırttı ve birlikte rahatsız edici ninniyi bitirdiler. *"Hasat ayının altında, bir dalgalanma hareketlendirir yaprakları. Perde incedir, sırttır gulyabaniler, sallar saçakları."*

Çocuk yüksek sesle ve keyifle kıs kıs güldü. "O bir zombiydi. Değil mi, *maman*? Damat bir zombi miydi?"

"Bence bir gulyabaniydi," diye ortaya attı kadın, bakışları dalgındı. Hâlâ çocuğun kafasını gereğinden fazla sıkı tutarak göğsüne bastırıyordu. "Ya da belki farklı bir ruhtu. Bir hayalet."

"Ben de mi hayalet olacağım, *maman*?"

Kadın acı çekiyormuş gibi gözlerini kapadı. "Asla."

Konuşma orada sona erdi. Sonunda ayağa kalkıp geldikleri yöne doğru el ele yürümelerini midem bulanarak izledim. Nicholina gözünü kırpmadı. Bariz bir özlemle oğlanın sırtını izledi, kadına

göz ucuyla bile bakmak istemiyordu. Çocuğun annesine. Nicola'ya. "Adı neydi?" diye sordum sessizce.

Aynı yumuşaklıkla cevap verdi. "Mathieu."

"Mathieu le Claire?"

Çocuk uzaklaştıkça küçüldü de küçüldü. "Daha on yedi yaşındaydım," diye fısıldadı Nicholina anılarında kaybolarak. Zihnindeki olayları lavanta tarlası kadar net bir şekilde gördüm: Bir adamı —kendi dağ köyünden açık tenli, kıvılcı saçlı bir adamdı— nasıl sevdiğini ve onunla birlikte nasıl tamamen, hiç şüphesiz ve koşulsuz sevdikleri bir çocuk dünyaya getirdiklerini. Adamın beklenmedik bir şekilde soğuktan nasıl öldüğünü, oğullarının kısa bir süre sonra nasıl hastalandığını, onu iyileştirmek için büyüden ilaca kadar her şeyi nasıl denediğini. Hatta çocuğu uzak diyarlardaki bir rahibe —ya da ona en yakın şeye— bile götürmüştü ama rahip Mathieu'nun hastalığını "ilahi ceza" olarak açıklamış ve onları geri çevirmişti.

Nicholina onu öldürmüştü. Rahibinki aldığı ilk can olmuştu.

O zamanlar La Voisin'ı tanııymıyordu. Eğer tanısaydı belki Mathieu...

"Düşüncelerimden çık, küçük fare," diye hırladı, sinir bozucu bir sineği kovar gibi başını ileri geri sallayarak. "Görmek istemiyoruz, hayır, görmek istemiyoruz..."

"On yedi yaşındaydın." Sözlerini yavaşça tekrarladım, etrafıma tekrar bakmak için dönerek dağların silüetini inceledim. Ben çocukken burada oynarken kayalıklardan biri, bir kocakarının yamuk burnuna benziyordu. Ancak siğilini oluşturan kaya şimdi görünürde yoktu ve bu doğru olamazdı. Dağlar öylece yerinden oynamazdı. "Gerçekten kaç yaşındasın, Nicholina?"

Lekeli, aşırı keskin dişlerinin arasından tıslarken öfkesi bir çıra gibi parladı. Ve ona acıdım. O dişler bir zamanlar güzeldi. O bir zamanlar güzeldi. Sadece yüz ve vücut açısından değil, aynı zamanda ruh açısından da — bir anneyi çocuğunu kurtarmak için dünyanın öbür ucuna götüren, tüm varlığıyla seven türden bir ruhtu bu. Hiçbir şeyden kaçınmayan türden. Evet, Nicola bir keresinde bir

mânâsı olan –ve olmayan– tüm yönlerden güzeldi ama güzelli zamanla solardı.

Ve Nicholina çok uzun yaşamıştı.

Nasıl bu hâle geldin? Bir keresinde Lëvlathan'ın karanlığında ve çamurunda otururken bu soruyu sormuştum ona. O zaman uygun bir cevap vermemişti. Şimdi ise vermesine gerek yoktu. O daha çatlamış dudaklarını aralamadan, küçük bir kızinkine benzeyen tekinsiz sesini yükseltmeden cevabı biliyordum. Çok uzun süre yaşamıştı ve zaman onu yağmalayarak eskiden olduğu kadının yıpranmış kabuğuna çevirmişti.

Acımam karşısında ya da belki de ölü oğlunun anısıyla içini bir öfke sarmıştı. Vahşi ve kapana kısılmış yabani bir hayvan gibi tükürmesine konuştu, "Cehennem'de mi olmak istiyorsun, Louise le Blanc? Sana itaat edeceğiz. Ah, evet, seni aşağı, aşağı, aşağı sürükleyeceğiz..."

Atılıp iskelet parmaklarını boğazıma doladığında kara dalgalar bir kez daha üzerimize çarptı. Lavantaları dümdüz ettiler, güneşi sardılar ve bizi hain akıntılarına sürüklediler. Durumumuz bıçak keskinliğinde bir netlikle çözülürken ciğerlerim acı içinde feryat etti.

Cehennem'de değildik, Cennet'te de değildik.

Kulaklarım çınlayıp görüşüm kararırken Nicholina'nın ellerini tırmaladım ama o parmaklar artık etten fazlasına bastırıyordu. Bilincime batıyor, anılarımı parçalıyorlardı. İkimiz de batıyor, dalgaların arasında acımasızca savruluyorduk, ta ki Nicholina gücünü geri kazanıp nefes borumu neredeyse ezene kadar. Bu baskıyı vücudumun her yerinde hissettim. Kafamda, göğsümde, kalbimde. Ben ellerinden kurtulurken her tarafımız bir patlamayla beyaza büründü ve kafa kafaya başka bir anıya daldık.

Bir perdeden içeri girdik.

Sahneye daldığımızda seyircilerin üzerine bir sessizlik çöktü ve karşımızdaki manzarayla içimde sinsi bir korku yeşerdi: Reid beni göğsüne kenetlemişti, bedenim kollarında ölümüne hareketsizdi. Saçlarım uzun ve kahverengi, yüzümse kanlı ve morarmış. Elbisem

yırtılmış. Panikle sağa, Başpiskopos'un birkaç dakika içinde çıkacağı yere bakıyorum. Peki ya bekleyerek beni izleyen kalabalık? Beni tanıyacaktı mıydı? Sonunda beni bulacaklar mıydı?

Nicholina dehşetimden faydalandı ve saçlarımdan tutup yüzümü yukarı kaldırdı. "Kendine bir bak, fare. Şimdi bile yayılan korkunu kokla, çok yoğun ve lezzetli. Çok güzel." Boğazımdaki yara izlerine karşı derin bir nefes aldı. "Ve sen çok korkuyorsun, değil mi? Kendi annenden, kendi babandan korkuyorsun. Kendi *kocandan* korkuyorsun." Boynumu yaladığında, kavrayışından sıyrılarak kafamı yüzüne gömdüm ve ileri doğru sendeledim. Eliyle kanlı burnunu silip dudaklarına götürdü. Dili bir yılanınki gibi dışarı fırladı. "Ama onu kandırdığın için kendini *şanslı* saymalısın, ah, evet çünkü onu kandırmasaydın —ne de kurnaz küçük bir fare— seni asla sevmeyecekti. Senin ne olduğunu bilseydi, seni asla *yıldızların* altında *kucaklamazdı*."

Omzumun üzerinden Reid'le hâlâ donmuş hâlde birbirimize bakakaldığımız yere bir göz attım. Sahne kenarından Estelle bana yardım etmek için harekete geçti. Nicholina güldü. "Onu yaktın, Louise. Korkun onu *yaktı*."

Reid beni yana ittirdiğinde, hırpalanmış bedenimin bir kez daha sahneye çarpışını izleyerek yüzümü buruşturdum.

Ama orada — Reid'in bakışlarında...

O da korkmuştu.

Korkmuştu ve yine de geldiklerinde sahne görevlileriyle birlikte ayağa kalktı. Elleri titremesine rağmen onlarla savaşmamış, boyun eğmemiş, yalvarmamış ya da kaçmamıştı. Ben de yapmayacaktım. Korku kaçınılmazdı. Hepimiz seçimlerimizi yapar ve sonuçlarımıza katlanırdık. Hepimiz korku hissederdik. İşin *püf noktası* bu korkuyla yaşamayı, ona rağmen ilerlemeyi öğrenmekti. "Bunların hiçbirinin yaşanmasını istememiştim," diye mırıldandım, uzanıp Reid'in yüzüne dokunmak için can atıyordum. Kaşlarının arasındaki çizgiyi düzeltmek için. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek için. "Ama yaşandığı için mutluyum."

Reid'in yaptığı gibi omuzlarımı dikleştirerek Nicholina'ya döndüm. Gözleri gümüşü bir parlaklıkla yanıyor, göğsü hızla inip kalkıyordu. O da benim gibi nefes almakta zorlanıyordu ama uzuvlarımdaki bu güç onun da gücüydü. Sular ikimizi de ıylleştirmişti. Ve birden kafama dank etti.

Efkârlı Sular iyileştiriyordu.

Fakat kötü niyetli varlıkları kovmuyorlardı.

Bunu kendim yapmak zorundaydım.

Dişlerimi gıcırdatarak Nicholina'nın üzerine atıldım.

BOĞULMAK

Lou

Tenine dokunduğum anda yuvarlandı ve sular bizi bir kez daha alıp götürdü. Nicholina boğazıma yapıştı. Onun ağzını zorla açarak —açık *tutarak*— bu sefer akıntıya karşı değil akıntının yönünde yüzdüm. Ama şimdi etrafımızda kimi sıcak, kimi soğuk, kimi tanıdık, kimi yabancı çok fazla akıntı dönüyordu. Yüzlerce, binlerce. Ve görüntüler suyun içinde hızla yanımızdan geçip giderken hâlâ nefes alamıyordum, *düşünemiyordum*: bölük pörçük suretler, ufuk çizgisi parçaları, manzaralar, kokular ve duyumlar. Her biri karanlıktaki yamuk parmaklar gibi aynı anda hem gelmemi işaret ediyor hem de tehdit ediyordu. Beni her yöne çektiler, pençelerini saçıma geçirdiler ve iç gömleğimi yırttılar. Yüzmeye, Nicholina'nın gıcırdattığı dişlerini savuşturmaya çalışırken paniğim âdeta beden buldu. Bunu yaparken kendimi boğmadan onu nasıl defedebilirdim?

Bu düşüncenin hemen ardından hızlı, ani ve mutlak başka bir düşünce geldi.

Bunun yerine *onu* boğabilirdim — suda değilse bile duygularda. Belki ikisiyle de.

İçgüdüsel olarak, yabancı bir akıntıya daldım ve Le Blanc Şatosu'nun tapınağında buluverdik kendimizi.

Dağın yamacı hâlâ kanla kaplıydı ve orada, merkezinde Nicholina vahşi bir hayvanınkini andıran ağzının suyu akar vaziyette du-

ruyordu – bu Nicola değil, *Nicholina*’ydı çünkü elinde bir insan kalbi tutuyordu.

Ateşli ve baş döndürücü bir zafer alevi sardı ikimizi de. *Zafer* korkunç bir utanç.

İkinci duyguyu körükleyerek biz boğuşurken daha da harladım. Daha da yakıcı bir hâle getirdim. Duygu, ellerimde bir silaha dönüştü ve onu bıçak gibi kullanarak *Nicholina*’nın hızını kestim. Yüreğini deldim. Bu utanç – izin verirsem onu öldürebilirdi.

“Ne yaptın, *Nicholina*?”

“Ne *gerekiyorsa* onu.” Dişleri sonunda parmaklarıma geçti ve onları geri çekerken deriyi parçaladığımda bağırdım. *Nicholina* kan tükürdü. “Kız kardeşlerimizi öldürdük, evet ve utanç duymuyoruz,” diye yalan söyledi tek bir nefesle devam ederek. “Onu da öldürebilirdik. Hanımımız için öldürebilirdik.”

“Kimi?..”

Ama biz *La Voisin*’ın baygın bir kadını tapınak merdivenlerinden sürüklemesini izlerken *Nicholina* bana yeni bir şevkle saldırdı. Yana kaçtım ve kadının yüzünü görmek için güçlü, anlaşılmaz bir dürtüyle boynumu uzattım. *La Voisin* onu yere atmak zorunda kaldı ama eski *Nicholina* onlara doğru atılıp görüşümü engelledi. Şimdiki *Nicholina* döndü ve bana bir kez daha hücum etti. Burada güçlerimizi feshettiği için sesimi duyan herhangi bir tanrıya –suların kendisine– teşekkür ettim. O saldırdığında bileğini yakaladım ve büktüm. Büyü olmadan da yeterince yetenekliydim ama bir hayaletle savaşmak imkânsız olurdu.

Ben de mi hayalet olacağım, maman?

Bu düşünce tereddüt etmeme neden oldu, *midemi bulandırdı* ve *Nicholina* dönerek dirseğini sert bir şekilde göğsüme geçirdi. İki büklüm olup nefes alamadığımda bir kez daha boğazımı kavradı. Ve bu sefer bırakmadı.

Oyunumuzun kurallarının değiştiğini biliyordu.

Öldür beni, diye fısıldadım zihnine, sözleri yüksek sesle söyleyemeyerek. Ciğerlerimdeki acı şiddetlenirken, gözlerimin arkasındaki

basınç gittikçe artarken bile onu daha da kışkırttım. Oradaki kılcal damarlar, küçük acı patlamalarıyla yırtıldı ve sonra bir kez daha iyileşti. Bir önemi yoktu. Bileklerini tuttum ve o kötücül gözlere bakarak ölümcül bir amaçla yaklaştım. *Beni öldür yoksa ben seni öldürürüm.*

Kendi katil dürtüsü, ona beni öldürmemesini söyleyen La Voisin'a olan sadakatiyle savaşırken boğazımı daha da sıkarak hırladı. La Voisin ona Morgane'a ait olduğumu söylemişti.

Bunu yaparsan seni öldürür, diye tısladım. Yapmazsan da ben seni öldürürüm. Her iki durumda da ölürsün.

Öfkesinde boğularak dişlerini gösterdi ve beni kan gölü olmuş yere yapıştırdı. O öfkeyi besledim. Onu besledim, harladım ve Nicholina'yı tüketmesini izledim.

"Bizi affedecek, evet," diye fısıldadı tamamen gözü dönmüş bir şekilde. "Hanımımız anlayacaktır..."

Korkunun kokusu üstüne sinmiş, Nicholina. Belki de haklıydın — belki de birbirimize benziyoruzdur. Belki sen de ölümden korkuyorsundur. Başımdaki kör edici baskıya rağmen zorla sıırttım. İplikler, bir kuklanın ipleri gibi aramızda asılı duruyordu — çünkü Nicholina bir *kuklaydı*. Onu birden serbest bırakırsam düşerdi. Boğulurdu. Kelimeler hırpalanmış boğazımı cam kırıkları gibi kesti. Bıçak gibi. Nefes nefese, onları şişmiş dilimden dökülmeye zorladım, "Yakında... Mathieu'ya katılacaksın... Yaz Diyarı'nda."

Nicholina onun adını ağzıma aldığı duyunca hanımını unutarak, kendi kana susamışlığı dışında her şeyi unutarak boğuk bir ses çıkardı. Dizini mideme bastırarak tüm vücudunu, tüm gücünü boğazıma verdi. Dirsekleri kilitlendi.

Ve kazanmıştım.

Tüm gücümle kendimi yukarıya doğru iterek kollarını dirseklerinden yumrukladım, pençesinden sıyrıldım ve bir ayağımı onunkinin dışına geçirdim. Ben onun üzerine yuvarlanırken hava baş döndürücü bir dalgayla geri döndü. Göğsünü tekmelemeden önce yüzüne bir iki kez vurdum. Ben soluğum kesilmiş bir hâlde geriye doğru

sendelerken La Voisin haygın kadının yanında tek dizinin üzerine çöküyordu. Kadının çenesini sıkıca kavradı ve yüzünü kaldırdı.

Neredeyse dengemi kaybediyordum.

Bana bakan kişi Coco'ydu.

İnanamayarak başımı iki yana salladım, oksijen eksikliğinden hâlâ başım dönüyordu. Bu, Coco olamazdı. Başka biri olmalıydı – neredeyse *aynı* görünen biri...

Nicholina ansızın beni arkadan yakaladı ve buz gibi çalkantılı sulara geri düştük. Tiz, delice bir kahkahayla bizi daha da soğuk bir akıntıya sürükledi. İçgüdüsel olarak gerilerek kendimi çekmeye çabaladım ama çok geçti.

Chasseur Kulesi'nde harap olmuş bir yatak odasına indik. Kırık mobilya parçaları etrafımızdaki zemini kirletiyordu. Biz yuvarlanırken karyola direğinden bir parça kaptım. Göğsüne savurduğumda yana doğru süzüldü ve onun yerine koluna saplandı. Acımasızca tahtayı döndürerek çığlıklarının tadını çıkardım. "Pes et." Başka bir tahta parçasına uzanmak için hamle yaptım. "Yapayalnızsın. Sevgilin, oğlun – onlar *gitti*. *Öldüler*. Josephine seni de öldürecek, o öldürmezse Morgane öldürecek. Boyundan büyük bir işe kalkıştın..."

Kolundaki tahtayı sertçe çıkardı ve darbemi engellemek için kullandı. "Yalnız değiliz, küçük fare. Biz *asla* yalnız değiliz." Usulca kıkırdayarak gözlerini arkama çevirdi. "Senin aksine."

Ona bu hazzı yaşatmayacaktım. Oraya bakmayacaktım. *Bakmayacaktım...*

Işığa çekilen bir güve gibi Reid'in sesini takip ederek omzumun üzerinden baktım. Ses tonundan ödüm koptu. Yüzündeki ifadeden. Nicholina saldırmak için kıpırdamadı, sadece kıkırdadı.

Silahını çoktan seçmişti.

O da beni boğmaya çalışıyordu.

Reid acınası bedenime tepeden bakıyordu, sesi yüksek, öfkeli ve incinmiş geliyordu. Estelle'in kız kardeşinin cansız bedeni hâlâ ayaklarımızın dibinde soğuyordu ama ikimiz de ona bakmıyorduk. Gözümüz birbirimizden başkasını görmüyordu. "Bir Chasseur'üm!"

diye kükredi ellerini sıkarak. Eklemleri bembeyaz olmuştu. "Cadıların avlamak için bir yemin ettim; *seni* avlamak için! Bunu bana nasıl yaparsın?"

"Sen – Reid, sen aynı zamanda *bana* da bir yemin ettin." Kendi hırslı savunmamı acı bir pişmanlıkla dinledim. "Sen benim kocam-sın, ben de senin karınım."

İfadesi karardı ve midem kasıldı. Boğazımın arkasında bir sızı oluştu.

"Sen benim karım falan değilsin."

Bu sözleriyle, o soğuk, tanıdık umutsuzluk iliklerime kadar işledi. Onları ne sıklıkla duymuştum? Bu sahne ne sıklıkla kâbuslarıma musallat olmuştu?

"Bak, gördün mü?" Nicholina ardında kan damlacıkları bırakarak daha da yaklaştı. Ancak kolundaki delik çoktan kaybolmuştu. Oradaki pürüzsüz kaymaktaşı kadar solgun derisini incelemek için bakışlarımı Reid'den ayırdım. Sular onu iyileştirmişti. Nicholina bunu benimle aynı anda fark etti ve yüzünde iğrenç bir sırıtiş belirdi. Kanlı tahta parçasını parmaklarının arasında döndürdü. "Onu kandırdığın için şanslısın, gerçekten. Şanslı, şanslı, *şanslı*."

Durumu eşitlemek için kendi parçamı aldım ve yukarı kaldırdım. "Beni yine de severdi."

Sonra tekrar boğulmaya başlayarak yeni akıntılara sürüklendik. Tahtayı kafatasıma saplamaya çalıştığında elindeki parça bir gayzer gibi patladı ve biz önceki anıyı geride bırakırken yüzüne püskürdü. Onu yaktı. Tekrar çığlık attı ve o anda başka bir sahnenin belirdiğini gördüm: karanlık bir çadır ve pelerinli figürler, annem ve La Voisin. Nicholina köşede gezinirken, onlar yakılmış adaçayından yükselen dumanın arasında el sıkışıyorlardı. Nicholina'nın kalbi güm güm atmaya başladı.

"Bunu yapamayız," diye mırıldandı çadırdan çıkan hanımını takip ederken. Yüzü ve omuzları endişeyle seğirdi. "Çocuklar olmaz."

La Voisin ansızın arkasını döndü ve hiç sakınmadan yanağına bir tane yapıştırdı. "Ne gerekiyorsa onu yapacağız. Haddini aşma,

Nicholina. Ölümlü için bir tedavi istedin, ben de sana verdim. Yarımseverliğinin de bir sınırı var. Ya beni takip edersen ya da annemle ganimi geri alırım. İstediklin bu mu?

Nicholina aşağılanma ve incinme içinde kıvrınarak bizi aralar kopardı. Bak, gördün mü? Sesim kendi kulaklarıma bile acımasız geldi. Ama sonsuza kadar bu şekilde devam edemezdik. Birlikte buna bir son verme zamanı gelmişti – ve birimizin de sonu gelmişti. Yüzeye Nicholina'yla birlikte döneceğime ölmeyi yeğlerdim. Le Voisin seni sevmiyor. O senin kız kardeşin, annen değil ya da annen den biri değil. Onun için hiçbir şey ifade etmiyorsun. Pes et ve kuzarıp içinde git. Ölümden korkacak bir şeyin yok, Nicholina. Mathieu da.

İşte o zaman şiddetle saldırdı ve beni en soğuk akıntıya çekti.

İşıltılı maskeler.

Mağaralarla dolu bir açık alan.

Ve – ve Ansel.

Niyetini anlamamla midem altüst oldu. Tırnaklarım koluma derisine gömüldü. Artık ona zarar vermek değildi amacım, kaçmıyordum. Varlığımın her bir zerresi o anıdan kaçındı ama bir önemi yoktu. Buna engel olamadım.

Ve en sonunda boğulacaktım.

Amfityatronun dibine kedi gibi indi ve ben de ayaklarımı dibine serildim. O bana dokunamadan, beni o ilkel sahnenin ortasındaki gruba bakmaya zorlamadan önce sersemlemiş hâlde bizi uzaklaştırdı. Ama onlara bakamazdım. Bu kıymetli son anları kaybetme, Coco'ya veya Beau'ya, hatta Reid'e –hepimizin suratındaki korkunç rahatlama ifadesine– bakarak geçiremezdim. Kazanmış olduğumuzu sanmıştık. Claud'un bizi kurtarmak için müdahale etmesini Coco'nun kehanetinden kurtulduğumuzu, sonunda annemi yendiğimizi sanmıştık.

Sandığımız çok şey vardı.

Morgane arka tünele doğru ilerledi, Ansel de tünelin yakınına duruyordu. Fazla yakınında. Bakışlarını Morgane'dan Claud'a ve sonra bana çevirirken o güzel yüzü odaklanmayla buruşmuştu.

O bana bakmıştı ve ben onu görmemiştim.

Şimdi son sürat ona doğru koşuyordum.

Mantıken, varlığım ya da müdahalem fark etmeksizin bu haranın nasıl sonuçlanacağını biliyordum. Ancak ayaklarım mantık sahibi değildi. Kalbim de öyle. Morgane alkışlamaya başlarken ikisi de beni aptalca bir aceleyle ileri götürdü. Ayaklarım kayarak önünde durduğumda, ona siper etmek, onu korumakta kullanabileceğim herhangi bir şey için çılgınca etrafıma bakındım. Gözlerim vere düşmüş bıçağa kaydı. Zafer kazanmışçasına onu kapmak için eğildim ama parmaklarım kabzanın içinden geçerek yeniden şekillenmeden önce dumana dönüştü.

“Hayır.” Öylece ellerime baktım. Bu hiç mantıklı değildi. Ben — Chasseur Kulesi’ndeki tahtaya dokunmuştum. Tanrı aşkına, Nicholina’yı bıçaklamıştım. “Hayır.” Şiddetle reddettiğimde, Claud’un gözleri Morgane’ı bir kez daha bulmadan önce benim yönüme çevrilir gibi oldu.

“Geçmişti değiştiremeyiz, küçük fare, anılarımızda bile. Tam olarak değil.” Nicholina dudaklarını tatlı bir acımayla büzdü. Gümüşü gözleri parlıyordu. “Onu kurtaramayız, hayır. O öldü. O öldü, öldü gitti, kafasına o bıçağı yedi.” Çenesini yerde sabit bir şekilde duran bıçağa doğru eğdi. Morgane geriye doğru adım atarken Nicholina öne doğru ilerledi. “Ne kadar yazık.” Ansel’in yanağını okşamak için uzandığında eline vurdum ve aralarına geçerek mesafe koydum. Sırıttı. “Çok, çok yazık. O *senin* ailendi, değil mi Louise? Sana asla ihanet etmeyen tek kişiydi.”

Ona bakmadan kaşlarımı çattım. Dikkatim hâlâ, kurallar ve oyunlar hakkında gevezelik ederek yavaş yavaş gerilemeye devam eden Morgane’ın üzerindeydi. “Coco da yapmadı...” Ama Nicholina benim bilmediğim şeyleri biliyordu, Coco’nun ve... annesinin sırlarını. Bu sırlar benim de sırlarım olurken Nicholina afallamış ifademe, açık kalan ağzıma güldü. “Hayır.” Başımı iki yana salladım, soğuk bir şok dalgası sardı bedenimi. “Coco bunu asla...”

Morgane öne atıldı ve benim içimden geçirdiği bıçağı saplar-

ken tek yapabildiğim cıslımsız bir şekilde aralarında durmak oldu. Temasla formum dalgalandı. Çatlayan kemiğin sesi duyuldu. Ansel dizlerinin üzerine çöktüğünde ben de onunla birlikte düştüm, yaralı bedenini yakalamaya çalışarak düşüşünü hafifletmek için etrafına görünmez kollarımı sarsam da başarısız oldum. Hâlâ sersemlemiş hâldeydim. Hâlâ uyuşmuş hâldeydim. Kanı elbisemi ıslattı ve o anda... aklımı kaçırdım. “Belki de annenin öfkesini hak etmedin,” dedi Nicholina düşünceli bir şekilde, Morgane tünele fırlarken benim çığlıklarım geceyi sarsarken etrafımızda yavaşça daire çiziyordu, “ya da avcının nefretini. Ama *bu*” —heyecanla topuklarının üzerinde sıçradı— “işte bunu kazandın, Louise.”

Beni tutan ipleri acımasızca keserek, ona söylediğim sözleri tekrarladı.

“Dokunduğun her şeyi mahvediyorsun, Ansel. Bu kadar çaresiz olman çok *trajik*.” Kırt. Kırt. “Çocuk olmadığını söylüyorsun, Ansel ama *öylesin*.” Kırt. “Paltolarımızı ve çizmelerimizi giyip yetişkin taklidi yapan küçük bir çocuksun. Gülüp eğlenmek için yanımızda durmana izin verdik ama artık oyun zamanı bitti. Bir kadının hayatı tehlikede — *benim* hayatım tehlikede. Bunu berbat etmeni göze alamayız.”

Kırt, kırt, kırt.

Sanki hayatım onunkinden daha değerliymiş gibi.

Sanki onun hayatı hepimizinkine bedel değilmiş gibi.

O zaman bile biliyordum. Bizden katbekat iyi olduğunu biliyordum. Şimdiyse, yüzüne baktığımda gözleri kocaman açılmış ve ifadesizdi. Kan, saçlarını keçeletirmişti. Zarif boynundan aşağı damlıyor, paltosunun arkasını lekeliyordu. “Onu *seviyor* muydun, Louise?” Nicholina annemin alaycı sözlerini yineledi. “O güzel kahverengi gözlerdeki hayatın sönüşünü izledin mi?”

Neden ona söylememiştim ki? Neden ona son bir kez sarılma-mıştım?

Gözlerimi kapatarak dizlerimin üstüne çöktüm ve alnımı yanığına dayadım. Elbette onu hissedemedim. Hiçbir şey hissedem-

ırdım. Boğulmak böyle bir şey miydi? Ne kadar garip. Ağlayacak gücü bile bile kendimde bulamadım – ne Coco bıçağı Ansel'in kafatasından çıkardığında ne de Reid onun dudaklarını araladığında. Ne de Nicholina elinde yere atılan bıçakla tepemde dikildiğinde.

Beni öldürerek geçmişı değiştirmiş olmayacaktı.

Bir parçam zaten burada ölmüştü.

YÜZMEK

Reid

Çizmelerimin bağcıklarını çözmek ya da paltomun düğmelerini açmak için durmadım. Lou suya daldığında peşinden gitmek için harekete geçtim, su çoktan ayak bileğime geliyordu.

Arkadan boğuk bir hırıltı gürledi.

Kaskatı kesilerek sese döndüm. Bana bakan kehribar gözlerle karşılaştım. Beyaz kürkü ay ışığında parıltıyordu.

Sessizce küfrettim.

Siktiğimin köpeği.

Tüylerini kabartıp dişlerini göstere göstere patika boyunca yürüdü. Burnundan soluyarak başını salladı ve bir kez inledi. Bir kez daha. Gözleri sanki... bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi benimselerine dikildi. Biraz daha yaklaştığında bir bıçak çektim. Tedirginlikle "Bir adım daha atma," dedim ciddiyetle. Kulaklarını indirerek daha di daha yüksek sesle ve saldırganca tekrar hırladı, tek yaptığı da oldu. Coco'ya sordum, "O buraya nasıl geldi? Constantin nerede?"

"Boş ver." Aceleyle kendi çizmelerini çıkarırken bizim çatışmamızı izledi. "Hiçbir şeye zarar verdiği yok."

"Ne zaman başımıza bir felaket gelse o köpek orada oluyor. Kötü bir alamet..."

"Lou muhtemelen boğuluyor." Parmakları korsesinin bağcıklarına gitti. Hızlıca bakışlarımı çevirdim. "Kaldır kışını da buraya get."

Koku burnumuza aynı anda gelerek iklimiz de aynı anda havayı kokladık: Keskin ama tatlı bir kokuydu bu, esintide zar zor duyuluyordu. Burnum hâlâ tanıdık kokusuyla yanıyordu.

Büyü.

Benimki değil, Coco'nunki de değil. Bir başkasının. Bu da demek oluyordu ki...

Celie'nin çığlığı gecenin sessizliğini yardı. Buna karşılık, köpeğin kulakları yukarı doğru dikildi ancak sese doğru dönmek yerine suların içindeki bir noktaya sabit bir şekilde bakıyordu. Kanım dondu. Kararsızlık içinde —korkudan kök salmış hâlde— yeterince hızlı hareket edemedim. Ona engel olamadım.

Köpek olağanüstü bir hızla yanımdan geçerek doğrudan Efkârlı Sular'ın kalbine daldı.

İşte o anda karar vermek hiç zor olmadı.

Ben de peşinden daldım.

SON DİZE

Lou

Nicholina hemen saldırmadı. Gözlerimi kapalı tutmama rağmen manzara hâlâ ortak bilincimizi yakıp geçiyordu. Ben Ansel'in cesedinin üzerine kapanmış hâlde, ellerim umutsuzca omuzları sararken, Nicholina dumanların arasında bıçağı yavaşça kaldırıp üzerindeki Ansel'in kanına hayranlıkla baktı. Onun gözlerinden ne kadar acınacak hâle geldiğimi gördüm. Ve o da bundan haz duydu. İçimdeki bu korkunç acıdan, bu karanlık ve menfur zehirden haz duydu. Tıpkı onunkine benziyordu.

İşte o anda kendimi ayağa kalkmaya zorlamalıyım – savaşmak kaçmak, *bir şeyler* yapmak için. Eğer ayakta duramıyorsam da sürünmeliydim. Yumruklarımı kaldırmalı, kulaklarımdaki çınlamaya öfkeden deliye dönmeli, bıçağını sırtıma saplamadan önce yüzüne tükürmeliydim.

Ama bunların hiçbirini yapamadım. Kafamı bile kaldıramadım.

"Doğum günüm gelecek ay," dedi utangaç bir şekilde ama yine de şişeyi göğsüne bastırdı. Ateş, sessiz sevincine titrek bir ışık tutuyordu. "Daha önce hiç kimse..." Boğazını temizledi ve sert bir şekilde yutkundu. "Daha önce hiç hediye almamıştım."

Daha önce hiç doğum günü hediyesi almamıştı.

"Herkesin beni korumaya ihtiyaç duymasından bıktım usandım. Artık kendimi koruyabilmek istiyorum, hatta..." Kaşlarını daha da çatıldığında iç çekti ve yüzünü ellerine gömerek avuçlarıyla gözlerini

avuşturdu. Sadece gruba katkıda bulunmak istiyorum. Artık beceriksiz bir aptal olmak istemiyorum. Çok şey mi istiyorum? Ben sadece... yük olmak istemiyorum."

Yük.

"Sana bakıp duruyor." Ansel başıboş bir ağaç köküne takılarak az kalsın yüzüstü kara çakılıyordu. Absalon zarif bir şekilde yolundan çekildi.

"Tabii ki bakıyor. Tartışmaya kapalı bir güzelliğim var. Ete kemiğ**ğ** bürünmüş bir başyapıtım."

Ansel alayla güldü.

"Pardon?" Gücenerek onun olduğu tarafa kar tekmelediğimde tekrar yuvarlanacak gibi oldu. "Sanırım dediklerini yanlış anladım. Doğru cevap şu olacaktı, 'Kutsal Tanrıça, elbette güzelliğiniz Cennet'ten kutsal bir armağan ve biz ölümlüler sadece yüzünüze bakabildiğimiz için bile kutsanmışız sayılırız.'"

"Kutsal Tanrıça." Şimdi ceketindeki karı temizlerken daha gür bir kahkaha attı. "Tabii."

Şimdi nefes nefese, yarı gülerek yarı hıçkırarak ileri geri sallanıyordum, buna bir saniye daha dayanamayacaktım – göğsümde bir zamanlar Ansel'in olduğu bu koca, dipsiz boşluğa dayanamayacaktım. Estelle'in, annemin, Manon'un, babamın, Coco'nun, Beau'nun ve hatta Reid'in olduğu. Bir zamanlar *ben de* oradaydım. Mutlu, tek parça ve sağ salım. Ne olmuştu? Ne olmuştu da iş buraya gelmişti? Şüphesiz, bu hayatı hak edecek hiçbir şey yapmamıştık. Ansel gibi biri bile çabalarının ve iyiliğinin karşılığında yalnızca ihmal, yalnızlık ve acı görmüşse, geri kalanımızın nasıl bir umudu olabilirdi? Yalan söylemiş, öldürmüş ve aldatmıştım –ruhumun her bir zerresini parçalamıştım— yine de buradaydım, hâlâ ayaktaydım. Ansel bundan daha iyisini hak ediyordu. Bundan *daha fazlasını* hak ediyordu, verdiği**ğ**nden çok daha fazlasını. Başka zaman olsa, tüm bu yaşananların adaletsizliğine, anlamsızlığa çığlık atıp öfkelenirdim ama artık hiçbir miktardaki öfke hiçbir şeyi değiştiremezdi. Hayat böyleydi.

Ve Ansel ölmüştü.

Başka bir gün, başka bir hafta, başka bir ay, kaçınılmaz olarak kollarımda tuttuğum cansız beden Reid'in ki olacaktı ya da Coco'nunki Beau'nun öz babası muhtemelen onu öldürecekti, tıpkı kendi annemin de eninde sonunda beni öldüreceği gibi. Bu hikâyenin *gerçekten* tek bir sonu vardı. Aksini düşünecek kadar aptaldım. Çok aptal ve *sağ*

Üzerime eğilip, "Çabuk olacak," diye fısıldayarak yalan söyledi Nicholina. Parmakları başımın arkasını okşadı ve saçları yanağımı gıdıkladı. Etrafımızda, tüm mağara siyah aleve yenik düştü. "Acısız Onu yakında göreceksin, küçük fare. Ona senin için tam olarak ne anlam ifade ettiğini söyleyebilirsin."

Ama şimdi ölürsem, onun ölümünün bir anlamı kalmayacaktı.

Gözlerim bu acımasız gerçekliğe açıldı ve hissizce önümdeki alevlere baktım. Ansel daha iyisini hak ediyordu. Kendime acı mamdan daha fazlasını hak ediyordu. Gücümün son kalıntılarını—hiç şüphesiz son damlalarını—toplayarak başımı kaldırdım. Nicholina bıçağını kaldırdı. Gözlerimiz senkronize bir kalp atışımız boyunca buluştu.

Sonra tünelde bir şeyler hareketlendi.

Arkamızı dönmeden önce ikimizin de suratında sersemlemiş bir ifade belirdi. Coco'nun ateşi, anıdaki herkesi o tünele sürüklemişti ve hiçbirini tekrar ortaya çıkmamalıydı. La Mascarade des Crânes'den sonra hepimiz doğruca Léviathan'a kaçmıştık. Birileri geri gelmiş olabilir miydi? Ansel'in cesedi için dönmüş olabilirler miydi? Bu düşünceyi ânında bastırdım. Birisi mucizevi bir şekilde lanetli ateşi geçmiş *olsa* bile, bu *benim* anımdı. Morgane'in peşine düştüğüm anda bitmeliydi. Peki neden bitmemişti?

Dumanın içinden beyaz bir köpek çıkageldi.

Nicholina ona dişlerini gösterdi ve köpek dönüşmeden hemen önce bir sarsılmayla bir şeyi idrak etmemi sağladı. Ayakta olsaydım dizlerimin bağı çözülürdü. Bunun yerine, yavaşça dizlerimin üzerinde yükseldim, kulaklarımdaki çınlama derinleşerek çağılayan bir sese evrildi. Kan, umut ve korku gümbürdüyordu kulaklarımda. Bu yaşanıyor olamazdı. Bu *gerçek* olamazdı.

Ansel sallana sallana bana doğru yştrşdş.

"Merhaba Lou." Afallamış ifadem karşısında, daha önce bin kez suratında beliren ve bin kez daha belirmesini istediğim aynı utanç-
çak sızıyla gülmüşedi. Altın püşküllş ve dşğmeli, pudra mavisi ter-
temiz bir palto giyiyordu –bu aşinalık kalbimi sızlattı– ve ellerini
pantolonunun ceplerine sokmuştu. Ebedi bir er. Ne saçı ne de teni
kanla lekelenmişti ve kahverengi gözleri karanlıkta bile parlıyordu.
"Beni özledin mi?"

Ona uzun bir süre baktım, sertçe yutkundum. Ve sonra...

"Ansel." İsmiini söylerken sesim çatladı.

Yanıma gelip ayağā kalkmama yardım etmek için uzun ince eli-
ni uzatırken bakışları yumuşadı. Nefes almaya cesaret edemeyerek
tereddütle elini kabul ettim ve sıcaklığı karşısında hayrete düştşm.
Yaralı vücuduna baktığında gülümsemesi hafifçe soldu ve başını iki
yana salladı. "Burada ne arıyorsun, Lou?"

Hâlâ bir cevabım yoktu.

Ancak bir önemi de yoktu, zira Nicholina şoku atlatmıştı. Çılgın
bir isteriyle sevinç dolu bir çığlık atarak neşeyle geriye doğru sen-
deledi. "Ah, yavru fare. Küçük serçeparmak, köpek yavrusu." Sonra
ifadesi sertleşti. "Ne zaman pes etmesi gerektiğini bilmeyen çocuk."

Ansel, Nicholina'nın bakışlarına aynı derecede düşmanlıkla
karşılık verdi, parmakları hâlâ benimkileri tutuyordu. "Kimsenin
pes ettiğı yok."

Nicholina ansızın saldırıp bıçağını ona sapladı ve Ansel bana
göz kırparak gözden kayboldu. Yok olmasıyla kalbim duracak gibi
oldu. Nicholina onu bulmak için döndüğünde –bıçağını dumanın
içine savuruyor, küfürler yağıdırıyordu– Ansel onun arkasından ses
çıkarmadan tekrar ortaya çıktı ve omzuna dokundu. Nicholina'nın
aklı başından gitti.

Beklenmedik bir kahkaha kopardım.

Ansel tekrar sırıttı.

Hızlı bir şekilde toparlanan Nicholina bu sefer daha sert ve
daha hızlı bir şekilde bir kez daha vurdu. Ansel hareket etmedi ama

bıçağının onu delmesine izin verdi — fakat onu deldiği falan ~~mi~~ ~~tu~~. Göğsünden bir santim uzakta *kalakaldı*, sanki Nicholina ~~hiç~~ ~~görünmez~~ bir tuğla duvara saplamış gibi havada sıkıştı. Ansel'in sırtışı genişledi. "Beni öldüremezsin. Ben zaten ölüyüm."

"Ölülerden korkmuyorum," diye hırladı Nicholina.

Ansel daha da yaklaştı. "Muhtemelen korkması gereken ~~tek~~ ~~hiç~~ sensin. Son zamanlarda bazı düşmanlarınla tanıştım, Nicholina — parçalanmış ruhlar, intikamcı cadılar ve hatta kralın birkaç çocuğuyla. Hepsi seni bekliyor."

Ansel'e biraz daha yaklaştım, kolumu onunkine geçirdim ~~ve~~ sözleriyle omurgamdan aşağı inen ürperti dalgasını görmezden geldim. Sözlerindeki kesinliği de. Bunun yerine göğsümdeki coşku-
lu karıncalanmaya, uzuvlarıma yayılan sıcaklığa odaklandım. Koltu benimkinin üzerinde somut hissettiriyordu. Gerçek. Deneseydim bile sırtışıma bastıramazdım. Ki böyle bir niyetim yoktu. "Bahse girerim senin için türlü türlü eğlence planlamışlardır."

Sonra başını yana eğdi. "Eğlence demek az kalır."

"*Yalan* söylüyorsun." Nicholina tekrar fırladı ve Ansel önüme geçerek bıçağını engelledi. Hareketinde, hayattayken asla elde edemediği bir tür zarafet ya da belki de özgüven taşıyordu. Büyülenmiş, aşırı derecede meraklı bir şekilde —ve göğsümde ağırlık yapan başka bir duyguyla— bıçağı havadan aldım, geriye doğru iki adım attım ve Ansel'e fırlattım.

Tereddüt etmeden yakaladı —hatta *bakmadan*, küstah hergele— ben de kendime engel olamayarak tekrar güldüm. Yanakları kızardığında göğsümdeki o ağır his bir nebze azaldı. "Bu ilginç bir gelişme," dedim.

"O dediğinden çok var." Bıçağı elime geri koymadan önce bir kaşını kaldırdı. Nicholina bıçağı almak için fırlasa da bana ulaşmak için onu geçemiyor gibiydi. Ansel'in ördüğü duvar sapasağlamdı Nicholina'nın çabalarını görmezden geldi, ben de aynısını yaptım. "Tanıdığım Lou pes etmezdi," diye usulca devam etti. Sırtışım karıboldu. "Savaşır ve kazanırdı."

Kendi sözlerim neredeyse hiç duyulmuyordu. Uyuşmuş dudaklarla konuştum. "Sen olmadan yapamaz."

"Bana hiç ihtiyacım olmadı, Lou. Benim sana ihtiyacım olduğu gibi değil."

"Bak şimdi ne hâldesin." Gözlerimi kapattım, yanağımdan aşağı büyük bir damla gözyaşı süzüldü. "Çok üzgünüm, Ansel. Seni — seni korumalıyım. Benimle gelmene *asla* izin vermemeliydim."

"Lou."

Çenem titredi.

"Lou," diye tekrarladı, sesi yumuşaktı. "Bana bak. Lütfen." Hâlâ bakmadığımda Nicholina'ya tamamen sırtını döndü ve beni kendine çekerek sarıldı. Kollarım kendi iradeleriyle onun ince gövdesine dolandı ve titreseler de onu sıkıca sardılar. Sımsıkı. Sanki onu bir daha asla bırakmayacaklarmış gibi. "Korunmak *istemedim*. Sana yardım etmek istedim..."

"Ettin de..."

"Ettiğimi biliyorum," dedi kesin bir dille ve geri çekilmeden önce beni bir kez sıktı. Kollarım hâlâ ona dolanmış hâldeydi. Onları sırayla üzerinden çekerek kendini nazıkçe benden sıyırdı, artık eskisinden daha güçlüydü. Güçlü, zarif ve kendinden emin. Bir gözyaşı daha döküldü. "Ve sana tekrar yardım edeceğim." Başıyla, görünmez bariyere karşı debelenen Nicholina'ya işaret etti. "Onu öldürmek zorundasın."

"Denedim."

"Daha iyisini yap." Bıçağın kabzasını saran parmaklarımı sıkıca kavradı. "Kolunu yaralamak yetmeyecek. Sular ikinizin de yüzeysel yaralarınızı iyileştirdi. Onu boğamayacaksın da." Omzunun üzerinden Nicholina'nın öfkeden kudurduğu yere baktı, neredeyse görünmezdi ve sıcak kahverengi gözlerinden bir acıma parıltısı geçti. "Duygularıyla çok uzun süre yaşadı. Artık onlara karşı hissizleşmiş durumda."

"Oğluna karşı hissiz değil."

Tekrar bana bakmak için döndü. "Onu yavaşça öldürmeyi mi tercih edersin? Ona acı çektirmeyi?"

"Hayır." Kelime dudaklarımdan istemsizce döküldü. İçinde yatan gerçeği fark edince kaşlarım çatıldı. Yaptığı iğrenç şeylere rağmen —bana, Etienne'e, Tanrı bilir başka kimlere— o lavanta tarlasında Mathieu'ya duyduğu özlemi, çaresizliği, umutsuzluğu ve utancı aklımdan çıkaramıyordum. Korkuyu. *Bunu yapamayız*, demişti La Voisin'a. *Çocuklar olmaz*. İçimdeki nefret midemden yükselerek boğazımı yakıp geçti. Yine de yapmıştı. Yine de onları öldürmüştü. Ve belki de bu onun için başlı başına bir cezaydı.

"Ben de mi hayalet olacağım, maman?"

Asla.

"Bence..." Kelimleri sessizce söyledim, düşüncelerimi dile getirmekte zorlanıyordum. "Bence yeterince acı çekti." Parmak eklemelerim bıçağın etrafında kasıldı. "Ama bu onu kalıcı olarak öldürmeyecek, değil mi? Bedeninin Şato'da olduğunu söylemişti."

"Öğrenmenin tek bir yolu var."

Kolunun bir hareketiyle bariyer çöktü ama Nicholina bize hemen saldırmadı. Gözleri kısıldı, ben yaklaşırken aniden ihtiyatlı bir şekilde geriye doğru hızlı adımlar attı. Kararlılığımı hissetti. Bu onu korkutmuştu. Aldırmadan hedefime ilerlemeye devam ederken onun en kolay kaçış yolu olan tüneli kapamak için yerimi değiştirdim. İnanılmaz bir hızla kaçmasına —daha da hızlı çalım atmasına— rağmen yine de ortak bir bilince sahiptik ve her adımına ayak uyduruyordum. Ansel, siyah duman ince gövdesinin etrafında dalgalanırken sessizce dansımızı izledi.

Çok uzun sürmedi. Şimdi değil. Ansel arkamdayken değil.

Nicholina inanılmaz derecede yalnızken değil.

Nicholina'nın üçüncü blöfünü sezerek bileğini yakalayıp onu taştan duvara kısırdım. Alevler duvarın yüzünü sarmıştı ama ikimiz de sıcaklığını hissedemiyorduk. Kolumu boğazına dayadım. Suratımı tırnaklamaya kalktı ama Ansel ortaya çıkarak ellerini yakaladı ve onları kolaylıkla zaptetti. Bunun karşılığında Nicholina tıslayarak, tükürerek belini öne doğru büktü —gözleri korkuyla alev alevdi ve yuvalarında dönüyordu— ama bıçağı kaldırdığımda kıpır-

danmayı beklenmedik bir şekilde kesti. Bakışlarını gözümde dikti ve kaçırmadı. bilincimizde tek bir isim yankılandı.

Mathieu.

Derin bir nefes aldım ve bıçağı indirdim.

Midem bulandırıcı, ağır bir hareketle kaburgalarının arasından kaydı ve onu orada, tam kalbinin üzerinde bıraktım. Bedeni kollarmıza yığılırken gözlerini kırpmadan bana baktı. "Üzgünüm," dedim. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum.

Son kesik bir nefesle beni tuttu ve fısıldadı, "Ölümler hatırlanmalı ama ben hatırlıyorum." Hayat ışığı sonunda onları terk ederken bakışlarımız tekrar buluştu. "Her şeyi hatırlıyorum."

Ellerimizden kayarak siyah bir sise büründü ve yok oldu.

İkimiz de onun kaybolduğu yere baktık.

O saniyelerde, kulaklarımızı alevlerin çatırdamasına ve taş gümbürtülerine sağır eden bir hüznün çöktü üzerimize. Yakında tüm amfityatro çökecekti. Umursayacak gücü kendimde bulamadım. Ben Ansel'e bakarken ve o da üzgün, küçük bir gülümsemeyle bana karşılık verirken boğazımda bir şey düğümlendi.

"Hele şükür." Sertçe yutkunarak kendimi gülmeye zorladım. "Çok büyük bir baş belasıydı."

Bu ifade çok hafif kalırdı.

"Teşekkür ederim," diye devam ettim, şimdi geveliyordum. "Bir dahaki sefere gerçekten sana zırh temin etmeyi düşünmeliyiz. Düşünsene – beyaz bir ata biniyorsun, ağır çekimde miğferini çıkarıyor ve tüm o muhteşem saçları rüzgârda savuruyorsun." Boğazımdaki yumrudan kurtulamayarak tekrar yutkundum ve –aynı zamanda ona bakamıyordum– başımı eğdim. "Coco buna bayılırdı. Hatta muhtemelen Beau bile." Alevler artık cesedini tamamen sarmıştı. Midem ağzıma geldi ve taze gözyaşları gözlerime dolarken bakışlarımı kaçırdım. Şüphesiz, *burası* Cehennem'di ama buradan ayrılabilecek gücü kendimde bulamıyordum. Ayaklarım kök salmıştı. Biz orada durdukça, midemin derinliklerinde anlaşılmaz bir güç ka-

simam gereken bir yara acıllığıyla bent çekistirmeye başladı ama yine de çekimine direndim. Çünkü beni buradan götürerekti. On-
dan uzaklaştıracaktı. Bunu, bu ânın öyle ya da böyle sona ermesi
gerektiğini bildiğim kadar iyi biliyordum.

Ama henüz değildi.

Gözünden hiçbir şey kaçmıyordu, bıkkınlıkla başını iki yana ca-
ladı. "Tekrar soruyorum, Lou... burada ne arıyorsun?"

Omzumu onunkine vurdum. "Bilmen gerekir. Görünüşe göre
bizi takip ediyorsun, şeyden beri... şeyden..." Sözcükler dilimde ya-
lup gitti ve tekrar denedim. "O zamandan beri..." Siktir. Bakışlarımı
bir kez daha yere çevirdim ve ânında bundan pişman oldum. Cere-
di hâlâ ayaklarımızın dibinde yanıyordu. İki kere siktir.

"Öldüğümünden beri mi?" diye tamamladı yardımsever bir şekilde.

Gözlerim onunkilere çevrildi ve yüzümdeki ifade silindi. Tam
bir pisliksin."

Bu sefer o bana omzuyla vurdu ve yeniden sırttı. "Kelimeleri
söyleyebilirsin, biliyorsun. Beni daha az ölü yapmayacaklar."

Ona ufak ufak vurdum. "Şunu söylemeyi kes..."

"Neyi? Hakikati mi?" Ellerini iki yana açtı. "Neden bu kadar
korkuyorsun?"

"Korkmuyorum."

Bana samimi bir bakış attı. "Bana yalan söyleme. Diğer herkese
yalan söyleyebilirsin ama seni iyi tanıyorum. Sen benim en iyi arka-
daşımsın. Son birkaç haftadır seni takip etmeseydim bile, tanıdığım
en korkmuş insanlardan biri olduğunu bilirdim."

"Herkes ölümden korkar," diye mırıldandım huysuzca. "Aksini
söyleyen sarhoştur." Elimde olmadan gözlerim tekrar cesedine kay-
dı. Midem bir kez daha ağzıma geldi. Ansel'le sınırlı bir sürem ka-
mıştı ve ben burada durmuş, derme çatma cenaze ateşinin yanında
onunla tartışıyordum. Belki de bu sular beni hiç iyileştirmemişti.
Belki de içimde kırılan her neyse onarılamazdı.

Sert sözlerine, yeni gerçekliğimizdeki ısrarına rağmen parma-
ğıyla nazikçe çenemi kaldırdı. Kaşları endişeyle çatılmıştı. Hâlâ

armı Ansel'di. "Üzgünüm. Seni üzüyorsa bakma." Daha yumuşak bir tonda lafına devam etti. "Kimse ölmek istemez ama ölüm hepimizin kapısını çalar."

Alayla güldüm. Kızgın, çirkin bir sestti bu. "Bana bu saçmalıklarla gelme. Klişelere karnım tok."

"Bunlar klişe değil." Elini indirerek geri adım attı ve kendime engel olamadım. Bir kez daha aşağı baktım.

"Elbette öyleler." Sıcak yaşlar gözlerime dolup taşarak yakıcı izler hâlinde yanaklarımdan indi. Onları öfkeyle sildim. "Ölüm mutlu bir son değil, Ansel. Hastalık, çürüme ve ihanetten ibaret. Ateş ve acı ve" —sesim çatladı— "ve asla veda edememekten."

"Ölüm bir son değil, Lou. Sana anlatmaya çalıştığım şey de bu. Aksine başlangıcın ta kendisi." Daha kısık bir sesle ekledi, "Çok uzun zamandır korku içinde yaşıyorsun."

"Korku hayatta kalmama yardım etti," diye tersledim.

"Korku seni yaşamaktan alıkoydu."

Cesedinden, alevlerden, bakışlarındaki bilge parıltıdan uzaklaştım. "Sen..."

Ancak elini sallayarak lafımı bitirmeme izin vermedi. Önümüzde duran sahne —dumanı savuşturur gibi basitçe— dağıldı ve onun yerine bir başkası oluştu: çatırdayan bir ocak, pürüzsüz bir taş zemin ve pırıl pırıl ahşap bir masa. Üstünde bakır tavalar asılıydı ve okaliptüs saksıları pencere pervazının uzak köşesine dizilmişti. Yıldız ışığıyla aydınlanan camlarının ötesinde kar taneleri düşüyordu.

Reid fırından bir pişirme taşı çıkardı, üstündeki tarçınlı çörekler cızırdıyor ve dumanları tütüyordu. Onları hafifçe yakmıştı, üstleri biraz fazla kahverengiydi ama yine de sırtarak ve sıcaktan kızarmış bir hâlde —kendisinden fevkalade memnundu— bana döndü. Coco ve Beau masanın etrafında oturmuş, kremaya benzeyen bir şey karıştırıyorlardı. Vanilya ve baharat kokusu sarmıştı havayı.

Yanlarındaki sandalyeye çöküverdim, elim kolum titriyordu. Son boş koltuğa da Ansel geçti.

Mest olmuş bir hâlde, Beau'nun taşın üzerinden bir çörek alıp

doğrudan kremaya batırmasını ve tek kelime etmeden bir kâğıt olarak ağzına tıkmasını izledim.

"Bunlağ yonmuş." diye isyan etti. yüzü hoşnutsuzlukla yarı-
şırken. Ya da belki acıyla. Çöreklerden ve dolayısıyla acık ağzından
hâlâ buhar çıkıyordu. Coco gözlerini ahartıyla devirerek Beni'nin
nefesini yüzünden savuşturdu.

"İğrençsin."

"Ve sen de" –Beau sertçe yutkundu, Coco'nun sandalyesinin
arkasını tutarak onu kendine yaklaştırdı ve sırtarak eğildi. "Çok
güzelsin." Coco alayla gülerek onu itti ve kendine ayırdığı iki çörek
kremayla kapladı.

Ansel olan biteni şaşırtıcı derecede memnun bir gülümsemeyle
izliyordu.

"Neredeyiz biz?" Bir nefes aldım, odayı şöyle bir inceledim.
Ocağın yanında kıvrılmış kara bir kedi vardı ve uzakta –belki var.
odada, belki yan evde– bir kadın ve kızı tanıdık bir şarkı söy-
yorlardı. Çocukların bağırışları ve kahkahalarının yanı sıra, dört-
kuka oyununun sesleri aşağıdaki sokaktan yukarı yankılanıyordu.
"Daha önce buraya hiç gelmemiştim."

Yine de burada... tanıdık bir his vardı. Sanki neredeyse han-
yabildiğim bir rüya gibi.

Reid, amacına odaklanmış bir şekilde uzman bir hassasiyetle
iki çöreğin üzerine bana vermeden önce krema gezdirdi. Chasse-
paltosunu giymiyordu ve göğsünde de palaskası yoktu. Çizmeler
ön kapının yanında düzgünce duruyordu ve orada –sol elinin dör-
düncü parmağında– sade bir altın yüzük ateş ışığında parlıyordu.
Bakışlarımı kendi parmağımdaki sedef yüzüğe çevirdiğimde ka-
bim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. "Cenner'teyiz tabii ki." dedi
Reid yavaş, şehvetli bir sırıtışla. Hatta göz bile kırptı.

*Sana doğrusunu söyleyeyim, bugün benimle birlikte Cenner'e
olacaksın.*

Ona inanmazlıkla baktım.

Coco ben daha dokunamadan çörekleri kaparak kremanın yan-

sını Reid'in şaheserinin üzerine döktü. Reid'in aniden çatılan kaşlarına sırtarak onları bir kez daha bana doğru itti. Gözleri artık aklıyla parlamıyordu. Ve ıstırapla. "İşte. Onları düzelttim."

Ansel masanın altından elimi sıkı. "İstedğin buydu, değil mi? Doğu Yakası'nda ailenle birlikte yaşadığın bir yuva?"

Ağzım bir parça açılmış olabilirdi. "Sen bunu nereden?.."

"Senin için biraz uysal, değil mi?" Beau gözlerini kısarak odaya baktı. "Seni çilek ve çikolatayla besleyen çıplak adamlar yok" –Reid ona ölümcül bir bakış attı– "altından dağlar ya da şampanya çeşmeleri de."

"O senin Cennet anlayışın, Beau." Coco tatlı tatlı gülümsedi. "Ve berbat bir klişe."

"Ah, hadi ama. Dans eden ayılar ve ateş yutan hokkabazlar gibi taşkın bir şey beklemediğini söyleme bana." Beau ocağın başında mırılayan kediye süzerken kaşlarını çatı. "Yoksa bu?.. Bana bunun Absalon olmadığını söyle."

Aşağılayıcı ses tonuna sinirlendim, "Ne var? Onu özlüyorum."

Reid inledi. "O huzursuz bir ruhtu, Lou. Evcil hayvan değil. Gittiğine sevinmelisin."

Coco ayağa kalkıp yakındaki bir dolaptan bir deste kart çıkardı. Hareketin aşinalığı, samimiyeti –sanki tam olarak bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibiydi– beni tedirgin etti. İkimizin hiçbir zaman gerçek bir yuvası olmamıştı ama burası, sevdiklerimizle çevrili bu yer, tehlikeli bir şekilde buna yakın hissettiriyordu.

Farklı bir dünyada, Florin ve Morgane'in kızı Louise Clément olabilirdim. Belki de birbirlerini severler, birbirlerine taparlardı ve Doğu Yakası'ndaki evimizi tarçınlı çörekler, okaliptüs saksıları –ve çocuklarla– doldururlardı. Bir sürü çocukla... Mutlu olabilirdik. Bir aile olabilirdik.

Aile. Toz ve ölümle çevrili yeraltı mezarlarında bu başıboş bir düşünceydi. Basit, aptalca bir hayaldi. Ancak şimdi bakışlarımı Co-co'dan Reid'e, sonra Beau'ya çevirirken göğsüme bir ağırlık saplandı. Ve tabii Ansel'e. Belki anne, baba veya erkek ya da kız kardeşler bu-

lamamıştım ama ne olursa olsun bir aile bulmuştum. Onlarla masamda otururken –yuvamda– o hayal o kadar da aptalca görünmüyordu.

Ve onu istedim. Umutsuzca.

“Asla bilemezsin.” Coco çekmeceyi kapatırken kayıtsızca cevap silkti. “Belki Absalon huzur bulmuştur.”

Huzur.

Bıkkın bir iç çekişle Beau yanıt olarak bir tarçınlı çörek daha aldı.

Ancak Ansel’in gözleri benimkilere kilitlendiğinde ve sahnenin hafifliği kaybolduğunda kelimenin etkisini üzerimden atamadım. Ateş ışıği bile kararmış gibiydi. Ve midemdeki o çekim tüm gücüyle geri döndü. Ancak bu sefer tam olarak nereye gittiğini anlayamadım. Bir kısmı beni bu yerden, Ansel’den uzağa çekiyor gibiydi ama diğer kısmı... Başımı yana eğerek daha yakından inceledim.

Diğer kısmı beni ona doğru çekiyor gibiydi.

Bir siren çağrısı misali.

Bir kez daha hüzünlü bir şekilde başını iki yana sallayarak öne doğru eğildi. Ansel’in sesi fısıltıya dönüştü. “Hayır, Lou.”

Beau parmağını kaldırarak suçlayıcı bir şekilde aramıza işaret etti. “Kesin şunu. Sır saklamak yasak.”

Coco yerine döndü ve desteyi böldü. Kartlar onun usta parmakları arasında akıyordu. “Fısıldamalarından nefret ediyorum.” Coco’nun gözleri Ansel’e çevrildi ve şakayla karışık ekledi, “Onun en iyi arkadaşı benim, çok teşekkürler. Eğer biriyle fısıldaşacaksa, o ben olmalıyım.”

“O ben olmalıyım.” Reid kollarını kavuşturdu, gözleri Coco’nun elindeki desteye odaklanmıştı. “Ve onu gördüm.”

Coco pişmanlık duymadan sırtarak kartı kolundan çıkardı.

“Ben iyiyim, Lou,” diye devam etti Ansel usulca, onları görmezden gelerek. Yeniden isyan etmeye başladıklarında onlardan tarafa bakmadı. Çenem titremeye başladığında –oda gözyaşlarımdan bulanıklaştığında– sırtımı okşamak için elini kaldırarak beni teselli etti. “Ben iyiyim. Sen de iyi olacaksın.”

Gözyaşları şimdi ardı ardına hızla dökülüyordu, dudaklarımda-

ki tuzlu tatlarını alabiliyordum ve tüm vücudum titriyordu. Kendimi onun yüzüne bakmaya, onu ezberlemeye zorladım – gözlerinin rengini ve gülümsemesinin şeklini, sesinin tınısını ve kıyafetlerinin güneş ışığına benzeyen kokusunu. Saf güneş ışığı. İşte bu Ansel'di. Hep en sıcakımız. "Gitmeni istemiyorum."

"Biliyorum."

"Seni bir daha göreceğ miyim?"

"Umarım uzun bir süre görmezsin."

"Seninle gelemey miyim?"

İşte o zaman Ansel bir tarot oyunu oynamaya başlayan Reid, Coco ve Beau'ya baktı. Coco ilk hamleyi yaptığında Beau sakınmadan küfretti. "Gerçekten bunu mu istiyorsun?" diye sordu Ansel. *Evet*. Başımı iki yana sallamadan önce bu kelimeyle boğuldum, yüzüme sıcak basmıştı ve hâlim sersefildi. Tekrar gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm." Yine de ayağa kalkmak için hiçbir hamle yapmadı, ihtiyacım olduğu sürece benimle oturmaktan memnundu. Beni gitmeye zorlamayacağını fark ettim. Bu benim kararım olmalıydı.

Midemdeki çekim güçlenerek daha da ısrarcı bir hâl aldı. Omuzlarım titrerken bu hisse karşılık yumruklarımı sıktım ve başımı eğdim. Henüz değil. *Henüz değil henüz değil henüz değil*. "Seni öylece bırakıp gidemem ki. Bunu yapamam. Bir daha – bir daha asla yüzünün kızardığını göremeyeceğim. Sana 'Koca Memeli Liddy'nin geri kalanını asla öğretemeyeceğim ve asla Pan'a gidemeyeceğiz ya da Jean Luc'un yastığına gizlice örümcek koyamayacağız ya da *La Vie Éphémère*'i birlikte okuyamayacağız. Benimle okuyacağına söz vermiştin, hatırlıyor musun? Ve sana yaşadığım çatı katını hiç gösteremedim. Hiç balık tutmadın..."

"Lou." Kafamı kaldırdığımda artık gülümsemedi. "Huzur bulmaya ihtiyacım var."

Huzur.

Kelimeyi sertçe yutkundum, gözlerim yaşlı ve şişti.

* (Fr.) Fani Dünya –çn

Huzur.

Dilimde yabancı ve garip hissettiriyordu. Acı.

Huzur.

Ama... göğsümdeki sızı üç katına çıktı. Aynı zamanda doğru hissettiriyordu. Usulca nefes vererek gözlerimi kararlılıkla kapattım. Hayatımda kaç kez yanlış yaptığımı sayamazdım –ve birkaçından pişmanlık da duymuştum– ama Ansel için doğru olanı yapacaktım. Artık ait olmadığı bir dünyada hapsolmuş, huzursuz bir hâlde beni takip ederek bir dakika daha geçirmeyecekti. Hatalarımı daha fazla düzeltmeyecekti. İlk etapta nasıl buralarda kalmayı başardı –bu onun seçimi miydi yoksa benim seçimim miydi– bilmiyordum ama onu burada tutamazdım. Sonunda ona ihtiyacı olanı verecektim. Hak ettiği şeyi.

O, huzur bulmayı hak ediyordu.

Hissiz bir şekilde başımla onaylayarak midemdeki çekimin beni ayağa kaldırmasına izin verdim. O da benimle birlikte kalktı ve etrafımızdaki sahne dalgalar hâlinde dönmeye ve kaymaya başladı. “Bunlardan herhangi biri gerçek miydi?” diye sordum Reid, Coco ve Beau sulara aldırmadan kart oyunlarına devam ederken. Omuzlarımdaki basınç arttı. “Yoksa boğulup her şeyi hayal mi ettim?”

Ansel’in gözleri parıldadı. “Sanırım ikisinden de biraz.”

Kıyırdamak istemeyerek öylece birbirimize baktık.

“Bence...”

“Çok komik...”

“Önce sen,” diye ısrar ettim.

İfadesinde bir parça efkâr belirdi. “Rica etsem... gitmeden önce... bana son dizeyi söyleyebilir misin?” Boynunu ovuşturdu, utangaç hâline geri dönmüştü. “Eğer istersen yani.”

Sanki başka bir seçeneğim varmış gibi.

“Bebeklerine dediler Abe,” ağlamaklı bir kıkırdamayla şarkıyı söyledim, “kardeşi de Yeşil Gabe. Sonra Belle, Adele ve Hevesli Kate. Yakında ciyaklamaya başladı düzinelercesi, ama yine de düzüşmeye devam etti ikisi, incili kapıların dışında bile.”

Yüzü o kadar canlı bir kırmızıya büründü ki ona dair her anımla varışındı ama yine de ağız kulaklarına varmıştı. "Bu çok uygunsuz."

"Elbette öyle," diye fısıldadım. "Bu bir taverna şarkısı."

Gözleri artık ısıt ısıt parlıyor, kendi yaşlarıyla dolup taşıyordu. Yine de sırttı. "Hiç tavernaya gittin mi?" Gülümsemekten canım vanarken başımla onayladığımda göğsüme *ağrı üstüne ağrı* saplandı ve dehşet içinde başını iki yana salladı. "Ama sen bir *kadınsın*."

"Bu kilisenin dışında koca bir dünya var. İstersen sana gösterebilirim."

Sırtışı yavaş yavaş soldu ve yanağıma dokunarak alnıma bir öpücük kondurmak için eğildi. "Teşekkür ederim, Lou. Her şey için."

Evin son köşesi de karardığında, midemdeki çekim iyice derinleşip yanmaya başladığında çaresizce bileğini tuttum. Omuzlarımdaki basınç arttı ve kulaklarım patlayacak gibi oldu. Bağırışlar bilincimin yoğun sisine nüfuz ediyor, su altından geliyormuş gibi her yerde yankılanıyordu. "Nereye gideceksin?"

Coco'nun masamızda oturduğu, kartları karıştırdığı ve güldüğü yere baktı. İfadesindeki efkâr geri döndü. "Veda etmem gereken biri daha var."

Göğsümdeki yanma hissi dayanılmaz bir hâl aldı. Buz gibi iğneler cildimi deldi. "Seni seviyorum, Ansel."

Dalgalar gerçekten de şok edici ve acımasız bir biçimde üzerimize inerken görüşüm bulanıklaştı. Beni ondan uzaklaştırsalar da gülümsemesini öldüğüm güne kadar hatırlayacaktım. Tekrar göreceğim güne kadar. Parmakları benimkilerin arasından kaydı ve geriye doğru sürüklendi, karanlıkta bir deniz feneri gibiydi. "Ben de seni seviyorum."

Bacaklarımdan güç alarak yukarı doğru yükseldim.

Korkuya doğru.

Acıya doğru.

Hayata doğru.

BAŞKA BİR DESEN

Reid

Suyun yüzeyine birlikte çıktık. Sular altın sarısı ve çilli suratından süzülüyordu, saçları uzun ve kahverengiydi. Lou güçlükle nefes alırken gömleğimi kavradı ve sonra yüzünü gökyüzüne çevirip sırttı. O berrak mavi-yeşil gözler benimkilerle buluştu ve sonunda konuştu. “Cebinde bir şey mi var, Chass yoksa beni gördüğüne mi sevindin?”

Kendime engel olamadım. Başımı arkaya atıp güldüm.

Onu yüzeyin altında sürüklenirken bulduğumda –bedeni hareketsiz ve soğuktı, beyaz saçları ürkütücü bir şekilde etrafında uçuşuyordu– en kötüsünden korkmuştum. Onu yakalamıştım. Sarsmıştım. Yüzeye doğru yüzüp adını haykırmıştım. Hiçbir şey işe yaramamıştı. Hatta beyaz köpeği bulmak için bir öfke kriziyle bir kez daha dalmıştım ama köpek ortadan kaybolmuştu.

Ancak ikinci kez su yüzüne çıktığımızda bir şeyler değişmişti: Lou’nun bacakları hareket etmeye başlamıştı. İlk başta yavaşça, sonra biraz daha hızlı. Daha güçlü. Benimkiyle senkronize hareket etmişlerdi ve ayaklarını her çırpışında saçlarının uzamasını, her bir teline yeniden renk gelmesini hayretle izlemiştim. Ve de tenine.

Gözlerimin önünde iyileşmişti.

Şimdi onu kendime bastırarak suyun içinde döndürdüm. Bu hareket suyu dalgalandırmadı. Pek de umurumda değildi.

"Lou." Uzun buklelerini yüzünden çekerek umutsuzca adını söyledim. "Lou." Dudaklarını, yanaklarını, boynunu öptüm. Ulaşabildiğim her santimini öptüm. Hâlâ gülüyordum. Güçlkle nefes alabiliyordum. O da benimle birlikte güldü ve gülüşünün tınısı ipliklerimde kıvılcımlar saçtı. Hafif. Parlak. Şimdi yüzmeyi bıraksam, suyun üstünde kalırdım. Hatta havalara *uçardım*. Onu tekrar öptüm. Onu öpmeyi hiç bırakmayacaktım. "Lou, sen?.."

"Ben iyiyim. Benim." Kolları boynuma dolandı ve beni daha da vaklaştırdı. Burnumu omzuna gömdüm. "Dürüst olmak gerekirse, yıllardır – yıllardır olmadığım kadar iyi hissediyorum. Sanki uçabilir ya da balta sallayabilir ya da... şerefime bir heykel dikebilirmişim gibi." Beni bir kez daha öpmek için başımı kaldırdı. Dudaklarımız ayrıldığında nefes nefese ekledi, "Tabii ki bu heykel tarçınlı çöreklerden yapılmış olurdu çünkü *açlıktan ölüyorum*."

Yanaklarım gülümsemekten acıyordu. Başım, kalbimle aynı ritimle zonkluyordu. Bu an hiç bitmesin istedim. "Yanımda bir tane var..."

Coco'nun kıyıdaki çılgılığı ikimizi de gafil avladı ve dünya yeniden netleşirken ona doğru döndük. Dizlerinin üstüne çökmüş, sanki bir hayalet görmüş gibi sulara bakıyordu. "Ansel," diye fısıldadı Lou, suda daha iyi ilerlemek için tutuşunu gevşeterek.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Veda etmek istiyordu." Şimdi daha yumuşak bir gülümsemeyle beni tekrar öptü. "Seni seviyorum, Reid. Bunu yeterince sık söylemiyorum."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Sözleriyle göğsümde bir sıcaklık oluşarak parmaklarıma ve ayak parmaklarıma yayıldı. "Ben de seni seviyorum, Lou. Seni her zaman sevdim."

Şakacı bir şekilde alayla güldü. "Hayır, sevmedin."

"Sevdim."

"Pan'ın mekânında sana çarptığımda beni sevmedin..."

"Kesinlikle sevdim," diye itiraz ettim, kaşlarım yukarı kalkarken. "O berbat kostümünü ve çirkin bıyığını sevdim ve de..."

"Pardon" Sahte bir öfkeyle geriye yollandı. "Büyüklüğüm mehtap
sarıydı."

"Katiyorum. Daha sık takmalısın."

"Beni kıskırtma."

Daha da yaklaşılarak burnumu onun­kine sürttüm. Dudakları­na fısıkladım. "Nedenmiş?"

Cevap olarak gözleri muzip bir şekilde parladı ve bacakları belime doladı, neredeyse ikimizi de boğuyordu. Fakat umursayacak gücü kendimde bulamadım. "Beni fena hâlde baştan çıkardın, Chass." Son bir çıldırtıcı öpücükle —yavaş ve derin— kendini çözdü ve burnuma hafif bir fiske attı. "Bıyığımı senin için sonra takarım. Şimdilik, biz..."

Sonra Coco tekrar çığlık attı.

Bu çılgının sonuncusu gibi olmadığını hemen anladım – bir adamın cesedi sahile çarpmadan, Lou beni aniden serbest bırakmadan önce anlamıştım. Ona tekrar uzanarak koruyucu bir şekilde kollarıma çektim.

Çünkü adamın cesedini tanımıştım.

Ve Constantin –sudan ve sisten oluşan o ölümsüz varlık– ölmüştü.

Coco başka bir çılgınlıkla öne fırladı. "Constantin!" Lou ve ben sessiz bir korku içinde suda ilerlerken Coco'nun elleri çaresizce adamın üzerinde çırpınıyordu. Constantin'in ardına kadar açık gözlerini görmemle tüylerim diken diken oldu. Ağzı aralanmış. Göğsünde kanlı bir delik vardı. "Constantin!" Coco belli ki olanları idrak edemeyerek onu şiddetle sallamaya başladı. İçinde olduğu çok, hayır, *inkâr*, kendi duygularımı yansıtıyordu. Constantin ölmüş olamazdı – melusinalar onu sonsuza dek lanetlemişti.

Burada kimse güvende değildir, Cosette.

Lou'nun parmak eklemleri kollarımda bembeyaz kesildi. "Bu nasıl mûmkûn olabilir?"

Belini daha sıkı kavradım. "Bilmiyorum."

Coco artan bir isteriyle onu sarsmaya devam ettiğinde Lou ka-

rarlı bir şekilde ileri doğru yüzdü. "Pekâlâ. Bunu düzeltebiliriz. Sular onu bir kez diriltti, bu da demek oluyor ki..."

 gömleğinin arkasını yakaladım. "Bekle..."

Tiz, ürpertici bir kahkaha uçurumların üzerinden kıyıya kadar yankılandı ve Morgane le Blanc patikadan sahile ıktı. Onu bir düzine cadı takip etti. Keskin gözler ve ciddi suratlarla savunma düzenine geçmiş bir hâlde arkasına dizildiler. Yüzlerinde kararlı bir ifade vardı. Coco, Constantin'in cesedini de beraberinde sürükle-yerek suya geriledi.

"ok tatlı, değil mi?" Ay ışığında parıldayan saçlarıyla Morgane yavaşça alkışladı. Bakışları Lou ve benden, onu canlandırmak için son bir çabayla Constantin'in dudaklarına gümüş bir kadeh kaldıran Coco'ya kaydı. Dudakları kıvrıldı. "ok gurur duyuyor olmalısın, Josephine. Bak, sevgili yeğenin muhafız için nasıl da üzülüyor." Coco'ya döndü, "O öldü, *mon petit chou*." Lekeli parmaklarını kaldırdı. "Eminim büyünün kalp olmadan yaşayamayacağını biliyordursundur?"

"Sen – sen nasıl?.." Coco aresizce Constantin'e bakarken kekeledi. "O *muhafız*. Onu nasıl ldrdn?"

Morgane bir kaşını kaldırdı. "Ben ldrmedim."

La Voisin ortaya ıktı. Elleri karanlık bir maddeyle kaplıydı. Constantin'in göğsündeki delikle eşleşiyordu. "Ben ldrdm."

Coco yavaşça ayağa kalktı.

"Aptal adam. Tabii ki siyah incilerimizi takdim ettik ama yine de epey bir mücadele etti." Morgane cık cıklaşa da çıkan ses onun kendine has melodramından yoksundu. Koyu mor halkalar gölgeli-yordu gözlerini, sanki günlerdir uyumamış gibiydi. Teni normalden daha soluktu. Yanıklar yüzünü ve göğsünü delik deşik etmişti ve saçları yer yer yanmış görünüyordu. "Constantin için ne yazıktır ki dünyanın en güçlü iki cadısıyız. Ancak itiraf etmeliyim ki ejderha bizi sekteye uğrattı. Kırık oyuncaklarımı çaldı, oyuncak evimi neredeyse yerle bir ediyordu ama bir önemi yok. Ejderha gitti ve bir

* (Fr.) Küçük sevgili –n

daha hazırlıksız yakalanamayacağız.” Açıkça hoşnutsuz bir ifadeyle sulara baktı. “Şimdi buradayız.”

“Ejderha mı?” diye fısıldadı Lou. “Kim?..”

“Zenna.”

Demek diğerlerini kurtarmıştı. Cesarine’e geri dönmüştü.

Coco âdeta taş kesmişti. “Ne yaptın sen, *tante*?”

La Voisin yeğeninin sert bakışlarına kayıtsızca karşılık verdi. İfadesinde hiçbir duygudan eser yoktu. Ancak başının hafif bir hareketiyle üç kan cadısı öne çıktı. Aralarında ağzı tıkalı ve bağlı iki fiğür süzülüyordu. Gözleri kocaman açılmış bir hâlde, ikisi de onları tutan büyüye karşı beyhude bir çabayla kıvrandılar.

Beau ve Célie.

Lou sessiz bir küfür savurdu.

“Yapmam gereken şeyi,” dedi La Voisin basitçe.

Onlar birbirlerine bakarken sessiz bir an yaşandı.

“Hayır.” Kelimeyi söylerken Coco’nun gözleri ateş püskürdü ve yumruklarını sıktı. İleriye doğru küçük bir adım attı ve sular... Sular ayağının altında dalgalandı. La Voisin’in gözleri hafifçe kısılarak hareketi izledi. “Bu bir cevap değil ve Morgane le Blanc da öyle. Ondan kaç kez yardım istedik? Kaç akrabamız soğuktan ve hastalıktan öldü? O seyirci kalırken kaç tanesi *açlıktan öldü*?”

La Voisin bir kaşını kaldırdı. “*Senin* seyirci kaldığın gibi mi?”

Coco irkilmedi. “Şimdi seyirci kalmıyorum.”

“Hayır. *Bilfiil* yoluma çıkıyorsun.”

“Bize ihanet ettin.”

“Sabrım azalıyor,” dedi Morgane sessiz bir kötülükle. Parmakları seğirdi.

“Aptal çocuk.” La Voisin onu duymamış gibi konuştu. “Sana kalsa biz hasta olmaya ve açlıktan ölmeye devam edecektik. Peki niçin?” Siyah gözleri Lou’yu ve beni buldu. “Onlar için mi?” Dudakları kıvrıldı, saldırmaya hazırlanan bir kobra gibi yavaş, kıvrımlı bir hareketle başını iki yana salladı. “Sen Kızıl Prenses’sin. Bir zamanlar söz hakkı

* (Fr.) Teyze —çn

almanı teşvik ederdim. Fikrine saygı duyardım. Ama şimdi gösterdiğin empatinin içi boş geliyor. Halkımız umurunda bile değil. Onları akraba olarak görmüyorsun. İhanetime isyan edebilirsin, Cosette ama sen bize bundan çok önce ihanet ettin. Morgane, cadı meclisinin Le Blanc Şatosu'nda güvende olacağına dair söz verdi" –bir sonraki ismi söylerken bakışları sertleşti– "tabii, Louise karşılığında. Bunu elde etmek için sana ihanet etmekten çok daha kötüsünü yaptım. Tarafını seçmenin zamanı geldi."

Sonunda dik ve boyun eğmeyen bir duruşla Morgane'in yanına geçti. İkisi birlikte çarpıcı bir görüntü oluşturuyordu. İkisi de görkemli, ikisi de güzel. İkisi de kendi başlarına bir kraliçeydi. Ancak Morgane karanlık bir çekiciliğe sahipken –daima bir şovmenlik peşindeyken– Josephine'in gösterişle ilgisi yoktu. Süssüzdü. Acı gerçeklik ve kasvetli hakikat sanatıydı onunki. İlkinin gözlerindeki kötülük, diğerinin katı, soğuk kurnazlığının yanında komik bir şekilde parlak görünüyordu. Josephine'in gözlerinde dürüstlük vardı. Saklamaya çalışmıyordu.

La Voisin, Morgane'dan nefret ediyordu.

"Hedefe giden her yol mubahtır," diye mırıldandı sonunda. "Birlikte durmazsak düşeceğiz."

Coco, teyzesine sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. "Haklısın." Sahildeki Dames Rouges, Coco'nun beklenmedik tepkisi karşısında hareketsizleşti. Birkaç tanesini Leviathan'dan tanıdım. "Ben bir *çocuktum*," diye devam etti Coco, sesi her kelimeyle daha da güçlenerek. Derin duygularla dolarak. "Doğuştan hakkım olandan korkan bir *çocuktum* – herkese liderlik etmekten, herhangi birini yüzüstü bırakmaktan. Seni hayal kırıklığına uğratmaktan. Böyle bir hayatın gerektirdiği sorumluluklardan korktum. Evet, kaçtım ve bunun için üzgünüm."

Akrabalarına baktı ve onların sıkıntılarındaki suçluluğunu kabul ederek başını eğdi. Coco'ya şüphe ve hayranlık karışımı bir ifadeyle baktılar. "Artık o çocuk değilim. Siz benim *soyumdansınız* ve teyzem kadar ben de sizi korumak istiyorum. Ama *onun* hayatı"

—parmağını Lou'ya doğrulttu— “en az sizinki kadar değerli.” Teyze teyzesine döndü. “Morgane kralın çocuklarını avlıyordu. Erienne —kralın oğlunu— kendi kampımızda öldürülmüş olarak bulduk ve Gabrielle de kısa bir süre sonra ortadan kayboldu. Bundan Morgane sorumluydu, *tante*. Ama bunu zaten biliyorsun, değil mi? Kendin mi teklif ettin? Kendi halkını?” Josephine hiçbir şey söylemeyerek şüphelerini doğrulayınca Coco keskin bir nefes verdi ve kasıtlı olarak teyzesiyle bizim aramıza geçti. “Ben tarafımı seçtim.”

Bu sözlerle Lou hareketsizleşti. Ancak kan büyücüleri kıpırdanmaya başladı. Birkaç tanesinden mırıltılar yükseldi. Destekliyorlar mıydı yoksa muhalefet mi oluyorlardı anlayamadım.

Yeğeninın beyanı karşısında La Voisin'ın ifadesi değişmedi. Bunun yerine, başını ona en yakın duran cadılara doğru salladı. “Alın onu.” Coco'ya endişeli bakışlar atarak tereddüt ettiklerinde La Voisin yavaşça onlara döndü. Yüz ifadesini göremesem de cadılar bu sefer aceleyle itaat ettiler.

Onlar yaklaştıkça Coco geriledi ve sular tekrar dalgalandı. Dalgalanmaya devam etti.

Cadılar takip etmeye gönülsüz bir şekilde kıyıda durdular, ta ki en cesurları ileriye doğru çekingen bir adım atana kadar.

Ayağını sulara değdiğinde tüm vücudu sarsıldı ve —sanki hayalet bir el, cadının ayağını kapmak için uzanmış gibi— kayarak derinliklerinde kayboldu. Sular, cadının çığlığını tek bir dalgalanma bile olmadan yuttu. Ay ışığının altında uğursuz ve durgundu.

Cadı hiç var olmamış gibiydi.

Diğer cadılar tereddüt ederken Morgane cık cıkladı. Sesi sert bir şekilde çınladı. Acımasızca. “Sanırım kural kuraldır, değil mi? Korkunç şeyler. Sanki herhangi birimizin *hakikati söyleyecek* vakti varmış gibi. Yine de korkma, *tata*,” dedi bu küçültme sıfatı karşısında çenesi kasılan Josephine'e. “Zavallılıklar eninde sonunda sudan çıkmak zorunda kalacaklar ve zamandan bol bir şeyimiz yok.” Kanlı parmaklarını şıklattı ve Beau ile Célie ayaklarının dibine düştü.

* (Fr.) Teyzecik —çn

"Ancak bu ikisinin hiç zamanı yok. Sen ne dersin, hayatım?" diye seslendi Lou'ya. "Onlarla nasıl oynayayım?"

"Sen hastasın," diye homurdandı Beau, hareket etmeye çalışırken boğazındaki damarlar şişerek.

La Voisin sadece gülümsedi. Gülümsemesinde samimiyetten eser yoktu. Pelerinininden C  lie'nin enjeksiyonunu çıkardı ve   ıringayı suya fırlattı. "Gerçi belki de oyunlardan artık bıkmı  ımdır. Buraya gel. Louise yoksa onları öldürürüm. Oyunumuz burada sona erdi."

Lou hemen ilerlemeye ba  ladı ama parmaklarını i   gömleğini yakaladı. Gitmesine izin vermedim. Gitmesine izin veremezdim.

"Reid, yapma..."

Morgane dişlerini gösterirken tekrar parmaklarını   ıklattı. Beau'nun ve C  lie'nin ellerinde kılıçlar belirdi. Bir kez daha ışıkla-tınca Beau   ne fırladı ve bıçağı C  lie'nin yan tarafını kesti. Ve ya-radan kan fışkırdı. Morgane'in parmağının tek bir hareketiyle C  lie hıçkırıklar içinde misilleme yaptığında kılı  cı Beau'nun omzunun derinliklerine saplandı. Oyuncak askerler. "  zg  n  m," dedi C  lie nefes nefese Morgane'in büyüsüyle mücadele etmeye çalışırken kolları titriyordu. "  ok   zg  n  m..."

"Ben iyiyim." Beau dişlerini sıkarak darbelerine kar  şı koyarken umutsuzca onu teselli etmeye çalıştı. Nefesi kesilmişti. "  yi olaca-  ız..."

C  lie tekrar bı  akladı, bu sefer kalçasından.

Kan boşaldı.

Lou kollarımda bükülürken Coco vahşi bir çığlıkla   ne fırladı. Ancak Morgane elini salladı ve Coco sudan çıktığında camdan bir kafes etrafını sardı. Öfkeyle duvarlarına vurdu ve ipler el ve ayak bileklerine dolandı.

La Voisin dişlerini göstererek müdahale etmek için ileri atıldı.

"Hedef, Josephine." Morgane tekrar elini salladı ve ipler sıkıla-  arak Coco'nun uzuvlarını acı verecek kadar gerdi. Kutunun için-deki oyuncak bir bebek. "Hedefe giden her yol mubahtır. Böyle dememiş miydin?"

La Voisin ânında durdu. Vücudu öfkeyle titriyordu. "Yeğenime bir zarar gelmeyecek."

"Zaten zarar görmedi." O ışıltılı zümrüt gözler Lou'ya çevrilmişti. Beau ve C  lie onun arkasında savaşmaya devam ediyor, kanlar kuma sıçırıyordu. "şimdiilik."

"Gitmeme izin vermelisin, Reid," diye yalvardı Lou. "O durmayacak..."

"Hayır." Kısık sesle konuşarak hararetle başımı iki yana salladım. Kendi artan paniğimi görmezden gelmeye çalıştım. Başka bir yolu olmalıydı. Durum değerlendirmesi yaparken gözlerim yeniden cadıların üzerinde gezindi. Toplamda on üç cadı vardı – ciltlerindeki yara izlerine bakılırsa altı Dames Rouges ve yedi Dames Blanches. İlk grubun zarar vermek için fiziksel temasa ihtiyacı vardı ancak ikincisi her an saldırabilirdi. Çılgınca, bu durumu avantaja çevirebilecek bir şey aradım. *Herhangi* bir avantaja. L'Eau M  lancolique büyümüz   etkileyebilir miydi? Bastırabilir miydi? Eğer Morgane'ı bir şekilde sulara çekebilseydik... Kendi desenlerimi test ettim. Altın iplikler ânında yükseldi. *Siktir*.

Daha da kötüsü, bir iplik ısrarla titreyerek diğ  erlerinden daha parlak parlamaya devam etti. Deniz fenerinde beliren ipliğın aynıydı bu. Çekemediğim ipliğın aynısı. *Çekmeyeceğim* ipliğın.

Kurtar onu, diye fısıldadı büyü. *Hepsini kurtar*.

Görmezden gelmeye devam ettim.

İpleri sıkılaşırken Coco bağırdı ve Lou dikkatimin dağılmasından faydalanarak sonunda bükülüp serbest kaldı. "Bak, *maman*, bak." Yatıştırıcı bir hareketle ellerini salladı. "şimdi seninle oynayacağım. Oyuncak bile takas edeceğim: Beau ve C  lie karşılığında ben." Hâlâ başımı iki yana sallayıp ona uzanmama rağmen ilerledi ve kararlı bir şekilde devam etti. "Ama onlara bir daha zarar veremezsin. Ciddiyim, *maman*. Hiçbirine. Beau, C  lie, Reid, Coco – bu noktadan sonra hepsi güvende olacak. Kimse onlara dokunmayacak."

Desen nabız gibi attı. Başımı iki yana sallamaya devam ettim.

Morgane, Lou'nun bu isteğine pek şaşırmış görünmüyordu. es-

ksiden olsa yapacağı gibi gülmüyor, dans etmiyor ya da kıskırtmıyor-
da "Bunun nasıl bir sorun yaratabileceğini anlıyorsundur, kızım.
Senin ölümünle prens ve avcı da yok olacak."

"Öleceğimi varsayıyorsun yani."

"Öleceğini biliyorum, tatlım."

İşte o zaman Lou sırttı ve bu görüntü bana fiziksel bir darbe gibi
carptı. Sadece birkaç gün önce, o sırtışı bir daha göremeyeceğimden
korkuyordum. Ben kendime zar zor hâkim olurken vücudum kaskatı
kesildi. "Sanırım öğrenmek için oynamamız gerekecek," dedi.

Bir kez daha kıyıya yürümeye başladı.

"Hayır." Kolunu yakaladım. Bunca zaman sırf şimdi bu kadar
kolay pes etmek için acı çekmemişti – her şeyi feda etmemiş, keli-
menin tam anlamıyla ateşin içinden geçmemiş, lanet olası bir *iblisi*
deletmemişti. Coco bir hayatın diğerinden daha değerli olmadığını
söylemişti ama yanılmıştı. Onun hayatı daha değerliydi. Beau ve
Célie'nin hayatları daha değerliydi. Ve Lou'nun – onun hayatı en
değerlisiydi. Ve bu hayatı yaşadığından emin olacaktım. *Hepsinin*
yaşadığından emin olacaktım. "Bunu yapamazsın."

Son bir çaresiz yalvarışla beni öpmek için döndü. "Saklanmaya
devam ederek onu öldüremem, Reid," diye fısıldadı yanağıma doğ-
ru. "Annenin söylediklerini hatırla – gözlerimi kapamak canavar-
ların beni göremeyeceği anlamına gelmez. Oynamak zorundayım.
Kazanmak zorundayım."

"Hayır." Çenem kasıldı. Başımı sallamamı durduramıyordum.
"Bu şekilde değil."

"Ya annemi öldürürüm ya da annem beni öldürür. Tek yolu bu."

Ama öyle değildi. Tek yolu bu değildi. Elbette o bunu bilmiyor-
du. Alternatifi dile getirmeyi reddettim, düşüncelerimde bile varlı-
ğını reddettim. Altın iplik beklentiyle titredi.

Lou zaten çok şey vermişti. Bizi kurtarmak için Cehennem'e
gidip geri dönmüş, bu süreçte kendini paramparça etmişti. Şimdi
ölemezdi. Ve ölmese bile – annesini öldürmekten umursamazca
bahsediyordu, sanki anne katili olmak ağza alınmayacak kadar iğ-

renç bir eylem değilmiş gibi. Sanki doğal bir şeymiş gibi. Sanki bu olay onu bir kez daha paramparça etmeyecekmiş gibi.

“Hayır.”

Yüzünü kavradığımda kararlılığım kesinleşti. Kirpiklerindeki su damlacıklarını silerken.

Çok güzeldi.

“Sabrımı sınıyorsunuz, çocuklar.” Morgane elini salladı ve Beau, Célie ve Coco birebir aynı hareketlerle yere çöktü – ayaklarının altında ezilmiş oyuncaklar gibi. Beau ve Célie bilinçlerini tamamen kaybetti ve Coco çığlık atmamak için dudağını ısırıldı. Morgane’in zümrüt gözleri kinle doldu. “Belki de haklısın, küçük kan cadısı. Belki onun yerine hepinizi öldürürüm.”

“Aptal olma,” diye tersledi La Voisin. “Şartları kabul et. Prensi kızın hiçbir önemi yok. Eninde sonunda ölecekler.”

Morgane onunla yüzleşmek için döndü. “Bana emir vermeye cüret mi ediyorsun?..”

Seslerinin yükseldiğini belli belirsiz duysam da tüm dünyam Lou’nun yüzünden ibaretti. Altın desenden. Dikkatimi çekmek için debelenen desen şimdi neredeyse kör ediciydi, net bir şekilde ve doğrudan hedefini gösteriyordu. Bizi bağlıyordu. Görülmeyi talep ediyordu. Umut ve çaresizlik göğsümün derinliklerinde bir savaş veriyordu. Biri olmadan diğeri de olmuyordu.

Ona geri dönmenin yolunu bulacaktım. Bir kere bulmuştum. Yine bulabilirdim.

Hem nihayet güvende olacaktı.

“Seni tekrar bulacağım, Lou,” diye fısıldadım ve söylediklerimden bir şey anlamayarak kaşlarını çattı. Onları öperek düzelttim. “Söz veriyorum.”

O bir cevap veremedi saçlarını kavradım.

Desen patlayarak bir altın yağmuru yağdırdı.

Gördüğüm son şey bu oldu.

III. BÖLÜM

C'est l'exception qui confirme la règle.

Kuralı kanıtlayan istisnadır.

—Fransız Atasözü

SÜPHE SÜZÜLÜVERİR İNSANIN İÇİNE

Nicholina

Sevilen olmadan acı kayboluyor, tabii tüm dokunma, koku ve tat alma duyuları da. Biz denizden gökyüzüne yükselirken hiç kan yok. Bıyık yok. Ölüm yok. Burada... özgürüz. Kuvvetli bir rüzgârız. Kış soğukuyuz. Dağın yamacında bir kar fırtınasıyız —dönen, kıvrılan, fırl fırl inen— aşağıdaki cadıların burunlarını donduran. Hanımımız onların arasında yürüyor. Onlara isimleriyle hitap ediyor.

Bizimkini söylemiyor.

Şimdi kar taneleri bir o yana bir bu yana uçuşurken, içimizde uçuşurken, endişeli bir şekilde ilerliyoruz, dağın yukarısına, daha yukarısına, *daha da yukarısına* doğru salınıyoruz. *Burada değil, diye çırpınıyorlar, mırıldanıyorlar. Onu bulamıyoruz.*

Bedenimiz, bedenimiz, bedenimiz.

Hanımımız bizi unutmaz.

Şimdi daha hızlı ilerliyoruz, araştırıyoruz, ağaçların arasından süzülüyoruz. Kale. Bedenimizi kaleye getirecekti. Ama kale yok, sadece kar, dağ ve çam var. Köprü yok. Bizi karşılayacak kimse yok, bize giriş izni verecek kimse yok. Eğer o kalsaydı —fena sözler söyleyen, alon desenli olan— eğer ruhu parçalanmış olsaydı, kaleyi bulurduk. Bedenimizi bulurduk.

Ama kız parçalanmadı. Kalmadı da.

Şimdiyse yalnız.

Başarısız oldun, Nicholina.

Fena sözler.

Hanımının senden çok ona ihtiyacı var.

Hanımımız bizi unutmadı.

Belki de bedeninin hiç orada olmayacak. Belki de öleceksin.

Heyecanla, korkuyla yeniden dönüyoruz ve dağın yamacında ilerliyoruz. Daha şimdiden yayıldığımızı, sürüklendiğimizi, amacımızı kaybettiğimizi hissediyoruz. Bedenimiz olmadan uzun süre oyalanamayız yoksa başka bir şey oluruz. Çaresiz ve küçük bir şey. Kedi, tilki ya da fare. Bir matagot olmanın birçok yolu var, ah, evet ama onlardan biri olmayacağız. Biz olamayız. Biz unutulmadık.

Bir şey yaprakların arasından hızla geçiyor ve dalışa geçerek yarattığın korku dolu bir çığlık atmasına neden oluyoruz. Bir önemi yok. Hanımımız dönene kadar bir bedene ihtiyacımız var. *Onun* hanımı bize yolu gösterene kadar. Fena bir kadın, tıpkı kızı gibi. Fena cadı.

Vizonun bedenine çömelip bekleyeceğiz. Zaman hayvanlara farklı geçer. Bunun yerine, bir ağacın kökleri içinde titreyerek gölgeleri izliyoruz. Kartallardan saklanıyoruz. Tilkilerden. Daha görmeden hanımımızın kokusunu alıyoruz ve onun keskin, sabırsız sözlerini duyuyoruz. Morgane'la tartışıyor. Morgane'in kızından bahsediyor.

Vizonu bırakıp sesi takip ederken kuleler ve çıkma kuleler belirliyor. Bir de köprü. Yangın her yapıyı yakıp yıkmış. Her tarafta beyaz kadınlar görünmez desenlerini taşa örüyor ve dokuyor. Ahşaba. Pencerele, kemerlere ve kiremitlere. Kaleye yapılan tadilatları umursamıyoruz. Meraklı gözlerden saklanıp dumanın içinde kıvrılarak girişi arıyoruz. Şimdi bedenimizin çekimini hissediyoruz. Burada bir yerde hissediyoruz.

Demek ki hanımımız bizi unutmamıştı.

Merdivenlerden çıkıp koridorun sonundaki küçük, boş bir yatak odasına varıyoruz. Ancak bedenimiz yatakta yok. Yastığın üstünde de. *Yatak boş*, diye haykırıyoruz dehşet içinde. *Yatak bomboş*.

Bedenimizi ararken titreyerek anıdan duruyoruz. Bedenimizin çekimini takip ediyoruz. Kaynağını sert taş zeminde buluyoruz. *Ama vızak boş. Kafamız karışıyor. Yatak bomboş.*

Bedenimiz köşenin gölgesinde bir ceset gibi görünüyor. Hastalıklı ve solgun. Yaralı. Şimdi pişmanlıkla üstünde süzülüyoruz. Bu parça inciniyoruz. Odayı ısıtan bir ateş yok. Mum ışığı yok. Ama önemli değil. Uşumuyoruz, hayır ve hanımımız bunu biliyor. Biliyor. Acının geçici olduğunu biliyor. Karşılammamızdan hoşnut olacak.

Başarısız oldun, Nicholina.

Bir önemi yok.

Hanımının senden çok ona ihtiyacı var.

Acı geçici.

Yanlış tarafı seçtin, Nicholina. Ama çok geç değil. Onlar sana ihanet etmeden önce güçlerini bizimle birleştirebilirsin. Çünkü sana ihanet edecekler. Bu sadece an meselesi.

Hanımımız bize asla ihanet etmez.

İlk olarak bir parmak, bir ayak parmağı, sonra bir bacak, bir kol ve göğüs olmak üzere yavaş yavaş kendi içimize batıyoruz, ta ki tüm bedenimiz derin bir nefesle yerleşene kadar. Derin. Çok derin bir nefesle. Ve çok hâlsiz. Lavantaların, hayaletlerin ve hastalıklı, cesedi andıran küçük çocukların görüntüleri titreşiyor zihnimde. Aileye dair hatıralar. Kelime ağzımızda şimdikinden farklı bir tat bırakıyor. Eskiden rahat, sevgi dolu, sıcak bir tadı vardı. Şimdi sıcaklığın nasıl bir his olduğunu hatırlamıyoruz. Sevgiyi hatırlamıyoruz. *Onun* içinde bunu hissetmiştik – gölgelerde, karanlıkta kısa bir titreşim gibi. Bunu çok güçlü bir şekilde hissetmişti. Şimdi ona tutunuyoruz, o hatıraya. Avcısına, ailesine baktığında hissettiğimiz o sıcaklığa tutunuyoruz.

Bu sert, soğuk taşın üzerinde yataken gözlerimiz açılmıyor. Yatağa gitmiyoruz. Hanımımız bizi orada istememişti.

Bazen hanımımızın bizi hiç istemediğini düşünüyoruz.

ANGELICA

Lou

Ansızın Reid yüzüstü suya yığıldı ve o zaman...

İşte o zaman aklımı tamamen yitirdim.

Ben ona doğru atılıp bir kolumu omzuna atarak onu sırtüstü çevirirken, dirseğini benimkine geçirerek başını omzuma yaslarken kıyıda yeni bağırışlar yükseldi. Büyünün keskin, güçlü kokusu ona yapışmıştı. Göğsü hâlâ inip kalksa da hareketi sık, sert görünüyordu, sanki korkunç bir acı içindeymiş gibi. "Reid!" Su üstünde kalmaya zorlanırken onu umutsuzca sarstım. İkimiz de battık. Su boğazımı, gözlerimi yaktı. Boğulurken ayaklarımı daha çok çırpтым, bizi birkaç değerli saniyeliğine suyun yüzeyine çıkardım. Yüzebilirdim, evet ama doksan küsur kiloluk hareketsiz bir adamı çekmek apayrı bir konuydu. "Reid!"

Çevremizdeki çığlıklar arttı ve kıyıya baktım. Kalbim mahvolmuş boğazımda takılı kaldı.

Morgane, Reid'le birlikte bilincini kaybetmişti.

Reid'in yaptığı büyü her ne ise onu da etkilemişti ve mutlak bir kaos hüküm sürüyordu. Ona en yakın Dames Blanchés çığlık çığlığa öne atılarak onu Josephine'den, Coco'dan, bizden uzaklaştırdı. "Aptal olmayın!" Josephine'in hiddetli haykırışları, bir kez daha intikamla çöken sisi yarıp geçti. "Bu bizim için bir fırsat! Kızı yakalayın!"

Ama kan cadıları bile sulara bir daha adım atmaya yanaşmadı — hele ki dalgalanmaya devam ederken.

Hele ki Morgane'ın yığılmasıyla bağları yok olan Coco ayağa kalktığında.

Hele ki tekrar sulara girdiğinde ya da ellerini kaldırdığında. Koyu gözleri önce Constantin'e, ardından Beau ve C  lie'ye —hâlâ kana bulanmış ve bilin  sizlerdi— kaydı ve intikamla parladı. "Bizi buraya kadar takip etmemen gerektiğini bilmeliydin, *tante*. Ben bu sulara doğdum. Onların büyüsü bana ait."

Dalgaların altına     t  m ve tekrar y  kseldiğimde Josephine'in yumruklarını sıkığını gördüm.

"Onların büyüsü *ona* ait," dedi tükürürcesine. "Sana değil. Hiç bir zaman senin olmadı."

"Ben onun bir parçasıyım."

"Sen *benimsin*." Josephine kontrolünün son parçasını da yitirmiş gibiydi ve pelerinininden uzun, eğri bir hançer çıkardı. Elleri titriyordu. "O seni terk etti. *Beni* terk etti. O..."

"...geliyor," diye tamamladı Coco gaddarca, gözleri kaldırdığı eline kaydı. Avucunda önceden fark etmediğim taze bir kesik vardı. Kesikten sulara kan damladı ve irkilerek Coco'nun adımlarının L'Eau Melancolique'i hiç k  p  rdatmadığını fark ettim.

Kanı k  p  rdatmıştı.

Ve sular artık sadece dalgalanmıyordu.

Hareket ediyor, sanki gökler Coco'dan ufka doğru bir çizgi çizmiş gibi ortadan ayrılıyordı. Taşlı deniz tabanında bir patika görünene kadar bu çizginin her iki tarafında da —ikiz gelgit dalgaları gibi— giderek kabardılar ve yükseldiler de *yükseldiler*. Tek bir kişinin serbestçe yürüyebileceği kadar küçüktü patika. Dalgalar bizi döverken, akıntılar bizi bir kez daha yukarıya doğru itmeden önce aşağıya çekerken Reid'e sarıldım.   ks  r  p tükürükler sa  arken ve umutsuzca kıyıya doğru yüzerken Coco'nun adını haykırdığımda dönüp bize baktı. Biz tekrar batmadan önce gözleri panikle kocaman açıldı.

Yeniden su yüzüne çıktığımızda kaşla göz arasında başka bir akıntıya kapılıverdik. Ancak bu seferki bizi boğmaya değil, Coco'ya teslim etmeye kararlı görünüyordu. Mücadele etmedim ya da yer gulamadım, tüm dikkatimi Reid'in kafasını suyun üstünde tutmaya verdim. Bu sırada kollarımı titredim. Bacaklarım tutuldu. "Hadi Chass." Başının arkasını bir kez daha boynuma bastırdım. "Nereye deverse geldik. Benimle kal. Hadi, *hadi...*"

Akıntı aniden durdu ve biz de buz gibi suyun içinden geçerek deniz tabanının oluşturduğu patikaya düştük. Sersemlemiş ve titrek bir hâlde yere indiğimizde Coco bizi karşılamak için koştu ve kollarımdan, ellerimden çekip Reid'in sırlıslam saçlarını yüzünden iterek nabzını kontrol etti. Josephine'i ve kan cadılarını tamamen görmezden geldi. Patika varken bile L'Eau Melancolique'e girmeye cesaret edemiyorlardı. "Yaralandın mı?" dedi Coco hesap sorarcasına, her yerimi sakar hareketlerle karış karış kontrol ederken. "Sen?.."

Ellerini yakalayıp sııttım. "Bok gibi görünüyorsun, *amie*. O göz torbaları Beau'nun kafası kadar büyük."

Coco rahat bir nefes vererek alnını ellerimize dayadı. "Sen sensin."

"Ben benim."

"Tanrı'ya şükürler olsun."

"Ansel'e şükürler olsun."

Hafifçe nefes vererek kıkırdadı ve başını kaldırdı — sonra donakaldı. Bakışları omzumun üstündeki bir şeye sabitlendi, patikanın ilerisindeki bir şeye. Karanlıkta sadece bir noktayı andıran gümüş yansıması, Coco'nun gözlerinde parlak bir şekilde ışıldıyordu. Bu şey her kimse ya da her neyse kıyıda değil L'Eau Melancolique'in derinliklerinden geliyordu. İçgüdüsel olarak gerildim. Zihnime Nicholina'nın anılarından bir yüz süzüldü ve içime düşen şüphe ensemdeki tüyleri ürpertti. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Ancak Josephine'in beti benzi attığında emin olmuşum. Bir

* (Fr.) Dostum —çn

adım geriye tökezlediğinde —başbayağı tökezlediğinde— kucığımdaki Reid'i daha sıkı kavradım, kalp atışlarım kulaklarımda gürlüyordu. Kan cadılarından birkaçı tek kelime etmeden kaçtı. Bakışlarım Coco'ya kilitlenmişti, gözlerindeki gümüş nokta glderek büyüyordu. Yakınlaşıyordu. Görmezden gelinmeyecek kadar yakındı.

Sonunda omzumun üzerinden bakmak için döndüm.

Ve işte oradaydı.

Onu görünce tüm vücudumu bir ürpertî kapladı: Uzun boylu ve endamlı, gür siyah bukleleri ve zengin kahverengi teniyle neredeyse her yönden Coco'ya benziyordu. Gözleri hariç. Nicholina'nın anısı ile bugün arasında bir noktada soluk, buzlu bir tona bürünmüşlerdi. Elbisesi bu tuhaf renkle uyumluydu —beyaz, yeşil, mor ve mavi arasında değişen yanardöner bir kumaştan yapılmıştı— ve yaklaşıırken bir esintiyle dalgalandı. Lanet bir peri masalı prensesi gibi.

Aramızda bir adım kala arkamda durdu. Bu noktada bön bön bakakalmış olabilirdim. Ağzım patlak gözlü bir balık gibi bir karış açılmış olabilirdi. Yakından, uzaktan olduğundan çok daha güzel görünüyordu: Yüzü mükemmel bir kalp şeklindeydi, dudakları mükemmel bir yay şekline sahipti. Gümüş tozu yanaklarının ve burunun yanı sıra alnına ve köprücükkemiklerine serpilmişti ve parmaklarında, bileklerinde, kulaklarında ve boynunda gösterişli ay taş mücevherleri parıldıyordu. Ördüğü saçlarının üzerinde gözyaşı şeklinde opal bir taş vardı. Değerli taş alnında parıldıyordu.

Elbisesi ve saçları esinti azaldıktan sonra bile hafifçe dalgalanmaya devam etti.

Bana bakarak gülümsedi.

"Angelica," diye fısıldadım huşu içinde.

"Kardeşim," diye tısladı Josephine.

Ama her şeyi değiştiren, Coco'nun suçlayıcı fısıldamasıydı. "Anne."

Angelica başını zarifçe eğerek selamladı. Kusursuz bir duruş ve doğaüstü bir durgunlukla, omuzları geride ve elleri belinin hizasında

kavuşturulmuş hâlde tımdık bir havaıyla duruyordu. Josephine'e bu şekilde durduğunu kaç kez görmüştüm? O uzun, zarif boynu kırmak için kaç kez can atmıştım?

Aynı özelliklere sahip iki insanın bu kadar farklı görünebilmesi ürkütücü bir şekilde olağanüstüydü.

Coco'ya baktım.

Buna üçüncü biri daha eklenince durum iyice rahatsız edici bir hâl alıyordu.

"*Sœur*." Angelica ipek gibi pürüzsüz bir sesle sakinleştirici bir tonda konuştu. "*Fille*." Sanki Coco'nun yanağına dokunacakmış gibi elini kaldırdı ve sonra aklı başına geldi. Bunun yerine elinin yana düşmesine izin verdi. Kederliydi. "Seni özledim."

Coco hiçbir şey söylemese de gözleri gereken her şeyi söylüyordu. Ay ışığında, kelimelere dökülmeyen duygularla parladılar.

Gözlerimi kısarak kaşlarımı çattım ve Angelica'nın yüzünün etrafındaki parıltı bir parça azaldı.

Bir parçadan daha fazla azaldı.

Şimdi ona korkunç bile diyebilirdim.

Öte yandan, çocuklarını zalim akrabalarına terk eden anneler benim hassas noktam olabilirdi. Madam Labelle, Reid'i terk etmişti ve Reid de gidip Başpiskopos'u babası bellemişti. Morgane beni öldürmeye çalışmıştı ve bir şekilde ben de aynı şeyi yapmıştım. Güzel olmasına rağmen Angelica, Coco'yu teyzesinin eline bırakmıştı. Özünde onlardan farkı yoktu. İçi çürümüştü.

Onun durumunda ise bu çürük, zambak gibi kokuyordu yalnızca.

Kızının cevap vermeyeceğini veya belki de *veremeyeceğini* kabullenen Angelica bakışlarını Beau ve Célie'ye doğru ilerleyen Josephine'e çevirdi. O mükemmel dudaklar büzüldü. "Çocuklara zarar verme, Josie. Senin davan benimle."

Josephine, Célie'nin kafasını kaldırırken ona ters bir bakış attı.

* (Fr.) Kız kardeşim —çn

** (Fr.) Kızım —çn

Célie'nin boynunu sıkıca tutarken elleri gereksiz yere acımasız değil, özenli ve sabıtlı. Hayır, Özenli değil, Pratik, Etkili, Etienne'i öldürdüğü gibi gerekirse Célie'yi de öldürürdü. "Yoksa ne yaparsın?" diye sordu kız kardeşine. "Suları terk edemezsin."

Coco ve ben birbirimize kısa, afallamış bir bakış attık.

Angelica sadece bacak kılıfından –*bacak kılıfından*– mücevherli bir hançeri fırlatıp tuttu ve iç çekti. "Bunu yapmalı mıyız, *sœur*? Buradan da ne kadar zarar verebileceğimi ikimiz de biliyoruz." Bu dediğini örneklemek için hançeri göğsüne dayadı ve hiç tereddüt etmeden doğrudan memelerinin arasını yardı. Bıçak, kumaşı ve renini tereyağı gibi keserek arkasında kalın bir kan çizgisi bıraktı.

Josephine tısladı ve eli aynı yaranın olduğu kendi göğsüne gitti.

Yaraya bakarken kafam daha da karıştı. Nicholina'nın anılarında böyle bir şey görünmemişti. Hoş, bu anıları aramayı aklıma getiremezdim.

"Tanrı aşkına, neler oluyor?" diye fısıldadım Coco'ya. Josephine ve Angelica hâlâ sessiz bir anlaşmazlıkla, kanlar içinde birbirlerine ters ters bakıyorlardı. "Annenin öldüğünü söylemiştin."

"*Teyzemin* bana annemin öldüğünü söylediğini söyledim."

"Ya şimdi?"

Sertçe omuz silkti. "Şimdi kanla bağlılar gibi görünüyor."

"Kanla mı bağlılar?"

"Dames Rouges arasında tehlikeli bir büyüdür. Hayatlarını birbirine bağlar. Büyülerini."

İkiz yaralarına tekrar baktım. "Hassiktir."

Coco başını salladı. "O şekilde özetlenebilir."

Ancak bu hoş olmayan idrak ânının ardından bir tane daha takip etti. "Bu – bu anneni öldürmeden teyzeni öldüremeyeceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Görünüşe göre öyle."

Josephine, Célie'yi tekrar kavrayıp hançeri başının arkasına bastırırken midem kasıldı. "Tehdidin her zamanki gibi boş, *sœur*,"

dedi "tek yapacağın baskılarınun eteğine yapıştıçama ulaşamazsın. Göm yerlere saklanmak." Acımasızca güldü. Göldüğüntü duyduğum tek andı bu. "Hayır. Bent hıçılmak için kendine gerçek bir zarar vermeyeceksin. Öyle olsaydı bunu yüzyıllar önce yapardın."

Anlaşıldı. O hâlde onu öldüremezdim. Hızla desenlerime göz atarak her birini gerektirdikleri fedakârlıklara kadar takip ettim. Ya deer bıçağı elinden düşürmem gerekiyordu — basit bir şey. Belki kuvvetli bir rüzgâr estirdim. Ya da parmaklarımı kramp geçmesine neden olurdum. "Bekle," diye fısıldadım Coco'ya desenli ararken "Annenin öldüğünü düşünüyorsan, neden onu çağırmaya çalışıyordun?"

"Onu çağırmaya çalışmıyordum. Ben sadece... Sular bendimle konuştu. Ben de dinledim."

"Sırf nazıkçe istediler diye" —omzumun üzerinden ona inanamayan gözlerle baktım— "onlara *kannu* mı verdin? Rica ettiler mi hari?"

"Ben onlardan doğdum," diye mırıldandı savunmaya geçerek.

"Louise'i teslim et," diye ısrar etti Josephine, kısık sesli, harareti sohbetimizi duymazdan gelerek. Angelica hançerini yan tarafına indirdi gevşekçe. Hançerin ucundan kanı deniz tabanına damladı ve her damladan siyah inciler oluştu. Tekrar Constantin'e baktım. "Cosette'i teslim et" —Josephine'in parmakları tuttuğu hançeri daha sıkı kavradı— "yoksa bu zavallı çocuktan kurtulacağım. Ölümlü prensten kurtulacağım."

Çok beklerdi.

Keskin bir nefret patlamasıyla dişlerimi gıcırdatarak yumruğumu sıktım ve öfkem bir desenle birleşerek kıvılcımlandı. Aramızda cızırdamasını izlerken sıcaklığının beni terk ettiğini hissettim. Josephine bir ciyaklamayla hançerini düşürüp yanmış elini tutarken iplik, altın küle dönüştü. Memnuniyet içinde sırttım ve parmaklarımı oynattım. "Gitme zamanın geldi, *Josie*."

Angelica bunun altını çizercesine kendi elini kaldırdı ve sular karşılık vererek Célie ve Beau'yu geri almak için kıyı şeridini geçti.

ikisini de ayaklarımızın dibine bıraktı. Ama sular orada durmadılar. Gümüş kadehleri sürükleyerek, kumsalı geri almak için kumları doldurmaya devam ettiler. Bilinçli bir kararlılıkla Josephine'in eteğini kovaladılar ve Josephine'in hızla geri çekilmekten başka seçeneği kalmadı. Tıpkı Nicholina'nın karanlıktan korktuğu gibi, Josephine de bu suları güçlendiren tuhaf büyüden korkuyor gibiydi.

Yine de bırakıp gitmeyi reddetti.

Ancak geri kalan Dames Rouges'a emirler yağdırmak —onlara geri adım atmamayı emretmek— için döndüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı ve sonunda savaşın kaybedilmiş olduğunu gördü. Kan cadıları çoktan kayalıklara kaçmıştı. Josephine tek başınaydı.

"Burayı terk et, *sœur*," dedi Angelica. Sesinin sert tonundan bunun onun son uyarısı olduğunu anlamıştım. "Ve asla geri dönme. Isla'yı kışkırtmaya devam edersen güvenliğin için söz veremem."

"*Isla*." İsmi duymasıyla Josephine'in yüzü buruştu. Ancak sular gelmeye devam ederek patikanın başındaki taşların üzerinde duruncaya kadar onu gerilemeye zorladı. Siyah bakışları Angelica'nın güzel yüzünü delip geçti âdeta. "Kâhin. Senin *hanımın*."

"Benim *arkadaşım*." Angelica'nın elinin bir başka hareketiyle sular yükseldi ve Josephine geriye sıçrayarak onlardan uzaklaştı. Bin yaşında bir kocakarı için şaşırtıcı bir çeviklikle hareket ediyordu. "Ona saygı duysan iyi olur," diye devam etti Angelica. "Aşağıda hüküm sürmesine rağmen, yukarıdaki savaşa da göz yummuyor. Onu düşman edinmek istemezsin." Bakışları düşünceli bir hâl aldığı anda o solgun gözlerde tuhaf bir ışık belirdi. "Gerçi görünüşe göre, Isla'nın kardeşlerini şimdiden üzmüşsün." Bizim için ekledi, "Üçlü Tanrıça ve Ormanın Vahşi Adamı."

Bir aileniz var mı, Mösyö Deveraux?

Aslına bakarsan var. İki abla. Korkunç yaratıklar, orası kesin.

"Bunca yıl seni izledim, Josephine." Angelica'nın sesi hüznle yumuşadı ve gözlerindeki ruhani parıltı yavaşça soldu. "Senin için umut besledim. Beni korkak olarak görüyorsun ama sen bir aptalsın. Hatalarımızdan hiçbir şey öğrenmedin mi?"

Josephine, kız kardeşinin acıklı sözlerine gözle görülür bir tepki vermedi. Sadece yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle, gözleri karanlıkta ikiz alevler gibi yanarken geriye doğru yürümeye devam etti. "Hata falan yok, kardeşim." Her birimize sırayla gülümsedi. "Sanırım yakında görüşeceğiz."

Sonra pelerini arkasında dalgalanarak döndü ve gecenin karanlığına karıştı.

GERÇEKLERİ GİZLEMEK

Lou

Hemen sonrasında Reid'in yanına çöktüm ve Coco da Beau ile Ceglie'ye koşarak aynı şeyi yaptı. Şaşırtıcı bir şekilde Angelica da diz çökerek ince yapılı elinin tersiyle Constantin'in yanağını okşadı. Kız kardeşinin aksine duygularını kimseden saklamıyor ve gururla gösteriyordu. Şimdi yüzüne yansıyan bu ifade sanki... efkârdı.

Hem sinirli hem de etkilenmiş hâlde sahildeki sel sularını işaret ettim. "Belki bir dahaki sefere açılışı bununla yaparsın."

Usulca güldü.

Başımı iki yana sallayıp homurdanarak —kahkahası kulağa lanet olası bir zil gibi geliyordu— kalbini dinlemek için kulağımı Reid'in göğsüne dayadım. Güçlü ve sabit bir şekilde atıyordu. Sıcaklığını kontrol ettiğimde, bileğimin altındaki teni ılıktı — ama öyle sıcak da değildi. Sonra gözkapaklarını kaldırdım ve kalan öfkeyle parmağımın ucunda bir ışık yaktım. Gözbebekleri olması gerektiği gibi küçüldü. Pekâlâ. Bir oh çekerek oturdum. Tamamen sağlıklıydı, sadece... uyuyordu. Muhtemelen bize kaçmamız için zaman tanımak amacıyla Morgane'in bilincini ele geçirmiş ve bu sırada kendininkini feda etmişti. Tek yapmam gereken onu uyandırmaktı. Ancak bunu yapmak için bir desen ararken merakımı bastıramadım. Angelica ve Constantin'e bakarak sordum, "Sana ihanet etmemiş miydi?"

Solgun gözleri benimkilere çevrildi. "Etti."

Coco başını kaldırıp bakmadı. Sıkılı çenesinden, kaskatı omuzlarından gerginlik yayılıyordu. Avucundaki kesiği tekrar açmak için hançerimi kaptı. Ancak o da benim gibi kendine engel olamamış gibiydi. "Ve yine de onu sevdin mi?"

"Bunu yapmana gerek yok, tatlım." Angelica'nın bakışları saşımızdaki su duvarına kaydı. Bunun üzerine, ince bir dere bir yılan gibi bize doğru kıvrıldı. Önce Beau'ya uzanarak bacağındaki derin yarığa dokundu ve teninden içeri aktı. Yara neredeyse ânında kapandı, ardından omzundaki de. İkinci bir uzantı Célie'ye doğru ilerledi ve üçüncüsü de Angelica'ya uzandı. Hepsinin tüm yaraları yok oldu.

"Bak, gördün mü?" Angelica gülümsediğinde nefesim bir parça kesilmiş olabilirdi. Bunu örtmek için kaşlarımı çatmaya çalıştım. "Kendini yorma." Constantin'in cansız bedenine bir kez daha baktı, bakışları göğsündeki deliğe takıldı ve sertçe yutkundu. Bu hareket onu neredeyse insan gibi gösterdi. "Ama evet, Cosette. Onu sevmemiz gereken ne varsa sevdiğimiz şekilde sevdim – aşırı derecede. O da bu tür şeylerin her zaman yaptığı gibi beni incitti." O elle tutulur hüznün sesine geri döndü. "Öldüğü için üzgünüm."

Öldüğü için üzgünüm. Ve bir anda, Angelica bir kez daha garip ve yabancı bir şeye dönüştü.

Beau'nun gözleri kırpışarak açılırken Coco'nun elleri onun yakasına sarıldı. Annesine onu iyileştirdiği için teşekkür etmedi. Onu suçlamıyordum. Bunun yerine, Reid'i de yanımda çekerek onlara daha da yaklaştım ve sessiz bir destekle omzumu onunkine dayadım. O da bana doğru eğildi ve Beau doğrulurken ellerini onun gömleğinden çekti. "Ne oldu? Morgane nere—" Angelica'yı görünce gözleri kocaman açıldı. Hakkını vermek gerekirse, Coco'ya dönmeden önce sadece üç saniye boyunca gözlerini aptalca kırpıştırdı. Sonra birkaç kez daha. "Yoksa bu?.."

Coco kısaca başıyla onayladı. Ölümcül derecede sıkı bir kavramayla madalyonunu yakalamak için elini kaldırdığında Ange-

ca'nın gözleri onu takip ederek inanmazlıkla büyüdü. "Sen... madalyanı takıyorsun," dedi Angelica. Kulağa bir soru gibi gelmişti.

"Ben..." Coco yoğun bir hararetle yere baktı. "Evet."

Onun bu bariz rahatsızlığı karşısında şiddetli bir koruma içgüdüğü sıkıştırdı göğsümü. Belki de bana annesinden hiç bahsetmediği için ona kızgın olmalıydım. Kaç kez Angelica hakkında konuşmuştuk? Kaç kez bana söylememeyi seçmişti? Gerçekleri gizlemek de bir çeşit yalandı. Bunu zor yoldan öğrenmemiş miydim?

Nicholina buna ihanet demişti. Belki de üzölmeliydim ama üzölmüyordum. Hepimizin sırları vardı. Ben kesinlikle kendi payıma düşen kadarını saklamıştım. Bana neden sırrını açmadığını bilmesem de, annesini en son gördüğünde Coco'nun altı yaşında olduğunu *biliyordum*. Bu birleşme için seyirciye ihtiyacı olmadığını biliyordum. *İhtiyaç* duyduğu şey, yaşananları sindirmek ve Angelica'yla ilişkisinin nasıl olmasını istediğine karar vermek için zamandı. Hatta bu ilişkiyi kurmak isteyip istemeyeceğine karar vermek için.

Kararlı bir şekilde, Reid'i uyandırmak için bir desen seçtim ve diğerlerini bu son derece garip durumdan uzaklaştırmaya hevesli bir şekilde deseni kullanmak için Reid'in burnuna bir fiske vurdum. Şimdi bilincinin yerine gelmesi karşılığında bir gecelik uyku. Basit ama etkili. Çok zararlı bir şey değildi. Reid uyanırken yola devam edebildik. Müttefiklerimizi Le Blanc Şatosu'na yürümek veya Cesarine'e dönmek için toplayabilirdik ya da — şey, tam olarak bilmiyordum ama aval aval bakmak dışında *bir şey* yapabiliirdik.

Reid'in burnuna bir fiske daha vurarak seçtiğim desenin dağılmasını bekledim. Hiçbir hareketlenme olmadı. Bu sefer yumruğumu sıkarak tekrar denedim. Geri teperek tamamen farklı bir desene dönüştü. Ve ağımdaki diğer desenler — onlar da değişti. Sanki büyüünün de kafası karışmış gibi, takip edemediğim veya anlayamadığım bir şekilde umutsuzca düğümlendiler.

Ona bakarak kaşlarımı çatıttım.

Ne *halt* etmişti?

Saçma sapan desenlerimle dikkatim dağılmıştı. Angelica'nın arkamda hareket ettiğini ne gördüm ne de duydum. Elini omzuma koydu. "Uyanmayacak," dedi nazikçe. "O hazır olana kadar olmaz."

Ona sinirli bir bakış atarak omuz silkip dokunuşundan kurtuldum. "Bu da ne demek?"

"Zihninin iyileşmesi için zamana ihtiyacı var." Hiç gücenmeden elini indirerek parmaklarını çıldırtıcı derecede sakin bir pozla birbirine geçirdi. "Hayatta olduğu için şanslı, Louise. Bu büyü onun zihninden daha fazlasına onarılamaz bir zarar verebilirdi."

"Ne büyü?" Cevap vermediğinde kaşlarım daha da çatılarak bakışlarım öfkeli bir hâl aldı. Ayağa kalktım, yanaklarım her zamankinden daha sıcaktı. Claud, Constantin, Angelica – kullanılmadığı sürece her şeyi bilmenin, her şeye gücü yetmenin anlamı neydi? Başımı iki yana salladım. "Madem zihni zarar gördü, neden onu iyileştiremiyorsun? Diğer herkesi iyileştirdin!"

Sadece tekrar gülümsedi, korkunç, acıyan bir gülümsemeydi bu. "Kendini yalnızca o iyileştirebilir."

"Bu koca bir saçm—"

"Endişelenme, Louise." O tuhaf parıltı gözlerinde yeniden belirir gibi oldu ve elimde olmadan geri adım attım. "Yaraları ölümcül değil. Uyanacak – bundan eminim. Ancak ilerleyeceği yol henüz görülemiyor."

Sular göremediğimiz şeyleri görür, bilemediğimiz şeyleri bilir. Constantin'in uyarısı zihnimde tekrarlandı. *Angelica bir kâhindi ve büyü onları şekillendirdi.*

"Öte yandan senin yolun açık." Sulardaki dar yarığı işaret etti. Doğruca L'Eau Mèlancolique'in kalbine gidiyordu. Dalgalı duvarlarından gelen sis, ayın gümüşü ışığında elmas parçacıkları gibi parıldıyordu. Angelica, Coco'ya neredeyse özür diler bir bakış attı. "Yeniden bir araya gelmemiz bu kadar güç olduğu için üzgünüm fille. Beni çağırdığında..."

"Seni çağırdığımı bilmiyordum," diye araya girdi Coco.

Angelica başıyla onayladı ancak gözlerinde acıya benzer bir duy-

gu belirip kayboldu. "Elbette. Sen sulara seslendiğinde duydum. İhtiyacın olduğunu hissettim ve ben de – şey, buna cevap vermem gerekiyordu." Aynı belirsizlikle konuşsa da sözlerine devam ederken sesi yumuşadı. "Anlamadığın çok şey var, Cosette. Bana kızgın olduğunu biliyorum – olmalısın da– ama uzun açıklamalara ve özlere zaman ayıracak lükse sahip değiliz."

Coco bu doğrudan söylenen kelimelerle gerildiğinde kolunu sıktım. Ancak Angelica haklıydı; bu konuşmanın ne yeri ne de zamanıydı. Morgane ve Josephine etrafta dolaşırken, devasa su duvarları arasında hapsolmuşken, ayaklarımızın dibinde bir ceset yatarken hiç sırası değildi. Uzun gümüş bir yüzgeç yanımızdan çırpıp giderken duvarlara gergin bir şekilde baktım.

"Bunun için," diye devam etti Angelica, dikkatimi tekrar çekerek, "üç şeyi anlamalısın. Birincisi, artık bu suların dışında güvende değilim. Isla'nın yardımseverliği beni koruyor ve buraya gelmeme izin vererek çok fazla risk aldı. Kız kardeşim büyümden korkarak –Isla'nın kendisinden korkarak– yaşıyor ama Josephine bu sulara girmeye çalışsaydı, onu durduramazdım. Çünkü bu büyü senin doğuştan hakkın olduğu kadar, kan bağımız dolayısıyla onun da hakkı."

Bize lafını bölmemiz için başka bir şans vermedi. "İkincisi şunu anla: Hayatın boyunca seni izledim, Cosette." O mavi gözler beyazla burgaçlandı ve kollarımdaki tüyler bir kez daha diken diken oldu. Coco'nun da öyle. "Nerede olduğunu ve kimi sevdiğini biliyorum. Tüm krallığı –La Fôret des Yeux'den Le Ventre'a, oradan Fee Tombe'e kadar– Morgane'a karşı müttefik toplamak için katettiğini biliyorum. Gévaudan Canavarı ve Ormanın Vahşi Adamı ile arkadaş oldun. Büyülenmiş ejderhalara, cadılara ve kurtadamlara sahiptin."

İlk kez tereddüt etti, gözlerindeki beyaz daha ışıltılı parladı. Bana döndü ve "Hâlâ anneni yenmek istiyor musun?" dedi.

"Tabii ki istiyorum ama ne?.."

"Isla güçlü bir dost olurdu."

Coco kolumu o kadar sıkı kavradı ki neredeyse uyuşuyordu. Ama sesi titremedi. "Ne söyleyeceksen, *maman...* söyle gitsin "

"Peki madem." Elini bir kez daha suya salladığında, akan filizler fırlayıverdi ve havada örölerek sıvı bir kafes oluşturdu. Berrak, parlak ve ışıltılı bir camdan ağacın köklerine çok benziyorlardı. Reid'in altından kıvrılarak bedenini kaldırdılar ve bel hizasında havada asılı bıraktılar. Boştaki elimle onun elini tutmak için uzandım. Angelica yola doğru işaret ettiğinde sular itaat etti. Reid süzölerek bizden uzaklaştı ve Coco'yu da yanımda sürükleyerek ona yetişmek için fırladım. "Kes şunu! Sen ne?.."

Annesi gergin bir sesle konuştu. "Keşke sana bir seçenek sunabilseydim, *fille* ama dürüst olmak gerekirse zaten bir seçim yaptın. Suları çağırdığında onlardan bir iyilik istedin. Şimdi biz de senden istemeliyiz."

Coco duyduklarına inanamayarak ayak diredi. "Ama bilmiyordum..."

Sular arkamızdan kapanmaya başlayarak sahile giden yolu kapattı. Dehşetle onlara baktık. "İsla seninle Le Présage'da konuşmak istiyor, Cosette – seninle ve arkadaşlarınla." Angelica'nın güzeli yüzü pişmanlıkla buruştu. "Korkarım hepiniz benimle gelmelisiniz."

• (Fr.) Alâmet —çn

SAKSAĞAN YUVASI

Lou

Le Présage.

Adını bir kez duymuştum, bayram direğinde nefessiz kıkırdamalar arasında konuşulmuştu. Bunaltıcı yaz gün dönümünün sıcağında dönüp dans ederken başka bir genç cadı onu aramamızı önermişti. Manon, annesinin ona melusinaların masum genç cadıları boğması hakkında anlattığı bir hikâyeden bahsederek reddetmişti. O zamanlar hepimiz buna inanmıştık. Ne de olsa melusinalar kana *susamıştı*. Hain ve esrarengizlerdi. Yataklarımızın altında saklanan öcülerdi – ya da bu durumda, arka bahçemizde. Bazı günler, gün doğumunda penceremden onların kıyısından gelen sisi görebiliyordum. Coco'yla ilk kez oynayana kadar melusinaların gerçek bir tehdit oluşturmadığını fark etmemiştim. Aşağı dünyanın tamamına hâkimlerdi – geri kalanımızdan ayrı, bizimkinden daha büyük ve daha yabancı bir dünyaya. Cadıların işleriyle pek ilgilenmiyorlardı.

En azından şimdiye kadar.

Patikada ağır ağır ilerlerken karanlık sulara kaçamak bir bakış attım. Onlar Reid'in altında birbirine dolanıp onu öne doğru çekerken arkadaki yolu daha fazla su doldurarak bizi deniz tabanında daha da derinlere ilerletti. Her iki taraftaki dalgaların içinde gölgeler hareket ediyordu, bazıları küçük ve zararsız, bazılarıysa boyutları ve kıvraklıkları açısından endişe vericiydi. Beau da benim kadar

huzursuz gibiydi. Patikaya yaklaşan yılanımsı suratlardan telaşla kaçmaya çalışırken neredeyse topuğuma basıyordu. “Balık kadınlar, ha?” diye mırıldandı kulağıma.

“Efsaneye göre, bir zamanlar karada yürüyebilirlermiş ama hayatımda hiç görmedim.”

Tüm vücudu ürperdi. “Pek balık sevmem.”

Sularda başka bir gümüşü yüz belirerek çatallı dilini ona doğru uzattı.

Angelica ileriye doğru süzölmeye devam ederken omzunun üzerinden baktı. “Ne yaparsan yap, onlara hakaret etme. Melusnalar inanılmaz derecede kendini beğenmiş olsalar da asla ruhsuz değillerdir. Güzelliğe de neredeyse centilmenlik kadar değer verirler –görgü kuralları bir melusina için büyük önem taşır– ama kıskırtıldıklarında tehlikeli derecede öfkeli dirler.”

Beau’nun telaşlı ifadesi karşısında Coco ekledi, “Pohpohlanmayı severler. Zorlanmayacağına eminim.”

“Pohpohlanmak.” Beau bu bilgiyi aklına kazıyarak kendi kendine ciddiyetle başını salladı. “Anlaşıldı.”

“Öyleyse çok mu güzeller?” diye sordu C  lie, deri çantasını   eliyle omzunun üzerinden kavrayarak. Çatlamış tırnaklarının altında kir birikmiş ve saçları ense topuzundan gelişigüzel saçılmıştı. Porselen tenine, bir zamanlar oldukça güzel olan pantolonunun kadifesine kan ve pislik bulaşmıştı. Kollarındaki dantel işlemeler şimdi rüzgârda usulca arkasından dalgalanıyordu. “Güzelliğe değer veriyorlarmış ya?”

“  yleler.” Angelica neredeyse muzip bir gülümsemeyle başını eğdi. “Ancak insan değiller. Asla unutma, çocuğum – güzel şeylerin dişleri olabilir.” Bunun   zerine C  lie kaşlarını   atsa da başka bir şey söylemedi ve Angelica onun yerine dikkatini onu titizlikle görmezden gelen Coco’ya çevirdi. Düşünceli bir hâlde kızına uzun uzun baktı ve ardından boğazını temizledi. “Sen iyi misin, Cosette? Senin yaraların iyileşti mi?”

"Adım Coco." Yanından gelip geçen, altın yüzgeçleri arkasında dalgalanan güzel bir balığa gözlerini dikti. "Ve daha kötüsünü at-
tattım."

"Onu sormuyorum."

"Ne sorduğunu biliyorum."

Angelica tekrar konuşmadan önce tuhaf bir an geçip gitti. "Ye-
terince sıcak mısın?"

"Ben iyiyim."

Sonra bir tane daha.

"Saçlarının çok güzel görüldüğünü söylemeliyim," diye denedi
tekrardan. "Baksana, ne kadar uzamış."

"Boğulmuş bir fareye benziyorum."

"Saçmalama. İstesen de fareye benzeyemezsin."

"Ancak biraz solgun görünüyorsun," diye araya girdi Beau yar-
dımsever bir şekilde. "Biraz halsiz."

İkisi de ona soğuk bakışlar attığında Beau hiç pişmanlık duy-
madan omuz silkti. Bir kez daha önlerine döndüklerinde Beau'nun
kaburgalarını dirsekledim ve "Seni göt," diye tısladım.

"Ne?" Vurduğum yeri acıyla ovuşturdu. "Muhtemelen ilk defa
bir konuda anlaştılar. Yardım etmeye çalışıyorum."

Birkaç tane daha cılız konuşma girişiminden sonra —ki Coco
bunları hayran kaldığım bir kolaylık ve etkililikle sonlandırmıştı—
Angelica doğrudan sadede geldi. "Le Présage'a kadar önümüzde
uzun bir yol var, kızım. Eğer sen de istersen seni daha yakından
tanımak isterim."

Coco alayla güldü ve yosunla kaplı bir taşı tekmeledi. Taş suya
dalarak mahvolmuş eteğime su sıçrattı. "Neden ki? Beni izlediğini
söylemiştin. Zaten her şeyi biliyor olmalısın."

"Belki. Fakat düşüncelerini bilmiyorum." Angelica sanki bir şey-
leri tartıyormuş gibi dudaklarını büzerek başını yana yatırdı. Birkaç
saniye sonra, "Örneğin kolyemi neden taktığını bilmiyorum," dedi.

Tuğla kadar zarif bir geçiş.

"Nasıl bir his acaba?" diye kafa yordu Coco öfkeyle, hâlâ altın

balığı izliyordu. "Bir açıklama istemek ve asla yapılmaması. Aslında bir bozucudur, sence de öyle değil mi?"

Angelica bu konuşmadan sonra bir daha korkunç derecede zayıp sohbetler başlatmadı.

Bana gelince, düşünmemeye çalışıyordum. Angelica, Reid'in yaralarının ölümcül olmadığını söylemişti. Uyanacağını söylemişti. Bir de Isla vardı – Kâhin dedikleri gizemli kadın hakkında çok az şey bilsem de Morgane ve Josephine'e karşı güçlü bir müttefik oldu. Diğer müttefiklerimiz ele geçirilmişken, Isla'yı memnun etmek mantıklıydı. Josephine besbelli ondan korkuyordu.

Topuklarım ağrımaya başlayana kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Dakikalar olabilirdi. Saatler olabilirdi. Ay bir an tam tepemizde parlayarak Reid'in silüetini gümüş rengine boyarken, bu sonrakinde bir su duvarının altına dalarak hepimizi gölgelere boğdu. Ancak o zaman sulardan yayılan garip fosforlu ışıltıyı fark ettim.

"O da ne?" diye fısıldadım.

"Özel bir plankton türü," dedi Angelica eşit derecede yumuşak bir tonla. "Ama burada onlara denizyıldızı diyoruz. Şehrin etrafındaki suları aydınlatıyorlar."

Mavimsi parıltı Célie'nin irice açılmış gözlerine yansıyor. Neredeyse ayırt edilemeyen binlerce ışık lekesinin parlak, titreşen bir dalga oluşturmak için bir araya geldiği bize en yakın duvara uzandı. "Ateşböceklerine benziyorlar."

Angelica gülümseyip başıyla onayladı ve çenesini kaldırarak partikadan aşağıya bakmamızı işaret etti. Devasa, süslü bir altın kapıya benzeyen şey iki yana açıldı, her iki tarafındaki boş su kütlelerine doğru genişliyor ve göğe yükseliyordu. Kıvrımları ve dikenleri boyunca büyüyen algler olmasaydı, Cennet'e açılan kapıyla karıştırılabilirdi.

Ötesinde hiç su yokmuş gibi görünüyordu.

"İşte karşınızda – Le Présage." Biz aynı anda dururken Angelica'nın gülümsemesi genişledi. "Ve orada, ortasındaki de Le Palais de Cristal."

* (Fr.) Kristal Saray —çn

Hepimiz boyunlarımızı uzatıp L'Eau Mélancolique'in kalbinde-ki kuru, dağlık araziden oluşan kıtreye baktık. Deniz tabanı çalkantılı bir zirveye yükselirken, şehrin sınırındaki kayaya, tam da dağın yamacına kulübeler oyulmuştu. Bu zirvenin tepesinde, deniz camından kuleler –acımasız, keskin ve güzel– devasa bir gemi enkazının içinden yükseliyordu. Kırık direkleri ve parçalanmış yelkenleri denizyıldızlarının ışığında mavi renkte parlıyordu.

“Orası – orası kuru toprak mı?” Beau bir açıklama için bakışlarını Coco'dan bana, sonra tekrar Coco'ya çevirdi ama Coco bunu fark etmemiş gibiydi; şehre bakarken ağzı hafifçe aralanmış ve boş-taki eli bir kez daha madalyonunu kavramak için boynuna gitmişti.

“Ben... burayı hatırlıyorum,” diye fısıldadı. O koyu gözler benimkileri ararken ani bir kesinlikle dolup taşıyordu. Ve umutla. Sırtarak kolunu serbest bıraktım ve tökezleyerek ileriye doğru bir adım attı. “Buraya daha önce gelmiştim. Le Présage'a.” Kelimeleri sanki tadıyormuş gibi söylerken gülümsememe karşılık verdi. Öfkesi, kırgınlığı bir an için unutulmuştu. Hafıza tuhaf ve harika bir şeydi. “Kehanet Şehri. Le Palais de Cristal.”

Angelica'nın gölgesi onun hareketlerine düşüyordu, dokunacak kadar yakındı. Yine de o kadarına cesaret edemiyordu. “Orada doğdun.”

Coco neredeyse nefesi kesilmiş bir hâlde beklentiyle ona döndü ve içindeki baraj sonunda taşıtı. “Nasıl? Sen buradan ayrılamıyorsan ben nasıl burada doğdum? Babam bir denizadamı mı? Babam Constantin mi? Kehanet Şehri neden kuru toprağın üzerine kurulu? Efkârlı Sular'ın ortasında nasıl kuru toprak olabilir?”

Angelica, Coco'nun soru bombardımanı karşısında güldü –gülüşü gerçekten de zil sesi gibiydi– ve bizi kapıya doğru yönlendirdi. Denizyıldızları bizi takip etti. Konuşmalar da, onları zar zor görebilsem de neredeyse... meraklı görünüyorlardı. Hayalet benziyorlardı. “Her zaman kuru değil,” dedi Angelica. “Sana söyledim. Melusinalar fazlasıyla inceliklidir. Misafirlerinin kendilerini rahatsız hissetmelerini istemezler.”

"Bu yüzden de bütün şehrin suyunu mu boşalttılar?" diye sordu Beau duyduklarına inanamayarak. "Sırf biz nefes alabilelim diye?"

Angelica'nın omuz silkmesinden bile zarafet ve incelik akıyordu. "Neden olmasın?"

"Bu, karada yürüyebildikleri anlamına mı geliyor?" diye sordum, istemsizce suya parmağımı sokarak. Denizyıldızları parmak boğumlarımın etrafında kümелendi, tenimden geçen ışıkları kemigimin şeklini aydınlatıyordu. Büyülenmiş bir şekilde parmaklarımı esnettim ve bana dokunmak için can atarak girdap şeklinde dönmelerini izledim. Artlarında soğuk bir karıncalanma hissi bıraktılar.

Angelica'nın gülümsemesi kayboldu ve elime vurarak onlardan uzaklaştırdı. "Kes şunu." Parmağımı göz hizasına kaldırarak binlerce minik kan kırmızısı deliği gösterdi. Diş izleri. "İzin verirsen seni yerler." Öfkeli bir sesle elimi çekerek kanımı iç gömleğime sildim ve etobur küçük hayvanlara ters bir bakış attım. "Ve karada *değiliz*," diye devam etti ciddiyetle. "Hiç kuşkunuz olmasın. Hâlâ melusinaların bacak çıkarmakta özgür olduğu deniz tabanındayız."

"Bacak çıkarmak mı?" Bir avuç insansı gölge, metalik kuyrukları parıldayarak kapıdan bize doğru yüzerken Beau'nun yüzü tiksintiyle buruştu. Reid'e yaklaştım. "Kurbağa gibi mi?"

Melusinaların yüzleri sularda şekillenirken Angelica'nın ifadesi sertleşti. Üç kadın ve iki erkekti gelen. Vücutları –geniş ve iriden ince ve zarife– çeşitli şekillerde olmasına rağmen sanki uzuvları esnetilmiş gibi hepsi insanlardan biraz daha uzun görünüyor ve her biri akışkan bir tür zarafetle hareket ediyordu. Renkleri en soluk gümüşten siyahın en koyu tonuna kadar farklılık gösterse de hepsi hafifçe parlayan, birbirinin aynı sedefli pullarla kaplıydı. Perdeli parmakları sadece mızrak olarak tanımlanabilecek şeylerin etrafına sarılmıştı. Üç dişli yaba da olabiliyorlardı.

Artık her ne iseler, fosforlu ışıkta sipsivri parıldıyorlardı ve onların doğrultulduğu uçta olmak gibi bir niyetim yoktu.

"Beau," diye mırıldandım, onlar yaklaşırken düşmanca ifadele-

rine karşın hoşça güllümseyerek. Yaklaşmaya devam ettiler. "Özür dile seni boşboğaz aptal."

Bana doğru gerilerken neredeyse ayağımı kırıyordu. Buna karşılık sertçe ayağına bastım. Bir ton küfür savurdu ve hırladı, "Beni duymuş olamazlar."

Coco reverans yapan C  lie'yi taklit etti ve aynı şeyi yapmadığında Beau'yu dirsekleyerek, suratına kondurduğu donuk güllümsemeyi bozmadan konuştu. "İyi fikir. Hadi riske atalım."

"Samimi bir soruydu..."

Melusinalar suyun duvarlarında durmadılar, bunun yerine kursesuzca içlerinden süzülüp patikaya adım attılar –gerçek anlamda *adım attılar*– ve ayrık kuyrukları gözlerimizin önünde bacaklara dönüştü. Y  zge  lerindeki pullar kayboldu ve parıldaayan derileri ayaklarını, ayak bileklerini, baldırlarını, kalçalarını sardı ve...

Beau'nun suratındaki endişe ânında yok olup yerini geniş, pis bir sırtış aldığında bir sessizlik yaşandı.

  plaklardı.

Ve Angelica'nın iddiasının aksine, *son derece* insana benziyorlardı. C  lie'nin nefesi kesildi.

"*Bonjour, mademoiselle,*" dedi Beau   ndekine, uzun parmaklı elini öpmek için eğilirken. Her parmağında fazladan bir boğum olduğunu görünce sadece bir saniyeliğine tereddüt etti. Melusina tıslayıp bir çift uzun sivri diş göstererek mızrağını Beau'nun yüzüne doğrulturken her bir boğum mızrağın etrafına sarıldı.

"Ben sana izin vermeden bana dokunmaya nasıl c  ret edersin?"

Ona en yakında duran erkek onun sözlerini vurgularcasına yabasını kaldırdı. Kadının aksine, ucunda kaz yumurtası büyüklüğünde bir zümrüt olan kalın bir altın kordon takıyordu. Kolyeyle uyumlu ikiz zümrüt küpeler konik kulaklarında parıldıyordu. "Bizi amfibilere de benzetti." Başını yana eğdiğinde, bu hareketin yırtıcı bir havası vardı. Gümüşi gözleri tehditle parlıyordu. "Amfibilere mi benziyoruz?"

* (Fr.) Merhaba, matmazel. –  n

Angelica yerlere kadar eğilerek kusursuz bir reverans yaptı. "Niyeti gücendirmek değildi, Auréllen."

Beau yatıştırıcı bir şekilde ellerini kaldırarak hemen başıyla onayladı. "Niyetim sizi gücendirmek değildi."

Kadın siyah gözlerini ona yöneltti. İnce gümüşü yüzüne ve uzun ~~uzun~~ gümüşü saçlarına karşı... rahatsız edici görünüyorlardı. Ve çok büyük. Gerçekten de, onun ve soydaşlarının vücut hatlarıyla ilgili her şey bir şekilde orantısız görünüyordu. Tam olarak yanlış denemez. Sadece... tuhaf. Çarpıcı. Hayran olunmak yerine üzerinde çalışılması gereken güzel bir portre gibi. Kadın silahını indirmede. "Yine de bir özür duymuyorum. İnsan prensi bizi çirkin mi görüyor? Bizi garip mi buluyor?"

Evet.

Cevap istemsizce dudaklarıma yükselse de son saniyede dilimi ısırđım ve kaşlarımı çatarak bakışlarımı kaçırdım. Ancak bu hareket melusinanın dikkatini çekti ve o siyah gözler bana dönerek yüz hatlarımda gezindi. Beni inceledi. Ürpertici bir kurnazlıkla sırttı ve olan biteni anlamamla mideme bir ağırlık oturdu.

Burada yaşayan kadınlar hakikatleri söyler.

Sulardan iç ve hakikatlerini ortaya dök.

Aman Tanrım.

Boğulur gibi çıkan bir sesle kendi cevabını bastıran Beau bana paniklemiş bir bakış attı. Aynı şekilde karşılık verdim. Eğer yalan söyleyemiyorsak, *kelimenin tam anlamıyla* hakikatin krallığındaysak...

Beau ölümümüze neden olmasa bile ben kesin olurdum.

Her halükârda, hepimiz gecenin sonunda ölmüş olacaktık.

Beau bakışlarını özenle melusinanın yüzünde tutarak yeniden konuşmaya çalıştı. Ademelması kadının mızrağının ucunda inip kalktı. "Elbette kurbağaya benzemiyorsunuz, *mademoiselle* ve böyle bir şey ima ettiğim için çok üzgünüm. Aslında oldukça..." Yalan bağazına takıldı ve ağzı, kaçınılmaz sonumuzu izlemek için toplanan balıklar gibi açılıp kapandı. "Oldukça..."

"Güzelsiniz," diye bitirdi C  lie, sesi ciddi ve kendinden emindi.
"Çok güzelsiniz."

Melusinalar, C  lie'ye b  r  z bir merakla baktılar ve gümüş saçlı ka-
d  n m  rta  nı yavaşça indirdi. Kadın başını yana e  gerken Beau gözle
görülür şekilde yutkundu. Diğerleri de onu izledi, bazıları yerlere ka-
dar e  gilirken diğerleri reverans yaptı. Hatta Aur  lien denen kişi elini
ona uzattı ve avucuna zümrüt bir küpe yerleştirdi. "Hoş geldiniz, C  -
lie Tremblay." G  m     saçlı melusina bakışlarını tekrar Beau'ya   evi-
rirken dudak büktü. "Arkadaşlarınızdan daha hoş geldiğiniz kesin."

C  lie yine reverans yaptı, bu sefer daha az eğildi. "Sizinle tanı  -
tı  ıma memnun oldum, Matmazel?.."

"Ben Elvire, K  hinin Sağ Kolu'yum." Melusina, C  lie'nin ku-
sursuz tavırlarını onaylarcasına gülümsedi ve arkadaşlarından bir
diğeri, C  lie'nin boynuna bir dizi beyaz inciden oluşan güzel bir
kolye geçirdi. Yırtık kıyafetlerinin üzerinde g  l  n   görünüyorlardı
ama C  lie aldırış etmiyor gibiydi.

"Teşekkür ederim." Tek zümrüt k  penin iğnesini delik kulakme-
mesine geçirmeden önce şaşkınlıkla elini kaldırarak onları hafifçe
okşadı. Saks  a  na benziyordu. "Her birinin kıymetini bileceğim."

Beau ona inanmaz gözlerle baktı.

"Çok yakı  tı." Elvire başıyla onayladı ve sonra arkadaşlarına i  a-
ret etti. "Size Kehanet   ehri'ne kadar eşlik etmek için buradayız. Bu
Aur  lien" —mücevherleri dışında çıplak olan denizadamına işaret
etti— "Olympienne" —dişleri elmaslarla bezeli ve teni eflatunun en
soluk rengi olan başka bir denizkızı— "Leopoldine" —kömür rengi
gövdesi boyunca parıldaayan ince altın zincirler takan üçüncü bir
denizkızı— "Lasimonne ve Sabatay." Son olarak iki oniks siyahı
denizadamını tanıtarak cümlesini tamamladı. Birinin meme uçla-
rında yakutlar bulunurken, diğerinin gözleri süt beyazı parlıyor-
du. Saçları deniz yosunuyla örülmüştü. "Sizinle tanıştı  ı  ıma çok
memnun olduk. Yanımda yürüme nezaketini gösterirseniz, eşlik
ettiğiniz için çok minnettar olurum, Matmazel C  lie."

C lie başıyla onayladığında Elvire bir kolunu uzattı ve ikisi kol kola girdi. Cesarine'deki parkta dolaşan iki aristokrat kadar resmi ve kibarlardı. Sabatay, Angelica ve Coco'ya arkalarından gelmelerini işaret ederken, Leopoldine ve Lasimonne, Reid'i iki taraftan kuşattı. Aurelien arkasına bakmadan içeri girdi. Yalnızca midye kabuklu yabasını bize doğrultup ileriye doğru sallayarak yön gösterdi.

Ve işte böylece Beau ve ben kendimizi şehre giden geçit töreninin arkasında bulduk.

Le Présage gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Tahmin ettiğim gibi melusinalar saksagan gibi yaşıyorlardı; evlerini batık gemilerin kalıntılarından, mercanlardan, taşlardan inşa ediyor, pencerelerini ve çimenlerini süslemek için batık hazineleri biriktiriyorlardı. Yıpranmış bir mermer büst, şehrin kenarındaki yosun dolu bir bahçenin çamurunun derinliklerine batmıştı. Sahibi her göze birer elmas yapıştırmıştı. Daha ileride, görevliler melusinaları işlek bir geçidin kenarına yönlendirdi. Yol, tuğla ya da kaldırım taşları yerine birbirleriyle uyuşmayan sikkelerle döşenmişti – altın, gümüş ve bronz *couronneler*in yanı sıra tanımadığım yabancı sikkeler de vardı. Aralarda da değerli taşlar. Alakasız bir kabuk.

"Her zaman bu kadar... kalabalık mıdır?" diye sordu Beau kaşlarını kaldırarak. Işıl ışıl gözleri ve gözalıcı tenleriyle onlarca melusina geçişimizi izlemek için toplanmıştı. Birçoğu yüzlerce yıl öncesinin modası geçmiş –gösterişli ve süslü– elbiselerini giyerken diğerleri muhafızlarımız gibi hiçbir şey giymiyordu. Kemik kolyeli ve inci başlıklı bir denizadamı uzaktan bana göz kırptı. Yanındaki arkadaşı karmaşık örgülü topuzuna sadece bir çatal takmış, tüm vücudunu altın rengine boyamıştı.

Görünüşe göre, her melusinanın tek ortak noktası bacaklarıydı.

"Uzun yıllardır yürümedik," dedi Aurelien durumu açıklarca.

Sarıya çalan kahverengi ahtapotlardan oluşan bir grup arkalarında yaldızlı bir arabayı çekerek sokağın dönemecinden belirerek görüş açısına girdi. Boyası tuzlu suda parçalanmış ve ahşabı ço-

şunlukla çürüyerek çatının yarısını çökertmişti. Yine de en yakındaki melusinalar neşeyle alkışladı ve içerideki çift –Tanrı aşkına, biri tek camlı gözlük takmıştı– kraliyet ailesinin bir üyesiymiş gibi el salladı. Belki de öyleydiler. Belki de aşağıdaki dünyada krallar ve kraliçeler ahtapotlara ve arabalara sahipti. Belki de duvaklarına köpekbalığı dişleri dikey ve pudralı peruklarına altın çatal bıçak takımı takıyorlardı.

Bütün şehir çürümüş, gülünç bir zenginlik havasıyla parılıyordu. Bayılmışım.

“Peruk istiyorum.” Kırmızı yosunlarla dolu saksıların olduğu küçük taş dükkânların yanından geçerken yeterince şey göremedim. Bir melusina, evcil benekli kaplumbağasını altın işlemeli bir tasmayla yürüyüşe çıkarmıştı. Bir diğeri sokağın köşesinde pençe ayaklı bir küvete uzanmış, bir sürahidenden bacaklarına su döküyordu. Bacakları gözlerimizin önünde tekrar obsidyen yüzgeçlere dönüştü. Tüccarlar kabuklu börek ve yengeç bacaklarından, incili ve istiridyeli küpelerle müzik kutularına kadar her türden mal satıyorlardı. Tüm şehirdeki tek aydınlatma olan denizyıldızlarının ışığı ürkütücü bir şekilde her yüzde dalgalanıyordu. “Melusinaların *neden* perukları var?”

“Ve elbiseleri?” diye sordu Coco bize en yakın çiftte bakarak. Her ikisi de kat kat sırmalı kadife kumaştan elbiseler ve... korse giyiyordu. Sadece korse. Yelek yok. İç gömlek yok. “Onları yüzgeçlerle nasıl giyiyorsunuz? Etekler suda ağırlık yapmaz mı?”

“Bir melusina boğulabilir mi?” diye sordum merakla.

Olympienne düşünceli bir şekilde eflatun rengi başını aramızda eğdi. Eflatun dudaklarını büzdü. “Saçmalama. Elbette melusinalar boğulamaz. Solungaçlarımız var.” Boynunu açtı ve boğazının kenarındaki sedefli yarıkları gösterdi. “Ve akciğerlerimiz.” Derin bir nefes aldı. “Ama evet, ne yazık ki böyle hoş kıyafetler su altında oldukça zahmetli olabiliyor. Bu nedenle gelişinizi uzun zamandır bekliyorduk.”

“Elbise giymek için mi?” Beau, kırmızı bir binici pantolonu ve dökümlü bir pelerin giymiş genç bir çocuk yanından geçerken kaş-

larını çattı. Çocuk bize keskin dişlerini gösterdi. "Yani bütün şehrin suyunu sıfırl... elbise giymek için boşalttınız."

"Şehri boşalttık çünkü nazık evsahipleriyiz," dedi Lasimonne, sesi beklenmedik bir şekilde derindi. "Bunu yaparken hazinemizi de giyebiliyor olmamız hoş bir ilave yalnızca."

Hazinemizi giymemiz. Ha. Mantıklıydı. Suyun altına hapsolmuş bir melusina batık gemilerden başka nerede böyle görkemli kıyafetler bulabilirdi ki? Belki de Lasimonne'un yakut meme ucu halkaları şu anda yaklaştığımız, Le Palais de Cristal'in dibinde parçalanmış olan gemiden çıkmıştı.

"Bütün bir şehrin suyunu boşaltmak ne kadar sürüyor?" Doğrudan dipsizliğe uzanıyormuş gibi görünen karanlık bir sokağa dikkatle baktığımda, orada kocaman bir gözün göz kırptığını gördüğüm yemin edebilirdim. "Ve o tarafta ne var?"

"Dev bir kalamar. Hayır, onu kışkırtma." Aurelien beni yabasının ucuyla anayola yönlendirdi.

"İsla gelişinizi aylar önce öngördü." Sabatay örgüsünü kaslı omzuna attı ve yürümeye devam etmemizi işaret etti. Saray şimdi tam önümüzde duruyordu. "Kaçmak ya da yetkililerin sizi hapsetmesine izin vermek yerine avcıyla evlenmeyi seçtiğiniz andan itibaren."

Beau boğazını temizleyerek çok yukarıdaki sulara baktı. Denizyıldızlarının yansıması karanlık gözlerinde hafifçe titreşti. "Buna rağmen Constantin, Célie ve benim buraya *girmememiz* konusunda son derece ısrarcıydı. Hatta sulardan içen insanların delirdiğini söyledi."

Elvire omzunun üzerinden bize baktı. "Peki sulardan *içtiniz* mi?"

"Ben..." Beau kaşlarını çattı ve Célie'ye baktı. "İçtik mi?"

Célie kaşları çatılırken başını yavaşça iki yana salladı. "Bilmiyorum. Ashında bilinçsizken oldukça rahatsız edici bir rüya gördüm ama sandım ki..."

Elvire bilge bir tavırla onun kolunu sıvazladı. "Rüyalar asla rüya değildir, Matmazel Célie. Onlar bizim yalnızca gecenin karanlığında fısıldadığımız en derin dileklerimiz ve en karanlık sırlarımızın gerçeğe dönüşmüş hâlidir. Rüyalarımızda kendimizi tanımakta özgürüz."

Beau'nun teni hayaletimsi ışıkta solgun görünüyordu ve gözle
 v ll  bir şekilde rahatsız olarak yutkundu. "Ben hakikat falan
    medim."

Elvire gümüşü kaşını kaldırdı. " yle mi, *Ekselansları?*" Beau
cevap vermediğinde —sadece şaşkınlık ve dehşet içinde ona baktı-
 ında— Elvire usulca kıkırdadı. "Korkmayın. Bu yüzden delirmeye-
ceksiniz. Kâhin'in daveti üzerine sulara girdiniz ve kaldığınız süre
boyunca zihninizi kendisi koruyacak."

Daha fazla muhafız, gemiye binmemiz için çürümüş bir borda
iskelesi indirirken kendi kaş  atışım iyice derinleşti. "Le Palais de
Cristal'e giden tek insan girişi," diye açıkladı Aur lien bizi hafifçe
ileriye doğru iterken. Yumuşak ahşabın üzerinde tereddütle diğer-
lerini takip ettik. İskele ağırlığımızın altında eğildi.

Yukarıda bizi tombul bir melusina bekliyordu, gümüş rengi sa -
ları özenle taranmış ve gri gözleri yaşlılıktan donuklaşmıştı. Ağzının
kenarlarında ince gülme kırışıklıkları vardı. "*Bonsoir,*" o bizi yerlere
kadar eğilen bir reveransla karşılarken maiyeti hemen arkasında-
ki güvertede parlıyordu.  atal ya da tek camlı gözlük takmıyordu,
her açıdan eksiksiz, aristokrat bir insan gibi görünüyordu. Elbise-
sinin rengi ve kumaşı bile —altın iplikle süslenmiş koyu mor renkte
ipek— Cesarine'de acayip moda olurdu. "Le Palais de Cristal'e hoş
geldiniz." Ben Eglantine, Kâhin'in şahsi hizmetk rı ve bu sarayın
hanımıyım. Evimizde kaldığınız süre boyunca size eşlik edeceğim."

Kadın, Angelica gibi aynı kusursuz zarafet ve doğuştan gelen
güvenle solumuzdaki devasa kapılara doğru döndü. Bir mucize
eseri su, kı  güvertesinin çoğunu aşındırdığı gibi  temizdeki yapıyı
—belki de kaptanın kamarasını?— aşındırmamıştı. Bazı tahtalar par-
 alanmış veya tamamen çürümüş, alt katta titreşen mum ışığının
göründüğü boşluklar bırakmıştı. Müzik de geliyordu. Akıldan  ık-
mayan melodinin bölümlerini duymaya çalıştım ama Aur lien beni
bir kez daha kapılardan içeri, büyük bir merdivene doğru dürttü.

* (Fr.) İyi geceler — n

Küflü halıyla kaplı ve yaldızlı şamdanlarla aydınlatılan merdivenler geminin merkezine iniyor gibiydi.

Başımızın üstündeki kristal kulelere baktım. "Yukarı çıkmıyor muyuz?"

"Misafirlerin kulelere girmesi yasaktır." Aurélien şimdi beni daha ısrarla dürttü. "Sadece Kâhin ve maiyeti kulelerde yaşar."

"Öyleyse sen de onun maiyetinin bir parçası mısın?"

Adam kaslı göğsünü şişirdi, beyaz ve gri arasında tuhaf bir renkteydi. Sis gibi. "Öyleyim."

Yabasına hafifçe vurdum. "Elbette öylesin."

İstemsizce büyülenmiş bir şekilde Beau'yu merdivenlerden aşağı takip ettim. Duvarlar bir zamanlar kâğıtla kaplanmıştı ancak zaman ve su, çizgili desenden kalan artıklar dışında hepsini parçalamıştı. Halı ayaklarımızın altında yumuşak, ıslak bir ses çıkarıyordu. Leopoldine uzun parmaklarından birini mumun alevinde gezdirirken sırtarak sordum, "İsla ile ne zaman görüşeceğiz?" Bir saniye sonra keskin bir şekilde geri çekti ve kaşlarını çatarak oradaki taze yanığı inceledi. "Yiyecek olacak mı?"

Muhafızlar sanki bu soru karşısında hakarete uğramış gibi kasatı kesilmiş olsa da Eglantine kıkırdadı. "Elbette yiyecek olacak. Yiyebileceğinizden daha fazlası hem de." Midem minnetle guruldadı. "Sadece sizin için özel bir ziyafet hazırlandı. Siz yıkandıktan sonra yemek için İsla'ya katılacağız."

"Sadece o mu olacak?" diye sordu Coco, gözlerini şüpheyle kısararak.

Eglantine'in gözlerinde bilmiş bir parıltı belirdi. "Eh, tüm saray halkının sizinle tanışmak için ne kadar hevesli olduğundan bahsetmezsem ihmalkârlık etmiş olurum. Özellikle seninle, Cosette." Coco'ya gizemli bir tavırla göz kırptı ve ânında ondan hoşlandığıma karar verdim. "Ne kadar da büyümüşsün! Her zaman güzeldin, *chérie** ama memelerinin enfes bir ilave olduğunu söylemeliyim."

Ondan kesinlikle hoşlanmıştım.

* (Fr.) Canım —çn

Muhafızları yanımızdan ayrılmaya hazırlanırken Coco söz konusu ilaveleri öne iterek gururla —ya da meydan okumayla— omuzlarını dikleştirdi. Elvire, Célie'ye döndü ve "Bu geceki şölende benimle oturmaz mısınız, Matmazel Célie? Bize eşlik etmenizden büyük zevk duyarız," diye sordu.

Célie her birinin umut dolu yüzüne bakarak bir kez gözlerini kırıştırdı ve sonra genişçe gülümsedi. "Çok isterim."

"Mükemmel." Olympienne elmas dişlerini gösterirken Leopoldine memelerinin arasından altın bir zincir çıkardı ve Célie'nin beline bağladı. Sabatay topuzunun içine bir tutam deniz yosunu sıkıştırdı ve Beau, Coco ve ben — eh, hepimiz bariz bir şaşkınlık içinde Célie'nin bir kuş yuvasına dönüşmesini izledik. "Şimdilik hoşça kalın, *mon trésor*."

Bizi Eglantine'in gözetimine bıraktılar. "Odalarınız bu koridor-da — elbette her biriniz için bir tane. Tabii, sen ve insan prens bir odayı paylaşmak istemezseniz, Cosette?"

Coco'nun omurgasından aşağı bir gerilim dalgası inerken Beau sırttı. "Buna gerek yok," dedi Coco kısaca. Angelica gülümsemesini elinin arkasına saklamak için arkasını döndü. "Teşekkür ederim."

"Peki madem. Sizi burada bırakıyorum." Eglantine çürümüş başka bir kapının önünde durdu. Eşiğin üzerine, odayı salondan ayıran bordo bir perde çekilmişti. "Bu kanat tamamen size ait." Yol boyunca uzanan diğer kapıları işaret etti başıyla. "Banyonuz bittiğinde zili çalın, sizi almaya geleyim. Sizi daha rahat ettirmek için başka bir şey getirebilir miyim?"

Célie berbat olmuş pantolonuna baktı istemsizce. "Belki temiz bir gecelik?"

"Ah! Ne kadar da aptalım." Eglantine, bordo perdeyi yana çekerek balık ağlarından oluşan bir hamağın yanındaki eskimiş gardırobu işaret etti. "Her oda, bizzat Kâhin tarafından seçilmiş her şekil ve boyuttan kıyafetlerle dolu. Her parçayı kendinizin sayın."

* (Fr.) Hazine —çn

YEŞİL KURDELE

Lou

Beau ve Célie mahremiyet arayışıyla koridorda dolaşırken, Coco benim peşimden perdeli odaya girdi. Köşedeki altın küvetten çoktan buharlar yükseliyordu. Yanında da muhtemelen bir zamanlar ipek bir soyunma paravanı olan şey katlanmış bir şekilde duruyordu fakat kumaş uzun zaman önce çürümüştü. Panellere onun yerine deniz yosunu örmüşlerdi.

Coco esneyerek bluzunun bağcıklarını çözdü ve başının üzerinden sıyırdı. Reid'in tarafına geçmeme rağmen gözlerini manzardan korumaya tenezzül etmedim. Le Présage'a girdiğimizden beri pek kımıldamamıştı ve Coco'nun enfes hatlarının görüntüsü bile onu uyanmaya cezbedemediyse, başımız düşündüğümüzden daha büyük belada olabilirdi.

Tuvalet masasından bir kâse alıp banyo suyuyla doldurdum.

Öte yandan, burada *Reid'den* bahsediyorduk. Az önce gözlerini açmış olsaydı tekrar bayılırdı.

O iyi olacaktı.

Coco kalçalarını oynatarak pantolonunu çıkardı ve gardıroptan bir eşarp alıp saçlarına sararken kâseyi süzdü. "Ona banyo mu yaptıracaksın?"

"Hayır." Omzumu Reid'inkine atarak onu hamağa yuvarladım ve büyümlü yatağı altımızda patlayarak halıyı bir kez daha ıslattı. "En

arından henüz değil." Coco bir kaşını kaldırıp küvete girdi ve yanındaki kaptan deniz tuzu alarak pütürlü maddeyle cildini ovdu. Elini kâseye sokmak için Reid'in bileğini kaldırdığımda Coco başını iki yana sallayıp iç çekti.

"Bana yaptığını düşündüğüm şeyi yapmadığını söyle."

Omuz silktim. "Annen uyanacağını söyledi. Sadece ona yardım ediyorum."

"*Hazır olduğunda uyanacağını söyledi.*"

"Yani?" Reid'in yanındaki hamağa kurulup sırtımı küflü duvara dayayarak dikkatle pantolonunu izledim. *Büyüm işe yaramazdı ama...* "Belki de hazırdır."

Coco bakışlarımı takip ederken dudakları hafifçe seğirdi. Reid'in göğsü hâlâ ritmik bir şekilde inip kalkıyordu ama bunun dışında hareket etmedi. "Belki de değildir," dedi Coco.

"Birkaç dakika içinde öğreneceğiz, değil mi?"

"Bu konuda daha fazla endişelenmeni beklerdim."

"Hayatımın tamamını endişelenerek geçirdim, Coco. Hiçbir şey değişmedi."

Fakat değişmişti. Her şey değişmişti. Onu o sularda bıraktığımda Ansel'e —kendime— bir söz vermiştim. Korkunun beni bir dakika daha kontrol etmesine izin vermeyecektim. Hayır. Bir saniye için bile.

Cildini ovalarken Coco'nun dudakları daha da seğirdi. "Uyandığında çok kızacak."

Uyandığında.

Şeytani bir tavırla bir kaşımı kaldırdım. "Tüm eğlencenin... içine edecek diyebilir miyiz?"

Şimdi düpedüz kıkırdayarak gelişmeleri daha iyi görebilmek için küvetin üzerinden eğildi. "Aman Tanrım. Bu *korkunçtu.*"

"Harika bir şakaydı, bunu sen de biliyorsun." Kendimden gülünç bir şekilde memnun olarak, gerçek bir hizmetçi ordusu hızla perdeden içeri dalarken ayağa kalktım. Her biri elinde taze, kaynar su maşrapaları taşıyordu.

"İşiniz bitti mi, leydim?" diye sordu içlerinden biri Coco'ya. Cı başıyla onaylayınca hizmetçi ipek bir bornoz uzattı ve Coco –bana doğru kaçamak, kuşkucu bir bakış atarak– glydirilmeden önce tereddüt etti. Elimle gülümsememi sakladım. Coco adına konuşamazdım ama on altı yaşında Şato'dan ayrıldığımdan beri bana hizmet edilmemişti. Onu hiç şımartan olmuş muydu? Başka bir hizmetçi ona cildi ve saçı için kokulu yağ şişeleri sunduğunda sırtım genişledi. Diğerleri küveti boşaltmaya ve yeniden temiz suyla doldurmaya koyuldular.

"Sarayın altındaki gayzerlerden geliyor," diye açıkladı biri buharların arasından. Coco için bir elbise seçti, köşedeki –küflü de olsa– süslü sandalyeye bıraktı. "Yıkanmak için sık sık oraya gidiyoruz ancak bu, sularını bu şekilde kullanmak için ilk fırsatımız. Banyonuzu nasıl buldunuz?" diye sordu Coco'ya. "Güzel miydi?"

"Çok." Coco yavaşça parmaklarını geceliğinin dantelinde gezdirdi. "Teşekkür ederim."

Hizmetçi gülümsedi. "Çok iyi. Başka bir ihtiyacınız var mı?"

Coco tereddütle bir elini karnına koydu. "Aslında biraz hasta hissediyorum."

"Size zencefil çayı gönderelim. Amandine'e giden bir gemiden yeni hasat edildi. Midenizi yatıştırır."

Kanlı iç gömleğimi çıkarıp küvete girmeden önce onların gitmesini bekledim. Su beni neredeyse haşlayacaktı ama sıcaklığının, arınmanın tadını çıkardım. Başımı geriye doğru daldırıp çıkardım ve kafa derimi ovalayarak oradaki kum ve kiri temizledim. En son ne zaman gerçekten temiz olduğumu hatırlayamıyordum.

Altına işememiş ve uyanmamış olan Reid'e tekrar baktım.

Coco elini kâseden çıkardı. "Yaratıcı olmamız gerekiyor. Şey yapabilirsin..."

Eşikten hafif bir tıklatma sesi geldi ve ikimiz de döndük. "Benim," dedi Célie usulca. "İçeri girebilir miyim?"

Onun sesini duyunca Coco ve ben donakalarak birbirimize panikle baktık. Hayır, yani Célie'den *hoşlanmıyor* değildik. Hatta onu

...kurtarmak için hayatınızı tehlikeye atmıştık ama... onunla hiç zaman geçirmemiştik. Tam olarak değil. La Mascarade des Crânes'in içinde bağ kurmamıştık. Arkadaş değildik.

Coco perdeye doğru el kol yaptı. *Hadî*, dedi sessizce ağzını oynatarak. *Onu cevap ver.*

Telaşlı bir şekilde elimi çıplak vücuduma salladım.

Coco dudaklarının köşeleri kıvrılırken omuz silkti. *Kimin umurunda? Fıstık gibis—*

"Gelsene!" diye seslendim Coco'nun kendini beğenmiş suratına tuzak deniz tuzu fırlatarak. Célie başını odaya uzattığı anda tuz şap diye Coco'nun bornozuna gelerek üstünü sırlıslıklam etti. "Merhaba Célie. Bir sorun mu var?"

Soru karşısında yanaklarına oldukça pembe bir renk yayıldı. O da yıkanmış ve kendi bornozunu giymişti, fırırları çenesine geliyordu. "Hayır." Perdeyi tereddütle aralayıp ikimize de bakmadan, elindeki altın ve camdan gösterişli servis tepsisine odaklanarak bir adım öne çıktı. Tepsinin üstünde kenarı kırık bir porselen takımı duruyordu. "Ben sadece... sizi konuşurken duydum. İşte" —tepsiyi aniden bize doğru uzattı— "koridorda bir hizmetçinin yanından geçiyordum. Karın ağrın için zencefil öğütmüştü ve ben — ben de sana getirmeyi teklif ettim."

Coco bakışlarını bana çevirdi, açıkça bana ayak uydurmayı bekliyordu. Ona ters bir bakış attım. Tabii Célie, *Beau'nun* eski sevgilisi olmadığından bu makuldü ama... yine de insan bu durumda nasıl bir tepki verirdi ki? Célie'nin gidecek bir yeri yoktu. Konuşacak bir arkadaşı yoktu ve yaşadığı dehşet... Bir iç çektim. Onunla en son konuştuğumda adımları bile duymaya tahammülü yoktu ve beni, Reid'i büyüyle ondan çalmakla suçluyordu. Aynı gece kollarıma koşmuştu.

Hayır. Zaten düğüm olmuş midem farkındalıkla daha da kasıldı. Reid'in kollarına.

Reid'in kollarına koşmuştu, benim değil. Muhtemelen hâlâ fa-
hişenin teki olduğumu düşünüyordu. Aziz Nikola Günü balosunda

latacak kimsesi yoktu. Burada bir yakını yoktu. Ve onunla arkadaş olmasak da düşman da değildik. Hiçbir zaman olmamıştık.

Tekrar konuştuğunda sesi fısıltı şeklinde çıkmıştı. Zar zor duyuluyordu. "Hayır. Ona âşık değilim. Artık değil." Gerginliğin bir kısmı omuzlarımdan akıp gitti. Hakikati söylüyordu. Aksi hâlde sular kelimelerin ağzından çıkmasına izin vermezdi. "Ve özür dilerim." Sesi daha da sessizleşti ama bakışlarını indirmede. Yanakları canlı kırmızı bir renkte parlıyordu. "Sen bir fahişe değilsin."

Coco yanımda diz çöktü, elinde temiz bir bornoz tutuyordu. O ânın beklenmedik samimiyetini delip geçerek burnundan güldü. "Ah, ama öyle, ben de öyleyim. Bizi yeterince tanıımıyorsun" —bornozu uzattı, imalı bir şekilde bir kaşını kaldırdı— "henüz."

Célie kendine bir baktı, sanki çayla kaplı olduğunu yeni fark ediyordu.

"Al hadi." Coco, soyunma paravanına işaret etmeden önce bornozu Célie'nin ellerine tutuşturdu.

Célie yine kızardı, bakışları ikimizin arasında gidip geldi. "Muhtemelen benim tutucu olduğumu düşünüyorsunuz."

"Ne olmuş?" Elimi kırık porselen setine doğru salladım ve her bir parçayı birbirine bağlayan altın desen dağıldı. Parçalar tekrar birbirine yapışırken keskinlik göğsümü deldi. İç çekmekle yüzümü buruşturmak arasında kalmış bir şekilde acıyan yeri ovmak için elimi kaldırdım. Affetmek acı verici bir şeydi. Kendi içinde bir fedakârlıktı. "Bizim ne düşündüğümüzü umursamamalısın, Célie —aslında kimseyi umursamamalısın. Gücünü bu şekilde kaybetme."

"Çünkü tutucu olman kimin umurunda?" Coco, Célie'yi iki eliyle çekerek ayağa kaldırdı. Sonra bana işaret etti. "Fahişe olmamız kimin umurunda? Bunlar sadece kelimeler."

"Ve ne yaparsak yapalım hep bir kusurumuz olacak." Göz kırarak gardiropdan saten bir kurdele alıp boğazımın etrafına bağladım ve bir kez daha hamağa çöktüm. Reid de yanımda sallandı. Göğsümdeki panik yumrusunu görmezden geldim. Pek kırırdanmamıştı. Bunun yerine çizmesine bir fiske attım ve ekledim, "Hâl

böyleyken kendi bildiğimizi okuyabiliriz. Tutucu ya da fahişe olmak onların olmamızı istedikleri kiş olmakta daha iyidir.”

Célie kocaman gözleriyle ikimize bakarak gözlerini kırıştırdı ve fısıldadı, “Ne olmamızı istiyorlar?”

Coco’yla birbirimize sabırlı bir bakış attık ve Coco sorusunu basitçe cevapladı, “Onların.”

“Tutucu ol ve bundan gurur duy, Célie.” Omuz silktim, elim içgüdüsel olarak Reid’in ayak bileğine dolandı. “Biz de fahişe olmaya devam edip mutlu mesut yaşayacağız.” Yakında uyanacaktır, eminim. Ve eğer uyanmazsa da Isla –Kâhin, Claud’un kız kardeşi, bir *tanrıça*— her şeyi düzeltmemize yardım ederdi. Önce onunla yemek yememiz gerekiyordu. Tuvalet masasındaki tarağa baktım. Bakışlarımı takip eden Coco ben altın sapını eritip cevher hâline getiremeden onu kaptı.

Bir elini kalçasına koyup meydan okurcasına sırtarak, “Zamanı geldi, Lou,” dedi.

Şimdi ona ters bir bakış attım. “Herkes ıslak saçın taranmayacağını bilir. Teller daha zayıf olur. Kırılabilirler.”

“Öyleyse ateş yakması için bir hizmetçi çağıralım mı?” Cevap vermediğimde fırçayı burnuma doğru salladı. “Ben de öyle düşünmüştüm. *Hadi ayağa.*”

Gözlerimi devirerek hamaktan indim ve ağır adımlarla küflenmiş sandalyeye doğru ilerledim. Tam boy, yaldızlı, zamanla lekelenmiş bir makyaj aynasının önünde duruyordu. Çerçevesi birbirine dolanan altın yılanlardan oluşuyordu. Huysuzca yansıma baktım: Yanaklarım çökmüştü, çillerim göze çarpıyordu, saçlarım uzun ve karmakarışık. Hâlâ uçlarından damlayan su, bornozumun ince ipeğine nüfuz ediyordu. Ancak titremedim; melusinalar havayı sıcacık ve rahatlatıcı tutmak için bir çeşit büyü yapmıştı.

Coco fırçayı kaldıramadan önce —içten içe bana işkence etmekten hoşlandığından şüpheleniyordum— Célie elini uzatarak tereddütle öne çıktı. “Alabilir miyim?”

“Şey...” Coco aynadaki bakışlarını kararsızca benimkilere çevir-

di Kismen meraklı –çoğunlukla meraklı– bir şekilde hafifçe başıyla onayladığımda tarağı Célie'ye uzattı ve kenara çekildi. "Uçlar düğüm oluyor," diye uyardı Coco.

Célie gülümsedi. "Benimkiler de."

"Kendi saçımı tarayabilirim, biliyorsunuz," diye mırıldandım ama Célie küçük bir tutamı kaldırıp uçlara doğru taramaya başladığında ona engel olmadım. Saçı sıkı tutmasına rağmen şaşırtıcı bir yumuşaklıkla hareket ediyordu.

"Benim için sorun değil." Bir azizin sabrıyla iki karman çorman tutamı çözmeye koyuldu. "Eskiden Pip ve ben her gece birbirimizin saçını tarardık." Hareketsizleştiğimi hissettiyse de yorum yapmadı. "Ben on yaşındayken hizmetçimizi kovduk. Adı Evangeline'di. Nereye gittiğini anlayamamıştım ama Pippa... neler olduğunu anlayacak yaşıydı. Çocukken sık sık gizlice babamın kasasına girerdik. Ben annemizin mücevherleriyle oynarken Pippa onun hesap defterini yürütüp masasına oturmayı ve purolarını içiyormuş gibi yaparak hesap kitap yapmayı severdi. Ailemizin kötü bir yatırımıyla her şeyini kaybettiğini biliyordu. Bense Maman'ın tüm elmasları kaybolunca öğrendim."

Düğümü başarıyla çözdükten sonra başka bir saç tutamına geçti. "Père bize endişelenmememizi söyledi elbette. İşleri yoluna koyacağını söyledi." Aynanın kurşun yansımasındaki gülümsemesi yavaşça silindi. "Öyle de yaptı sanırım. Yavaş ama emin adımlarla Maman'ın mücevherleri diğer garip ve sıradışı nesnelerle birlikte geri döndü. Kısa bir süre sonra kasasındaki kilidi değiştirdi – benim bile açamadığım imkânsız bir kilit. En azından o zaman açamamıştım."

"Evangeline geri döndü mü?" diye sordum.

"Hayır." Kederli bir biçimde başını iki yana salladı. "Evangeline bu olaydan sonra kapımızdan içeri adımını bile atmadı. Lanetlendiğimizi söyledi. Onun yerine başka bir hizmetçi geldi ama Pip yine de saçımı taramakta ısrar etti. Sanırım dikkatimi dağıtmak istiyordu. Père'in bağlantıları her zaman geceleri gelirdi."

* (Fr.) Baba –çn

"Harika bir kız kardeşe benziyor."

Gülümsemesi sıcak ve samimi bir şekilde geri döndü yüzüne.
"Öyleydi."

Coco konuşarak beni şaşırtmadan önce —Célie saçlarını ustaca taramaya devam ederken— sadece bir anlığına sessizliğe gömüldük.
"Peki ya annen?"

Célie, sanki Coco ona son derece kişisel bir soru değil de gökyüzünün rengini sormuş gibi tereddüt etmeden yanıtladı. "Annem denedi. Pek anaç sayılmazdı fakat bize verebileceği her şeyi verdi: Bunlar çoğunlukla hediyelerden oluşuyordu ama biz dikiş yaparken ya da piyano çalarken ara sıra salonda bize katılırdı. Bize hikâyeler okurdu. Zaman zaman sert olabiliyordu elbette —özellikle Pippa'nın ölümünden sonra— ama... o da sevgisini böyle ifade ediyordu."

Coco artık aynadaki yansımasıyla ilgileniyormuş gibi davranmayı bırakmıştı. "Sence seni özlüyor mu?"

"Umarım özlüyordur." Célie narince omuz silkip tarağı makyaj masasının üstüne koydu. Artık açılmış olan saçlarını sırtına aldı. "Ama yakında onu tekrar göreceğim. Kim bilir? Belki de dünyayı Morgane'dan kurtarmaya yardım ettiğim için benimle gurur duyar."

Coco'yla gözlerimiz aynada buluştu. Bakışlarındaki kalp kırıklığı gün gibi ortayaydı.

Annem denedi.

Bu takdir dolu bir ifade olmamalıydı ama öyleydi. Célie'nin annesi denemişti ve bunu yaparken kızına, annelerimizin bize verdiğinden daha fazlasını vermişti. İstemsizce, elim boğazımın etrafındaki saten kurdeleye gitti. Annemin sevgisinin bir işareti.

"Neden saklıyorsun?" diye sordu Célie birden. Bakışlarını yukarı çevirdiğimde onu bana —yara izime— bakarken buldum. Coco bile kendi düşüncelerinden sıyrılmış gibiydi, bakışları zümrüt kurdeleye yoğunlaşmıştı. Bir kaşını kaldırdı ve Célie başıyla ona işaret etti. "Coco yara izlerini gösteriyor."

"Coco'nun izleri utanç verici değil." Başımı yana eğip gözlerimi kapatarak yansımasına ters bir bakış attım. "Sen neden yara izlerini göstermiyorsun, Célie?"

İşte o zaman bakışlarını kaçırdı. "Benim yara izim yok ki."

"Her yara izi görünmez."

"Soruyu geçiştiriyorsun."

"Sen de öyle."

Coco bir iç çekişle arkama geçip Célie'ye katılırken elleri saçlarımda gezindi. Rahat ve tanıdık bir histi. Eğilerek yanağını benimkinin yanına getirdi ve yansımalarımız bir kez daha buluştu. "Sana kaç kez söyledim? Hiçbir yara izi utanç verici değildir." Ağzı kararlı bir ifadeyle kapandı, kurdelemin ucunu çekti ve kumaş boğazımdan düşüp yara izimi meydana çıkardı. Fakat bu artık benim yara izim değildi. En azından her zaman bildiğim yara izi değildi.

Nefesim kesilmiş hâlde yaprakların zarif kıvrımını, taçyapraklarının narin sarmal şekillerini takip ederek parmak uçlarımı ince çizgilerin üzerinde gezdirdim. Gümüş bir kolye gibi boğazımı ender ve güzel bir şeye dönüştürmüştü. Enfes bir şeye. Yutkunduğumda yapraklar mum ışığında bana göz kırıyor gibiydi. "Bu ne zaman oldu?"

"Ele geçirildiğini öğrendiğimizde." Coco doğrularak sandalyemin yanına küçük bir tabure çekti. Orijinal renk ve desen uzun zaman önce kaybolmuş olsa da kumaşın havına bakılırsa döşemesi bir zamanlar kadifeydi. Artık sadece griydi, kıvrımlı bacakları bu yerin geri kalanı kadar çürümüştü. Coco, Célie'ye —eskisinden de solgun görünüyordu ve elleri endişeli bir şekilde kavuşturulmuştu— oturmasını işaret etti. "Ne olursa olsun umut etmeye karar verdiğimde. Gözyaşlarım onu değiştirdi."

Umut bir hastalık değil. Aksine deva.

Sonra Coco beni bir kez daha şaşırtarak ellerini Célie'nin salık saçlarına kaydırды. Célie'nin oturduğu yerde dikleşmesine ve gözlerinin kocaman açılmasına bakılırsa Coco onu da şaşırtmıştı. Siyah tutamları Célie'nin sırtından aşağıya tek bir örgü hâlinde ördü ve

ucunu benim kurdelemle bağlayarak zümrüt satenden mükemmel bir fiyonk yaptı. "İkiniz de yara izlerinizi göstermelisiniz," diye mırıldandı.

Célie kurdeleye bakmak için örgüsünü önüne alarak sessiz bir hayranlıkla uçlarına dokundu. Coco yanağını başıma dayadı ve onun o tanıdık kokusu –taze demlenmiş bir fincan çay gibi toprağımsı ama tatlı– beni içine çekti. "İzleriniz, hayatta kaldığınız anlamına geliyor."

KÂHİN VE DENİZKESTANESİ

Lou

O gece, üzerimde her biri barut kadar koyu ve ısıltılı güllerden oluşan çiçek aplikeli, sarımtırak turuncu şifon bir elbiseyle Eglantine'in peşinden labirenti andıran geçitlerden geçtim. Coco da yanımda yürüyordu. Kendi fildişi saten elbisesi –eteği benimkinden daha inceydi, vücuda oturan bir korsajı vardı ve narin, altın işlemlere sahipti– kilometreler boyu arkamızdan sürünüyordu. Gerçek bir *prencesin* elbisesi. Onun diğer tarafında, tamamen kendi ortamını bulmuş hâlde görkemli ve zarif bir havayla Célie süzülüyordu. Korsajının yumuşak taçyaprağı pambesi porselen yanaklarına renk getirmişti ve eteğini süsleyen sürünen ardıç sarmaşıkları onun ince hatlarını ortaya çıkarıyordu.

Üçümüz oldukça çarpıcı bir görüntü oluşturuyorduk. Biz yanlarından geçerken birden fazla kişi başını bize çevirdi.

Beau bile kamarasından çıkarken dönüp bir daha baktı, gözleri Coco'nun saçındaki inci baş aksesuarından Célie'nin kulağındaki zümrüt küpeye ve oradan da bileğindeki aynı renk kurdeleye kaydı.

"Tanrı hepimizin yardımcısı olsun." Beau başını iki yana salladı ve ellerini kadife pantolonunun cebine sokarak hemen arkamızdan geldi. Kısıklı sesli bir ısıklı çaldı. "Gerçi Cennet'te bile böyle manzara yoktur."

"Biliyoruz." Coco omzunun üzerinden bakarak bir kaşını kaldı-

rırken, eteğindeki yırtmaç attığı her adımda pürüzsüz barajının her kısmını gözleri önüne seriyordu.

Geminin geri kalanı gibi salon da bir zamanlar yaldızlı panel-leri ve kırık da olsa ısıtılı avizeleriyle âdeta savurganlık abidesiydi. Ancak kameralarımızdan farklı olarak bu oda üstümüzde yükseliyordu, boyalı tavanları bir deniz aracı için normal olmayan bir şekilde yüksekti. Buradaki hava küf değil büyü kokuyordu – taze, hoş ve keskin. Devasa salon boyunca altın bir ziyafet masası vardı ve masanın her santimini çeşitli tuhaf yemekler ve servis tabakları kaplıyordu. Kapıda, özel üniformalı bir melusina yerlere kadar eğilirken peruğu neredeyse yere yuvarlanacaktı.

“*Bonjour, mes demoiselles.*” Bir aristokratın abartısız kibriyle doğruldu. Pudralı yanaklarının birine küçücük, siyah bir kalp çizmişti. “Lütfen size yerlerinize kadar eşlik etmeme izin verin.”

Eglantine odadan ayrılmadan önce bize göz kırptı.

Deniz kabukları ve incilerden oluşan gerçek bir tahtın ve her iki yanında ikişer sandalyenin boş durduğu masanın başına ulaşana kadar uşağı tek sıra hâlinde takip ettik. Uşak, bana dönmeden önce Coco ve Célie’yi hünerlice yan yana yerlerine oturttu. Beau’yu ise tamamen görmezden geldi. Bir kez daha yerlere kadar eğilerek mırıldandı, “Kâhin yakında bize katılacak. Tuzlu denizmarulunu denemenizi rica ediyor.” Uzun burnunu çekmek için durakladı. “Bu onun en sevdiği yiyecektir.”

“Terbiyenizi” –Célie alçak bir sesle konuştu, uşak yerine geri dönerken ifadesini hoş tuttu– “takınmayı unutmayın.” Masanın ilerisinde oturan aristokratlara gülümsedi. Alenen bizi izliyorlardı, kimisi gülümsemesine karşılık verirken kimisi de renkli yelpazelerin arkasında fısıldaştı. “Evsahibimize saygısızlık etmek istemeyiz.”

Elvire ansızın Célie’nin tepesinde beliriverdi. Artık çıplak değildi, solmuş yelkenlerden yapılmış, halattan bir kemeri olan ve zümrüt bir taşla tamamlanmış bir elbise giyyordu. Tacı, Célie’nin küpesiyle uyumluydu. Bunun bir tesadüf olmadığından şüphelen-

* (Fr.) Merhaba hanımlar. –çn

Aman Saygıyla Célie'nin omuzuna dokunan Elvire başını yana eğdi.
"Bakınız, Matmazel Célle. Elbiseniz muhteşem."

Onun arkasında Leopoldine ve Lasimonne, Célie'nin ağzının
yüzüne bakarak dinlemek için komik bir ilgiyle öne eğilmişti. Bir şey
söylemeye gerek olmadan, Célie'nin yanında oturan melusinalar
kibarca ayağa kalkıp yerlerini muhafızlara sundu ve onlar da aynı
nezaketle kabul etti. Her şey oldukça medeniydi. Neredeyse boğu-
cu derecede. "Su yosununu denemelisin," diye ısrar etti Lasimon-
ne sarımsı yaprakları Célie'nin tabağına koyup üzerinde yeşil sos
gezdirerek. "Kâhin'in en sevdiği yemektir."

Tabağına şüpheyile baktım, sınava hazırlanamamış bir öğrenci
gibi hissediyordum. "En sevdiği yemeğinin tuzlu denizmarulu ol-
duğunu sanıyordum?"

Ağır ağır başıyla onaylayan Leopoldine'e dönmeden önce bana
bakarak gözlerini kırptırdı. "Doğru. Su yosunu *dün* en sevdiği ye-
mekti."

Aman Tanrım.

"Olur şey değil." Lasimonne, Célie'nin su yosunu tabağının üze-
rine abartıyla eğilmeden önce dehşete düşmüş bir hâlde elini göğ-
süne götürdü. "Özür dilerim, *mademoiselle*. Elbette bunun yerine
tuzlu denizmarulunu denemelisiniz. Bağışlayın. Kâhin böyle ufak
bir şeyi unutmazdı."

Beau ve ben gözlerimiz kocaman açılmış bir şekilde birbirimize
baktık.

Başka bir kelime etmeden tuzlu denizmarulunu önce kendi ta-
bağıma, sonra Beau'nunkine yığdım. "Yemek çatalının sağındaki,"
diye çaktırmadan mırıldandı ben tabağımın her iki tarafındaki eş-
leşmeyen çatal bıçak takımını incelerken. Küçük çatalı bir yaprağa
sapladım ama ben daha ağzıma götüremeden Beau başını sertçe
iki yana sallayarak beni durdurdu. "Önce kes. Ahırda falan mı bü-
yüdün?"

Yaprağı tabağıma geri koyup uygun bıçağı ararken yanaklarıma
bir sıcaklık bastı.

Celie kendi marulunu örnek parçalara bölerken Elvire *kadehin*deki köpüklü sıvıyı yudumladı. "Evet," dedi Elvire, "Kâhin *gözetik*ten de geçen hafta yaptığı gaf yüzünden Guillaumette'i *koydu*."

"Sinsi bir kadın," diye ekledi Leopoldine komplocu bir tavırla "Ondan hiç hoşlanmazdım."

Elvire ona soğuk bir bakış atarak gümüşü bir kaşını kaldırdı. "Sahiden mi? O senin kızının vaftiz annesi değil miydi?"

Bir cevap veremeyen Leopoldine birdenbire içkisiyle meşgul olmaya başladı.

"Angelica nerede?" Elvire ya da Leopoldine ya da sokaktaki ahtapotlar gücenip beni dev kalamara yem etmesinler diye denizmarulumu mükemmel kareler hâlinde kesmeye odaklandım. "Bize katılacak mı?"

Lasimonne bana dev kalamar *benmişim* gibi baktı. "Elbette katılacak." Ağzımı açtığım için düpedüz canı sıkılmış olsa da bana bir kadeh köpüklü sıvı doldurmakta tereddüt etmedi. Ne kadar kibar. Ne kadar enteresan. Tabağımı kucağına döksem bana teşekkür eder miydi? "O, Kâhin'in yoldaşlarının en değerlisidir. Sanırım Leydimizle birlikte gelecek."

Bunun *ne zaman* olacağını sormadan önce dilimi ısırdım – sonra arasında denizmarulu kalıp kalmadığını kontrol etmek için her ihtimale karşı dişlerimin üzerinde gezdirdim. Görünüşe göre gecikme, Leydi Hazretleri'nin en sevdiği yemeği unutmak kadar kınanmaya değer bir gaf değildi. Bunun yerine, sadece başımla onaylayarak kadehi dudaklarıma götürdüm. Ve içecek genzime kaçtı.

Kadehteki sıvı deniz suyuydu.

Ben öksürüp tıksırırken Beau zoraki bir gülümsemeyle sırtımı sıvazlayarak masanın altından ayağını benimkinin üstüne bastırdı. "Geçti, geçti." Bana katlanmış bir peçete uzattıktan sonra diğerlerine döndü, "Lütfen sevgili kız kardeşimin kusuruna bakmayın. Hassas bir öğürme refleksi var herhalde."

Kendime hâkim olamadan bir kez daha burnumdan güldüm ve Beau'nun ayağını tekmeleyerek benimkinin üzerinden çektim.

Daha sonra ziyafet salonuna özel tüniformalı iki melusina daha vardı. Her biri kocaman bir deniz salyangozu kabuğu tutuyordu. Aynı anda, kabukları dudaklarına kaldırıp üflədiler. Etrafınızdaki melusinalar ayağa kalkarken, çağrı çinileri ve avizeleri şingirdatarak esada yankılandı.

Hemen ardından Kâhin geldi.

Ona öylece bakakaldım sadece.

Kısaca açıklamak gerekirse, gördüğüm en güzel kadındı.

Odaya süzülüp uhrevi gümüşü bakışlarını bize çevirirken saçları omuzlarından aşağı su gibi dalgalanıyordu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda iris ve göz akını değil, denizin üstünde yükselmiş dingin ay ışığını, kıyı boyunca uzanan ipeksi köpüğü gördüm. Karanlıkta harekete geçen dişli ve gölgelerde gizlenen ilkel yaratıkları. Krallıkları parçalayacak fırtınalar gördüm, açığa çıkan ve saklanan sırları. Dipsiz derinliklerde boğulan sırları.

Sonra bana gülümsedi ve omurgamdan aşağı bir ürperti indi. O gülümsemede kaos gördüm.

Saf, katıksız kaos.

Angelica arkasından yürüyordu, başını eğmiş ve ellerini kavuşturmuştu. Yaklaşırlarken Coco'yla göz göze gelip gizlice göz kırptı ve ardından saygılı duruşuna geri döndü. Kâhin sadece bana bakıyordu. Elimden geldiğince çaktırmadan doğruldum, nemli avuçlarımın son derece farkında olmama karşın sinmedim. Claud bir keresinde kendisini Vahşi olarak tanımlamıştı ve onu gerçek formunda gördüğümde buna inanmıştım. Fakat bunu anlamam için Kâhin'in gerçek formunu almasına gerek yoktu. Saçının ve teninin puslu, tarifsiz renginden vücudunun sıvı hareketine kadar o denizin ta kendisiydi. Ve o deniz yüzemeyenleri boğardı.

"*Je vous voir,* Louise." Oldukça şaşırtıcı bir şekilde, sesi şafaktaki durgun sular gibi sakinleştirici, sakin bir tona sahipti. "Kristal Saray'a hoş geldin. Gelişini uzun zamandır bekliyordum."

* (Fr.) Seni görüyorum. —çn

Diğerleriyle birlikte reverans yaptım. "Burada olduğum için mutluyum. Sahilde müdahale ettiğiniz için teşekkür ederim."

Gümüşi gözleri –Angelica'nınkilere benzese de çok farklılardı– keyifle parıldadı. "Ah. Sahil. Bu hoş tesadüf hakkında daha sonra uzun uzadıya konuşacağız. Fakat önce yemek yemeliyiz." Sandalyesini geri çekmek için acele eden başka bir melusinaya onaylarcasına başını salladı. Elbisesi –tamamen uzun, pırıl pırıl incilerden yapılmıştı– o otururken yumuşak bir şekilde tıkırdadı. Saray halkının geri kalanı da onunla birlikte oturdu. Parmaklarını şıklattığında, Coco'nun sağındaki aristokrat tek kelime etmeden ayağa fırladı ve yerini Angelica'ya verdi. "Tuzlu denizmarulunu denediniz, değil mi?"

"Evet, leydim." Ben de tekrar yerime oturarak masanın altından avuçlarımı bacaklarıma sildim. "Bu çok..." Sular yalan söylememi engelliyordu. Tekrar denedim. "Özel bir deneyimdi."

"Hadi ama." Gülümsemesi genişledi ve istemsizce gözümde aç bir köpekbalığının görüntüsü canlandı. Eteğimi iki yumruğumun arasında sımsıkı kavrarken kendimi zihinsel olarak azarladım. "Arkadaşlar arasında laf cambazlığına gerek yok. Gerçekten nasıl buldun?"

"Tattığıma memnun oldum."

"Memnun." Kelimeyi yavaşça, ilgiyle söyledi. "Sanırım kullanılabilecek daha çirkin sıfatlar var. *Ben* de şey bulmana memnun oldum... neydi kullandığın o nüktedan kelime?" Dudaklarına hafifçe vurdu. "Özel. Şimdi" –parmaklarını tekrar şıklattı– "götürün şunu. Kokusundan bıktım." Hizmetkârlar koştur koştur masadaki tüm tuzlu denizmarulu tabaklarını kaldırmaya koyuldu. "*S'il vous plaît*," diye devam etti onlar toplamayı bitirmeden, "Bu gece daha ağır yemekler istiyorum. Özel misafirlerimiz için *neige marine*'i getirin."

Belki sesi hiç de sakinleştirici değildi.

Avuçlarım terlemeye devam etti.

Masaya daha fazla yemek konurken, rahatsız edici bariz bir sessizlik içinde oturduk. İsla fark etmişe benzemiyordu. Hizmetkârlar her tabağa az miktarda gri, yapışkan madde koyarken gülümseme-

* (Fr.) Denizkızı –çn

ve devam etti. Ağzına bir lokma götürdüğünde duraklayarak her-
kesin dikkatini çektiğinden emin olmak için odayı taradı. Elbette
çekmişti. Her melusinanın yüzü sanki Isla onların güneşiymiş gibi
ona doğru dönmüştü. Gülerек zarifçe elini salladı. "Yiyin, *mes en-
tantis* ve neşelenin."

Çocukları da dediğini yaptı ve çok geçmeden, hafif çatal bıçak
sesleriyle yumuşak sesler sessizliği doldurdu. Elvire, Leopoldine ve
Lasimonne ânında Celie'yle —ve Angelica da uysallaşmış Coco'yla—
konuşmaya başlayarak Beau ve beni Isla'nın bakışlarının ağırlığın-
da ezilmeye bıraktılar. "Söylesene," diye mırıldandı, nemli elimi
kavramak için Beau'nun üzerinden uzandı. Beau kaskatı kesilse de
şikâyet etmedi. "Reid'e son sözlerin neydi?"

Şaşkınlıkla kafamı *neige marine*'imden kaldırdım. "Pardon, an-
lamadım?"

"Sevgiline söylediğin son sözler — ne demiştin ona?"

"Ben..." Beau'ya bakarak kaşlarımı çattım. "Hatırlamıyorum."

Gülümsemesi son derece muzip bir hâl aldı. "Hatırlamaya çalış."

Gittikçe daha da huzursuz hissederek anıyı hatırlamaya odak-
landım ve konuşmamızın parçaları zihnime geri dönerken derin bir
nefes verdim. "Dedim ki, 'Ya annemi öldürürüm ya da annem beni
öldürür. Tek yolu bu.'"

O gülümseme. O gözler. Dingin bir su değil, fırtınadan önceki
sessizlikti. Belki de fırtınanın ta kendisiydi. Açıklanamaz bir şekil-
de, hoşbeşin sona erdiğini biliyordum. Elimi serbest bıraktı ve kol-
tuğuna geri dönerek ağzını peçeteyle sildi. "Öyle mi?"

"Öyle olmasa söyleyemezdim."

Beau yine ayağıyla benimkine bastı.

"Peki... onun sana söylediği son sözü hatırlıyor musun?" diye
sordu sinsice.

O sözleri hatırlamak için uğraşmama gerek yoktu. "Beni bula-
cağına söz verdi."

"Seni bulmak mı?" Gözlerini kırıştırdığında —sanki beni kış-

* (Fr.) Evlatlarım —çn

kırtmaya çalışıyordu— hissettiğim huzursuzlukla ensemdeki tırtyer diken diken oldu. Şüphesiz, bu münasip bir yemek sohbeti değildi? Daha yeni tanışmıştık ve melusinalar görgü kurallarına değer veriyordu. Isla, “Aşağıda uyuyor, değil mi?” diye sorduğunda şüphem yalnızca daha da arttı.

“Öyle.” Sesimi sakın ve kontrollü tutmaya zorladım — hatta hoş Yine de erkek kardeşinin sıcaklığından bir parça bulmak için yüzünü incelemekten kendimi alıkoyamadım. Ve iyi mizacımdan. “Onu uyandırmaya çalıştım ama nafile. Aslında...” İhtiyatı elden bırakmadan boğazımı olabildiğince zarif bir şekilde temizledim. “Sizin... süreci hızlandırabileceğinizi umuyordum.”

O tarifsiz gözlerde açıklanamaz bir zafer parıltısı belirdi. “Ya?” Sesi hafif ve sohbet tadında kalsa da sözleri tonu yalanlıyordu. “*Umuyor* muydun yoksa bunu yapacağımı mı varsaydın?”

Kaşlarım bu kelimeyle çatıldı. “Asla *varsaymam*...”

“Öyle mi?” Tembel bir havayla elini kaldırdı ve bir hizmetkâr aceleyle kadehini doldurdu. “Aynalarım yalan mı söylüyor, *l’oursin*? Gizliden gizliye bir ittifak kurmayı planlamıyor musunuz?”

“Ben...” Şaşırmış hâlde, karşımda oturan Coco’yla göz göze geldim. Fakat müdahale etmedi. Araya girmeye cesaret edemedi. “Hiçbir şey *planlamıyorum*, leydim. Ziyaretimiz sırasında arkadaşlığını zı güvence altına almak *isterdim* ancak böyle bir beklenti içerisinde değilim.

“*İsterdim mi?* Bu artık arkadaşlığımı arzulamadığın anlamına mı geliyor?”

“Evet, leydim. Yani *hayır*. Sadece” —çaresizce ellerimi iki yana açtım— “bu pek iyi gitmiyor gibi görünüyor.”

“Tanrı ve tanrıçalara kişisel görevlileriniz gibi davrandığınızda ne olmasını *bekliyorsun*, Louise?” Deniz suyunu yudumladı, hâlâ beni inceliyordu. “Açık konuşmak gerekirse, kardeşlerimin sende ne bulduğunu ya da neden senin kibrine müsamaha ettiklerini anlayamıyorum. Angelica’yı seni getirmesi için gönderdiğimde bek-

* (Fr.) Denizkestanem —çn

lediğim şey... bir çeşit ihtişamdı –belki bir cazibeydi– ama şimdi seninle tanışınca ikisine de sahip olmadığını görüyorum. *Aurore* resmen bir denizkestanesine lütufta bulunmuş."

Göğsümde ilk öfke kıvılcımı çaktı. *Aurore'un lütfu mu? Bir denizkestanesi mi?* "Beni bu yüzden mi buraya davet ettiniz? Merakınızı gidermek için mi?"

Cevap vermedi, onun yerine Beau'ya döndü. "Peki ya sen, küçük prens? Louise'i zeki buluyor musun?"

Cevap vermeden önce kaşığını dikkatlice tabağına geri koydu. "Buluyorum."

"Onu olağanüstü derecede zeki buluyor musun?"

"E–" Ancak cevabı boğazına takıldı ve bakışları aniden panikle-miş bir hâlde benimkilere çevrildi. Hüzünlü bir hâlde. Buna karşılık öfkem alevlendi. Yalan söyleyemezdi –burada değil, *Isla'nın* büyü ağına yakalanmışken değil– duygularımı incitmemek için olsa bile. Bunu duymak canımı yaksa da yaralayacak kadar derinden kesmedi. *Olağanüstü derecede zeki* olmayabilirdim ama *Isla'nın* beni incitmek istediğini bilecek kadar zekâm vardı. Beni şok etmek ve afallatmak istediğini. Sadece nedenini anlayamıyordum.

"Düşündüğüm gibi. Madem öyle söylesene, küçük prens, onu olağanüstü derecede güzel buluyor musun?"

Beau kaşlarını çattı, gözleri hâlâ ikimizin arasında gidip geli-yordu. Ancak *Isla'nın* bakışları yine de benimkilerden ayrılmadı. Beni rahatsız edici bir yoğunlukla delip geçiyordu. Rahatsız edici bir *netlikle*. Beau gömleğinin yakasını çekiştirdi ve sonra, "Elbette onu güzel buluyorum. O benim" –boğazı tekrar iş başındaydı, keli-meleri ağzından çıkaramıyordu– "o benim kız kardeşim gibi," diye mırıldandı.

"Ne kadar ilginç. Ama ben sana onun güzelliğini *olağanüstü* bulup bulmadığını sordum. Louise karşılaştığın en güzel hanımlar-dan biri mi?" Beau hemen cevap vermeyince *Isla* başını yana eğdi. "Aynen öyle. Bunun yerine, olağanüstü derecede cesur olduğunu mu düşünüyorsun?" Yine yanıt vermedi. "Hayır mı? Olağanüstü

derecede dürrüst buluyorsundur belki? Olağanüstü derecede adil?" Beau yine hiçbir şey söylemedi ve dilinden dökülemeyen sözleri güçlkle yutkundu. Bir şeyler söylemek için çabalarken alnı boncuk boncuk terle kaplandı. Ayağını kemiklerimi kıracak kadar kuvvetle benimkine bastırdı.

Basınç karşısında kulaklarımda tuhaf bir uğultu başladı ve Isla'nın üstünlük taslayan ifadesiyle gözüm karardı. Bize bu şekilde davranmaya nasıl *cüret* ederdi? Onun krallığında misafirdik. Bizi buraya *davet etmişti* – peki ne için? Bize eziyet etmek için mi? Bizi sabrımız tükenene kadar itip kakmak için mi? Bu haksızlık karşısında neredeyse çocuksu bir öfkeyle dolup taşım.

Isla'nın müttefik olması gerekiyordu.

"Bulmuyorum – neden böyle sorular soruyorsunuz?" dedi Beau dişlerinin arasından.

Isla onun debelenmesini görmezden gelerek acımasızca devam etti. "Louise bir lider midir, Beauregard? Vizyoner midir?"

"O... tam öyle değil..."

"Sadakatin karşılığında sana zenginlik mi vadetti? Sana büyü mü vadetti?"

Neredeyse cevabında boğulacaktı.

"O *herhangi* bir şekilde olağanüstü müdür?"

"O..." Beau yanakları kıpkırmızı keserken çaresizce bana baktı. Masanın karşısında, Célie hâlâ Elvire'i dinliyormuş gibi yaparak bize kaçamak bakışlar atıyordu. Coco'ysa hiç rol yapmadı. O, Isla'ya nefretle yanan gözlerle bakarken kulaklarımdaki uğultu daha da yükseldi.

"...tam da korktuğum gibi," dedi Isla onun yerine tamamlayarak "O sıradan biri. Acı verici derecede, dayanılmaz bir biçimde sıradan biri ama yine de kız kardeşimin, erkek kardeşimin, *senin* sadakat ve bağlılığına sahip." Alayla başını iki yana salladı ve diğer yemeğe geçilmesini işaret etti. "Boşa harcanan bir lütuf, orası kesin."

"Ben bir lütufla kutsanmış falan değilim."

"Farkında bile değilsin, değil mi? Buna şaşırmamam gerek.

Aurore. Morgane hakkında istediğini söyleyebilir ama en azından annen bir nebze farkındalığa sahip.”

Yaptığı karşılaştırma karşısında parmaklarım titredi. Düpedüz hakaretti bu. Ellerimi yumruk yaparak, görmeyen gözlerle tavada kızartılmış kırmızı deniz otuna baktım. “Bizi buraya neden çağırdınız?”

Bir kez daha sorumu duymazdan geldi ve Beau’nun üzerinden uzanıp saçımdaki elmas iğneyi aldı. “Anlamama yardımcı ol, Louise. Neden nereye gitsen peşinden geliyorlar? Sadece başarısız olmana şahit oldum — öldürmene, yalan söylemene, hile yapmana şahit oldum. Gerçekten de, bir denizkestanesi gibi, hayattaki tek başarın hayatta kalmak oldu. Bunu yaparken de çok sevdiğin ailedeki herkese zarar verdin ancak her biri hâlâ burada. Neden?”

“Belki de olağanüstü mizah anlayışım yüzündendir.” Kelimeler dudaklarımdan ağır bir şekilde döküldü. Sertçe. Sıcaklık şimdi göğsümden uzuvlarıma doğru dalgalanıyor ve bedenim baştan aşağı titriyordu. Görüşüm bulanıklaştı. *Sıradan.* Bunu bir hakaret olarak söylemişti. Basit ve kaba bir şey, aşağılık bir şey olarak.

“Hayır.” Elmaslı iğnem bileğinin kayıtsız bir hareketiyle yere çakıldı. Belli belirsiz, masanın hareketsizleştiğini fark ettim. Tüm gözler bana dönmüştü. “Ben öyle düşünmüyorum. Aurore’un lütfuyla bile —değerli müttetiklerle bile— bu savaşı kazanacak donanıma sahip değilsin, Louise le Blanc. Basitçe söylemek gerekirse, kız kardeşim yanlış bir seçim yaptı.”

Sıcaklık yayılmaya devam etti. Şimdi daha büyük bir öfkeyle yanıyordu. Daha büyük bir utançla. Telaşla kaşları çatılan Beau masaya vurduğumda elime baktı. “Lütüflardan bahsediyorsun,” dedim, çılgınca ve kaçarak dökülüyordu kelimeler dudaklarından, “ama Ormanın Vahşi Adamı’nın ve Üçlü Tanrıça’nın *sadakati* ve *bağlılığı* ne işe yarıyor? Annem —kendi *annem*, beni dünyada en çok sevmesi gereken kişi— beni üç kez öldürmeye çalıştı. En iyi arkadaşımı gözlerimin önünde öldürdü. O zamandan beri günlerce, belki *haftalarca* bedenim Nicholina tarafından ele geçirildi. Bu gecenin er-

ken saatlerinde, bu sefil sulara neredeyse bent boğuyordu ki aynı zamanda annemin de bent öldürmeye çalıştığı yer oluyor burası. Yine. Şimdi siz tüm malyetinizin önünde bana hakaret ederken Reid bozamayacağım bir büyüünün etkisi altında uyuyor." Göğsüm inip kalktı. "Eğer bu bir tanrıçanın *lütu*ysa, lanetini görmeyi hiç istemem."

Isla sadece gülümsedi.

Tek bir parmağıyla aramızdaki tabağı –kapağı hâlâ kapalıydı– bana doğru itti. Bu anlamsız hareket beni yalnızca daha da kızdırdı. Sinirle salondan çıkmaya, Reid'in bedenini alıp *gitmeye* hazır bir şekilde ayağa fırladığımda gözlerim gümüş kapağa kaydı. Oradaki yansıma.

Büyünün keskin kokusunu fark ettiğimde çok geçti.

Coco da masadan kalkarken gözlerinden şaşkınlık, korku okunuyordu. "Lou?"

Ama yansımanı tanıyamadım. Yuvarlak kahverengi gözler bana bakıyordu ve kendi saçlarımın yerini düz, buğday rengi bukleler almıştı. Çillerimin yerini ise pembe yanaklar. Elbisem küçük omuzlarımdan sarkıyor, fazla kumaş ayaklarımda birikiyordu. Elbiseye bakarken göğsümdeki sıcaklık yavaşça başka bir şeye dönüştü – masum, genç, meraklı, *canlı* bir şeye.

Farkında olmadan Bakire'ye dönüşmüştüm.

Isla bana doğru yürümek için ayağa kalktığında tüm maiyeti de onunla birlikte kalktı. Parmağını kayıtsızca boğazımda gezdirdi. Artık yara izleri yoktu. "Ee, ne diyordun?"

Boğazımdaki tırnağına karşı sertçe yutkunurken ısrarla kimseye bakmıyordum. Özellikle de kendi yansıma. "Bu – nasıl mümkün olabilir?"

"Claud, Morgane'ı uyardı. Bize karşı gelmeye devam ederse ne olacağını ona anlattı. Morgane buna rağmen ele geçirilmeni ayarladı."

"Ama bu" –Beau durgun bir ifadeyle tabağını itti– "bu demek oluyor ki..."

"Evet, küçük prens." Isla arkama geçerek saçlarımı omuzlarımın üzerinden savurdu. "Denizkestanesi, La Dame des Sorcières" oldu. Bana sorarsan talihsiz bir olay ama kuşkusuz yararlı da."

"Morgane biliyor mu?" diye sordu Coco hızla.

Cevap olarak Angelica gerildi ve gözleri fırıl fırıl döndü, ta ki ar-
nk odayı değil de başka bir şeyi görene kadar. Başka bir yeri. "Evet."
Bir an sonra başını iki yana sallayıp yüzünü buruşturarak aramıza
döndü. "Bundan memnun değil."

Uyuşmuş dudaklarla konuştum. "Bizi buraya neden getirdiniz?"

Elleri boynumda sıkıldı ve sonunda —sonunda— cevap verdi.
"Sevgili Angelica'm Morgane'a karşı verdiğimiz bu meşakkatli mü-
cadelede seninle ittifak kurmamız gerektiğine inanıyor." Omuz silkti-
ğini hissettim, sanki burada hayatımdan değil de hava durumundan
bahsediyorduk. "İtiraf etmeliyim ki umurumda değil. Ne senin ölü-
mün ne de annenin ölümü bizi burada etkilemeyecek." Sonra yanı-
ma geçerek elini uzattı. Tutmaktan başka seçeneğim yoktu. Diğerleri
gözleriyle bizi takip ederken koluma girerek beni odada gezdirmeye
başladı. Kimse yemeğe devam etmeye cesaret edemedi.

"Ancak ben aptal değilim."

Onu düzeltmedim.

"Bana ve halkıma eşsiz bir fırsat sunuyorsun — ve en önemli-
si Angelica'ya. Ona değer veriyorum, biliyorsun," diye ekledi. Söz
konusu kadın başını eğip ellerini kenetledi, tabii diğer tüm me-
lusinalar da. "Yirmi yıl önce, suyun üzerinde cilveleşerek oldukça
güzel arkadaşını yaratmakla meşgulken bir yüzüğü çalındı." Isla,
belli belirsiz Coco'ya doğru işaret etti. "Bu yüzüğü duydun. Adıy-
la seslendin." Uzanıp boş yüzükparmağımı okşamak için sağ elimi
kaldırdı. "Büyüsünü bile kullandın. Ancak o yüzük hakkında bizim
bildiklerimizi bilmiyorsun. Aptal akrabalarının inandığı gibi basit
bir dokunulmazlık ve görünmezlik yüzüğü değil o. Daha da önem-
lisi, onlara ait değil. Hiçbirinize ait değil. O Angelica'nın Yüzüğü
—onun gücü— ve onu geri alacağız."

* (Fr.) Cadıların Hanımı —çn

Haklı çıkmış bir şekilde, olan bitenin farkına varmaları neredeyse gülüyordum. Mutlak, lezzetli hakikati görmemle. Olağanüstü zekâsına, güzelliğine ve cesaretine rağmen... bana muhtaçtı. Bir denizkestanesine. "Kullandığımı biliyorsanız artık bende olmadığını da biliyorsunuzdur. Yüzük annemde. Le Blanc Şatosu'nda kilit altında tutuluyor."

"Aynen öyle."

"Ne ima ettiğinizi tam olarak anlamıyorum. Sıradan bir beynim var, anlarsınız ya. Eğer yüzüğü bu kadar önemliyse eminim onu kendiniz alabilirsiniz?"

Beni aniden yüzüne çevirdiğinde gülümsemesi güçlü ve parlak bir şekilde parladı, tırnakları koluma eskisinden daha uzun ve daha keskin bir şekilde batarak acıttı. Karşı koymaya çalıştığımda parmağını dudaklarıma götürdü ve ardından kanın metalik tadını aldım. *Benim* kanımın. "Yo, yo, yo." Gözleri dudaklarıma, parmağına indi ve sonra gözlerime geri döndü. "Bana saygısızlık etme, yoksa teklimi asla duyamayacaksın."

İsyankâr bir sessizlikle ona baktım.

Şeytani bir tavırla bir kaşını kaldırdı. "Yüzüğü kendim alamıyorum çünkü doğrudan müdahale edemem. Melusinalarım da bunu benim için yapamazlar çünkü yüzük olmadan suları terk edemezler. Şimdi anladın mı, *mon pouffiasse*? Senin de dediğin gibi, karşılıklı yarar sağlayan bir ortaklık."

Parmaklarının geri kalanı yüzümün etrafında kıvrılıp yanaklarımı morartacak kadar sıkarken sözleri kulaklarımda cınladı. "Yarın yüzeye geri döneceksin ve Angelica'nın Yüzüğü'nü annenden çalacaksın. İşte o zaman —*ancak* o zaman— halkım ona karşı yanınızda yer alacak."

* (Fr.) Sürtüğüm —çn

MAVİNİN EN GÜZEL TONU

Lou

Yetersiz kalan bir saat sonra güvertede Angelica Coco'yu bir kenara çekmişken Aurélien, Olympienne ve Sabatay da Célie'nin etrafında dönüp ona gözyaşları içinde veda ediyordu. Gerçekten. Olympienne'in eflatun yanaklarından gerçek *gözyaşları* damlıyordu. Beau bir nefes vererek çantasının duruşunu düzeltti ve tahtadan aşağı inmeye başladı. Deniz tabanına giden yolu yarılamıştı ki bana işaret etmek için döndü. "Hadi."

Ben de çantamı omzuma attım. Yemekten sonra Isla bizi kralığından kovmak için hiç vakit kaybetmemişti. Yaşayan en kibirli yaratık olabilirdi ama en azından çıkacağımız yolculuk için bize erzak *vermişti*. Buna yeni kıyafetler de dahildi. Bu seferkiler daha makuldü ve sıcak tutuyorlardı. Ayrıca her ihtimale karşı kalçama yeni bir hançer kılıfı takmıştım.

Elvire ve Leopoldine bize şehirden çıkana kadar eşlik ederken Reid hâlâ komada, arkadan sürükleniyordu. Her adımda, şimdiye kadar kaçındığım huzursuzluğu görmezden gelmek imkânsız hâle geliyordu. Sağ şakağımda acıyla zonklayarak dişlerimi sıkma sebebep oldu.

Yalvarmama rağmen Isla, Reid'i uyandırmamıştı. Müdahale edemeyeceği konusunda ısrar etmişti. Ben de yanımızda iki metre

boyunda, doksan kilo, baygın bir adamla Le Blanc Şatosu'nu ısrarla mayacağımız konusunda ısrar etiniştin.

Doğrusu şimdiye kadar uyanmasını beklerdim. Saatlerdir baygındı.

Endişelenme, Louise. Yaraları ölümcül değil. Uyanacak – bundan eminim.

Başım zonklamaya devam etti.

Diğerleri sessizce kapılara doğru yürüdüler, görünüşe göre hepsi oldukça büyük sorunumuzdan bihaberdi, Beau hariç. O bana endişeli bakışlar atıp duruyordu.

Sanırım her an Bakire'ye dönüşmemi bekliyordu. Bir bakıma ben de bekliyordum. Şimdi bile, bunu nasıl yaptığımdan emin değildim ama tenimdeki o ürperti hakkında uzun uzadıya ya da incelikli düşünmemeye özen gösterdim – o baş döndürücü, ipini koparıp gitme hissini. İlginç bir şekilde bana... çatıları hatırlatıyordu. Gözlerimi kapatırsam, kollarım ardına kadar açılmış bir şekilde kendimi kiremitlerin üzerinden gökyüzüne doğru yukarı, dışarı atarken saçlarımda dolaşan rüzgârı neredeyse *hissedebiliyordum*. O değerli saniyeler boyunca içimde bir neşe dalgası yükseldi. Uçmuş olabileceğim o değerli saniyeler.

Ellerim dalgalanmaya başlayınca gözlerim açıldı.

Beau hâlâ bana bakıyordu.

“Ne var?” diye çıkıştım. “Çıkar ağzındaki baklayı.”

“Her şey yolunda mı” –çenesiyle ellerime işaret etti– “orada?”

Ona kuşkuyla baktım. “Sen iyi misin?”

Düşünceli bir şekilde başını eğdi ve sonra yüzünde vahşi bir gülümseme belirdi. “Bence bu şimdiye kadar gördüğüm en kahrolasıca etkileyici şey. Sen bir... Lou, sen artık bir *tanrıçasın*.”

“Kutsal Tanrıça.” İsla'nın sözleri kulaklarımda yüksek sesle ve doğru bir şekilde çınlamasına rağmen Beau'nun sırtışına aynı şekilde karşılık verdim. Kız *kardeşim yanlış bir seçim yaptı*. “Deniz-kestanelerinin kraliçesi.”

Bu son cümlemlerle sırtışı kayboldu ve ciddiyle Elvire'in kafası-

...elasma baktı. "O konuya gelecek olursak. Ben... öztir dilemek
...yorum." Boğazını temizledi. "Öncesinde yaşananlar için."

"Ya." Hafifçe kıkırdayarak nefes verdim. "Hiç gerek yok."

"Gerek var..."

"Hakikati söyledin."

"Ama o hakikat *değildi*." Beau telaşla başını iki yana salladı.
"Sana söylemeye çalıştığım şey de bu. Isla, o – o sözlerimi çarpıt-

"Boğazını temizleyerek tekrar denedi ve diğerlerinin duymama-
sı için sesini alçalttı. "Seni olağanüstü *buluyorum*. Belki de olağa-
üstü derecede cesur ya da adil ya da dürüst değilsin ama yine de
olağanüstüsün." Kibarca şüpheli bir tavrıyla gözlerimi devirdiğimde
önüme geçerek aniden durmamıza neden oldu. "Bir kralın şımarık
oğlunu başka kim kabul etmiş olabilirdi ki? Suiistimal edilmiş bir
seviyeyi? Günahkâr avcıyı? Krallığın gözünde biz bir hiçiz." Sesi
daha da alçaldı. "Daha önce hiçbir şeyimiz yokken sen hepimize bir
ver. bir amaç verdin. Burada olmamızın sebebi *sensin*, Lou. Ve su-
ların hakikati umurumda değil – sen benim *kız kardeşimsin*. Bunu
hiçbir zaman unutma."

Cevap vermeme izin vermeden Coco ve Célie'nin yanına gitmek
için hızlandı. Muhtemelen en iyisini yaptı.

Boğazımda düğümlenen duygulardan konuşamıyordum.

Sonunda L'Eau Mélancolique kıyılarına ulaştığımızda, Reid'i des-
tekleyen su balonu patladı – Angelica'nın büyüünün son damlası
da kurudu – ve Reid kumun üzerine yığıldı. Hemen onun yanında
dizlerimin üstüne çöktüm. "Siktir." Nabzını tekrar kontrol ettim ve
gözbebeklerini incelemek için gözkapaklarını araladım. Duydukla-
rına ve görünüşe bakılırsa her şey tamamen sağlıklıydı.

Sert bir nefes vererek kaburgalarını dürttüm. Tık yoktu. Bur-
nuna bir fiske attım. Yine hiçbir şey olmadı. Yüzüne, gözlerine
üfledim, ayağını gıdıklamak için çizmesinin bağcıklarını çözdüm,
hatta yanağını sertçe tokatladım. Koca bir hiç, hiç, *hiç*. Onu suyun
kenarına sürüklediğimde göğsüm hayal kırıklığıyla sıkıştı. Yüzüne

su çarpmak hiçbir sonuç vermediğinde şiddetle küfttüm ve başını tamamen —gerekirse tüm vücudunu— suya daldırmaya hazırlandım ama Beau aceleyle elini uzatarak beni durdurdu. “Onu boğmanın bir seçenek olduğunu sanmıyorum.”

“Bende işe yaradı...”

“Sanıyorum büyüü denedin?” Gözleri hızla patikaya, oradan da dağlara çevrildi. Onu suçlamıyordum. Morgane ve Josephine şu anda bizi izliyor olabilirlerdi. Yine de... Isla müdahale etmeyeceği konusunda ısrar etmiş olsa da halkına yapılan bir saldırıyı bu kadar çabuk affedeceğinden şüpheliydim. Constantin onun koruması altındaydı. Bu kıyılara tekrar izinsiz girecek cadının gerçekten de çok cesur —ya da belki de çok aptal— olması gerekirdi. Morgane ve Josephine ne cesur ne de aptaldılar.

Burada güvendedik. Şimdilik.

“Desenler düğüm düğüm.” Öncesinde yapmış olduğu itirafı göz önüne aldım ve Beau’ya tekrar sert çıkışma dürtüsüne direndim. Böyle şeyleri yüksek sesle itiraf etmek zor olmalıydı. Söylediklerini takdir ediyordum. “Hiçbir anlam çıkaramıyorum.”

Coco tereddütle yaklaştı. “Ondan biraz kan alabilirim.”

Zihnim ânında bu fikirden kaçındı. Coco en son kan aldığıında Ansel’in ölümünü öngörmüştü ve ben de geleceği yanlış yorumlamaktan bıkmıştım.

“Angelica dedi ki...” diye lafa başladı Célie ama tahammülsüz bir tavırla onu böldüm.

“Şifreli tavsiyeler için zamanımız yok. Onun şimdi uyanması gerek.”

Célie karşılık olarak yanıma çömelerek sırtıma rahatlatıcı bir el yerleştirdi ve kendimi dünyanın en büyük pisliği gibi hissettim.

“Üzgünüm,” diye mırıldandım. “Sadece ne yapacağımı bilmiyorum. Eğer onu uyandırmazsak Angelica’nın Yüzüğü’nü çalamayız ve eğer Angelica’nın Yüzüğü’nü çalmazsak, melusinaların Morgane’a karşı bize katılmasını bekleyemeyiz. Melusinalar olmadan da...”

"Anlıyorum." Eli sırtımda yatıştırıcı daireler çizdi. "En azından Reid'ın Öyle. Ona bak." Gözlerimi açmaya zorlayarak nefes alışını izledim. Göğsünün her yükselip inişi küçük bir rahatlık sağlıyordu. Célie gülümsedi. "Gerçekten, yalnızca uyuyor olabilir. Büyülü bir anı belki ama..."

Gözleri kocaman açıldı.

"Ne?" Yalpalayarak ayaklandım. "Ne oldu, Célie?"

"Annemin bana okuduğu hikâyelerden biri," dedi nefes nefese ellerini çırparak. "Ebedi uykuyla lanetlenmiş bir prensesle ilgiliydi. Büyüyü bozmanın tek yolu gerçek aşkın öpücüğüydü."

Coco alay edercesine gülerek kendini kuma attı. "Bu bir peri masalı, Célie. Gerçek değil."

"Kısa süre önce, ahtapotların tasmaıyla yürüdüğü ve Deniz Tanrıçası'nın bize tuzlu *denizmarulu* ikram ettiği melusinaların kraliyet sarayında yıkandık, yemek yedik ve su altında sohbet ettik." Célie'nin yanakları pespembe oldu. "Bunların hiçbirisi gerçek olmamalı."

Beau bir kaşını kaldırdı. "Doğru bir noktaya değindi."

"İyi." Yorgunlukla iç geçiren Coco ellerini göğsünde kavuşturarak sırtüstü uzandı. "Öp onu öyleyse. Onu güzelce öp. Sadece elini çabuk tut. Ve bu kaçınılmaz bir şekilde başarısız olduğunda parmağına bir iğne batırırım ve gerçek bir ilerleme kaydedebiliriz."

Tamamen gülünç hissederek her birinin sabırsızlıkla dolu ifadelerine baktım. *Gerçek aşkın öpücüğü*. Célie görünüşe göre bu kâbusu, beyaz şövalyenin güzel bakiresini kurtarmak için savaştığı nefes kesici bir aşk hikâyesiyle karıştırmıştı. Reid'ın dudaklarına baktım. Dürüst olmak gerekirse, vaktiyle bizim hikâyemiz de *bu şekilde* başlamıştı. Beni Morgane'in kurban sunağından kurtarmak için tüm krallığı aşmıştı. Belki de şimdi o muhtaç olduğu için roller tersine çevrilebilirdi. Bir öpücüğün gerçekten ne zararı olabilirdi ki?

Burnumdan sertçe nefes vererek omuzlarını kavradım ve üzerine eğildim.

İşte başlıyoruz.

Dudaklarım hafif bir okşamayla onunkilere dokundu ve onları yavaşça aralayarak diline dilimi değdirdim. Sadece bir saniyeliğine. Sadece bir nefesliğine. Bunun verdiği basit sevinçle gözlerim kapandı – Reid'i öpmenin sevinciyle. Tanrım, onu çok özlemiştim. Çok uzun süredir hayatlarımız iç içe geçmiş ama farklı, özünde birbirine bağlı ama sonsuza kadar ayrı olmuştu. Benim hatamdı. Onun da hatası vardı.

Ama çoğunlukla Morgane yüzündendi.

Uyanmadı.

Yenilgiyle iç çekerek başımı göğsüne dayadım ve kalbini dinledim. Tam olarak bu pozisyonda her atışı sayarak kaç kez uzanmıştım? Sık sık saçlarımı okşar, parmaklarını sırtımda gezdirirdi, aramız gergin olsa bile. Ancak aramız iyiyken, güçlü kollarını bana sarardı ve...

Sırtımda ağır bir el hissettim.

Gözlerim birden açılıverdi.

Ben dirseklerimin üzerinde doğrulup Reid'in yüzüne şok içinde bakarken arkamda Célie ve Coco'nun nefesi kesildi – hatta Beau'nun bile. Gözlerini kırptırarak bakışlarıma karşılık verdi ve o gözler – gözleri mavinin en güzel tonuydu. Kaşlarını çatığında, heyecanlı bir kahkaha yükseldi boğazıma. "Uyuyan güzel uyanır."

Elleri hafifçe belime indi. "Pardon?"

Koyu kirpikleri boyunca parmağımın ucunu gezdirerek onu bir kez daha öpmek için eğildim. Ben öpmeden geri çekildi. "Bir süre uyudun, Chass. Uyanmayacağından endişelendik." Kıkırdadım ve burnumu onunkine sürttüm. Kaşları hoşnutsuzlukla çatıldı. "Nerede olduğumuza *inanmayacaksınız*." Tahmin etmesi için beklemedim. "Sualtına girdik, Reid. L'Eau Melancolique'in deniz tabanına. Sen de oradaydın, tabii ki, sadece bilinçsizdin." Düşüncelerim heyecandan birbirine girmiş, bulanıklık içinde dönüp duruyordu. Nereden başlasaydım? Bu kadar kısa sürede o kadar çok şey olmuştu ki. "Melusinalarla birlikte Le Présage'da yürüdük –bacak çıkarabildiklerini biliyor muydun?– ve Kâhin'le Le Palais de Cristal'de yemek

yedik. Kâhin, Claud'un kız kardeşi hant, hatırladın mı? İsla İslayla tanıştık ve dünyanın en büyük *kaltığı*ydı..."

Aniden kaskatı kesildi ve çatılan kaşları tam bir somurtmaya döndü. "Özür dilerim, *mademoiselle* ama sanırım bir yanlış anlaşılma var. Lütfen" –beni kucağından kaldırarak sertçe yanındaki kuma bıraktı– "kendimi tanıtmama izin verin. Ben Yüzbaşı Reid Diggory." Boğazını imalı bir şekilde temizledi. "Ve gelecekte yanımda bu kadar kaba bir dil kullanmaktan kaçınırsanız minnettar olurum."

İnanmazlıkla burnumdan güldüm. "Bunu *sen* mi söylüyorsun, Mösyö Siktir." Bu küfür karşısında gözleri komik bir şekilde büyüdü ve yüksek sesle güldüm. O ise gülmedi. "Pekâlâ," dedim hâlâ heyecandan başım dönerken. Onun bu tersliği mutluluğumu bozamazdı. O uyanıktı, ben uyanıktım ve beraberdik. Nihayet. "Bu şeye ayak uyduracağım... artık bu her neyse. Bir çeşit ön sevişme falan mı?"

Ayağa kalkarak ona elimi uzattı. Elim sanki onu ısıracakmış gibi öylece baktı. Omuz silktim ve onun yerine pantolonumun arkasını silkeledim. Gözleri daha önce kocaman açılmış hâldeyse de, şimdi neredeyse yüzünden fırlayacaklardı. "*Bonsoir*, Yüzbaşı Diggory." Tekrar gülerek dramatik bir şekilde reverans yaptım. "Benim adım Louise le Blanc, meşhur Morgane le Blanc'ın kızıyım ve sizinle tanışmak beni çok *mutlu* etti. Görüyorum ki resmî üniformanızı giymiyorsunuz ama önemi yok. Kazığı şimdi mi ateşe verelim yoksa?.."

Bakışları yüzümde keskinleşti ve aniden ayağa fırladı. "Ne dedin sen?"

Sesindeki ani öfkeyle gülümsemem silindi. Coco ve Beau'ya baktım, ikisi de bakışlarıma aynı şaşkınlık içinde karşılık verdiler. Célie yavaşça arkamdan kalktı. "Benim adım Louise le Blanc," diye tekrarladım, şimdi daha az dramatik bir tavırla. Onun kadar duygularını belli etmeyen birine göre Reid beklediğimden çok daha iyi rol yapabiliyordu. "Ve sizinle tanışmak beni..."

"Sen Morgane le Blanc'ın kızı mısın? Bir cadı mısın?"

Kafamda tehlike çanları çalmaya başladı. "Şey, evet..."

Ben lafımı bittirmeden bana saldırdı.

Yere sertçe çarptık, yuvarlandık ve kolunu boğazıma dayadı. Nefesim acı verici bir hızla kesildi. "Ay – ah." Nefes nefese göğsünü ittim ama kıpırdamadı. Kolu hâlâ boğazımdaydı. Vücudunun ağırlığıyla birleşince zar zor nefes alabiliyordum. "Tamam, Chass, bu rol yapma olayı resmen çok ileri gitti..." Görüşümde ışık benekleri belirinceye kadar daha da sert bastırdı.

Pekâlâ. Bu artık eğlenceli olmaktan çıkmıştı.

Başımı arkaya eğerek alnımı burnuna çarptım ve geri çekildiğinde dizimi kasıklarına geçirdim. Bir iniltiyle iki büklüm eğildiğinde altından sıyrılıverdim. "Senin sorunun ne be?" diye hırladım boğazımı tutarak. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Nefes nefese kaldı ve dişlerini gösterdi. "Sen bir cadısın."

"Evet? Yani?"

Beni görmezden gelerek palaskasını yırttı, bir bıçağı kınından çıkardı ve diğerine uzandı – tam kalbinin üstünde olana. Ama orada değildi. Kını hâlâ boştu. Çılgına dönmüş bir şekilde diğerlerini kontrol etti, parmakları her bir bıçağı kavradı ve sonra bizim çoktan bildiğimiz şeyin farkına vardı. Yüzündeki tüm duygular uçup gitti. Ölümcül bir sakinlikle, "Balisarda'm nerede?" dedi.

Yavaşça Coco'ya ilerledim. "Kes şunu, Reid. Beni korkutuyorsun."

Attığım her adımla uyumlu bir adım atarak yavaşça, dikkatle ilerledi. "Nerede?"

"Ağacın biri yedi." Coco dirseğimi tuttu ve beni yanına çekti. Birlikte Reid'in yaklaşmasını izledik. "Krallığın güney kesiminde. Bas ve haydutları yolda saldırdılar ve Lou beni korumak için Balisarda'nı fırlattı." Coco tereddütle duraksadı. "Hatırlamıyor musun?"

"Sen." Coco'ya odaklanırken gözleri onu tanıdığını belirten bir ifadeyle parladı. "Sen Kule'de bir şifacısın." Gözleri kolumu tuttuğu yere kaydı ve dudağını büktü. "Bu cadıyla işbirliği mi yapıyorsun?"

"Ben..." Midem *déjà vu* ile kasılırken başımı iki yana salladığımda Coco lafını yarıda kestti. Beni La Fôret des Yeux'de öldürmeye çalıştıktan sonra Bas'la tam olarak bu konuşmayı yapmıştım. Yoksa Reid?..

Hayır.

Aklım düşünceyi tamamlamak istemeyerek tutuldu. Böyle bir şey yapmazdı. O – O yapmış *olamazdı*. Olabilir miydi?

"Kimim ben?" Coco'nun önüne geçerek Reid'e ve bıçağına doğru adım attığımda sesim titredi. Bu hareketim onu şaşırtmış gibiydi. Hemen saldırmadı. Bunun yerine, bıçağını dikkatlice aşağı ittiğimde kaşlarını çatarak bana baktı. "Birbirimizi nereden tanıyoruz?"

Bıçağı tekrar yüzüme doğru kaldırdı. "Tanımıyoruz."

Hayır hayır hayır

"Reid, eğer bu bir şakaysa yeterince uzadı."

"Ben şaka yapmam."

Sözlerindeki hakikat göğsümde parçalara ayrıldı ve acılarını emerek derin bir nefes verdim. Kimse bu kadar iyi rol yapamazdı. Bu da demekti ki... beni unutmuştu. Tıpkı Bas gibi unutmuştu ama bu sefer deseni tersine çeviremezdim. Çünkü ben yapmamıştım. Ama ne kadar ileri gidiyordu?

Ve neden böyle davranıyordu?

Körü körüne bir cevap ararken, kollarıma nasıl yığıldığını hatırladım. Morgane'in da sahilde onunla birlikte yığılmasını. Eğer beni gerçekten unutmuşsa, bunun anlamı?..

Hassiktir.

"Emin misin?" diye sordum. "İyi düşün, Reid. Lütfen. Sadece düşün. Ben Lou, hatırladın mı? Ben senin..." Boş yüzükparmağıma taktım ve göğsümdeki çatlaklar daha da parçalandı. Annesinin yüzüğünü geri vermiştim. *Aptaldım. Çok aptal.* "Ben senin karınım."

Bakışları sertleşti. "Benim bir karım yok."

"Yavaş ol." Bana bir yumruk savurduğunda geri çekilerek ellerimi yatıştırıcı bir şekilde havaya kaldırdım. "Ben senin *karınım*. Belki *yasal* olarak değil ama İncil'deki anlamıyla..."

Belki de kutsal kitabından bahsetmek bir hataydı.

Bir hırlamayla tekrar saldırdı ve ben de o ileri sendelerken yana kaçarak dizinin arkasını tekmeledim. Planlandığım gibi tökezlemedi, bunun yerine korkutucu bir çeviklikle döndü. Bu sefer bıçağı gömleğime geldi ama son santiyede sıyrıldım. Bunun yerine, gömleğin kolunu parçaladı. "Lanet olsun." Kumaş rüzgârda işe yaramaz bir şekilde çırpındı. "Bir kez olsun giysilerim *bütün* kalsın istiyorum..."

Beklenmedik bir hızla tekrar koşup yırtık gömlek kolunu yakaladı ve göğsümün derinliklerine saplamak için bıçağını kaldırarak beni daha da kendine yaklaştırdı. Bileğini yakaladım ama fiziksel olarak onun gücüyle boy ölçüşemezdim. Bıçak giderek aşağı indi ve —bir kez daha— ölümün gözlerinin içine baktım.

Mavinin en güzel tonuydular.

Reid'in sırtına sert bir şey çarparak bıçakla aramdaki son santimetreyi de kapattı. Bıçak derimi deldiğinde ve Beau, Reid'in kafasına iki yumruğuyla vurduğunda kan fışkırdı. Çok geçmeden Coco da ona katıldı, tıslayarak Reid'in dirseklerine yumruk atıp beni onun kavrayışından kurtardı. Reid döndüğünde —Beau'yu omzunun üzerinden yere fırlattığında— Coco onun palaskasından bir bıçak çekti ve kolunu kesti. Kan büyüünün acı kokusu sardı havayı. "Seni incitmek istemiyoruz, Reid," dedi Coco hızlı hızlı soluyarak, "ama göt gibi davranmayı bırakmazsan, sana yeni bir tane kesik açarım."

Reid'in burun delikleri genişledi. "İblis dölü."

Coco dişlerini göstererek sırtıttı. "Ta kendisi."

Reid ona saldırmak için harekete geçti ama Beau bileğini yakaladı. "Kes şunu hemen. Senin — senin veliaht prensin olarak emrediyorum," diye tamamladı cümlesini pek de ikna edici olmayan bir tonda. Reid donakaldı ve kaşlarını çatarak ona baktı.

"Ekselansları? Burada ne arıyorsunuz?"

"Aynen öyle." Beau öksürüğe boğuldu, hâlâ nefes almakta zorlanıyordu. Göğsüne işaret etti. "Yetki bende. Bende. Ve sana teslim olmanı söylüyorum."

"Ama sen" – Reid başını keskin bir şekilde salladı ve acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu– "sen benim... Sen kardeşim mısın?" Elini şakağına götürdü. "Sen benim *kardeşimsin*."

Beau yere yığıldı. "Oh, Tanrı'ya şükür. Hatırlıyorsun." Bir elini havada çevirip tekrar öksürdü. "Bıçağını indir, Reid. Erkek sayısınca üstün olmasak da sayıca fazlayız ve ikinci göt deliğini görmek istemiyorum." Geri kalanımızdan ayrı duran Célie'ye döndü, kızın vüzu kireç gibiydi. "Sen onun ikinci göt deliğini görmek istiyor musun?"

Betinin benzinin atma sırası Reid'deydi. "Célie." Ancak silahlarını bırakmak yerine, onun tarafına doğru ilerlerken haklı öfkesi jüpedüz hiddete evrildi. Onu arkasına itti. "Geri çekil, Célie. Sana dokunmalarına izin vermeyeceğim."

"Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandı Coco.

"Reid." Célie tereddütle sırtını itti ama Reid kıpırdamadı. Gözleri benimkileri buldu ve içlerindeki nefret ateşi gördüğüm her şeyden daha beter yanıyordu. Sıcaklığının tenimi kapladığını hissedebiliyordum, ilkel ve içgüdüsel bir nefretti bu. Ebedi. Coco'nun Cehennem Ateşi gibi. "Reid buna gerek yok. Onlar – Louise ve Cosette benim arkadaşlarım." Ona bileğinin etrafındaki yeşil kurdeleyi göstermeye çalıştı. "Gördün mü? Bana zarar vermeyecekler. Sana da zarar vermeyecekler. Açıklamamız için bize bir şans ver sadece."

"Ne?" Reid o zaman ona döndü ve kurdeleyi yakalayıp sökerek bileğinden çıkardı. "Onlara *arkadaşım* mı diyorsun? Onlar *cadı*, Célie. Kardeşini öldürdüler!"

"Evet, bu nazik hatırlatma için *teşekkür* ederim." Célie kaşlarını çatıp onun etrafından dolaşarak kurdeleyi geri kaptı. "Kulaklarımın gerçekten işe yaradığını öğrendiğine çok şaşıracaksın. Kim olduklarını biliyorum. Daha da önemlisi, *sen de* kim olduklarını biliyorsun, bir barbar gibi davranmayı bırak da *dinle*."

"Ben onları..." Tekrar başını iki yana sallarken gözleri kısıldı. Kafa karışıklığı bakışlarını bulandırdı ve kalbimde aptal, boş bir umut belirdi. Célie'nin sözlerindeki hakikati hissetmişti. Elbette

hissetmişti. Eminim bir şeylerin çok yanlış gittiğini hissedebiliyordu. Eminim düşüncelerinin akışını takip ederse ne olduğunu anlayacak ve deseni tersine çevirecekti. Deseni tersine çevirmek zorundaydı. Beni unutmasını geçtim ama bu – bu Reid değildi. Bu tehlikeli bir *bağnazdı*. Büyüyü bir noktada berbat etmiş olmalıydı, belki de bir yerine iki iplik çekmişti.

Düşünce belirlediği gibi, içten içe bunun doğru olmadığını bile-
rek aklımdan çıkardım. Reid hiçbir şeyi berbat etmemiştir.

Düpedüz... beni unutmuştu.

Kendini unutmuştu.

Her şeyi unutmuştu.

"Hatırla, Reid," diye fısıldadım, gözyaşlarım sesimi boğuklaştı-
rırken. "Lütfen. Bunu yaparak ne kazandın bilmiyorum ama geri
ver. Buna değmez." Kendime engel olamayarak ona uzandığımda
parmakları bıçaklarının üzerinde kasıldı. Bir kez daha Célie'yi ar-
kasına itti.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Desen." Kumsalın sesleri ben ellerimi sıkarak ovuştururken,
bana bakması için yalvarırken azaldı. Beni *görmesi* için yalvarırken.
"Bu senin büyü. Sadece sen tersine çevirebilirsin. L'Eau Mélan-
colique'de bilincini kaybettin. O ânı tekrar düşün. Neyi unutmayı
seçtiğini hatırla."

"Lou." Coco kederle başını iki yana salladı. "Yapma."

"Anlaması gerek. Ona yardım edebilirim..."

"Fakat zaten *anladı*. Mesele de bu. Gerekli olduğunu düşündü-
ğü bir seçim yaptı. Buna saygı duymamız lazım."

"Saygı duymak mı?" Sesim isterik bir şekilde yükseldi. "Buna
nasıl *saygı duyabilirim*? Tüm bunlara nasıl saygı duyabilirim?" Teh-
likeli bir şekilde kırılma noktama yaklaşmış bir hâlde kollarımı iki
yana açtım. "Beni sevmiyorsa –hatta beni *hatırlamıyorsa*– bütün
bunların mânâsı neydi, Coco? *Herhangi* birinin anlamı neydi? Tüm
o acı, tüm o keder, tüm *ölümler*?"

Ellerimi ellerinin arasına alırken gözyaşları kirpiklerini ıslattı.

"Bunu *senin* için yaptı, Lou. Eğer Morgane seni unuttuysa belki de – belki de sonunda güvendesin demektir."

Elimi ondan çektim. "*Hiçbir zaman* güvende olmayacağım, Coco. Morgane beni *unutmuş* olsa bile Josephine unutmadı. Auguste ve Chasseurleri de. Reid dostunu düşmanından ayıramazsa bu savaşı nasıl kazanacağız?"

"Bilmiyorum." Çaresizce başını iki yana salladı. "Gerçekten bilmiyorum. Sadece hayatımızı kurtardığımı biliyorum."

Reid o zaman kolunu C  lie'nin beline sararak onu bizden uzaklaştırdı. Bunu görmemle gözlerimi yumdum. Onları görmemle Coğunluğun iyiliği için kendini feda etmişti ama yine de kanı su-nağa akıtılan ben olmuştum. "İkiniz de delisiniz," dedi Reid sertçe.

"Hadi, C  lie. Gitmemiz gerek."

C  lie itiraz ederek sesini yükseltti. "Ama istemiyorum..."

"Hata yapıyorsun, Reid," dedi Coco.

Karamsar bir edayla kıkırdadı. "Merak etme. Senin için döneceğim, cadı. Ve arkadaşın için de. Kendi arkadaşlarımı bile getireceğim. Belki şenlik ateşi yakarız."

"Emin ol geri döneceksin, kardeşim." Beau ayağa kalktı. "Gidecek başka yerin yok. Ama C  lie'yi yanında g  t  rmeyeceksin."

"Saygısızlık etmek istemem, *kardeşim* ama..."

"Hanımefendinin isteğini yerine getirerek saygısızlık etmemiş olursun," dedi Coco. "C  lie seninle gitmek istemiyor ve *sen* de benimle dalaşmak istemezsin, Reid. Balisarda'n olmadan olmaz."

Tehdit havada tüm ağırlığıyla asılı kaldı.

Sonunda gözlerimi açtım.

Reid durumu değerlendirirken gözle görülür bir sıkıntıyla yut-kundu: iki cadı, çapraz ateş arasında kalan küfürbaz prensi ve çocukluk aşkı silahsız bir avcıya karşı. İçindeki Chasseur –görevle, onurla, cesaretle yönetilen kısım– gitmeyi reddediyordu. İçindeki adamsa bunu yapması gerektiğini biliyordu. Coco blöf yapmıyordu; gerekirse ona zarar *verirdi*. Reid, Coco'ya izin vermeyeceğini bilmiyordu. Kendisinin b  y   yapabildiğini bilmiyordu.

Beni hatırlamıyordu.

Bıçaklarını yüzümüze doğrultarak usulca, acımasızca konuştu.

"Geri döneceğim."

Ezici bir boşluk duygusuyla patikada gözden kayboluşunu izledim.

Coco başımı omzuna bastırdı. "Geri dönecek."

TAŞLAR VE SOPALAR

Reid

Ayak seslerim kalbimle aynı ritimde dövüyordu yeri. Hızlı ve daha hızlı. Daha da hızlı. Yokuş yukarı koşarak taşların, eğreli otlarının üzerinden atlarken tenim ısıdan ve terden kızarmıştı. Sadece bir kez bu kadar kuzeye gitmiştim. Yeminimi ettikten hemen sonraydı. Blanchart adında korkak bir adam olan o zamanki yüzbaşım Baş-niskopos'a cesaretini kanıtlamaya çalışıyordu. Bölgede melusinalar olduğuna dair söylentileri duymuş ve birliğime soruşturma emri vermişti. Sahili bile bulamamış, onun yerine günlerce bu tanrının anıttığı sisin içinde dolaşmıştık.

Eğer çilli cadı doğruyu söylüyorsa, Blanchart haklı çıkmıştı. Bölgede melusinalar vardı. Söz konusu iblisi bertaraf ettikten sonra geri dönecektim ve...

Burnumdan acı acı gülerek hızla patikadan fırladım.

O bir cadıydı.

Elbette doğruyu söylemiyordu.

Ormana dalmak yerine güneydeki ağaç sınırını takip ettim. Yakınlarda ufak bir köy olacaktı. Kardeşlerim ve ben her gece orada oda kiralamıştık. İstemsizce göğsüme baktım. Palaskama. Kalbimin üstündeki boş kılıfa. Hatıra parçaları üşüştü etrafıma ve böcekler gibi soktu. Düşmanca bakan yüzler. Kan sıçramış kar. Keskin acı ve boyalı vagonlar ve acı bal...

Balisarda'mı bir ağaç yemişti.

Bunun idrakiyle neredeyse tökezliyordum. Görüntüler zihnime hücum ediyordu. Delik deşik bir resim, eksik parçaları olan bir bulmaca gibiydiler. Eflatun rengi saçlar vardı. Yıldızlı pelerinler. Troupe de Fortune. Kelimeler sersemletici bir acıyla aklımı delip geçti ve bu sefer tökezledim. O grupla kısa bir yolculuk yapmıştım. Onlarla birlikte bıçak fırlatmıştım.

İyi de neden?

Bu tür isyankâr düşünceler karşısında gözlerimi yumarak önemli olan tek bıçağa odaklandım. Geri *alacağım* bıçağa. Gerekirse bütün ormanı yakacaktım. Şeytani ağacı kesip yere indirecek ve kökleri çıraya dönene dek kazacaktım.

Bas ve haydutları yolda saldırdılar ve Lou beni korumak için Balisarda'nı fırlattı. Hatırlamıyor musun?

Ah, hatırlamaz mıyım? Yanımıza şifacı olarak sızan, yara izleriyle kaplı cadıyı hatırlıyordum. Rezil Bastien St. Pierre'i hatırlıyordum ve kendi korkunç yaraları hatırlıyordum. Ancak onların suç ortaklarını —çilli cadıyı— *hatırlamıyordum*. Sanki biri ölmüş gibi bana bakanı.

Ben senin karınım, demişti, gözleri yaşlarla parıldarken. Incil'deki anlamıyla.

Hatırla, Reid. Adımı biliyordu. Bana adıyla hitap etmişti.

Beni sevmiyorsa —hatta beni hatırlamıyorsa— bütün bunların mânâsı neydi, Coco?

İçimde kabaran öfke adımlarımı daha da hızlandırdı. Esen rüzgâr yanaklarımı yakıyor, kulaklarımı uyuşturuyordu. Sanki bir cadıyla itibarımı lekelermişim gibi. Sanki Şeytan'ın gelini şöyle dursun, *herhangi biriyle* evlenirmişim gibi. "Lou." Dudak bükerek ismi yüksek sesle söylerken nefesim boğazıma takıldı. İğrenç bir varlık için iğrenç bir isim ve Célie...

Tanrım.

Célie'yi onlarla yalnız bırakmıştım.

Hayır. Başımı iki yana salladım. Yalnız değildi. Veliaht prens.

berdeyim – o da oradaydı. Bu yaratıklarla bir tür absürt dostluk bile
varmıştı, sanki benim yerine o ikisi allestiyimş gibi. Belki Célie'yi
koruyabilirdi. Gerçi düşününce, belki de koruyamazdı. Beau onlara
targı ne hissederse hissetsin, cadıların alleleri olmazdı. Bunu riske
atamazdım. Célie'yi riske atamazdım.

Kışeyi hızla döndüm ve beklediğim gibi karşına tanıdık bir
köy çıktı. Tabii buna köy denebilirse. Tek bir sokaktan oluşan bu
köy altında bir meyhaneye tamamlanmış bir papaz bucağı ve bir
bandan ibaretti. Tüm yerleşim alanı yalnızca bir liman kentinden
dışarına geçen, çalışmaya ihtiyacı olan denizcileri barındırmak için
yapılmıştı. Ben son sürat yanlarından geçerken bir avuç denizci
bana baktı. Önemli değildi.

Hız kesmeden yolun sonundaki bucağa yöneldim. Yumruğum
neredeyse kapıyı yerle bir ediyordu. Bir kez. İki kez. Üç kez. So-
nunda uzun boylu, sivilceli bir çocuk başını uzattı. Kırmızı yanak-
lanma, uzun boyuma bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı Aşikâr
öfkeme. Kapıyı yüzüme çarpmaya çalışmadan önce ciyakladı. An-
lam veremeyerek kapıyı yakalayıp tekrar açtım. “Ben Yüzbaşı Reid
Diggory ve...”

“Burada olamazsın!” Zayıf kolları kapıyı kapatma çabasıyla titri-
yordu. Fakat sıkı tutuyordum. “Sen – sen...”

“...yardımınıza ihtiyacım var,” diye tamamladım cümlesini kabaca,
sabırımı yitirerek kapıyı ardına kadar açarken. Yıpranmış taş duvara
çarptı. Meyhanenin dışındaki adamlar dönüp bu tarafa baktı. “Böl-
gede cadılar var. Rahibini çağır. Eğer yakınlarda bir Chasseur yoksa,
eli ayağı tutan adamlardan oluşan bir birliğe ihtiyacım olacak ki...”

İçeri girmek için hamle yaptığımda çocuk eşikte karşıma dikildi.
“Peder Angelart burada değil. O – O Cesarine’de, kardinaller mec-
lisi toplantısına katıldı, öyle değil mi?”

Kaşlarımı çattım. “Ne meclisi?” Ama çocuk sadece başını iki
yana sallayarak sertçe yutkundu. Kaşlarım daha da çatıldı. Bir kez
daha geçmeye çalışsam da kollarını iki yana açarak girişi engelledi.
Sabırsızlık, içimdeki öfkeyi uyandırdı. “Kenara çekil, evlat. Bu acil

bir durum. Bu cadılar hem veliaht prensi hem de soylu bir hanımı rehin tutuyor. Masumların hayatı söz konusu, bunun vicdan azabını mı çekmek istiyorsun?"

"Ya sen?" Meydan okuyan sesi çatladı ama yine de kıpırdamadı. "Hadi. Defol." Başıyla sokağı işaret ederek uyuz bir köpekmişim gibi beni kovmak için ellerini salladı. "Peder Angelart burada değil ama benim – benim de bıçağım var, tamam mı? Avcılar gelmeden önce seni deşerim, yaparım bunu. Burası kutsal bir yer. Burada – burada senin türüne müsamaha göstermeyiz!"

Yumruklarımı sıkarak, ellerini sertçe bir kenara çekme dürtüsüne direndim. Zor kullanıp geçmemek için kendimi tuttum. "Neymiş benim türüm?"

Şimdi çocuğun tüm bedeni titriyordu. Öfkeden mi yoksa korkudan mı anlayamadım. "Katiller." Suratıma tükürmek istiyormuş gibi baktı. O hâlde öfkeden titriyordu. "Cadılar."

"Sen neden bahse—" Anılarım zihnimde su yüzüne çıkarken kendi öfkeli sözlerim yarıda kaldı. Bir tapınak. Başpiskopos. Ve – ve ben. Onu bıçaklayarak öldürmüştüm. Hatırlamamla içim buz kesti. Öfkemi söndürdü. Ancak zihnim, görüntüler dağılmadan önce birinden diğerine atlayarak üzerlerinde gezinmeye devam etti. Bir adım geriledim. Ellerimi kaldırdım. Orada hâlâ kanını hissedebiliyordum, avucumdaki kaygan sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum.

Ama bu – bu hiç mantıklı değildi. Piskoposuma sevgi dışında başka hiçbir his beslememiştim. Saygım sonsuzdu. Ancak... Ben anıya daha çok odaklanırken karşımda duran bucak gözlerimin önünden kayboldu.

Aynı zamanda hınçla doluydum. Acıyla. Yavaş yavaş, gönülsüzce buldu duygular beni. Utanç verici sırlar gibi. Başpiskopos yalan söylemişti. Hatırlayamasam da –anı bir şekilde bozulmuş gibi dalgalansa da– bana ihanet ettiğini biliyordum. Kilise'ye ihanet ettiğini. Bir cadıyla birlikte olmuştu ve ben... ben de onu bunun için öldürmüş olmalıydım.

Artık bir Chasseur falan değildim.

"Burada bir sorun mu var?" Sakallı, kaslı bir denizci elini omzuma bastırdı ve beni düşüncelerimden çıkardı. İki arkadaşı da ona her iki yanında olacak şekilde eşlik etti. "Bu adam seni rahatsız mı ediyor, Calot?"

Çocuğun suratında rahatlama yerine yeni bir panik belirdi. Bakışları, denizcinin omzumdaki elinden çenemin kasılmış ve ağzımın sımsıkı kapalı olduğu yüzüme kaydı. "Elinizi çekin, bayım," dedim dişlerimi sıkarak. "Yoksa ben sizin yerinize çekerim."

Adam kıkırdasa da dediğimi yaptı. "Pekâlâ." Yavaşça ona bakmak için başımı çevirdim. "Ağaç gibi yapılısın ve sorun çıksın istemem. Neden sen ve ben bir bira içmeye gidip zavallı Calot'yu rahat bırakmıyoruz?"

Ben cevap veremedim. Calot yanıımızdaki bir şeyi işaret etti. Bir kâğıt parçasını. Akşam esintisinde çırpınan kâğıt, kapının yanındaki ilan direğine yapıştırılmıştı. Daha yakından baktım. Kendi suratının resmi de bana geri baktı.

REID DIGGORY

CİNAYET, KOMPLO VE

BÜYÜCÜLÜK ŞÜPHESİYLE

ÖLÜ YA DA DİRİ ARANIYOR.

GETİRENE ÖDÜL VERİLECEKTİR.

Midemdeki bulantı ona katlandı.

Bu doğru olamazdı. Hafızam... *gelip gidiyor* olsa da... şey olsam hatırlardım şüphesiz — şey...

Boğazıma yükselen safrayı yutkundum. Çok fazla boşluk vardı. *Hiçbir şeyden* emin olamıyordum ve bu adamlarsa — dostane tavırları ânında kayboldu. "Hassiktir," diye fısıldadı biri. Arkadaşı kılıcının kınından çıkarmak için acele etti. Yatıştırıcı bir hareketle ellerimi kaldırdım.

"Ben de sorun çıksın istemiyorum. Adam toplamaya geldim. Yolun beş kilometre yukarısında cadılar var. İki tane. Onlar..."

"Kim olduklarını biliyoruz," diye homurdandı sakallı adam, diğer posterleri sertçe parmağıyla diltirerek. Meyhaneden daha fazla adam bize doğru gelmeye başladı. Geldikleri gibi silah çektiler. Calot antrenin gölgelerine çekildi. "Sen de onlarla seyahat ediyorsun. Hatta birinin karın olduğunu söylüyorlar. Mort Rouge ve Sommeil Éternel diyorlar size." O da kemerinden bir bıçak takımı çıkardı. Günbatımında keskin ve parlak bir şekilde ışıldadılar. Görünüşe göre sık kullanılmışlardı. "Başpiskopos'u öldürdün. Başkenti ateşe verdin."

Gözlerim kısıldı. Eski bir öfkenin filizi budaklandı içimde. Tik-sintinin. "Asla bir cadıyla evlenmem."

"Bu bir çeşit aldatmaca mı?" diye sordu arkadaşı kuşkuyla.

Sakallı adam çenesini uzatarak onlara işaret verdi. "Hacqueville'e git. Bak bakalım o Chasseur hâlâ orada mı. Biz onu tutacağız."

"O Chasseur mü?" Sesim keskinleşti. "Kim?"

Cevap vermek yerine adam üstüme atladı ve içimde kaynayan öfke patlayıverdi. Kemikleri kıracak türden bir darbeyle çarpıştık ve Calot bucağın kapısını kapatmadan önce tekrar ciyakladı. Sakallı adamı kapıya fırlattım. "Bu çok saçma. Biz aynı taraf—"

Adamın zarar görmemiş arkadaşı sırtıma atladı ve bir kolunu boynuma doladı. Saçını sertçe çektikten sonra onu omuzlarımın üzerinden atarak palaskamdan bir bıçak çektim. Bıçağı savurduğumda her biri ulaşamayacağım mesafeye çekildi. "Pekâlâ. Bana meydan mı okumak istiyorsun? Kaybedeceksin. Bugüne kadarki Chasseurlerin en genç yüzbaşısıyım..."

"Yüzbaşısıydın." Sakallı adam etrafımda bir daire çizdi. Arkadaşı geri adım attı. "Chasseurlerin yüzbaşısıydın. Artık bir cadısın."

"Çağır onları." Hırlayıp başka bir bıçak çekerek ikisinin de suratına birer tane doğrulttum. Bucak duvarına geriledim. "Hepsini çağır. Yakınlarda cadılar var ve birini kaçırdılar..."

Aynı anda üzerime çullandılar. Sakallı adamdan kaçmama rağmen arkadaşının kılıcı yan tarafımı kesti. Dişlerimi gıcırdatarak

* (Fr.) Kızıl Ölüm —çn

** (Fr.) Ebedi Uyku —çn

karşı saldırısını engelledim ama şimdi diğerleri de onlara katılmıştı – sayıca fazlaydılar. Çok fazla. Nereye dönsem bıçaklar parıldıyordu ve birinin ıskaladığı yerde bir yumruk dolduruyordu yerini. Bir çizme. Bir dirsek. Bir kın kafama indirildi ve görüşüm bulanıklaştı. İki büküm olduğumda biri yüzüme dizini geçirdi. Bir başkası da kasıklarına, kaburgalarına. Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum. Kollarımı başımın etrafına dolarken kalabalığın arasından yuvarlanmaya çalıştım ama onun yerine kan tükürerek dizlerimin üstüne çöktüm. Darbelerin ardı arkası kesilmedi. Şiddetli çılgın çığlıklar aynı anda her yerden yankılanıyordu. Kafamın içi onlarla doluydu.

Göğsümde garip, fısıltılı bir enerji uğuldadı, yükseldi de yükseldi, ta ki...

"Bu kadar yeter!" Tanıdık bir ses çınlamayı kesti ve sırtımdaki ayak kayboldu. "Kesin şunu! Bırakın gitsin!" Yaklaştığını görmekten ziyade hissettim. Gözlerim şişkinlikten kapanmıştı. Yine de iki el, kollarımın altından tutarak dik durana kadar beni yukarı kaldırdı ve kolu kanlı belime dolandı.

"Jean Luc," dedim sağ gözümü aralayarak boğuk bir sesle. Onun varlığından daha önce hiç bu kadar memnun olmamıştım.

"Kapa çeneni," dedi sertçe.

Belki de erken konuşmuştum.

Balisarda'sını geniş bir açıyla savurdu ve en yakınımızdakiler itiraz sesleriyle geriye doğru sendeledi. "Bu yaratık artık Kilise'ye ait ve onun icabına gerektiği gibi bakacağız – Cesarine'de bir kazığa bağlayarak. Yumruklarınızın onu öldürebileceğini mi sandınız? Kalbine bir kılıç saplamanın işe yarayacağını mı sandınız?" Sadece onun yapabileceği gibi alaycı bir şekilde sırıttı. "Cadılar *yanmalı*. Şimdi, yaratığı nasıl alt ettiğimi izleyin!" Bir şırıngayı kaldırdığında ondan uzaklaştım ve düşen bıçaklarıma davrandım. Soğukça güldü ve dizlerimi *rekmeledi*. Kara yığıldım. Üzerime gelip eğilerek iğneyi boğazıma sokuyormuş gibi yaptı ve "Ayak uydur," diye fısıldadı.

Kaslarım rahatlamayla gevşedi.

Çizmesinin ucuyla beni sırtüstü yuvarladı. "Sen, oradaki" —sakallı adama işaret ederek başıyla atını işaret etti— "onu taşımama yardım et. İki hafta içinde yakılacak." Adam alelacele dediğini yaptı ve ikisi birlikte bedenimi yukarı kaldırdı. "Eyerin üzerine," diye emretti Jean Luc.

Adam şaşkınlıkla tereddüt etti. "Efendim?"

Hatasını fark edince Jean Luc'un gözleri kısıldı. "Onu eyere bağla demek istedim. Bu adamı Cesarine'e kadar arkamdan sürükleyeceğim."

"Adamı mı?"

"O şeyi," diye tersledi Jean Luc. "O şeyi Cesarine'e kadar sürükleyeceğim, seni küstah gerzek. Belki ona katılmak istersin?"

Tek bir kelime daha etmeden beni atın arkasına attılar. Jean Luc bileklerimin etrafına bir ip bağlayıp da kendini eyere çekerken kimse bir şey demedi. Onu şaşkınlıkla izledim. "Artık hepiniz dağılabilirsiniz." Atını dehledi ve ben sendeleyerek ayağa kalkarken vücudum acıyla isyan etti. Son saniyede Jean Luc onlara seslendi. "Bu suçluyu yakalamadaki hizmetiniz için teşekkür ederim. Krala bahsedeceğim bu" —boynunu uzatarak onlara baktı— "bu iğrenç yerin adı ne?"

"Montfort," diye cevapladı sakallı adam öfkeyle.

"Ödül paramız ne olacak?" diye bağırdı bir başkası.

Jean Luc ikisini de görmezden gelerek beni ormana sürükledi.

"Bundan fazla zevk aldın," dedim karanlık bir ifadeyle.

Gerekenden daha sert davranan Jean Luc köyün dışında bileklerimdeki ipi çözdü. "Epey fazla." Gülümsemedi, bunun yerine suratında beni öldürecekmiş gibi bir ifadeyle göğsümü dürttü. "Senin sorunun ne böyle? Cêlie nerede?"

Bileklerimi ovuştururken ânında panikledim. Başım hâlâ zonk-luyordu. "Cadılarla birlikte."

"Ne?" Jean Luc'un kükremesi bize yakın ağaçlardaki kuşları kışkırdı ve tekrar üzerime yürüdü. "Hangi cadılar? Kimi?"

Normal şartlar altında geri çekilmezdim. Ancak şu anda iki kırık kaburgam, beyin sarsıntımı ve parçalanmış bir burnum vardı. Gururum zaten yeterince incinmişti. Jean Luc'un ellerinde bir yenilgiye daha uğramasına gerek yoktu. "Bilmiyorum. İki taneler." Montfort'un çevresinden dolanmaya dikkat ederek kuzeye ilerlemeye başladım. "Coco ve — ve Lou. Veliht prens de oradaydı. C  lie'yi yanımda getirmeye çalıştım ama reddetti. Onlardan hoşlanıyor."

"Onlardan *hoşlanıyor* mu?" Jean Luc aceleyle yetişmeye çalıştı. "Bu da ne demek?"

"Burada olduğumu nereden bildin?" diye sordum onu cevaplamak yerine.

"Bilmiyordum. Bu   ılgın planı yaptığından beri C  lie'nin izini sürüyorum. Babasının arabasını çaldığını biliyor muydun?"

"Kasasını soyduktan sonra," diye ekledim, kendimi bile şaşırtarak.

"Onu soymuş mu?" Sesi alçalan Jean Luc başını iki yana salladı. "Onun üzerinde korkunç bir etki yarattınız — sen ve o cadı. C  lie'yi terk ettiğine *inanamıyorum*." Ellerini havaya savurdu, sinirle beni geride bıraktı. "Onun gitmesine izin vermemin *tek* nedeni sensin. Burası —bu lanet krallığın tamamı— tehlikeli. Onu *koruman* gerekiyordu. şimdiyse başında onu koruması için saftirik bir prensle Tanrı bilir nerede." Başını çılgınca iki yana sallayarak keskin bir nefes verdi. "Bu yaptığın en aptalca şey olabilir, Reid. Buna şaşırmamam gerek. Tanıştığınız andan beri aklın başında değil..." Yumruklarını havaya kaldırıp sıktı, görünüşe göre epey etkilenmişti. Derin bir nefes aldı. Sonra bir tane daha. "O ne zaman etrafta olsa, her bir tutarlı düşünce aklından uçup gidiyor gibi."

"Kim? C  lie mi?"

Gözlerinde   l  m saçan bir bakışla hızla bana döndü. "Hayır. C  lie değil. Lou. *Karım*."

Karım. Bu iğrenç kelimeleri duymamla gözüm döndü ve bir taş almak için eğilip yüzüne fırlattım. Gözlerini kocaman a  arak eğildiğinde taş teğet geçti. "şunu söylemeyi kes," diye homurdandım.

"Senin lanet sorunun ne böyle?" Sonra kendi yarını aldı ve baktı. Belam. Zamanında kaçamadım. Otarımı sürdüğünde merdiven ama bir tane daha almak için uzandı – bu sefer bir soğan. "İlan söylemeyi? Senin karın olduğunu mu? Ama öyle. O anladım ki sen bizzat söyledin..."

"Kaya cenemi!" Onu dizlerinden tuttum ve kolumu da vana salladım. "Kaya! Cenemi! Hayatımı asla böyle bir yaratıkla yaşamam!" Bir yuvanınırken sarırdığımız hiçbir rumur vermiyordu. "Onlara dokunmaya böyle tenezzül etmem..."

"Anladığım kadarıyla ona boi boi dokundun." Dışlarını göstererek ve avucuna yüzüne bastırarak ağızdan sıyrıldı. "Sorun ne. İlan! Cennete işler bozuldu mu? Sana asla sürmeyeceğini söylemiştim ama dinlemezdin. Onunla tamamen kafayı bozmuşsun – pürsüse göre durum hâlâ öyle. Hiç inkâr etmeye çalışma, sen ve Celie hakkında da fikirlere falan kapılayım deme. Sen seçtimin var mı. O da hayatına devam—"

Alayla gülererek ayağa fırladım. "Zavallısın. Onun sana ne yaptığını mu düşünüyorsun? Buraya gelmesine izin verdiğini mi düşünüyorsun? Onu hiç tanı mıyorsun, değil mi?" Öfkeyle paktımı örneği kavradığında burnunu kırma dürtüsüne direnerek ağız üzerinden çektim. "O bir nesne değil. O bir insan ve sen onu sen gördüğünden beri değiştirdi. Kendini buna hazırlasan iyi edersin."

"Eğer sen..."

Onu dirsekleyerek yanından geçtim. "Benim için endişelenmene gerek yok." Sözlerdeki hakikat beni sarstı. Bir zamanlar cennet hatta kara sevdanın olduğu yerde, şimdi Celie'yi düşündüğümde hissettiğim bir aile üyesine duyulan türden bir sevgi vardı. Sadece Kaşlarımı çatarak değişimin kaynağını belirlemeye çalıştım ama yapamadım. Bunu inkâr etmeye, bir mantığa oturtmaya çalıştım da kafamın içinde besbelli bir şey olmuştu. Doğal olmayan bir şey. Büyü gibi bir şey. Ne pahasına olursa olsun bunu düzeltmeye kararlı bir şekilde hızla kuzeye ilerledim. Cadılar bilirdi. Muhtemelen beni onlar lanetlemişlerdi. Yapacakları son şey de bunu gen...

olacaktı. "Sen kendin için endişelen, Jean. Célie onu takip ettiğini öğrenince hiç mutlu olmayacak. Bu güven eksikliği anlamına gelir. Ve de özgüven eksikliği."

Yüzünü buruşturdu ve bakışlarını kaçırdı. Güzel.

"Şimdi," dedim sessizliğinden yararlanarak, "onlarla buluştuğumuzda ne yapacağımız konusunda strateji belirlemeliyiz. Benim Balisarda'm yok ama senin var. Çilli olanı etkisiz hâle getirmen gerekecek." Kaşlarımı çattım. "Coco'nun büyüğü farklı. Zarar vermek için bize dokunması gerekiyor, ben de onunla ilgileneceğim. O kan almadan önce onu etkisiz hâle getirebilmeliyim."

Jean Luc hayretler içinde başını iki yana salladı. "Neden herhangi birini etkisiz hâle getirmemiz gerekiyor?"

"Çünkü onlar cadı."

"Sen de öylesin."

Yüz buruşturma sırası bendeydi. "Sadece plana sadık kal."

Sonunda benimle yüzleşmek için ayağa kalkarak omuzlarını dikleştirdi. "Hayır."

"Pardon?"

"Hayır dedim." Omuz silktiği hâlde, solgun gözleri eski bir garazle parlıyordu. "Planından nefret ettim. Bu korkunç bir plan ve dediklerinin hiçbirini yapmayacağım. Ben buraya sadece Célie'yi almaya geldim. Son karşılaşmamızda beni neredeyse öldürecek olan iki cadıyla neden kavga edeyim ki?"

"Çünkü sen bir Chasseur'sün," dedim dişlerimi sıkarak. "Okültü yok etmek için yemin ettin."

"Bu seni de yok etmem gerektiği anlamına mı geliyor?" Başını yana eğerek yaklaştı. "Ne zaman yapayım, Reid? Nasıl olsun istersin? Seni Cesarine'e geri götürmemi mi tercih edersin yoksa şimdi, burada kafanı keserek cesedini küle mi çevireyim? Bu kesinlikle daha kolay olurdu." Bir adım daha attı, neredeyse göğüs göğüseydik. "Bu plan nasıl peki?"

Gözüm döndü — ona mı yoksa kendime mi öfkeliydim, bilmiyordum. Burnumdan derin bir nefes aldım. Keskin bir şekilde geri

BAHİS

Lou

Coco geri çekilip gözyaşlarımı silmeden önce yaklaşık üç dakika boyunca –tüm bu süre zarfında bana sarılarak– sefaletimde boğulmama izin verdi. “O ölmedi, biliyorsun.”

“Benden nefret ediyor.”

Omuz silkti ve çantasını karıştırarak içinden bir şişe bal çıkardı. “Daha önce de senden nefret ettiğini hatırlıyor gibiyim. İkinci bunun üstesinden gelmiştiniz.” Karışımı göğsümdeki yaranın üzerine sürmeden önce kehribar rengi sıvıyı kolundaki kanla birleştirdi. Sonrasında Beau’nun yaralarını incelemek için döndü. “Beklerken biraz dinlenebiliriz.”

“Ne için beklerken?” diye sordu Beau aksice. Yüzünde Reid’in marifetleri sonucu oluşan müthiş bir morlukla kan ve balı yuttu. Şişlik neredeyse ânında kayboldu.

“Reid’in kuyruğunu kısıtırıp sürünerek geri dönmesi için. Çok uzun sürmez.” Beau’yu sahile doğru kışkışladı. “Şimdi gidip dalgaların kıyıya sürüklediği dalları topla da ateş yakalım. Burası bir cadının memesinden daha soğuk.”

“Neden?” Beau ayaklarımızın dibinden bir sopa kaparak Coco’nun dediğini yapsa da gergin bir şekilde etrafına bakındı. “Gırtmemiz gerekmez mi? Morgane gözden uzakta bizi izliyor olabilir.”

"Sanmam," diye mırıldandı Coco. "Lou'yu hatırlamıyorsa ola-
maz."

Yırtılan gömlek kolunu yukarı çektim.

"İşte," Cécile hafifçe gülümseyerek kendi çantasına uzandı. Bir
iğne ve iplik çıkardı. "Dur şu konuda yardım edeyim." Narin par-
makları ipliği iğneye geçirirken, kumaşı yavaşça ve dikkatlice yerine
dikerken kaşlarımı çattım.

"Reid döner dönmez gideceğiz." Coco bir ateş çukuru yapmak
için taş toplamak üzere patikaya yürüdü. "Daha öncesinde gider-
sek bizi bir daha bulamayabilir. Cesarine'e dönmeden önce yüzüğü
çalmaya yardım etmesi için ona ihtiyacımız olacak." Bana doğru
anlaşılmaz bir bakış atarak ekledi, "Plan *bu*, değil mi? Melusinalarla
birlikte Claud ve Blaise'e yeniden katılmak? Morgane'a karşı son
bir saldırı planlamak? Madam Labelle'i kazıktan kurtarmak?"

"Aşağı yukarı."

Coco sopasını elinden kaptığında Beau kaşlarını çatarak öfkeli
bir fısıltıyla konuştu. "Yeri gelmişken, yüzüğü nasıl *çalacağ*ız acaba?
Le Blanc Şatosu bir kale ve *tekrarlıyorum* – Morgane şu anda bile o
kayanın arkasına saklanmış, her kelimemizi dinliyor olabilir."

"*Tekrarlıyorum*, Lou olmadan, biz şu an konuşurken Morgane
babanı öldürmek için asker topluyor olabilir," dedi Coco imalı bir
şekilde. "Zenna cadıların Le Blanc Şatosu'nda toplandıklarını söy-
ledi. Orada birbirlerinin saçlarını ördüklerinden şüpheliyim. Belki
de çoktan Cesarine'e doğru yol almışlardır. İşimizi kolaylaştıracağı
kesin."

"Peki ya öyle değilse? Yani... Morgane'ın işini Şato'da bitirsek
olmaz mı?"

"Sahilde işini bitirdiğimiz gibi mi?" Cécile'nin göğsümdeki ya-
rığa doğru uzanmasını izledim. Kumaş hâlâ kanımla –Coco'nun
kanı ve balıyla– ıslanmış olsa da umursamıyor gibiydi. Ancak ben
hareketsiz kalmakta zorlanıyordum. *Sakin* kalmakta. "İlk seferinde
işler bizim için çok yolunda gitti çünkü. Eminim etrafımız büyük

bir cadı topluluğu tarafından çevriliyken daha da kolay olacaktı”
Coco’ya dönüp, “Biz bunu neden düşünemedik?” dedim.

Omuz silkti. “Bunca zaman boyunca kendimiz yapabileceğimiz
tanrılara, ejderhalara, kurtadamlara ve deniz kızlarına kimin ihtiya-
cı vardı ki?”

“Tamam, anladık.” Beau her birimize kaşlarını çattı ve C
gömleğimi onarmayı bitirirken sinirli adımlarla kumsala indi. “Sa-
dece bir düşünceydi.”

Birkaç dakika sonra bir kucak dolusu dalla geri döndü ve or
Coco’nun ayaklarının dibine bıraktı. Coco hemen kaşlarını çatarak
parçaları bir kare oluşacak şekilde üst üste yığdı. “Samimi soru-
rum, bu kadar uzun süre nasıl hayatta kaldın, Beauregard?”

“İşte.” Parmaklarımı şıklattım, aralarındaki sürtüşmeyi acı vere-
cek kadar büyüledim. Bir kıvılcım alev alırken altın desen kaybo-
du. Enfes bir sıcaklık içimi kapladı, göğsümdeki buz gibi soğuk-
hoş bir molaydı. İçgüdüsel olarak patikaya baktım.

Geri dönecek.

“Lou.” Düşüncelerimi okuyormuş gibi Coco tek parmağıyla
çenemi kendine çevirdi. “Planımıza önemli bir bileşen eklemen
unuttun: Reid’i baştan çıkarmak.” İfade­siz suratım karşısında sı-
rıtı. “Neyse ki, baştan çıkarma sanatında bir usta tanıyorsun. En-
dişelenme, Célie,” diye ekledi göz kırparak. “Bu süreçte sana da
öğreteceğim. Bunu sefahat konusundaki ilk dersin olarak düşün.”

Kalbime sefil bir ağrı saplandı ve başımı iki yana salladım. “En-
dişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var. Ayrıca,” diye ekle-
dim sesimdeki acı tondan nefret ederek. “Bu işe yaramayacak. Bu
sefer değil.”

“Olmaması için bir neden göremiyorum. Sana daha önce işi
olmuştu.” Elini indirdi. “Ve bunun en önemli şey olduğunu iddia
ediyorum.”

“O zamanlar cadı olduğumu bilmiyordu. Yalnızca karısı oldu-
ğumu sanıyordu.”

"Ufak bir ayrıntı. Sizin ruhlarınız birbirine bağlı. Büyü bunu değiştiremez."

"Ruh eşlerine gerçekten inanıyor olamazsın?"

"Ben sana inanıyorum." Kuşkucu bakışına karşılık tekrar omuz silkerek alevlerin çatırdamasını izlemeye koyuldu. "*Ve belki de* ikiniz söz konusu olduğunda bir istisna yapabilirim. Bunca zamandır buradayım, biliyorsun," diye ekledi. "Reid'in senin hayatını kurtarmak için atasının hayatını sonlandırmasını izledim. Tüm inanç sistemini bir kenara atmasını ve senin hatırın için büyü öğrenmesini izledim – gezici bir topluluğa katılıp deri pantolon giymesini de. Senin onu korumak için kendini parça parça feda edişini izledim. Reid bu iyiliğine karşılık vermek için koca bir kurtadam sürüsüyle savaştı ve *sen* de ona geri dönmek için bu sulara canını dişine takarak savaştın. Bir tanrı ile arkadaş oldun, deniz kızlarıyla yüzdün ve artık istediğin zaman üç formlu bir şekle bile dönüşebilirsin. Muhtemelen başka bir sürü eğlenceli yeni şey de yapabilirsin." Kaşları, omuzlarıyla aynı anda yukarı kalktı. "Kesinlikle sana karşı bahse girmiyorum – tabii denemekten korkmuyorsan?"

Nicholina'nın nefret dolu sesi zihnimi doldurdu. *Ama onu kandırdığın için kendini şanslı saymalısın, ah, evet, çünkü onu kandırmasaydın – ne de kurnaz küçük bir fare– seni asla sevmeyecekti. Senin ne olduğunu bilseydi, seni asla yıldızların altında kucaklamazdı.*

Lanet olsun.

Sessizlik içinde dinleyen Beau, rahat olamayacak kadar yakından beni izliyordu. Bir kaşını kaldırdı. "Bilmiyorum, Coco. Bunu yapabileceğini sanmıyorum."

İsyankâr bir şekilde ateşe baktım. "Başlama yine, Beau."

"Nedenmiş?" Koyu gözleri yüzümü aradı, gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. "Kendin de söyledin. Bu işe yaramayacak. Bir daha seni asla sevmeyecek. Ben yalnızca bu düşünceye katıldığımı belirtiyorum."

"Bunu yapmayacağım."

"Evet, bunu açıkça belirttin. Başarısız olmaktansa hiç deneme-

mek daha iyidir. değil mi?" Sakince omuz silkti. "Kesinlikle katılmıyorum."

"Beau!" Célie'nin gözleri itiraz edercesine açıldı. Belki de Beau'nun manipülasyonunu göremeyecek kadar saftı ya da —daha büyük olasılıkla— belki de buna rağmen iyimserliğin sesi olmakta ısrar ediyordu. "Böyle kötü şeyleri nasıl söyleyebilirsin? Elbette Reid onu sevecek. Onların aralarındaki bağ *gerçek*. Öpücüklerini gördün — büyüye rağmen onu uyandırdı!"

"Ah, Célie, bu kadar *gerçek aşk* saçmalığı yeter." Beau soğuk dikkatini yeniden bana yöneltti. "Gerçeği mi istiyorsun, sevgili kardeşim? Sana gerçeği söyleyeceğim. Öncesinde haklıydın. İlişkinizin anıları olmadan Reid için sadece bir cadısın ve senden nefret ediyor. Sen artık onun karısı değilsin. Bildiği kadarıyla, sen *hiç* onun karısı olmadın. Hatta muhtemelen şu anda seni öldürmek için yaratıcı yollar planlıyordur." Sinsice fısıldamak için öne eğildi. "Paramı boğmaya yatırıyorum. Sana dokunmadan duramıyor malum."

Célie'nin gözleri sinirle parladı. "*Gerçekten*, Beau, böyle..."

Karanlık bir gülümsemeyle hareketini taklit ederek neredeyse burunlarımız birbirine değene kadar ona doğru eğildim. "Hadi iddiayı tatlandıralım. Bahse girerim kalbimden bıçaklayacak."

Beau başını iki yana sallarken Coco gözlerini devirdi. "Yeterince samimi değil."

"Bundan *daha* samimi ne..."

"Hiç katılmıyorum..."

"İkiniz de gülünçsünüz," diye tersledi Célie, muhteşem bir öfke gösterisiyle ayağa kalkarak. "İddiayı tatlandırmak mı istiyorsunuz? Babamın hazinesindeki tüm zenginliklerin üzerine bahse girerim ki Reid cadı olduğunu bilmesine *rağmen* sana tekrar âşık olur."

O gözlerini dikmiş bana bakarken kısa bir sessizlik ânı yaşandı. Yanakları pespembe olmuştu.

"Babanın tüm hazinesini çaldığını sanıyordum?" diye sordu Beau kuşkuyla.

"Yanından bile geçmez."

Beau düşünceli düşünceli dudaklarını blüzerken ben öfkeden köpürüyordum. Bunu bir oyun gibi görüyorlardı – hepsi. Ama bu bir oyun değildi. Bu benim *hayatımdı*. Peki Célie neden bu kadar önemsiyordu ki? Reïd benimle yaşadığı *gerçek aşk* uğruna kendi ilişkilerini mahvetmişti. Célie düşüncelerimi okumuşçasına fısıldadı. "İkinizin çok özel bir şeye sahipsiniz, Louise. Değerli bir şeye. Onun için nasıl savaşmazsın? Hiç şüphesiz, o senin için mücadele etti."

Çok uzun zamandır korku içinde yaşıyorsun.

Korku hayatta kalmama yardım etti.

Korku seni yaşamaktan alıkoydu.

"Sanırım bu bahsi kabul etmek istiyorum, Matmazel Tremblay," dedi Beau keyifle ve sonra Coco'ya döndü. "Ne dersin, Cosette? Güzel bakirenin cesur şövalyesini baştan çıkarma şansı var mı? Gerçek aşk günün sonunda galip gelecek mi?"

Coco dikkatlice ateşi körükledi. "Ne diyeceğimi biliyorsun."

"Görünüşe göre elimizde bir bahis var." Beau, Célie'ye elini uzattı ve bileğinden tutarak sıktı. "Eğer Lou kocasını baştan çıkaramazsa, babanın hazinesindeki bütün zenginlikleri bana vereceksin." Sahte bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Ve eğer başarılı olursa, ben sana *hazinemdeki* bütün zenginlikleri vereceğim."

Célie gözlerini kırpıştırırken bakışlarındaki öfke birden sönüverdi. Dudakları huşu içinde aralandı. "Kral Auguste'un tüm hazinesini mi?"

"Aynen öyle. Tabii güzel bakiremizin bir itirazı yoksa?" Beau boştaki elini bana doğru uzattı fakat kaşlarını çatarak bir kenara ittim. Göt. "Düşündüğüm gibi." Usulca cık cıkladı. "Çok *korkuyorsun*."

Hepsinin suratına bakarken felç olmuş gibi hissettim. Konuşmak için –bu aptalca oyuna *şiddetle* itiraz etmek için– ağzımı açmama rağmen kelimeler boğazıma takıldı ve bunun yerine tamamen farklı kelimeler döküldü. Dürüst kelimeler. "Korkmuyorum. *Ödüm patlıyor*. Ya beni boğmaya ya da kalbime bıçak saplamaya

çalışırsa? Ya beni hiç hatırlamazsa? Ya beni..." Sertçe yutkundum gözlerime dolan yaşları geri kırıştırdım. "Ya beni sevmezse?"

Beau kolunu omzuma dolayıp beni kendine çekti. "O zaman zengin bir adam olacağım."

"Sen zaten zengin bir adamsın."

"Çok zengin bir adam."

"Tam bir götsün, Beau."

Şakağıma kardeşçe bir öpücük kondurdu. "Bahse var mısın?"

Başımı omzuna yasladığım sırada patikadan sesler geldi ve Reid tam zamanında görüş alanımıza fırtına gibi bir giriş yaptı. Ardından ihtiyatlı bir mesafeden yürüyen Jean Luc görüldü. *Jean Luc* Gözümü kırpmadığım son yirmi dört saatin bir işaretiydi.

"Evet," dedim. Kelimenin tadı umut gibiydi. Zırh gibi hissettiriyordu. Etrafıma sarılmasına, ruhumu güçlendirmesine ve kabimi korumasına izin verdim. Reid bana bir kere âşık *olmuştu* ve ben hâlâ o aşka şiddetle karşılık veriyordum. Özeldi. Değerliydi. Ve onun için savaşıyordum. "Evet, bahse varım."

GOBLENDEKİ DELİKLER

Reid

Ben yaklaşırken Lou adındaki cadı sırtarak veliaht prensin yanından ayrıldı. Ona bir daha baktım. Öncesinde gözleri kederle –neredeyse akıl almaz bir kayıpla– parlarken şimdi kötü niyetle parlıyordu. Diğer cadı Coco onun önüne geçip görüş alanımı engellediğinde kaşlarımı çattım.

O –onlara inanamayan gözlerle dik dik baktım– Lou’nun elbisesinin yakasını aşağı mı çekiyordu?

Ofkeyle gözlerimi kaçırısam da Célie, Lou’nun yanaklarını çimdiklemek için uzanırken tekrar baktım.

Jean Luc yanımdan geçerek koşmaya başladı. Lou’nun dekoltesini fark etmemiş gibiydi. Gözleri sadece Célie’yi görüyordu. Onu döndürdü ve yüzünü avuçlarının arasına alıp öptü. Tam dudaklarından. Hepimizin gözleri önünde. Célie’nin gözleri şaşkınlıkla açılrsa da itiraz etmedi. Hatta kollarını Jean Luc’un boynuna sararak dudaklarına karşı gülümsedi. “Buradasın,” dedi mutlu bir şekilde.

Jean Luc alnını onunkine yaslamadan önce gülümsemesine karşılık verdi. Dikkatle onları izledim. Jean’i çocukluğumuzdan beri gülümserken görmemiştim. “Buradayım,” diye fısıldadı.

Célie’nin ifadesinde bir şeyler değışti. Gülümsemesi kayboldu. “Buradasın.” Kafası karışmış bir hâlde ona bakarak gözlerini kırptırdı. “Neden buradasın?”

"Evet, Jean." Bir gözümlü Lou'dan ayırmamaya dikkat ederek ilerledim. Onunsa tüm ilgisi bendeydi. Omurgamdan aşağı bir huzursuzluk hissi inerek öfkemi daha da alevlendirdi. "Neden buradasın?"

Lou hâlâ suratında bir sızıyla yaylana yaylana ilerledi. Geri adım atmayı reddettim. Tek bir adım bile gerilemeyecektim. "Aynı soruyu ben de sana sorabilirim, Chass." Kirpiklerini kırptırdı ve parmağını göğsümde gezdirdi. "Uzak duramadın, değil mi?"

Bileğini yakaladım ve yaklaştım. Dişlerimi sıktım. Balisarda'mı özlemiştim. "Hem de hiç. Besbelli anılarımı kurcalamışsın, cadı. Onları geri istiyorum."

Hiç istifini bozmadan yüzünü benimkine doğru eğdi. "Hımm. Bu konuda sana yardım edebileceğimi sanmıyorum."

"Edebilirsin ve edeceksin."

"Sadece büyüü yapan cadı onu bozabilir." Coco yanımdan geçerken kalçasıyla Lou'ya çarparak Lou'yu bana doğru itti. Göz kırptı. "Bu durumda, bu kişi *sen* oluyorsun."

Çenem kasıldı ve onu zorla önümden çekmek için ellerimi Lou'nun omuzlarına kaldırdım. "Yalan söylüyorsun."

"Neden yalan söyleyelim ki? Etrafında olmanın pek eğlenceli olmadığını söylediğimizde bize güven – en azından sen bu hâldeyken. Hafızanı tersine çevirmenin bir yolu olsaydı çoktan yapardık." Coco patikaya adım atarken bir omzunu kaldırdı. "Bunu senin yapman gerekecek yoksa kimse yapmayacak."

"Çok yazık." Lou çantasını göğsüme itti. İçgüdüsel olarak yakaladım. "Sanırım bunu çözene kadar bizimle kalman gerekecek." Arkasına bile bakmadan kalçalarını sallaya sallaya Coco'yu takip etti. Dudağım tiksintiyle büküldü. Pantolon giyiyordu. Üstüne tam oturan cinsten. Deri. Onun narin hatlarına nahoş bir şekilde yapışmıştı – hatta uygunsuz bir şekilde. Başımı iki yana sallayarak ellerimdeki çantaya bakmak için bakışlarımı ondan ayırdım.

Narin dışında her şey olduğundan şüpheleniyordum.

"Soruma cevap ver, Jean." Célie'nin sesi dikkatimi çekti. Jean

Luc'a sert ve amansız bir şekilde kağıtlarını çattı. "Bana rahiplerin kralın— senden kardinaller meclisinde olmanı istediğini söylemişsin." "İstediler."

"Onlara karşı mı geldin?"

"Ben..." Yakasını çekti. "Seni görmek zorundaydım."

Célie'nin gözleri şüpheyle kısıldı. "Neden? Neden buradasın? Yoksa" —o suçlayıcı gözler benimkilere çevrildi— "yoksa bunu beceremeyeceğimi mi düşündü? İlk fırsatta öleceğimi mi düşündü?"

"Neredeyse bir uçurumdan düşüyordun," diye mırıldandı Jean Luc savunmacı bir şekilde. Célie'nin yüzü şok ve öfkeyle buruştuğunda ekledi, "Ne? Düşüyordun. Peder Achille'le konuştum."

"Peder Achille'le mi konuştun?" Célie'nin sesi suyu dondura bilirdi. Aniden ondan uzaklaşırken boynu ve omurgası inanılmaz derecede dikleşti. İyice çekilmiş bir yay gibi gergindi. "Beni takip mi ediyordun?"

"Ben — şey, ben... elbette ettim." Utangaç bir şekilde boynunu ovuşturdu. "Nasil etmem?"

"Ne zamandır?"

Besbelli cevaplamaya gönülsüz bir şekilde tereddüt etti. "Şeyden beri... Cesarine'den."

Célie'nin yüzündeki tüm duygular silindi. "Görevini terk ettin. Kardinaller meclisini yüzüstü bıraktın."

"Hayır." Jean Luc hararetle başını iki yana salladı. "Gitmeden önce görevlerimi devrettim. Kralın ve ailenin korunacağını garanti altına aldım..."

"Ailem biliyor mu? Onlara beni takip etmeyi planladığını söyledin mi?"

Jean Luc şimdi son derece rahatsız görünüyordu. "Evet." Célie'nin yoğun, soğuk bakışları karşısında ekledi, "Güvende olduğunı bilmek zorundaydık, Célie. Onlar —ben— sana bir şey olması düşüncesine..."

Ama Célie lafını bitirmesine izin vermedi. Bunun yerine, o da kendi çantasını Jean Luc'un göğsüne sertçe vurarak topuğunun

üzerinde dönüp Coco ve Lou'nun peşinden gitti. Jean Luc çantasını ağırlığıyla sendeledi. "Célie." O geri dönmeyince daha yüksek sesle seslenerek yalvardı. "Célie, lütfen, bekle..."

Célie aniden yumruklarını sıkarak döndü. "Bir bekçiye ihtiyacım yok, Jean. Bu seni şaşırtabilir ama kendi başımın çaresine bakabilirim. Ben bir kadın olabilirim –*güzel bir oyuncak bebek* gibi nazik, uysal ve zarif olabilirim– ama şu on sekiz yıllık ömrümde sen ve ailemin toplamından daha fazla şey atlattım. Beni porselen sanma. Beni zayıf sanma."

Başka bir şey söylemeden gitti.

Çantasını tutmakta zorlanan Jean Luc onu takip etmeye çalıştı ancak veliaht prens omzuna çarparak dengesini daha da bozdu. Bir küfür savurarak öne sendeledi. "Kötü şans, dostum." Beau onu doğrultmak için parmağını bile kıpırdatmadı. "Sanırım orada gerçek altın külçeleri olabilir." Omuz silkti. "Melusinaların favorisiydi."

"Pantolon giyiyor," dedi Jean Luc inanmazlık içinde, şimdi nefes nefeseydi. "Célie."

Gerginlik yüzüme, omuzlarıma, boynuma yayıldı. Bunların hiçbiri umurumda değildi – cadılar, yalanları, *kıyafetleri*. Ancak tatsız kıyafetler bir yana dursun, kadınlar köşede gözden kaybolmuştu. Onları kaybetmeyi göze alamazdık. Onları kaybetmeyi göze *alamazdım*. Söz konusu anılarımlarken olmazdı. Dalaverelerine rağmen hafızamı geri kazanmama yardım edeceklerdi yoksa yalanları dillerinden bizzat keserdim. Sadece sabra ihtiyacım vardı. Kaşlarımı çatarak Lou'nun çantasını daha yukarı çektim. "Nereye gidiyoruz?"

Beau ikimizi de beklemeden peşlerinden gitti. "Sanırsam bir kaleyi yağmalamaya."

Jean Luc seyahatimizi hızlandırmak için bir sonraki köyde iki at daha aldı. Onun atına binmesine yardım etmek için Célie'ye elini uzattığında kız elini bir kenara iterek kendi başına çıktı. Célie şimdi onun eyerinde resmî ve dimdik bir şekilde otururken, Jean Luc da arkasına tünemişti.

Geriye dördümüztü kalmıştık.

Onları, Jean Luc'un beni bağladığı gibi arkaya bağlamaya hazır hâlde cadılara baktım. Beau'nun farklı bir fikri vardı. Bana konuşma –itiraz etme– şansı tanımadan Coco'yu ikinci ata bindirerek kendi de onun peşinden atladı.

Böylece son ata ikimiz kalmıştık.

Ve bu kabul edilemez bir durumdu.

"Bana halatı ver." Sert adımlarla Jean Luc'un yanına gidip çantasını kaptım. Halat yığını hemen en üstteydi. Pekâlâ. Omuzlarımı dikleştirerek cadıya doğru döndüm. Diğerleri büyük bir merakla izlediler. "Bunu zorlaştırma."

Cadının gözleri elimdeki ipe kaydı. Gülümsemesi kayboldu. "Şaka yapıyorsun."

"Şaka falan yapmıyorum. Bileklerini ver. Atın arkasında yürüyebilirsin."

"Siktir git."

Coco şimdi kendi atından inmiş, Lou'nun yanında durmaya gelmişti. "Seni ata bağlattırma bize, Reid." Bileğini kaldırıp tırnağını üzerine yerleştirdi. Bir tehdit. "Onunla bir daha böyle konuşursan, benim için bir zevk olur."

Ellerim ipi daha sıkı kavradı. "Denesene."

Beau gözlerini devirdi. "Kusura bakma, kardeşim ama her fırsatta bu saçmalıkta diretecek misin? Eğer öyleyse, bu çok uzun bir yolculuk olacak."

"O cadıyla aynı ata binmem."

Balisarda'm olmadan neredeyse savunmasızdım. Şimdi bile bana saldırabilirdi ve onu durduramazdım. Sanki bu düşünceyi hissetmiş gibi Lou burnundan güldü. "Atın üstünde olunca daha az tehlikede olmuyorsun." Üzengiye adım atarak bacağını atın sırtından salladı. "Aptal olma, Chass. Yukarı gel. İstersen beni sonra bağlayabilirsin ama hiçbir yere yürümüyorum."

Ona ters bir bakış attım. "Sana güvenmiyorum."

Buna karşılık sert bir gülümseme kondurdu yüzüne. "Ben de

sana güveniyorum denemez, bu yüzden uyarayım" —hacığındaki bıçak kımını okşadı— "bir şey yapmaya kalkışırsan seni balık gibi ayıklarım."

Yerimden kıpırdamadım. Coco da öyle. Gözleri palaskamın üzerinde kısıldı. "Yeterince iyi değil. Bıçaklarını ver."

"Öyle bir şey olmayacak."

Lou yüzünü gökyüzüne çevirerek derin bir nefes verdi. "Sorun değil, Coco. Daha önce de onun canına okumuştum. Yine yapabilirim."

"Zaman kaybediyoruz," diye ısrar etti Célie.

Jean Luc bana sabırsız bir bakış attı. "Ata bin artık, Reid."

Yahuda.

İsteksiz, öfkeli bir şekilde kendimi kaldırarak onun arkasına oturdum ve dizginleri tutmak için etrafından uzandım. Onları kendi isteğiyle bıraktı. "Çok dikkatli ol," diye uyardım onu alçak sesle. "Büyü gücün olabilir ama bir balığı ayıklayabilen tek kişi sen değilsin."

Yüzünü benimkine doğru çevirdi. "Büyü gücü olan tek kişi de ben değilim." Atımızı dürtüp dehleyerek diğerlerinin arkasına düştüğümde, "Onları duydun mu? Sesleri?" diye sordu.

Dümdüz ileri baktım. "Aklımı yitirmedim."

"Şimdilik."

Attığı yemi görmezden geldim. Onu tümüyle görmezden geldim. Ta ki... "Beau bir kaleye doğru gittiğimizi söyledi?"

"Le Blanc Şatosu." Kollarımın arasına yerleşti, onu bir kez daha ileri ittiğimde kısa bir iç çekti. "Atalarımın evi."

"Orayı soyacak mısın?" Sesimi ilgisiz tutmaya çalıştım. Soğuk Meşhur Şato'yu ancak bir Dame Blanche bulabilirdi. Nihayet beni oraya götürecek bir tane bulmuştum. Kardeşlerim kaç yıl aramışlardı? Orada hiçbir şeyden habersiz ve savunmasız kaç cadıyı tuzığa düşürecektim? Büyük yılanın ta kendisini, La Dame des Sorcières'i gün yüzüne çıkaracak mıydım? Öyle olacağını umuyordum.

Eğer Lou anılarımı geri getiremiyorsa, belki de bu durum ondan sonraki en iyi alternatifti.

"Orayı soyacağız." Bana tekrar yaslanmadı. Ama ne yazık ki, öne doğru eğilmesi arka tarafını bacaklarımın arasına daha sıkı bir şekilde yerleştirdi. Bu hls karşısında dişlerimi sıktım. "En yüksek kulenin en tepedeki odasında, hazine odasında kilitli olacak. Meclisimin tüm kutsal emanetleri sakladığı yer burası -- lanetli kitaplar, ehedi çiçekler ve büyülü yüzükler falan."

"Baban olsa ödü bokuna karışırdı, Célie," diye seslendi Beau omzunun üzerinden.

"Kapayın çenenizi, Ekselansları," diye karşılık verdi Jean Luc.

Célie dişlerini sıkarak konuştu. "Kendi adıma konuşabilirim, Jean."

Konuşmasına devam etmeden önce Lou kıkırdadı. "Annem sadece bir kez içeri girmeme izin verdi ve kapı çok güçlü bir büyü tarafından korunuyordu. Bir şekilde kırmamız gerekecek -- tabii eğer ona ulaşmayı başarabilirsek. Kalenin her yanı gözlerle çevrili. Orada yıl boyunca yüzlerce cadı yaşıyor." Duraksadı. "Şimdi daha da fazlası."

Yüzlerce cadı.

"Sadece büyüü yapan cadı onu bozabilir demiştin."

"Bu doğru."

Sinirle çenemi sıktım. Hayal kırıklığı içinde. "Kapıdaki büyüü nasıl bozacağız peki?"

Cevap olarak sadece omuz silktiğinde saçları yüzümü gıdıkladı. Uzun, gür ve kahverengi. Vahşi. Doğru olmadığını bile bile kokusunu içime çektim. Neredeyse tanıdık bir şekilde tatlı kokuyordu -- vanilya ve tarçın gibi. Soğuk bir kış gününde sıcak bir ceket gibi. Dilimin ucundaki kar gibi. Kendimi aptal gibi hissederek başımı iki yana salladım. "Hiçbir stratejin yok, değil mi?"

"L'Eau Mélancolique'den birkaç şişe su aldım." Rüzgâr, Co-co'nun sesini döne döne yukarı taşıdı. Lou onu duymak için öne uzandı ve ben de içten içe küfrederek kıpırdandım. Yanaklarıma ateş bası. Bedenim farkında değildi elbette. Bu bir kadın değil, cadıydı. "Belki sular kapıyı büyüden önceki eski hâline getirir," diye

devam etti Coco. "Getirmezse de belki kanımı işe yarar. Seninkinden farklı bir büyü."

Jean Luc küçümsemesini gizlemedi. "Altı tarafı bir kapı. Kararız olur biter."

Konuşmayı zar zor duydum. Atın her adımında cadının arka tarafı, sıcaklık tüm vücudumu kaplayana kadar kucağımda ritmik bir şekilde bir yukarı bir aşağı hareket etti. Kararlı bir şekilde tepedeki gökyüzüne baktım. Durum vahimleşmişti. Çok geçmeden fark edecekti ve çok geçmeden bunun için onu öldürmek zorunda kalacaktım.

"Bir sorun mu var, Chass?" diye mırıldandı cadı bir an sonra.

"Yok," diye tersledim.

Birkaç saniye hiçbir şey söylemedi. Fakat sonra... "Varsa bana söyleyebilirsin." Boğazını temizledi. Şüpheli bir şekilde kulağa kahkaha gibi geldi. "Bu şekilde giderse *sert* bir yolculuk olacağı benziyor."

Onu öldürmek zorunda kalacaktım.

"Cidden, Reid." Sesini alçaltarak bana bakmak için eyerin üzerinde döndü. Bu hareketiyle aksi bir şekilde nefes verdim. "Yer değiştireyim mi?" İfadesindeki ani ciddiyet beni irkiltti. Yanaklarındaki pembelik de öyle. Ve gözbebeklerinin büyümesi. "Arkanda oturabilirim."

Önümüzde, Beau dönüp bana baktı ve sonra göz kırpıp Coco'nun kulağına bir şeyler fısıldadı. O da güldü. Öfkenin —ya da başka bir şeyin— hararetiyle başımı iki yana salladım. Onların bu sinsi davranışları canımı sıktı. Hepsi. Gerçi dürüst olmak gerekirse onlara sinsi denemezdi. Her biri açıkça olmasa da net bir şekilde iletişim kuruyor, bu da olayı daha da sinir bozucu kılıyordu. Bana gülüyorlardı.

Sadece nedenini bilmiyordum.

Ama bir cadı tarafından küçük düşürülmeyecektim.

Başımla arkamı işaret ettim. "Geç."

Tereddüt etmeden üzengiler üzerinde ayağa kalktı. Ya da dene-

di. İkisine de ulaşamadığından, bunun yerine çizmelerimin ayakucunda durdu. Neredeyse dengesini kaybediyordu. Ona yardım etmedim. Hiç dokunmadım. Ta ki yüzünü bana döndüğünde göğsüyle burun buruna gelene dek. Neredeyse boğuluyordum. Etrafından dolaşmak için yalpalamasına rağmen yine de yanağıma sürttüler ve geriye doğru sıçradım. Tatlı kokuyordu. Çok tatlı. Hızla kolumu beline dolayıp onu arkama ittim. Dengesini sağlamak için omuzlarımdan tuttu. Kalçaları benimkileri kucakladı. İnememek için kendimi zor tuttum.

En azından göğsü artık suratımda değildi – sırtıma bastırılıyorlardı.

Tanrı beni öldürmeye çalışıyordu.

Kollarını gövdeme doladı. "Bu daha iyi mi?"

"Anılarımı nasıl geri getirebilirim?" diye sordum onu cevaplamak yerine. İğrenç bir utanç duygusu göğsümü sıkıştırdı. Bu fiziksel tepki – daha önce hiç bu kadar yoğun hissetmemiştim. Daha da kötüsü, sızı hafiflemedi. Her geçen an daha çok güçlendi. Bedenim... yarım kalmış hissediyordu. Sanki bu hissin ardından gelenleri biliyormuş gibi. Sanki bunun için can atıyormuş gibi. Ama bu saçmalıktı. Hiçbir şey bilmiyordum, hiçbir şey için *can atmıyordum* ve kesinlikle o tatlı kokuyu tanıımıyordum.

"Acı verici olacak. Bunu yalnızca bir kez yaptım."

"Yani?"

"Yani ben sadece bir nevi... goblendeki deliklere odaklandım. Sökük iplikleri takip ettim."

Alayla güldüm. "Bilmeceli konuşuyorsun."

"Hayır." Beni daha sıkı sardı, bileği tehlikeli bir şekilde bıçaklarından birine yakın duruyordu. Onu uyarmadım. "Bu bir bilmece değil. Hafızandaki belirli bir boşluğu düşün. Odaklan. Boşluğun etrafındaki her şeyi hatırla – renkler, kokular, sesler. Mantıksal olarak, zihnin eksik parçaları doldurmaya çalışacak ancak bilinçaltında her açıklama sana yanlış hissettirecek." Duraksadı. "İşte o zaman mantıksız olanlara yöneliyorsun. Büyülü olanlara."

Emin misin? İyi düşün, Reid. Lütfen. Sadece düşün. Ben Lou, hatırladın mı? Ben senin karınım.

Cinayet, komplo ve büyüculük şüphesiyle ölü ya da diri aranıyor.

Her düşünceyi şiddetle reddettim. Düpedüz gerçek değillerdi. Ve bu yaratığın iddia ettiğinin aksine *doğru* hissettirmiyorlardı. Her yönden yanlış hissettiriyorlardı. Garip. Dizginleri daha sıkı tutarak atımızı daha hızlı gitmesi için dehledim. Kafamı toplamam gerekiyordu. Yeniden odaklamam gerekiyordu. Bir cadının kalbine bıçak saplamak iş görürdü. Basit, mantıklı bir çözüm.

Hatta çilleri varsa daha da iyi.

KIŞ DİYARI

Lou

Le Blanc Şatosu'na dönmeye hazır değildim. Buradaki rüzgârın aşinalığı, tuzun, çamın ve büyüünün tadıyla omurgamdan aşağı bir ürperti dalgası indi. L'Eau Melancolique'in ürkütücü sisinin ötesinde dalgalar çarpıyor, martılar bağırıyordu. İlki çocukken beni her gece uyutmuştu — ikincisiyse her sabah uyandırmıştı. Yatak odamın penceresi denize bakıyordu.

"Durun." Kelimeyi sessizce söylememe rağmen Jean Luc atının dizginlerini çekti ve bana döndü. "Buradan sonrasını yürümeliyiz. Kız kardeşlerim geceleri bu ağaçların arasında gezinir."

Şaşırtıcı bir şekilde, tartışmadan ya da küçümsemeden başıyla onaylayıp dediğimi yaptı. Ancak Reid kaskatı kesildi ve başını iki yana salladı. "*Kız kardeşlerin.*"

"Senin var mı?" Eyerden aşağı kayarken soruyu sıradan bir ilgisizlikle dile getirdim. Cevabını elbette biliyordum ama o bunu bilmiyordu. Daha önce eşlerden ve büyüden bahsederek onu korkutmuştum. Bana verdiği fiziksel tepki de işe yaramamıştı. Bir zamanlar sahip olduğumuz şeyi yeniden alevlendirme şansım varsa, baştan çıkarmaktan fazlası gerekecekti. Yalvarmaktan daha fazlası. Ona tekrar âşık olmam gerekecekti —şimdi olduğu kişiye— ve onun da bana âşık olması gerekecekti. Cevap vermeyince açıklık getirmeye çalıştım. "*Kız kardeşlerin yani.*"

"Ne demek istediğini anladım," dedi kısaca

Pekâlâ

Azık bir pislik olduğumu unutmuştum.

Célie ve Beau yaklaşıken Jean Luc ve Coco atları ağaçlara bağlamakla uğraşıyordu. Beau soğuk karşısında ellerini ovuşturdu. "Plan nedir? Kılıçlar çekilmiş, sancaklar elimizde içeri mi dalıyoruz?"

"Morgane daha köprüyü geçmeden bizi öldürür." Gözlerim Célie'nin ellerine takıldı. Onları bel hizasında kavuşturmuştu, adabımuâşeret timsaliydi âdeta – ellerinin arasından fırlamış iğne hariç. "O da ne?"

Célie yavaşça parmaklarını açtığı anda avucunda ham metal bir şırınga duruyordu. Öfkeli bakışlarım karşısında sinmeyerek ya da çekinmeyerek soğukkanlılıkla, "Enjeksiyon. Plajda kaybetmiştim ama Elvire bana geri verdi. Annenin boğazına saplamayı planlıyorum."

"Ya." Coco ve ben birbirimize inanamayan gözlerle baktık. "Pekâlâ, eğer hepsi bu kadarsa."

Bir adım öne çıkarken Reid'in gözleri parladı ama o daha almayaya fırsat bulamadan Célie şırıngayı geri çekti. "Aklından bile geçirme. Bu bana ait."

Jean Luc ve Coco şimdi bize katıldı. "Plan nedir?" diye sordu Jean Luc. "Herhangi bir stratejimiz falan var mı?"

"Modraniht'e nasıl sızmıştınız?" diye sordum Coco'ya.

"Madam Labelle yüzlerimizi değiştirmişti." İstemsizce omuz silkti. Ancak Reid bu ismi duymasıyla kaşlarını çattı, anılarında annesini bulduğunda bakışları içe çevrilip uzaklaştı. Çatılan kaşları yerini bir somurtmaya bıraktığında, annesinin bir cadı olduğunu hatırladığını biliyordum. "Aynı şeyi yapabilir misin? Eğer krallığın dört bir yanından cadılar toplanmışsa, şüphe uyandırmadan içeri girebiliriz."

"Bu mümkün ama..." Artan bir endişeyle başımı iki yana salladım. "Morgane beni hatırlamayabilir ama kaleye nasıl sızdığınızı hatırlayacaktır. Diğerleri de öyle. Böyle bir numaraya tekrar kanacaklarından şüpheliyim – özellikle de Zenna'nın saldırısından sonra. Herkes tetikte olacaktır. Kaledeki her yabancı sayılacak."

"Siz içeri nasıl sızdınız?" diye sordu Coco. Jean Luc'a "Sen ve Chasseurler?"

"Madam Labelle bizi büyüünün içinden geçirene kadar sahilde bekledik. Kendimizi gizlememiz için bir sebep yoktu. Cadıların yaklaştığımızı görmelerini istiyorduk – bizimkilerin, gördükleri son yüzler olacağını bilmelerini istiyorduk."

Célie bu gereksiz açıklamaya yüzünü buruşturdu. "Ne güzel"

İfadesi ciddileşti. "Ben hâlâ bir Chasseur'üm, Célie. Hâlâ okültün kökünü kazıyorum. Şu an yaptığım şey... Eğer kardeşlerim beni burada yakalarsa Balisarda'mı kaybederim. Bizzat kazıkta yanarım." Eliyle bizi işaret etti. "Hepimiz yanarız."

"Tabii onlara La Dame des Sorcières'nin kellesini götürmezsek." Reid, Coco'ya ve bana imalı imalı baktı. "Ve kız kardeşlerinin."

Beau ona parmağını salladı. "Sen bundan böyle konuşamayacaksın..."

"Sadece istediğin şeyin bu olduğundan emin ol." Jean Luc, ikisini de görmezden gelerek Célie'nin ellerini tuttu. "Hâlâ yürüyüp gidebiliriz. Bir seçeneğin var. Bunu yapmak zorunda değilsin."

Enjeksiyonu sımsıkı kavrayan Célie'nin eklemleri bembeyaz kesildi. "Evet, biliyorum."

"Célie..."

"Ve senin görevin okültün kökünü kazımak değil, Jean. *Kötülüğün* kökünü kazımak." Ondan uzaklaştı ve geri çekilerek yanımda durdu. "Bu şatoda kötülük var. Doğrusunu istersen, başka seçeneğimiz yok."

Jean Luc sonunda iç çekmeden önce birkaç saniye boyunca –ikisi de gözlerini kırpmayı reddederek– birbirlerine baktılar. "Köprüden girmemiz gerekiyorsa bir tür paravana ihtiyacımız var." İsteksizce kınını çözdü ve çantasının içine saklamak için kısa bir süreliğe atının yanına gitti. Onun yerine bir bıçak seti çıkarırken Balisarda'sının kabzasındaki safir ışıldadı.

Reid'in gözleri şaşkınlık içinde kocaman açıldı. "Ne yapıyorsun?"

"Aklını çalıştır, Reid." Her çizmenin içine bir bıçak soktu. "Şu an

erişimimizde olan tek geçerli paravan büyü.” Bana bakmayı reddederek bana doğru elini salladı. “Balisarda’mı yanıma alırsam ben işe yaramaz.”

Hep birlikte bana bakmaya başladılar. Sanki cevapları biliyormuşum gibi. Sanki her birinin kaderini avucumun içinde tutuyormuşum gibi. Midem bulanır hâlde bakışlarına karşılık vermem zorladım kendimi – çünkü bir bakıma haklılardı. Burası benim atalarımın eviydi. Benim soydaşlarımdı. Eğer onları burada koruyamazsam, kız kardeşlerimden saklayamazsam gerçekten ölümlere

“Belki de ben...” Boğazımı temizledim. “Belki de içeri yalnız girmeliyim.”

Bu düşünce, her biri diğerinin sesini bastırırken ani ve kesin bir itirazla karşılandı. Coco ve Beau beni terk etmeyi reddetti. Celine kendini kanıtlamak için bir şans istedi ve Jean Luc onun uzmarlığına ihtiyacım olacağı konusunda ısrar etti. Reid bile kaskatı bir sessizlikle başını iki yana sallarken dilinin söylemedikleri gözlerinden okunuyordu.

Onunla fethi arasında hiçbir şey duramazdı.

Şu anda bu fetih Morgane le Blanc’dı. Kısa süre sonra hedefini değiştireceğini fark edecek ve beni öldürmeye yönelik anlık dürtüsü çok gerçek ve çok tehlikeli bir şeye dönüşecekti. La Dame des Sorcières olduğumu öğrendiğinde artık onun yanında güvende olmayacaktım. En azından o hatırlayana kadar. Ben onun kalbini kazanana kadar.

“Senin gittiğin yere gideceğiz,” dedi ciddi bir kararlılıkla.

Bu kelimelerle kalbim sızladı ve gözlerimi kapatarak arkam döndüm. Altın desenlerden bir ağ bana doğru yükseldi. Onları dikkatle incelerken –odaklanmaktan gözkapaklarım titrerken– birbirinden memnun kalmayarak her birini birbiri ardına eledim. Ben tür bir büyü, altı kişiyi saklayacak türden bir büyü çok pahalıya mal olurdu. Belki de yüzleri yerine bedenlerini değiştirebilirdim. Kısacası sincap ya da tilki olabilirlerdi. Ya da porsuğun ağzındaki taş.

Hayal kırıklığıyla iç geçirerek başımı iki yana salladım. Böylece

başkalaşım muhtemelen beni öldürürdü. Beau hayatının geri kalanında bir taş olarak yaşamak zorunda kalırdı – ya da daha büyük olasılıkla sonsuza dek bir taş olarak yaşamak zorunda kalırdı çünkü taşlar ölmezdi. Bir iki dakika daha kendi verimsiz arayışıma devam ettikten sonra Coco usulca, “Bizi görünmez yapabilir misin?” dedi.

Gözlerimi açmadım, bunun yerine böyle bir desen bulmak için içgörümü genişlettim. Ben çabalarken tenim karıncalandı. Göğsüm ağrıdı, orada rahatsız edici bir baskı oluştu. Bu iplikler – bir şekilde basit hissettiriyorlardı. Yetersiz. Neredeyse zayıf. Büyüme bir şey mi olmuştu? Nicholina... beni bir şekilde değiştirmiş miydi? Kaşlarımı çattım ve tüm bu yaşananların adaletsizliği üzerinde mecazen tepinerek daha çok zorladım. Hissettiğim aşağılanmayla yüzüme bir sıcaklık yayıldı.

Koskoca La Dame des Sorcières’ydim –meşhur ve her şeye gücü yeten, Anne, Bakire ve Kocakarı– ve arkadaşlarımı korumak için bir büyü bile yapamıyordum.

Kız kardeşim yanlış bir seçim yaptı.

Şimdi onların bir mucize bekleyerek bakan gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Bu sefer çaresizlik içinde ayağımı tekrar yere vurdum ve altımdaki ağ eğilip dışarı doğru dalgalandı. İrkilerek, içgüdüsel olarak bir kez daha ayağımı yere vurdum.

Bu sefer ağ koptu.

Altında saf, kör edici beyazlıkta bir ağ yatıyordu ve tenimdeki karıncalanma ham bir güç dalgasıyla patladı. Hayır. *Farkındalık dalgasıyla*. Her çimen yaprağını, her kar tanesini, her *çam iğnesini* öyle bir yoğunlukla hissettim ki nefes nefese geriye doğru sendeledim. Célie kolumu yakaladı. “Lou?” diye sordu endişeyle.

Gözlerimi açmaya cesaret edemedim. Aşağıdaki ağ bana çok daha fazlasını sunarken olmazdı. Olasılıkların hararetiyle her bir deseni hevesle takip ettim. Daha önce büyüümün sonsuz olduğunu düşünmüştüm. Sadece hayal gücümle sınırlı olduğunu düşünmüştüm.

Çok yanılmıştım.

Benim büyüüm topraktan akmıştı ama bu büyü – toprağın *ta kendisiydi*. Bu toprağın ta kendisi. Üçlü Tanrıça ona sadece şekil bahşetmemişti. Tüm halkımızın kalbini bahşetmişti. Parmağım seğirdi ve ağ dışı doğru dalgalandı, her düşünceme, her duyguma, her anıma bağlıydı. Atalarıminkine de. Çimleri hissetmekle kalmıyordum. Çimin *kendisiydim*. Kar ve çam olmuştum.

“Lou, beni korkutuyorsun.” Coco’nun keskin sesi hayranlığımı delip geçti ve istemsizce gözlerim açıldı. Tam önümde duruyordu. İrislerinin kahverengisinde tenimin yansımasını görebiliyordum, parlaktı ve ışıldıyordu. Işık saçıyordu. “Ne oldu?”

“Ben...” Göğsümdeki sızı beni ileri, ağaçların arasına doğru çekti. Çekimine karşı koyamadım. “İyiyim,” diye seslendim omzumun üzerinden, kocaman açılmış gözlerine ve aralanmış dudaklarına kıkırdadım. Reid palaskasından bir bıçak çekmişti. Beni bariz bir şüpheyle süzüyordu. Umursamaya tenezzül edemedim. “Herkesi saklayabilirim. Beni takip edin.”

Coco peşimden koştu. “Nasıl?”

Ona sııttım. “Beyaz desenler.”

“Kan kampındaki gibi mi?” Umut dolu ifadesi kayboldu. “Seni Etienne’e götüren desen mi?”

Gülümsemem yüzümden silindi ve aniden tereddütlü bir şekilde sarsılarak durdum. “Sence Morgane mı yapıyor?”

“Bence bu ihtimali göz önünde bulundurmalıyız. Desenlerin daha önce hiç beyaz olmadı, değil mi?”

“Aynı zamanda daha önce hiç La Dame des Sorcières de olmadın,” diye belirtti Beau. Coco ve ben ona ters bir bakış atsak da artık çok geçti. Olan olmuştu ve Reid’in tehditkâr varlığı arkamda belirdi.

“Sen La Dame des Sorcières misin?”

Yeni edindiğim farkındalığımla adımlarının ağırlığını hissedebiliyordum. Çizmelerinin altında sıkışan karı ve yosunu hissedebiliyordum. Onun varlığı diğerlerinden daha ağır, daha sert ve daha güçlüydü. Daha karanlıktı. Alayla burnumdan bir nefes verdim. “Zar zor.” Beau’ya, Célie’ye ve hatta Jean Luc’a beni koruması için

güvenerek Coco'ya dönüp, "Morgane gibi hissettirmiyor. Tanıdık geliyor, evet –neredeyse ailevi– ama aynı zamanda da benim gibi hissettiriyor. Ben... Sanırım buna güveniyorum," dedim.

Coco anlayışla bir kez başını salladı. Ama nasıl anlayabilirdi ki? Ben bile zar zor anlıyordum. Bu büyü'nün bütünlüğüne, saflığına dolaylı olarak güvensen de kendimi denizdeki bir kayık gibi hissediyordum. Göğsümdeki sızı beni çekerek artmaya devam ediyordu. Beni akıntının altına sürüklüyordu. "O hâlde yap gitsin," dedi Coco düz bir şekilde. "Elini çabuk tut."

Gözlerimi kapatıp Reid'in coşkulu isyanını görmezden gelerek farkındalığımı dışarıya, öncesinden daha hızlı bir şekilde daha uzağa yaydım. İşte. Bir buçuk kilometre kuzeyde, o kötü şöhretli köprü'nün altında bir nehir okyanusa çarpıyordu. Elimi sallamamla su buza dönüşerek maddenin hâlini değiştirdi. Beyaz desen patladı ve arkadaşarımla ben gölgeye büründük.

Köprüye attığımız ilk adımlarla bedenim yeniden cisimleşmeye çalışırken uzuvlarım şiddetli titremelerle bir araya gelip ayrıştı. Ancak bu benim bedenim değildi. Dikkatimi yoğunlaştırmış hâlde dişlerimi gıcırdatarak tanımadığım, bedensiz elime baktım. Bakire'nin eline.

"Siktir."

Söz konusu el bir kez daha ayrışarak gölgelere karışırken fısıltım karanlıkta süzüldü. "Ne oldu?" diye sordu Coco keskin bir şekilde. Coco'nun, Beau'nunkinin yanında duran gölgeli formunu görebiliyordum ancak görünüşlerinin ince ayrıntıları –yüzlerindeki ifadeler, gözlerindeki ışıltı gibi– büyü yüzünden kaybolmuştu. Şimdi sadece gecenin diğerlerinden daha karanlık parçaları gibi görünüyorlardı. İnsan şeklindeki gölgeler gibi. Bakmadıkları sürece kimse bizi fark etmezdi ve o zaman bile duman, ay ışığının tüm izlerini gizliyordu. Neredeyse görünmezdik.

"Hiçbir şey. Sadece... garip hissediyorum." Bedensiz olmama rağmen, yine de karşımdaki gücün büyüklüğüyle başım döndü.

Tüm o genişliğiyle. Annem buna nasıl dayanmıştı? Bu onu nasıl ezmişti? "Bu çok fazla. Nefes alamıyorum gibi geliyor."

"Alma öyleyse," diye önerdi Reid.

Ellerim olsaydı onu boğabilirdim. Belki de geçit kapısını geçince başımı kaldırıp Şato'nun etrafındaki çıplak dağlara bakmamış olsaydım, yine de deneyebilirdim. Gördüklerime inanamayarak yavaşça gözlerimi kırıştırdım. Daha önce güçlü bir ormanın dallanıp budaklandığı yerde şimdi beni yalnızca kayalar ve toprak karşılamıştı. "Ağaçlar nerede?"

Biri bana arkadan çarptı. Jean Luc. "Ne demek istiyorsun?"

"Ağaçlar." Beni göremediğini unutarak üstümüzdeki kayalık yokuşa işaret ettim. "Eskiden burada ağaçlar vardı. *Her yer* ağaçlarla doluydu. Dağın bu yüzünü tamamen kaplıyorlardı."

"Bu doğru." Reid'in ağır adımları yanımda durdu. "Hatırlıyorum."

Artık hepimiz daha yavaş ve daha temkinli ilerliyorduk. "Belki de onları kesmişlerdir," dedi Beau. "Hem de kısa bir süre önce. Bak – kar yok."

Ânında itiraz ettim. "Kesmediler."

"Nereden biliyorsun?"

"Sadece *biliyorum*."

"Hiç ağaç kökü yok," dedi Coco öne eğilerek. "Gördün mü? Yine de zemin bozulmuş görünüyor."

"Belki de Zenna hepsini yakmıştır." Beau köprüünün üzerindeki ve ileride geçit kapısındaki kömürleşmiş işaretlere dikkat çekti. Zenna'nın gazabının kanıtı. Yine de ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bu ağaçlar yakılmamıştı. Bundan emindim.

"Sanki... köklerinden sökülerek ayaklanıp gittiler."

Reid'in genzinden boğuk, aşağılayıcı bir ses yükseldi. Onu görmezden geldim. Bunun yerine, bir kez daha geçit kapısına doğru yürümeye başlayarak ayaklarımın ahşabın üzerinde çıkardığı sese odaklandım.

~*~*~*~

Zenna saldırısı ne gibi bir zarara sebep olduysa geriye çok az kanıt kalmıştı. Şato'nun yapısal bütünlüğü bozulmamıştı, hatta cephede bile çok az yangın izi vardı. Büyü bu gibi durumlarda epey kullanışlı oluyordu. Sanırım Morgane ayaklarının altındaki isten hoşlanmamıştı. Kulak vermek için, ufalanan girişin içinde durduk. Avludaki hava ılık bizi donduracak kadar soğuk olsa da, salonun yabancı bitkilerle kaplı kalıntılarına rağmen içerideki hava ılık ve yumuşaktı. Ve kale – gece olunca canlanmıştı. Her taraftan sesler yankılanıyordu: büyük merdivenin ötesinde, koridorlar boyunca, büyük salonun içinde. İki sevgili el ele geçip gitti ve çok geçmeden bir uşak kremalı turta gibi kokan bir tepsiyle içeri girdi. Bir an sonra, bir avuç küçük cadı dışarıdaki karda şekiller yapmak için yanımızdan geçti. Hiçbirini tanımasam da tüm bunların aşinalığı beni gülümsetti. Hiçbir şey değişmemişti.

Reid yanımda başka bir bıçak daha çekti ve gülüşüm soldu.

Her şey değişmişti.

En azından Morgane, Cesarine'e kuvvetlerini göndermemişti. Yani *henüz*.

"Yakın durun," diye mırıldandım, merdivene doğru yürürken. Bedenim hâlâ bir gölgeden farksız olsa da yine de odanın kenarlarından ilerledim. Duman dışarıdaki ay ışığını kapatmıştı, evet, ama içeride yanan mumlar şamdanlarından damlıyor ve titrek bir ışık saçıyordu. İşimi şansa bırakmayacaktım. "Morgane ve Josephine buralarda bir yerdeler. Belki Nicholina da."

"Ya hazine odası?" diye mırıldandı Reid.

"Beni takip edin."

Onları merdivenin altındaki dar bir kapıdan, ötesindeki kıvrımlı geçide götürdüm. Hazine odasının bulunduğu kuleye bu şekilde ulaşmak daha uzun sürse de, bu yoldan çok az kişi geçerdi ve ben... Göğsüme yayılan korkuyu açıklayamıyordum. Arkadaşlarımı gölgelerle gizledikçe tedirginliğim o kadar artıyordu. Sanki büyü'nün kendisi bana – bana isyan ediyormuş gibiydi. *Onlara* isyan ediyormuş gibi. Pek mantıklı gelmiyordu ama La Dame des Sorcières'nin amacı yuvasını korumak değil miydi?

Hepimiz buraya kutsal bir hazineyi çalma niyetiyle izinsiz girmiştik.

Büyümün bize güvenmediğini fark ettim bir netlik patlamasıyla.

Geçitteki havanın tadı bayat, rutubetliydi ve taşların üzerindeki yosun ayak seslerimizi boğuyordu. İyi de olmuştu – çünkü tam o anda ileride bir kapı açıldı ve loşluğun içine üç figür giriş yaptı. Tam adım atarken donakaldım, kalbim kulaklarımda atıyordu. Yüzlerini görmeden önce seslerini duydum.

Morgane, Josephine ve Nicholina.

Hararetli bir konuşmaya dalmış hâlde uzun adımlarla ileri doğru yürüdüler ve onlar bizi görmeden Reid'i yakalayıp en yakındaki girintiye ittim. Célie ve Jean Luc paldır küldür arkamızdan gelirken, Coco ve Beau da koridorun karşı tarafında aynısını yaptı. Ancak alan çok dardı. Yanağım Reid'in göğsüne yapışmıştı ve arkamda Jean Luc'un dizi kalçama batıyordu. Célie ise gözle görülür şekilde titriyordu. Bu kıpraşmayı gizlemek ve aynı zamanda onu rahatlatmak için kolumu bükerek onun etrafına sardım. Kimse nefes almaya cesaret edemiyordu.

Morgane, "Ne dediğin umurumda *değil*," diye tısladı Josephine'e, gözle görülür şekilde tedirgindi. Beyaz saçlarını karışık bir örgüyle toplamış ve gözleri kan çanağına dönmüştü. Yorgunluk, tenine grimsi bir ton vermişti. "Zamanı geldi. Bu ardı arkası kesilmeyen oyunlardan sıkıldım. Ağaçlar harekete geçti, biz de onları takip edip kardinaller meclisi toplantıdayken sert ve sağlam bir şekilde saldıracağız."

Josephine sertçe başını iki yana salladı. "Bunun akıllıca bir hareket olduğunu düşünmüyorum. Plana konuşulduğu gibi devam etmeliyiz. Kızın, kralın çocukları, onlar..."

Morgane, burun delikleri ani bir öfkeyle genişleyerek ona doğru döndü. "Son kez söylüyorum, Josephine, benim bir kızım yok ve eğer kendimi bir kez daha tekrar etmem gerekirse, o dilini sefil boğazından sökeceğim."

Benim bir kızım yok.

Ah. Kalbim beklenmedik bir şekilde sızladı. Beni unuttuğundan şüphelenmiş olsam da, gerçeği bilmekle —bunu *duymakla*— şüphelenmek tamamen farklı iki şeydi. Canımı bu kadar yakmamalıydı ama burada, çocukluğumun geçtiği evde —benim kanım dökülürken tezahürat yapan kız kardeşlerle çevrili yerde— bir miktar... acıtmıştı. Sadece birazcık. Reid'in gölgelenmiş yüzünü inceledim. Bu kadar yakinken gözlerinin şeklini, dudaklarının kıvrımını görebiliyordum. Bakışlarına öfkeyle karşılık verdi.

Bakışlarımı çevirdim.

Nicholina kıkırdayarak şarkı söyledi, "Ölüler hatırlamamalı. Rüya gördükleri geceden sakının. Çünkü içinde anılar saklıdır..."

Morgane ansızın kızın suratına bir tane yapıştırdı. Öfkeli çat sesi geçitte yankılandı.

"Sen konuşmayacaksın" —annemin alnında bir damar attı— "ben söylemedikçe *nefes* bile almayacaksın. Bunu kafana sokana kadar seni kaç kez cezalandırmalıyım?" Elini bir kez daha kaldırdığında Nicholina irkildi. Gerçek anlamda *irkildi*. Ancak Morgane ona vurmak yerine, parmak eklemlerini Nicholina'nın alnına çarptı. "Ee? Kaç kez? Yoksa kulakların da beynin gibi çürük mü, seni değersiz iblis?"

Nicholina yüzündeki ifade silinirken hakaret karşısında gözle görülür bir şekilde geri çekildi. Yanağında kırmızı bir el izi belirirken gözlerini Morgane'dan kaçırıldı.

"Düşündüğüm gibi." Morgane pis bir sırıtışla koridorda bize doğru ilerledi, kendi çilli yanakları mum ışığında bile görülebiliyordu. "Fırsatını bulmuşken seni öldürmeliydim."

Josephine yanında sadece bir kaşını kaldırdı ve onu takip etti.

Artık titreyen tek kişi Célie değildi. Nicholina —dışarıdaki hayaletler kadar boş ve cansız bir şekilde— peşlerinden sürüklenirken kendi ellerim de titredi, hatta Reid'in kalbi bile kulağımı düzensiz bir ritimle dövüyordu. Nicholina geçerken hareketsiz kalsa da elinin yavaşça sırtıma doğru süzüldüğünü hissettim. Bıçağını hissettim. Beni mi yoksa Nicholina'yı mı öldürmek istedi, hiç bilmiyo-

rum. Çünkü köşeyi dönüp gözden kaybolmadan önce Nicholina saklandığımız girintiye doğru döndü.

Gözleri benimkilerle buluştu.

Ve biliyordum —ağaçların yürüdüğünü ve büyümenin Le Blanc Satosu'nu korumak istediğini bildiğim kadar içgüdüsel bir şekilde— beni gördüğünü *biliyordum*.

Reid'in bıçağı, kızın ayak sesleriyle durdu. "Merhaba fare," diye fısıldadı Nicholina, parmakları köşeyi kavrarken. Bu kelimeleri duymamla içimi saf, katıksız bir korku sardı. Gözlerimi dikip bakmaktan başka bir şey yapamadım. Felç olmuştum. Ondan yükselecek tek bir çığlık hepimizi öldürebilirdi.

Nicholina başını yana eğerken nefeslerimizi tutmuş bir şekilde bekledik.

Ve çıt çıkarmadan köşeyi döndü.

"Ne yapacağız?" dediğini duydum Reid'in, sesi boğuk ve öfkeli geliyordu. "Onu hâlâ yakalayabiliriz. Çekil."

Zihnim bulanmış bir şekilde, Nicholina'nın kaybolduğu yere baktım. Ancak tekrar ortaya çıkmadı ve hiçbir alarm, sessizliği bozmadı. Hiçbir takip sesi gelmedi. "Gitmemize izin verdi."

"Bizi daha sonra öldürmek için."

"Bizi oracıkta öldürebilirdi ama öldürmedi." Şimdi onun bu sabit fikirli yoğunluğu karşısında tamamen hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kaşlarımı çattım. Düpedüz kaz kafalılıktı. Onunla ilk tanıştığımda da bu kadar aptal mıydı? Beyni çürümüş olan o muydu? "Nedenini bilmiyorum ama *bildiğim* bir şey varsa o da üzümünü yiyip bağıını sormayacağımdır. Morgane ve La Voisin'la birlikte," diye ekledim Reid etrafımdan dolanmaya çalıştığında. Karşısına dikildim. "Bu, yüzleşmek için uygun bir zaman değil. Isla ile bir anlaşma yaptık — içeri gireceğiz, çıkacağız ve yüzüğü ona vereceğiz."

"Kabul edilemez." O bıçağı sonunda kürekkemiklerimin arasına bastırdı. "Ben buraya büyülü bir yüzük için gelmedim, Louise. Eğer yolumdan çekilmezsen, öldürecek başka bir cadı bulurum."

Göğsünü dürttüm. Sertçe. "Beni dinle, ahmak." Kelimeyi söyler-

ken sesim yükseldi ve bir kez daha alçaltmak için acele ettim. "İs-
la'nın o yüzüğe ihtiyacı var. Bizim de melusinalara ihtiyacımız var.
Buradaki işimiz ne kadar çabuk biterse, müttefiklerimizi ne kadar çabuk
birleştirebilirsek, o kadar çabuk bir saldırı planı oluşturabiliriz..."

"Benim bir planım var – saldırmak. Morgane burada, Cesarine
ne'de değil."

"Ama *annen* Cesarine'de."

"Annem umurumda değil," diye homurdandı, sonunda bana bir
omuz atıp geçerken. Ben Jean Luc'un üzerine düşerken o geri çekil-
lerken Celie'nin Reid'e çarpmasına ve tek başıma koridora dalmama
neden oldu.

Yüksek sesle küfrederek ona doğru döndüm – sonra donakaldım.
Karşımda Manon vardı.

"Merhaba?" Gözleri kuşkuyla kısıldı, karanlık şeklimin üzerinde
gezindi ve bana dokunacakmış gibi bir elini kaldırdı. Geri kaçtım.
Başka çarem yoktu. Bana dokunsaydı, benim insan olduğumu şüp-
hesiz anlardı. Manon'un kaşları daha da çatıldığında, gölgelerin
kaçmadığını fark etmek için geç kalarak yüzümü buruşturdum.
"Kim var orada?" Kolundan ince bir bıçak çekti. "Göster kendini
voksa nöbetçileri çağıracağım."

Neden yaptığım her plan tümüyle boka sarıyordu?

Dudaklarımı birbirine bastırıp altında beyaz ağın parıldadığı
göğsümdeki o güç kapısını araladım. Biçim değiştirmek riskli olur-
du ama Morgane zekiydi. Üçlü Tanrıça'nın kutsamasını ondan geri
aldığını kuşkusuz anlamış olsa da muhtemelen henüz soydaşlarımı-
za söylememişti. Her halükârda hem önümde hem de arkamda bir
bıçakla ne burada öylece durabilirdim ne de gerçek formumu göste-
rebilirdim. Bu yeni edindiğim güç işimi kesinlikle kolaylaştıracaktı.

Çocukluğumda ders gördüğüm sınıfımı hatırlamaya çalıştım,
Üçlü Tanrıça ve formları hakkında bildiğim her şeyi hatırlamak için
kafa patlattım.

*Son sureti, yaşlanmayı ve sona ermeyi, ölümü ve yeniden doğuşu,
geçmiş yaşamları ve dönüşümleri, görüleri ve kehanetleri bünyesin-*

de barındıran Kocakarı'dır. O bizim rehberimiz. O alacakaranlık ve gece, sonbahar ve kış.

Muhtemelen hepimizin burada öleceği düşünülünce duruma uyuyordu.

Ben bu özelliklere odaklanarak kendimi onların merkezine koymaya çalışırken diğer anılar yok oldu – bu kaledeki hayatım, kurnadaki kanım, Ansel'e vedam. O iliklerimde hissettiğim kabul-
lenme duygusu. Bakire'ye dönüşümüm kasıtsız bir şekilde, kolayca gerçekleşmişti ama bu dönüşüm daha da kolaydı. Belki bir zaman-
lar en çok Bakire ile empati kurardım –ve hâlâ bir dereceye kadar kuruyordum da– ama o neşe saçan ılık mevsimi geçmişti. Kış çok uzun süre yaşamıştım. Şaşırtıcı şekilde, bu değişimden pişman ol-
madım. Bundan zevk aldım.

Etraflarındaki gölgeler dağılırken ellerim kuruyup çatladı ve omurgam yılların yorgunluğuyla büküldü. Görüşüm bulanıklaştı. Derim sarktı. Muzaffer bir edayla –kendimden fevkalade memnun biçimde– Manon'un irkilmiş yüzüne boğumlu bir parmak kaldırdım. Başarmıştım.

Dönüşmüştüm.

"Ay ışığında gezintiye mi çıktın, tatlım?" Sesim titrek, yabancı, derin ve tatsızdı. Çıkan sese kıkırdadım ve Manon bir adım geri çekildi. "Korkarım bu gece fazla ay ışığı yok." Ona kötü kötü bakarken dilim dişlerimdeki boşlukta gezindi. "Sana eşlik edeyim mi?"

Alelacele bir reverans yaptı. "Leydim. Üzgünüm. Sizi – sizi tanıyamadım."

"Bazı geceler fark edilmeden gezmeliyim, Manon."

"Elbette." Başını eğdi. Ağladığını çok geç fark ettim. Gözlerinin etrafındaki sürme yanaklarından aşağı süzölmüştü ve burnu hâlâ akıyordu. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde burnunu çekti. "Anlıyorum."

"Bir sorun mu var, çocuğum?"

"Hayır." Soruyu çok hızlı yanıtlarken hâlâ geri geri çekiliyordu. "Hayır, leydim. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Yalan söylediğini görmek için Kocakarı'nın Görüşü'ne ihtiyacım vardı. Doğrusunu söylemek gerekirse, sormama da gerek yoktu. Hâlâ ölen sevgilisi Gilles'in, kendi elleriyle öldürdüğü adamın yasını tutuyordu. Sırf kralın oğlu olduğu için. "Bir bardak papatya çayı, canım." Kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırptığında açıklık göndim. "Mutfakta. Kendine bir bardak demle. Sinirlerini yatıştırır ve seni uyutur."

Bir reverans daha yapıp teşekkür ederek yanımdan ayrıldı ve ben de en yakınımıdaki duvara yaslandım.

"Hassiktir," diye fısıldadı Beau.

"Bu inanılmazdı," diye ekledi Coco.

"Bırak beni." Reid, Jean Luc'un tutuşundan hızlı ve etkili bir şekilde kurtulurken, kasılmaktan boğazındaki damarlar belirginleşmişti. Bir öfke seliyle ona döndü. "Cadı yapayalnızdı. Durum kontrol altındaydı. Ona *saldırmalıydık*..."

"Peki ya sonra?" Ellerimi havaya savurup ona doğru topalladım. "Gerçekten, bu büyük planındaki bir sonraki adım ne, Chass? Birinin tesadüfen bulması için cesedini mi saklayacağız? Onu dolaba mı tıkacağız? Burada olduğumuzu öğrenmeleri riskini göze alamayız!"

"Görevi riske atıyorsun, Reid," diye kabul etti Jean Luc ciddiyetle, "ve buradaki herkesi tehlikeye sokuyorsun. Onun emirlerine uy yoksa seni etkisiz hâle getiririm."

Reid onunla burun buruna geldi. "Bunu görmek isterim, Jean."

"Öf, kapa çeneni yoksa *senin* cesedini tıkarım lanet dolaba." Sabrımı tamamen kaybederek hızla döndüm —gerçi daha çok ayak sürüyormuşum gibi duruyordu— ve yalpalayarak bir kez daha geçitte ilerlemeye başladım. "Burada yeterince vakit kaybettik."

Reid isyankâr bir sessizlikle takip etti.

ÖLÜMCÜL VE GÜZEL ŞEYLER

Reid

Le Blanc Şatosu bir labirentti. Modraniht'te Büyük Salon'un ötesine geçmeyi göze almamıştım, bu yüzden Lou'yu takip etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. *Lou*. Bana kim olduğunu söylememişti. Elbette söylememişti. Bana annesinin gücünü miras aldığı – *onun* La Dame des Sorcières olduğunu söylememişti.

Şimdi bir dizi cılız merdiveni tırmanmakta zorlanıyordu. Coco ve Beau onu her iki taraftan destekliyordu. Biçimleri hâlâ karanlıktı. Doğadışı. Gölgeler gibi. "İstediğin zaman geri dönüşebilirsin," diye mırıldandı Beau, Lou tökezlerken tıknaz bedenini yakalayarak.

"Böyle daha iyi. Başka biriyle karşılaşırsak, çok yakından bakmazlar."

Merdivenler dar bir kuleye çıkıyordu. Ancak burada tavan yer yer çökmüştü. Büyük Salon'da olduğu gibi çoğu oda doğa şartları tarafından ele geçirilmişti. Süslü bir şekilde oyulmuş bir şöminenin çatırdadığı üst odaya hafifçe kar yağıyordu. Alevlerin ışığı, büyülü canavarların ve güzel kadınların resmedildiği goblenlerde dans ediyordu – her birinin gözleri biz geçerken bizi takip ediyor gibiydi. Hatta birinin o zarif boynunu uzattığına yemin edebilirdim.

"Bu oda Morgane'in kişisel kullanımına ayrılmış." Lou köşedeki ahşap masayı işaret etti. Tavuskuşu tüyünden bir tüy kalem kendi kendine parşömene bir şeyler karalıyordu. Yağan kar ne kâğıda ne

halılara ne de goblenlere zarar veriyordu. Ahşap mobilyalarda leke bırakmıyordu. Ilık, yumuşak havada öylece hiçliğe erliyordu. Köşede bir arp yavaşça kendini çalıyordu.

Manzara tümüyle ürkütücüydü.

"Yatak odası da bu kulede." Arpın ötesindeki bir odaya işaret etti. "Mabedi de öyle. Kalenin bu kısmına girmemi yasaklamıştı ama yine de gizlice girerdim."

"Ya hazine odası?" diye sordu Jean Luc.

"Tam üstümüzde." Masanın yanındaki kitaplığa doğru ilerlerken oradaki ciltli kitapları inceledi. Gümüşü kaşları yoğunlaşarak çatıldı. "Kapı da..." Parmakları siyah kumaştan eski bir kitabın üzerinde durdu. Kitabın adı, sırtına altın harflerle damgalanmıştı: *L'argent n'a pas d'odeur*.^{*} Muzip bir sırtışıla dokundu. "Burada."

Kitabı kendine doğru çektiğinde bütün duvar inledi. Eşyalar takırdadı. Ve kitaplık — açılıverdi. Onun ötesinde dik, dar bir merdiven karanlığın içinde kayboluyordu. Lou hâlâ sırtıırken hafifçe eğildi ve parmaklarını şıklattı. Büyünün kokusu etrafımızı sardı — eskisinden daha tazeydi— ve merdiven boşluğundaki duvarda bir meşale alev aldı. "Önden buyur."

Beau meşaleyi dikkatle yerinden çıkardı. Işık taşıyan bir gölge. Bu doğal olmayan görüntü kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Ve ensemdeki. "Hazine odasının onun kişisel dairesinde olduğunu bize söylememiştin."

"Sizi korkutmak istemedim."

"Ah, tabii." Beau çekinceyle ilk tahtaya bastı. Ağırılığı altında gıcırdadı. "Gölgeler, hayaletler ve katil cadılar Morgane'ın yatak odasına kıyasla sönük kalır." Tereddüt etti ve geriye baktı. "Tabii — sence yakında döner mi?"

Coco, korkağın tekrar durup düşünmesine fırsat vermeden onu takip etti. "Bence dünyanın sonunu planlamakla meşgul."

"Burası..." Célie de tırmanırken omzunun üzerinden özlemle baktı. Gözleri uzun uzun tavuskuşu rüyünde gezindikten sonra

^{*} (Fr.) Paranın kokusu olmaz. —çn

arpa çevrildi. Altın tellerine. Bedeni, akıldan çıkmayan melodiyle hafifçe sallandı. "Çok güzel."

Gözlerimi devirdim. "Dışarıda neredeyse ölüyordun, C  lie."

"Unutmadım," diye tersledi, aniden savunmaya geçerek. Ses tonu tüylerimi diken diken etti. "İnan bana, b  y  n  n ne oldu  nu hatırlıyorum. Sadece..." Bakışlarını odadan ayırıp onun yerine Jean Luc'a, bana çevirdi. Aramıza düşen bir kar tanesini yakalamak için elini kaldırdı ve hepimiz büyülenmiş bir şekilde karın parmak ucunda erimesini izledik. Hayır. Büyülenmiş *değil* – tiksini miş bir şekilde. "Bana bunun aynı zamanda güzel olabileceğini hiç söylemedin," diye bitirdi, sesi şimdi daha yumuşaktı.

"Bu tehlikeli, C  lie," dedi Jean Luc.

C  lie çenesini kaldırdı. "Neden ikisi birden olamıyor?"

İkimiz de onun gerçekte ne demek istediğini duyduk. *Neden ikisi birden olamıyorum?*

Jean Luc düşüncelere dalmış hâlde başını yana eğerek birkaç saniye ona baktı. Sonunda, onun dile getirmediğı sorusunu onaylayarak başını salladığında C  lie yanağını öptü ve diğ  rleriyle birlikte merdivenden   ıktı. Jean Luc sadık, mecnun bir köpek yavrusu gibi arkasından yürüdü ve midem sanki ayağım kaymış gibi tepetaklak oldu. Tepkisi beni şaşırtmamalıydı. Ya da C  lie'ninki. C  lie açıkça cadıların tesiri altında kalmıştı ve Jean Luc'un da ağızını açıp ona karşı tek kelime edeceğı yoktu.

  enemle Lou'ya işaret ederken yine de bir şekilde... tuhaf –kopuk– hissettim. Geriye bir o kalmıştı. Diğ  rleri beni, kelimenin gerçek anlamının da ötesinde, geride bırakmışlardı. "Hadi."

Aralıklı dişli gülümseme si yüzünden silindi. "Beni bağışla ama geceyi sırtımda bir bıçakla sonlandırmamayı tercih ederim. Eminim beni anlıyorsundur." Parmaklarını sessiz bir tehditle kıpırdatarak ileri doğru hareket etmemi işaret etti.

Kaşlarımı   atarak Jean Luc'u takip ettim. Her ne kadar ş  phelelerinde haklı olsa da –ahlaksız varlığına son vermek *istiyordum*– itaat

emekten başka seçeneğim yoktu. Balisarda'mı kaybetmiştim. "Kapının güçlü bir büyü tarafından korunduğunu sanıyordum."

Arkamdan ağır ve beceriksiz adımlarının sesi geliyor, her adımında daha da yüksek sesle soluklanıyordu. Daha zorlanarak. Yardım teklif etmedim. Bu iğrenç büyüde ısrar ediyorsa, ektiğini biçecekti. "Bu *bir* kapıydı," dedi nefes nefese. "O kapı değildi. Gerçekten annemin en değerli eşyalarını sadece bir kitap rafıyla koruyacağını mı düşündün?"

En değerli eşyalarını. Sözler içime bir beklenti dalgası gönderdi. Elbette, bu kapının ötesindeki bir şey onu ortadan kaldırmakta — *hepsini* ortadan kaldırmakta— faydalı olacaktı. Belki o şeyi özgür bırakıp yeni Başpiskopos'a teslim edersem, yeminimi tazeleyebilir ve kardeşliğime yeniden katılabilirdim. Ait olduğum yer orasıydı.

Ancak bu fikir aklıma düştüğü anda onu bir kenara ittim. Eğer bu yeni Başpiskopos beni bu kadar çabuk kabul ediyorsa —cinayet ve komplodan suçlu bir adam olan beni— ondan lider falan olmazdı. Onun izinden gidemezdim. Hayır, bu noktadan sonra sadece kefaret isteyebilirdim. Bu cadıları öldürecektim, evet ama ödül beklemiyordum. Eğer aranıyor posterleri doğruysa, hiçbirini hak etmiyordum.

Yine de onları öldürecektim.

Diğerleri merdivenin tepesinde, basit, sıradan bir kapının önünde duruyordu. Lou beni itip geçerken hâlâ hırıltıyla soluyordu. Bir eliyle göğsünü tutarken diğeriyle kapının kolunu kavradı. "Tanrım. Sanırım dizlerim gerçekten çatlamış olabilir."

"*Māmā rū'au*" dizlerinden hava durumunu tahmin edebiliyor," dedi Beau.

"Büyüleyici bir kadına benziyor ve bunu içtenlikle söylüyorum." Mümkün olduğunca doğrulan Lou şansını denemek için altın kolu çevirdi. Kıpırdamadı. Alaycı gülüşüme cevaben mırıldandı, "Kontrol etmekten zarar gelmez."

Lou kapıya, biz de ona bakarken bir sessizlik yaşandı.

* (Ty.) Büyükannem —çn

Sesim sabırsızlıkla keskinleşti. "Ee?"

Avucunu kapı koluna yaslayarak bana sert bir bakış attı. "Haklıydım. Bu kapıya çözmesi zor bir büyü yapılmış ve bozması zaman alacak – tabii bozabilirsem." Gözlerini kapadı. "Onu... hissedebiliyorum. Altıncı his gibi. Büyü – şimdi bile göğsümü çekiştiriyor." Başını iki yana sallayarak bir kez daha gözlerini açtı. "Ama ona güvenebilir miyim bilmiyorum."

Coco'nun sesi kasvetli bir tona büründü. "Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

"Burayı korumak istiyor, benden bile."

"Sen büyüü kontrol ediyorsun, Lou. O seni kontrol etmiyor."

"Ama ya..."

"Bakış açını değiştir." Cevap beni bile irkiltti ki kendi ağzımdan çıkmıştı. Onların ürkmüş bakışları karşısında, konuştuğuma ânında pişman oldum. Yanaklarıma ateş bastı. Neden *konusmuştum* ki? Bu odaya girmem gerekiyordu elbette ama – hayır. Tek açıklaması buydu. Bu odaya girmem gerekiyordu. Her birinin gözlerinin içine bakarak devam ettim, "Bu yeni büyü Şato'yu korumak istiyor. Neden?"

Lou kaşlarını çattı. "Çünkü burası benim yuvam. Kardeşlerimin yuvası. Kendimizi bildik bileli bizimdi."

"Bu tam olarak doğru değil," diye fısıldadı Coco.

Lou gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Ne?"

"Teyzem farklı hatırlıyor." Coco bariz bir rahatsızlıkla yerinde kıpırdandı. "Dames Blanches yerine Dames Rouges'un bu salonlarda yürüdüğü zamanlardan bahseder hep." Lou'nun şaşkın ifadesi karşısında aceleyle ekledi, "Önemli değil. Bir şey demedim say."

"Ama..."

"O haklı," diye araya girdim sert bir sesle. "Şimdi önemli olan, senin –La Dame des Sorcières'nin– burayı hâlâ yuvan olarak görüp görmediğin." Konuşmayıp yalnızca bana dikkatle baktığında omuz silktim. Omuzlarım kaskatıydı. "Eğer görmüyorsan, büyüün artık onu korumaması mantıklı görünüyor. Koruma, yeni yuvana geçecektir. Orası artık her neresiyse."

Bana dikkatle bakmaya devam etti. "Tabii."

Kollarımı kavuşturdum ve uzaklara baktım, rahatsızlığım yüzümden okunuyordu. "Yani? Görüyor musun?"

"Hayır." Uzun, rahatsız edici bir ânın sonunda o da aynı şeyi yapıp kollarını kavuşturdu ve mırıldandı, "Hayır, görmüyorum."

Sonra gözlerini kapatıp nefes verdi. Bu hareketle tüm bedeni gevşeyerek, solmuş derisini döktü, ta ki artık Kocakarı'ya değil, bir kez daha bir genç kadına benzeyene kadar. Hayat dolu bir genç kadına. *Bir cadıya*, diye azarladı zihnim. Hayat dolu bir genç *cadıya*. Yine de, gözleri kapalıyken kendimi onu incelemekten alıkoyamadım. Uzun kahverengi saçlar ve peri kızına benzer yüz hatları. Belirgin gözler. Güneşte yanmış çiller. Boğazında, dikenlerden oluşan bir halka altın tenini çevreliyordu. Ve güller de vardı.

Neden ikisi birden olamıyorum?

Ona dokunmak için duyduğum anlaşılmaz dürtü neredeyse beni alt ediyordu. Burnunun narin kıvrımında parmağımı gezdirmek için. Kaşının kalın kavisinde. Bu çılgın dürtüye direndim. Sadece aptallar güzel ve ölümcül şeylere tamah ederdi. Aptal değilim. Tamah ettiğim de yoktu. Ve bana nasıl baktığı fark etmeksizin kesinlikle bir cadıya dokunmak istemiyordum.

Bana sanki ben ona aitmişim ve o da bana aitmiş gibi bakıyordu.

"Bu bir kilit," diye fısıldadı sonunda, yüzü harcadığı çabayla buruşmuştu. Alnı terle parlıyordu. "Yani büyü. Anahtar da benim. Büyüyü La Dame des Sorcières yaptı ve ancak o bozabilir. Ama ben" —gözlerini daha sıkı yumdu— "ağlar, hepsi sabit — onları hareket ettiremiyorum. Demir gibiler."

"Kilit olduğunu mu düşünüyorsun?" Célie tereddütle kapıya yaklaştı. "Silindirli mi yoksa tırtıklı mı?"

Gözleri hâlâ kapalı olan Lou dudaklarını büzdü. Bakışlarımı başka yöne çevirdim. "Emin değilim. Sanki... sanki içindeyim, kulağa mantıklı geliyor mu bilmem..."

"Tarif, lütfen!"

"Bir kilidin içini tarif edemem, Célie! Daha önce hiç görmedim!"

“Eh, ben gördüm ve...”

“Öyle mi?” diye sordu Jean Luc inanmayarak. “Ne zaman?”

“Herkesin bir hobiye ihtiyacı vardır.” Şimdi kararlı bir tavırla Jean Luc’u omzuyla itip geçerek Lou’yla yüz yüze gelip onun ellerini kavradı. “Babamın kasasındaki kilidi ben açtım, bunu da açmana yardım edebilirim. Şimdi söyle bana, desenlerin çentikleri ve yuvaları var mı, yoksa daha çok sayım çerçevesine mi benziyorlar? Üç veya daha fazla paralel sıra var mı?”

Lou yüzünü buruşturdu. Jean Luc da öyle. “Sıra yok,” dedi Lou, parmak eklemleri C  lie’ninkilerin etrafında bembeyaz kesmişti. “Çentik olabilirler. Ben – ben anlayamıyorum.” Sanki acı içindeymiş gibi keskin bir nefes aldı. “Bunun üzerinde kontrolüm var mı bilmiyorum. B  y   – o benden daha güçlü. Ben...” Sesi kesildi, kısıldı ve iki yana sallandı.

“Saçmalık.” C  lie bir eliyle onu sıkıca tutarak sabitledi. “Kız kardeşimin tabutunda –süzülüp bilinmeze gidecekmi  im gibi hissettiğimde– kendimi sakinleştirmek için ah  şabın içindeki budakları saydım. Görebildiğim otuz yedi tane vardı. Onları tekrar tekrar sayardım ve her biriyle bir nefes alırdım.” Lou’nun ellerini sıktı. “Sesimi dinle ve nefes al.” Ve sonra... “Bir maymuncu  a ihtiyacın var.”

Kendime engel olamadım. Gözlerimi Lou’nun yüzünden ayırmadan bir adım   ne   ıktım.

“Bir maymuncuk mu?” diye sordu Lou.

“Bu tırtıklı bir kilit. Gördüğün çentikler, mekanizmanın a  ılması engelleyen sahte çıkıntılar için. Bir maymuncu  un çıkıntısı yoktur. Anahtarı zihninde oluştur – uzun ve dar, sonunda sadece iki gerçek çıkıntı var. Onları son çentiklere uyacak şekilde şekillendir ve it.”

Coco suratında şaşkına dönmüş bir ifadeyle ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Anlamıyorum. Morgane büyüsü varken neden basit anahtarlar ve kilitler yaratmış olsun ki?”

“Kim takar?” Beau endişeyle merdivenlerin başında durmuş, nöbet tutuyordu. “Lanet olası b  y  l   bir kalede b  y  l   bir kapı

çin büyüğü bir kilit. Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Sadece elini çabuk tut, olur mu? Bir ses duydum gibi geldi.”

Lou dişlerini sıktı, şimdi rengi solmuştu ve titriyordu. “İçinizden biri bu kapıyı açmaya kalksaydı, bir kilit göremezdiniz. Sadece La Dame des Sorcières için tasarlanmış ama bu aynı zamanda – bu önceki atalarımın büyüünün beni test etme biçimi. Meydan okumalarını hissedebiliyorum. Hazineleleri içeride duruyor ve oraya girmeyi... hak etmem... lazım.” Başı her kelimeyle ani bir şekilde seğirdi ve gözleri birden açılıp kapı koluna çevrildi. Kol da basit bir tıklamayla yanıt verdi. Biz kapıya bakarken ağır bir sessizlik çöktü.

Lou tek parmağını ahşaba doğru kaldırarak tereddütte itti.

Kapı içeriye doğru açılıverdi.

Altından bir odaya adım attık – ya da en azından ilk bakışta öyle görünüyordu. Gerçekte, tonozlu tavan ve sekizgen duvarlar sırlı cam levhalardan inşa edilmişti. Altın *couronneları* yansıtıyorlardı. Yüzlercesini. Binlercesini. Sikkeler her köşeden saçılıyordu, tehlikeli yığınlar hâlinde istiflenmiş ve kendi kulelerini oluşturmuşlardı. Dar yürüyüş yolları, devasa, ışıltılı bir şehirdeki yollar ve sokaklar gibi aralarında kıvrılıyordu.

“Bu...” Beau tavandaki en yüksek tepeyi incelemek için boyunu uzattı. Bir kulenin tepesine inşa edilmiş olan oda, sanki bir müzik kutusunun içine girmişiz gibi, yanlara doğru değil de yukarı doğru –silindirik bir şekilde– uzanıyordu. Odanın ortasındaki bir kaidenin üzerinde bir ateş çukuru bulunuyordu. Alevleri besleyen bir odun yığını yoktu. Duman yaymıyorlardı. Derin derin içime çektim. Büyü her şeyi kapsasa da bu yerin tadı neredeyse bayattı. Kalın bir toz örtüsü gibi. “Pek beklediğim gibi değil,” diye tamamladı Beau sonunda.

Lou, kapının yanındaki paslanmış zincirleri inceledi, halkaları yumruklarından daha kalındı. Kuru bir madde döküldü metalden. Kahverengi, neredeyse siyahtı. Kan. “Ne bekliyordun ki?”

Beau çok eski bir insan kafatasına benzeyen şeyi aldı eline. "Tüyler ürpertici bebeklerle dolu tozlu bir dolap ve eski mobilyalar mı?"

"Bu bir hazine odası, Beau, çatı katı değil." Yolun karşısındaki bir yığın altını işaret etti. Lekeli bir kanepenin üzerinde ahşap bir heykelcik duruyordu. Yanındaysa altın bir tarak ve gül şeklinde sapı olan bir ayna vardı. "Gerçi orada bir bebek var. Morgane bir keresinde lanetli olduğunu söylemişti."

Beau'nun beti benzi attı. "Nasıl lanetli?"

"Sadece gözlerinin içine bakma." Zincirleri yerine koydu, rasgele başka bir yol seçmiş gibi görünüyordu ve uzun adımlarla ilerlemeye başladı. "Pekâlâ. Ayrılmalıyız. Altın yüzüğe benzeyen bir şey bulursanız seslenin ama onun dışında hiçbir şeye *dokunmayın*." Omzunun üzerinden bize bakıp bir kaşını kaldırdı. "Burada birçok ölümcül ve güzel şey var."

Diğerleri aramak için dağılırken ben de onun arkasından süzuldüm. Adımlarımın sesiyle, yüzünde küçük bir gülümsemeyle bana döndü. Burada, lanetli altınlara ve büyülu ateşe sahip bu karanlık odada, daha önce hiç olmadığı kadar çok cadıya benziyordu. Tuhaf ve gizemli. Neredeyse gerçeküstü. "Uzak duramadın, değil mi?"

Onu neden takip ettiğimi bilmiyordum. Cevap vermedim.

Bir gardırobun –siyah kapakları küçük çiçeklerle boyalıydı– arkasına sıvıştığında palaskamdan bir bıçak çektim. Hayaletimsi kırkırdaması yoğun kokulu havada yankılandı. Ortadan kaybolduğu yer titreşerek parıldıyor gibiydi, alevlerin ışığı toz zerreciklerini altın gibi aydınlatıyordu. Bir parmak ucu enseme dokundu. Döndüğümde onu tam arkamda dururken buldum. Gözleri doğal olmayan bir ışıltıyla parıldıyordu. Mavi. Hayır, yeşil. "Beni öldürmene izin vermeyeceğim, bunu biliyorsun," dedi. "Daha sonrasında o vicdan azabıyla yaşayamazsın."

Bıçağımın kabzasındaki parmaklarım sızladı. Boğazım kurudu. Nefes alamadım. "Sadece anılarımı geri istiyorum, cadı."

O rahatsız edici gözler bıçağıma kaydı ve öne doğru adım attı. Bir kez. İki kez. Üç kez. Göğsü bıçağın ucuna değene kadar yürü-

ve sonra daha da eğilerek bir damla kan akıttı. Ancak o zaman gelen benimkilerle buluştu. Ancak o zaman dudaklarıma karşı fırladı. "Bunu ben de istiyorum."

Bıçağıma baktım. Kanına. Hızlı bir hamle işimi görürdü. Basit bir hareketle La Dame des Sorcières ölmüş olacaktı. En azından etkisi hâle getirilecekti. Bedenini ateşe atmama engel olamazdı — hayvânî ateşe. Onun üzerinde yanışını izlemek neredeyse şiirsel olurdu. Diğerleri onu kurtaramadan küle dönerdi.

Hızlı bir hamle. Basit bir hareket.

Bunu yapmazsam cadı beni delirtecekti.

Bir saniye daha o şekilde kaldık, yüz saniye daha —gergin, harekete hazır— ama hazine odasından yükselen bir haykırış bu çıkmazı bozdu. "İşte burada!" Célie'nin kahkahaları aramızda yankılandı. "Buldum!" Lou yüzünde bir sırıtişla geri adım attı. Benden uzaklaştı. Onun gidişiyle tekrar nefes alabildim. *Nefret* edebildim.

Yapmam gerekeni yapana *kadar* kadın beni delirtecekti.

"Şanslısın," dedim karanlık bir ifadeyle bıçağımı kınına geri koyarak.

"Komik. Kendimi hiç şanslı hissetmiyorum."

Célie'nin sesini takip etmek üzere bana sırtını dönerken sırıtişi zengin görünüyordu. Her bir zerrem üzerine hücum etmek için canlıyordu. Saldırmak için. Dizlerimi bile bükmüşüm fakat gözüm görüş açımında parlayan bir safire takıldığında durdum. Dondum kaldım. Gardırobun bir çekmecesinde bir Balisarda'nın gümüş kabzası görünüyordu. Sanki oraya gelişigüzel tıktırılmış gibiydi. Saklanmış ve unutulmuştu. Bir sarsıntı aldı bedenimi. Yıldırım çarpması gibi.

Dikkatlice, sessizce Balisarda'yı palaskama koydum.

Célie, Jean Luc ve Beau'yu ateşin yanında toplanmış hâlde buldum. Coco da bizimle aynı anda onların yanına vardı. Célie sıradışı parlayan yüzüğü avucuna sıkıştırdı ânında. "Buldum," diye tekrarladı nefes nefese, heyecanla. Başka bir şeyle. Gözleri belli belirsiz Coco'nun yakasına kaydığına hareketi takip ettim. Boynunda bir cadaiyon parıltıyordu. "İşte. Al."

Coco yüzüğü uzun bir süre inceledikten sonra gülümsedi. "Ancak sen *bulurdun* zaten." C lie'ye minnetle başını sallayarak, yüzüğü sanki oraya aitmiş gibi parmağına geçiren Lou'ya verdi. Kaşlarını çattım. "Teşekkür ederim, C lie."

"Gitmeliyiz," dedi Beau aceleyle. "Morgane dönmeden."

Bu fikre katılarak merdivenlerden indik ama bizi kapıda karşılayan Morgane değildi.

Manon'du.

BANA SORU SORMA

Reid

Sizi ayaklarınızı genişçe açarak yere sabitlemiş –kolları eşîğın iki yanını kavramış– bir hâlde, ürkütücü derecede boş bir ifadeyle karışladı. Bizi buraya hapsetmişti. Aşağıdaki koridorda onu gördüğümüzden beri gözyaşlarının tüm izleri silinmişti. “Papatya çayı ister misin, Louise?”

Lou grubumuzun önüne doğru ilerledi, yanımdan geçerken eli benimkine değdi. Dokunuşu karıncalandırdı. Hemen elimi çektim. “İntiyacın varmış gibi görünüyordun,” dedi Manon’un dağılmış üstüne başına işaret ederek. Neşeli tonu da gülümsemesi gibi zorlamaz geldi. “Tavsiyemi dinlemediğini ve içmediğini varsayıyorum. En son ne zaman uyudun?” Manon cevap vermedi. Aşağıdan yükselen taşınışlar Lou’nun yüzündeki gülümsemeyi sildi. Gözleri kocaman açıldı. “Sen – anneme söyledin mi?”

“Henüz değil. Davetsiz misafirin kimliğinden emin olmalıydım. Ama diğerlerine söyledim. Yakında Leydimize haber verirler.”

“Siktir, siktir, siktir. *Siktir.*” Sert, afallamış bir nefes veren Lou rumuklarını sıkı ve sonra Manon’un yakasını kavrayıp onu merdiven boşluğuna çekti. Beau kapıyı arkalarından sertçe kapadı. “Sorun yok. Spesifik olarak *benim* burada olduğumu bilmiyorlar. Biz hâlâ...”

“Bir daha kaçmayacaksın, Louise,” dedi Manon, gözleri hâlâ biz ve ifadesiz bakıyordu.

"Sadece... sadece..." Lou yumruğunu sıkarak cadının yüzüne kaldırdı ve Manon hareket edemeyerek bir tahta gibi kaskatı kesildi. "Sadece şu çeneni bir kapa, Manon. Düşünmeye ihtiyacım var." Telaşla Coco'ya, Jean Luc'a ve bana döndü. "İçeri girdiğimiz yoldan çıkamayız. Herhangi bir parlak fikri olan?"

"Savaşarak çıkarız," dedim ânında.

Bu stratejiyi düşünürken Jean Luc'un kaşları çatıldı. "Biz altı kişiyiz. Düşman sayısı bilinmiyor. Yüksek zemindeyiz ama bir tıkama mevzii oluşturmamız lazım..."

Yumruğumu kapıya vurdum. "Var zaten. Büyüyü bozamazlar..."

"İkiniz de aptalsınız." Lou yalvaran bakışlarla gözlerini Coco'ya çevirdi. "Hazine kullanabileceğimiz bir şey var mıydı?"

"Onlara Tanrıça'nın Morgane'dan kutsamasını geri aldığı *göstersen* olmaz mı?" Beau çılgınca ellerini salladı. "Artık onların *kraliçesinin*, değil mi?"

"Yineliyorum, *ben* bunu neden düşünmedim? Bak ne diyeceğim, Ekselansları, neden *siz* sizinkilere cadıları yakmaya bir son vermelerini emretmiyorsunuz, böylece tüm problemlerimiz çözülür?" Lou o cevap veremeden Coco'ya döndü. "Büyülü bir ateş vardı."

Coco gözlerini yumarak şakaklarını ovuşturdu. "Ve sırlı cam. Ayrıca zincirlerle kılıçlar da gördüm ve..." Bakışları bir kez daha Lou'nunkilere çevrildi ve yıldırım hızıyla akıllarında bir fikir belirdi.

"Pencere," dediler birlikte.

Lou heyecanla başıyla onayladı. "Tırmanmamız gerekecek."

Coco çoktan Beau ve Célié'yi merdivenlerden yukarı sürüklüyordu bile. "Riskli olacak..."

"Tıkama mevzii oluşturmaktan daha riskli değil..."

Sözlerinin arkasındaki anlamı nihayet kavradım. Midem bulanıldı. "*Hayır.*"

"Bir şey olmayacak." Dikkati dağılmış bir şekilde kolumu sıvazlayan Lou merdivenlere doğru koştu. "Düşmene izin vermeyeceğim." Onları takip etmek için hiçbir hamle yapmadığımda –arkadaki bağırışlar daha da yükseldiğinde– sabrını yitirdi, iki büküm

çup elimi çekiştirmeye başladı. Bir adım geriledim. Ama hepsi o kadardı. Hâlâ çekiştirirken telaşla, ikna edici bir tonda konuştu. "Lütfen. Reid. Tırmanmalıyız yoksa buradan asla çıkamayız. Sadece seni öldürmezler. Seni de öldürürler. Korkunç bir şekilde. Yavaşca *Tıkama mevzii* mi oluşturmak istiyorsun? Bir Balisarda'n yok, o yüzden her ânını hissedeceksin."

Dişlerimi göstererek sııttım. "Bu riske gireceğim."

Gözleri hayal kırıklığıyla parladı ve elini bir kez daha kaldırdı. "Eğer kıpırdamazsan, seni hareket *ettiririm*."

"Lütfen" –muzaffer bir edayla paltomu yana sıyrarak Balisarda'yı gösterdim ve onunla merdiven arasında döndüm– "yap."

Ağız hayretler içinde şaşkınla açıldığında bundan haz aldım. Şaşkınlığından, korkusundan ve...

Başka bir bıçağın kabzası kafama çarptı ve sendeleyerek Lou'ya doğru ilerledim. Beni yakalamaya çalıştı. İkimiz de neredeyse boynumuzu kırıyorduk. Arkamda, Beau nefes nefese duruyordu, bıçağını hâlâ indirmemişti. "Kıçını tekmelemek için büyüye ihtiyacım yok. Gerekirse seni çatıya *sürüklerim*. Bu şekilde ölmeyeceksin."

Jean Luc onun yanında belirdi. Omuz omuza durarak tepeme bükildiler. Sanki bana gözdağı verebilirlermiş gibi. Sanki beni *tehdit* edebilirlermiş...

"Bir kale dolusu cadıyı tek başımıza yenemeyiz," dedi Jean Luc, eşit derecede haince ve korkakça. Yahuda'nın vücut bulmuş hâli. "En iyi seçeneğimiz bu. Merdivenlerden çık yoksa seni sürüklemesine yardım ederim."

Ayak sesleri şimdi daha da yükseldi. Küfretmemek için kendimi zor tuttum –çünkü *haklıydılar*– Manon'u yakalayıp hızla yanlarından geçtim. Lou kapıyı yeniden kilitlerken arkamdan büyü kokusu yayıldı. Yukarıda çılgınca hareketlerle kollarını salladı. Hazine de *ona* itaat etti, kanepeler ve gardıroplar yer değiştiriyor, üst üste yığılıyor, tehlikeli bir merdiven oluşturuyordu. "Sorun yok." Beau iki *okudum* olmuş, ellerini dizlerine yaslamıştı. "Kapıdan geçemezler. Acelemiz yok..."

Manon'u boş bir sandalyeye fırlattım. "Var."

Manon hâlâ kaskatıydı, yana meylederek yere kaydı. "Yakında kaleyi kuşatacaklar." Lou'ya fısıldadı, "Sana bir daha kaçmayacağını söylemiştim."

"Ah, Tanrı aşkına." Lou ağır adımlarla Manon'un yanına gelirken Jean Luc, C  lie'yi gardırobun üstüne çıkardı. Beau ve Coco da onun arkasından tırmandı. Cadının yüzükoyun yatan bedeninin yanında     melen Lou, onu elinin başka bir hareketiyle ters çevirdi. Manon ânında gevşedi ve Lou –hayretler içinde ona bakıyordum– cadıyı nazikçe tutarak oturmasına yardım etti. "Morgane sana sevgilini   ld  rmeni emretti, Manon. Gilles onun yüzünden öldü. Böyle bir kadına nasıl hizmet edebilirsin? Morgane   ocuklara işkence edip   ld  r  rken nasıl seyirci kalabiliyorsun?"

Sözleri bir kıvılcım etkisi yarattı. Manon vahşi bir hırıltıyla   ne fırlayarak Lou'nun omuzlarını kavradı. "Kız kardeşim o   l   çocuklardan biri ve onu Morgane   ld  rmedi. Ben   ld  rd  m. Gilles benim ellerimde öldü, bir başkasının değil. Ben o dar sokakta bir seçim yaptım – geri alamayacağım bir seçim. Artık geri dönemeyecek kadar ileri gittim." Bu itirafla, gözyaşları yanaklarından serbestçe döküldü. Tekrar konuştuğunda sesi çatladı. "  stesem bile dönemem."

Tutulmuş bir şekilde, Lou'nun aceleyle kızın gözyaşlarını sili  ini izledim. "Beni dinle, Manon. Hayır, *dinle*. Etrafına bak" –diğerlerine, kendine ve bana işaret etti– "ve bana ne gördüğünü söyle."

"*Hainler görüyorum...*"

"*Aynen   yle.*" Lou gözleri kocaman açılmış bir şekilde, yalvarıncasına Manon'un bileklerini kavramak için uzandı. "Ben meclisime ihanet ettim. Reid ve Jean Luc Kilise'ye ihanet ettiler, Beau ve C  lie de Kraliyet'e ihanet ettiler. Hepimiz daha iyi bir dünya için savaşıyoruz, tıpkı senin gibi. Aynı şeyi istiyoruz, Manon. *Huzur istiyoruz.*"

Manon'un tüm bedeni duyguyla titrerken gözyaşları akmaya devam ediyordu. Lou'nun kucağını ıslattılar. Ateş işığında parıldaayan kirl   zemini ıslattılar. Sonunda, Manon ellerini indirdi. "Asla senin olmayacak."

Lou bir an için Manon'un yüzünü efkârla —esefle— inceledi, sonra ayağa kalktı. "Yanıliyorsun. Hayatta geri alınamayacak çok az seçim var ve senin bir tane daha yapmanın zamanı geldi. Seni zaptetmeyeceğim ya da başka bir şekilde zarar vermeyeceğim. Git. Gerekirse Morgane'a beni gördüğünü söyle ama bizi durdurmaya çalışma. Gidiyoruz."

Manon kıpırdamadı.

Lou başka bir kelime etmeden uzun adımlarla mobilyalara doğru yürüdü — sonra tereddüt etti. Omzunun üzerinden baktı. Ancak Manon'un yerine gözleri benimkilerle buluştu ve mırıldanarak konuştu. "Yeterince oyalandın, Reid. Tırman. Söz veriyorum düşmeyeceksin."

Sertçe yutkundum. Her nasılsa, göğsümün sıkıştığını ve gözümün karardığını biliyordu. Avuçlarımın terlemeye başladığını biliyordu. Manon'un yanında, grubu onun gazabından korumak için değil, kaçınılmaz olanı ertelemek için tereddüt ettiğimi biliyordu. Pencere dışında bu odadan çıkmanın bir yolunu —*herhangi* bir yolunu— düşünmek için tereddüt ettiğimi biliyordu. Bu da benim zayıflığımı, açığımı bildiği anlamına geliyordu. Yaşadığım yoğun düşünce felcini yakıp geçen öfke beni mobilyalara doğru itti.

"Seninki neden yanında ki?" diye fısıldadı Manon arkamızdan.

Dönüp bana bakarken Lou'nun yüzü hüznle kaplandı. "Değil."

Birer birer pencereden çatıya çıktık. Başım zonkluyordu. Kalbim küt küt atıyordu. Mobilyaların üzerinde iki kez ayağım kaymıştı ve neredeyse yere yapışıyordum. Lou sürekli olarak teşvik edici sözler söylemiş olsa da onun boynunu kırmak için can atıyordum. Bu çanın eğimi o kadar yüksekti ki bir çan kulesi ya da bir iğne olabilir.

"Bunun için seni öldürecekim," diye söz verdim ona.

Yere çömelerek çıkıntının üzerinden diğerlerinin bıçaklarıyla kayalara tırmandığı yere baktı. Uzuvarı çabayla titriyordu. Gerginlikle. "Dört gözle bekliyorum, inan bana." Çizmelerinden kendi bıçaklarını çıkardı. "O zamana kadar, sence o tarete ulaşabilir miyiz?"

Bıçağımı doğrulttuğu yönü takip ettim. Tam altımızda, kulenin dibinde, kalenin yanından kulenin sivri uçlu tepesi uzanıyordu. Her an çökebilir gibi görünüyordu. “Bu delilik.”

“Once sen. Ben arkandan geleceğim.”

Her bir parmağımı kiremitlerden sökerek —cankurtaran halatım hâline gelmişlerdi— kayarak eğimli zeminden aşağı indim. Lou da yanımda yengeç gibi yan yan yürüdü. “İşte bu.” Müthiş bir neşeyle başını yukarı aşağı salladı, gözleri çok parlaktı. Gülümsemesi çok genişti. Ya söylediğinden daha endişeliydi ya da bu durumdan olması gerekenden daha fazla keyif alıyordu. İkisi de kabul edilemezdi.

Çıkıntıya bir adım ilerlediğimde ayağım üçüncü kez kaydı.

Kuvvetli bir rüzgâr dalgası.

Mide bulandırıcı, ağırlıksız bir his.

Ve bir el.

Onun eli.

Kenardan kayarken benimkini yakaladı ve diğer eli de ilkini takip ederek bileğimin etrafına sarıldı. Ben havada asılı kalırken görüşüm yer yer karardı. Rüzgâr kulaklarımda kükrüyor, kalbim çılgınca çarpıyordu. Onu doğru dürüst göremiyor, telaşlı talimatlarını duyamıyordum. Bedenim havada asılıyken tek algılayabildiğim altımdaki topraktı. Çaresizce ona elimi uzattım. Kolları ağırlığımla titriyordu.

“Beni yukarı çek!” Bağırışlarım kendi kulaklarıma bile delirmişim gibi geliyordu. “Beni yukarı çek, *hemen!*”

Verdiğim emir üzerine gözlerinden karanlık bir ifade geçti. Kurnazca sırıttı. “Bana güzel olduğumu söyle.”

“Ben — *ne?*”

“Bana,” diye tekrarla sert bir sesle, “güzel olduğumu söyle.”

Kalbim durmuş gibi gelen bir an boyunca ona baktım. Ciddi olamazdı ama gelgelelim öyleydi. Zayıf kollarından kindar bakışlarına ve keskin gülümsemesine kadar *ciddiydi*. Eğer gönlünü almazsam yakında beni bırakabilirdi — *bırakırdı*. Ağırlığımı sonsuza dek taşıyamazdı. İyi de istediği şey neydi? Yalan söylemem mi? Onu

popohlamam mı? Hayır. Başka bir şey istiyordu. Ona veremeyeceğim bir şey. Dişlerimin arasından tükürürcesine konuştum. "Düşmeme izin vermeyeceğini söylemiştin."

"Sen de pek çok şey söyledin."

Ona gerçeği söylemiştim. Onu öldürmek istiyordum. Hepsini öldürmek istiyordum. İkimizin arasında uydurduğu bu sapkınlığı – havalını kurduğu bu *büyük aşkı* kabul edemezdim. Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi. Sanki bir cadı ve cadı avcısı düşmandan fazlası olabilirmiş gibi. Hiçbirini hatırlamıyordum. Daha da azını hatırlamak istiyordum. Ancak o saniyede rüzgâr korkunç bir neşeye esti ve aşağı baktım. Hata etmiştim. Görüşüm bulanıklaştı. Elim onunkinin arasından bir milimetre kaydı. "İyi," dedim aceleyle, kendimden nefret ederek. Ama ondan daha da nefret ederek. "Öylesin... çok güzelsin, Lou."

"Şimdiye kadar gördüğün en güzel şey miyim?"

Neredeyse hüsrarla ağlıyordum. "Daha bile güzelsin. Sana bak-
nımda düşünemiyorum."

Işık saçtı ve yüzündeki gerginlik belirlediği hızla kayboluverdi. Kolları titremeyi bıraktı. Oynadığı oyunu fark ettiğimde çok geçti: Balisarda yüzünden büyüğü *benim* üzerimde işe yarayamazdı ama o bunu kendi bedenini güçlendirmek için kullanmıştı. Bunca zamandır zorlanıyormuş gibi davranıyordu. Korkumu körüklüyordu. Muhtemelen beni tek parmağıyla kaldırabilirdi. Alev alev yanan yeni bir öfke kapladı göğsümü. "Şimdi," dedi kendinden son derece memnun bir hâlde, "bana mükemmel bir şarkıcı olduğumu söyle."

"Sen – sen..."

"Bekliyorum," diye şakıdı.

"Sen mükemmel bir şarkıcısın. Kuş gibi şakıyorsun. Bir melek gibi. Ve eğer beni *tam* şu saniye yukarı çekmezsen o güzel boynunu kıracağım."

Sırf bana inadından bir saniye daha bekledi. Sonra bir saniye daha. Ve bir saniye daha. "Eh, artık *bunu* hallettiğimize göre," Güçlü bir hareketle beni bir kez daha kiremidin üzerinden çekti. Tir

tir titreyen uzuvlarla yanına yığıldım, neredeyse ayaklarının dibine kusuyordum.

“Bana bir daha *asla* yalan söyleme.”

Yanağımı dürttü. “Seni düşürmezdim ki.”

“Yalan!”

“Şey” —hafifçe omzunu kaldırdı— “belki de düşürürdüm ama yere yapışmana izin vermezdim.” Gülümsemesi neredeyse fazla mütevazı bir hâl aldı. “Hadi ama, Chass. Ölmene izin vermeden önce tüm kaleyi yerinden oynatırdım.”

“Neden?” Kelime dudaklarımdan dökülüverdi, aniden ve istemsiz. Böyle bir soru sormanın sırası değildi. Yeri de değildi — özellikle de içi dışı cadı kaynakken. Muhtemelen şimdi bile aşağıda toplanmış, bizi parçalayıp yutmak için bekliyorlardı. Manon onlara söyleyecekti. Durumdan faydalanacaktı. Ancak aşağıdan hiçbir bağırış duyulmuyordu ve hiçbir büyü de bizi kapana kısıtırmamıştı. “Beni neden kurtardın? O cadının gitmesine neden izin verdin? Onu — onu teselli ettin. Gözyaşlarını sildin. İkimiz de seni öldürmek istiyoruz.”

Bu sarsıcı farkındalıkla sessizliğe gömüldüm. Manon onu öldürmek istemişti. *Nasıl* bildiğimi bilmiyordum ama bundan eminim. Manon, La Voisin ve hatta öz annesi Morgane onun ölmesini istiyordu. Fakat —düşüncelerim balçık gibi katılaştı— bu da tam olarak doğru değildi. *Benim bir kızım yok*, diye iddia etmişti Morgane. Benim karımı unuttuğum gibi o da kızını unutmuş olabilir miydi? Yoksa Lou her ikisi hakkında da yalan mı söylemişti? O ayağa kalkarken onu kuşkuyla izledim. “Neden?” diye tekrarladım sertçe.

Yanağımı okşayarak kiremidin üzerinden bensiz kaydı. Sesi rüzgârla yukarı doğru sürüklendi. “Bana soru sorma, *mon amour*,^{*} ben de sana yalan söylemeyeyim.”

Bu basit kelimelere kaşlarımı çattım. Sonra yüzümü buruşturdum. Bunlar diğerlerinden farklı hissettirmiş, âdeta bir böcek gibi ısırıp dişlemişlerdi beni. Onları aklımdan çıkarmak için başımı iki

* (Fr.) Aşkım —çn

yana sallasam da hiçbir yere gitmediler. Daha da derine gömüldüler. Tanıdık, acı verici ve sarsıcıydılar. *Bana soru sorma.* Çatıdan ayrılma-
mama rağmen gözüm aniden karardı ve kiremitlerle duman yerine
ağaçlar, budaklı kökler ve bir şişe şarap gördüm. Mavi-yeşil gözler.
Mide bulandırıcı bir *déjà vu*. *Ben de sana yalan söylemeyeyim.*

Hayır. Başımı iki yana sallayarak kendimi görüntülerden sıyrı-
dım ve bıçağımı taşa sapladım. Buradaydım. Bir daha sapladım. Bu
gerçektir. Aşağı eğildim. Bu şimdi yaşanıyordu. *Bir daha ve sonra bir
daha.* Onu hatırlamıyordum. *Bir saplama daha.* Bunlar yaşanma-
mıştı. *Bir daha, bir daha, bir daha.*

Mantrayı yol boyunca tekrarlardım. O mavi-yeşil gözler ağaçlar-
la, rüzgârla ve Kovuk'la birlikte solup gidinceye dek tekrar ettim.
Başım yeni bir ağrıya çatlayacak gibi oldu. Bunu görmezden ge-
lerek altımdaki dünyaya odaklandım. Diğerleri beni sessizce bekli-
yordu. Gölgelede saklanan cadılar yoktu. Görünüşe göre, Manon
bize ihanet etmemişti. Buna bir anlam veremedim. Kimseye bak-
madan atladım ve beceriksizce ayaklarımın üzerine düştüm.

"Sen iyi misin?" Lou dengemi bulmama içgüdüsel olarak yar-
dım etti. Bir cevap vermeden dokunuşundan kaçtığımda iç geçirdi
ve kulenin arkasındaki kayalara doğru gitmemizi işaret ederek san-
ki orada doğmuş gibi gölgelerin arasından süzülüp gitti. Göğsümde
bir sızıyla gidişini izledim.

Bana soru sorma, mon amour, ben de sana yalan söylemeyeyim.
Yarım kalmış bir anı daha. Faydasız. Bozuk.

Bir cadıyı öldüremeyen bir cadı avcısı gibi.

DOĞRULUK MU CESARET Mİ

Lou

L'Eau Melancolique'e dönerken yolun yarısında Célie atının üzerinde uyuyakalmıştı. Jean Luc —o da saatler önce yorgunluğa yenik düşmüştü— onu zamanında yakalayamamış ve Célie yüzüstü çamura düşüp burnunu kanatmıştı. Bir dinlenme molasının gerekli olduğu konusunda hemen anlaşmıştık. Jean Luc bir sonraki handa iki oda ayarlamış, bizi karanlıkta bir arka kapıdan gizlice içeri sokmuştu.

"Yemek getireceğim," diye söz vermişti. Duman hâlâ gece göğünü kaplıyor olsa da, saat gece yarısı ile şafak arasında bir vakti gösteriyor olmalıydı. Her şey düşünüldüğünde zamanlamamız muhteşemdi — Le Blanc Şatosu'na girip çıkmamız bir saatten biraz fazla bir zaman almıştı. Yine de birkaç han sabahın üçünde akşam yemeği servis ediyordu. Jean Luc'un mavi paltosuna bir bakış atmasının, hancının anormal saati unutmasına yardımcı olmuş olabileceğinden şüphelendim.

Beklerken Coco, Célie ve ben odalardan birini kendimize istedik ve Reid ile Beau da yandaki odaya girip gözden kayboldu. Neredeyse ânında, Célie samanla dolu şiltenin üzerine yüzüstü yığıldı ve nefesi derinleşirken ağzı aralandı. Yastığına damlayan salya, ona mükemmel bir hanımefendi görüntüsü veriyordu. Coco bir ayağına ben bir ayağına asılıp çizmelerini çıkardık.

"Yemeğe kadar bekleyebileceğimi sanmıyorum," dedi Coco, elinin arkasıyla esnemesini kapatırken.

Midem yüksek sesle guruldadı. "Ben bekleyebilirim."

"Bana biraz yiyecek ayırır mısın?"

O kendini Cèlie'nin yanındaki yatağa atarken sııttım. Dar bir alandı. Fakat ikisi de fark etmemiş gibiydi. "Ayırırım."

Jean Luc birkaç dakika sonra elinde kuru incir, brioche ve com-te peynir dolu bir tepsiyle kapıyı araladı. Ortasındaki büyük gümüş kâseden, cennetten çıkma bir et yahnisi kokusu yayılarak burnuma süzülüyordu. Anında ağzım sulanmaya başlasa da Jean Luc, Coco ve Cèlie'yi görünce duraksadı. Parmağımı dudaklarıma götürüp tepside meyveyi, ekmeği ve peyniri alıp yatağın yanındaki masanın üzerine bıraktım. Jean Luc'u koridora geri yönlendirdim ve sadece bir saniye tereddüt ettikten sonra bir parça peynir kopardım.

Peynire bayılırdım.

"Çok yorgunlar." Kapıyı arkamdan kapatırken lokmayı ağzıma attığımda neredeyse inliyordum. "Uyandıklarında yerler."

Cèlie'yle değil de benimle yemek yemekten açıkça rahatsız olmasına rağmen, Jean Luc başıyla onayladı ve beni erkeklerin odasına götürdü. Beau tuvalet masasının üzerinde bir şamdan yakmıştı ve seyrek mobilyanın üzerine yumuşak bir ortam ışığı yayılıyordu: Odamızda olduğu gibi tek kişilik bir yatak ve el yıkamak için porselen bir kâse vardı. Mekânın tamamı, muhtemelen yataktaki renkli yorgan ve sıcak renkli ahşap zeminin katkısıyla, yıpranmış ama yine de hoş bir atmosfere sahipti.

"Kızlar uyuyor," diye homurdandı Jean Luc kapıyı tekmeleyerek.

"Buna gücenmeli miyim?" Parmak uçlarımda dönüp kendimi yatağın üzerine bırakarak dramatik bir şekilde Beau'nun kucağına iniş yaptım. Sırtını yatak başlığına dayamış oturuyor ve bacaklarını önünde uzatarak kendi payına düşenden fazla yer kaplıyordu. Alayla gülerek beni yataktan itti.

"Evet."

* Bol yağ ve yumurta içeren Fransız ekmeği —çn

İstifini bozmadan, kâsenin içindekileri incelemek için odanın diğer tarafına geçtim ama Jean Luc elimi bir kenara itti. Kâsedekileri çatlamış tahta çanaklara doldururken başıyla arkasını işaret etti. "Git temizlen, Tanrı aşkına. Ellerin kir içinde."

Ne yazık ki Reid lavabonun yanında duruyordu. Yaklaştığımda kaşlarını çatarken bana dokunmamak için hafifçe kıpırdandı. *Yanlışlıkla* ona su sıçrattığımda sessizce odanın diğer tarafına doğru yürüdü. "Kahvaltıdan sonra yola çıkarsak, bu öğleden sonra L'Eau Melancolique'e ulaşınız," dedim ortaya. Yahnime uzandığımda içimden gergin bir enerji geçti ve aramızdaki ölüm sessizliğini doldurmamak için —bir fare gibi kâsenin üzerinde durarak— açgözlülükle kokusunu içime çektim. Eğer erkekliğin özü buysa, bununla hiç ilgilenmiyordum.

Gözlerim Reid'e kaydı.

Pekâlâ. *Azıcık* ilgileniyordum.

Hiç yahni kalmayınca kadar sessizce yedik. Sonra kapı hafifçe çaldı.

"Yüzbaşı Toussaint?" diye sordu ince, yabancı bir ses. Jean Luc'un gözleri fal taşı gibi açıldı ve bize doğru döndü, *Hancı*, dedi sessizce ağzını oynatarak. "Naçizane özürlerimi kabul edin ama bir dakikalığına girebilir miyim? Karım aşağıdaki korkunç görgüsüzlüğüm için beni azarladı ve son derece de haklı. Bunu telafi etmek için bir şişe viskim var — onu burada abimin kendi buğdayıyla damıtıyoruz" —sesi gururla yükseldi— "ve şahsen size bir içki ısmarmaktan memnuniyet duyarım."

"Şey..." Jean Luc boğazını temizledi. "Onu — onu kapıya bıraksan yeter."

Kulağa bir soru gibi gelmişti.

"Ya." Bu kadar büyük bir hayal kırıklığını küçücük bir kelimeye sığdırmak kesinlikle bu hancının bir yeteneğiydi. "Ah, tabii, evet. Çok haklısınız. Ne kadar da kabayım. Elbette saat çok geç ve eminim dinlenmeye ihtiyacınız vardır. Naçizane özürlerimi kabul edin," dedi tekrardan. Şişe kapıya çarptı. "O hâlde iyi geceler, Yüzbaşı."

Adımlarının uzaklaşacağı yoktu. Büyük yüzbaşının ona acıyıp fikrini değiştirmesini umarak koridorun ötesinde dolandığını, belki de kapıya kulakını dayadığını neredeyse hayal edebiliyordum. Reid ve ben birbirimize endişeli bir bakış attık.

Sanki planlanmış gibi tam o sırada Jean Luc sessizce inledi. "Sey, Mösyö Laurent?" Çanaklarımızı aceleyle istifleyip lavabonun arkasına fırlatmadan önce bize özür dilercesine baktı. Gözlerim inanmazlık içinde kısıldı. Eminim tahmin ettiğim şeyi?.. "Bir kediye hayır demem. Lütfen, içeri gelin."

Reid, Beau ve ben saklanacak yerlere kaçışmaktan başka bir şey yapamadık ancak odada gizlenebileceğimiz çok az yer vardı. Üçünün en küçüğü olarak yatağın altına daldım. En aptal olan Beau, herkesin görebileceği şekilde tuvalet masasının arkasına çömeldi. Ve başka bir yer bulamayan Reid —hiç küçük değildi ama belki Beau'dan bile daha aptaldı— arkamdan yatağın altına yuvarlandı ve diğer tarafa taşmamı önlemek için bir kolunu belime doladı. Bu hareket yüzümü göğsüne bastırdı ve ben de geri çekilip yakasını omkekle kavradım. *Senin sorunun ne böyle?*

Mösyö Laurent odaya girerken sırtüstü yuvarlanarak ters ters bana baktı.

"Ah, Madam Laurent'in viskimizi tattığınızı bilmekten ne kadar memnun olacağını hayal bile edemezsiniz, Yüzbaşı. Havalara uçacak Teşekkür ederim, sağ olun."

Reid'in heybetli vücudu odayı görmemi engelliyordu, ben de yavaş ve dikkatli bir şekilde göğsüne yaslanarak omzunun üzerinden dışarı baktım. Hiç kıpırdamadı. Nefes almayı bile bırakmış olabilirdi.

Mösyö Laurent, üzerinde geceliği ve ayağında terlikleriyle uzun boylu, ince yapılı bir adamdı ve tuvalet masasında iki bardağı doldurmakla uğraşıyordu. Jean Luc, Beau'yu gizlemek için çaktırmadan yer değiştirdi. "Tadına bakmaktan onur duyarım, *monsieur*. Böyle zamansız bir saatte bize konaklama imkânı sağladığınız için tekrar teşekkür ederiz. Arkadaşım yan odada uyuyor," diye ekledi, ona uzanan kehribar rengi sıvıyı kabul ederken. Çabucak yudumladı.

“Söylemeden geçemeyeceğim” –Mösyö Laurent, rahatlamaya başlayan bir adam havasıyla masaya yaslanarak kendi bardağının tadına baktı– “sizi kapımda görmek beni çok şaşırttı, Yüzbaşı.” Kıkırdadı. “Gerçi bunu size söylememe gerek yok, değil mi? Sıcak bir karşılama olmadığı için tekrar özür dilerim. Bugünlerde insan asla fazla tedbirli olamaz. Cadılar daha cüretkâr olmaya başladı ve bu civarda onlardan çok var. Geceleri ormanın korkunç seslerini duymanız gerek.” Titreyerek geceliğinin şapkasını düzelttiğinde iyice açılmış, kel alnı ortaya çıktı. Rahat tonuna rağmen alnı gerginlikten boncuk boncuk terlemişti. Jean Luc’tan korkuyordu. Hayır –gözlerim kurnazca kısıldı– Jean’in mavi paltosundan korkuyordu. “Her neyse, çoğu Chasseur’ün kardinaller meclisiyle birlikte Cesarine’de olacağını varsayıyordum.” Viskiden büyük bir yudum daha aldı. “Mahkemeleri duyduğunuzu varsayıyorum?”

Jean Luc –bildiğim kadarıyla böyle bir haber almamıştı– başıyla onayladı ve bardağını fondipledi. “Bu tür konularda konuşmam yasak.”

“Ah, elbette, elbette. Çok iyisiniz, efendim.” Mösyö Laurent bardağını doldurmak için davrandığında Jean Luc başını iki yana salladı ve hancının suratı düştü. Ancak hayal kırıklığını neredeyse ânında üzerinden attı, hatta belki biraz da rahatladı ve viskisinin geri kalanını tek yudumda içti. “Öyleyse sizi yalnız bırakayım. Lütfen şişeyi teşekkürlerimizin bir göstergesi olarak kabul edin – insan her gün bir kahramana evsahipliği yapmıyor. Sizi burada ağırlamaktan büyük *onur* duyuyoruz, efendim.”

Reid o kadar hareketsiz ve gergin yatıyordu ki bu yatağın altına kök salmış olabilirdi. Mösyö Laurent odadan çıkar ve Jean Luc kapıyı bir kez daha kapatırken, Reid çenesini sıkmış, gözünü kırpmadan tavandaki çıtalara bakıyordu. Kapıdan kilit sesi geldi.

Reid bir an kıpırdamadı, besbelli benden kaçma ve Jean Luc’tan sonsuza kadar saklanma arzusuyla boğuşuyordu. Arkadan vuran ışıktaki sert profilini inceledim. Sanırım... onu incitmişti. Mösyö Laurent’in eskiden olduğu kişiye, bir daha asla olamayacağı kişiye

duyduğu saygıyı işitmek. Bu onur artık Jean Luc'a aitti, gerçi dü-
rüst olacaksak, yatağının altında cadı saklamaya devam ederse bu
aytıcılık onun da elinde uzun süre kalmayacaktı. Elimde olmadan,
Reid'in alnından bir tutam bakır saçı çektim. "O bunu bilmiyor."

"Kim neyi bilmiyor?" diye çıkıştı.

"Hancı. Burada kim olduğunu bilmiyor." Tiksinerek –benden,
kendinden, tüm bu durumdan– başını iki yana salladığında kesin
bir dille, "Kahramanlığın ne anlama geldiğini bilmiyor," dedim.

"Yani sen biliyor musun?" Küçümser bir sırıtişla bana döndü.
"Sen bir kahraman mısın, Louise le Blanc?"

"Hayır. Ama sen öylesin."

Elimi itse de yine de gitmek için bir hamle yapmadı. "Eskidendi
o. Şimdi bir cadıyla yatağın altında saklanıyorum. Çöpte bulun-
duğumu biliyor muydun?" Hiçbir şey söylemediğimde yine başını
iki yana sallayarak dudak büktü. "Elbette biliyordun. Hakkımda
her şeyi biliyorsun, değil mi?" Bu küçük, gölgeler içindeki sığınak-
ta gözleri duygu yüklü bir şekilde parlıyordu – hakikaten de bir
sığınaktı burası. Burada, sıkış tepiş ve dünyanın geri kalanından
gizlenmiş bir hâlde, yeryüzündeki son iki kişi olabilirdik. "O zaman
kaybolmuşluk hissiyle büyüdüğümü biliyorsun. Yalnız büyüdüğü-
mü. Bana çöp oğlan dediler ve saygı için canımı dişime takarak
savaştım –bunu kazanmak için burunlar kanattım ve kemikler kır-
dım– ve beni ailesi olarak gören tek kişiyi öldürdüm. Bu sana kah-
ramanca geliyor mu?"

Yüzündeki ifadeyle boğazımda bir yumru yükseldi. Yine o kayıp,
yalnız küçük çocuk olmuştu. "Reid..."

Beau'nun kafası yatağın altında belirdi. "Siz ikiniz burada ne
fısıldaşıyorsunuz?"

Sanki pantolonunu tutuşturmuşum gibi Reid benden uzaklaşıp
gözden kayboldu. Beau bana elini uzatmadan önce irkilmiş bir ifa-
deyle onun gitmesini izledi. Diğer eliyle viski şişesinin ağzını kav-
ramıştı. "Baştan çıkarma işi iyi gidiyor mu?"

"Hayır, sayende gitmiyor."

“Yatırımımı korumalıyım. Peki anıları?..”

Kaşlarımı çattım. “Coco diyor ki...”

“Coco’nun ne düşündüğünü biliyorum.” Kolunu boynuma dolayarak beni yakınına çekti. Reid, odanın en uzak köşesinden somurtkan bir şekilde bizi izliyordu. “Ben *senin* ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Bahis bir yana, onun anılarını geri kazanmaya odaklanmamızı mı tercih edersin? Onu deseni tersine çevirmeye zorlayamayacağımızı biliyorum ama belki ona yardım edebiliriz.”

Sözlerinin ağırlığı göğsüme çöktü. Seçme hakkı. Bana seçme hakkı sunmuştu. Yargılamadan, kınamadan, yol göstermeden beni bir yol ayrımına getirmişti ve şimdi sabırla sağa ya da sola adım atmamı bekliyordu. Seçtiğim yönü takip edecekti. Ancak.. Göz ucuyla Reid’e baktım. O çoktan bir seçim yapmıştı – *aptalca* bir seçim ama yine de bir seçimdi. Bana danışmadan bir adım atmıştı ama belli ki bunun gerekli olduğunu düşünmüştü. *Gerçekten* gerekli miydi? Morgane beni unutmuştu, evet ama Kilise’ye ve Kraliyet’e olan öfkesini unutmamıştı. Krallık artık her zamankinden daha fazla tehlikedeydi.

Seni bulacağım, Lou. Söz veriyorum.

Yüzüme sahte bir gülümseme kondurdum ve Beau’nun burnuna bir fiske attım. “Bahsimizden sıyrılacağını sanma.”

“Bunu aklımdan bile geçirmem, sevgili kardeşim.” Hâlâ alçak sesle konuşarak göz kırpıp kendine özgü –kendi aramızda sözsüz bir şekilde anlaşmışçasına– bir sırtısla beni serbest bıraktı ve viski şişesini suratıma doğru salladı. “Belki bir zeytin dalı uzatabiliriz, sadece bu gece için? Canım pek uyumak istemiyor.”

Şişeyi elinden kapıp bir yudum aldım. Viski, dilimin ucundaki tüm o söylenmemiş sözleri yakıp geçti. Tüm korkuyu, şüpheyi ve huzursuzluğu. Bir yudum daha aldım. “Ben de.”

“Şimdi kim fısıldıyor,” diye homurdandı Reid.

İkimiz de paltosunu tuvalet masasına atan Jean Luc’a baktık. Sesimi yükseltirken şişeyi de kaldırdım. “Peki ya sen, sevgili yüzbaşı? Aklını çelebilir miyiz?”

“Yatmaya gidiyorum. Kendinizi istediğiniz kadar zehirleyin.”

Bir elimi ağzıma götürüp sahte bir fısıltıyla Beau'ya seslendim. "Oynamak istemiyor."

Jean Luc yorganı açarken duraksadı. "Ne oynamak?"

"Doğruluk mu cesaret mi." Kirpiklerimi kırıştırdım ve şişeyi Beau'ya vermeden önce büyük bir yudum daha aldım. "Uyuyana kadar zaman geçirmek için birkaç soru sadece."

"Sızana kadar demek istiyorsun." Yorganı açtı ve altına yerleşmeye başladı. "Hayır, teşekkür ederim."

"Belki de en iyisi budur." Uzuvarım çoktan hoş bir sıcaklıkla ısınmışken sinsice Beau'ya eğildim. O da karşılığında kıkırdadı, yanımda sağlam ve tanıdık bir varlıktı. Huzurumu kaçıran düşüncelerimi dizginliyordu. *Hakkımda her şeyi biliyorsun, değil mi? Bana çöp oğlan dediler.* "Son zamanlarda C  lie ile çok zaman geçiriyorum, bu yüzden a  zımdan kaçmasına izin verebileceğim her türden ilginç sırrım var."

Jean Luc ânında ayağa kalktı — sonra gözlerini kısıtı. Yavaşça yatağa geri    kt  . "Ne yaptığını biliyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne yaptığını biliyorum," diye tekrarladı empati dolu bir sesle, "ve seni eğlendirmeye karar vermemin nedeni bu değil. Şişeyi ver." Beau şişeyi onun uzanmış eline yapıştırdı ve Jean Luc büyük bir yudum aldı. A  zını sildi ve sonra Reid'e uzattı. "Sen başla."

Reid şişeyi hoşnutsuzluk içinde inceledi. "Ben oynamıyorum."

"Hadi ama, Chass." Parmak u  larıma kalktım ve ellerimi göğsümde birleştiri   salındım. "Lütfen? Söz veriyorum, aletini Jean Luc'un kiyle kar  ıla  tırtmayaca  ım."

Jean Luc sırtıttı. "Şimdi bu en iyisi olur. Kimseyi utandırmak istemem."

  fkeden dili dolanan Reid'in eklemleri şişenin üzerinde bembeyaz kesti. "Sen — utandıramazsın zaten..." Yüzünü buruşturdu. "Kurallar ne?"

"Kurallar basit." Beau yatağın ucuna yayılmadan önce şişeyi elinden aldı. Hâlâ zaferle kıkırdarken yere    kt  m ve bacaklarımı

altıma kıvırdım. “Ya gerçeği seçersin ya da cesareti. İkisini de seçmezsen” –viskiyi anlamlı bir şekilde kaldırdı– “içersin. Kulağa adil geliyor mu?”

Reid ayakta kaldı, kollarını kavuşturup pembe yanaklı, kinci bir tanrı gibi yukarıdan bize ters ters baktı.

Bir bakıma hoşuma gitti bu hâli.

“Önce ben başlayacağım.” Jean Luc boğazını temizledi ve dirseklerini dizlerinin üzerine dayadı. Açık renkli gözleri benimkileri buldu. “Lou: Doğruluk mu cesaret mi?”

“Cesaret.”

Omuzları düştü. Besbelli, istediği cevabı vermemiştim ve besbelli öncesinde bir cesaret hazırlamamıştı. Umursamaz bir tavırla elini salladı. “Cesaretin varsa bıçaklarımdan biriyle saçını kes.”

Güldüm ve tek kelime etmeden viskiden bir yudum aldım.

“Sıra bende.” Ellerimi birbirine sürtüp Reid’e döndüm – sonra tereddüt ettim. Bu benim olağan koşullarımız dışında, L’Eau Melancolique, soygun, çatı katı dışında onu tavlama için ilk gerçek şansımdı. Tehlikenin dışında. Bunun hakkını vermem gerekiyordu ama ona bakarken aklımdan bin bir türlü düşünce geçti. Gözlerindeki o kuşkucu parıltıyla –çenesinin kasılması ve kollarının gerilmesiyle– tamamen kapalı biriydi. Jean Luc gibi o da amacımı biliyordu ve oynamak istemiyordu.

Cesarine’de onu *nasıl* tavlamıştım?

Hatırlamak için kafa patlatsam da başarısız oldum. Chasseur Kulesi’nde kapana kısılmış, düşmanlarım tarafından çevrelenmiş, sorun çıkaran, sivri, çoğu gün tepesine muhafız dikilmiş ve en ufak kışkırtmada saldıran biriydim. Onu utandırmaya, küçük düşürmeye çalışmıştım. Çoğunlukla bu çabalarım meyve vermişti ama yine de bana karşı yumuşamıştı. Yine de ben *ona* karşı yumuşamıştım. Ama nasıl? Ne zaman? Daha şimdiden viski, sözlerimi değilse bile düşüncelerimi bulandırarak onları tek bir sıcaklık ve nostalji anısına dönüştürüyordu. Chasseur Kulesi’nde bir küvet ve ortak bir yatak vardı, kitaplar, oyunlar ve cübbeler vardı...

Hayal kırıklığıyla inlememek için kendimi tuttum. İnce duvarlardan Coco'nun horlamaları yankılandı. Henüz beni baştan çıkarmanın incelikli sanatı konusunda eğitmemiştii — tabii eğer böyle bir şey varsa. Daha önce ihtiyacım olmamıştı. Basitçe... beni sevmişti — her şeye rağmen— ve bu aşk onu bu iğrenç seçime götürmüştü; beni unutmaya, beni kurtarmaya.

Ben de buna saygı duyacaktım.

Deseni tersine çevirebileceğim yoktu zaten. La Dame des Sorcières olarak bile. Geçmişimizi hatırlayamıyorsa, ben de yeni bir gelecek kuracaktım ve viskiden başka bir yudum alarak bu sözü taçlandırdım. “Doğruluk mu cesaret mi, Reid?”

Hiç tereddüt etmedi. “Cesaret.”

Omuz silkerek şişeyi ona doğrulttum. “Cesaretin varsa, çıplak kalana dek soyun ve *bourrée** dansı yap.” O, kapıya doğru hızla hareket ettiğinde, “Biz izlerken,” diye ekledim. Kendimi sırtıtmaktan alıkoyamadım. Her zaman beklenmedik bir şekilde hızlıydı. “Koridorda değil.”

Kaşlarını çattı ve tam adım atarken durdu. “Doğruluk.”

“Bana tam şu anda nasıl hissettiğini söyle.”

“Şişeyi ver.” Ben karşı çıkamadan şişeyi kapı ve hissettiğim hayal kırıklığını bastırdım. Belki böylesi daha iyiydi. Alkol başlı başına bir doğruluk kaynağıydı. Birkaç yudum daha alınca, bilgi saçmaya başlayacaktı.

“Eh, bu iş erkenden çirkinleşecek,” dedi Beau keyifle. “Ben sormak istiyorum. Louise, tatlım” —bana büyüleyici bir gülümsemeye baktı— “doğruluk mu cesaret mi? Ve lütfen doğruluğu seç.”

Gözlerimi devirdim. “Doğruluk.”

Kurnazca sırıttı. “Buradaki en çekici kişi kim? Dürüst ol yoksa hatırlatayım iki yudum alırsın.”

Müstehcen bir şekilde göz kırparak kolumu Reid'e doğru uzattım ve itham edercesine parmağımla onu işaret ettim. “Şu adam. Bakır saçlı arkadaş. O.”

* (Fr.) 17. yüzyıla ait, hızlı tempolu bir Fransız halk dansı —çn

Reid kaşlarını çatı ve hemen sözümü kesti. "Sıra hende. Lou, en derin korkun ne?"

"Doğruluk mu cesaret mi demedin," diye belirttim.

Kaşları daha çok çatıldı. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Cesaret."

"Cesaretin varsa soruma cevap ver."

Kıkırdayıp arkama yaslanarak ayağımı diğerinin üzerine attım. *Beklenmedik bir şekilde hızlı*. Yine de sorusu pek arzu ettiğim tarzda değildi. Elbette bir oyunu silah hâline getirmeye çalışacaktı. Elbette beni zayıflatmak için her türlü avantajı kullanacaktı. *Eh, şansına küs, dostum*. "Eskiden ölümdü," dedim sohbet edercesine konuşarak, "ama sevgili dostumuz Ansel'le yaptığımız ufak sohbet bunu değiştirdi. Keyfi yerinde bu arada." Üç adam da ağızları bir karış açılarak bana baktı. Özellikle Beau'nun rengi atmış gibiydi. "Benimle L'Eau Mēlancolique'te konuştu. Bunca zamandır bizi takip ediyormuş, anlarsınız ya..."

"Ne?" diye sordu Beau duyduklarına inanamayarak. "Nasıl?"

"Beyaz bir köpekti."

"Aman Tanrım." Beau burun köprüsünü sıkarak yorganın üzerine düştü. "O beyaz köpeği mi kastediyorsun? Onun *kötü bir alamet* olduğunu sanıyordum." Burnumdan alayla güldüğümde haykırdı, "Ne zaman bir felaket yaşansa hep oradaydı!"

"Muhtemelen sizi *uyarmak* için."

"Onu görmediğimin farkında değildim – şeyden beri..." Sertçe yutkundum. "Ona ne oldu?"

"Huzura kavuştu." Nazik sözlerim üzerine oda sessizliğe büründü ve ellerimi kucağımda birleştirerek dikkatle onlara baktım. "Ama aynı zamanda ölümden hiç korkmadığımı fark etmemi sağladı. Ya da en azından korktuğum şey ölmenin kendisi değil. Acı değil. Sevdiklerimden sonsuza dek ayrılacak olmam." Başımı kaldırdım. "Ama onu tekrar görecekim. Hepimiz görecekiz."

Reid yüzüne bir tane geçirmişim gibi görünüyordu. O hâlde Ansel'i de hatırlıyordu, sadece bir er olarak olsa da. Ölümünü ha-

Jean Luc'un gözleri, şimdi düpedüz birini öldürecekmiş gibi görünen Reid'e çevrildi isteksizce. Ya da düpedüz midesi bulanıyordu. Yine de oyunu bölmedi ve kendi gözlerinde beliren ani keskinlik merakını açık etti. Bu gerçeği bilmek istiyordu. Bunu bilmeyi çok istiyordu. Bir an sonra, Jean Luc bir eliyle yüzünü ovuşturdu ve mırıldandı, "Evet ve hayır. Emirleri uyguladığım için pişman değilim. Kurallar bir sebepten dolayı var. Onlar olmadan kaos çıkar. Anarşi." Derin bir iç geçirdi, şimdi kimseye bakmıyordu. "Ama kuralların kendisinden pişmanım." Elini indirerek Reid'e sordu, "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Doğruluk."

"Kalbin hâlâ Chasseurlerle mi?"

Bir kez daha uzun uzun bakiştılar. Nefesimi tutarak hevesle öne eğildim, Beau ise dinlemiyormuş gibi davranarak her kelimeye kulak kabarttı. Bakışlarını ilk kaçıran, sessizliği bozan Reid oldu. "Seninki öyle mi?"

Jean Luc eğildi ve viskiyi elinden aldı. Bir yudum aldıktan sonra ayağa kalktı ve çıkarken de bana şişeyi uzattı. "Sanırım bu gecelik benden bu kadar."

Kapı arkasından yavaşça kapandı.

"Ve sonra üç kişi kalmışlar," diye mırıldandı Beau, hâlâ yorganın kenarıyla oynayarak. Aniden bana göz kırptı. "Cesaretin varsa, ayakkabımın altını yala."

Yarım saat daha maskaralıkla geçti. Beau ve benden gelen cesaretler gitgide daha gülünç bir hâl alırken —*bize serenat yap, dört kez yanlamasına takla at, yirmi saniye boyunca bir denizci gibi küfret*— sorular daha kişiselleşti —*Ağzına koyduğun en iğrenç şey nedir? Ya vücudundan çıkan?*— ta ki Reid körkütük sarhoş olana dek. Sıra bir kez daha ona geldiğinde bana doğru sendeledi, çömeldi ve omzuma ağır bir el attı. Grimsi ışık pencereyi renklendiriyordu.

Kelimeleri geveledi. "Söylediğin en büyük yalan ne?"

Burnumdan viski püskürtmüş olabilirim. "Sana cadı olduğumu hiç söylemedim. Chasseur Kulesi'nde. Hiç haberin yoktu."

"Bu çok saçma. Nasıl haberim olmaz?"

"Mükemmel bir soru bu..."

"Lou, sevgili kız kardeşim" —Beau gerçekten dramatik bir şekilde yüzünün önünde kolunu sallarken hâlâ yatakta uzanıyordu — "bana şunu söylemelisin: Coco ve benim bir şansımız var mı?"

"Elbette var! O sana sırlıslıkla âşık. Bunu herkes görebilir."

"Peki bunu o görüyor mu?" Mahmur gözlerle bana baktı. Elindeki şişede şimdi endişe verici miktarda viski vardı — yani, epey az. "Bana Ansel dedi, biliyor musun? Geçen gün. Tabii ki öyle demek istemedi ama bir şekilde dili" —şişeyi yorganın üzerine eğmeye başladı ama yanına gidip tam zamanında elinden aldım— "sürçtü. Yaptığım bir şakaya gülüyordu." Aniden kafasını kaldırıp bana baktı, bakışları daha keskin ve netti. Sakindi. "Çok hoş bir gülüşü var, değil mi? Gülüşünü çok seviyorum."

Yavaşça onu yastığa geri yatırdım. "Gülüşünden daha fazlasını seviyorsun, Beau."

Kirpikleri kırıştı. "Hepimiz öleceğiz, değil mi?"

"Hayır." Battaniyeyi çenesine çekip etrafına sıkıştırdım. "Ama yine de cesaretin varsa ona söylemen için sana meydan okuyorum."

"Ona..." Sesi büyük bir esnemeyle kısıldı. "...ne söyleyeyim?"

"Onu sevdiğini."

Gözleri nihayet kapanırken tekrar güldü ve bedeni uykuya daldı.

Ve sonra iki kişi kalmışlar.

Reid'e doğru döndüğümde onu hemen arkamda bulunca irkil-dim. Gözleri daha önce orada olmayan derin, rahatsız edici bir yoğunlukla gözlerime sabitlendi. "Doğruluk mu cesaret mi?"

O hâlâ yaklaşmaya devam ederken midemde kelebekler uçuştı. Tenimin her santimi sıcaklıkla kaplandı. "Doğruluk."

Başını yavaşça iki yana salladı.

Sertçe yutkundum. "Cesaret."

"Öp beni."

Başımı kaldırıp ona bakarken —gözlerindeki o ilkel büyülenmeyi gördüğümde— dudaklarım istemsizce aralandı ama alkolün,

güçlü ve umutsuz *arzuların* karışımı içinde bile kendimi bir adım geri gitmeye zorladım. Kasıtlı bir şekilde takip etti. Elini kaldırarak boynumun kıvrımını sardı. "Reid. Sen – sen sarhoşsun..."

Çizmelerinin uçları çıplak ayak parmaklarımla buluştu. "Aramızdaki bu şey ne?"

"Tonla alkol..."

"Seni tanıyormuşum gibi hissediyorum."

"Beni bir zamanlar tanıyordun." Çaresizce omuz silkerken onun yakınlığı karşısında nefes almakta zorlanıyordum. Sıcaklığı karşısında. Gözlerindeki bu parıltı – sahilden öncesinden beri bana böyle bakmamıştı. Ne at üstünde ne köprüde ne hazine, hatta bu yatağın altındayken bile. Bakışlarım elimdeki viskiye doğru fırladı ve karnımdaki o sıcaklık artık daha çok mide bulantısı gibi hissettiriyordu. *Alkol başlı başına bir doğruluk kaynağıydı.* "Ama şimdi tanıımıyorsun."

Eli boğazımın kenarına kadar uzandı ve başparmağı çenemi okşadı. "Biz... âşıktık."

"Evet."

"Öyleyse neden korkuyorsun?"

Başparmağının dudaklarıma doğru hareket etmesini önlemek için bileğini tuttum. Bedenimdeki her bir zerre bana isyan etti. Her bir zerrem onun dokunuşuna hasretti. *Bu şekilde değil.* "Çünkü bu gerçek değil. Birkaç saat içinde zonklayan bir baş ağrısıyla uyacaksınız ve beni tekrar öldürmek isteyeceksin."

"Neden?"

"Çünkü ben bir cadıyım."

"Sen bir cadısın." Kelimeleri yavaşça, durgun bir şekilde tekrarladı ve kendime engel olamadım – avucuna yaslandım. "Ve seni tanıyorum." Dengesi bozulduğunda ellerim hızla onun belini kavrayarak onu sabitledi. Burnunu saçıma gömmek için eğildi ve derin bir nefes aldı. "Daha önce hiç sarhoş olmadım."

"Biliyorum."

"Beni tanıyorsun."

"Tanıyorum."

"Doğruluk mu cesaret mi?"

"Doğruluk."

Parmak uçları yara izimin üzerinde gezindi ve boynumla omzumun birleştiği kıvrım boyunca burnunu sürterek aşağıya eğildi. "Neden boğazında güller var?"

Çaresizce ona sarıldım. "Annem beni nefretle yaraladı. Coco ise beni umutla değiştirdi."

O zaman duraksayıp bana bakmak için hafifçe geri çekildi. Gözleri yara izimden dudaklarıma doğru kayarken isimsiz bir duygu gölgeledi bakışlarını. "Neden bu kadar tatlı kokuyorsun?"

Gözlerimin arkasında oluşan baskıyı hissetmeme rağmen kollardan birini omuzlarıma üzerine kaldırarak bu hissi görmezden geldim. Yakında yığılacaktı. Alkolle sakarlaşan hareketleri tipik zarafetinden yoksundu —temel koordinasyondan bile yoksundu— ve sallanmaya devam ediyordu. Yarın bunların hiçbirini hatırlaması için yoğun bir şekilde dua ettim. Bu kadar çok içmesine izin vermemeliydim. Sağ şakağıma bir ağrı saplandı. *Ben* bu kadar çok içmemeliydim. Yavaş ve ağır adımlarla onu odanın karşısındaki yatağa doğru sürükledim. "Nasıl kokuyorum, Reid?"

Başı omzuma düştü. "Rüya gibi." Onu dikkatli bir şekilde Beau'nun yanına yatırdığımda —bacağının tamamı yataktan taşıyordu— eli benimkini yakaladı ve gözleri kapandıktan sonra bile oradan ayrılmadı. "Rüya gibi kokuyorsun."

AKŞAMDAN KALMA

Reid

Sanki bana ipini koparmış bir at çarpmış gibi hissediyordum.

Kendi atlarımız hanın arkasındaki ara sokakta gergin bir şekilde kıpırdanıyor, burunlarını çekip ayaklarıyla yeri dövüyorlardı. Dizginlerini daha sıkı tuttum. Gözlerimin arkasında donuk bir ağrı zonkluyordu. Midem aniden kalkınca onlardan uzaklaşıp zayıf sabah ışığına karşı gözlerimi yumdum. "Bir daha asla," diye söz verdim bin pişman hâlde.

Yaşadığım sürece bir gıdım daha içki içmeyecektim.

Buna cevap olarak bana en yakın at kuyruğunu kaldırdı ve dışkıladı.

Koku neredeyse beni bayıltıyordu. Yumruğumu ağzıma bastırarak dizginlerini direğe bağlamaya uğraştım ve bir kez daha odalarımıza kaçtım. Diğerleri içeride yavaş, ağır hareketlerle kalan son eşyalarını topluyorlardı. Coco ve C  lie hariç. Coco sırtarak yataktan izlerken, C  lie yardım etmek için sağa sola koşturuyordu. Fakat yardımcı olduğu yoktu. Bunun yerine konuşuyordu. Yüksek sesle.

"Beni neden uyandırmadın?" Yatağın altında kayıp çizmesini aramak için eğilmeden önce Jean Luc'un koluna vurdu. "Hep viski denemek istediğimi biliyorsun ve hepiniz bensiz bir şişe i  mi  siniz! Bir de doğruluk mu cesaret mi oynamı  sınız! Siz eğlencenin dibine vururken beni öylece yan odada uyumaya nasıl bırakabildin?"

"Eğlenceli değildi," diye mırıldandı Beau, Lou'dan gömleğini alırken. Gömlek gece bir ara, bir şekilde el yüz yıkama tasına girmişti. Beau şimdi onu sefil bir ifadeyle sıkıyordu. "Eğlence, aslında dün geceyi tanımlamak için kullanacağım son kelime olur. Artık konuşmayı keser misin, hayatım?"

"Ah, saçmalık!" Yatağın altındaki arayışından vazgeçen Célie ayağa kalktı ve ellerini kalçalarına yerleştirdi. "Her ayrıntıyı bilmek istiyorum. Hangi soruları sordunuz? Hangi cesaret görevlerini yaptınız? Yoksa o" —gözleri tuvalet masasının köşesindeki koyu lekeye kaydı— "o kan mı?"

Yanaklarına ateş basmış bir hâlde uzun adımlarla koşarak lekeyi silmeye giderken mırıldandım, "Yan takla atarken düştüm de."

"Aman Tanrım. İyi misin? Aslında — boş ver. Sormadım farz et. Besbelli, hepiniz bensiz *harika* zaman geçirmişsiniz, bu yüzden birkaç damla kan size müstahak. Ancak beni davet etmeye tenezzül etmediğiniz için bana olan biten her şeyi anlatmalısınız. Neyse ki, L'Eau Mèlancolique'e giderken her detayı anlatmak için bolca zamanımız var..."

O anda Jean Luc kızın omuzlarını tuttu, kan çanağına dönmüş gözleri yalvarırcasına bakıyordu. "Seni seviyorum, Célie ama lütfen — kapa çeneni."

"Kesinlikle," dedi Beau ayakkabısını kaldırarak.

Her birine gözlerini kısarak baksa da araya giren Coco oldu, sesini yükseltip bağırmaya başladı. "Ne dedin?" Toplu irkilmemiz karşısında daha çok sııttı. Her bir kelime gözlerime bir çivi gibi saplanıyordu. "Bizi duyamıyor musunuz? Célie, tatlım, onlarla daha yüksek sesle konuşmalıyız."

Célie de şimdi sıırıyordu. "*Elbette*, Cosette. Ne ayıp, çok kaba-yız! Söylediğim her şeyi tekrar edeyim mi?"

"Bence bu yapılacak en nazik şey olurdu."

"Haklısın. Öyle olurdu. *Demiştim* ki..."

"Lütfen..." Beau, yatağın dibinde yerde oturmuş, kirli kıyafetlerini katlayıp çantasına koyan Lou'ya döndü çaresizce. Onu görmem-

le midem yeniden bulandı. Boğazıma taze safra yükseldi. Bu sabah kimseyle alakadar olmamıştı. Ben de dahil olmak üzere. Sadece utançtan bile hasta olabilirdim – yumuşak ve tatlı teninin hatırasından. Kokusu hâlâ aklımdan çıkmıyordu.

Beni öpmesi için ona meydan okumuştum.

Yüzüme su çarpmak için tasa doğru ilerlerken boğazıma yükselen asidi yuttum.

Lou cevap vermeyince Beau omzuna dokundu ve o da boş bir ifadeyle başını kaldırdı. Yüzü solgundu. Çilleriyse belirgin. “Onları bir şekilde susmaya zorlayabilir misin?” diye sordu Beau. “Belki ses tellerini lehimlersin falan?”

Lou elini kulaklarına götürerek her birinden küçük bir kumaş parçası çıkardı. “Ne dedin?”

Hepimiz ona bakakaldık.

Kulak tıkacı. Hancının yorganının bir parçasından *kulak tıkacı* yapmıştı. Beau onları hürmetle Lou’nun elinden kaptı ve kendi kulaklarına tıkadı. “Sen şeytani bir dâhisin.”

Ama Lou gülmedi. Yalnızca gözlerini kırıştırdı. Gözleri, sanki daha öncesinde düşüncelerinde kaybolmuş gibi yavaşça odaya odaklandı. Hâlâ bir elinde iç çamaşırı tutarken, “Claud’a bir şekilde haber göndermeli miyiz? Morgane hakkında yani?” diye sordu. Nefret dolu kadının sözleri aramızda yankılandı: *Zamanı geldi. Ağaçlar harekete geçti, biz de onları takip edip kardinaller meclisi toplantıdayken sert ve sağlam bir şekilde saldıracağız.* “Aslında Blaise’i de uyarmalısınız ve her ikisi Isla’yı bilmeli. Bir çeşit savunma koordine edebiliriz..”

Alayla gülmekten kendimi alamadım. “Sence deniz kızları ve kurtadamlar bir şeyi koordine edebilir mi?”

Bakışları aniden keskinleşti. “Bence şimdiye kadar *koordine ettiğimiz* her plan tümüyle baktandı ve tam bir felaketle sonuçlandı.”

“Onlara ihtiyacımız var,” diye katıldı Coco kesin bir dille, çantasına sarılıp ayağa kalkarken. “Onlara sahilden haber göndereceğim.” Duraksadı. “İsla bize yardım etmeyi kabul ettikten sonra.”

Hepimiz aynı anda Lou'nun parmağındaki yüzüğe baktık. Ger-
gin bir şekilde onu parmağında döndürdü. "Sence ona güvenebilir
miyiz?" Gözleri odanın karşısındaki Coco'yla buluştu. "Annene gü-
venebilir miyiz?"

"Anlaşmanın bize düşen kısmını yerine getirdik." Coco omuz
silkti. "Hem sularda yalana yer yoktur."

"Anlıyorum." Lou yüzüğü döndürmeye devam etti. Döndürdü
de döndürdü. "Peki – kardinaler meclisi toplantısı nedir? Neyi *tar-*
nşıyorlar?"

Cevap veren Jean Luc oldu. "Krallığın dört bir yanından gelen
dini liderler yeni bir Başpiskopos seçmek için Cesarine'de toplan-
dılar. Aynı zamanda da" –boğazını temizleyerek aniden çantasıyla
meşgul olmaya başladı– "Madam Labelle'den bilgi *temin ediyorlar.*"

Kelime, altında yatan anlamla ağırlaştı.

"Temin etmek," diye tekrarladı Lou.

Jean Luc hâlâ ona bakmıyordu. "Cehennem Ateşi şehri kasıp
kavurmaya devam ediyor."

"*Temin etmek* ne anlama geliyor?" diye sordu Coco ona hiç çe-
kinmeden.

"Ne anlama geldiğini biliyorsun."

Ardından çöken sessizlikte hepsi bana baktı. Sıcaktan boynum
karıncalandı. Suratım. "Umurumda değil."

Lou ayağa kalktı. "O senin annen."

"Umurumda değil *dedim.*" Homurdanarak tekrar atların yanına
gitmek için –gruba, ona yeniden katılma kararımdan pişman bir
şekilde– arkamı döndüm ama C lie kaşlarını çatarak çantamı işaret
etti.

"Şey... Reid? Çantan hareket ediyor."

Çantam... Sözlerinin düşüncelerimi bölmesi biraz zaman aldı.
Bakışlarımı aşağı indirdim.

Sonra çantamı odanın bir köşesine attım.

Duvara çarptığında içindeki bir şey çılgılık attı. İçinden tohumlar,
gıysiler ve silahlarla birlikte hamur işine benzeyen bir şey saçıldı

ve de bir – bir fare. Célie çığlık attı ve yatağın üstüne atladı. Beau da ona katıldı. Ancak Lou, sıçan duvardaki bir çatlaktan sıvışırken hamur işini ele geçirmek için hamle yaptı. İki parmağının arasında tuttu. “Bu düşündüğüm şey mi?”

“Ben nereden bileyim?” Öfkeyle, tohumları keselerine geri süpürdüm. Jean Luc bana gömleğimi uzattı. Pantolonumu. Onları katlamadan çantaya tıktırdım. Sonra da hamur işini Lou’nun elinden almak için hamle yaptım. “Artık her ne ise, o benim.”

“Bu bir tarçınlı çörek.” Elinden bırakmadı. “Bu başından beri yanında mıydı?”

Çörek parmaklarımızın arasında parçalandı. “Hatırlamıyorum.”

“Satın aldığını hatırlıyor musun?”

“Hayır.”

“Belli ki benim için almışsın o zaman. Bu benim.”

“Senin değil...”

Biz kuşkusuz bayat olan hamur işi yüzünden tartışmaya devam ederken Célie boğazını temizledi. “Onu az önce bir fare yiyordu, yanılıyor muyum?”

“Hepsini değil.” Gözleri parlayan Lou, sertçe çekti ve çörek ikiye ayrıldı. Büyük bir ısırık almak için davrandı.

Göğsümde bir ateş tutuştu ve çöreğe vurmak için elimi kaldırdım. “Onu geri ver...”

Coco ben yapamadan önce çöreği Lou’nun elinden tokatladı. “Hayır,” dedi duygusuzca. “Bunu yapmayacağız.” Tohum kesesini çantama attıktan sonra kendi toplanmasına devam etmeye döndü. “İyi geçinin, çocuklar.”

Lou ve ben birbirimize ters ters baktık.

SÜRTÜŞME

Lou

O öğleden sonra etrafımız sisle sarıldı.

Yolun kenarında atlarımızdan inip bir yaşam belirtisi için etrafı bakındık. Constantin ölmüştü; bu, suların koruyucusu olmadığı anlamına mı geliyordu? Öylece... kıyıya yürüyebilir miydik? *Yürümeli* miydik?

"Beau, Célie ve Jean Luc, her ihtimale karşı hepiniz burada kalmalısınız," diye fısıldadım. "İsla'nın büyüü sizi daha önce korudu ama bu sefer aynı nezaketi gösterip göstermeyeceğini bilmiyoruz. Yüzüğü ona götüreceğim." Coco'ya baktım. "Sen de gelecek misin?"

Tek kelime etmeden, takdire şayan bir normallik çabasıyla kolunu benimkine doladı. Ama buranın normal bir yanı yoktu. Çizmelerimizden bıçak çekmek için aynı anda eğilmemizde normal bir şey yoktu. Gündüz saatine rağmen duman, güneşi hâlâ gölgeliyordu ve sis, araziye ebedi alacakaranlığa bürümüştü. Öne doğru adım attığımızda su kadar yoğun olan sis üzerimize yapıştı ve görüşümüzü kısıtladı – bu yüzden Reid'in eli ileri uzanıp dirseğimi yakaladığında ikimiz de çığlık attık. "Aklından bile geçirme."

Kızgın bir çığlıkla onu üzerimden silkeledim. "Sakın *yapma* bunu! Peşimize takılmak istiyorsan tamam ama bir dahaki sefere geldiğini *haber ver*. Elini kesebilirdim!"

Coco'nun gözleri kısıldı. "Daha kötüsünü planlıyor olabilir."

Sis, uzun gövdesinin etrafında dalgalanırken Reid ona dik dik baktı. "İkinize de güvenmiyorum. Gözümün önünden ayrılmıyorsunuz."

"Bize kendini sevdirdiğin söylenemez," dedi Coco insanı zehirleyecek bir tatlılıkla.

"Bir Balisarda'm var. Burada cadılar olabilir."

"Ah, burada *zaten* cadılar var."

Reid dişlerini sıkı. "Manon onlara ne çaldığımızı söylemiş olabilir. Bekliyor olabilirler."

Coco omuz silkmeden önce bu dediğini bir an değerlendirmiş gibi yaptı. "İyi. Yeter ki o Balisarda'yı *bana* saplama." Coco'nun ona sırtını dönüp beni öne çekmesi, ikisinin de ne kadar ilerleme katettiğinin bir göstergesiydi. Reid bir yorum yapmadan arkamızdan geldi.

Patikada olabildiğince sessiz bir şekilde yürüdük, herhangi bir ses olup olmadığını dinledik ama hiç ses yoktu. Ne hışırdayan yapraklar ne kıyıyı döven dalgalar ne de martıların çığlıkları. Hayır, bu sessizlik canlı, doğal olmayan, yoğun ve baskıcı bir varlıktı. Sahile adım attığımızda ani güneş ışığıyla gözlerimizi kırıştıtarak tereddüt ettik ve birbirimize normalde olacağımızdan daha yakın durduk.

"Yüzüğü öylece içeri mi atıyoruz yoksa?.."

Fısıltım sanki bir tür büyüü bozmuştu, Angelica sessiz ve uhrevi bir şekilde sudan bir hayalet gibi çıkarken saf gümüş elbisesinden sular akıyordu. Gözleri Coco'yu bulduğunda sakın yüzünde nefes kesici bir gülümseme belirdi. "Cosette. Geri döndün."

"Döneceğimi söylemiştim."

Altın yüzüğü parmağımdan çekip aceleyle ona uzattım. "İşte. Senindir."

"Teşekkürler, Louise." Avucundaki basit yüzüğü incelerken gülümsemesi soldu. Yüzük güneşte masumca parıldamasına rağmen ikimiz de gerçeği biliyorduk. Yüzüğün tarihi ölüm ve büyüyle şekillenmişti, ta ki ikisi bir olana kadar. "Bu yüzüğü görmeyeli uzun zaman oldu." Gözleri pişmanlıkla Coco'ya çevrildi. "Aslında neredeyse yirmi yıl."

"Bu, Isla'nın bize yardım edeceği anlamına mı geliyor?" diye sordum.

Beni duymazdan gelerek, sorumu cevaplamak yerine Coco'nun ellerini tuttu. "Kızım. Olaylar başladı. Korkarım bu konuşmak için son fırsatımız."

Coco istemeye istemeye ondan uzaklaştı. "Sana konuşmak istemediğimi söylemiştim."

"Konuşmak zorundasın."

"Hayır..."

Angelica sesini hararetli bir fısıltıya düşürerek ona yaklaşıp da, söyledikleri o sessizlikte hâlâ duyuluyordu. Her kelimeyi duyduk. "Lütfen anla. Seni *asla* terk etmek istemedim ama tüm hayatın boyunca sualtında —akvaryumdaki bir balık gibi, incelenerek, hayran olunmuş ve yaltaklanılmış bir şekilde— kapana kısılmış olman düşüncesine dayanamadım. Çok daha fazlasını hak ediyordun. İnan bana. Yüzeyde sana katılmaya can atarak seni izledim hep."

Şimdi Coco ellerini sertçe çekti. "Öyleyse neden katılmadın?"

"Bunun cevabını biliyorsun."

"Korktuğumu biliyorum."

"Haklısın," diye fısıldamaya devam etti Angelica, "Seni seveceği, sana kendi yolunu çizmen için gerekli araçları vereceği umuduyla seni zalim bir kadına terk ettim — ve o da öyle yaptı. Onu aştın. İkimizi de aştın."

"Konuş benimle, Chass," diye tısladım, Beau'nun kulak tıkaçlarını çalmamış olmasını umutsuzca dilerken.

Beni bariz bir şüpheyile süzdü. "Ne hakkında?"

"Ne olursa. Aklına ne..."

"Yaptığın şeyi istediğin kadar haklı çıkarmaya çalışabilirsin." Coco sesini alçaltmaya zahmet etmedi. "Senin için gözyaşı dökerek bu sahili kaç kez ziyaret ettim? Beni kaç kez görmezden geldin?"

"Benimle yarım bir ömür yaşıydın, Cosette. Senin için daha fazlasını istedim."

Kendime hâkim olamayarak arkama baktığımda Coco'nun

inanmazlık içinde annesine baktığını gördüm. "Peki ya benim isteklerim, *maman*? Sen ve *tante* – ikinizin de umursadığı tek şey bu aptal kan davası. Ben de sivil zaiyatım, değil mi? Acı çeken benim."

"*Hepimiz* acı çektik," dedi Angelica keskin bir tonla. "Beni yanlış anlama, Cosette. Teyzenle ben ilk büyücüler arasındaydık. Evet" – Coco'nun şaşkın ifadesine karşılık başıyla onayladı– "yüzlerce hayat yaşadım. Belki daha da fazla. O zamanlar zaman farklı akıyordu." Sabırsızlıkla elini bana doğru kaldırdı. "Gel, Louise le Blanc. Bunu sen de duymalısın. Ufukta, bu dünyanın hiç tanık olmadığı kadar feci bir savaş bekliyor ve hepimiz rolümüzü oynamalıyız. Bu da benimki."

Çekinerek daha da yakınlaştım. "Bunun için gerçekten zamanımız yok. Morgane, Cesarine'e gitmek için yola koyuldu bile..."

"Annemi –ve kız kardeşimi– yenmek istiyorsan zaman ayıracaksın."

Ses tonu tartışmaya kapalıydı ve bir an sonra kolundan ince bir bıçak çıkarıp iki avucuna da bir kesik attı. Kanı kumun üzerine yoğun bir şekilde döküldü ve kumdan yukarı doğru kıvrılan siyah sarmaşıklar sandalye şeklini aldı. Onlara işaret ederken kan hâlâ bileklerinden akıyordu. Sahile damladığı yerde küçük, mor kurtboğan çiçekleri filizlendi. "Oturun. Hemen. Bir daha söylemeyeceğim."

Kurtboğan *tedbir* demekti.

Reid'in kolundan tutarak onu oturmaya zorladım ve daha fazla tartışmadan ben de kendi sandalyeme çöktüm. Karşımda Coco da aynısını yaptı ve Angelica ürkütücü, küçük çemberimizin ortasında durdu. Her birimizin doğrudan gözlerinin içine bakmak için yavaşça döndü. "Bu sizin hikâyeniz –hepinizinki– o yüzden şimdi açın kulağınızı da iyi dinleyin. Başlangıçta, büyü tüm cadıların içinde yaşıyordu. Evet, beni doğru duydun, Louise," diye ekledi bölmeye çalıştığımda. "Bize artık Dames Rouges demenize rağmen atalarınızın büyüü sizinkinden çok bizimkine yakındı. Kanlarında süzülüyor, damarlarında uğulduyordu. Doğayla uyum içinde yaşadılar. asla verdiklerinden fazlasını almadılar ve asla tabiata meydan oku-

madılar. Yaşadılar. Öldüler. Güçlendiler.” Başını eğdi. “İkiz kardeşim Josephine gibi ben de bu orijinal cadılardan biriydim.”

“Ne oldu?” diye fısıldadı Coco.

Angelica iç çekti. “Her zaman ne olur? Zamanla, aramızdan bazıları daha fazlasını arzuladı – daha fazla güç, daha fazla özgürlük, daha fazla yaşam. Soydaşlarımdan biri ölümle ilgili deneyler yapmaya başladığında aramızda büyük bir sürtüşme çıktı.” Angelica şimdi Coco’nun önünde diz çöktü ve onun ellerini bir kez daha kavradı. “Teyzen de onlardan biriydi. Josephine’e geri dönmesi için ölümsüzlük saplantısını unutmaması için yalvardım ama onu bir bebeğin kalbini yerken yakaladığımda, hastalığını daha fazla görmezden geledim. Bir şeyler yapmak zorundaydım.” Coco’nun sandalyesine, Angelica’nın gözyaşlarından oluşan yeni bir sarmaşık uzandı. Tıpkı kurtboğan gibi bunun da yaprakları mor çiçek açtı ama bu kurtboğan falan değildi. Ölümcül güzelavrat otuydu. “Kız kardeşimin Le Blanc Şatosu’na dönmesini yasakladım.”

“Orada mı yaşıyordunuz?” diye sordum şaşkınlık içinde.

“Hepimiz orada yaşıyorduk. Sana söylemeye çalıştığım şey de bu. Louise – Dame Blanche ve Dame Rouge arasındaki büyük sürtüşme bu. Josephine’in geri dönmesini yasaklamama rağmen uyarıma kulak asmadı, onun yerine benzer düşünenleri toplayıp bir isvan düzenledi.” Titreyerek ayağa kalktı ve güzelavrat otu sarmaşığı Coco’nun sandalyesinin arkasına kıvrılarak daha da yükseldi. “Hiç bu kadar çok kan görmemiştim.”

Başka bir anı yeniden su yüzüne çıkarken kalbim çarparak ona baktım: Tapınaktan bir nehir gibi akan kan, yolunda duran ölü cadıların saçlarını ve eteklerini ıslatıyordu. *Şu Sürtüşme*. Ve aniden, manuklı geldi – Coco’yu bu anının içinde hiç görmemiştim. Angelica’yı görmüştüm. Meçhul kadın *Angelica*’ydı.

Şimdi gözlerini kapadı. “Onları öldürdüler. Akrabalarımızı. Annelerimiz, kız kardeşlerimiz, teyzelerimiz ve yeğenlerimiz – hepsi bir gecede hayvanlar gibi katledildiler. Ancak her şeye rağmen, Josephine beni öldüremedi. Kan yeminimizden sonra yapamazdı.”

"Sana işkence edemezdi," dedim olayı idrak ederken.

"Hayır, ama beni *sürebilirdi* ve bunu tereddüt etmeden yaptı. Uzun yıllar bir daha görüşmeyecektik." Elleri dirseklerine kaydı ve sanki kendi içine eğiliyor gibiydi. "Onlar zaferlerinin ağır bedelinin farkına varırken, ben de uzaktan Dames Rouges'un ektiklerini biçmelerini izledim – katliamdan sonra doğan cadıların hiçbiri içlerinde büyü taşımıyordu. Öldürülen kız kardeşleri mi yoksa Tanrıça'nın kendisi mi onları lanetlemişti bilmiyorum. Büyülerini topraktan almaya –ve doğal düzeni takip etmeye– mecbur bırakılan kızları, ilk Dames Blanches, kısa sürede atalarından sayıca üstün oldular. Deneyleri devam ettikçe, tabiatları giderek daha karanlık hâle geldikçe kız kardeşimin etkisi azaldı. Dames Blanches ondan şüphelenmeye başladı ve zamanı geldiğinde onların nefretlerinden, korkularından faydalanarak Şato'ya dönüp Josephine'i tahttan indirdim."

Ayağa fırlayarak yürümeye başladım, düşüncelerim düzensiz ve eksikti. "Ama senin kan cadısı *olduğunu* bilmiyordum."

"Kimse bilmiyordu. Bu sırrı zulüm korkusuyla büyük bir özenle korudum, büyümün gerçeğini itinalı bir çabayla gizledim. Ben bir korkaktım –hep öyleydim– ama sonunda bunun bir önemi olmadı. L'Eau Mélancolique'de ölümüne atladığımda Isla beni kurtardı – daha doğrusu yüzüğümü kurtardı." Başparmağıyla yüzüğü ovuşturdu. "Büyümü. O olmadan ben bütün değilim ve bensiz de L'Eau Mélancolique bütün değil. Bu nedenle Isla, savaşıma karışmamamı istiyor. Bunun aynı zamanda *benim* de savaşım olduğunu anlamıyor."

Dışarı vurulmayan duygularla sesi çatlayan Coco fısıldadı, "Josephine ölürse sen de öleceksin."

Sözleri içime taş gibi oturdu.

Angelica aniden döndü, güzelavrat otu Coco'nun boynuna dolanmak üzereyken bıçağının bir hareketiyle onu kesiverdi. Benim nefesim kesildi, Reid ırkıldı ve Coco küçük bir çığlıkla ayağa fırladı. Hiçbirimiz onun sürünen dallarını, Angelica'nın keder ve öfkesinin

mevzelerini fark etmemiştik. Konuştuğunda sesi yumuşaktı. "Hepimiz rolümüzü oynamalıyız."

Coco öylece ona baktı.

Coco'nun elini sıkmak için çemberi aştım. "Bu Isla'nın bize *kasımayacağı* anlamına mı geliyor?"

Angelica'nın eli yüzüğünün etrafına kapandı. "Isla pek çok şey-
di." Yanımızdan geçerek sulara doğru süzüldü. Reid bize katılır-
ken sarmaşık sandalyeleri soldu ve kurtboğan çiçekleri kararıp kül
oldu. "Ama yalancı değildir. Yüzüğümü geri getirdin ve Morgane'ı
akt edebildin. Değerli bir müttefik olduğunu kanıtladın, Louise.
Kendisi gelecek olaylara doğrudan müdahale edemese de, melu-
sinalarının Cesarine'de yanınızda yürümeyi seçmesine izin veriyor.
Benim seçmeme izin veriyor."

"Seçecekler mi?" diye sordum.

"Sen seçecek misin?" diye sordu Coco aynı anda.

Angelica başını yana eğdi. "İsteyenleri üç gün içinde Cesarine'e
kendim götürceğim."

"Üç günde ne olacak?" dedi Reid gergin bir sesle.

Angelica, sakın ve durgun kalan sulara doğru ilerlemeye devam
etti. Suların ucuna geldiğinde ellerini bel hizasında kavuşturarak
zarif bir şekilde durdu. "Kâhin son bir armağan sunuyor." Önü-
müzde üç demir kadeh belirlediğinde içimde bir korku filizlendi.
Reid'in kaşları çatıldı ve birini incelemek için hızla diz çöktü. "Su-
lardan için," dedi Angelica, "ki görün."

KUTSAL ADAMLAR

Reid

Demir kadehi dudaklarıma götürdüğümde elimde tanıdık hissettirdi. *Fazla* tanıdık. Sanki bir kat merdiven inmişim de en alttaki basamağı atlamışım gibi. Buz gibi su dilime değdiği anda görünmez bir güç beni öne doğru çekti ve doğrudan ufuk çizgisine doğru kapaklandım.

Bir sonraki anda, katedralin resmî mahkeme salonunda yeniden yüzeye çıktım. Sert sıralar ve ahşap panelli duvarları hemen tanıdım. Havada süzülen tatlı notaları. Balmumu mumları. Kemerli vitray pencerelerin üzerine perdeler çekilmiş olduğundan odayı titrek bir ışıqla aydınlatıyorlardı. O tonozlu kapıları –kürsünün arkasında, Başpiskopos'un arkasında– suçlular kararı beklerken en az on beş kez korumuştum. Bu salonlarda pek fazla suçluyu hapse mahkûm etmemiştik. Kral Auguste ve muhafızları sıradan suçlularla uğraşırken, cadılara hiçbir şekilde yargılanma hakkı verilmemişti. Hayır, burada ifade verenler şöyle suçlarla suçlanmışlardı: komplo kurmak, okülte yardım ve yataklık etmek, hatta büyücülüğe teşebbüs etmek. Chasseurlerle geçirdiğim yıllarda, cadılara açıkça sempati duyan nadiren sadece birkaç kişi olmuştu. Bazıları güç tarafından cezbedilmişti. Diğerleri güzellikle kandırılmıştı. Başkaları da büyüye kendileri sahip olmak istemişti.

Son erkek ve kadına kadar hepsi yanmıştı.

Lou ve Coco yanıma inerken sertçe yutkundum.

Hafifçe tökezleyen Coco, yanımdaki kır saçlı adama çarptı. Adam onun farkına varmadı. Hatta Coco'nun omzu tinsel bir şekilde adamın kolunun içinden geçtiğinde kaşlarımı çatıttım. O hâlde beni göremiyorlardı. "Onu bağışlayın, efendim," diye mırıldandım. Başka bir teoriyi test ederek. Ama karşılık vermedi.

"Bizi duyamıyorlar da." Sözlerinin aksine, Lou fısıltıyla konuşmuştu. Gözleri odanın ortasındaki bir şeye sabitlenmişti. O tarafa döndüm. Rengim attı. Philippe —bir zamanlar silah arkadaşımdı— kaşlarını çatmış, sert bir şekilde annemi kürsüye sürüklüyordu. Ağız tıkanmış ve eli kolu bağlanmıştı. Hem kabuk tutmuş siyah hem de taze kırmızı kan, elbisesinin tamamını lekeliyordu ve be- beni gevşekçe yığıldı. Uyuşturulmuştu. Gözleri uyku ve uyanıklık arasında çırpınıyordu.

"Aman Tanrım." Coco dehşet içinde elini ağzına götürdü. "Aman Tanrım."

Philippe annemin ellerini açmaya zahmet etmedi. Sadece kulağını kürsüye çiviledi. Annem çığlıklar içinde yalpalayarak uyandı ama hareket kıkırdağı yırtarak sadece pozisyonunu daha da kötüleştirdi. Çığlıkları kısa süre sonra Philippe'in kahkahasıyla hıçkıklara dönüştü. İlacın etkisinden dolayı kendini kaldıramadı ve yere düştüğünde kulağı tamamen koptu.

Kan beynime sıçradı. Kendime engel olamadan ilerlemeye başladım ancak odanın karşı tarafında başka bir adam ayağa kalktığında durdum. Tıpkı demir kadehte olduğu gibi, adamın da yüzü kızadık geldi — kırlaşmış sakalları, çökmüş yanakları, fırtınalı gözle- — ancak kim olduğunu anımsamam birkaç saniye sürdü.

"Bu gerekli miydi, avcı?" Sert sesi odanın uğultusunu delip geçti. Birdenbire diğer tüm sesler sustu. Tüm gözler ona döndü. Ancak adamın dikkati Philippe'in üzerinden ayrılmadı. "Yanılmıyorsam, bu kadın şifacıların rehberliğinde baldıranla etkisiz hâle getirildi. Şu anki durumunda herhangi bir tehdit oluşturmuyor. Eminim bu tür ek önlemler zalimane ve sıradışıdır?" Sonuncuyu bir soru ola-

rak yöneltmesine rağmen, kimse bunu bir soruyla karıştırmadı. Ses tonundaki eleştiri net bir şekilde duyuluyordu.

Ve işte o zaman onu anımsadım — sıraların arasında duruyor, boğumlu ellerinde bir tencere yahni tutuyordu. *Kilise'dekilerin çoğu, bir günahkâr olsaydı kendi annelerini de hoş karşılamazdı.*

Achille Altier.

Ancak mezarlık bucağındaki o kambur, huysuz yaşlı adam yoktu artık. Sakalını taramış ve yağlamıştı. Düzgünce şekil vermişti. Cübbesi loş ışıktaki bile ıslık ıslık parlıyordu. Dahası, duruşu değişmişti —daha dik, daha uzundu— ve odaya imrendiğim bir kolaylıkla hâkimdi.

Philippe kabarıp omuzlarını dikleştirdi. Kardinaller meclisindeki sert, kayıtsız yüzlere bir göz attı. “Bu bir cadı, Peder. Şüphesiz, hiçbir önlem çok fazla olmaz.”

“Revirimizdeki rahiplerden daha iyi bildiğini mi söylüyorsun?”

Philippe’in yüzü soldu. “Ben...”

“Bak sen şu işe.” Yanımızdaki adam da ayağa kalktı, neredeyse benim kadar uzun ve yapılı duruyordu. Kır saçlarına rağmen —genç bir adamınki gibi gür ve parlaktı— gençlik ve canlılık yayıyordu. Altın rengi bir tene sahipti. Klasik yüz hatlarına. Kimisi onu yakışıklı bile bulabilirdi. Ancak soluk mavi gözleri kötülükle parıltıyordu. Tanrı onu her açıdan Achille’in tam zıddı olarak yaratmıştı. “Bizi, gücü aldatmacalara dayanan Şeytan’ın metresine karşı koruduğu için Chasseur Brisbois’ı kınamakta aceleci olmayalım.” Kalın kaşını kaldırdı. “Yine de kürsümüze döktüğü kana sitem etmeden edemeyeceğim.”

Philippe aceleyle başını eğdi. “Özür dilerim, Peder Gaspard.”

Peder Gaspard. Aklım hızla boşluğu doldurdu. Peder Gaspard Fosse. Bu ismi kuzeyde, Amandine’de geçirdiğim zamandan hatırladım. Orada, krallığın Cesarine dışındaki en büyük cemaatini kurmuş ve bu süreçte de adını duyurmuştu. Başpiskopos onun bu hırsını, kurnazlığını önemsememişti. Kıvrak dilini. O zamanlar Başpiskopos’un görüşünü benimsemiştim. Prensip olarak Peder

Gaspard'dan hoşlanmamıştım. Ama şimdi –adamlarla bizzat tanıştıktan sonra– Başpiskopos'un doğruyu söylediğini fark ettim. En azından bu durumda.

Peder Gaspard kutsal bir adam değildi.

Kendi ani yargım karşısında kaşlarımı çattım. Böyle bir varsayımda bulunacak ne görmüştüm? Bir Chasseur'u açık eleştirilere karşı korumuştı. Cemaatini büyütmüştü. Her ikisi de takdire şayan, İncil'e yakışır davranışlar olmalıydı ama değillerdi. *Değillerdi* işte ve anlamıyordum – ne onu ne Kilise'yi ne göğsümde artan bu sıcaklığı ne de tenimdeki bu karıncalanma hissini. Sanki derim birkaç beden küçülmüştü.

"Affedildin, çocuğum," dedi Peder Gaspard, Philippe'in ak düşmüş sakalına rağmen. "Yüce amacımızın peşinde *her şey* affedildi. Tanrı kalbindekileri biliyor. O seni bu yaratıklara karşı şiddet uygulama mecburiyetinde bırakıyor."

Gaspard basamaklardan inerek Philippe'e doğru ilerledi. Yavaşça. Neredeyse ağırdan alarak. Gösterişli, gururlu ve üstün bir tavırla. Peder Achille gözlerini devirmiş olabilirdi. Yine de, oda boyunca Gaspard'ın izinden giderek o da merdivenlerden indi. İkisi kürsünün iki tarafında buluştu. Annemin iki tarafında.

Achille, annemin önüne geçti. Cübbesi onun bilinçsiz bedenini sardı. "O asla bizi şiddete zorlamaz."

"Geri çekil, ihtiyar." Mırıldanmasına rağmen Gaspard'ın sesi yine de sessiz odada yankılandı. İğne düşse duyulurdu. "Cadıyı yakmak için buradayız, şımartmak için değil."

Yanaklarım öfkeyle, açıklanamaz bir incinmişlikle kızardı. Ama rahatsız *olmamalıydım*, incinmiş hissetmemeliydim ve kesinlikle aşağıdaki cadı için endişe duymamalıydim. Ancak Célie ve Gaspard'da olduğu gibi, kendi kararlarımı kendime açıklayamıyordum.

Artık Célie'ye âşık değildim.

Peder Gaspard'ı sevmiyordum.

Ve annemin –bir cadının– acı çekmesini istemiyordum. Yanmasını istemiyordum.

En sonunda, mide bulandırıcı bir utançla doldum ve en yavaş-
sıraya çöktüm. Soğukkanlılığımı yeniden kazanmak için can atmı-
dım. Lou arkamdan gelerek bir elini sırtıma koyduğunda kendim-
üçe, beşe, ona kadar saymaya zorladım. Çalkantılı düşüncelerimi
toparlayacak ne olursa. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Net bir
şekilde gözümde canlandırdım — elini kesip koparmak için bıcağı-
mı kınından çıkarıyordum. Kalbine saplıyordum.

Aynı derecede gözümde net bir şekilde, onu yakınımıa çekti-
burnumu boynuna gömüyordum. Yara izinin tadına bakıyordum.
Bacaklarını kucagımda iki yana açıyor, ona nazikçe dokunuyordum
ya da nazikçe olmayan şekilde, istediği şekilde dokunuyordum ona.
Dudakları aralandığında, onlardan dökülen adımı çalışıyordum ve
sonsuz dek saklıyordum — acı bir çılgılık değildi bu, hasretle dolu
bir haykırıştı.

Bir kadına böyle dokunursun. Bana böyle dokunursun.

Bu keskin görüntü karşısında kafatasım yanılmış gibi bir ağrı sap-
landı ve başımı tutarak öne doğru eğildim. Nefret dolu kelimeleri
kovarak. Nefret dolu sesi. Onlar dağılıp sürüklendikçe acı azaldı ama
utancım eskisinden daha fazla körüklendi. Dayanılmaz bir hâl aldı.
Elini benden uzaklaştırmak için davrandım. Son anda durdum.

Omzumun üzerinden eğildiğinde saçları yanağımı gıdıkladı.
“Reid?”

“Hiçbir karar verilmedi,” diye homurdandı Achille.

Gaspard gülümsedi. Ağzı sulandırıcı bir sırı olan bir kedi gibi.
“Tabii ki verildi. İdealizmin birçok kişiyi sana karşı katılaştırdığın-
dan dolayı bu bilgisizliğin için seni suçlayamam elbette. Kınanma
korkusuyla huzurunda özgürce konuşmaya cesaret edemiyorlar.”
Achille, cevap vererek ona istediği hazzı yaşatmadığında —kaşlarını
çatmadığında, gözünü bile kırpmadığında— devam etti, “Ancak el-
bette, Majesteleri’nin oyları saymasını bekleyelim. Her an burada
olabilir.” Sonra Achille’in kulağına bir şeyler fısıldamak için öne
eğildi. Bu sefer gerçek bir fısıltıydı. Sahte değil. Kaskatı kesilen
Achille, karşılığında bir şeyler mırıldandı. Sanki izin verilmiş gibi

mecelis kendi aralarında alçak sesle konuşmaya başladı, hepsi babamın gelmesini bekliyordu.

Lou yanıma oturdu. "Onu *gerçekten* yakmayacaklar. Endişelenme."

Kalçası benimkine dayandı. Kendimi kaymaya zorladım. "Yakacaklar."

Coco yüzünü buruşturdu ve Lou'nun yanına geçerek huzursuzlukla bacağını aşağı yukarı sallamaya başladı. "Ne yazık ki, Reid'in haklı olduğunu düşünüyorum. Auguste muhtemelen inat olsun diye onu Cehennem Ateşi'yle yakacaktır."

Lou panikle gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Ne yapacağız?"

"Hiçbir şey." Cevabımdan etkilenmemiş bir şekilde bir kaşını kaldırdığında kaşlarımı çattım ve ekledim, "Yapabileceğimiz bir şey yok. Ona yardım etmek istesem bile —ki istemiyorum— zaman yok. Annem bir cadı ve günahları için yanacak."

"Sen de bir cadıydın," diye tersledi Lou. "Ve olmasaydın bile, bizimle çok fazla işbirliği yaptın." Suçlarımı parmaklarıyla saydığı anda, her biri zehirle kaplı bir bıçak gibi saplandı. "Bir cadıyla evlendin" —hatırlamıyordum— "bir cadıyla yattın" —keşke yatsaydım— "bir cadıyı sakladın ve korudun, hem de birden çok kez" —gözlerimi kapadım, iç organlarım kasıldı— "ve en iyisi: Bir cadı için öldürdün. Kesin konuşmak gerekirse, dördümüz için." Gözlerim aniden açıldığında, parmağını üçümüzün arasında döndürüyordu. Sonra odanın zeminine doğru çevirdi. "Ve bu cadıların en önemlisi şu anda halının üzerinde kan kaybediyor. Hem de senin yüzünden. Senin için kendini feda etti. Oğlu için. Çok sevdiği oğlu için."

Kilise'dekilerin çoğu, bir günahkâr olsaydı kendi annelerini de hoş karşılamazdı.

Ama ben de kutsal bir adam değildim.

Yumruklarımı sıktım ve bakışlarımı kaçırdım. "Büyü yapamam."

"Yapabilirsin." Sakince konuşan Coco, bileğindeki bir yara izini inceledi. "Ve birçok kez, Lou doğrudan dahil olmadığında da yap-

tın, bu da unutmayı seçtiğin anlamına geliyor." Cevap vermek, hı-murdanmak için ağzımı açtığımda bana sadece bir fiske attı. "Kapa-çeneni. Bahanelerle ilgilenmiyorum. Isla bize bu görüyü hediye etti, bu yüzden dikkat etmemiz gerekiyor. Burada olmamızın bir sebebi var."

O bana ters ters bakarken aynı şekilde bakışlarına karşılık verdim. Lou kollarını kavuşturarak burnundan sert bir nefes verdi. Hâlâ kızgındı. Görünüşe göre bu da ortak noktamızdı. Bir an sonra, "Madam Labelle'in yeni bir Başpiskopos seçmekle ne ilgisi var?" diye sordu.

"Onun ithamını, yargıya yön vermesi için kullanıyorlar." Ona hiçbir şey açıklamamalıydım. Kendime engel olamıyordum. Başım-la Achille ve Gaspard'a işaret ederek, "Bu ikisi unvan için kendile-rine zemin hazırlıyor," dedim.

Coco yüzünü buruşturdu ve odayı taradı. Muhtemelen Isla'nın bulmamızı istediği şeyi arıyordu. "Achille kazansa iyi olur."

Lou bir ona bir bana baktı. "Onu tanıyor musun?"

"Fée Tombe'daki rahipti. Bizi arıyor posterlerinden tanıdı ama yine de bizi o gecelik barındırdı, hatta kahvaltısından bile ye-dirdi. Beau'dan pek hoşlanmadı," diye ekledi Coco, sanki bu ada-mın lehine başka bir işaretmiş gibi. "Belterra'nın gördüğü ilk iyi Başpiskopos olur."

"Olmayacak." İddiamı kanıtlamak için, tam altımızda kümelen-miş adamları işaret ettim. Fısıldaşmak için kafa kafaya vermişlerdi. Enseleri kasılmıştı. Sesleri gergindi. Lou ve Coco dinlemek için on-lara doğru eğilmeden önce birbirlerine bir bakış attılar.

"...kendine hiç yardımcı olmuyor," diye tısladı kel olan. "O geç-mişle olmaz."

"Ne geçmişi?" diye sordu nispeten genç, eşit derecede kel ar-kadaşı.

Üçüncüsü —o da keldi ama uzun bir sakalı vardı— başını iki yana salladı. "Sanırım bilmiyorsun, değil mi Emile? Sen doğmadan önce oldu."

"Bu onun ilk seferi değil." Saçsız olan, açıklanamaz bir düşmanlıkla Achille'e dudak büktü. "Achille, son mecliste destek için Florin'in yanında lobi yaptı ancak adaylığını son anda iptal etti."

"Hiç açıklama yapmadı," diye ekledi sakallı olan. "Kendini kuzeydeki o kasvetli küçük cemaate sürgün etti."

"Unvanı Yaşlı Flori kaptı ve neredeyse otuz yıldır Achille'den kimse haber alamadı – ta ki şimdiye kadar."

Kemerli kapılarda bir tıklama duyuldu ve adamlar duraklayıp Philippe'in salona sıvışarak kapıları arkasından kapatmasını izlediler. Kel adam burnundan güldü ve kötü niyetli dedikodularına devam etti. "Kardeşinin bir cadıya âşık olduğunu duydum. Adını hatırlayamıyorum."

"Audric," diye yardımcı oldu sakallı olan düşünceli bir ifadeyle. Akranının aksine, Achille'den nefret etmeye daha az meyilli görünüyordu. Söz konusu adama neredeyse merakla bakıyordu. "Babam, Achille'in bütün ailenin sınırı geçmesine yardım ettiğini söyledi."

Gencin dudağı kıvrıldı. "Cadılara sempati duyduğunu bilmiyordum."

"Nasıl bilmezsin?" Saçsız adam, Achille'in annemi koruduğu yeri işaret etti. "Oy alma şansы yok. Böyle giderse olmaz – bu krallığın yaratıklarıyla barış ve nezaket içinde olmaktan bahseden tüm bu konuşmalarla olmaz. Meclis onu asla atamayacak. Belli ki inziyası algılarıyla oynamış."

Lou beklenmedik bir şiddetle burnundan güldü. "Dilini kesersem hisseder mi sence?"

Yerimde duramayıp merdivenlerden inerek anneme doğru yürüdüm. "Onlara dokunmayacaksın."

"Neden?" Peşimden gelmek için acele etti. "Besbelli tam bir piş--"

O, lafını bitiremeden kemerli kapılar ardına kadar açıldı.

Aslan kürkünden bir pelerin giyen –yelesi omuzlarına dökülmüştü– babam uzun adımlarla mahkeme salonunda ilerledi.

Philippe ve tanımadığını üç avcı ona eşlik ediyordu. Aynı anda tüm cemaat onun geliştyle ayağı kalktı ve eğildi. Her erkek, Achille bile. Ben kürsünün yanında dururken midem altüst oldu.

Onu en son gördüğümde beni işkenceyle tehdit etmişti. Farelerle tehdit etmişti. Bakışlarım hemen hareketsiz yatan anneme kaydı. Elbisesi bir zamanlar zümrüt yeşili olmasına rağmen şimdi rengi anlaşılmıyordu – belki de hoş olmayan bir kahverengi tonu denebilirdi. Karnını incelemek için diz çöktüm. Bu hareketle gözleri kırptığında donakaldım.

“Evet, evet, *bonjour*.” Auguste telaşla elini salladı. Bugün suratında bir gülümseme yoktu. Boş laflar yoktu. İçimde giderek büyüyen bir nefretle onu inceledim. Saçları elbette tertemizdi ama gözleri çökmüştü. Parmakları açıklanamaz bir şekilde titriyordu. Onları pelerinine gizledi. “Uzun kalamam. Bu siktiğimin yangını biraz dinmiş olsa da” –odadaki birkaç kişi küfür karşısında afallasa da Auguste özür dilemedi– “şifacılar sonunda çözümünü bulduklarına inanıyorlar: La Fôret des Yeux’de nadir bulunan bir bitki.” Öne doğru ilerleyerek Achille’e annemden uzaklaşmasını işaret etti. “Şu işi bitirelim artık.”

Coco alayla gülüp mırıldandı, “Çözüm falan yok, meyve ya da başka bir şey.”

Kaşlarımı çattım. “Nereden biliyorsun?”

“Çünkü ateş, kederimden doğdu.” Ciddi bir ifadeyle doğrudan gözlerime baktı. “Ve kederin bir çözümü yoktur. Yalnızca zaman. Ateş yatışabilir, evet, ama asla gerçekten sönmeyecek.”

Lou ona katılarak başıyla onaylarken anneme baktı ve annem – bakışlarına karşılık verdiği yemin edebilirdim. Onun yanına çömelen Lou, Auguste tiradına devam ederken elini onun koluna koydu.

“Hepimiz yaratığın suçlarını biliyoruz.” Parmakla göstererek onun pis hâline dudak büktü. “Kendi ağzıyla suçunu itiraf etti. O bir cadı. Güçlü bir cadı. O şey hayatı karşılığında bu kara ateş gölünü söndürmeye söz verdi ama Tanrı devamızı buldu. Şifacılar test-

tere başladı bile. Hafta sonuna kadar Cehennem Ateşi'ni söndüreceklerini vadeliyorlar ve o aralıkta bu cadı günahları için yanacak."

Bu cadı. Kelimeler beni gücendirmemeliydi. O bir *cadıydı*. Ama aynı zamanda annemdi ve *onun* eski sevgilisiydi. Onunla yatmıştı. Annemin lafına inanacak olursam, bir zamanlar onu sevmişti hatta. Annem onu kesinlikle sevmişti. Şimdi karnı fare ısırtıklarından kanıyorken mahvolmuş elini Lou'nun yanağına kaldırdı. Lou onu tutmaya çalışsa da yapamadı, kendi eli temas etmeden geçip gitti.

Ancak o zaman sözlerinin geri kalanını kavradım: *Hafta sonuna kadar*. Kalbim acıyla doldu. Haftanın sonunda yanacaktı. Ona yeti-semeyeceğimiz kadar erkendi. Hem de çok erken.

Seyircilerden bazıları –kel adam da dahil olmak üzere– kralın çıkışını alkışladı ancak yalnızca Achille'den bir itiraz yükseldi. "Majesteleri, uygulanması gereken protokoller var. Seçilmiş bir Başpiskopos olmadığından, meclis resmî bir oy kullanmalıdır..."

"Ya." Arkasına dönerken Auguste'un suratı buruştu. "Yine mi sen, Peder?..."

"Achille, Majesteleri. Achille Altier."

"Achille Altier, piskopos olmak için Kraliyet desteğinin gerekli olduğunun farkında mısın?"

"Tercihen. Fakat şart değil."

Auguste bir kaşını kaldırdı ve onu yeni bir gözle inceledi. "Öyle mi?"

"Lütfen, Achille," diye araya girdi Gaspard yumuşakça. "Majesteleri'nin sözü kutsaldır. Eğer cadının yanacağını ilân ediyorsa, cadı yanacaktır."

"Eğer sözü kutsalsa," diye homurdandı Achille, "meseleyi oylamaya koymaktan çekinmemeli. Sonuç, sözüne itaat edecektir."

"Bir şey etmeli." Auguste ona ters ters baktıktan sonra odaya hitap etmek için kollarını kaldırdı, sesi sert ve sabırsızdı. Kontrolden çıkmıştı. "Adamı duydunuz. Peder Achille'iniz oylama yapılmasını istiyor ve öyle de olacak. Cadıyı yakmaktan yana olanlar elini kaldırsın."

“Bekleyin!” Achille kollarını kaldırdı, gözleri panikle kocaman açıldı. “Cadı hâlâ değerli olabilir! Şifacılar söndürücülerini henüz mükemmelleştirmediler – eğer başarısız olursa ve biz de bu kadını yakmış olursak, yangını söndürmek için ne gibi bir umudumuz kalır?” Şimdi yalnızca Auguste’a konuşuyordu. “Cadının bildiklerinin şifacılar için değerli olduğu kanıtlandı. Tanıklık etmesi için başka birini getirebilirim.”

August dişlerinin arasından konuştu. “Buna gerek olmayacak. Bu meclis sizin saçma sapan konuşmalarınızı yeterince duydu.”

“Saygısızlık etmek istemem, Majesteleri fakat bilginin peşinde koşmak saçma değildir. Hele ki bir kadının hayatı tehlikedeysen...”

“Dikkat edin de bunu saçmalık yerine sapkınlık olarak görmeyeyim, Peder.”

Buna karşılık, Achille’in ağzı kapanarak sakalının içinde kayboldu ve Auguste bir kez daha cemaate seslendi. “Tekrar deneyelim, ne dersiniz? Cadıyı yakmaktan yana olanlar elini kaldırsın.”

Mahkeme salonundaki her bir el kalktı. Biri hariç her el. Achille, akranlarının annemin kaderine karar vermesini anlaşılmaz bir ifadeyle izlese de ellerini iki yanında sabit tuttu. Yumruk hâlinde. Yatıştırılmaz bir öfkeyle. Kralın uğursuz bakışları altında bile. “Görünüşe göre oy çokluğuyla reddedildin,” dedi Auguste alayla gülümseyerek. “Benim sözüm *kutsaldır*.”

“Seni kurtaracağız,” diye fısıldadı Lou, Madam Labelle’e öfkeyle. “Nasılını bilmiyorum ama yapacağız. Söz veriyorum.”

Madam Labelle başını sallamış olabilirdi.

“Neden hafta sonuna kadar bekleyelim ki?” Kendine hâkim olmaya çalışan Achille’in sesi titredi. “Kararımızı verdiniz. Cadıyı neden şimdi yakmayalım?”

Auguste kıkırdadı ve Achille’in omzuna sertçe tehditkâr bir el koydu. “Çünkü o sadece yem, seni aptal adam. Yakalamamız gereken çok daha büyük balıklarımız var.” Sonra Philippe’e döndü, “Haber krallığın her yerine yayın, Yüzbaşı. Madam Helene Labelle

vanacak” —şimdi Achille’e imalı bir bakış attı— “ve itiraz eden herkes de onunla aynı kaderi paylaşacak.”

Achille sertçe eğildi. “Siz kendi vicdanınıza kulak vermelisiniz, Majesteleri. Ben de benimkine.”

“Vicdanınız sizi üç gün içinde katedralin dışına götürecektir. Günbatımında, onun ateşini siz yakacaksınız.” Bununla birlikte, bir kez daha kemerli kapılardan geçti ve mahkeme salonu dumanın içinde kayboldu.

IV. BÖLÜM

Qui sème le vent, récolte la tempête.

Rüzgâr eken fırtına biçer.

—Fransız Atasözü

MUTLULUK NEYE BENZER

Lou

Yüzeye çıktığımızda Angelica ve demir kadehleri gitmiş olsa da Beau, Célie ve Jean Luc bir balıkçı teknesinde koyun üzerinde süzülüyorlardı. Bir *balıkçı teknesinde*. Célie dümeni iki eliyle kavrayarak kaptan köşkünden bariz bir heyecanla sııttı. Ancak gülümsemesi kasvetli ifadelerimizle karşılaştığında hızla kayboldu ve “Sorun nedir?” diye seslendi.

Cevap vermek için gemiye çıkana kadar bekledim. “İsla’nın hediyesi bok gibiydi.”

Madam Labelle kül olmadan önce Cesarine’e ulaşamazdık. Coco da aynı şeyi söylediğinde –meclisin kararını, Peder Achille’in müdahalesini ve Auguste’un son sözlerini açıkladığında– Beau geminin kıçına hafifçe vurdu. “Bu onun hediyesi. Ya da en azından Angelica’nın hediyesi. Bizi zamanında oraya götürür.” Omuz silkti ve ekledi, “Babam konusunda endişelenmezdim. Drama çıkarmak konusunda yetenekli ama ne yaptığını bizden bile daha az biliyor.”

“Onu görmedin.” Soğuğa küfrederek saçlarımı sıktım. Saç telleri şimdiden donmaya başlamıştı ve tüm bedenim baştan aşağı diken diken olmuştu. “Rol yapmıyordu. Madam Labelle’i kurtarmaya geleceğimizi biliyor. Bizi tuzağa düşürmeyi planlıyor, tıpkı daha önce yaptığı gibi.” Külüstür tekneye şöyle bir baktım. “Ve bu bizi yakın zamanda Cesarine’e falan götürmeyecek.”

“Götürecek.” C lie’yi bir kenara iten Beau, Jean Luc yelkeni a arken başıyla onayladı ve suların üzerinde hızla kaydık. “Yelken a mayı    yaşındayken öğrendim.” Coco’ya dönüp kendini beğenmiş bir tavırla kaşını kaldırdı ve ekledi, “Kraliyet Donanması amirali bizzat öğretti.”

Yanımda, Coco kollarını ovuşturdu ve Reid dudakları maviye dönse de titremeyi reddederek tüm kaslarını sıktı. C lie güvertenin altındaki kamaradan bize battaniye getirmek için acele etti. Ama battaniyeler i e yaramayacaktı. Tam olarak değil. İsteksizce beyaz desenlere uzandım, parıldayarak ortaya çıkarlarken canlandım. Bu hisle kaşlarımı çattım – olasılıkların genişliği hâlâ ürkütücüydü ama bir iki saniyelik alışma sürecinden sonra... iyi hissettirdi. Çok uzun süre belli bir pozisyonda oturduktan sonra gerinmek gibi. Daha da tuhafı, büyü beni Le Blanc  atosu’na çekmek yerine şeye doğru çekiyor gibiydi...

Şimdi önemli olan, senin –La Dame des Sorci res’nin– burayı hâlâ yuvan olarak görüp görmediğin. Eğer görmüyorsan, büyünün artık onu korumaması mantıklı görünüyor. Koruma, yeni yuvana geçecektir. Orası artık her neresiyse.

Bir ipliği çekmek artık çok kolaydı. Bir sıcak hava dalgası Reid ve Coco’yu –sonra beni– sardı ve yol boyunca karların erimesini şaşkınlıkla izledim. Sıcaklık karşılığında sıcaklık. Beyaz desen de onunla birlikte dağıldı.

“Bunu nasıl yaptın?” diye sordu Coco kuşkuyla.

“Karı erittim.”

“Doğanın fedakârlık talep ettiğini sanıyordum?” Gözleri kısıldı, hasar belirtileri için yüzümü ve vücudumu gözden geçirdi. “Karları eritmek nasıl bir fedakârlık oluyor?”

Çaresizce omuz silktim, bu garip yeni gücü kendime bile ifade etmekte zorlanıyordum. Morgane, La Dame des Sorci res olarak sınırsız güce sahip gibi görünmüştü ve –en azından bu doğal yolla– belki de  yleydi. “Kar benim.”

Karşılık olarak bana gözlerini kırpıştırarak baktı. Hepsini  yle. Hafif

küflü battaniyelerle dönen Célie bile. Benimkini omuzlarıma sarıp sıcaklığına gömüldüm. Desen bizi kurutmuştu, evet ama keskin rüzgâr hâlâ esiyordu. Netleştirmeyi denedim ama muhtemelen başarısız oldum. “Sanki... öncesinde büyüm atalarımın aramdaki bir *bağlantı* gibiydi. Desenlerimi onlar sayesinde kazanıyordum. Şimdi, La Dame des Sorcières olarak, atalarımın *ta kendisiyim*. Ben onların külleriyim, onların toprağıyım, onların büyüsüyüm. Ben kar, yapraklar ve rüzgârım. Ben... sınırsızım.” Gözlerini kırıştırıp dikkatle bakma sırası bendeydi. Muhtemelen deli gibi konuşuyordum ama başka nasıl *tarif* edeceğimi bilemedim. Belki de kelimeler bunu *tarif edemiyordu*.

“Ama” —Coco boğazını temizledi, gözle görülür derecede rahatsızdı— “kontrol ve denge olmadan, teyzeme neler olduğunu duydun. O ve müritleri çok ileri gittiler. Sonuç olarak meclislerini katlettiler ve Tanrıça onları cezalandırdı. O — o anneni de cezalandırdı.”

“Tanrıça, anneme La Mascarade des Crânes’de kendini affettirme şansı verdi. Onu uyardı. Morgane buna kulak asmayınca Aurore kutsamasını geri aldı. Gördün mü? Kontrol ve denge *var* işte. Ve ben” —bakışlarımı içeri çevirerek oradaki desenleri inceledim— “bununla *doğal olmayan* hiçbir şey yapamam. En azından yapabileceğimi sanmıyorum. Kimseyi öldüremem ya da...”

“Ölüm doğaldır.” Reid kararlı bir şekilde küpeşteye baktı. L’Eau Mélancolique’i henüz aşmadığımız için aşağıdaki sular dalgalanmıyordu. Battaniyesini daha sıkı kavradı ve sertçe yutkundu. “Herkes eninde sonunda ölür.”

“Evet,” dedim yavaşça, Ansel’in daha önce söylediklerini hatırlayarak. Onun sözleri bir şekilde teselli edici hissettirmişti, bir nimet gibi. Ancak Reid’inkiler öyle değildi. Daha çok bir tehdit gibi geldiler — hayır, bir vaat gibi. Gözlerim düşmüş kaşlarına, mahzun ifadesine odaklanırken tekrar kaşlarımı çattım. Anılarını kaybettiğinden beri ilk kez —sarhoş yakınlaşmamız dışında— kötü niyetli görünmüyordu. Bir eli palaskasında değildi. “Ölüm doğaldır ama cinayet değil.”

Omuz silkti, hiçbir şey söylemedi.

Ona yaklaşmamak için kendimi zor tutuyordum. "İyi misin, Chass? Beau haklı. Annene zamanında *ulaşacağız...*"

Ben lafımı bitiremeden önce topuğunun üzerinde döndü ve alt güverteye ilerledi. Kapı arkasından çarptı.

Gidişinin ardından garip bir sessizlik çöktü ve yanaklarıma bir sıcaklık yükseldi.

Coco sırtını dondurucu rüzgâra çevirerek çantasını karıştırdı. "Peşinden gitmeni istediğini bilmek için bir derse ihtiyacın olmamalı." Teknenin zeminine çömelmeden önce bir parça parşömen, bir kap mürekkep ve bir tüy kalem çıkardı. Öylece, dizini masa olarak kullandı ve bir mesaj yazmaya başladı. Muhtemelen Claud'aydı. Blaise'e. "Tabii derse ihtiyacın *varsa* bilemem? Sana stresi azaltmanın harika bir yolunu öğretebilirim..."

"Stresi azaltmanın *birçok* yolunu biliyorum, teşekkür ederim." Rüzgâr parşömeni sabit tutmayı imkânsız hâle getirdiğinde elimi salladım. Sadece bir an için duruldu ve gemiyi de durdurdu. Açık-denize henüz ulaşmıştık ve sonunda dalgalar dümene çarpmaya başlamıştı. "Bunların hiçbirisiyle ilgilenmez ki."

"Ah, bence *epey* ilgili." Başını kaldırdığında sırtışı soldu ve tüy kalemini imalı bir şekilde kâğıda vurdu. "Claud'a ne yazayım?"

Bıkkın bir ifadeyle yanına çöktüm, battaniyemi onun da üzerine örttüm. Küçük güvertenin karşısında Beau dümeni yönetirken, Célie teknedeki tek bankın üzerine tünedi. Jean Luc da ona katıldı. "Babam bizi tuzığa düşürmeyi planlıyor olabilir," diye kabul etti Beau, "ama hâlâ lehimize olan bir şey var." Sırayla Célie ve Jean Luc'u işaret etti. "Bu sefer bu ikisine sahibiz. Onlardan haberi yok."

"Görevimi bıraktığımı biliyor," diye mırıldandı Jean Luc.

Coco başını iki yana salladı. "Ama *nedenini* bilmiyor. Eğer Célie'nin yokluğunu öğrenmişse —ki Tremblay'yi tanıyorsam bundan şüpheliyim— onu takip ettiğinden şüphelenebilir ama kimse bizimle ittifak kurmak şöyle dursun, Célie'nin bizi arayacağına inanmaz. Özellikle de olan her şeyden sonra."

"Sürpriz unsuruna sahibiz." Düşüncelerimin eşliğinde bir planın başlangıcı şekillenmeye başladı. Bu fikre çok yakından bakmak yerine battaniyedeki kaçmış bir iplikle ilgilendim. Düşüncenin oluşmasına izin verdim. Bu, Morgane sorununu çözmezdi – gerçi dürüst olursak sorun demek Angelica'nın çizdiği resim için fazla hafif kalırdı. *Ufukta, bu dünyanın hiç tanık olmadığı kadar feci bir savaş bekliyor.*

Şimdi buna odaklanamazdık. Plan değişmişti. Önceliğimiz Madam Labelle'di, sonra – sonra feci savaşları halledecektik. İpliği şiddetle çekip battaniyenin bir kısmını çözdüm. "Fark edilmeden şehre giremeyeceğiz. Kimse geleceğimizi bilmediği hâlde daha önce de bunu başaramadık. Şimdi bir de bizi bekliyor olacaklar."

"Bir *ama* mı duyuyorum?" diye sordu Beau.

O zaman başımı kaldırıp ona baktım. Hepsine baktım. "Belki de fark edilmeden içeri girmemize *gerek* yoktur. Belki geldiğimizi duyururuz." Canım pek sırtıtmak istemese de hafifçe sırttım. "Belki bizi tutuklamalarına izin veririz."

"*Ne?*" diye haykırdı Beau.

"Hayır, dinle." Öne eğildim, tekrar C  lie ve Jean Luc'a işaret ettim. "Eceline susamış bir aristokratımız ve ona delice âşık bir avcımız var. Bir *yüzbaşımız*. Ölümcül derecede yetenekli ve iyi eğitimli ve – daha da önemlisi– Kraliyet'e ve Kilise'ye saygısı var. C  lie bir intikam arayışına düşerse –bana, Reid'e, tüm cadılara karşı– *elbette* avcımız ona yetiştirirdi. *Elbette* bizi etkisiz hâle getirir ve elbette bizi Cesarine'e geri getirip yakardı. Bu süreçte serkeş veliaht prensi bile tutuklardı."

"Hepinizi hapse atarlar." Coco bu fikri düşünürken, rüzgâr vahş   l  lelerini karıştırdı. "Madam Labelle'i tuttukları hapishaneye."

"Aynen   yle. Jean Luc gardiyanı bayıltır, ben de hepimizi büyüyle dışarı   kartırım."

"Sana baldıran enjekte ederler," dedi Jean Luc.

"Sen zaten ettiysen etmezler." Başım Coco'nun omzuna düşerken, sanki açıklayamayacak kadar g  cs  zm  ş gibi yığıldım. "Benim başarılı bir yalancı olduğumu unutuyorsun ve kardeşlerin sana güveniyor."

“Benim gözetimim altında kaçarsan sana yardım ettiğimi anlarlar. Yüzbaşı unvanımı elimden alırlar.”

Planımızı kaleme alan Coco –fikir şekillendikçe üstünü çizip yeniden yazıyordu– başını kaldırıp karanlık bir ifadeyle baktı. “Bundan çok daha kötüsünü yapacaklar.” Pelerinininden bir bıçak çıkararak koluna ince bir kesik attı ve kesigi kâğıdın üzerine tuttu. Her damlada kâğıt cızırdadı ve kayboldu. Sonra bana döndü, “Claud’dan –ve sanırım Zenna ve Seraphine’den– Blaise’i bulmasını ve daha sonra bizimle Léviathan’da buluşmamızı istedim. Toulouse, Liana ve Terrance’i iyileştirmeyi başarmışlarsa Madam Labelle’i de iyileştirebilirler.”

Jean Luc hiçbir şey söylemeyince Célie yaklaştı ve parmaklarını onunkilerin içinden geçirdi. “Yapılacak en doğru şey bu, Jean. Chasseurlerin görevi masumları korumaktır. Madam Labelle oğlunu sevmekten başka bir şey yapmadı. Fedakârlığı olmasaydı, kral onun yerine Reid’e işkence ederdi.”

“Ayrıca,” dedi Beau, dudaklarını büzerek, “o kişi olmak istemem ama Morgane herkesi öldürdükten sonra yüzbaşı olmanın bir önemi kalmayacak.”

“İyi bir noktaya değindi,” dedi Coco.

Jean Luc gözlerini kapadı, yüzü kasılmış ve gergindi. Yukarıda, aralardan süzülen güneş ışığında martılar çığlık atıyor, sancak tarafındaysa dalgalar uzak kıyıya çarpıyordu. Jean Luc’u tanımıyor olmama rağmen, duygularını paltosunu giyer gibi taşıyordu üzerinde – almak için çok çalıştığı bir paltoydu bu. Çoğu kişiden daha çok çalışmıştı. Ve tüm o sıkı çalışma –tüm o acı, tüm o kıskançlık, tüm o kin– şimdi bize yardım ederse boşa gidecekti. En *doğru şeyi* yaparak her şeyini kaybedecekti.

Hayır, Jean Luc’u tanımıyordum ama onu çoğu kişiden daha iyi anlıyordum.

Bir dakika daha geçtikten sonra başını hafifçe eğerek onayladı. Üzüntüyle. “Tabii ki. Sadece ne yapacağımı söyleyin.”

“Teşekkürler, Jean,” dedi Célie, yanağına bir öpücük kondurarak.

Projelemenin son parçası da Coco'nun kanyla kayboldu ve mesele çözüldü.

Aynı zamanda yerine taze bir korku sardı içimi. Taze bir korku ve taze bir öfke. Ben kamara kapısına bakarken ikinci davga sesinin hemen altında kaynıyordu. Jean Luc bize yardım ederekti, oysa Claude ve Blaise de ederdi. Bizim tarafımızda bir ejderhanın yanı sıra orijinal bir cadı vardı. Melusinalar ve loup garou da. Bir sürü hana La Dame des Sorcières'nin büyüsünü armağan etmişti. Onlara elinin bir hareketiyle şekli değiştirebiliyordum – doğanın arkasını değiştirebiliyordum. Morgane benim var olduğumu biliyordu ve Auguste'un planımızdan haberi yoktu. Daha önce ne de bir sürpriz unsurlarına sahip olmamıştık – aslında olacaktık – daha önce hiç bu kadar hazırlıklı olmamıştık. Planımız mükemmeldi. Şimdiye kadar yaptıklarımızın en iyisiydi.

Tabii çok uzun, çok çekilmez bir problem dışında.

Gösterim şimdi kapıda bir delik açmış olabilirdi.

Batıslarımı takip eden Coco omzumu dürttü. "Git konuş şimdi."

"Asa kabul edemeyecek."

"Deneyene kadar bilemezsin."

Alayla güldüm. "Haklısın. Muhtemelen bu plana bayılacak. Bu ona *seksüel* fantezilerini gerçekleştirme için bir şans verecektir. Hatta var ya, muhtemelen kendinden tiksindiği ve utandığı için *seksüel* bağlanmak isteyecektir ya da – ya da görevini kötüye kullanacağı düşündüğü için."

Bana yan yan sırıttı. "Ben öyle bir şey demedim."

"Ama kastemğin buydu."

"Gerçekten değildi." Şimdi bir kolunu omzuma sararak yaklaştı ve *sesini* alçalı. "İşte baştan çıkarma konusundaki ilk dersin: Dürüstlük acayip seksi bir şeydir. Hayır, düşündüğün gibi değil." diye *sesini* tekrar alayla güldüğümde. "Dürüstlük, ona eskiden kim olduğunu, onun kim olduğunu, birlikte kim olduğunuzu söylemekten *istemez*. Bunu denedin ama işe yaramadı. Ona bunu *göstermen*

gerek. Kendini savunmasız bırak ki o da savunmasız olabilsin. Bu tür bir dürüstlük – *bu* tür bir dürüstlük samimidir. Saftır.”

Derin bir iç çekerek başımı tekneye vurdum. “Benim bir yalancı olduğumu unutuyorsun. Ben *dürüst* olmam.”

Gülümsemesi yayıldı. “Onunla olursun.”

“Çok sinir bozucu biri.”

“Öyle gerçekten.”

“Gözlerini oymak istiyorum.”

“Tamamen katılıyorum.”

“Balisarda’sını çalabilir ve onunla kaşlarını tıraş edebilirim.”

“Keşke yapsan.”

“Sen dürüst olursan ben de olacağım.”

O zaman kafası karışmış bir ifadeyle suratını bana çevirdi ve bakışlarına kararlılıkla karşılık verdim. “Ne demek istiyorsun?” diye sordu kuşkuyla. Ancak gözlerinin Beau’ya çevrilmesine bakılırsa —o kadar hızlıydı ki neredeyse kaçırıyordum— ne demek istediğimi *tam olarak* anlamıştı. Parmağımla çenemde ritim tutarak bir sonraki sözcüklerimi düşünüyormuş gibi yaptım.

“Yani... Célie bana o öpücükten bahsetti.”

O gözler uyarıyla kısıldı. “Célie’nin kendi işine bakması gerekiyor.”

“Görünüşe göre *senin* de işine bakman gerekiyor.” Aniden yüzünde beliren ölümcül ifadeye sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. “Hadi ama. Dürüstlüğün acayip seksi olduğunu söylediğini sanıyordum?”

Kolunu omuzlarımdan çekip önünde kavuşturdu. Battaniyelerin içinde daha derine sokuldu. “Sen ve Reid’in sahip olduğu şeyi Beau ve bana yansıtmak. Bizimki büyük, ayakları yerden kesen bir aşk değil. Biz talihsiz âşıklar değiliz. *Biz* sadece takıldık, hepsi bu.”

“Coco, Coco, Coco.” Bu sefer ben *onun* omzuna çarptım. “Şimdi yalancı kimmiş?”

“Yalan söylemiyorum.”

“Dürüstlüğün *saf* olduğunu söylediğini sanıyordum? *Samimi* olduğunu?”

Yüzünü buruşturdu ve bakışlarını kaçırarak göğsündeki madalyona yapıştı. "Fazla saf. Fazla samimi."

Sözlerindeki incinmişlikle sırtışıım yavaş yavaş soldu. "En son ne zaman birine karşı savunmasız kaldın?"

"Sana karşı savunmasızım."

Ama ben sayılmazdım ve o bunu biliyordu. Coco'nun ciddi ilişkilerinin her birini hatırlamak için kafa patlattım – Flore adında bir cadı, Babette ve Beau. Ansel'i saymalı mıydım bilemedim. O duygular ciddiydi, evet, ama her iki taraf için de karşılıksızdı. "Bu... Ansel'le mi ilgili?" diye sordum tereddütle.

Bana keskin bir bakış attı. "Hayır." Sonra... "Eh, artık değil." Omzu düştü ve kolları iki yanında gevşedi. Kucağındaki avuçlarına baktı. "İlk başta öyleydi. Ama o... beni Efkârî Sular'da ziyaret etti, Lou."

Gözlerim yaşlanmaya başladı. "Biliyorum."

Bu bilgi karşısında şok olmuşa benzemiyordu, bunun yerine bakışları içe döndü. Sanki beni hiç duymamış gibi. "Bana mutlu olmamı istediğini söyledi. Beau bunu yapabilecek kişiye tereddüt etmememi söyledi." Üzüntüyle başını iki yana salladı. "Ama mutluluk neye benzer onu bile bilmiyorum."

"Elbette biliyorsun..."

"*Bildiğim şey,*" diye devam etti beni bastırarak kararlılıkla, "bunu bana göstermenin Beau'nun vazifesi olmadığı. Benden başka kimse'nin vazifesi değil. Eğer ben kendimi mutlu edemezsem, o nasıl edebilir? Annem, teyzem ya da akrabalarım nasıl edebilir?"

Ha. Parçalar yerine otururken aramıza bir sessizlik çöktü. Kollarımı gergin omuzlarına sarmaya can atarak ona uzun uzun baktım. Kasti olsun olmasın, Coco sevmeye cesaret ettiği herkes tarafından terk edilmişti. Ben hariç. Sadece bir kişiye karşı kendini savunmasız bırakması tesadüf değildi. Yine de... birkaç saniyede bir bizim olduğumuz tarafa kaçamak bakışlar atan Beau'ya baktığımda kalbim sızladı. "O, onlar gibi değil," diye fısıldadım.

Karşılık olarak burnunu çekti. "O bir *prens*."

"Sen de bir prensessin."

"İki farklı halka liderlik ediyoruz. Onunkinin ona, benimkinin de bana ihtiyacı olacak. Etrafına bak, Lou." Sanki Morgane, Josephine ve Auguste şimdi burada bizimleymiş gibi kollarını genişçe açtı. "Bu plan Cesarine'de nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, krallıklarımız aynı safta yer almıyor. Asla da almayacaklar. Birlikte bir geleceğimiz olamaz bizim."

Bir kaşımı kaldırdım ve bir papağan gibi kendi sözlerini ona tekrarlardım. "Deneyene kadar bilemezsin." Hiçbir şey söylemeden bana dik dik baktığında ellerini tuttum. "Hayır, beni dinle, Coco. Beau'yu istemiyorsan, tamam. Söz veriyorum bir kelime daha etmeyeceğim. Ama eğer onu *istiyorsan* –ve o da seni istiyorsa– ikiniz bir yolunu bulacaksınız. Bunu yürüteceksiniz." İstemsizce tekrar kamara kapısına baktım. "Mutluluğunun neye benzediğine yalnızca sen karar verebilirsin."

Ellerimi daha sıkı sıkarken gözlerindeki yaşlar parlıyordu. "Sana söyledim, Lou. Mutluluğumun neye benzediğini *bilmiyorum*."

"Bilmemek sorun değil." Aniden onu ayağa kaldırarak sonunda kollarımı onun etrafına doladım. Beau, Célie ve Jean Luc irkilerek, mırıldanmalarını kesip bizi izlemeye koyuldular. Onları görmezden geldim. Umurumda değildi. "Sorun, denemeyi bırakmak. *Denemeliyiz*, Coco, yoksa asla bulamayacağız."

Coco yanağıma karşı başını salladı ve sözleri kulaklarımda yankılandı.

Dürüstlük, ona eskiden kim olduğunu, onun kim olduğunu, birlikte kim olduğunuzu söylemekten de ötedir. Ona bunu göstermen gerek.

Yine kamara kapısına baktım. Elbette, öfkem –her zamanki gibi bayattı– geçmedi ama korkunun yerini çelik gibi bir kararlılık aldı. Ve yeni bir amaç. Benim mutluluğum Reid'den geçiyordu ve onun için savaşmayı asla bırakmayacaktım. Denemekten asla vazgeçmeyecektim. Coco küçük bir gülümsemeyle bakışlarımı takip etti. Beni yavaşça ileri iterek fısıldadı, "Mutluluğumuzu bulmanın şerefine."

BENİ KİLİSEYE GÖTÜR

Reid

Sığınağımı incelemek için doğrulmadan önce, kabine girmek için eğildiğim sırada neredeyse kafatasımı çatlatıyordum. Sağda tencere ve tavalarla dolu darmadağın bir mutfak. Dümdüz ileride, havı dökmüş bir kanepeler. Yuvarlak bir masa. İki adımda kamaranın diğer tarafına geçtim. Geminin pruvasındaki ekose perdelerin arkasına bir yatak sıkıştırılmıştı. İki adım daha attım. İkinci bir perde, geminin arka tarafında başka bir yatak gizliyordu. Çarşaflar hafif küf kokuyordu. Tuz ve balık.

Midem sesli bir şekilde guruldadığında yiyecek aramak için dolapları karıştırdım. Bu, ellerime bir amaç veriyordu. Zihnime de odaklanacak bir şey. Açlığın bir çözümü vardı. Net ve somut bir çözüm. Bu acı bir somun kuru ekmek, bir kavanoz turşuyla dindirilebilirdi. İkisini de tezgâhın üzerine yığdım. Somunu bıçağımla kestim. Havuç ve turp kavanozunu açtım. Dalgın gözlerle bir tabak, bir çatal aradım. Onları bulduğumda hızlı ve kararlı bir şekilde yedim, her hareketim mekanikti. Odaklı.

Midemdeki acı hafiflemedi.

Suçluluk duygusu midemi bulandırmaya devam etti, ta ki ben havuçlardan iğrenerek tabağı itip uzaklaştırana kadar. Tekneden iğrenerek. Kendimden iğrenerek.

Onu düşünmeden edemiyordum.

Seni kurtaracağız. Nasılını bilmiyorum ama yapacağız. Söz veriyorum.

Kendimi mahkûm sanıyordum. Bugüne kadar mahkûmiyetin m'sini tatmamıştım.

Sen de bir cadısın ve olmasaydın bile, bizimle çok fazla işbirliği yaptın. Bir cadıyla evlendin, bir cadıyla yattın, bir cadıyı sakladın ve korudun —hem de birden çok kez— ve en iyisi: Bir cadı için öldürdün. Kesin konuşmak gerekirse, dördümüz için. Ve bu cadıların en önemlisi şu anda halının üzerinde kan kaybediyor.

Hayatımda böyle bir hiddet duymamıştım. Böyle bir tutku.

Bundan nefret ediyordum.

Ondan nefret ediyordum.

Ondan hiç nefret etmememden nefret ediyordum.

Tabağımı yıkarken düşüncelerim daireler çizdi. Boş kavanozu. Onları ekmekle birlikte dolaba geri koydum. Kanepeye yığılırken gözlerimi kamara kapısına diktim. Onu öldüremezdim. Ona o şekilde dokunamazdım. Ya da *herhangi* bir şekilde. Şimdi bunu düşündüğümde —şeytana uymayı, dudaklarımı kaburgalarından aşağı doğru gezdirmeyi ya da belki bıçağımı aralarına geçirmeyi düşündüğümde— boğazımda safra yükseldi. Belki bunun yerine en başta planlandığım gibi onu bırakıp, *hepsini* bırakıp gidebilirdim.

Bu düşünce fiziksel anlamda canımı yaktı.

Hayır, onu bırakamazdım, öldüremezdim, ona *sahip* olamazdım, yani geriye tek bir çözüm kalıyordu. Net ve somut bir çözüm. Eğer kendime karşı dürüst olmam gerekirse, bunu çoktan yapmış olmalıydım. Bunu, o aranıyor posterinde yüzümü görür görmez yapmış olmalıydım. Kolay olmalıydı.

Doğru şeyler nadiren kolay olurdu.

Ben düşünceyi tamamlayamadan kapı açıldı ve Lou kamaraya daldı. Saçları karman çormandı. Çenesi kararlılıkla kasılmıştı. Hâlâ o pis deri pantolonu giyyordu ve bluzunun üst bağcığı gevşemişti. Yakası bir omzunun üzerinden kaymıştı. Tek bir köprücük kemigini gözler önüne seriyordu. Uzun ve narin. Bakışlarım bir an için ora-

da oyalandı, sonra kendime öfkelenerek gözlerimi kaçırdım. Ona öfkelenerek. Yere baktım dik dik.

"Bu kadar somurtmak *yeter* sanırım." Çizmeleri görüş alanıma girdi. Benimkilerden bir santim uzakta durdular. Çok yakındı. Kanepede sıkışıp kalmıştım, ayağa kalkmadan, bedenimi onunkine değdirmeden uzaklaşamazdım. Bu kamara çok küçüktü. Çok sıcaktı. Tatlı kokusu odayı sardı. "Hadi, Chass," diye iğneledi, gözlerimle buluşmak için belinden eğilerek. Uzun ve gür saçları aramıza düştü. Ellerimle sıkıca dizlerimi kavradım. Ona dokunmayacaktım. *Dokunmayacaktım* işte. "Biliyorum mahkemede durumlar biraz — eh, *kötüleşti* ama artık onu kurtarmak için bir planımız var. Auguste'u kandıracağız."

"Hâlâ umurumda değil."

"Ve hâlâ sana inanmıyorum." Ona bakmadığımda doğruldu ve gözlerim bana ihanet ederek bu hareketi izledi. Ellerini kalçalarına yerleştirdi. "Auguste'u kandıracağız," diye devam etti duymak istesem de istemesem de anlatmaya kararlı bir şekilde, "Jean Luc bizi tutuklamış gibi davranacak."

Aniden, dikkatim yüzüne yoğunlaştı. Sözlerine. "Teslim mi olacağız?"

"Teslim olmuş *gibi davranacağız*." Yüz ifademde ne gördüyse kaşlarını çattı. "Sadece numara yapacağız, Chass. Anneni serbest bıraktıktan sonra biz de oradan defolup gideceğiz. Coco, Claud'la Blaise'i ve umarım Angelica'yı bile toplayacak ve hepsiyle Léviathan'da buluşacağız."

Claud, Blaise ve Angelica. Tanrılar, kurtadamlar, cadılar ve denizkızları.

Başımı iki yana salladım.

"Kes şunu." Lou dikkatimi çekmek için parmaklarını şıklattı. Gözleri şüpheyile kısıldı. "Ne düşündüğünü biliyorum —aptal suratının her yerinden okuyabiliyorum— ve cevap *hayır*."

Parmağına kaşlarını çattım. "Öyle mi? Ne düşünüyormuşum?"

"Bu parlak planımı *mahvetmek* istiyorsun..."

“Bu gerçekten harika bir plan.”

Övgü onu yatıştırmalıydı. Onun yerine öfkesini körükledi. Parmığıyla sertçe göğsümü dürttü. “Hayır. Hayır, hayır, hayır. Bu şehitlik saçmalığını deneyeceğini *biliyordum*, sanki hapiste çürümek ya da kazıkta yanmak her şeyi bir şekilde çözecekmiş gibi. Sana ipucu vereyim, Chass – çözmeyecek. Hiçbir şeyi çözmeyecek. Hatta bu zaten karmaşık bir durumu daha da karmaşıklatacak çünkü anneni kurtarıp Morgane –La Voisin, Nicholina ve bir sürü başka sikik tatsızlık– ile mücadele etmenin yanı sıra bir de *seni* kurtarmam gerekecek.”

Ağzını bozmasıyla tenim daha da alevlendi. *Ağzıyla*. “Kelimele-rine dikkat et,” diye hırladım.

Beni görmezden gelerek bir kez daha göğsümü dürttü. Bu sefer daha sert bir şekilde. “Şu anda bazı *büyük hisler* yaşadığını biliyorum ama onlarla aptalca bir şey yapmayacaksın. Anlıyor musun? Anneni sevdiğin için *hapse* girmeyeceksin. Bir cadıyı becermek istediğin için *ölmeyeceksin*. Aş. Artık. Kendini.”

Her duraksamanın altını bir dürtmeyle çizdi.

Kanım neredeyse kaynıyordu. Kulaklarım çınlarken onu kapıya doğru ittim. Eğer o güverte altında kalmakta ısrar ederse, ben yukarıya dönerdim. Diğerlerine katlanabilirdim ama o – o benimle çocukmuşum gibi konuşuyordu. Azarlanması gereken, başıboş, *hırçın* bir çocukmuşum gibi. Disipline ihtiyaç duran bir çocuk. Bu kadarı çok fazlaydı. Onunla yüzleşmek için son anda dönerek ona çıktım, “Yaptığım ya da yapmadığım şeyler seni ilgilendirmez.” Kısa bir duraksama yaşandı. “Ve bir cadıyı *becermek* istemiyorum.”

“Öyle mi?” Yıldırım hızıyla aramızdaki küçük mesafeyi kapattı. Gözlerinde ışıldayan öfke acımasız, parlak ve güzeldi. Ve başka bir şey daha vardı – kararlılık gibi bir şey. Göğsü mideme değdiğinde kaslarım şiddetli bir şekilde kasıldı. “Ne *istiyorsun* o hâlde?” Daha da yaklaşarak yüzünü benimkine doğru kaldırdı. Sesi sertleşir *gibi* oldu. “Kararını ver. Bir dakika sıcak, diğer dakika soğuk davranarak

beni sonsuza dek oyalayamazsın. Beni sevmek mi istiyorsun yoksa öldürmek mi?"

Bakışlarımı indirerek ona baktım, sıcaklık boynuma tırmanıyordu. Yanaklarımı kızartıyordu.

"Bu ince bir çizgi, değil mi?" Şimdi parmak uçlarına yükselirken kelimeleri dudaklarıma fısıldadı. "Ya da... belki ikisini de yapmak istemiyorsun. Belki onun yerine bana tapmak istiyorsundur. Öyle mi, Chass? Eskisi gibi bedenime tapmak mı istiyorsun?"

Hareket edemedim.

"Unuttuysan sana nasıl olduğunu gösterebilirim," diye fısıldadı.

"Ben *sana* nasıl tapacağımı *hatırlıyorum*."

Görüntü karşısında gözüm döndü. Öfke miydi, şehvet miydi yoksa *delilik* mi, bilmiyordum. *Umursamıyordum*. Her halükârda lanetlenmişim. Ellerim omuzlarını, çenesini, saçını kavradı ve dudaklarını onunkileri ezdi. Anında yanıt verdi. Kollarını boynuma dolayarak yukarı tırmandı. O tırmandığı gibi bacağını yakalayarak onu daha yükseğe kaldırdım ve bedenini benimkinin etrafına sardım. Sırtım kapıya çarptı. Yuvarlandık. Kalçalarımı, dilimi yavaşlatamıyordum. Kendimi ona bastırırken kuyruk sokumumda bir baskı oluştu. Lou düzensiz bir nefesle uzaklaştı. Gözlerini kapatıp parmaklarını saçlarımdan arasından geçirdi.

Durmadım.

Dizim, bacaklarının arasına kayarak onu kapıya dayadı. Ellerini başının üstüne götürdüm. Onları oraya hapsettim. Dilimle boynuna tapım. Ve köprücük kemiğine – o *lanet olası* köprücük kemiğine. Yavaşça ısırdım ve bedeninin altımda verdiği tepkinin tadını çıkardım. Vereceğini biliyordum. *Nasıl* olduğunu bilmiyordum ama tam olarak bu sesi çıkaracağını biliyordum. Sanki vücudum onunkini zihnimin bilmediği bir şekilde tanıyordu. Ah, hem de ne tanımak. Onu yakından tanıyordu.

Unuttuysan sana nasıl olduğunu gösterebilirim. Ben sana nasıl tapacağımı hatırlıyorum.

Sözleri içimdeki coşkuyu körükledi. İçgüdülerim bana rehberlik

etti ve boğazının, omzunun, kulağının tadına baktım. Ona yeterince dokunamıyordum. Tahta, dizimin altında gıcırdarken oradaki deri çoktan basınçtan, sürtünmeden tahriş olmuş ve aşınmıştı. İçgüdüsel olarak bileklerini tek elimle tuttum, diğer elimle de onu daha yakınima çekerek kapıdan uzaklaştırdım. Ben elimi yatıştıracı bir şekilde sırtından aşağı indirirken, o da kalçalarını uyluğuma sürtüyordu. Oradaki sert çıkıntıya.

“Böyle mi yapıyordum?” Burnumu neredeyse kokusuyla çılgına dönmüş bir şekilde köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdim. Kendi kalçalarım istemsizce ona doğru büküldü. Hissettiğim basınç arttı. Zihnimin arkasındaki bir ses beni daha ileri gitmemem konusunda uyarsa da duymazdan geldim. Günahlarımız için yanacaktık, ikimiz, burada ve şu anda. Pantolonunun bağcıklarını çekiştirdim. Ve kendi bağcıklarımı. “Böyle mi *tapıyordum* sana?”

Bütün vücudu titrerken, bana doğru bükülürken gözleri kapalı kaldı. Bu manzaranın tadını çıkardım. İçim gitti. Dudakları aniden kesilen bir nefesle aralandığında, gözüm dönmüş bir açlıkla sesi yakaladım ve elimi aşağıya indirdim. Parmaklarım kıvrıldı. Agresif. Arayış içinde. Bu anda, ona sahip olabilirdim —ona *tapabilirdim*— ve benimmiş gibi davranabilirdim.

Sadece bu seferlik.

Bu düşünceyle boğazım açıklanamaz bir şekilde düğümlendi ve göğsüm sıkıştı. O boş vaadi kovalayarak parmaklarımı daha hızlı hareket ettirdim. Onu kapıya bir kez daha bastırdım. “Göster bana,” diye fısıldadım soluğum kesilirken. “Lütfen. Eskiden nasıl olduğumuzu göster bana.”

Gözleri hızla açıldı ve aniden hareket etmeyi bıraktı. “Sorun ne?”

Cevap vermedim. Cevap *veremedim*. Başımı iki yana salladım ve denemeye çaresizce can atarak onu tekrar öptüm. Aramızdaki bu *sızıyı* — bir zamanlar tanıdığım ve neredeyse hatırladığım bu özlemi dindirmek için çaresizdim. Bunu istiyordum. Bundan korkuyordum da. Farkı anlayamayana kadar onu öptüm.

“Reid.” Parmakları bileğimin etrafında kıvrıldı. İrkilerek, ken-

đini çektiğini fark ettim. Şimdi elimi pantolonundan indirirken gözleri benimkine sabitlenmiőtti. Şiddetli duygularla parlıyorlardı. Orada gördüğüm duyguyu adlandırmak, onu anlamak istesem de yapmadım. *Yapamadım.* "Bu... bu Şekilde olmaz. Hazır değilsin."

"İyiim ben..."

"Pek öyle olduğunu sanmıyorum." Öne eğilerek alnıma tüy gibi hafif bir öpücük kondurdu. Bu hareketindeki hassasiyet neredeyse beni ağlatacaktı. O içtenlik. "Yavaşla, Reid. Acelemiz yok."

Yavaşla, Reid. Acelemiz yok.

Acelemiz yok.

Yenilgiye uğramış bir Şekilde, kelimeleri duymamla geri çekildim ve alnım boynunun kıvrımına düştü. Ellerim kapıya dayalıydı. Sessizlik çökerken yavaşça yere doğru kaydı. Kapıyı kırmadan ellerimi ahşabın üzerinde sadece yumruk yaptığımda, yanağını saçıma sürterek sokuldu. Sahiden bana *sokuldu*. Gözlerimi kapadım. "Konuş benimle," diye fısıldadı.

"Yapamam." Kelimeler dudaklarımdan ağır bir Şekilde döküldü. Beceriksizce. "Üzgünüm."

"Rahatsız olduğun için asla özür dileme."

"Ben *rahatsız* değilim. Ben... ben..." *Yönümü kaybettim.* O anda ona bakmak için yüzümü indirmeme rağmen, bu kararımdan hemen pişman oldum. Kaşları, burnu, *çilleri*. Ve o gözler... O gözlerde boğulabilirim. Pencerelerden sızan ışık gözlerinin turkuaz derinliklerinde parıldıyordu. Bu kadar yakinken, gözbebeklerinin etrafındaki buz mavisi halkayı görebiliyordum. İrislerinin deniz yeşili noktalarını. Bana bu Şekilde *bakmaya* devam edemezdi. Bana bu Şekilde *dokunmaya* devam edemezdi sanki – sanki... "Neden seni hatırlamıyorum?" dedim hesap sorarcasına.

O güzel gözler kırpıőtı. "Unutmayı seçtin."

"Neden?"

"Çünkü beni seviyordun."

Çünkü beni seviyordun.

Ellerimi havaya savurup kamanın diğer ucuna geçtim. Bu hiç

mantıklı değildi. Eğer onu sevdiysem, neden onu terk etmişim? Eğer onu bir cadı olarak benimsediysem –*kendimi* benimsediysem– neden bundan vazgeçmişim? Eskiden mutlu muydum? O mutlu muydu? Adımı söyleme şekli... bir anlık şehvetten daha fazlasını anlatıyordu.

Çok daha fazlasını anlatıyordu.

Işığa çekilen bir güve gibi, onunla bir kez daha yüzleştim. “Göster bana.”

Buna karşılık kaşlarını çattı, saçları odaya ilk girdiği hâlden daha dağınıktı. Yakası daha aşağıdaydı. Dudakları şişti ve pantolonu açıktı. Bağcıkların arasından görünen bir iki santimlik sıkı, altın rengi ten bana âdeta sataşıyordu. Aramızdaki mesafeyi –bir kez daha– kapatmak için hareket ettiğimde başını kedi gibi bir tarafa eğdi. “Ne demek istiyorsun?”

Sertçe yutkunarak kendimi durmaya zorladım. Kelimeleri tekrarlamaya. Eskiden nasıl olduğumuzu göster bana.

“Benden istediğin... Hatırlamak mı *istiyorsun*?” Ona sadece baktığımda başını yavaşça iki yana sallayarak yaklaştı. Hâlâ beni inceliyordu. Nefesini tutuyor gibiydi. “Sessizlik bir cevap değil.”

“Bilmiyorum.”

Kelimeler aceleyle döküldü dudaklarımdan, elimden geldiğince dürüstçe. Sadece yüksek sesle dile getirmek bile çırılçıplak bırakmıştı beni. Ona zar zor bakabiliyordum. Ama yine de baktım. Ona baktım ve kendi kararsızlığımı kabullenmek zorunda kaldım. Umutsuzluğumu ve umudumu.

Düşünürken durakladı. Küçük, muzip bir gülümseme belirdi yüzünde. “Pekâlâ.”

“Ne?”

“Otur” –parmağıyla arkamı işaret etti– “kanepeye.”

Ben başka bir kelime etmeden, gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde –kalbim küt küt atıyordu– minderlere çökerken, o da benimle yüz yüze gelmek için masaya yaslandı. Kenarına oturdu. Dokunacak kadar yakındı. Ancak o bileğini sallayıp kamaranın ka-

risını kilitlerken bile, yüzündeki ifadede gördüğüm bir şey elimi durdurdu. Büyü kokusu etrafımızı sardı. "İşte. Kimse bizi göremez. Ve de duyamaz."

"Bunun beni korkutması mı gerekiyor?"

"Korkutuyor mu?"

Ona karanlık bir bakış attım. İstesem de istemesem de bir cadıyla birlikteydim – kelimenin her anlamıyla istediğim bir cadıyla. Tatmak, hissetmek ve *tanımak* istediğim bir cadıyla. Bunların hepsi beni korkutmalıydı. Özellikle de sonuncusu. Fakat... "Korkutmuyor."

"Bana nereme dokunmak istediğini söyle, Reid. Söyle, ben de senin için yapayım. Sana eskiden nasıl olduğumuzu göstereyim."

Ona açlıkla baktım, inanmaya cesaret edemiyordum. Bakışlarım karşılık verdi. Bir dakika sonra çizmelerinden tek tek çıkarak bir kaşını yukarı kaldırdı. Ardından çoraplarını çıkardı. "Elbette, söylememeyi tercih edersen anlarım. İki yatak var. Onun yerine biraz dinlenebiliriz."

"Hayır." Kelime içgüdüsel olarak çıkmıştı ağzımdan. Hızlı ve düşünmeden. Kendi hevesime küfrederek düzensiz bir nefes verdim. *Yavaşla, Reid. Acelemiz yok.* Kendime hâkim olmam için bana bu fırsatı vermişti. Bir nebze de olsa kontrolü yeniden kazanmam için. Belli ki çekiciliğini hafife almıştı. Başparmaklarım çıplak tabanlarına dokunmak, ayak parmaklarının üzerinde gezinmek ve ayak bileklerinden yukarı çıkmak için yanıp tutuşuyordu. Kapıya göz attım.

Esniyormuş gibi yaptı.

Gözlerim arayış içinde onunkilere kilitlendi ve onlarda gerçeği gördüm. Düşüncelerimin net olmasını istiyordu, evet, ama sadece benim iyiliğim için değil. Kendi iyiliği için de. *Kararını ver, Reid,* demişti öncesinde. *Bir dakika sıcak, diğer dakika soğuk davranarak beni sonsuza dek oyalayamazsın.*

Ona dokunmamaya dikkat ederek kanepenin kenarına doğru kayarken ağzımı açtım, "Ben... ben senden..." Fakat kelimeler gelmiyordu. Dürüstlük beni boğuyordu. Dürüstlük ve korku. Ne kadar

ileri gideceğimi, onun ne kadar ileri gideceğini, çoktan ne kadar ileri gittiğimizi düşünüyordum.

Başını yana eğerken alev alev parlıyordu gözleri. O ateş ikimizi de yutmakla tehdit ediyordu. "Ne istersen, Reid." Daha yumuşak bir şekilde, "Söyle bana," dedi.

Korkum, sesindeki derinlikle eriyip gitti. Saf, dizginsiz duyguyla.
Aşkla.

Bu düşünceyi çabucak silkeledim. "Pantolonunu çıkar."

İsteğim onu şaşırttıysa da belli etmedi. Hiç tereddüt etmedi. Yavaş yavaş, işkence edercesine, pantolonunu bacaklarından aşağı sıyırdı. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Ta ki deri kumaşı tamamen çıkarana dek.

Karşımdaki manzara karşısında ağzım kurudu.

Köprücük kemiği beni büyülemişti. Şimdi çıplak bacakları bütünüyle önümde uzanıyordu. Hâlâ masanın üstüne tünemiş otururken parmak uçları zar zor yere değiyordu. Ancak gömleği onu sarıyordu. Onu benden gizliyordu. Öne eğilme dürtüsüne direnerek parmaklarımı yastıkta kıvırdım ve ellerinin üzerinde geriye yaslanıp sıkılmış gibi ayaklarını sallamasını izledim sessizce.

Sıkılmamıştı.

"Şimdi ne yapayım?" diye sordu. Sesindeki çatlama yalanını meydana çıkardı. Nefesinin daralması.

"Gömleğin."

"Bana dokunmak istediğin yeri söylemen gerekiyor."

"Önce seni görmek istiyorum."

Ve istiyordum da. Onu görmek istiyordum – hayır, buna *ihtiyacım* vardı, tıpkı açlıktan ölmek üzere olan bir adamın yiyeceğe ihtiyacı olduğu gibi. Gözleri kısıldı ama yavaş yavaş gömleğinin ucunu kaldırarak o altın rengi teninin daha fazlasını açığa çıkardı. Santim santim, işkence ederek. Başının üzerinden sıyırdıktan sonra ayağımın dibine attı. "Ya şimdi?"

Şimdi çıplaktı. Hem de göz kamaştırıcı bir şekilde. Her ne kadar ona dokunmak, uzanmak ve elimi belinin kıvrımında gezdirmek

sesem de ellerimi yumruk yaparak minderlerden ayırmadım. Her dokunuşu dikte etmemi istiyordu. Ne anlama geldiğinin farkında olarak her kelimeyi söylediğimi duymak istiyordu – bir karar vermemi. Küçük kararlar, evet ama yine de kararlar. Dürüst kararlar. Burada aramızda yalan olamazdı. Bu şekilde değil.

Bu şekilde değil.

“Uyluğun,” dedim, bakışlarımı ayak bileklerinden, baldırlarından, dizlerinden ayıramadan. Tutarlı düşünmeden, bir avuç heceden fazlasını konuşmadan. Utanamayacak kadar büyülenmiş bir hâle. “Dokun ona.”

Komutu duyduğunda karnı kahkahayla inip çıktı. Omuzları sarıldı. Sesin, *manzaranın* keyfini çıkardım – her nefes alışının, her nefes verişinin. Her biri tiz ve net, mutlu bir şekilde çınlasa da, sesinin bu kadar masum çıkmaya hakkı yoktu. Bedeni, günahın vücut bulmuş hâli gibi yanarken değil.

“Bundan daha fazlasına ihtiyacım var, Chass. Detay ver.” One eğilerek elini kayıtsızca uyluğunun ortasına doğru ilerletti. “Buraya mı?” Sertçe yutkunarak başımı iki yana salladığımda bir parmağını daha yukarı kaydırды. Daha da yukarı. “Yoksa... buraya mı?”

“Nasıl hissettiriyor?” Kendime engel olamayarak hızlı ve denge-siz bir şekilde ayağa fırladım. Ellerim onunkilerin yerini alma ihtiyacıyla titrese de direndim. Ona şimdi dokunamazdım. Yoksa asla durmazdım. “Onun benim elim olduğunu hayal et ve teninde tam olarak nasıl hissettirdiğini söyle bana.”

Göz kırparak gözlerini kapattı. “Sıcak... hissettiriyor.”

“Sadece sıcak mı?”

“Ateş gibi.” Uyluğunu okşamaya devam ederken diğer eli boynuna, ensesine doğru sürüklendi. Gülümsemesi soldu. “Ateş gibi hissettiriyor. Yakıcı.”

Ateş gibi. Yakıcı. “Parmağın. Daha yukarı kaydır.” İtaat edip bacaklarının arasına kaydırduğında neredeyse minderleri parçalıyordum. Kalbim dörtmala koşuyordu. “Orada nasıl hissettiriyor?”

Parmağı hareket ederken nefesi bir çırpıda kaçiverdi ağzından.

Bacakları titredi. Onları kavramak için yanıp tutuşuyordum. Onu masaya yatırıp başladığımız işi bitirmek için. Ama bu – bu önceki gibi değildi. Bu farklıydı. Bu *her şeydi*. “Söyle bana, Lou. Ne kadar sıcak hissettiğini söyle.”

“Bu” –kalçaları parmağıyla yavaş ritimde sallandı ve başı geriye düştü, omurgası öne doğru büküldü– “iyi hissettiriyor. Çok iyi hissettiriyor, Reid. Kendimi çok iyi hissediyorum.”

“Detay ver,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından.

Bana nasıl bir his olduğunu söylediğinde –kaygan ve hassas, ağrılı ve *boş*– önünde dizlerimin üzerine düştüm. Tapmaktan bahsetmişti. Şimdi anlıyordum. Ancak yine de ona dokunmadım, ikinci, üçüncü bir parmak daha ekleyip iç çekerek, “Keşke sen olsaydın,” dediğinde bile.

Bunu ben de çok isterdim. “Bacaklarını ayır.” Bacakları açıldı. “Bana kendine nasıl dokunduğunu göster.”

Ve gösterdi.

Başparmağı önce narin daireler çizdi. Sonra o kadar da narin olmayan daireler. Bacakları gerilip kasılırken hareketleri giderek daha hızlı, zarafetsiz bir hâl alıyordu. Başparmağının her baskısını kendim hissediyordum – artan basıncı, keskin sızıyı. Rahatlama ihtiyacını. Bir nefes almayı başardım. Sonra ikinci bir nefes aldım. Sonra...

“Dur.”

Bu kısa kelime onu ürküttü; eli hareket etmeyi bırakırken göğsü inip kalkıyordu. Orada ince bir ter parıltısı ışıldıyordu. Tadına bakmak istedim. Dizlerimin üzerinde doğrularak iki yanından masayı kavradım. “Gözlerini aç.” Dediğimi yaptığında –hâlâ hafifçe soluklanıyordu– ona, “Bana bak. Saklanma. Seni görmek istediğimi söyledim,” dedim.

İşte o zaman o gözler kusursuz bir odaklanmayla benimkilerle kilitlendi. Parmakları aramızda hareket etmeye devam ederken gözünü bile kırpmadı. İlk başta yavaşça, daha sonra hızlanarak. Ve dudakları... Daha da yaklaştım, neredeyse dokunacak kadar. Ama

asla ona dokunmuyordum. Adımı fısıldadığında –bir kınama, bir yalvarma, bir *dua* gibi– sesi neredeyse dizlerimin bağını çözdü. Elim kendi pantolonumun içine daldı. İlk dokunuşta neredeyse ağılıyordum.

“Ben...” Lou alnını benimkine dayadı, şimdi neredeyse çıldırmış bir hâldeydi. O hareket ederken memelerinin arasına bir damla ter damladı. Düşünmeden, parmağımla damlanın izlediği yolu takip ettim. “*Ahlaksız mı hissettiriyorum, kocacığım? Bu seni – utandırıyor mu?*”

Hayır. *Tanrım*, hayır. Bunun utanılacak hiçbir yanı yoktu. Bu kelimeyle göğsüm daha çok sıkıştı – orada isyan eden duyguları barındıramayacak kadar dar, küçüktü. Tarif edemiyordum fakat bu duyguların hissettirdiği –*onun hissettirdiği...* “Doğru hissettiriyorsun. Bütün.”

Bu itirafla bir ürperti dalgası indi omurgamdan. Bu gerçeikle. Tenim beklentiyle karıncalandı. Sesi bir hıçkırıkla, ismimle çatladı ve o çözüldüğü anda ben de çözüldüm. Bir el omzumu kavramak için yükseldi. Benimkiyse dizini yakaladı. Bedenlerimiz birlikte zangır zangır titrerken gözlerimiz açık kaldı ve –tümüyle tükenmiş bir hâlde– onun üzerine eğildiğimde dudaklarını benimkilere sürüttü. Bu sefer yumuşak bir şekilde. Çekingen. Umutlu. Çenesi titredi. Tek kelime etmeden onu kucağıma alarak sımsıkı kavradım.

Sahilden beri çok güçlü görünmüştü. Çok sert ve boyun eğmez. Incinmez ya da zarar görmez. Ama burada –kırılma noktasına geldikten, bakışlarımın altında paramparça olduktan sonra– cam kadar kırılgan görünüyordu. Hayır, cam değil.

Karım kadar.

Hatırlayamıyordum. O anılar, kimliğimde büyük boşluklar bırakarak kaybolmuştu. Aklımda. Kalbimde.

Hayır, hatırlayamıyordum.

Fakat artık hatırlamak istiyordum.

CANAVARIN MİDESİ

Lou

Üçüncü sabah güneş ufkun zirvesine çıkarken Cesarine sularına süzüldük.

Jean Luc dümeni gereğinden sıkı kavramıştı, parmakları ahşabı tedirgin bir hareketle döndürdü. “İşler çok çabuk çirkinleşecek.” Gözleri bana ve arkamda, küpeşte korkuluğunun yanında duran Reid’e doğru kaydı. Kamaradaki ilk günden beri etrafımda geziniyor, az konuşuyor ve sık sık kaşlarını çatıyordu. Bu kadarını bekliyordum. Reid öylesine kaçamak yaşayacak bir tip değildi. Masada geçirdiğimiz zaman ona bir anlam ifade etmişti.

Sadece *ne* olduğunu bilmiyordu.

Yine de, kimsenin göremediğini düşündüğü zamanlarda, sanki kendi kendisiyle sessiz bir konuşma yapıyormuş gibi kaşlarını çatıp başını sallarken yakalıyordum onu. Bazen yüzünün acıyla buruştuğu bile oluyordu. Nedenini tahmin etmeye cesaret edemedim – *umut etmeye* cesaret edemedim– onun yerine bana kendi isteğiyle sunduklarına odaklandım. Kelimeleri az olsa da çok değerliydi.

Doğru hissettiriyorsun. Bütün.

Acı soğuğa rağmen, bu ânı hatırlamamla bir sıcaklık kapladı bedenimi.

Nihai karar değildi –hem de hiçbir açıdan– ama yine de *bir* karardı. O anda beni seçmişti. O günden bu yana geçen her anda

yanımda durmayı, yanımda uyumayı, konuştuğumda dinlemeyi seçmişti. Dün bana kalan son yemeğini teklif ettiğinde kaşlarını çatan ve kafası karışan Beau, C lie'ye borcunu ödemeyi bile teklif etmişti.

Gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyordu.

Buna var gücümle tutundum.

‐Limana yanaştığımızda, liman şefi Majesteleri'nin Muhafızları'nı çağırarak,‑ dedi Jean Luc, ‐onlar da Chasseurleri uyaracak. Kralla görüşmek için kaleye bir muhafız göndereceğim. Kimi yakaladığımı öğrendiğinde bunu kabul edecek.‑

C lie iğnesini kaldırdı. ‐Lou ve Reid şehirdeyken etkisizleştirilmiş gibi yapacaklar.‑

‐Yine de bağlı olmaları gerekecek.‑ Beau'ya dönen Jean Luc, ‐Sizin de  yle, Ekselansları,‑ diye ekledi.

‐C lie'nin ailesi onu almaya limana geldiğinde arabalarının altına kavacağım.‑ Biz yaklaşırken Coco şehr n silüetine baktı. Hâlâ küçük ve belirsiz olmasına rağmen her an daha da büyüyordu. ‐Claud ve diğerleriyle birlikte sinyal için L viathan'da bekleyeceğim.‑

Reid arkamda yükseldi, varlığı sıcak ve sabitti. Ne zaman strateji tartışsak yüzüne tuhaf bir sakinlik   k yordu. Sanki duygularının karmaşasından ve heng mesinden ayrı, başka bir bilinç durumuna kavmış gibi.  ıkan sesi elimin arkasına gizleyerek usulca kıkırdadım. Çatışan düşünce ve duygularını zihninde birbirinden ayrı tutma konusunda gerçekten yetenekliydi. ‐Bizi hücrelerimize attıktan sonra Coco, Chasseur' n dikkatini çekecek büyüklükte bir olay çıkaracak‑ dedi. ‐Jean gardiyanlarımızın müdahale etmesi konusunda ısrar edecek ve geçici olarak onların görevlerini üstlenecek.‑

‐Ben hepimizi büyüyle h crelerimizden çıkaracağım,‑ diye devam ettim, ‐Madam Labelle de dahil. Beau ve Jean Luc bizi tünel-lerden götürüp fark edilmeden kaleden çıkaracaklar.‑

Jean Luc tedirgin görünüyordu. ‐Auguste tünelleri biliyor.‑

‐Onları benim bildiğim gibi bilmiyor,‑ dedi Beau kasvetli bir sesle. ‐Bizi  ıkarabilirim.‑

Jean Luc'un bakışları şimdi Reid'le bana çevrildi. Parmakları

bükülmeye devam etti. "Planın, *siz kaleye kadar eşlik etme ve sizi hücrelere atma* kısımları arasında pek çok şey olacak. Bunun farkındasınız. değil mi?"

İşler çok çabuk çirkinleşecek.

"Evet." Estelle'in ıstırap dolu yüzü geçti bir kez daha gözümün önünden. Bilinçsiz bedeni. Yanağına savrulan bir çizme ve saçına indirilen bir yumruk darbesi. Diğer suratlar hızla takip etti, diğer fısıltılar. *Viera Beauchêne, onu ve karısını yakmaya çalışmalarından sonra kaçtı — bu sefer alev yerine asitle saldırmışlar. Deneysel. Ve...* "Majesteleri'nin farelere karşı bir sempatisi olduğuna inanıyorum."

"Sizi korumak için elimden geleni yapacağım ama..."

"Eğer bu işe yarayacaksa, performansın inandırıcı olmalı," diye tamamladı cümlesini Reid onun için sert bir sesle. "Hepimizin olmalı."

Jean Luc başıyla onayladı. "Acıtacak."

"Acı geçicidir." Kelimelerin nereden geldiğini bilmiyordum ama doğruydular. "Ve eğer hata yaparsak —bir an bile olsa— acı çok daha kötü olacak. *Kazık* çok daha kötü olacak." Uzuvarnımı yalayan alevlerin, derimi parçalayan kabarcıkların, kemiklerimden kaslarımı sıyırarak ısının azabını hatırladığımda ağır bir sessizlik çöktü. Hafifçe ürperdim. "Güven bana."

Binaları tek tek görebilecek kadar yaklaştığımızda —aralarında insanların karıncalar gibi koşuşturduğunu görebilecek kadar yaklaştığımızda— Jean Luc bize ipi fırlattı. Hiçbirimize bakmadı. "Zamanı geldi."

"Sıkıca bağla," dedim ipi alıp bir an sonra ayak bileklerimin etrafına saran Reid'e. Önümde çömeldi, dokunuşu nazik, *fazla* nazikti ve bağları sıkılamak konusunda isteksiz görünüyordu. Başparmağı ayağımın üzerinde başlayıp bileğimden kaybolan damarın üzerinde gezindi. Ancak başparmağı hareket etmeye devam etti. Odaklanmış bir şekilde ona baktı.

"Etkisiz hâle getirilmiş gibi yapıyor olacaksın," diye mırıldandı sonunda. "Seni sakatlamama gerek yok."

"İkna edici olması gerekiyor."

"Kimse ayak bileklerine bakmayacak."

"Reid." Yanağını avucumun içine almak için öne eğildiğimde gözleri isteksizce bakışlarımla buluştu ve soğukkanlılığını kaybetti. Sadece birazcık. Kendine engel olamayarak avucuma doğru eğilirken sonunda gözlerinde bir duygu belirdi. Korkuya benziyordu. "Bu iş kötü giderse, yanacak tek kişi ben olmayacağım. Annen de yanacak. Sen de öyle. Ve bu – bu kabul edilemez."

Ademelməsi yukarı aşağı hareket etti. "Böyle bir şey olmayacak."

"Haklısın. Olmayacak. Şimdi" –yüzüme gönülsüz bir gülümseme verileştirdim– "beni bir Chasseur'ün bir cadıyı bağladığı gibi bağlayabilir misin yoksa Coco'ya mı bağlatayım?"

Reid bir an için bana gözlerini dikti ve sonra omzunun üzerinden baktı. Arkamızda Coco, Beau'ya kendi bağlarıyla yardım ederken, Cade de onlara yardım etmeye çalışıp beceremeyerek etraflarında dolaşmıyordu. Sesini alçalttı. "Bana nasıl hatırlayacağımı söyle."

Bir sessizlik yaşandı – ikimizi de vurup geçen bir şok dalgası.

"Ne?" diye sordum kuşkuyla, bu kargaşanın ortasında onu tanıdık duyduğumdan emin bir şekilde. Kıyıya yaklaştığımızda rüzgâr bir fırtına hâlini aldı ve rıhtımlardan sesler yükseldi. Martılar parıltı sabah güneşinin altında ağlıyorlardı. Ve kalbim... neredeyse göğsümden fırlıyordu. "Az önce sen şey istediğini mi?.."

"Hatırlamak istediğimi söyledim, evet." Bir kez daha Coco'ya ve diğerlerine baktı ve onların görüşlerini engellemek için hafifce yana kaydı. "Demiştin ki – daha önce, sadece büyüünün bana yardım edebileceğini söylemiştin. Benim büyüümün. Deseni tersine çevirebileceğimi söylemiştin. Bu ne anlama geliyor?"

"Bu demek oluyor ki" –kendimi derin bir nefes almaya zorladım ona, kendime, Tanrı'ya ya da Tanrıça'ya ya da bana böyle iğrenç bir şaka yapmış olabilecek herhangi birine başımı onaylarcasına sallayarak– "bu demek oluyor ki sen..."

"Şimdilik hiçbir şey demek olmuyor," dedi Coco aniden yanımda biterek. Reid'e dönmeden önce elimi sıktı. "Lütfen, bunu

bir düşün. Hepimiz şehirdeyken Morgane'in Lou'yu hatırlamasına ihtiyacımız yok. Listeye intikamcı anneyi eklemekten de bize karşı işleyen yeterince şey var."

"Ama..." dedim çaresizce.

"Bas'ı hatırladığında bu neredeyse ikinizi de öldürüyordu." Coco şimdi iki elimi de kavradı, ifadesi ciddiydi. Belki de benim kadar çaresizdi. "Cesarine'in kıyısından sadece birkaç *dakika* uzak-
tayız ve Madam Labelle'i kurtarmak için bir planımız var. Daha sonra, ikinizin de tercihi buysa, hatırlamasına elimden geldiğince yardım edeceğim. Edeceğimi biliyorsun. Ancak *şimdi* ikinizin de bağlanmasına ihtiyacımız var yoksa yedimiz birden gece çökmeden kazığı boylayacağız."

Yedimiz birden.

Kahretsin.

Sertçe yutkunarak, Reid kaşlarını çatıp kendi bileklerini bağ-
lamaya başladığında bile başımı sallamaya devam ettim. Bu iş ar-
tık bizden daha büyüktü. Her zaman bizden daha büyük olmuştu.
"Bunun sonrası *olacak*, Lou," diye fısıldadı Coco hararetle ve el-
lerimi arkadan bağlamak için döndü. Aynı şeyi Reid için de yaptı.
"Bunu beraber aşacağız —*hepimiz*— ve yeni bir sayfa açacağız. O
cennet parçasını inşa edeceğiz. Birlikte," diye tekrarladı kesin bir
dille. "Söz veriyorum."

Birlikte.

Ben döşeme tahtalarına karşı gevşek bir şekilde uzanırken Coco güvertenin altına sığıştı, Jean Luc'u tanıyan sesler duyuldu, küçük tekнемiz iskeleye yanaştı ve adamlar onu bağlamasına yardım et-
mek için içine atladı. Reid başını benimkinin üstüne dayadı. Bana verebileceği tek teselli gösterisiydi bu. Büyüm, Reid'i korumak, *yuvamı* korumak için meydana çıkmaya çabalarken, artan duyu teni-
min üzerinde iğne gibi yükseldi fakat onu bastırdım. Geri dönmek
için artık çok geçti. Canavarın midesine girmiştik bir kere.

YEDİMİZ BİRDEN

Lou

Çoğunlukla her şey plana göre gitti.

Biz orada cansız ve unutulmuş bir şekilde yerde yatarken birinin bizi fark etmesi biraz zaman aldı ancak kanca burunlu bir beyefendi neredeyse Reid'in ayağına bastığında şaşkınlıkla bağırdı – ve sonra esmer yüzüne farkındalık çökerken bu sefer korkuyla daha yüksek sesle bağırmaya başladı. “Bu – bu o değil mi?..”

“Reid Diggory, evet,” dedi Jean Luc yanımızda biterken pis pis sırıtarak. Çizmesiyle kaburgalarımı dürttü ve ben yanlamasına Reid'e doğru kaydım. Hafifçe kasıldı. “Ve karısı, La Dame des Sorcières'nin vârisi. Onları Amandine'in kuzeyindeki küçük bir köyde yakaladım.”

Denizcinin gözleri hayretle açıldı. “Tek başınıza mı?”

“Morgane le Blanc'ı tek başıma etkisizleştirmiştim, değil mi?” Jean adamın şaşkınlığı karşısında küstahça kaşını kaldırdı. “Bence uygun motivasyonla her şeyin mümkün olduğunu göreceksin.” Başıyla dümenin yakınında, olması gerektiği gibi sinmiş olan Célie'ye doğru işaret etti ve ekledi, “Onlarda bana ait bir şey vardı.”

Şimdi gözleri fal taşı gibi açılmış meraklı başka insanlar da etrafımıza toplanmıştı.

Korku henüz kök salmamıştı. Bu adamlar ağırlıklı olarak, İsla ve melusinalarının gerçek tehlikesine kıyasla cadıların peri masal-

larından biraz daha fazlası olduğu denizlerde yaşıyordu. "O kim o hâlde?" diye sordu bir başkası, Célie'ye bakarak.

"Matmazel Célie Tremblay, vikontun kızı. Babası, Majesteleri'nin kişisel danışmanıdır." Jean Luc'un çenesi kasıldı. "Geçen yıl cadılar tarafından öldürülen en büyük kızı Filippa dolayısıyla adını duymuş olabilirsiniz. Célie kendini bir adalet savaşçısı sandı ve bu ikisinin peşine düştü." Denizcilerin alaycı homurtuları üzerine Célie, rolünü hatırlamadan önce —sadece bir saniye için— savunmacı bir tavırla omuzlarını dikleştirdi. Jean Luc onu yanına çağırdığında bakışlarını yere indirerek emrine kulak verdi ve Jean Luc da onu kolunun altına aldı. Kızın omzunu gereğinden daha sıkı kavrayan eli gerginliğinin tek görünür işaretiydi. Yine de sesinden kibir akarak ekledi, "Aptal bir kız ama bu kadar güzel birinden ne bekleyebiliriz ki?" Adamlar güldüklerinde —beyinsiz *koyunlar* gibi— grubun kenarında duran birine parmaklarını şıklattı. "Babasına haber gönder. Onu uygun gördüğü şekilde teslim alıp disipline edecektir."

Elçi kaşlarını çatarak Beau'ya baktı. "Disipline edecek tek baba kızınki değil." Sonra tekmeden atladı ve ortadan kayboldu, neredeyse ânında onun yerini liman şefi aldı. Muhteşem bir palabıyığa sahip, kısa boylu, iri yapılı bir adam incelemek için yüzümü kavrar-ken vahşi bir porsuğu andırıyordu. Nazik değildi. Reid'in kasları altımda gerildi.

"İnanmamıştım," diye homurdandı liman şefi, çenemi morartacak kadar sert bir şekilde bir oraya bir buraya çekerken. "Ama bu gerçekten de o. Kaltak cadının kızının ta kendisi." Bir kez daha sırtıp doğrularak Jean Luc'a hitap etmek için döndü. "Çoktan yolda değillerse kardeşlerinizi hemen uyaracağız elbette. Bu türden bir haber çabuk yayılır." Bir elini sallamasıyla başka bir denizci daha indi tekmeden. "Limana çıkmanıza izin verdiğim için bir tür övgü bekliyorum. Çifte tutuklama da diyebiliriz."

Jean Luc ona ters bir bakış attı. "Chasseurlerin yüzbaşını tehdit etmeye cûret mi ediyorsun?"

"Bir yüzbaşını değil, hayır." Jean Luc'un öfkesinden korkmayan

adam kollarını kavuşturdu, hâlâ sırtıyordu. “Auguste eski bir arkadaşımıdır, biliyor muydun? Söylentiye göre kendinizi özletmişsiniz, *Yüzbaşı*.”

Jean Luc’un gözleri kısılrken midem kasıldı. “Ne demek istiyorsun?”

Adam sadece omuz silkti ve sokaktaki kargaşaya baktı. “Yakında öğreneceğinizden eminim.”

Gerçek bir Chasseur taburu at sırtında gümbür gümbür bize doğru gelirken yollarına çıkan yayaları çığlık çığlığa bıraktı. Şimdi giderek daha fazla insan —denizciler, balıkçılar, seyyar satıcılar— tekmemizin etrafında toplanıyordu. Herkes ne olduğunu anlamak için boyunlarını rıhtımdan uzattı ve bazıları bizi fark edince elleriyle ağızlarını kapattı, bazılarıysa dişlerinin arasından tısladı. Bir kadın mükemmel bir nişanla balık bile fırlattı. Balık ölü bir şekilde yere düşmeden önce Reid’in yanağına çarptı. Beau bağlarıyla boğuşuyormuş gibi yaptı. “Bu kadar yeter,” diye hırladı.

Liman şefi dilini şaklattı. “Vay, vay, vay, Ekselansları.” Önünde çömelerek Beau’nun yüzünü her açıdan inceledi. “Sizi en son gördüğümde hâlâ altınız bezliydi...” Ancak aşağılayıcı yorumunu tamamlamadan avcılardan ilki bize ulaştı. Onu La Mascarade des Crânes’den tanımıştım.

“Philippe.” Jean Luc, söz konusu adam —Reid kadar iri ve ürkütücü olmasa da oldukça iri ve ürkütücü biriydi— mânâlı bir saygısızlıkla onu omuzlayıp geçerken kaşlarını çatı. Gerçekten de, Jean Luc’a bir mobilya parçasıymış gibi çarptı ve iki adım gerilemesine neden oldu. “Aklını mı kaçırdın sen?”

“Bölgeyi emniyete alın.” diye çıkıştı Philippe, kardeşleri teknenin etrafına, bizim *etrafımıza* yayılırken. Jean Luc’u tamamen görmezden geldi. Sonra liman şefine döndü, “Majesteleri ivedilikle buraya geliyor.”

“Buraya mı geliyor?” Jean Luc duyulmaya kararlı bir şekilde, kargaşayı bastırmak için sesini yükseltti. Kral’ın Muhafızları —ve kolluk teşkilatı— geldiğinde botları itişip kakışırken parmaklarıma

aldırmadılar. Philippe kasıtlı olarak Reid'in parmağını *la main* bastığında kemikten acı bir *çat* sesi yükseldiğini *dundum*. *Reid* kilmeyi bile. "Neden?"

"Mahkûmları güvenceye almak için tabii ki." dedi *Jean* yet.

"Hayır." Jean Luc çılgınca başını iki yana salladı. "Hayır *böyle* açıkta gezmeme. Morgane burada. O, şehirde."

Philippe'in gülümsemesi kanımı dondurdurdu. "Bu sana *bağlı* değil, Jean. Artık değil."

Hemen sonra kral geldi – tam olarak Mösvö ve Madam Tremblay ile aynı anda. Tam bir kargaşa çıktı. Tremblayların arabası *kerlek*lerden gelen tiz bir sesle *nihâmın* ötesinde durdu ve Madam Tremblay, adaba aykırı bir şekilde bağıra bağıra *kızına* *sesleneni* doğrucu asker barikatına daldı. "Célie! Célie!" Paşinden koşan muhafızları fark etmedi bile. Kadın, kızını kollarına alırken Jean Luc muhafızların önlerine geçerek ilerlemelerini engelledi. "Ah *İm*ri'ya şükürler olsun..."

"Kendine *hâkim ol*, kadın!" diye hırladı Mösvö Tremblay c *da* güverteye fırlayıp Reid'in, benim ve etrafımızı saran Chasseur *bar*katının etrafından dolanırken. "Sende hiç *uzanma* yok mu? *Hemen* şimdi *özür dileyeceksin*..." Hemen arkalarından kral gelmeseydi *ve* *rattıkları* manzaraya gülerdim. Gözleri Reid'inkilere *kilitlenmeseydi*. Kadife cebine uzanıp iki metal şırınga çıkarmasaydı.

Hassiktir.

"*Rebonjour, fils.*" Gözleri Reid'den bana kaydı ve içlerinde *ırrı*cı bir ifade alevlendi. Zehirli bir ifade. Geniş, parlak bir gülümseme yüzünü çekici olmaktan çıkıp nefes kesici bir hâle getirdi. Kei-menin tam anlamıyla nefesim boğazıma takıldı. O gülümseme Reid'e aitti. Beau'ya. O gülümsemeyi avucumun içi gibi bulurdum. "Fille."

Chasseurler, askerler ve kolluk kuvveti onun yaklaşmasıyla *ırrı*ldı ve sonunda durumun vahametini anlayan Madam Tremblay bile sustu. İnsanlar sebepsiz yere böyle gülümsemezdi. *Özellikle*

* (Fr.) Yeniden merhaba. kızlar. —çn

de krallar. Önümde çömelirken nefes almaya cesaret edemedim. O da çenemi başparmağıyla işaretparmağının arasına alarak kavradı. Dokunuşu liman şefininkinden daha hafifti. Gerçekten de bana kaliteli porselenmişim gibi davranıyordu, başparmağı diğer adamın bıraktığı izlerin üzerinde sanki teskin edercesine gezindi. “Şşş, şşş. Endişelenme, Louise. Bu ânı ne kadar beklediğimi bilemezsin.”

Jean Luc aceleyle araya girdi. “Majesteleri, izin verirsiniz...”

“Sana izin falan yok.” Auguste’un soğuk sözleri Jean’i olduğu vere mıhladı. Ancak kralın gözleri benimkilerden ayrılmadı. Lafına devam ederken dudaklarımı inceledi. “Bundan böyle yüzbaşı rütben elinden alınmıştır, Chasseur Toussaint. Gelecekteki tüm görevler yeni yüzbaşın Philippe Brisbois tarafından yürütülecek.”

“Philippe mi?” Jean Luc’un yüzü buruştu ve bakışları ikisi arasında gidip gelirken göğsü öfkeyle şişti. “Krallıktaki en kötü şöhretli cadılardan ikisini yakaladım ve etkisiz hâle getirdim. *Oğlunuzu* size geri getirdim...”

“Yaptığın şey,” diye tersledi Auguste, “doğrudan emrime karşı gelmekti. Senden meclis toplantısında bulunman rica edilmedi. Bu mecburiydi. Sorumluluklarını ihmal ederek unvanını da kaybettin. Umarım o kız buna değmiştir.” Cêlie’ye bakarken dudağı kıvrıldı. “O gerçekten çok güzel.”

Jean Luc ağzını açıp geri kapattı, neredeyse felç geçiriyor gibiydi. Bu zor şartlar altında bile, ona bir parça üzüldüm. Bir anda her şeyini kaybettiğini düşünüyordu. Ancak Auguste elini çenemden çekip ilk şırıngaya fiske attığında korku diğer tüm duyguları gölgede bıraktı. Jean Luc’a, kendini toparlamasını isteyerek paniklemiş bir bakış attım.

“Annenle bir kez tanıştım, Louise,” dedi Auguste, hâlâ şırıngaya *tık, tık, tıklatırken*. “Şimdi o – o enfes bir kadın. Birinci sınıf, el değmemiş bir elmas. Onun ruh emici bir şeytan olması gerçekten çok kötü. Tıpkı *annen* gibi,” diye ekledi Reid’e dönüp iğneyi incelemek için kafasını yana eğerken. Ucundan bir damla baldıran damladı. Bunu görmemle, büyüüm yeniden ortaya çıktı ve etrafım-

da beyaz desenler belirdi. Reid'i koruma ihtiyacıyla mırıldanmaya başladılar. Hepsini koruma ihtiyacıyla. Kendimi tutmaya çalışırken neredeyse titriyordum. Bundan habersiz olan Auguste saçlarımı okşadı ve gevşek vücudumu kucağına çekti. "Ona hiç benzemiyorsun, elbette, zavallı şey. Tamamen babana çekmişsin, değil mi?" O kadar yaklaşmıştı ki nefesindeki nane kokusunu alabiliyordum. "O adamdan nefret ediyordum. Bu da bunu yapmamı kolaylaştırıyor sanırım – biraz *fazla* kolay olsa da. Helene'in idamını açıkladığımda geleceğini biliyordum ama böyle bir zayıflık beklemiyordum."

Şırıngayı boğazıma bastırdı.

"Majesteleri." Jean Luc yaklaşmaya cesaret edemese de sesi ivedilikle yükseldi. "Gemiyi bağlamadan sadece birkaç dakika önce mahkûmları yeniden enjekte etmiştim. Onları bu kadar kısa sürede yeniden enjekte ederseniz korkarım kazığa varmadan önce ölecekler."

Auguste altın renkli kaşlarından birini kaldırdı. "Öleceklerinden mi *korkuyorsun?*"

"Kötü bir kelime seçimi." Jean Luc başını eğdi. "Lütfen bağışlayın."

Ama Auguste'un bakışları şüpheyle keskinleşmişti bir kere. "Bir cadıyı öldürmenin tek bir yolu var, avcı ve o da zehir değil. Hiçbir şey için *korkmana* gerek yok. Yine de yüce gönüllü biriyim. Mahkûmları bir kez daha enjekte etmeyeceğim."

Uzun ve yavaşça, rahat bir nefes aldım.

Auguste belki bu hareketi hissetti. Belki de hissetmedi. Her halükârda, Jean Luc'a bize doğru gelmesini işaret etti ve ayağa kalkmadan önce enjeksiyonu avucuna bastırdı. Beni de kucağına alarak kendisiyle beraber kaldırdı. Uzunlarım çaresizce sarkıyordu. "*Sen edeceksin.*"

Siktir, siktir, *siktir*.

Jean Luc gözlerini kırptırdı, yüzü ifadesizleşti. "Ben mi, Majesteleri?"

“Evet, avcı. Sen. Büyük bir onur, değil mi? Krallığın en kötü şöhretli iki cadısını yakalamak ve *de* etkisiz hâle getirmek?”

Bunu izleyen sessizlikte, ima ettiği şey yüksek sesle yankılandı. Rüzgâr bile dinlemek için sustu. Auguste şüphelerini kanıtlamak istercesine uyluğunun etini kıstırdı ve büktü – sertçe. Acı karşısında dişlerimi sıktım. Bizi bir çimdiklemeyle, morarmış bir çeneyle ya da kırık bir parmakla alt edemezdi. Ancak beyaz desenler hâlâ öfkeyle kıvranıyordu. İntikam istiyorlardı. Onları kullanmayacaktım. Henüz değil. Kullanırsam, Jean Luc’un yalan söylediğini herkes anlayacaktı. Onlara ihanet ettiğini anlayacaklardı ve gerçekten her şeyini *kaybedecekti* – paltosunu, Balisarda’sını, *hayatını*. Célie de töhmet altında kalacaktı.

Yedimiz birden.

Hayır, planımız hâlâ işe yarayabilirdi. Jean Luc bir şekilde iğne yapıyormuş gibi yapabilirdi ve biz de...

“Bekliyorum,” dedi Auguste karanlık bir ifadeyle.

Jean Luc yüzünü ifadesiz tutmak için mücadele etse de gözlerinin solgun derinliklerinde panik parıldadı – panik ve pişmanlık. Bakışları, şırıngaya kaymadan önce bir anlığına benimkilerle buluştu. Ve o an anladım. Numara yapmayacaktı. Numara *yapamazdı* – hele şimdi bu kadar kişinin gözü üzerimizdeyken. Kralın burnunun dibindeyken yapamazdı.

Bu da bana iki seçenek bırakıyordu.

Şimdi kralla saldırabilirdim ve *muhtemelen* buradan savaşarak çıkardık, bu süreçte de Jean Luc, Célie ve Madame Labelle’i mahkûm ederdik. Ya *da* enjeksiyona izin verip diğerlerinin bizi kurtaracağına güvenebilirdim. Her iki seçenek de kusursuz değildi. Her iki seçenek de kaçmayı garantilemiyordu. Fakat en azından ikincisiyle, Madam Labelle’in yakınlarında bir yerde olurduk. Birini kurtarırlarsa, hepimizi kurtarabilirlerdi. Hem Claud müdahale edemeyeceğini iddia etmiş olsa da, bizi gerçekten ölüme terk etmezdi, değil mi?

Jean iğneyi boğazıma sokmadan önce karar vermek için bir saniyem vardı.

Temasla keskin bir acı alevlendi içimde ve baldıran –hatırladığım kadar soğuk ve yapışkandı– damarlarımda bir çamur gibi yayıldı. Hissizlik bedenimi ele geçirmeden, görüşüm kaybolmadan ve Coco fark edilmeden sudan çıkıp Tremblaylerin arabasına sıvışmadan önce, damarlarımda akan ılık kanı hissedebiliyordum.

Beyaz desenler karanlığa direndi, ben sönerken onlar daha parlak ve daha sıcak yanıyordu.

Auguste gözlerimden birini açık tuttu, arkaya doğru dönerken bile. “Endişelenme, *fille*. Bu acı geçecek. Günbatımında oğlum ve annesiyle birlikte kara ateş gölünde yanacaksınız.” Yanağımı okşadığında –neredeyse şefkate– beyaz desenler sonunda yumuşadı, sonunda yenik düştü, sonunda hiçliğe eriyip gitti.

Canavarın midesini geçip doğrudan bok yoluna girmiştik.

BİZİM HİKÂYEMİZ

Lou

Bedenim ufak ufak uyandı. Önce elim seğirdi, ayaklarımda bir karnıcalanma oldu, sonra gözkapaklarımda ışıklar dans etti ve dilim pütürlendi. Midem çalkalanıp bulanırken pelte gibi ve ağır hissediyordum. Kısa bir süre sonra —ya da belki hiç de kısa bir süre değildi— bilincim açıldı ve sırtımın altındaki soğuk taşları, sert çıkıntılarını; kaburgalarımda, şakağımda filizlenen donuk ağrıyı hissettim. Boğazımdaki ağrı daha da keskindi.

Olan biteni yavaş yavaş kavırıyordum.

Jean Luc bizi zehirlemişti. Hapse atılmıştık. Günbatımında yakılacaktık.

Sonunda gözlerim ardına kadar açıldı.

Saat kaçtı?

Tepedeki tavana bakarken parmaklarımı hareket ettirmeye, boğucu mide bulantısına karşı nefes almaya çalıştım. Reid ve Beau'yu bulmam gerekiyordu. İyi olduklarından emin olmam gerekiyordu...

Ancak o zaman iki şeyi fark ettim, tıpkı bir tarot oyunundaki ters çevrilmiş kartlar gibi: sağımda benimkine bastırılmış sıcak teni ve tepemizde çaprazlama bir desenle birbirinin üzerinden geçen ahşap parmaklıkları. Sertçe yutkunurken başımı büyük bir güçlülle çevirdim. *Tanrı'ya şükürler olsun.* Reid yanımda yatıyordu, yüzü solgundu ama göğsü derin derin yükselip alçalıyordu.

Ahşap parmaklıklar.

Yakınlardan boğuk bir öksürük sesi geldi ve gözlerimi sımsıkı yumup dikkatle dinledim. Ayak sesleri daha da yaklaştı ve bir kapının açılmasına benzer bir gıcırdama sesi geldi. Birkaç saniye sonra kapı bir kez daha kapandı. Bu sefer gözlerimi dikkatlice açarak kirpiklerimin arasından etrafa göz attım. Tavandaki ve zemindeki ahşap parmaklıkların aynısı bizi dikey şekilde de çevreliyordu. Pürüzsüz ve el rendesiyle yapılmış parmaklıklar odayı ikiye bölerek etrafımızda bir çeşit kafes oluşturuyordu.

Bir kafes.

Aman Tanrım.

Bir kez daha kendimi nefes almaya zorladım. Ötedeki oda karanlıkta olsa da, sadece tek bir meşaleyle aydınlatılsa da, zindan gibi görünmüyordu. Odanın ortasında devasa bir masa yer alıyordu; yuvarlaktı, üzeri haritaya benzeyen bir şeyle ve parşömen parçalarıyla kaplıydı – ve... ve...

Kavramam bu sefer uzun sürmedi. Son sürat geçti zihnimden ve Reid'den uzaklaşarak soluma doğru yuvarlandım. Kale zindanında değil, Chasseur Kulesi'nin konsey odasındaydık. O masayı her yerde tanırdım fakat şimdi –annemin karakalem çizimleri yerine– kendi yüzümün portreleri bana bakıyordu. Reid'in portreleri. Boğazıma yükselen safrayı temizlerken tereddütle dirseklerimin üzerinde doğrulup kafesin etrafına baktım. Odada tek bir döşek ya da lazımlık bile yoktu. "Beau?" Kısık bir fısıltıyla konuşsam da sesim yine de karanlıkta gürültüyle yankılandı. "Burada mısın?"

Kimse cevap vermedi.

Sessiz bir küfür savurup Reid'e doğru sürünürken her geçen an daha çok kendimde hissediyordum. Nedenini bilmiyordum. Eldeki tüm göstergeler doğrultusunda, hareket edip nispeten rahatça düşünmek yerine benim de yerde baygın yatıyor olmam gerekirdi. Hiç mantıklı gelmiyordu fakat... Derin bir nefes daha alarak büyümü çağırdım, hem altını hem de beyazı. Altın desenler yavaş ve kafası karışık bir şekilde kafes boyunca kıvrılsa da, beyaz olanlar bir intikam

dağrusuyla ânında beliriverdi. Onların varlığı vücudumdaki hastalığı bir merhem gibi dindirdi. Görüşüm düzeldi ve midem duruldu. Sakaklarımdaki keskin ağrı hafifledi. Tabii ya. *Tabii ya*. Bu desenler bir tanrıça tarafından armağan edilmişti. Onlar benden daha büyüktü sonsuzdu, kendi insan etimden ve kemiğimden daha güçlüydü.

Beni kurtarmışlardı.

İyi olacaktık.

Muzaffer bir gülümsemeyle Reid'in gözbebeklerini, kalp atışlarını ve nefesini kontrol ettim. Zehrin kanını kirlettiğini hissedebiliyordum, siyah, zehirli bir bulut gibi derisinin altında dolaştığını neredeyse *görebiliyordum*. Yavaşça beyaz bir desen etrafına dolandı ve solgun yüzünü yumuşak bir parıltıyla aydınlattı. Elim bir hareketle desen titreşti ve baldırını vücudundan süzmeye başladı. Etrafındaki taş, bitki özünü bir sünger gibi emerek ait olduğu toprağa geri veriyordu. Zehrin son damlası da gittiğinde desen beyaz toza dönüştü ve Reid'in gözleri titreşerek aralandı. Ben topuklarımdan üzerine otururken o da odaya uyum sağlamaya çalıştı. Bana uyum sağlamaya.

Saçımın bir tutamına dokunmak için uzandı. "Parlıyorsun."

Omuz silkerek haylazca sııttım. "Kutsal Tanrıça'yım ya hani."

"Bu ne kibir."

"Bu ne güzellik ve zarafet."

Ensesini ovuşturarak doğrulurken burnundan güldü. Hayal gücümün bir ürünü olsa gerekti ama dudaklarında hüznü bir sırıtış gördüğümü sandım. "Neden midem bulanmıyor?"

Daha geniş sııttım. "Seni iyileştirdim."

İnleyerek başını iki yana salladı ve şimdi hayal etmiyordum – kesinlikle gülümsüyordu. "Alçakgönüllülüğün anlamını gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

"Ve sen de minnettarlığın anlamını gerçekten bilmiyorsun..."

Yine ayak sesleri duyuldu, bu sefer daha hızlılardı. Tam kapı açılırken bilinçsiz numarası yaparak kendimizi yere attık. "Ne oldu?" diye sordu yabancı ve derin bir ses.

"Birini duyduğumu sandım."

İlkinin sesi rahatsız bir tona büründü. "Tekrar enjekte etmeli miyiz?"

Diğeri boğazını temizledi. "Hâlâ etkisizleştirilmiş *görünüyorlar*."

"Bizim gözetimimizde ölürlerse Philippe derimizi yüzer."

"Baldıran sadece bir önlem. Onları burada tutacak şey parmaklıklar." Bir duraklama yaşandı. "Philippe ahşabın... özel olduğunu söyledi. Onu La Fôret des Yeux'den topladılar."

Birkaç saniye daha endişeli bir sessizlik yaşandıktan sonra kapıyı bir kez daha kapattılar. "Bir dahaki sefere alçak sesle konuş," tısladım Reid'in kaburgalarını dürterek.

Yüzü öfkeyle benimkine döndü. "Ben..."

"Şaka yapıyorum, Chass."

"Ya." Burnumdan güldüğümde kaşlarını çattı. "Gerçekten şaka yapmanın sırası mı?"

"Konu bizsek *hiçbir zaman* şaka yapmanın sırası değil. Ölüm kalım durumlarından çıkana kadar bekleseydik, sadece mezarlarımızda gülebilirdik." Kendimi ayağa kaldırırken parmaklıkları daha yakından inceledim. Açıkça ahşap olmasına rağmen yine de... doğadı gibiydiler. Hem yapılmış hem de el değmemiş gibi. Meşale ışığı ahşabın içindeki gümüş damarlara yansıdı. *Baldıran sadece bir önlem. Onları burada tutacak şey parmaklıklar*. Reid arkamda ayaklanırken onları koklamak için eğildim.

"Ne onlar?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Ağaç kızılâğaç gibi kokuyor ama kereste... metalik? La Fôret des Yeux'de metalik ağaçlar gördüğümü hatırlayamıyorum. Ya sen?"

"Metalik bir ağaç," diye yavaşça tekrarladı.

Gözlerimiz dehşet içinde buluştu. "Olamaz?.."

"O değildir?.."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım geri çekilerek. Parmaklıklar dokunuşumun altında aniden soğuk hissettirdi. Ezici. "Onu kesmişler. Balisarda'nı."

Yanımda, Reid gözlerini kabullenmeyle, yenilgiyle kapattı ve alnını ahşaba dayadı. Gergin bir sesle, "Onu nasıl buldular?" diye sordu.

"Yolun üstündeydi. Bas ve arkadaşları bizi bulduklarında Chasseurleri çağırmışlardı." Bir önseziyle parmaklıklardan birine parmağımı bastırdım. Bunun üzerine, beyaz desenler neredeyse ânında karardı. Hayır. Hayır, hayır, *hayır*. "Onu hemen görmüş olmalılar – gümüş kabuğu, siyah meyvesi ve ölümcül dikenleri olan kocaman bir ağaç."

"Bizi büyüyle buradan çıkarabilir misin?"

Parmaklığı tekrar serbest bırakıp kafesin ortasına geri döndüm, her tarafa eşit uzaklıktaydım. Beyaz desenler bir kez daha alevlense de, parmaklıklara ulaştıklarında onlara dokunamadan veya onları aşmadan başıboş bir şekilde süzüldüler. Umut verici bir işaret değildi. Gözlerimi kapatıp enerjime odaklanarak parmaklıklardaki kilidi aradım – Le Blanc Şatosu'nun demirden yapılmış hazine odasının kapısındakinden daha basitti ancak stratejik bir şekilde büyülu ahşabın dışına yerleştirilmişti. Ona ulaşmak için ne kadar çabalarsam, desen o kadar yıprandı ve tamamen parçalandı. "Siktir."

Hakkını vermek gerekirse, Reid yüzünü buruşturmadı bile. Bunun yerine parmaklıkları ciddiyetle kavrayarak ağırlıklarını test etti. "Onları kırabilirim."

"Bir parmağın kırık."

Bu onun önümüzdeki on dakika boyunca tahtayı kırmaya çalışmasına engel olmadı tabii. Eklemleri kana bulanmış, kolları titriyordu, sonunda tüm gücüyle parmaklığı yumrukladı ve sadece başka bir parmağını daha kırmayı başardı. Öfkeyle tekrar vurmak için yumruğunu kaldırdığında gözlerimi devirdim ve onu kafesin ortasına geri sürükledim. "Evet, *teşekkürler*. Bu çok yardımcı oldu."

"Ne yapacağız?" Sinirli bir şekilde elini saçlarının arasından geçirdi. O daha fazla zarar vermeden elini yakaladım. Kırık parmakları şişerek normal boyutlarının iki katına ulaşmıştı ve derisi kan toplayarak koyu ve mor bir renge bürünmüştü. Sırtını döndü. "Bu *parlak* planının birkaç açığı var."

Kaşlarımı çatmamak için kendimi tutarak elinin etrafına başka bir desen sardım. "Her değişkeni kontrol edemiyorum, Reid. En azından *bunda* bıyık ve koltuk değneği yoktu. Şimdi kapa çene- ni yoksa vücudunda şikâyet edebileceğin gerçek bir delik açarım." Boş bir tehditti. Chasseurler bizi buraya atmadan önce ikimizi de silahsızlandırmıştı.

"Kinaye mi yapıyorsun? Konu sen olunca anlayamıyorum."

Deseni çekiştirdiğimde parmaklarını tekrar yerine oturttu ve bu süreçte de kızgınlığımı darmaduman etti. İrkilerek elini —şimdi tamamen iyileşmişti— benimkilerin arasından çekti. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı bir an sonra. "Ve... üzgünüm." Kelime kulağa kederli gelmişti.

Neredeyse kıkırdıyordum. Neredeyse. Ne yazık ki, dikkatimi dağıtacak bir kızgınlık olmadan panik tekrar bedenimi ele geçirdi. Bizi büyüyle buradan çıkaramazdım ve Reid fiziksel olarak parmaklıkları kıramazdı. Belki bir şekilde bizi kafesin içinde koruyabilirdim, köprüde yaptığım gibi. Bizi göremezlerse, kazığa da bağlayamazlardı. Düşünce oluşurken bile bunun gerçek bir çözüm olmadığını biliyordum. Burada sonsuza kadar görünmez bir şekilde saklanamazdık. Fakat belki incelemek için kafesi açarlarsa... "Diğerleri bizim için gelecek." Onunla mı yoksa kendimle mi konuştuğumu bilmiyordum.

"Philippe, Jean Luc'un bu odanın on metre yakınına gelmesine izin vermez."

"O zaman Jean Luc'un tek müttefikimiz olmaması büyük şans. Coco nerede olduğumuzu biliyor olacak. Claud'u, Zenna'yı veya Blaise'i getirecek ve onlar da bizi buradan çıkaracaklar."

Bana samimi bir bakış attı. "Bu kulede yaşayan avcı sayısından haberin olduğunu sanmıyorum, Lou."

Öne eğilerek dirseklerimi dizlerimin üzerine dayadım. "Ben de *senin* burada yaşadığımdan haberin olduğunu sanmıyorum."

"Yaşadın mı?" Şaşkınlığı sesine yansıdı. "Nasıl?"

"Ben senin karındım. Başpiskopos isteseydi bile bizi ayıramazdı ki ayırmadı. Bütün bu evliliği o ayarladı."

"Neden?" Şimdi o da öne eğildi, gözlerini benimkilere sabitledi. Bilgiye açtı. Öncesinde söyledikleri yankılandı zihnimde: *Bana nece! hatırlayacağımı söyle.* Günbatımında öleceksek Coco'nun argümanı artık pek geçerli sayılmazdı, değil mi? Bunu idrak etmemin hemen ardından aklıma başka bir çılgın fikir geldi. Reid hatırlarsa, Morgane da hatırlardı. Diğerleri benim için gelmese bile o gelirdi. Chasseurlerin beni yakmak istediklerini öğrenirse, bu kulede taş üstünde taş bırakmazdı.

Fakat tabii ki, Reid yine de haklıydı. Burayı daha önce hiç parçalayamamıştı. Şimdi bir de unvanı ondan alınmışken bunu yapması pek mümkün olmayacaktı.

"Nedenini biliyorsun." Omuz silktim, düşüncelerim birbirine gürerek çaresiz bir keşmekeş düğümü oluşturdu. Ayağım huzursuzca yer dövmeye başladı. "Ben onun kızıyım. Beni korumanı istedi."

Yine burnundan gülerек kızgın bir ses çıkardı ve etrafımıza işaret etti. "Mükemmel bir iş çıkardım."

"Arkadaşlarımız bizim için gelecek, Reid. Onlara güvenmek zorundayız."

"Neredeler öyleyse? Neden burada değiller?"

"Umarım anneni ve kardeşini kurtarıyorlardır. Hatırlarsan bu mücadelenin bütün amacı *buydu*."

Yüzü kızardı ve uzaklara baktı. "Elbette hatırlıyorum."

Muhafızlar bu sefer beklenmedik bir şekilde kapıyı açtılar. Kapı kolunun açıldığı o bir saniye içinde kafamda üçüncü bir fikir oluştu ve iki Chasseur adım atarken dürtüsel olarak Bakire'ye dönüştüm. Beni gördüklerinde gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ah, lütfen, *messieurs*!" Parmaklıklara dokunmadan önlerinde bir aşağı bir yukarı yürürken ağlayarak üzüntüyle ellerimi ovuşturdum. "Cadı – o beni kandırdı. Ben üst katta mutfakta hizmetçiyim ama örtüleri yıkar-ken, duyduğum en güzel şarkıyı söyleyen o sesi duydum." Şimdi,

* (Fr.) Beyler –çn

yaşça büyük olan muhafızın gözlerindeki söylediklerimi tartan parıltıdan hiç hoşlanmayarak daha hızlı konuşuyordum. “Onu takip etmek zorundaydım, *messieurs* –sanki bir dış güç beni *transa* sokmuş gibiydi, buna mecbur etmiş gibi– ve kapıyı açıp onu bırakana kadar da uyanmadım. Lütfen, *lütfe*n, diğeri hâlâ uyuyorken beni dışarı çıkarın.” Yerde yatan Reid’i işaret ederek dudağımın titremesine ve gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesine izin verdim. Sıkıntıya düşmüş gibi yapmak beklediğimden daha kolaydı. “Çok özür dilerim. Maaşımı kesebilirsiniz, beni işten atabilirsiniz, kırbaçlayabilirsiniz ama lütfen bana zarar vermesine izin vermeyin.”

Genç olan benim imdadıma yetişecek gibi görünse de yaşça büyük olan onu bir gülümsemeyle durdurdu. Şefkatli bir gülümseme değildi yüzündeki. “Bitti mi?”

Yüksek sesle burnumu çektim. “Bana yardım etmeyecek misiniz?”

İki adımda odayı aşarak yuvarlak masaya geçti ve oradaki kâğıtları karıştırdı. Haç şeklindeki bir kâğıt ağırlığının altından bir sayfa çıkardı ve ışığa tuttu. Kabataslak çizilmiş olsa da çizim yüzümü –*Bakire’nin* yüzünü– yeterince iyi tasvir ediyordu. Parmaklıklara yaslandığımda perişan ifadem kayboldu. Formum bir kez daha eskiye döndü. “Ne mutlu sana.”

“Evet,” diye düşündü, merakla beni incelerken. “Doğrusu öyle. Görünüşe göre annenin yeteneklerini miras almışsın. Majesteleri bunu öğrenmekten memnuniyet duyacaktır.”

“B-bu La Dame des Sorcières’nin kızı mı?”

“Görünüşe göre artık La Dame des Sorcières’nin *kendisi*.”

Genç olanın endişesi ânında ortadan kaybolurken yerini huşuya benzeyen bir ifade aldı. Belki bir parça da korku. Açlık. “Onu yakaladık mı?”

“Siz kimseyi yakalamadınız.” Kendi korkum sesimi keskinleştirdi. Onu bastırdım. Diğerleri gelecekti. *Geleceklerdi*. “Saat kaç sorabilir miyim?”

Yaşça büyük olan, kafese yaklaşmadan önce resmi yerine koydu.

Rahat bir tavır takınmasına rağmen üstdudağında ter birikmişti. Onu geriyordum. *Güzel*. “Sorabilirsin. Ama cevap vermeyeceğim. Kıvranişını izlemek daha güzel.” Hızlı ve ani bir şekilde yüzümü parmaklıklara yaklaştırdığımda geriye doğru tökezledi. Hakkını yememek lazım, küfretmedi, bunun yerine sessizce kıkırdayarak göğsünü tuttu.

“Enjekte edelim mi?” Genç olan paltosundan yeni şırıngalar çıkardı. “O şeye bir ders vermek için?”

“Hayır.” Yaşça büyük olan başını iki yana salladı ve odadan geri çekildi. “Hayır, bence doğru miktarda işkence yapıyoruz, sence de öyle değil mi?”

İkisi arkalarından gelen bir *klik* sesiyle kapıyı kapattılar.

Şimdi Reid *beni* parmaklıklardan uzaklaştırdı. “Diğerleri gelecek,” dedi.

Bir süre sonra, koridorda sözlerini kanıtlayan bir arbede çıktı. Sesler bağırlara dönüştü ve çeliğe çarpan çeliğin sesi en tatlı ahenkle çınladı. İkimiz de ayağa fırladık, kapıya bakarak bekledik. “İşte bu.” Parmaklarım beklentiyle parmaklıkların etrafına dolandı. “Buradalar.”

Reid tiz, kadınsı seslere kaşlarını çatı. Tanıdık değillerdi, Coco’ya, C  lie’ye, Zenna’ya ve hatta Seraphine’e ait değillerdi. Sesleri şey gibi geliyordu... *  ocuk*. “Bizi rahat bırak!” diye bağırdı biri öfkeyle. “Bırak bizi!”

“Hiç sanmıyorum,” diye hırladı bir Chasseur. “Bu sefer değil.”

“Bu babanın hoşuna gitmeyecek, Victoire.”

“Babam gidip bir yumurta yutabilir!”

“Bu *doğru* değil,” diye bağırdı başka bir   ocuk. “Ellerini *hemen*   ek üzerimizden. Oradaki *abimiz* ve yanlış bir şey yapmadı...”

Chasseurler onları sürüklerken sesleri soldu.

“Violette ve Victoire.” Reid sanki salt irade gücüyle onu a  abi-
lirmiş gibi gözlerini kapıya dikti. Bakışlarının yoğunluğuyla ben de buna neredeyse inanacaktım. “La Mascarade les Cr   nes’den önce bizi zindandan kurtarmışlardı.”

"Anıyı takip et," dedim umutsuzca. Kralın kızları bile Chasseur Kulesi'ne engellenmeden giremiyorsa, diğerlerinin bunu yapma şansı duman olmuştu.

"Ne?"

"Hatırlamak istiyordun. Bu şekilde hatırlayabilirsin." Zaman-
dan, arkadaşlarımızdan, hayatlarımızdan bihaber, bu iğrenç ha-
pishaneden kaçamazken bu birdenbire dünyanın en önemli şeyi
hâline geldi. En acil şeyi. Hatırlamak zorundaydı. Günbatımında
öleceksek, beni hatırlamak zorundaydı. Bahis, baştan çıkarma, plan
— hepsi bu kritik ânın ışığında suya düşmüştü. "Bir duvara çarpana
kadar ileri veya geri takip et onu. Ve sonra *it*."

Dudakları kasvetli bir şekilde büküldü. "Ben — ben *denedim*.
Son birkaç gündür... anıları bir araya getirmeye çalışmaktan başka
bir şey yapmadım."

"Tekrar dene. Daha iyisini yap."

"Lou..."

Ellerini avucuma alarak sımsıkı tuttum. "Ya gelmezlerse?"

O da benim ellerimi aynı şevkle kavradı, beni kendine çekerken
sesi kısık ve vahşiydi. "*Gelecekler*."

"Ya gelemezlerse? Ya fark edilmeden içeri giremezlerse? Eğer
savaşmaları gerekirse? Ya Claud müdahale edemezse ya da kalede
yakalandılarsa ya da..." Gözlerim panikle kocaman açıldı. "Ya çok-
tan ölmüşlerse?"

"Dur, *dur*." Yüzümü tuttu, gözlerimin içine bakmak için eğildi.
"Nefes al. Bana ne yapacağımı söyle."

Kendimi toparlamam, deliler gibi atan kalbimi sakinleştirmem
biraz zaman aldı. Sabırla bekledi, başparmakları şakaklarımı ovdu.
Hareketin samimiyeti beni hem tedirgin etti hem de yatıştırdı. So-
nunda geri çekilip, "Violette ve Victoire seni zindanlardan kurtar-
dıktan sonra Léviathan'a döndün. Bunu hatırlıyor musun?" diye
sordum.

Ayak izlerimi takip etti. "Evet. Banyo yaptım."

"Ve sonra?"

"Ve sonra ben" –yüzü buruştu– "Claud ile konuştum. Ona annemin yakalanmasından bahsettim."

Parmaklarımı onunkilere geçirerek başımı iki yana salladım. "Konuşmadın. 'Onu aldılar Lou. Annemi aldılar ve bir daha geri dönmeyecek.' Bana söylediğin tam olarak buydu."

Afallamış bir şekilde bana baktı. "Sonra ne oldu?"

"Sen söyle." Hiçbir şey söylemeyip sadece baktığında yanağını öpmek için uzandım. Kolları belime dolandı. "Ben Bas'ın anılarını ondan aldıktan sonra," diye fısıldadım tenine, "onu tekrar görme kadar ne yaptığımın farkına varmadım. Düşüncelerimde – düşüncelerimde boşluklar vardı. Onu tamamen silmemiştim, sadece romantik anları ama o beni hiç hatırlamamıştı. Anımsamama yardımcı olacak bir tetikleyici bulmalıydım – geri kalanını tetikleyecek bir anı."

Bana bakmak için geri çekildi. "Ama bu her şey olabilir."

"Benim için, Bas'la Soleil et Lune'de tanıştığım andı."

"Ben seninle nerede tanıştım?"

"Pan'ın pastanesinin dışında." Onu aceleyle kilide doğru döndürdüm. "Bir kapı düşün. Önünü dev bir pislik gibi tamamen kapatmış, Beau'nun sokaktaki dönüş törenini izliyordun." Omzunun üzerinden dönerek bana kaşlarını çatı. "Ne? Öyleydin. Tamamen kabalıktı. Seni geçmeye çalıştım" –hareketi taklit ettim– "ama ikimize yetecek yer yoktu. Sonunda arkanı döndün ve neredeyse dirseğinle burnumu kıracaktın." Gerçek zamanlı olarak benimle yüzleşmek için döndüğünde, dirseğini kaldırdım ve başımı geriye atarak yaralanmanın nasıl olduğunu gösterdim. "Bunlar bir şey çağrıştırıyor mu?"

Tümüyle perişan görünüyordu. "Hayır."

Siktir. "Belki de bu senin tetikleyicin değildir." Sesimi sakın tutmak için çabaladım. "Başka bir şey olabilir – beni Soleil et Lune'de kovaladığın zaman ya da Doleur'ün kıyısında evlendiğimiz zaman ya da – ya da çatıda ilk kez seks yaptığımız zaman gibi."

* (Fr.) Güneş ve Ay –çn

Gözleri kısıldı. "Hikmeti bir çatıda mi tatminata erdim."

Hızla birkaçta emayladım. Fazla hızla. "Yine kutsal ve la-
netliydik. Çok acıktık. Hayal etmeye çalıp, çalışarak tatminata er-
dim."

Yeni mülakatlar bazı kriterler etmek için geldiğinde onları ya-
mazdan geldik ve bir iki alay ettikten sonra gittiler. Karişik işler.
Her saniye bazı gırtlara yakınlaştıyordu. Kendilerden başka ta-
gırlar yükselmeydi. İkinci bir kriterin gırları yoktu. Heredelerdi
bunlar? Kedi başını iki yarıya salladı, veda ederken eliyle yüzünü
ovuyordu. "Bunların hiçbirini hatırlanıyorum."

"Ama sen – seni hatırlamaya başlarken girdim. Yüz ifadelerdeki
acıyı girdim. Bu canını yakıyor."

Kollarını havaya savurdu, gıderek daha da sinirleniyordu. Ya da
belki telaşlanıyordu. Belki ikisini de hissediyordu. "O anlar çok na-
dirdi ve o zaman bile, zorlanmaya çalıştığımda – anıyı takip etmeye
çalıştığımda – sanki bir bağlama alıyormuşum gibi geliyor. Orada
hiçbir şey yok. Kırılacak bir duvar yok. Açılacak bir kapı ya da kilit
yok, paramparça edeceğim bir pencere yok. Anıların böyle gitti."

Gözlerini sellil yaşlarla doldu. "Desen tersine çevrilebilir."

"Ne desen?" Çenesi kısılmış ve yanakları kızarmış bir hâlde
yüzünü bana dönerken sesi neredeyse bağrıya kadar yükseldi.
"Bütün dünya benim bir evdi olduğumu düşünüyör gibi görünüyor
– ve kazığa bağlanıp yakılmak üzereyim, bu yüzden doğru olmalı-
ama yapamıyorum.. Bilmiyorum.. Ben bir desen falan görmedim,
tam. Tek bir altın, beyaz ya da lanet olanı çivili mavi bir zerre bile
görmedim. Sanki bu tanıdığın kişi – o yok. Ben o değilim. Bir daha
o olarak mıym bilmiyorum."

Gözyaşları yanaklarından serbestçe döküldüğünde inledi; on-
ları ellerken kendi gözleri de yaşlarla parlıyordu. "Lütfen, ağlama
Gözyaşlarına dayanamıyorum. Onları – onları durdurmak için
dünyayı paramparça etmek istememe neden oluyorlar ve ben yap-
mıyorum.." Büyük bir çevkle beni tekrar öptü. "Tekrar anlat. Bana
hepatini anlat. Bu sefer hatırlayacağım."

Beni saran kollarının güçlü siperi içinde her şeyi tekrarladım. Ona bizim hikâyemizi anlattım: kesilen kolu ve kan sıçramış çarşafı, *La Vie Éphémère* adlı kitabı, tiyatroya ve pazara yaptığımız yolculuğu, tapınağı, topluluğu, acayiplikler dükkânını. Ona Modraniht ve *La Mascarade des Crânes*'den ve bu ikisi arasında beraber geçirdiğimiz her andan bahsettim. İlişkimizdeki her önemli değişimden. Küvet. Tavan arası. Cenaze töreni.

Ona büyüden bahsettim.

Hiçbir şey hatırlamadı.

Evet, suratı ara sıra buruşuyordu ama acıyı kucakladıktan, hatıraları kovaladıktan sonra tek bulduğu şey bir esrar perdesiydi.

Yavaş yavaş, gardiyanların iki saatlik vardiyalarla her yarım saatte bir –Reid bunu *hatırlayabiliyordu*– kontrol ettiğini fark ettik. Son grup belirdiğinde, Reid beni kucağına aldığı anda açıkça ağladım. “Az kaldı,” diye dalga geçmişti içlerinden biri. Ancak diğeri oyalanmak istememiş, yüzünde rahatsız bir ifadeyle arkadaşını odadan çıkarmıştı.

Hâlâ bizim için gelen giden yoktu.

Hayatta kaldıklarını umuyordum. Madam Labelle ve Beau'yu kurtardıklarını ve şehirden kaçtıklarını umuyordum. Bizi yanarken izlemeleri düşüncesine dayanamadım. Bu onların suçu olmasa da kendilerini asla affetmezlerdi ve Coco – o yeterince acı çekmişti. O yeterince *kayıp vermişti*, Madam Labelle, Beau, Célie ve hatta Jean Luc da öyle. Belki daha fazlasını hayal ettiğimiz için aptallık etmiştik. Daha iyi bir şey hayal ettiğimiz için. Yine de aradığımızı bulacaklarını umuyordum.

Huzuru hak eden biri varsa o da onlardı.

Reid yanağını saçıma dayadı. “Çok üzgünüm, Lou.” Aramızdaki sessizlik uzayarak bir yay gibi gerildi. Kopmasını bekledim. “Keşke...”

“Yapma.” Yavaşça ona bakmak için başımı kaldırdım. Tanıdık çehresinde gördüğüm ıstırap yüzünden kalbim sıkıştı. Parmağını kaşlarında, burnunda, dudaklarında gezdirdim, sırayla her bir

GÜNAH ÇIKARMA

Reid

Göğsümde bir ağrıya, gözyaşlarının iz bıraktığı yüzüne baktım. Beni ikna etmesine gerek yoktu. İsteddiği her şeyi yapardım. Eğer onu öpmek bir damla gözyaşının daha düşmesini engelleyecekse, onu binlerce kez öperdim. Geceyi atlatırsak, hayatının geri kalanında her bir gözyaşını öperdim.

Nereye gidersen ben de oraya gideceğim. Nerede kalırsan ben de orada kalacağım.

Kelimeleri bana dua eder gibi fısıldadı. Ve yine de onları hissettim. Her birini hissettim.

Aramızdaki bu duygunun kutsal olmadığını nasıl düşünebilmişim? Bu bağlantının. Lou için hissettiklerim içten, ham ve *saftı*. İzin verirsem beni tüketirdi. İkimizi de tüketirdi.

Fakat yüzüne fazla uzun süre baktım. Gözlerinden süzülen taze yaşlarla kollarını boynuma doladı ve başını omzuma gömdü. Yaptığım hataya lanet okuyarak yüzünü ellerimin arasına aldım. Nazikçe. Çok nazikçe. Bana bakması için yüzünü yukarı kaldırdım. Ve sonra –kasıtlı bir özenle– dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Bu ağrıyı dindiremezdim. Bu yanlış düzeltemezdim. Büyük ihtimalle ikimiz de günbatımında yakılacaktık.

Ama ona sarılabılırdim.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı, ben yanaklarına yumuşak öpü-

cükler kondururken kirpiklerini kırıştırarak. Ve burnuna. Ve gözkapaklarına. "Seni o zaman sevdim, şimdi seviyorum ve sonra da seveceğim." Dudaklarım boğazına indi. Yara izine doğru. Buna karşılık, başı geriye düştü ve izi açığa çıkardı. Tamamen savunmasız. "Annem Modraniht'te boğazımı kesmeden önce" –sözleri bir itirafa benziyordu– "seni bir daha göremeyeceğimi sandım. Bir cadı ve bir cadı avcısı öteki dünyada birbirlerine sahip olamazlar."

İşte o zaman başımı kaldırdım. "Seni tekrar bulacağım, Lou." Kelimeler sanki dilimin ucunda bekliyormuş gibi kolayca döküldü dudaklarımdan. Bu da benim itirafımdı. Belki de daha önce söylemiştim. Hatırlayamıyordum. Fark etmezdi. Geçmişimizi kaybetmiştim, evet ama geleceğimizi de kaybetmeyi reddediyordum. Ölüm bile bunu benden almayacaktı. "Söz veriyorum."

Gözlerimle buluşan gözlerinde baştan çıkarıcı bir sıcaklık vardı. "Biliyorum."

Durumumuzun aciliyetine –dışarıda devriye gezen avcılara, şehrin üzerine batan güneşe– rağmen Lou, ellerini yakamdan içeri sokarak sırtımdan aşağı kaydırırken hiç acele etmedi. Kendi ellerim yavaşça gömleğinin eteğine doğru ilerledi. Karnındaki kumaşı santim santim sıyrarak onu yere yatırdım. O da benim gömleğimi başımın üzerinden çıkarıverdi. Lou gövdemdeki yara izinde parmağını gezdirirken aramızdaki sıcaklık giderek arttı, bense bedenini yavaş yavaş yere indirdim. Her kıvrımının tadına baktım. Her nefeste, her dokunuşta –boğucu ve yavaş, sanki arıyormuş gibiydi– gerilim daha da büyüdü. Sessiz çaresizlik.

Parmakları saçlarımı kavradı.

Dilim kalçasını okşadı.

"Bana kâfirim derdin," dedi bir iç çekişle, omurgası yaylanarak dudaklarımı daha aşağıya kaydırırken. Daha da aşağıya.

Onu tekrar bulacaktım, evet, ama yine de bu an bizim olacaktı. Bu son nefessiz saat. "Hâlâ öylesin." Pantolonunu bacaklarından aşağı kaydırarak onu ters çevirdim. Yere hapsettim. Onu öpmek için kalçalarını kaldırdığımda yerdeki parmaklıkları tırmaladı. Ve

Öpmek yerine onu oradan okşadığımda. Daha da şiddetli titremeye başladı. ta ki sonunda kendini tutamayana dek –sesi bastırmak için elini ısırdı– ve onu göğsüme doğru çektim. Parmaklıklara yasladım. Kesik nefeslerle bekledim.

Başı geriye, omzuma düştü ve bir kolunu başımın etrafına do-
ladı. Dudakları benimkilerle buluşmak için uzandı. “Sakin durayım
deme.”

Başka bir kelime etmeden içine girdim –istesem de konuşamaz-
dım– ve bir kolumu beline doladım. Sıcaklık tüm bedenimi kasıp
kavurdu. Kendimden geçerken, diğer kolumla onu geriye doğru çe-
kerek omuzlarını sardım. Kendime bastırdım. Parmakları kolumu
kavradığında gözümü onlardan alamadım. Kendi soluk, pürüzlü
renimin üstünde, pürüzsüz ve altın rengiydi. Bu basit görüntü bile
canımı acıtacak kadar sıkıştırdı göğsümü. Çok benzerdi. Çok da
farklı. Bunu kaldıramıyordum. Nefes *alamıyordum*. O – o cennet
gibi hissettiriyordu fakat kendimi yavaş hareket etmeye zorladım.
Derinden. Onun tadını almak için. İnlemesiyle, elimle ağzını kapa-
dım. “Şşşt. Duyacaklar.”

Onunsa başka fikirleri vardı.

Kollarımda dönerken beni tekrar yere yapıştırdı ve ellerimi ba-
şımın üstüne sabitledi. Eğilerek altdudağımı ısırdı. “Bırak duysun-
lar.”

Nefesimin son zerresi de ciğerlerimi terk etti. O üzerimde ha-
reket ederken yerimde durmak için çabaladım, baskı giderek artı-
yordu, ta ki gözlerimi yumana dek. Ta ki kendime engel olamayana
dek. Ta ki ellerim kalçalarına inene ve açısını ayarlayarak daha hızlı
hareket etmesini sağlayana dek. Dudaklarının aralanmasını, nefe-
sinin hızlanmasını izledim. İçimdeki baskı fiziksel acıya dönüşse
de dişlerimi sıktım. *Henüz değil*. Vücudu benimkiyle mükemmel
bir uyum içinde hareket etti. O mükemmeldi. Daha önce farkına
varamadığım için çok aptaldım. Çok kördüm.

Bir an sonra zincirlerinden boşanarak titrediğinde ben de ken-
dimi bıraktım – ve o anda, etrafım altınla parladı. Sadece bir an

için. Ben tam olarak kavrayamadan gitmişti bile. Hayal gücümün bir ürünü.

Ancak hatıranın bir parçası zihnimde kaldı. Bir avuç kelime. *Benim* kelimelerim.

Onu çağırana kulak verir.

Bu bilgiyle birlikte, acı, duyularımı sarstı ve eğilerek neredeyse yana devrildim. Lou'nun gözleri panikle açıldı. "Reid?" Güçsüzce beni sarstı. "Ne oldu? Sorun ne?"

"Hiçbir şey." Acı geldiği gibi çabuk geçti. Geldiği gibi açıklanamaz bir şekilde. Lou ikna olmayınca başımı iki yana salladım. "Ben iyiyim. Gerçekten."

"Bir anı mıydı?"

"Şimdi geçti."

Yorgun bir iç çekişle kollarını bana sardı. Onu kollarımın arasına aldım sıkıca. Birkaç dakika öyle oturduk, sadece birbirimize sarıldık. Soluklandık. Yanağı yorgun bir şekilde omzuma yaslandı. "Giyinmelisin," diye mırıldandım sonunda. "Avcılar..."

"Hareket edebileceğimi sanmıyorum."

"Yardım edebilirim."

Kolları kısa bir süreliğine kasılsa da önce onun gömleğini başından geçirip sonra da kendi gömleğini giyerken itiraz etmedi. Sonra pantolonunu giydirdim. Bağcıklarını bağlamakla uğraşmadı. Bunun yerine, tekrar göğsüme yığıldı. Gözkapakları kıpırdadı. Sertçe yutkunarak saçlarını okşadım. "Uyu. Bir şey değişirse seni uyandırırım."

"Hâlâ gelebilirler, biliyorsun." Gözleri kapanırken esnemesini bastırdı. "Diğerleri. Bizi hâlâ kurtarabilirler."

"Kurtarabilirler."

O uykuya dalarken ona gereğinden daha sıkı sarıldım. Sessizlik onun ardından büyüyor ve uzuyor gibiydi. Meşale ışığı titredi. "Kurtarabilirler," diye tekrarladım kesin bir tonla. Ona. Kendime. Dinleyen kim varsa.

Bizi hâlâ kurtarabilirler.

Ama kurtarmadılar.

TEK BİR KIVILCIM

Reid

Kapı bir saat sonra açıldığında zamanın geldiğini hemen anladım.

İki avcı ilkinin takip ederken omuzları gergin ve Balisardaları çekilmişti. Sonra iki tane daha girdi içeri. Başka bir grup. Ve bir tane daha. Konsey odasını tamamen dolduruncaya kadar gelmeye devam ettiler. Diğerleri ötedeki koridorda bekliyordu. Onlarcası. Jean Luc'u arayarak yüzlerini taradım, orada değildi.

Lou ayak sesleriyle irkilerek uyandı, gözleri hâlâ uykudan tam açılmamıştı. "Bu da neyin?.."

Odayı gördüğü gibi keskin bir nefes aldı ve çabucak doğruldu. Bize en yakın Chasseur bakışlarını Lou'nun pantolonunun bağcıklarına indirdi. Bir kahkaha patlattı. Onu görmemeleri için hızla döndüm —onu ayağa kaldırdım— fakat o etrafımdan yana doğru eğildi ve muzip bir şekilde gülümsedi. "Hoşuna giden bir şey mi gördün?"

Meydan okumasına rağmen, gözleri kan çanağına dönmüştü ve şişti. Aşırı parlıyordu. Kolumdaki eli titredi.

Avcının dudağı kıvrıldı. "Güçbela."

Lou kıkırdayarak imalı bir şekilde adamın pantolonunu inceledi. Kayıtsız bir tavırla etrafımdan dolanıp kendi pantolonunun bağcıklarını bağladı. "Bugüne kadar gördüysen şaşarım."

"Seni küçük..." Avcı parmaklıklara doğru atılsa da Lou ölümcül bir hızla hareket ederek onunla orada buluştuğunda, adımı-

nı tamamlamadan fikrini değiştirdi. Onun yerine Balisarda'sını Lou'nun yüzüne doğrulttu, "Yakında farklı bir melodi söyleyeceksin, cadı. Son sözün bir çığlık olacak."

Lou, avcıya yaklaşmasını işaret etti. "Neden buraya gelip bana göstermiyorsun?"

"Lou." Alçak sesli bir uyarıyla gömleğinin arkasını çektim. Sadece bir adım geriledi. Etrafımızdaki Chasseurler de hareketi gölge gibi takip ederek bir adım yaklaştı. "Onları kışkırtma."

"Bunun için biraz geç sanırım."

"Aynen öyle." Philippe'in boğuk gümbürtüsü ondan önce oda-ya girdi. Gelmesiyle, Chasseurler dalga hâlinde iki yana ayrıldı. Lou'nun sırtışı vahşileşti. Kraliyet mavisini ve altın rengi kusursuz bir takım elbise giymişti –yakasındaki yüzbaşı madalyası parlıyordu– ve Lou'ya çizmesinin altındaki bir böcekmiş gibi baktı. Sonra soğukça gülümsedi. Eğildi. "Güneş battı, *ma Dame*. Cenaze ateşiniz sizi bekliyor."

Lou bir adım daha geri çekildi. Kolu benimkine sürtündü. Sırtışı yüzünden silinmese de bakışları odadan koridora fırladı. Philippe'den Chasseurlerine. Kaç kişi olduklarını sayarken kalbim şiddetle çarpıyordu. Toplamda yirmi kişilerdi. Bütün bir birlik. "Çok fazlalar."

Lou gergin bir kahkahayla kafesin kapısına işaret etti. "Neyse ki bir tıkama mevziimiz var."

Ona şöyle bir göz attım. Göğsü sığ nefeslerle inip kalkıyordu. Kendi uzuvlarını adrenaliniyle titriyordu.

Arkamızdaki bir Chasseur pis pis güldü, "Eninde sonunda dışarı çıkmak zorundasınız."

Lou, adamı kinle süzmek için arkasını döndü. "Gerçekten değiliz."

"Açlıktan ölürsünüz."

"Hadi ama. Majesteleri bu kadar sabır göstermez. Bu akşam yakılacağımızı duyurdu." Sırtışı genişledi. "Eğer bu infaz plana uygun gitmezse, bu onun için pek iyi olmayacak, değil mi? Sanıyorum

“Bakı Cehennem Ateşi konusunda zaten oldukça huzursuzdur. Ol-
dukça korkmuştur.” Şimdi doğrudan Philippe’e hitap etti. “*Senin*
cin de iyi olmayacak.”

Ani bir dürtüyle ekledim, “Özellikle annem kaçtıktan sonra.”

Bu iddia üzerine odanın karşısında alçak mırıltılar patlak ver-
di ve Philippe’in yüzü sertleşti. İfadesi her şeyi anlatıyordu. Kısa
süürü bir rahatlama duygusu kapladı içimi. Onu kurtarmışlardı.
Caxo Jean Luc ve Célie – bir şekilde annemi kurtarmışlardı. Gü-
venderdi. Lou gözünün ucuyla bana minnettar bir bakış atarken
şimdi neredeyse kıkırdıyordu. “Ele geçirilecek,” dedi Philippe kısa-
ca. “Hiç kuşkunuz olmasın.”

“Kazanmaya ihtiyacın var, Phil. Beklemeyi göze alamazsın.” Lou
parmaklarını ona doğru salladı. “Bence seve seve içeri geleceksin.”

Farklı bir Chasseur –bu diğerlerinden daha gençti, neredeyse
bir erdi– Balisarda’sını bir haç gibi tuttu. “Sence büyüün bize zarar
verebilir mi, cadı?”

“*Bence.*” dedi yavaş yavaş, “seni silahsızlandırmak o kadar da
zor olmayacak, *mon petit chou*. Sanırım hepiniz kocamla tanıştınız.”
Saşparmağıyla bana işaret etti. “Kardeşliğin en genç Chasseur’ü.
Aynı zamanda en genç yüzbaşı.”

“O yüzbaşı falan değil,” dedi Philippe karanlık bir ifadeyle.

Lou bir kaşını kaldırdı. “Eh. *Senin* kıcını tekmelemişiği var.”

Açıkça rahatsız bir şekilde elimi omzuna koydum. Sırtımdan
soğuk terler damlıyordu. Bana baktığında başımı salladım. Nere-
deyse fark edilmeyecek bir biçimde. *Ne yapıyorsun?* diye sormaya
çalışıyordum.

Söz konusu omzunu kaldırdığında –kimsenin göremediği kadar
hafifçe– cevabımı aldım. Bilmiyordu. Palavralar, alaylar, tehditler –
hepsi zaman kazanmak için umutsuz çabalardı. Yardım için. Ya da
herhangi bir şey için.

Fikirlerimiz tükenmişti.

“Hadi. Phil,” dedi tatlı dille ve bu sözleri üzerine hafif bir büyü
kokusu sardı etrafımı. Diğerleri de kokusunu aldı. Bazıları homur-

dandı ve kasıldı, parmakları Balisardalarını sıkıca kavrayıp talimat için Philippe'e baktılar. Diğerleri huzursuz bir şekilde kıpırdandı. Ancak birkaçı, teni parlamaya başladığında Lou'yu hayranlıkla inceledi. "Kapıyı aç. Oyna benimle."

Benim zihnimdeyse farklı kelimeler yankılanıyordu. Hâlâ onun sesiydi ama yumuşak ve korkmuştu. *Reid.*

Dikkatle ona baktım.

Kapıyı açtıklarında, dedi hâlâ Philippe'i izleyerek, bana yakın dur. Onlara doğrudan büyüyle zarar veremem ama bu kuleyi başlarına yıkabilirim. En iyi şansımız bu. Ve sonra yine konuştu: Sence Beau da kaçtı mı?

Bilmiyordum ve cevap veremedim. Philippe, yanındaki Chasseur'den bir yay kabul ederken veremezdim. Ve de mavi uçlu okların olduğu bir sadak. "Bugün değil," diye homurdandı Philippe, bir ok alıp bir uzman hassasiyetiyle yay kirişine yerleştirirken. Doğrudan yüzüne doğrulttuğunda Lou'nun gözleri kısıldı. Artık gülümsemiyordu. "Senin de belirttiğin gibi, oyunlara ayıracak zamanım yok. Krallık bekliyor."

Ansızın oku serbest bıraktı. Ben öne atlayamadan —daha ben bağıramadan— ok kusursuz bir nişanla ona doğru hücum etti. Ancak Lou son saniyede oktan daha hızlı bir şekilde döndü ve okun sapı arkamızdaki duvara saplanırken çömeldi. Oradaki Chasseurler çoktan çekilmişti. Kafesin önünde ve yanlarında dizilerek bir çeşit kuşatma oluşturdular. Bir hedef merkezi.

Etrafımızda daha fazla yay belirdi. Daha fazla ok.

Hızla Lou'ya doğru atıldım ve elini tutup onu kafesin gerisine sürükledim. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. *Hemen.* Lou büyüden, altın ipliklerin meydana gelmesini istemekten bahsetmişti. Şimdi onlara odaklandım — bir kalkana, bir silaha, lanet bir *anahtara*. Bu kafesten kaçmak için herhangi bir şeye. Hiçbir desen yanıt vermedi. Elbette vermezlerdi. Philippe ikinci bir ok fırlattığında yana doğru yuvarlandım.

"Neden kazıkla uğraşasınız ki?" Lou hırslayarak elini kaldırdı ve

ok havada kırıldı. Ayağımızın dibine düştüğünde onu aldım ve sin-
sice arkamızdan yaklaştırmaya çalışan aptal bir Chasseur'e sapladım.
Kaskatı hâlde düşüverdi. Gözleri arkaya yuvarlandı. Uzuvarları seğir-
meye başladı. Lou ona dehşetle baktı. "Bu da ne?.."

Philippe kirişe bir ok daha yerleştirdi. "Baldıran."

Bu seferki neredeyse omzuma isabet ediyordu. O kadar ya-
kından geçti ki gömleğimin kolunu yırttı. Yırtık kumaşı görünce
Lou'nun gözleri öfkeyle parladı. Teni doğal olmayan bir ışıkla tit-
reşti. Önüme bir adım attığında sesi ölümcül bir sükûnetle çınladı.
Doğaüstü bir sükûnetle. Tek bir ses değildi, çok sayıda ses yükseldi.
Birlikte ürpertici bir tınıyla yankılandılar. "Ona dokunmayacaksı-
nız."

Büyüye karşı bağışıklığı olan Philippe, diğerlerine yaylarını çı-
karmalarını işaret etti. Yirmi tanesine de.

Lou dişlerini gösterdi.

Philippe'in keskin emriyle oklar iki taraftan fırladı. Yirmiden
fazlası. *Kırktan* fazlası. Havayı ölümcül bir netlikle yardılar fakat
her biri etrafımızdaki bir metrelik yarıçapta toza dönüştü. Öylece...
parçalara ayrıldılar. Havadaki bariyeri görmekten ziyade hissediy-
ordum. Bir sabun köpüğü gibi ince bir zardı. Bir kalkan. Daha
fazla ok bize doğru uçarken, Lou'nun yumrukları onu koruma ça-
basıyla titriyordu. "Nasıl yardım edebilirim? Söyle bana, Lou!"

"Bir desen," dedi dişlerinin arasından. "Büyümü... güçlendire-
bilirsin."

"Nasıl?"

"Odaklan." Şimdi her Chasseur'ün farklı zamanlarda nişan alıp
serbest bırakmasıyla şiddetli bir ok yağmuru söz konusuydu. Sü-
rekli bir saldırı. Lou saldırıya karşı acıyla yüzünü buruşturdu —san-
ki her zehirli ucu *hissedebiliyormuş* gibi— ve kalkan dalgalandı. "Sen
bir *cadısın*. Kabullen bunu. Sonuca odaklan ve... desenler görüne-
cektir."

Ama ne kadar odaklanırsam odaklanayım görünmediler — gö-
rünmüyorlardı. Altın bir kıvılcım falan çıkmadı. Daha çok odaklan-

dım. Lou'ya. Kalkanına. Parçalara ayrılan ok uçlarına. Kulağımda garip bir vızıltı duymaya başladım. Sesler. Fısıltılar. Benim ya da Lou'nun değil, *başkalarının*. Ancak yine de altın ortaya çıkmadı ve hayal kırıklığı dolu, *hiddet* dolu bir nara attım.

"Yapabilirsin, Reid," dedi Lou ısrarla. "Daha önce yaptın. Tekrar yapabilirsin. Tek yapman gereken..."

Lafını bitirmedi. İki Chasseur, ölen kardeşlerinin başaramadığını fark edilmeden başarmıştı. Parmaklıkların arasından dolanan eller —onun kalkanını kendi çıkarları için kullanarak— Lou'nun gömleğini yakaladı ve onu geriye, ahşaba doğru çekti.

Kalkanı ânında kayboldu.

Adını haykırarak öne atıldım ve birinin kolunu Lou'nun boyundan çektim fakat keskin bir acı uyluğumu deldi. Bakmadım. *Bakamadım* — onlar Lou'nun boğazına aynı anda bir, iki, üç, şırınga daldırırken bakamazdım. Sırtı eğilmiş, vücudu titrerken, elleri bana uzanırken bakamazdım. "*Reidl Reid!*" Sesi sanki bir tünelden geliyordu. Sonunda kurtuldu ve dizlerim çözülürken beni yakaladı. Kule etrafımızda sallandı. Beni ardı ardına fırlayan oklardan korunurken vücudu çarpmanın etkisiyle sarsıldı. Şimdi birden fazlası sırtına saplanmıştı. Kollarına. Bacaklarına. Yine de beni Philippe'in ardına kadar açtığı kafesin kapısına doğru sürükledi.

Giysilerimizi, saçlarımızı çekiştiren eller bizi konsey odasının zeminine fırlattı. Onlar karıncalar gibi Lou'nun üzerine çullanırken gözlerim karardı. Lou şırıngalarının altında kıpırdamadan yere yığıldı. Daha kazığa ulaşmadan öldüreceklerdi onu. *Lou*. Acıdan —korkudan— çılgına dönmüş bir şekilde dişlerimi sıkarak hayatımdaki hiçbir şeye odaklanmadığım kadar onun solan cildine odaklandım. Sert diz darbeleri iniyordu sırtıma.

Ölecek ölecek ölecek

Bir altın patlaması gördüm —ve ayağa fırladım— ama çok geçti. Boynuma bir iğne saplandı ve dünya bir kez daha karardı.

Bağınışlara uyandım.

Dumana. Ayaklarımın altındaki samana ve sırtımdaki sert odun parçasına. Sıkıca bağlanmış bileklerime. Midem bulanır hâlde gözlerimi açtım. Odaklanmaları biraz zaman aldı. Görüşüm bulanıktı.

Meşaleler.

Karanlıkta parlıyor, sahnenin üzerinde turuncu bir pus oluşturu-
yorlardı. Yüzlerin üzerinde. Çok fazla yüz vardı. Bütün şehir aşağıda-
ki sokakta sıkış tıktı. İrkilerek, onların yukarısında durduğumu fark
ettim. *Hayır.* Gözlerimi kapattım, büyük bir güçle öne doğru eğildim.
İpler beni dik tutuyordu. Beni yerimde tutuyorlardı. Ayakta bile dur-
muyordum. Fark etmemle gözlerim ardına kadar açıldı.

Kazık.

Beni kazığa bağlamışlardı.

Bundan sonra detaylar hızla gözüme çarparak algılarımı bozdu
– katedralin basamakları, ahşap platform, sırtımdaki sıcak varlık.
“Lou.” Kelime baldırandan dolayı dilime dolandı. Başım zonklu-
yordu. Boynumu uzatmak için uğraştım. “Lou.” Saçları omzuma
dökülüyordu ve başı eğilmişti. Cevap vermedi. Bilinçsizdi. Şimdi
onu görmeye çalışarak ciddi bir şekilde gerilsem de bedenim itaat
etmeyi reddetti. En azından biri mavi uçlu okları çıkarmıştı. Ona
temiz bir iç gömleği giydirmişlerdi. Öfkem, bu yeni adaletsizlik
karşısında uyuşturucu kadar çabuk alevlendi içimde. Bir Chasseur
onu soymuştu. *Neden?*

Kendi basit gömleğime ve yünlü pantolonuma baktım. Çizme-
lerimi çıkarmışlardı.

Deri yanmazdı.

Sokaklarda dizilmiş mavi paltolar bir barikat oluşturunuyordu. Ka-
labalığı uzak tutuyorlardı. Gözlerim kısıldı ve manzaranın netleş-
mesini beklerken yavaşça gözlerimi kırıştırdım. Philippe onların
arasında duruyordu. Jean Luc da öyle. Siyah saçlarını tanımıştım.
Geniş boynunu ve bronz tenini. Bana bakmadı, dikkati ailesiyle
birlikte kalabalığın önünde duran Célie’nin üzerindeydi. Coco yok-
tu. Beau yoktu. Claud, Blaise veya Zenna yoktu.

Hiç kimse yoktu.

"Lou." Dudaklarımı kıpırdatmamaya —sesimi alçak tutmaya— dikkat ederek onu dirseğimle dürtmeye çalıştım. Kollarım kıpırdamıyordu. "Beni... duyabiliyor musun?"

Kıpırdanmıştı sanki. Sadece birazcık.

Bir çocuk güvenlik hattından sıvıştığında daha fazla bağırış duyuldu. Küçük bir kız. Kız bir... topu kovalıyordu. Bir topu kovalıyordu. Top yuvarlana yuvarlana platformun tabanında durdu. "Düşündüğüm kadar uzun değilsin," dedi kız keyifle, kumral kâküllerinin altından bana bakarak. Tanıdık. Gözlerim kırıştı. Şimdi aynı kızdan iki tane vardı. Hayır — ona başka bir çocuk daha katılmıştı. Gözlerinde okunmaz bir ifade taşıyan soluk benizli bir oğlan. Kızın elini ciddi bir ifadeyle tuttu. Daha önce hiç görmemiş olmama rağmen neredeyse yüzünü tanıyacaktım.

"Umudunuzu kaybetmeyin, *monsieur*," diye fısıldadı oğlan.

Başka bir bağırış. Bir Chasseur onları kışkırlamak için ileri atıldı.

Ağzım kelimeleri doğru düzgün sarf edemiyordu. "Sizi... tanıyor muyum?"

"*Le visage de beaucoup*," dedi oğlan sinir bozucu bir gülümsemeyle. Gülümsemesinin dalgalandığını görür gibi oldum. Ateş ışığında parlaktı. "*Le visage d'aucun*." O uzaklaşırken sesi soldu.

Her zaman görülen yüz, hiç hatırlanmayan yüz.

Anlamsız kelimeler. Saçmalıklar. "Lou," diye yalvardım şimdi daha yüksek sesle. Umutsuzca. "Uyan. Uyanman gerek."

Uyanmadı.

Yanımdan otoriter bir kahkaha yükseldi. Altın desenler. Hayır — saçlar. Auguste bir elinde bir meşaleyle görüş alanıma girdi. Alevler turuncu değil, zifiri siyah yanıyordu. Cehennem Ateşi. Sonsuz ateş. "Uyanıksın. Güzel."

Gaspard Fosse ve Achille Altier, ilki hevesli bir gülümsemeyle, ikincisi ise midesi bulanıyormuş gibi bir ifadeyle onun arkasından platforma tırmandılar. Achille, Auguste'a bir şeyler mırıldanmadan önce sadece bir saniye bana baktı ve Auguste ise kaşlarını çatarak,

“Bir önemi yok,” diye homurdandı. Auguste bana dönüp ekledi, “Balisarda’nın meyvesi bu sefil ateşi dizginlememiş olabilir —yani henüz— ama odunu kesinlikle bu önemli günü sırtlandı.” Elini kaldırıp Lou’nun saçlarından bir tutamı yakaladı. “Kafesi sadece ikiniz için hazırladık. Acı tatlı bir son, değil mi? Kendi bıçağınla öldürülmek?”

Hiçbir şey söylemediğimde —sadece ona baktığımda— omuz sılıkti ve meşaleyi inceledi. “Gerçi sanırım son darbeyi vuracak olan Balisarda olmayacak. Belki de rahipler başarısız olduğu için minnettar olmalıyım. Şimdi sonsuza kadar yanacaksınız.”

“Tıpkı... şehrin gibi,” diyebildim.

Kelimeler bana pahalıya patladı. Ben safra boğazıma takılıp dumandan öksürdüğümde Achille irkildi ve bakışlarını kaçırdı. Bu sefer müdahale etmedi. Bir kelime bile etmedi. Nasıl edebilirdi ki? Odun yığını inşa edilmişti sonuçta. Yakılan bir sonraki isim o olurdu.

Son bir alaycı gülümsemeyle, Auguste krallığına hitap etmek için döndü. “Sevgili halkım!” Kollarını genişçe iki yana açtı. Gülümsemesi daha da genişti. Kalabalık ânında sessizleşip dikkat kesildi. “Bu gece, sonunda krallığımıza musallat olan büyük bir kötülüğü yok edeceğiz. Karşınızda — Louise le Blanc, yeni ve hain La Dame des Sorcières ve *kocas*ı, bir zamanlar Yüzbaşı Reid Diggory olarak tanıdığınız adam.”

Sokaktan yuhalamalar ve tıslamalar yankılandı.

Desenlerimi çağırmaya çalışsam da, altın bir bulanıklık içinde kâh netleşip kâh flulaşarak titrek bir ışıkla parıldıyorlardı. Baldıran işe yaramıştı. Midem bulanıyordu. Ellerim kıpırdamayı, hatta seğirmeyi bile reddetti. İpleri baldıranla kaplamışlardı. *Yoğunlaş*.

“Evet, işte,” diye devam etti Auguste, şimdi daha sessizce. Meşaleyi yüzümüze kaldırdı. “Birbirlerine âşık olmuş bir cadı ve bir cadı avcısı.” Bir kıkırdama daha. Kalabalıktan bazıları sesi tekrarladı. Diğerleriyse tekrarlamadı. “Size şunu soruyorum, sevgili halkım...” Meşale şimdi Achille’e yaklaştırıldı ve karanlık gözlerini aydınlattı. O, kralına bakarken tiksintiyle parladılar. İsyanla. “Krallığı kurtardı

mi? Onların ayakları yerden kesen aşkı? Sonunda bizi birleştirdi mi?" Tepedeki dumanı, kilisenin kömürleşmiş taşını, caddeyi kaplayan kararmış ve yıkılmış binaları işaret ediyordu şimdi. Harap olmuş yerlerde, Chasseurler alevleri zaptetmeye çalışıyordu. "Hayır," diye fısıldadı Auguste, bakışları mavi paltolarının üzerinde oyalanırken. "Sanmıyorum."

Tekrar konuştuğunda sesini yükselterek haykırmaya başladı. "Fısıltılarınızı duymadığımı sanmayın! Şüphelerinizi görmediğimi sanmayın! Aranızdaki Peterların ve Yahudaların, terk edenlerin ve hainlerin özgürce dolaşmaya devam edeceklerinden korkmayın! Dolaşmayacaklar. Bizimki bölünmüş bir millettir —en uç noktada duruyoruz— ama burada ve şimdi şu gerçeği açıklığa kavuşturma izin verin: Yıkılmayacağız."

Lou'nun çenesini kavradı. "Bu cadı, bu *dişi şeytan*, bir kadına benzeyebilir — belki de annenize. Kız kardeşinize ya da kızınıza. Ama onlar gibi değil, canlarım. Katiyen insan değil ve kesinlikle *sevme* yeteneğine sahip değil. Hayır, bu *dişi şeytan* krallığımızı ölüm ve yıkımla lanetledi. Sizden çocuklarınızı ve geçim kaynaklarınızı çaldı, bir zamanlar büyük ve asil koruyucumuz olan kişiyi yozlaştırdı." Lou'nun çenesini bıraktıktan sonra dudağını kıvrarak bana döndü. Ellerimde bir his kazanmak için çabaladım. *Herhangi* bir his. Altın desenler titreşti.

"Reid Diggory." Başını iki yana salladı. "Hain. Katil. Cadı. Sen bu krallığın en büyük hayal kırıklığısın."

Arkasında, Achille gözlerini devirdi.

Bu uygunsuz hareket karşısında kaşlarımı çattım. Lou'nun başı kalkarken, farkındalığın ilk dalgalarını hissettim.

"Lou," diye fısıldadım umutsuzca.

Başı bir kez daha düştü.

"Kulağınızı açın, beni iyi dinleyin!" Auguste gözlerinde vahşi bir tutkuyla kollarını, meşaleyi yukarı kaldırdı. İnsanlar meşalenin yörüngesini büyük bir iştahla takip ederken nefeslerini tutarak izlediler. "Bir daha aldatılmayacağım, sevgi dolu insanlar! Bu büyük

şüşmanı yakaladım ve ölümleriyle birlikte zafer ve kurtuluş yolunda ilerleyeceğiz. Ben de size bu yolda liderlik edeceğim. Lyon mirası var olmaya devam edecek!”

Sonunda, kalabalıktan Peder Gaspard’ın teşvik ettiği büyük haykırışlar yükseldi. Philippe ve Chasseurleri birbirlerine ihtiyatlı bakışlar atarken bile insanlar tezahüratla ayaklarını yere vurup ellerini çırpıyorlar. Ay ışığından saçlar parlardı. Meşaleyi Achille’e doğru uzatan Auguste, “Yapın şunu, Peder. Öldürün onları —bu çok acıdır— sizin yaratıkları öldürün— yoksa Cehennem’de onlara katılırsınız.”

Achille tereddüt etse de başka seçeneği yoktu. Parmakları yavaşça meşalenin etrafında kıvrıldı. Kaşlarım daha da çatıldı. Sanki parmakları... hatırladığımdan daha düzdü. Cildi daha gençti. Esmer ve pürüzsüz. Bakışlarım yüzüne çevrildiğinde yanakları genişliyor, hareket ediyor, kemikleri biraz daha uzuyor gibi görünüyordu. Gözleri uzadı. Burnu da öyle. Kır sakalı döküldü, saçları arttı ve teni — o bana göz kırparken kırıksıklıkları solup gitti.

Sonra krala döndü. “Bana sorarsan, *père*,” dedi ağır ağır, Peder Achille’in hatlarının sonuncusu da o konuştuğu eriyip giderken, “*senin* büyük hayal kırıklıklarından bahsetmen çok komik.”

Beau tiksintiyle başını iki yana salladı.

Ağzım bir karış açık ona baktım.

Beau.

“Ama sen — sen...” Ağzı aralanan Auguste, dişlerini duyulur bir şekilde birbirine çarpmadan önce gözlerini oğlunun üzerinde gezdirdi. Alnında bir damar attı. “*Büyü.*”

Gerçek Peder Achille katedralin arkasındaki bir sokaktan çıktı. Yüzünde sert bir ifadeyle, az önceki kumral saçlı kızın elini tutuyordu. Neşeyle elini sallayarak Claud Deveraux çıkıverdi arkalarından ve... Coco. Bana zaferle sırtarak bir öpücük yolladı. Avucundaki kesik hâlâ kanıyordu.

Gelmişlerdi.

İçimi kaplayan rahatlama hissi öyle keskindi ki neredeyse kahkahaya atıyordum.

Lou kesik bir nefes verdi. "Reid..."

Avucumdaki karıncalanma parmaklarıma yayıldı. Desenler netleşmeye başladı. "Buradayım, Lou. Herkes burada."

"Geciktiğimiz için özür dilerim, sevgili kız kardeşim." Chasseurler ileri atılırken Beau —meşalesine dikkat ederek— ona doğru fırladı, bağırışları çıkan ani kargaşaya karışıyordu. Kalabalığın içindekiler kaçarken Philippe çılgınca el kol yapıyordu. İnsanlar haykırırlarken. Çocukları uzaklaştırırken ya da Kral'ın Muhafızları'nı, kolluk teşkilatını itiş kakış geçerek olanları izlemek için iyice yaklaşırlarken. Hatta bir adam platforma fırlayıp coşkuyla, "Kralı yakın!" diye bağırdı ve sonra Philippe onu yakasından tutup yere geri fırlattı.

"Hattı koruyun!" diye kükredi.

Chasseurler platforma hücum ettiğinde, Blaise altından beliri verdi — Liana, Terrance, Toulouse ve Thierry de öyle. Kurtadamlar yarı değişmişti, gözleri parlıyordu ve köpek dişleri uzamıştı. Onlara katılmak için kalabalıktan onlarcası daha döküldü. Dişlerini göstererek. Hırlayarak. Tamamen dönüşmüş kurtlar her sokaktan fırladı. Chasseurlerin çeliğine pençe ve dişleriyle karşılık verdiler.

Beau bir eliyle Lou'nun iplerini çekiştirdi. Aceleyle. Hoyratça. "Görünüşe göre, Chasseur Kulesi biraz kale gibiymiş. Kim bilebilir-di? Size orada ulaşamadık ama *burada...*" Seri açıklaması Lou'nun iniltisiyle kesildi ve bakışları onun gömleğindeki kana kaydı. Kollarındaki, göğsündeki deliklere. Sesi, sessiz bir tehditle dolup taşıtı. "Ona ne oldu böyle?"

Ellerim seğirip kasılsa da onları kolayca hareket ettiremiyordum. *Yardım* edemiyordum. Kontrolü yeniden kazanmak için çabaladım. "Zehirli oklar. Acele et..."

"Onları seçmeye cüret mi ediyorsun?" diye tısladı Auguste. Başka bir damar da boğazında atmaya başladı. Şimdi daha az yakışıklı görünüyordu. Daha dengesiz. "Öz *baban* dururken?"

Beau cevap veremedi Philippe sonunda platformu aştı ve Auguste, Beau'nun üzerine atladı.

Her şey ağır çekimde oldu.

Beau, onu geri püskürtmek için dönerken meşaleyi savurdu ve havada tek bir kıvılcım çaktı. Bir saniye —bin saniye— boyunca öylece havada asılı kaldı ve sonra neredeyse tembelce platforma sürüklendi. Samanlara.

Biz alev alev yanarken dehşet içinde izlemekten başka bir şey yapamadım.

BİR IŞIK YAĞMURU

Reid

Yangın normalden daha hızlı yayılarak saniyeler içinde samandı. Ayaklanımızı yalamaya başladı.

Cehennem Ateşi. Sonsuz alev.

Çözüm falan yok, demişti Coco bana, meyve ya da başka bir şey. Nereden biliyorsun?

Çünkü ateş, kederimden doğdu. Ve kederin bir çözümü yoktur. Yalnızca zaman.

Bunaltıcı sığağa rağmen buz gibi bir korku sardı içimi. Lou'nun adını haykırarak ona siper olmaya kararlı bir şekilde ona doğru döndüm. Onu kaçınılmazdan korumak için. Vazgeçmeyecektim. Teslim olmayacaktım. Eğer kendimizi özgür bırakabilirsek, güvenli bir yere atlayabilirdik...

Paniğe kapılan Philippe, Auguste'a çarparak onu platformdan düşürdü. Kralın kolu tutuştu. Alevler onu ânında yuttu ve Philippe kralın aslan postundan pelerinini çabucak sıyrıp onun yanan gömleğini çıkarmaya çalışırken kral –kıvrınarak, çığlık çığığa– yere düştü. Ama kumaş çoktan eriyerek derisine yapışmıştı. Philippe, savaşı kaybettiklerinin farkına vararak ânında geri çekildi. "Oliana!" Auguste elini platformun yanında duran karısına doğru salladı. Kadın tek kelime etmeden arkasını döndü ve kiliseye girdi. Sokakta çıkan kargaşa karşısında rengi atan Peder Gaspard hızla onu takip etti.

Philippe de kaçarken Auguste'un elini ezip geçti.

"Buradan... gidin." Neredeyse duyulmaz bir sesle, Lou başını Beau'ya doğru salladı. Beau ise alevlere karşı yüzünü buruşturarak hâlâ iple boğuşuyordu. Alevler çizmelerine ulaşmıştı. Deri çizmelerine. "*Gidin.*"

"Hayır," diye homurdandı Beau.

Sıcaklık artık hepten şiddetlenmişti. Acı da öyle. Altımızda Auguste'un çığlıkları aniden kesildi. Uzuvarı hareketsizleşti. Derisi ve eti eriyerek kemiğine yapıştı. Boş gözlerle, sonsuza dek yanan şehrine bakıyordu.

Alevler cesedinin üzerinde dans ediyordu.

"Ben – ben onları söndüremem." Adrenalin kulaklarımda gürleyerek Lou'nun sesini bastırdı. Yüzü konsantrasyonla buruşmuş olsa da, dumanın içinden zar zor görebiliyor, zar zor *nefes* alabiliyordum. Yangın devam ediyordu. Chasseurler görev yerlerinden ayrılırken ara sokaklardan, gizli kapılardan, çatlaklardan ve kuytulardan süzülüyordu. Yağmur oluklarına tırmanıyordu. Pencerelelden içeri giriyordu. Şehri santim santim yutuyordu. Evleri. Dükkânları. İnsanları.

Sokaktan keskin bir çığlık yükseldi.

Coco.

O bize ulaşmaya çabalarken bıçakları parlıyor, yoluna çıkacak kadar aptal olan herkese saplanıyordu. Kalabalık onun çevresini sardı. Cesetler birbirine çarptı. Kadınlar çığlık çığlığa çocuklarını sokaktan çekip en yakın kapıları çılgınca çalarken, aptal erkekler kavgaya girmeye çalıştı.

"Büyü... O çok..." Lou bir öksürükle titredi, Coco sonunda kalabalığı yarararak geçerken o hâlâ desenlerine kendini kaptırmış bir hâldeydi. "*Benim değil.*"

Coco çılgınca platformun çevresinde dönerek alevler arasında bir boşluk aradı. Haykırışları kargaşadan duyulmuyordu.

"Neredeyse" –Beau'nun parmakları ipleri eşeledi– "hallettim sayılır."

Lou şimdi çığlık atıyordu. Boğazından kopan, kaba ve korkunç bir çığlıktı. Dehşete düşmüş. "Çok geç..."

"Sadece *git*, kardeşim!" Kendi sesim Lou'nunkine katıldı. "GİT!"

Ateş artık bacaklarımıza tırmanmıştı. Beau'nun bacaklarına da. Yoluna çıkan her şeyi yutuyordu: ip, kıyafet, *et*. Onu ayakta tutan bir kazık olmadığından, Beau üzerimize doğru devrildi. "Sizi *bırakmıyorum*." Ama bunları söylerken dizleri çözüldü ve yere yığıldı. Acı içinde böğürürken, kabarcıklar boğazını, yüzünü sararken yüzünü buruşturdu.

"Evet, bırakıyorsun," dedi Lou dişlerini sıkarak. Gözlerinde yaşlarla Coco'ya baktı. "Birbirinize iyi bakın."

Ayak bileklerindeki ipler parçalanmıştı ve bir bacağını kaldırarak Beau'nun göğsüne tekme attı. Beau platformdan –ateş sütunundan– geriye doğru tökezledi ve doğrudan Coco'nun kollarına düştü.

Coco dehşet içinde ona baktı.

"Hayır." Başını çılgınca iki yana sallayarak kara çöktü. Beau'nun derisini karla kapladı. Beau ise çaresizce çırpındı. "Beau. Beau, bana bak..." Alevler şimdi onun kollarına da tırmanıyordu ama onları görmezden geldi. Çaresizce izlerken kendi kaslarım da kasılıp seğirdi. Kar alevleri bastırmıyordu. Artık bundan kaçış yoktu, yangını söndürecek bir şey yoktu, bize yardım edecek büyü yoktu. Lou'nunki bile. "Hayır, hayır, *hayır*. Lütfen, Beau. *Beau*."

"Çok üzgünüm, Reid," dedi Lou nefes nefese. "Bunu durduramam ama – ama yardım edebilirim..." Gözlerimin içine bakmak için döndü. "Seni seviyorum. Huzur bul."

Huzur bul.

Kelimeler abes bir şekilde aramızda çatırdadı. Şüphesiz, onu yanlış duymuştum. Doğru olamazdı. Çünkü burada –kara bir ateş gölünde yanarken– huzur falan olamazdı. Ne onun için. Ne benim için. Kemiklerimiz erirken ve derimiz soyulurken olamazdı.

Elini esnetti.

Buna karşılık bileklerimdeki ipler koptu ve sıcak bir hava akı-

ında platformdan uçtum. Sokağa sert bir şekilde inerken ona bakmak için döndüm. Fakat artık göremiyordum, *duyamıyordum*. Acı tüm duyularımı çalmıştı benden ve altın desenlerim toza dönüşerek manzaranın üzerine bir örtü gibi yerleşti.

Fakat manzara artık *bu* manzara değildi.

Kalabalık altın tozlarının arasında sönükleşirken yerini başka bir kalabalık aldı. Kara ateş yok oldu. Farklı bir kazık deldi gök yüzünü ve farklı bir cadı kıvranıyordu ona bağlı bir şekilde. Önce mısır püskülünü andıran saçları yandı. Ellerim kavuşturulmuş bir şekilde platformun önünde duruyordum, yanımda da Başpiskopos vardı. Göğsümde bir Balisarda parıltıyordu.

Cadı katili cadı katili cadı katili

Anı ben onu tamamen kavrayamadan dağılıverdi.

Ama acı –ışkence eden *sıcaklık*– etrafımızı yeni bir büyü sardığında aniden ortadan kayboldu. Kokusu dumanı bastırdı. Pişmiş et. Alevler hâlâ giysilerimi yutsa, cildimi kabartsa da sadece soğuk karı hissediyordum. Yanımda Beau’nun gözleri açıldı. Coco’nun kollarına yerleşti.

Sonra Lou çığlık atmaya başladı.

Feryat etti ve boğazının sestten yırtılması gereken noktaya kadar çığlık attı. Kalbi durması gereken noktaya kadar. O kıvranırken yüzündeki ıstırap gün gibi ortadaydı. Sanki acısı üç katına çıkmıştı. Dört katına.

O an anladım.

Ayağa kalkmaya çalıştım.

Acımızı bizden almıştı. Tüm yapabileceği buydu.

“*Lou.*” dedi Coco hıçkırıklarının arasından, beraber yanarlarken Beau’yu kucağında sallayarak. Yalvararak. Gözyaşları döküldüğünde, Beau’nun yüzünde tısladılar. Ancak damlalar ateşi körüklemek yerine onu söndürdü. Beau’nun teni cızırdadı. *İyileşti*. Tepede gök gürledi. “Bunu yapma Lou, *lütfen...*”

Başka bir anı ansızın su yüzüne çıktı. İlkinden daha güçlüydü. Bir kez daha dizlerimin üzerine düştüm.

Ne zaman? Ne zaman öğrendin?

Cadı yakma töreni sırasında. Lou – Lou kriz geçirdiğinde. Herkes Lou'nun nöbet geçirdiğini sandı ama onu gördüm. Büyünün kokusunu aldım.

Coco'nun gözyaşları şiddetlenirken bile, anıyı hatırlamamla ateşten daha derin bir acı sardı bedenimi. İlk yağmur damlaları düştü – Coco'nun yağmuru. Başından beri kederinin bu yangına yol açtığını söylemişti. Şimdi sevgisi onu dindireceğe benziyordu. Damlaların dokunduğu her yerde toprak püskürdü ve buharlaştı. Alevler söndü. Ama Lou'nun çılgınlıkları – onlar devam etti. Beni ikiye bölüyorlardı. Başımı tutarak ileri fırladım. Yağmur gömleğimi ıslattı. Tenimi.

Kabarcıklarım kapandı.

O yanıyordu, Reid. Nasıl bilmiyorum ama o cadının acısını aldı. Kendine aktardı.

Ama ben zaten biliyordum. Benliğimin derinliklerinde, bağlantıyı kurmuştum. O zaman bile Lou'nun özverisini fark etmiştim. Fedakârlığını. O zamanlar bunu kabul edememişim. Ölmekte olan karımı sağlığına kavuşturmuş olmama rağmen gerçekle yüzleşememişim. Çünkü bir başkasını kurtarmak için neredeyse ölmüştü.

O anda, ona âşık olmuştum.

Bunun farkına varmamla başımdaki ağrı zirveye ulaştı. Dayanamadım. Kendimden geçerek –acı çekerek, kükreyerek– saçlarımı çekiştirdim. Suratımı tırmaladım. Belli belirsiz, platformun çöktüğünü duydum ve omuzlarımda telaşlı eller hissettim. "Reidl Reid!" Ama Beau ve Coco'nun çılgınlıkları zihnimdeki hengâmeyi delip geçemedi. Gözlerim karardı. Bilincimi kaybediyordum. Yer benimle buluşmak için yükseldi.

Bir desen belirdi parlayarak.

İlk bakışta, göğsümden platformun enkazına doğru kıvrılan altın gibi görünüyordu. Odun, duman ve ateşin Lou'yu yuttuğu yere. Ancak titreyen elimi kaldırdığımda yanıldığımı fark ettim. İplik, bir renk cümbüşüyle parıltıyordu.

Paltomun mavisi. Kar tanelerinin beyazı. Demirci dükkânındaki kan kırmızısı.

Tek bir iplik hâlinde sıkıştırılmış, birbirine dolanan yüzlerce renk – *hatıra*.

Onu çektim.

Enerji bir dalga hâlinde dışarı doğru fırladı ve ağırlığının altında çökerken kulaklarım sessizlikle çınladı. Hatta *kanadı*.

Tiz, ilkel bir çığlık sokağı dağıttı.

Bağırın Lou değildi. Coco da değildi. Başımı kaldırmaya çalışırken –isterik kalabalığı, sağanak yağmuru görmeye çalışırken– Morgane le Blanc'ın soluk bedenini ve ay ışığından saçlarını tanıdım. O da yerde iki büküm olmuştu. Ona en yakın olanlar onu gördüklerinde, erimiş karda kayarak kaçıştılar. Çamurda. Sevdikleri için ağlıyor ve haykırıyorlardı. Yüzleri isle kaplıydı.

Josephine, Morgane'in yanına çömeldi, kafası karışmış bir şekilde kaşları çatıldı.

Arkalarında Nicholina gülümsedi.

Ardıma bakmadan platforma doğru fırladım. Lou'nun ismini söylerken sesim çatladı. Onu hatırlıyordum. Onu *hatırlıyordum*. Doleur, tavan arası, çatı katı – ahşap kafeste anlattığı tüm o hikâye. Hepsi doğruydu. Hepsi *gerçektir*.

Seni tekrar bulacağım, demiştim ona.

Bu söze tüm kalbiyle inanmıştı. Benden vazgeçmemişti. Ona hakaret ettiğimde, onu tehdit ettiğimde, onu öldürmenin bin farklı yolunu hayal ettiğimde bile. Telafi edecek bin yol daha düşünecektim. Onu bir daha asla bırakmayacaktım. Sesim güç kazandı. Umutla doldu. "Lou! LOU!"

Hâlâ cevap vermiyordu. Yangın sonunda Coco'nun yağmuruyla söndürüldüğünde enkaz hafifçe tütüyordu. İçine daldım ve kömürleşmiş tahtaları, külleri ve kazıktan geriye kalanları parçaladım. Beau ve Coco da hemen arkamdan takip ettiler. "Neredesin?" diye sordum sessizce, tahta parçalarını ardı ardına bir kenara atarak. "Hadi ama. Neredesin?"

Ben aramaya devam ederken solgun eller benimkileri buldu. Celie. Ve esmer eller. Jean Luc. Onlara baktığımda, yüzlerinde kararlı bir ifadeyle kısaca başlarını salladılar. Kendi vücudum titrerken bile onlar sarsılmadı. *Lütfen, lütfen, lütfen...*

Sağımdaki bir tahta dokunulmadığı hâlde kaydığında, onu oradan sertçe çekip aldım. Burada olmak zorundaydı. Burada olmak zorunda...

Lou, bir ışık yağmuruyla havaya uçtu.

NİHAİ SAVAŞ

Lou

Güç uzuvlarımdan ve ciğerlerimden dolup taşıtı, yanıyordum fakat ateşle değil, ışıkla. Kanlı iç gömleğimin içinden, vücudumdaki yatakların arasından parlayarak kör edici büyü ışınlarıyla dışarı doğru saçılıyordu. Coco'nun yağmuru hâlâ etrafımıza sağanak hâlinde yağsa da damlalar beni diğerleri gibi ıslatmadı — hayır, benim ve saçlarım her birini emdi ve damlalar beni iyileştirdi, güçlendirdi, sızlayan kalbimi yatıştırdı. Tatları umut gibiydi. *Sevgi* gibi.

Enkazın ortasında Coco'nun ağlamaklı yüzünü buldum, sırtıarak yavaşça yanına indim.

Başarmıştı. Şehir etrafımızda hâlâ tütüyor olsa da —Ansel için *daima* yas tutacak olsa da— kara ateş hafifçe dalgalanarak gitmişti. Coco onu fethetmişti. *Kendini* fethetmişti.

Sırtışıma karşılık vererek Beau'nun elini tuttu ve başını salladı.

“Lou.” Hâlâ elinde bir tahtayla çömelmiş olan Reid bana baktı, gözleri yaşlarla doluydu. Aşkla, rahatlamaıyla ve... *tanımayla*. Farkındalıkla. Bir desen kadar ısıtılı ve parlak bir biçimde, canlı bir şey gibi aramızda kıvılcımlandı. Yavaşça ayağa kalktı. Birbirimize uzun uzun baktık.

“Beni buldun,” diye fısıldadım.

“Söz vermiştim.”

Aynı anda ikimiz de sendeleyerek birbirimize doğru ilerledik,

uzuvlarımız birbirine dolandı, ta ki onun nerede hitip benim nerede başladığımı anlayamayınca kadar. Nefes nefese, gülerek beni havaya kaldırdı ve tekrar tekrar döndük. Gülümsemesini öpmeden duramıyordum. Yanaklarını. Burnunu. Hiç itiraz etmedi, hatta yüzünü gökyüzüne dönerek daha yüksek sesle güldü. Coco bizi izlerken duman dağıldı –yağmur bulutları da– ta ki geriye bulutsuz bir kış gecesi kalana kadar. Haftalardır ilk kez yıldızlar tepemizde parladı. Küçülen ay, en üstte hüküm sürüyordu.

Sonun başlangıcı.

Sonunda Reid beni ayağa kaldırdığında omzuna bir yumruk attım. “*Seni göt. Nasıl yapabildin?*” Yüzünü ellerimin arasına aldım, gülmekten neredeyse sıcak basmıştı. “Neden bana o tarçınlı çöreği vermedin?”

Yanakları kızarıırken gülümsemesi genişledi. “Çünkü *senin* değildi.”

Arkamızda yeni bir çığlık dalgası duyuldu ve aynı anda dönerken heyecanımız hafifçe söndü. Manzarayı yavaş yavaş sindirdik. Chasseurler ve loup garou hâlâ sokakta savaşıırken –iliklerine kadar ıslanmışlardı, kan revan içindeydiler– insanlar kaçışıyor ya da kavgaya ediyordu. Bazıları hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve çamura düşen sevdiklerine sarılıyordu. Diğerleriye dükkân kapılarına durmaksızın vurarak yaralıları için sığınacak yer arıyordu. Kendileri için.

Caddenin her iki tarafında da cadılar yükselmiş ve tüm çıkışları kapatmıştı.

Bazılarını Şato’dan, diğerlerini de kan kampından tanıdım. Var olduğuna inandığımdan daha fazlası vardı. Krallığın –belki de dünyanın– dört bir yanından gelmiş olmalıydı. Tüylerim diken diken olurken tenimin parlaklığı söndü.

Daha da kötüsü – caddenin karşısında Morgane ayağa kalktı.

“İşte.” Célie çantasını omzundan indirdi ve yere boca etti. Reid’in palaskası düşüp yere saçıldı. Bıçakları ve tohumları. Célie’nin kendi iğnesi. Coco ve Beau hançerlerini almak için daldılar ve ben de aynısını yaptım, büyüm büyük bir şevkle nabız gibi atıyordu.

Buradaki tehlikeyi hissediyordu. Morgane omuzlarını dikleştirirken büyüm saldırmak, *korumak* için can atıyordu. Çenesini kaldırıp bakışlarıma karşılık verdi.

Çarpışan çelik ve ısırma seslerinin onun sesini bastırması gerekirdi fakat yine de onu net bir şekilde duyabiliyordum. Sanki tam yanımda duruyordu. “Merhaba kızım.”

Kendi sözlerim sakince yükseldi. “Merhaba anne.”

Reid'in çıplak ayaklarına baktım. Sırılsıklam göğsüne. Kendi acınası gömleğime. Diğerleri bile sadece yünlü giysiler giyyordu —hatta Célie'nin üzerinde bir *elbise* vardı— bu da onları saldırılara karşı acınacak derecede savunmasız bırakıyordu. Belki büyüye karşı değil ama çelik de bir o kadar derin kesebilirdi. Derin bir nefes aldım. Böyle savaşılamazdık. Henüz değil.

Elimi sallayarak beyaz desen ağını daha uygun, savunmacı bir şey için taradım, şey gibi... *ağ* gibi bir şey için. Aklıma gelen fikirle yeniden sııttım. Nicholina, La Fôret des Yeux'nün derinliklerindeki bir örümcekten bahsetmişti. L'Enchanteresse, tüm tabiattaki en hafif ve en güçlü malzemelerden biri olan ipeğe sahip yamyam bir yaratık.

Şimdi örümcekleri aramaya başlayarak farkındalığımı kuzeye, doğuya, şehrin etrafındaki yaşlı ağaçlara doğru yönelttim. Evlerine doğru. Ancak desenler onlara gitmedi, bunun yerine doğrudan sokağa daldılar. Tereddüt ettim. Ağaçlar aşağıda yaşamıyordu. Belki —belki de örümcekler kış için yeraltına yuva yapmıştı. Ancak buna kafa yoracak vaktim yoktu. Sokağın karşısında Morgane varken, bir yanında Josephine diğer yanında Nicholina dururken sırası değildi. Cadılar yaklaşırken olmazdı.

Derin bir nefesle altı özdeş iplik çektim. Desenler, sayısız lif —ağ kadar inceydiler— ortaya çıkana ve kendilerini sıkıca örerek zırh hâline getirene kadar enine uzadı.

Üstümüzdekileri parıltılı bir toz patlamasıyla siyah, vücuda oturan, hafif ve esnek kıyafetlerle değiştirdi.

Aşağıda bir yerde, altı örümcek çürüyüp gitti.

Morgane alkışlayarak ellerini çıırttı. “Ne kadar zekisin, hayatım.

Büyümü ne kadar güzel kullanıyorsun. Sonunda, arkadaşlık ettiğin kişiler tam sana göre – hırsızsınız, hepiniz.”

“Ben senden hiçbir şey çalmadım, *maman*.”

“Sen *her şeyi* çaldın.” Zümrüt gözleri kırık cam gibi parlıyordu. Sivri ve keskin. İçlerindeki duygu kötülüğü aşarak saf, katıksız bir nefrete dönüştü. “Ama şüphen olmasın – benim olanı geri almak için buradayım ve onu benden saklamaya çalışan her erkeği, kadını ve çocuğu katledeceğim.” Başıyla komut verdi ve cadılar ciddiyetle ilerlemeye başladı. “Hepsini öldürün.”

Buna karşılık güçlü bir kükreme şehri salladı ve karanlık bir kanat ayı gölgeledi.

Zenna bir saniye sonra yanıma indi. Kaldırım taşları ağırlığının altında çatırdadı. Alaycı bir şekilde burnundan güldüğünde alev püskürdü. Cadı, kurtadam ve avcı, kim varsa yolundan çekildi. Zenna'nın tepesinde –kendi zırhını giymiş olan– Seraphine eski bir uzun kılıç çekti.

Kendime engel olamadım. Keyifle güldüm.

Coco bana Toulouse ve Thierry'nin işkencesinden bahsetmişti. Bana Zenna'nın annemi *yiyeceğine* ant içmesinden bahsetmişti. Şimdi Zenna'nın kalçasına yaslanarak ona, “Peki ya ejderhalar?” diye sordum.

Zenna meydan okumayı yeni bir alev topuyla vurguladı.

Öfkeyle homurdanan Morgane, Chasseurler ve cadılar birbirine hücum ederken geriye doğru sendeledi. Balisardalar parladı. Büyü etrafı sardı. Zenna tekrar alayla gülerek havaya fırladı, onları birer birer sokaktan topladı ve...

Ve onları yedi.

“Ah, bu *iğrenç*,” dedi Beau yüzünü buruşturarak. “Hazımsızlık bile başlı başına...”

O, lafını bitiremeden Morgane son bir kez avuçlarını bir araya getirdi. Büyünün keskin kokusu alevlendi.

Karşılığında yer titredi.

Savaşın her yerinde insanlar ayakta kalmak için savaşıyordu.

Philippe bile duraksayarak Terrance'ın kurtadam boğazından bir anım ötedeki Balisarda'sıyla hafifçe sendeledi. Reid gerildi. Gözleri kısıldı. Fakat sonra...

"Yere yatın!" Beni platformun üzerinden kaptı ve dallar, topraktan fırlayıp kilisenin basamaklarını parçalarken dönerek sert bir şekilde yere düştük. Fakat orada durmadılar. Onlarcası hızla yeryüzüne çıktı, gerçeküstü boyuttaki serpilen gövdeler ve kökler güzel kırık pencereleri paramparça etti. Onların *içinden geçerek* büyüdüler. Başımıza taş yağdı ve bizi kalabalığın içine doğru dağılmaya zorladı. Coco, Beau, Célie ve Jean Luc'u ânında gözden kaybettim. Çok kısa, çok zayıftım ve o insan akıntısında yönümü bulamadım. Dostumu düşmandan ayırt edemiyordum.

Sadece Reid'in elimdeki eli, bir loup garou'nun beni yere sermesini engelledi.

Ağaçlar büyümeye devam etti. Kuleleri ezdiler ve kemerleri parçaladılar, ta ki Cesarine Azize Cécile Katedrali harabeye dönene kadar. Ta ki orman onu geri alana kadar.

Bu örümcekleri açıklıyordu.

Fakat hiç *mantıklı* değildi. Orman *Claud'a* aitti, Morgane'a değil. O nasıl?..

Ağaçlar harekete geçti, biz de onları takip edip kardinaller meclisi toplantıdayken sert ve sağlam bir şekilde saldıracağız.

Şato'nun etrafındaki ağaçlar. Midem kasıldı. Kendi askerlerini getirmişti.

Ancak orada durmadılar; şimdi sokağı parçalıyor, gökyüzüne doğru uzanırken dalları saçlara ve pelerinlere takılıyordu. Dallardan biri eteğini yakaladığında yanımdaki kadın çığlık attı. Kumaş yırtılınca kadar kadını yükseğe, daha yükseğe kaldırırdı. Dal koptu.

Ve kadın sokağa doğru düşmeye başladı.

Büyüm çılgınca fırladı. Panikleyerek onu sakinleştirmeye, odaklamaya çalıştım ama kadın çok hızlı düşüyordu...

Kadın yere çarpmadan birkaç saniye önce ağaç titrer gibi oldu. Claud Deveraux görüş alanına girerken inanamayan gözlerle baka-

kaldım. Neşeli bir melodi tutturmış, ıslık çalıyordu. Ağacın kendisi –gıcırdayıp inleyerek– *büküldü* ve dalları, kadını havada yakalamak için kıvrıldı. Onu ürkütücü bir kucaklamayla tuttu.

Claud bana göz kırptı. “Seninle burada buluşmak ne güzel, evlat. Kız kardeşimi nasıl buldun?”

Kadın, ağaçtan kaçmak için kol ve bacaklarını savurarak çığlık atarken bir kahkahayla boğulur gibi oldum. Ağaç hareket etmeyi bırakmıştı. “Ben – ben müdahale edemeyeceğini sanıyordum?” Ve eğer edebiliyorduydu... “Bunca zamandır *neredeydin?*”

Şakacı bir şekilde dilini şaklattı. Sadece varlığı bile bir kalkan görevi görüyor gibiydi; sanki hepsi yön değiştirmeleri gerektiğini içgüdüsel olarak biliyormuş gibi çevremizde çarpışan bedenler azaldı, başka tarafa gitti. “Cık cık, Louise,” dedi, “yoksa bencilin teki olduğunu düşüneceğim. Kabul etmek bana acı verse de, sen ve arkadaşların bensiz gayet iyi idare ediyorsunuz ve benim de yönetmem gereken koca bir tabiat var.”

“Ya, sen öyle *san.*” Şaşkına dönmüş bir hâlde, Reid’in kadını ağaçtan ayırmasına yardım ettim. Bencilmiş. *Hıh.* “*Gerçi, yapamayacağını düşünüyordum...*”

“Doğru düşündün, canım.” Claud hâlâ gülümsemesine rağmen etrafımızdaki hava küf kokusuyla ağırlaştı. Çürük kokusuyla. Ayaklarının dibinde zehirli mantarlar bitti. En yakınımızdaki loup garou öfkeyle kabardı, ele geçirilmiş gibi hırladı ve yeni bir vahşilikle saldırdı. “Müdahale etmiyorum. Hatta, söz konusu âlemi biz şu an konuşurken yönetiyorum.” Gülümsemesi en sonunda karanlık bir hâl aldı ve sokağı taramak için döndü. Gözleri kedi gibi parladı. “Ve onu izinsiz girişlerden koruyorum.”

Kimi aradığını bilmek için sormama gerek yoktu.

Morgane bir de *bana* hırsız demişti.

“Onları nasıl kontrol ediyor?” Kadın onu itip hâlâ isterik bir şekilde bağırarak sokağa kaçarken Reid bir adım geriledi. “Ağaçları?”

“Onlar da bir zamanlar onu sevmişlerdi.”

Bu ürkütücü sözlerle, Claud’un boyutu neredeyse iki katına çık-

ve tamamen dönüştü. Kafasından devasa geyik boynuzları fırladı. Tanrıların ayakkabılarını parçaladı. Ve ağaçlar – o Woodwose olarak caddede ilerlerken onun önünde eğildiler.

Kralın olarak yürüyordu aralarında.

Tanımlanarak.

"Bekle!"

Sağınşımla durdu, omzunun üzerinden bakarak bir kaşını kaldırdı. Bu hareket, şimdi hayvani olan yüz hatlarında fazla insancıl görünüyordu. "Annem," diye devam ettim hem beklenti hem de korkuyla.

"Ona ne yapacaksın?"

O sanı gözler göz kırptı. Sesi bir ayının kükremesi gibi derinden yankılandı. "Krallığımı işgal etti. Varlığımı. Onu cezalandıracağım."

Onu cezalandırarak.

Döndü ve tek kelime etmeden ağaçların arasında kayboldu. Çok geç olsa da, takip etmem gerektiğini fark ettim. Niyetine dair pek şüphe bırakmamıştı – o bir tanrıydı ve Morgane onu sömürmüştü. Onu uyarmış olmasına rağmen – Üçlü Tanrıça aracılığıyla gücünü yeniden almış olmasına rağmen – annem dinlememişti. Teslim olmamıştı. Benim savaşım onların savaşı hâline gelmişti. Claud beni doğrudan Morgane'a götürecekti ve biz birlikte...

Reid beni ters yöne, kalabalığın en yoğun şekilde aktığı yere taşıdı. "Bu insanları tahliye etmemiz gerekiyor."

"Ne? Hayır!" Başımı iki yana salladım ama bizi koruyan Claud olmadan çarpışma yeniden başlamıştı. "Hayır, Morgane'ı bulmalıyız..."

"Etrafına bak, Lou." En yakınımızdakiler, bir adamın göğsünden kan kalbini söküp alan bir Dame Rouge'dan kaçarken bile elimi bırakmaya cesaret edemedi. İnsanlar – içeri girmek için yalvararak – vitrinlere vurmalara rağmen tüccarlar kapılarını sürgülemişti. Sokağın ortasında da kan cadılarının kolları kesiklerle doluydu. Kanlarının zeminde siyah sarmaşıklar gökyüzüne doğru kıvrılıp kalın bir zırh oluşturdu. Bir barikat. "Bu insanlar – onların kaçacak yerleri yok. Onlar masum. Morgane'ı duydun. Hepsi ölene kadar durmayacak."

"Ama ben..."

"Claud bir *tanrı*. Eğer Morgane'ı öldürmek istiyorsa, onu *zehir* recektir. Kayıpları azaltmalıyız."

Büyüm derimin altında nabız gibi attı ve beni dinlemeye *istemedi* di. Onunla gitmeye. O haklıydı. Evet. Elbette, o haklıydı.

Claud'un sırtına son bir endişeli bakış atarak başımı salladım ve Etienne'in bir sarmaşık çemberinde kapana kısılmış olan kız kardeşi Gabrielle ile Peder Achille'in yanına koştuk. Bir kan cadısı etraflarındaki dikenleri daha sıkı sardı. Arkamızda Célie, Violette ve Victoire'yı güvende olmaları için en yakın dükkâna koşturdu – sahibi, Johannes Pan'dan başkası olmayan bir pastaneye.

Gabrielle'in çılgılığıyla, Pan bir oklavayla sokağa fırlayıp bağırarak elindekini çılgınca savurdu. Oklava mide bulandırıcı bir çattırtıyla kan cadısının kafasına çarptı. Cadı yere yığıldığında dikenleri kuruyup pörsüdü ve Peder Achille'le Gaby serbest kaldı.

"Gelin, gelin!" Reid, Jean Luc ve Peder Achille bir araya gelirken Pan, Gaby'yi ona doğru yönlendirdi.

Gözlerini üç küçük kıza diken diğer cadılar da o tarafa yöneldi.

Görünüşe göre, Auguste'tan bağımsız olarak Lyon soyunu yok etmeyi planlıyorlardı.

Derin bir nefes alıp bir desen çektim ve parlayarak pastanenin üzerinde bir zar gibi genişledi. Aynı koruma Le Blanc Şatosu'nun üzerinde, kalenin hazinesine açılan kapının üzerinde de vardı. Bu benim büyümün bir parçasıydı – benden önce gelen tüm Dames des Sorcières'nin bir parçasıydı. Beyaz desenler bedenimden ayrılırken söndü. Sadece bir parça. Onlarla olan bağlantım zayıfladı. Buna değen bir fedakârlıktı.

Benim izin verdiklerimden başkası pastaneye giremeyecekti. O yanımdan geçerken Gaby'nin elini yakaladım ve şiddetle sıktım. "İçeride kal," dedim ona. Gözlerim Violette ve Victoire'ninkilerle buluştu. Beau'nun kız kardeşleri. Reid'in üvey kız kardeşleri. "Hepiniz."

Gaby ve Violette hevesle başlarını sallasalar da Victoire'nin inatçı bir tavırla çenesini sıkması hoşuma gitmedi. Célie, peşlerinden isterik bir çifti de getirmeden önce kızların ü

dükkâna itti.

"Barikatları kesin!" Peder Achille dikenli çitleri işaret etti. Bir avuç Chasseur, cadıları geri püskürtmek için savaşıyordu. "Bıçağı olan herkes!"

"Bıçağımız yok," dedi paniklemiş bir adam zar zor ilerleyerek.

Reid karşılığında Balisarda'sını ona doğru uzattı. "Artık var. Git." Daha fazla adam öne fırlayıp ellerini uzattığında Reid palasından bir bıçak daha çıkardı. Sonra başka bir tane daha ve başka bir tane daha, ta ki hiç kalmayana dek.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum telaşla.

Kasvetli bir sesle ellerini kaldırdı. "Ben kendim bir silahım."

Adamların her biri dönüp sarmaşıklara doğru koşarak tüm güçleriyle dikenleri parçalamaya başladı.

Duraklamadan, Reid komşu dükkânlara işaret etti. Sonra Jean Luc'a döndü, "Kapıları kır. Bu insanları binaların içine sok. Lou ve ben onları büyüyle kilitlemek için arkadan takip edeceğiz..."

Philippe ve bir sürü avcı, cadıların hattını kırıp onları acımasızca katlettiğinde sözü yarıda kaldı. Bacağındaki ısırik yaralarından oluk oluk kan akıyordu. Balisarda'sını Reid'e ve bana doğrultarak hırladı, "Öldürün onları."

Kendi bıçağımı kaldırdım ve Reid'in önüne geçtim. Biz birer *silahtık*, evet —büyümüz her bıçaktan daha keskindi— ama sadece son çare olarak. Reid'in bana öğrettiği bir şey varsa, o da kendimi kesmemektir. Ve o da kesmezdi. Ancak Philippe'e saldırmadan önce Jean Luc ikimizin de önüne geçip dikildi. Şaşırtıcı bir şekilde, ona sadık olan bir avuç Chasseur de aynısını yaptı. "Aptal olma, Philippe. Bu insanlar bizim düşmanımız değil."

Philippe'in gözleri yerinden fırlayacak gibi oldu. "Onlar *cadı*."

"Onlar bize *yardım* ediyorlar," diye tersledi başka bir Chasseur. Onu tanıyamadım. Umurumda değildi. "Hepimizi öldürmeden önce gözlerini aç. Görevini yap."

"Krallığı koru," diye ekledi onun yanındaki.

"Çocuklar." le onları itip kakarak aralarına girdi. "Bunun

için zamanımız yok ya da güçlerin bölünmesi için. Balisardalı olanlar saldırganlarımıza *hücum etmeli*.”

“O haklı.” Reid başıyla onaylarken çoktan ötedeki sokağı tarıyordu. Avcılar cadılarla, kurtadamlarla savaşıırken her iki taraf da birbirleriyle savaşıyordu. Kargaşa hüküm sürdü. “Chasseurler, eğer öldüremezseniz, ellerine nişan alın. Dames Blanches, el becerisi olmadan doğru bir şekilde büyü yapamaz – onları bilekten kesin ancak hiçbir koşulda bir Dame Rouge’un kanını dökmeyin. Ölmedikleri sürece, kanları sizi sakatlar.”

“Farkı nasıl anlayacağız?” diye sordu ilk Chasseur.

“Dames Rouges yara izleriyle kaplı olanlar. Hızlı ve güçlü saldırın. Kurtadamları ve ağaçları bırakın.”

“*Bırakmak mı?..*” Philippe’in yüzü kıpkırmızı kesildi. Başını ileri geri salladı. “Bırakmayacağız. Chasseurler – bana bakın. Bu kâfirleri dinlemeyin. Ben sizin yüzbaşınızı ve hızlı ve güçlü *saldıracağız*.” İddiasını kanıtlamak için Balisarda’sını en yakın ağacın kalbine sapladı. Claud’un kükremesi katedralin ötesindeki bir yerden yankılandı. Yüzünü keyifle buruşturan Philippe daha da derine indi. “Kesin onları! Hepsini! Ağaç, kurtadam, cadı, ne varsa!”

“*Hayır*.” Philippe’in avcıları itaat edip ağaçları acımasızca bıçaklarken Jean Luc’u iterek geçtim. Kökler, onları tuzağa düşürmek için bir kırbaç sesi gibi şaklayarak yukarı doğru fırladı. “*Hayır, durun...*”

Ama kısa süre sonra çitlerden acılı bağırışlar duyuldu ve arkamı döndüğümde, cadıların insanları dikenlere geçirdiklerini gördüm. *Siktir*.

Reid tereddüt etmeden peşlerinden koştu. Elleri havada arayarak, çekerek hareket ederken etrafımızı taze bir büyü sardı. Cadılardan üçü karşılık olarak çılgılık attı ve Reid’in kollarını taze alevler yalayıp geçti. Fakat adamları kurtaramadı. Balisardalar olmadan buradaki herkes savunmasızdı – Reid dahil.

Dördüncü cadı yumruğunu sıktı ve Reid göğsünü tutarak tökezledi.

Siktir, siktir, *siktir*.

Ayaklarım içgüdüsel olarak hareket etti. Kapana kısılmış bir Chasseur'den Balisarda'yı alarak ona doğru koştum. Boynunda, yüzünde damarlar şişti. Elleri içgüdüsel olarak bir bıçak çekmek için palaskasına gitti. Fakat yalnızca tohumlarla karşılaştılar. Onları bir kenara atarak, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü.

Balisarda'yı doğrudan cadının alnına fırlattım.

Gerisini Zenna halletti. Alçalarak hem cadıyı hem de dikeniyi yakarken ağzı şiddetle açılıp kapandı. Alev söndüğünde Balisarda'yı cadının kafatasından çektim ve Reid'in eline tıktırdım sertçe. "Ben *kendim* bir silahım." Nefes nefese, aptal sesini taklit ettim. Soluğumu kesen bir kahkaha yükseldi boğazımdan. Korkunç koşullara rağmen onu bastırmadım. Ayaklarımızın dibindeki kömürleşmiş cadılara rağmen. Bir daha asla kahkahamı bastırmayacaktım. Hele onların hatırı için hiç. "Dünya *titreyecek* ve benden *korkacak*..."

"Kapa" —Reid de bir kahkaha koyverirken sesi çatladı— "çeneni."

Onu ayağa kaldırdım. "Düşmanlarım, meydan okumaya cesaret ettikleri güne *pişman* olacak..."

"Ben iyiyim." Zihnini boşaltmak istercesine başını iki yana salladı. "Git diğerlerine yardım et."

"Ediyorum zaten." Dudaklarına sert bir öpücük kondurarak onu pastaneye doğru ittim. "Sana yardım ederek onlara yardım ediyorum, seni koca, özverili pislik. O Balisarda'yı bir daha başkasına verirsen, sana yuttururum. Centilmenliği öldü bil."

Biz tekrar kavgaya katılırken o bir kahkaha daha attı.

Sonraki anlar bir büyü ve kan bulanıklığı içinde geçti. Reid'in talimatıyla, özgür avcılar cadıların ellerine saldırırken, Claud'un ağaçlarında mahsur kalanlar da köklere saldırdı. Peder Achille, sağlam erkek ve kadınlardan oluşan bir grubu silah almak için en yakındaki demirciye götürdü. Savaşamayanlar, Celie'yi kasaplara ve şekerlemecilere, kapılarını açacak her dükkâna kadar takip ettiler. Jean Luc ve Reid de kapısını açmayan diğer dükkânları zorla açtılar. Arkalarından gelerek her kilidi büyümlerimle besledim.

Cadılar korkusuzdu. Her kapıya, her pencereye hücum ettiklerini, büyüme karşı yılan gibi tıslayıp saldırdıklarını hissediyordum. Onları nasıl öldüreceklerini fısıldayarak içeridekilerle alay ediyorlardı – *benimle* alay ediyorlardı. Reid ve Jean Luc, arkalarında cesetlerden oluşan bir iz bırakarak onların içinden geçtiler.

Sokağın ortasında, Reid solgun yüzümü fark etti ve kaşları çatıldı. Sadece omuz silkip devam ettim. Fark etmezdi. Yerler müttefikten çok düşman cesetleriyle kaplıydı. Zenna özgürce ateş püskürtmese de –bu süreçte bizi de kavurmadan yapamazdı– sokaklardan cadı üstüne cadı kapıyordu. Coco ve Toulouse’u köşeye sıkıştırdıklarında o ikisini serbest bıraktı. Beau ve Thierry’yi takip ettiklerinde –Beau avaz avaz Coco’ya bağıırıyordu– Seraphine onları yukarıdan kesti. Bunun için hazırlanmıştık. Blaise ve sürüsü, Troupe de Fortune, hatta Jean Luc ve Chasseurleri – dört bir yanda intikamlarını alıyorlardı. Toulouse ve Thierry üç cadıya baldıran enjekte ederken, Liana ve Terrance da el bileklerini kemirdi.

Yine de büyük bir huzursuzluk dalgası süzüldü omurgamdan aşağı. Neredeyse beni felç ediyordu.

Morgane iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

Savaş sokaklara yayılırken onu aradım. Claud’u. Boynuz veya ay ışığından saç belirtisini. Claud onu çoktan ortadan kaldırılabildi ama garip bir nedenden dolayı, öyle yaptığını düşünmedim. Şehirdeki hava, büyü ve çürüme kokusuyla hâlâ pisti. Balisardaların ağaçları deldiği yerden, koyu öz su kan gibi akıyordu. Mantarlar evlerin önüne kadar yanaştı. Kalenin kendisine. Tüm atmosfer yüklü –*kızgın*– hissettiriyordu ve yoğunlaşmaya da devam etti.

Birden fazla kez Morgane’in kakhahalarını duyduğuma yemin edebilirdim. Huzursuzluğum derinleşerek korkuya evrildi.

Onları takip edenleri kovalarken birkaç dakikada bir tıslayarak, tükürerek ve kanlar içinde ortaya çıkan Gaby, Violette ve Victoire için Reid –nereden aldığını bilmediğim– üç Balisarda daha temin etmişti. O ve Beau üçüncü kez neredeyse öfkeden felç olmuş bir şekilde köpürdüler.

“Sizi öldürmeye çalışıyorlar!” Beau, Soleil et Lune’ün kapısını kırıp onları içeri itmişti. “Yemin ederim, sizi o koltuklara bağlayacağım...”

“Sizi de öldürmeye çalışıyorlar,” diye hırladı Victoire, Reid kapıyı arkadan çarptığında. Kız kapıyı yumrukluyordu. “Çıkarın bizi! Bırakın savaşılmı!”

Rüzgârda bir kahkaha daha sürüklendi kulağıma ve arkamı dönerek aramaya başladım. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. O zaman hayal etmemiştim. Dokunacak kadar yakın gibi gelmişti kulağıma. Haklılığımı kanıtlar biçimde, Reid tiyatronun kapısında kaşlarını çatı. “O da neydi?”

“Onları içeri kilitleyin.”

“Ne?” Bakışları benimkilere çevrildi. Niyetimi hissederek öne çıktı ama Victoire kapıyı bir kez daha açtı. Tereddüt etti. “Lou, sen ne – nereye gidiyorsun?”

Cevap vermedim, bağırışlarına aldırmadan sokakta hızla koşmaya başlamıştım bile. Beau’nun kaç kez araya girdiği, Reid’in kaç kişiyi güvenli bir yere götürdüğünün önemi yoktu. Burada kimse güvende değildi, tam olarak değil – Morgane hâlâ ipleri elinde tutarken değil. Yaptığı her hareket hesaplıydı. Bu gece de farklı değildi. Claud ve Zenna’nın bize katılacağını biliyordu – loup garou’yu da biliyordu – ve saldırgan bir eylemde bulunacaktı. Cadılar gelmeye devam edecekti. Bu işi bitirene kadar durmayacaklardı, sonunda Kraliyet’i, Kilise’yi ve cellatlarını yok edeceklerdi. Ama cadılar tek başına bir ejderhayı indiremezdi. Bir tanrıyı öldüremezlerdi.

Hayır, bu cadılar savunmaydı, hücum değil.

Ve bu şüphesiz bir tuzaktı.

“Neredesin?” Önümde ay ışığından saçların parıltısını takip ederek bir yan sokaktan aşağı indim. Reid’in sesi arkada solup gitti. “Artık oynamak istemediğini sanıyordum? Çık dışarı. Dışarı çık ve benimle yüzleş, *maman*. İstedığın bu, değil mi? Sadece ikimiz?”

Başka bir sokak. Ve bir tane daha. Bir elimle hançerimi kavradım, beyaz desenler kaldırım taşları, çöp kutuları, ahşap kapılar, kırık pencereler ve şifalı bitki bahçeleri arasında kıvrılıp bükülüyor-

du. Tekrar güldü. Sesin ardından fırladığımda –Brindelle Parkı'na daldığımda– bir el benimkini yakalamak için uzandı.

Neredeyse Manon'u gözünden bıçaklıyordum.

"O burada değil, Louise." Sesi kısıktı, bakışlarıma karşılık vermedi, gözleri fıldır fıldır dönüyordu. Her yanağında birer kesik vardı. Biri hâlâ kanıyor –taze– olsa da, diğeri daha eski görünüyordu. Kabuk tutmaya başlamıştı. Geri çekildi, nemli elini elimden çekip gölgelerin arasına karıştı. "Geri dönmek zorundasın."

"Burada ne yapıyorsun? Kız kardeşlerimizle olman gerekmez mi?"

Sesimdeki keskin ton karşısında tereddüt etti. Daha da sessiz bir şekilde karşılık verdi, "Sanki bir seçeneğimiz varmış gibi konuşuyorsun."

"Nerede o? Söyle bana, Manon."

"Bizi öldürür." İyileşen yaraya parmak uçlarıyla dokunduğunda anladım. Manon kimliklerimizi Morgane'a açıklamamış olsa da hırsızların kaçmasına izin vermişti. Bir kez daha geri çekilen Manon şimdi diğer yanağına dokundu. Taze kanla kaplı olana. "Ya da avcıların öldürür."

Midem kasıldı. Her adımın, her sesin bilincinde, peşinden gidecek ona bir el uzattım. Tutunacak bir dal. "Benimle gel. Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim."

Sadece başını iki yana salladı. "Ejderha düşecek ama yine de sayıca azız. Morgane bunu biliyor. Manipüle etmesine izin verme..."

Arkamızda bir dal koptu. Bıçağımı geriye doğru savurarak sıçradım ama Coco'nun sesi bir haykırıyla yükseldi. Çılgınca ellerini kaldırdı. "Benim! Sadece benim! Neler oluyor? Seni koşarak geçerken gördüm. Reid'e mi bir şey oldu? Yoksa Beau'ya mı? Onun izini kaybettim ve..."

"Her ikisi de iyi." Gizli bir rahatlamayla göğsümü kavradım. "Manon. O dedi ki – dedi ki..."

Ama bir kez daha ona döndüğümde orada değildi. Kayıplara karışmıştı.

Onun yerini ise Josephine ve Nicholina almıştı.

BİR TANRI MÜDAHALE ETTİĞİNDE

Lou

Her şey duramayacak kadar hızlı oldu. Coco hırlayarak beni bir ağacın arkasına çektiği sırada kolunu kesti. Sırtım ağacın gövdesine değdiği anda iki şeyi fark ettim: Birincisi, kabuk —ısırgan otlarıyla iç içe geçmiş— sıcak, ıslak bir maddeyle kaplıydı ve ikincisi, zırhımı anında eritmişti.

Ve sonra acıyı hissettim. *Şiddetli* acı.

Tırtıklı dallar ellerimi ve ayaklarımı delerek beni İsa gibi çarmıha gererken uzuvlarımı parçaladı. Claud'a, Zenna'ya, *herhangi birine* çığlık çığlığa seslensem de dikenler ağzıma hücum etti. Dudaklarımı, yanaklarımı yaralayıp, zehirli uçlarıyla ağzımı tıkadılar. Caresizce çırpındım fakat dallardaki iğneler ve dikenler biraz daha derine gömüldü.

Coco dehşet içinde bana uzansa da Nicholina aniden saldırdı ve Coco yüzüne kan püskürttüğünde kıkırdadı — sonra yumruğunu Coco'nun göğüs kafesine geçirdi. Hayır. *İçinden* geçirdi. Tam kalbine doğru. Coco'nun nefesi kesilirken Nicholina'nın bileğini tırmaladı, fal taşı gibi açılmış, görmeyen gözlerle bakıyordu.

Nicholina kalbini sıktağında, Coco korkutucu bir şekilde hareket-sizleşti.

"Nicholina." Josephine'ın derin sesi geceyi böldü. "Bu kadarı yeter."

Nicholina hanımına bakarken kahkahaları soldu. Elini Coco'nun göğüs boşluğundan —isteksizce— çekmeden önce uzun bir an boyunca bakiştılar. Coco'nun gözleri arkaya doğru döndü ve baygın bir şekilde yere yığıldı. "Fena," diye mırıldandı Nicholina.

Josephine tepki vermedi. Sadece gözlerimin içine baktı. Aruk kayıtsız değildi, ürpertici sözleri sarf ederken çenesini kaldırdı, "Bana kalbini getir."

Eğer Nicholina tereddüt ettiyse de —eğer ifadesi bir an için sarsıldıysa da— hareket neredeyse fark edilemezdi. O bana doğru tek bir adım atarken, acıdan çılgına dönerek izlemekten başka bir şey yapmadım. İkinci bir adım attı. Ve üçüncü. Kalbim vahşice çarpıyor, Josephine'in kanını damarlarıma daha fazla pompalıyordu. Daha fazla zehir. Gözlerimi kapatmayacaktım. Onların derinliklerinde yansımamı görecekti. Dönüştüğü bu canavarı, bir zamanlar olduğu kişinin bu sapkınlığını görecekti: Kendi yüz hatlarının, oğlunun yüz hatlarının dönüştüğü bu hasta ve yanlış şeyi. Şimdi dördüncü adımı attı. Coco'nun kanı hâlâ elinden damlıyordu. Oradaki cildi yakıyordu.

Bunu görmezden geldi.

Ancak beşinci adımda gözleri Doleur'a çevrildi. Başpiskopos'un beni neredeyse boğduğu, Reid ve benim yeminlerimizi ettiğimiz nehir, şehir boyunca arkamızdan dolanıyordu. Josephine onun bakişlarını takip ederek göremediğim bir şeye hırladı. Duymak için kendimi zorlasam da suyun monoton kükremesinden hiçbir şey duyulmuyordu. "Yap şunu," dedi Josephine çabucak. "Şimdi yap."

Nicholina yenilenmiş bir ivedilikle hareket etmesine rağmen, bir sonraki adımında tüm bedeni titredi. Tökezledi. Kayarak zara fetten yoksun bir hareketle dizlerinin üstüne çöktü. Kafa karışıklığına benzer bir ifade korkunç yüzünü buruşturdu. Kafa karışıklığı ve... *panik*. Dişlerini gıcırdattı ve kasları şiddetle kasılırken ayakta durmaya çalıştı. Âdeta ona karşı ayaklanırlarken.

Şimdi umut etmeye cesaret edemeyerek ona baktım.

"Yaramaz, fena." Her kelime, sanki korkunç bir acı çekiyormuş gibi keskin bir nefesle çıktı ağzından. Tüm vücudu eğildi. Yine de

sürünerek ilerledi, tırnakları toprağı yarıyordu. "Kurnaz – küçük – fareler..."

"Faydasız." Dudakları tiksintiyle kıvrılan Josephine, bana doğru yürürken Nicholina'nın kaburgalarını tekmeledi. Sertçe. "Kendim yaparım."

Nicholina'nın başı korkutucu derecede boş bir ifadeyle yukarı kalktı.

Cesarine'deki ilk günümde, bir sokak köpeğı saklandığım çöplükte dolanıp durmuştu. Titriyordu ve yalnızdı, sahip olduğu tek şey bir kemikti. Zalim bir çocuğun onu ondan çaldığını, köpek çileden çıkana ve kızın elini ısırarak için ileri atılana kadar hayvanı onunla dövmesini izlemiştim. O günün ilerleyen saatlerinde –kız ağlayarak ve kanlar içinde kaçtıktan sonra– bir adam geçerken köpeğın kafasını okşamış ve ona yemesi için bir parça *calisson* vermişti. Köpek de onu eve kadar takip etmişti.

Nicholina, tıpkı çöpteki bir sokak köpeğı gibi çileden çıktı ve tırnaklarını hanımının baldırına geçirdi.

Josephine irkilmiş gibi sarsıldı, gözleri inanmazlıkla kısıldı – sonra öfkeyle fal taşı gibi açıldı. Vahşi bir hırıltıyla Nicholina'nın saçını yakalamak için atıldı, hizmetkârını yukarı doğru çekip dişlerini boğazına geçirdi. Nicholina çaresizce tekmelerken, o dişler çiğneyip birbirine çarparken –aç bir şekilde ziyafet çekerken– midem ağzıma geldi. Nicholina'nın çığlıkları bir boğulma sesiyle sona erdi.

Josephine ses tellerini koparmıştı.

O zaman bile durmadı. Nicholina'nın elleri gevşeyene ve ayakları hareketsizleşene kadar içti de içti. Arkamızdan, delici dalgalanmaların eşlik ettiği şapırtı sesleri gelene kadar içti. Ardından savaş naraları duyuldu. İlk çıplak kadın koşarak geçtiğinde –gümüşi saçları dalgalanıyor, üç dişli yabası parlıyordu– Elvire'in arka tarafını gördüğüme bu kadar minnettar olacağımı hiç düşünmemiştim.

Nicholina'nın cesedini bırakan Josephine vahşi gözlerle döndü. Ağzından kan dökülüyordu fakat Elvire'in yabasını, kafatasına

* Fransa'ya özgü badem ezmesi, portakal ve kavun aromalı bir çeşit şekerleme –çn

inmeden yakaladı. Aurélien sopasının tek vuruşuyla ağacımı kesti. Lasimonne yanımda diz çökerken beni şaşırtıcı bir hassasiyetle yakaladı. “Leydim selamlarını gönderdi,” diye gürledi. “Beni bağışla. Bu acıtacak.”

Olimpienne, Leopoldine ve Sabatay, Josephine’in üzerine çökerken o ağzımdaki dikenleri soydu, ellerimden ve ayaklarımdan sıvı uçlu dalları çekti. Ağaçların arasında av bulan düzinelercesi yanımdan geçti – idamımı izlemek için toplanan kan cadıları.

Öksürüp tükürürken Aurélien ve Lasimonne beni tehlikeden uzaklaştırdı. “Ne yapabiliriz?” diye sordu Aurélien. “Seni nasıl iyileştirebiliriz?”

“Olmayan cebinizde zehir için bir panzehir saklamıyorsanız hiçbir şey yapamazsınız.” Ellerimi kucağıma yerleştirerek öksürükle karışık bir kahkaha attım. Beni başka bir ağaca dayamışlardı. Neyse ki bu seferki kanla kaplı değildi. “Gidin. Bedenim iyileşecek.”

Sadece yavaşça.

İkna edilmelerine gerek yoktu. Ellerinde iki kusursuz yayla bir kez daha savaşa girdiler. Nefes almaya, büyüme tutunmaya çalıştım. Baldıranı vücudumdan temizlemişti. Josephine’in kanını da temizlerdi. Desenler eskisinden daha sönük parlarsa da –şehrin her yanına çok ince bir şekilde gerilmiş olsa da– Brindelle ağaçları yardımcı oldu. Şimdi bile, bu kutsal korunun gücü içimden akıyor, bağlantılarımı derinleştiriyordu. Dengemi düzeltiyordu.

Sadece zamana ihtiyacım vardı.

Bir panik sarsıntısıyla Coco’yu hatırladım.

Ayağa kalkmaya çalışarak ve başaramayarak, kaosun ortasında –ağaçların gölgeleri arasında dolaşan kan cadıları ve melusinalar arasında– onu aradım ve onu başka fidan köklerinin arasında otururken buldum. Arkasında, Angelica ayağa kalkmasına yardım ediyordu.

Rahatlayarak titrek bir nefes aldım – ta ki ikisi arkalarını döndüklerinde Josephine’le karşılaşana dek.

Kan ve bıçakla savaşarak olağanüstü bir güç ve hızla melusina-

kara sılahını savurup onları yaraladı. Onların kanları dökülmediyse de Josephine'in ki döküldü ve kanını melusinaların gözlerine, kulaklarına, burunlarına ve kasıklarına sıçrattı. İnsan vücutlarındaki her hassas noktaya. Elvire başka bir cadının kara dikenlerine tabiraharak geriye düştüğünde, Angelica onu kardeşininkine denk bir beceriyle serbest bıraktı.

Josephine hırladı.

Başını iki yana sallayan Angelica, dikenin öz suyunu bıçağından temizledi ve elbisesinin üzerine sildi. Bir elbise giymişti. "Yanlış tarafı seçtin, kardeşim."

"En azından bir taraf seçtim." Angelica yaklaşırken Josephine sinmedi. Coco annesinin arkasına süzüldü, gözleri kocaman ve endişeliydi. Tekrar ayağa kalkmaya çalıştı. "Çok uzun zamandır, doğru ve yanlıştan, iyi ve kötünden, var olmayan anlamsız kavramlardan bahsediyorsun. Gerçekte olmayan." Elvire'in yaklaşmaması için elini sallayan Angelica'nın etrafında sinsice dolaştı Josephine. "Yalnızca arayış vardır, sevgili kardeşim. Bilgi arayışı. Güç. Yaşam. Ama sen her zaman yaşamaktan korktun, öyle değil mi? Güç için can atıyordun ama yine de kendi halkına ihanet ettin. Sevgi ve şefkat aradın ama çocuğunu terk ettin. Şimdi bile özgürlük için can atıyorsun ama yine de denizin altında sıkışıp kalmış hâldesin. Sen bir *korkaksın*." Kelimeyi tükürürcesine söyledi ve Angelica'nın etrafında daire çizmeye devam etti.

Angelica da onunla birlikte dönerek Coco'yu arkasında tuttu. "Çok aptalsın," diye fısıldadı.

"Ben mi aptalım? Bunun sonunu nasıl öngörüyorsun, kardeşim?" Eliyle ikisini işaret ederken Josephine'in dudakları kıvrıldı. "Bu numaralara devam edelim mi? Beni kesmek için kendini kesecek misin? Bunun ötesine geçemeyeceğini ikimiz de biliyoruz. Biri olmadan diğeri de yaşayamaz. Ben seni öldüremem, sen de beni öldüremezsın."

"Yanılıyorsun."

Bu kelimelerle Josephine'in gözleri kısıldı. "Sanmıyorum."

"Hepimiz rolümüzü oynamalıyız." Parmaklarını Coco'nun parmaklarına geçiren Angelica geriye baktı ve kızının elini sıktı. "Yeni bir düzen için."

Josephine ikisine dikkatle baktı. Belki Coco'nun başını iki yana sallama şekli, gözlerindeki yaşlar veya belki de Angelica'nın gülümsemesindeki derin kabullenmeydi. Coco'nun madalyonuna dokunup, "Hiç çıkarma," diye fısıldamasıydı.

Sebepler ne olursa olsun, bir adım attı. Sonra bir tane daha. Gerçekten de Angelica –elinde bir bıçakla– yavaşça ilerleyerek onunla bir kez daha karşılaştığında, Josephine numara yapmayı bir kenara bıraktı. Arkasını döndü ve kaçtı.

Nicholina ayak bileğini yakaladı.

Kimseye görünmeden kendini ileriye doğru sürüklemişti, boğazı parçalanmıştı ve her nefesi ıslak, içi oyuk bir ses çıkarıyordu. Teni solgunluğun ötesinde grileşmişti. Bir ceset gibi. Şimdi bile, can damarı serbestçe oluk oluk akarken gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu.

Gitmesine izin vermedi.

Dehşete kapılan Josephine kurtulmaya çalıştı ama Nicholina'nın kanında kayarak sert bir şekilde yere düştü. Hareket ona pahalıya patlamıştı. Son gücünü toplayan Nicholina, Angelica ilerlerken bacaklarını üzerine attı. "Çekil üstümden, seni iğrenç küçük..." Josephine daha sert tekmeler atarak geriye doğru sendelese de hizmetkârını yerinden oynatamadı.

"Ha-nı-mım..." dedi Nicholina boğulurcasına.

Josephine'in gözleri şimdi gerçek bir panikle kocaman açıldı. Dönüp ayağa kalkmaya çalıştı ama Nicholina bırakmayarak bacaklarını iyice kenetledi. Angelica arkada belirdi. Josephine –debele-nerek, hırlayarak– yere geri düştüğünde Angelica onun yanında diz çökerek kılıcını temiz bir hamleyle ablasının ensesine geçirdi.

Tam ense köküne.

Ve üçü birlikte öldü.

Şiirsel değildi. Beklenileceği gibi muazzam ya da kahramanca ya da önemli değildi. Gökyüzü ayrılmadı ve yer yarıp onları bütünüyle yutmadı. Bu üç kadın —dünyanın en yaşlı ve en güçlüleri— upkı herkesin öleceği gibi öldü: gözleri açık ve uzuvları soğuk.

Coco gözyaşlarını tutmaya çalışarak annesini diğerlerinden ayırdı. Etrafındaki kavga dövüşe aldırış etmedi.

Sendeleyerek onun yanına gittim. Beni görünce adımı fısıldayarak kollarını bana sardı. “İyi misin?” Gözyaşlarını silerek telaşla bana bakmak için geri çekildi. Parmakları yüzüme dokundu. “Aman Tanrım. Gel — seni iyileştireyim...”

“Gücünü sakla. Zaten iyileşiyorum.”

Gözleri tekrar annesine döndü. “Bunu bitirmeliyiz, Lou.”

Yavaşça yere diz çöktüm, her birinin gözlerini sırayla kapattım. Nicholina’nınkileri bile. Josephine’ininkileri bile. “Bitireceğiz de.”

Ağaçların arasından sokağa doğru ilerlerken omuzlarımdan tutarak destek oldu. Coco’yu şaşırtan —ve beni o kadar da şaşırtmayan— bir şekilde bir avuç kan cadısı, Josephine’in yerdeki cesedini fark ettiklerinde savaşmayı bıraktı. Bazıları onun yanında diz çöktü. Diğerleri kaçtı. Yine de, daha fazlası Coco’ya sanki kaybolmuş gibi baktı, yüzlerindeki endişe onun ifadesini yansıtıyordu. Kan cadılarının aniden geri çekilmesi üzerine, melusinalar bağırış ve çelik seslerini takip ederek o yöne doğru ilerlediler.

Claud —hâlâ Woodwose formundaydı— sokağın en ucundaki köşede gürledi. Bizi görünce daha hızlı hareket etti, sesini yükselterek bağırdı, “Sorun ne? Ne oldu? Çağırını duydum...”

Arkamızda bir şey çok hızlı hareket etti.

Beyaz bir parıltı. Ay ışığından saçlar.

“DİKKAT ET!” Cēlie’nin beklenmedik çılgılığı neredeyse gökyüzünü yarıyordu ama artık çok geçti. Durduramadık. Morgane bizimle buluşmak için ayağa kalkarken korkudan felç olmuş bir hâlde olduğumuz yere kök salmıştık. Kalbime bir hançer saplamak için elini kaldırdı. Claud bizi geriye doğru püskürttü ve Morgane’in dudakları ürktücü bir gülümsemeye kıvrıldı.

"Ah, olamaz." Hayaletimsi kahkahaları koruda yankılandı. "Ah, hayır, hayır, hayır."

Altımızdaki toprak sarsılmaya başladı.

"Görünüşe göre kuralları çiğnedin, hayatım." Cık cıklayarak başını iki yana salladı. "Kadim kuralları."

Olanları kavrarken midem bulanmaya başladı. "Müdahale etti," diye tekrarladım fısıldayarak.

Aynı anda Coco ve ben sokakta tek başına duran Claud'a döndük, yüzünde bir sakinlik maskesi vardı. Kaldırım taşları çatladı ve etrafında yarıldı. Yeryüzü titriyordu. Doğrudan gözlerimizin içine baktı. "Kaçın."

UÇURUM

Reid

"Koşar mısın lütfen?" Geride kalan Beau'ya omzumun üzerinden inanamayarak baktım. Bir eliyle kaburgalarını kavradı. Her adımda, Balisarda'sıyla neredeyse kendini bıçaklıyordu.

Philippe'den çalmıştı.

Onu serbest bırakmakla uğraşmamıştık.

"Sen koş." Nefes nefese, diğer eliyle boş caddeyi işaret etti. Elinde başka bir bıçak vardı. "Kahrolasınca *nefes* alamıyorum ve eğer fark etmediysen — burada kimse yok!"

Kaşlarımı çattım ve ilerlemeye devam ettim.

Güzel bir noktaya parmak basmıştı.

Bu sokak —şu sokak, son çeyrek saattir geçtiğimiz her sokak— neredeyse boştu. Çoğu yayayı evlerinde, dükkânlarda tutmayı başarmıştık. Büyüyle sağlamlaştırabileceğimiz herhangi bir binanın içinde. Peder Achille ve Johannes Pan yandaki kasabı revire çevirmişlerdi. Yaralıları orada tedavi ediyorlardı. Ölülerini topladılar.

Cadılar... geri çekilmişti.

Yavaş yavaş olmuştu. Neredeyse fark edilmeden. Bir an, bir sürü cadıyla savaşıyorduk. Sayılamayacak kadar çoklardı. Kurtadamlar ve avcılar, erkekler ve kadınlar —hatta Doleur'den deniz yılanları gibi yükselen melusinalar bile— onları zaptetmek için canlarını dişlerine takıp savaşmışlardı. Ancak saat geçtikçe, her biri kavgadan

birer birer sıvışmıştı. Parmaklarımızın arasından kayıp gitmişlerdi. Sanki sessiz bir çağrıyı cevaplar gibi.

Kendi nefesim de attığım her adımda daha da hızlandı. Öylece *ortadan kaybolmuş* olamazlardı.

Sesim kararlılıkla sertleşti. “Onları bulmamız gerek.”

“Yapmamız *gereken* şey, lanet küçük kız kardeşlerimizi bulmak.” Durmam için bıçağını sallayan Beau dizlerini kavradı. Kaşlarını çatarak geri döndüm ve onu ileri doğru çektim. Onları bulacaktık. Bulamazsak, Lou ve Coco’yla, Peder Achille, Jean Luc ve Célie ile yeniden bir araya gelir ve başka bir strateji belirlerdik.

Ancak köşeyi döndüğümüzde tüm *planlama* planları uçup gitti. Sokağın sonunda, gölgelerde bir sürü cadı toplanmıştı.

Beau ben onu bir çöp kutusunun arkasına iterken tısladı ama bir önemi yoktu – düzinelerce baş bize doğru döndü. Derin bir nefes verdim. Yılmış bir nefes. Yavaşça ayağa kalktım. Beau da bir küfür savurarak peşimden kalktı ve mırıldandı, “Hiç tezahür diye bir şey duymuş muydun?”

“Kapa çeneni.

“*Sen* kapa çeneni.” Uç cadı diğerlerinden ayrılırken, bembeyaz kesmiş eklemlerle Balisarda’sını ve bıçağını kaldırdı. Diğerleri dikkatlerini yeniden grubun merkezindeki bir şeye çevirdiler. Baktıkları şey... zangırdıyordu. Gözlerimi kısarak yaklaştım. “Aslında kapama. *Hadi kana susamış cadıları bulalım* planındaki bir sonraki adımı duymayı çok isterim...”

Metal sesi. Kalın halkalar.

Bir zincir.

Uç cadı omuz omuza hareket edip görüşümü engellediğinde kaşlarım çatıldı. Bu bir zincirdi. Kadim, antika bir *zincir*. Gördüğüm kadarıyla, Cesarine’in yarısını kuşatacak kadar uzundu. Ve de geniş. Tam olarak idrak edemediğim bir anı hücum etti bilinçaltıma. Bu zinciri Le Blanc Şatosu’nun hazine odasında görmüştüm. “Merhaba küçük prensler,” diye mırıldandı ortadaki cadı.

gizli sok dalgasıyla, onun kehribar yüzünü Modraniht'ten tanı-
-- Sanki yıllar önceydi. "Elaina."

"Havır" Karşımızda durduklarında Beau yüzünü buruşturdu.
Aynı siyah saçlar ve dar burunlar. Dolgun dudaklar. Aynı kötü-
mizahla büküldüler. "Elinor şuradaki. Onun küçümseyici aurasını
her yerde tanırım." Parmağını dişlerine doğrultarak büyüleyici bir
şekilde gülümsedi. "Beni hatırladın mı, tatlım? Kaçırdığın fırsatı
görüyor musun?"

"Seni hatırlamaz olur muyum, *Burke*. Tüm cadı meclisinin
önünde beni aptal durumuna düşürdün."

"Artık bir önemi yok," dedi kız kardeşi Elaina ya da Elodie.

"Bütün gece ikinizi aradık," diye tamamladı diğeri. "Bunu kolay-
laştırdığınız için teşekkürler."

Uçu de aynı anda parmaklarını bükse de hiçbir şey olmadı. Sal-
dırmak için yükselen desenler yoktu. Beau Balisarda'sını onlara
salladı ve yeniden sırtıttı. "Bir sorun mu var?"

Elinor dişlerini göstererek güldü. "Kız kardeşine sor."

"Bu da ne anlama?.."

O lafını bitiremeden saldırdılar ve kollarından bıçaklar çıkarıp
bize doğru fırladılar. Elaina ve Elodie bana. Elinor ona. Kız kardeş-
ler hızlı olsalar da —öfkeli olsalar da— büyü içermeyen fiziksel dö-
vüşler için eğitilmemişlerdi. Bu tüyler ürpertici son sözlerle yayılan
bir korku duygusuyla, Beau, Elinor'a darbe üstüne darbe indirir-
ken, ben ikiliden birini çabucak öldürdüm. Elodie'ye döndüğümde
kız kardeşinin kanı hâlâ bıçağımdan damlıyordu.

Ayağımızın altındaki toprak kaydı.

Şaşkınlıkla aşağıya bakarak hareket yüzünden sendeledim.
Kaldırım taşları paramparça oldu. Her yerde zemin çatladı. Sokak
bozuk kaldırım taşlarıyla doldu. Ve Zenna — yukarıda bir yerden
güçlü bir kükreme koyverdi. İlerideki cadılar gerilerek aceleyle tek-
rar denediler. Yarısı oluklara tırmanmış, zinciri bir tel gibi çatıların
arasına germiştii. Büyü her şeyi kaplıyordu.

Bir anlam veremedim. Düşünemedim. Yer savurdu. Zenna etti. Dikkatimin dağıldığını hissederek kız kardeş bacağıyla bacağı ve harnleye savurdu. Her ne kadar geri çekilsem de, savurmak için kendi bıçağını kaldırırsam da, başka bir bıçak hızla yüzüne yarıldı. Yarıktan geçti –ismini yanağında hissedeceğim kadar yakındı– ve kız kardeşin göğsüne saplandı.

Cadı şaşkınlık dolu bir ciyaklamayla dizlerinin üzerine çöktü. Yana kaydı ve hareket etmeyi kesti.

Arkamızda, Beau muzafter bir edayla duruyordu. Elleri göz ayaklarının dibindeydi. "Bunu gördün mü?" Bellisarda'ya kız kardeşin bedenine savursa da hemen bakışlarını kaçırdı. Serçe parmakla kapıyordu. "Hayatını kurtardım."

Cesetlerle arasına girerek görüşünü engelledim. Omzuma omzuna vurdum. Onu arkasını dönmeye zorladım. "Ayrıca belki zenna de verdin."

"Belki bunların geri kalanını büyüyle görürün kılabilirsin..."

Başka bir gümbürtülü kükremeye, Zenna görüş alanına girdi. Kanatlarının gökyüzündeki görüntüsü, akkor alevi nefesimi kesti. Ve hatırladım. Meşaleyle aydınlatılmış bir sahne. Yıldızlı bir çelenğin. Ve Zenna – Zenna, ejderha ve genç kız hakkında yürek burkan bir hikâye anlatıyor.

Büyülü bir zincir, genç kızın akrabaları ejderhayı zaptetmek için kullanacak.

Ve Tarasque hızla alçaldığında, düşürdü kızın babası onu yere.

Sırtında Seraphine'le, Zenna kimliği belirsiz kişiler için sokakları tarayarak alçalmaya –fazla alçalmaya– başladı. Bizi görünce daha da alçaldı. Çok geç olmadan önce zinciri görmedi.

"Bekle! Hayır, DUR!"

Kollarımı çaresizce sallamamla geri dönse de ayağı yine de zincirlere takıldı. Zincir kendi iradesiyle hareket etti ve hızla bacağının etrafından yukarı tırmanarak kalçasına doğru dolandı. Bir öfke feriyadıyla, Zenna düşmeye başladı ve düşerken de bacağı – bir insan bacağına dönüştü. Korkunç bir şekilde. Zenna yere düştüğünde ca-

dılar karınca gibi üzerine çullandı. Darbe Seraphine'i korkutucu bir hızla havaya fırlattı. Bize en yakın çöp kutularına çarparak düştü.

"Aman Tanrım," dedi Beau. "Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım."

Seraphine hareket etmeye çalışırken Zenna'nın kükremeleri çıgıllara dönüştü. Ona doğru koştum, çöp kutularını bir kenara tekmeledim. "Seraphine..."

Şaşırtıcı bir güçle ellerimi itti. "*Gidin.*" Beau onu doğrultmaya çalışsa da onu da savuşturdu ve sırtındaki kından başka bir kılıç çıkardı. Şaşırtıcı bir el becerisiyle ikisini de eşit güçte döndürdü. 'Claud'u ve diğerlerini bulun. Lou'yu bulun. O *müdahale etti.*"

"Ne?" diye sordu Beau kafası karışmış bir şekilde.

Bakışlarım cadıların zincirle kırbaçlayıp dövdüğü Zenna'ya kaydı. Şimdi tamamen dönüşmüştü. Bir kez daha insandı. Savunmasızdı. "Bırak yardım edelim..."

"Ben başı beladaki prenses değilim." Ayağa fırlayarak bizi bir kenara itti ve hızla eşine doğru ilerledi. "Claud'u bulun. Zenna'yı bana bırakın."

Buna karşılık, yer güçlü bir sarsıntıyla titredi ve başka seçeneğimiz yoktu.

Sokağa koştuk.

"Nereye gidiyoruz?" Beau'nun bağıışı duyularımı delip geçse de onu görmezden gelerek daha kuvvetli koştum. Daha hızlı. Çatlağı takip ederek Batı Yakası boyunca izini sürüp Tremblaylerin konağını geçtik, Brindelle Park'ın dışında dururken nabzımı kulaklarımda duyabiliyordum. Şimdi binalar çökmüştü. Cadılar ve melusinalar dağılmıştı.

Claud sokağın ortasında tamamen ve dikkatli bir şekilde hareketlessiz duruyordu. Cılız Brindelle ağaçlarına bakıyordu.

Coco ve Lou'ya bakıyordu.

Çatlak doğrudan aralarına uzanıp genişleyerek onları birbirlerinden ayırmaya zorladı. "LOUI!" Adı boğazımı parçaladı fakat daha yüksek sesle bağırdım. Çılgınlar gibi bağırdım. Başı yukarı

kalktığında –gözleri benimkilerle buluştuğunda– soğuk bir korku kalbimi avucuna aldı. Altın bir desenle büyülesem de hiçbir şey bunu engelleyemezdi. Hiçbir şey bunu durduramazdı. Lou yine de denedi, iki elini yere yaptırdı. Tüm bedeni gerildi. Titredi. Büyünün keskin kokusu çimenlerin, kayaların, ağaçların üzerinde patladı –her zamankinden daha güçlüydü– ama bu çatlak daha güçlü, daha derindi, La Dame des Sorcières’den bile *daha kadimdi*.

Birlikte, çaresizce yeryüzünün yarılmasını izledik.

Claud’un tek kelime etmeden derinliklerine düşmesini.

Çatlağın, Brindelle Parkı’na kadar –tüm şehrin yarısına kadar– diğerlerinden ayrılıp derin bir uçurumla ayrılana kadar büyümeye, yayılmaya devam etmesini. Çatlak büyüdü de büyüdü. Coco’nun sesi yükselerek benimkine katıldı ve imkânsız bir sıçrama yapmaya hazırlanarak geri geri çekildi...

Beau onun gömleğini son saniyede yakaladı. Coco’yu sertçe kendine doğru çekti. “Sen *delirdin* mi?”

“*Bırak beni!*” Beau’nun göğsünü dövdü, ayaklarında tepindi ve dönüp onu şiddetle dirsekledi. Ancak o zaman Beau nefes nefese onu bıraktı.

“Lütfen Coco, *yapmal..*”

Ama Coco bu sefer sıçramadı. Bunun yerine, uçurumun kenarından aşağı eğildi ve elleri bir kan cadısının bileğine yapıştı. Ve bir tane daha. Çıglık atarak çaresizce sarkıyorlardı. Tırnaklarını kayaya, Coco’nun derisine geçirdiler. Onun niyetini fark eden Beau, yardım etmek için hızla koştu ve birlikte cadıları güvenli bir yere çekerek bir yığın hâlinde yığıldılar.

Ortalık yatıştığında Beau, Coco ve ben uçurumun bir tarafında duruyorduk.

Diğer tarafındaysa, Lou ve Célie birbirlerine sarılıyordu.

Ve arkalarında Morgane le Blanc belirdi.

BAŞLADIĞIMIZ GİBİ

Lou

Reid'in yüzündeki dehşet, saf *dehşet*, asla unutamayacağım bir görüntüydü. Uçurumun kenarında geçebileceği en dar noktayı, bir desen, bir *mucize* arayarak bir aşağı bir yukarı koşuştursa da böylesi daha iyiydi. Gerçekten. Şimdi her ne olacaksa annemle benim aramda olacaktı.

Tıpkı başladığımız gibi.

Benimle aynı düşünceyi paylaşan Morgane elini bir büyü patlamasıyla savurdu ve C  lie havada s  z  lerek bir Brindelle ağacına çarptı. Burada kapana kısılmış iki kan cadısı yanına giderek onu yakaladı – hayır. şiddetli ve parlak bir umut ateşi sardı i  imi. Ona yardım ettiler. Ona yardım ediyorlardı. O anda, Morgane'in nefretinden zarar görmüş olan Manon'u, Ismay'ı ya da Dame Blanche ve Dame Rouge'u düşündüm. Kilise ve cadılar meclisi arasında sıkışıp kalmış hissedenleri. Benimki kadar zayıflatıcı bir korku içinde yaşayanları.

Umut bir hastalık değil. Aksine deva.

Tabii ki onca insan arasından Morgane'ı bulan C  lie olmuştu. Morgane şehirden sıvışırken onu gizlice takip etmişti. Annem bundan asla ş  phelenmezdi. Böyle güzel bir porselen bebeğin diş gösterebileceğine asla inanmazdı. Ancak C  lie'nin tuzla buz olacağını düşünmüşse –benim olacağımı düşünmüşse– bu hayatında yapacağı son hata olacaktı.

Bu sefer tereddüt etmeyecektim.

"Lou! LOU! *Celie!*"

Reid, Coco, Beau, Jean Luc – çılgına dönmüş bir şekilde isimlerimizi haykırırken sesleri birbirine karışıyor, tek bir ses gibi duyuluyordu. Onlara baktığımda içimdeki kararlılık duygusu iyice arttı. Zaten çok şey kaybetmiştik, her birimiz. Babalarımızı, annelerimizi, kız ve erkek kardeşlerimizi. Yuvalarımızı. Umudumuzu. Hatta *kalplerimizi*.

Bu kadarı yeterdi.

En sonunda Reid'le buluştu gözlerimiz ve ona diğerlerinden daha uzun süre baktım. Başımı yavaşça, kararlı bir şekilde iki yana salladığımda hızla durdu, göğsü inip kalkıyordu. Tek bir kalp anışı boyunca birbirimize baktık.

Sonra başıyla onayladı.

Seni seviyorum, dedim ona.

Ben de seni seviyorum.

Morgane, ilerlerken Auguste'un aslan postu pelerininin başlığını indirerek alayla güldü. Onu katedraldeki cesedinden çalmıştı. Yer yer kömürleşmiş olmasına rağmen şimdi onu bir ganimet olarak giyiyordu. Aslanın dişleri korkunç bir gülümsemeyle boğazında panlıyor ve yelesi gururla omuzlarına dökülüyordu. "Artık kaçmak yok, Louise. Artık saklanmak yok." Parmağını Blaise ve sürüsünden geriye kalanların toplandığı uçurumun üzerine doğrulttu. Elvire ve melusinalarının hâlâ geçmeye çalıştığı, Claud'un meçhul akıbetine düştüğü yere. "Tanrın düştü, ejderhan yok oldu ve değerli *müttefiklerin* sana burada ulaşamaz. İtiraf etmeliyim... sandığımdan çok daha zekiymişsin. Kendinden daha güçlü olanların arkasına saklanmak ne kadar kurnazcaydı öyle. Ne kadar *acımasız*. Düşündüğünden daha çok birbirimize benziyoruz, tatlım ama sonunda zamanı geldi. Yalnızsın."

Ama yalnız değildim. Tam olarak değil. İster hayatta olsun ister ölümden, kavuşacağım biri vardı. Beni *sevecek* biri vardı. Nicholina'nın pıhtılaşmış boğazını gördüğümde midem çalkalandı. Josephine'in boş ifadesini gördüğümde. Nicholina belki oğluyla huzur

bilmiş olsa da, Josephine aynı şeyi söyleyebilir miydi? Ya Morgane? Hiç aldırış etmeden cesetlerinin üzerine bastı. Zaten onun çizimlerinin altındaki çamurdan daha az şey ifade ediyorlardı. "Generallerin öldü," dedim sessizce. "Bence yalnız olan *sensin*."

Morgane durup da Josephine'in ifadesiz yüzünü tekmelemek için döndüğünde kan cadıları kaskatı kesildi. "*Hele şükür*."

Beyaz desenlerim zayıf bir şekilde dalgalanırken, felç edici bir keder duygusuyla ona baktım. Onu desenlerle öldüremezdim. Doğrudan değil. Ölüm doğaldı, evet ama cinayet değildi. Artık her iki şekilde de bir önemi kalmamıştı. Bir tanrı, bir *arkadaş* olan Claud'u kendi büyüünden kurtarmaya çalışırken, dünyanın ta kendisini iki taraftan sıkıca kavradığımda neredeyse kendimi parçalamıştım. Desenlerim onarılacak noktayı aşmıştı. Bazıları tamamen kopmuştu. Kalanlarsa yorgunluktan sönükleşmişti.

Morgane bunu bilmiyordu.

Dikkatini dağıtacak, yaklaşmama izin verecek bir şey arayarak her birini dikkatle inceledim. Benim saldırabilmem için onu yeterince zayıflatacak bir şey. Nazikçe, desenleri dışa doğru besledim. "Bu dünyada kimseyi sevdin mi, *maman*?"

Burnundan güldü ve ellerini kaldırdı. "*Sevgi*. O kelimeye lanet olsun."

"Seni seven oldu mu?"

Gözlerini kısarak bana baktı. Dudakları soru sorarcasına büküldü. "Bu doğru," diye itiraf ettim, daha da sessizce. "Seni bir zamanlar sevmiştim. Her şeye rağmen bir parçam hâlâ seviyor." Parmagımı hafifçe oynattım ve Doleur'ün suyu, ayaklarımızın altındaki çimenlerin arasından sessizce aktı. Karı eritti. Kanı temizledi. Morgane fark ettiyse de tepki vermedi. Yüzü kin dolu bir ifadeyle buruşmuş olsa da büyülenmiş gibi beni inceledi. Ona daha önce binlerce kez söylememe rağmen sanki bunu söylediğimi hiç duymamış gibi. Bunun karşılığında tek bir gözyaşı süzüldü yanığımdan aşağı ve desen dağıldı. Bir nehir karşılığında bir gözyaşı. İkisi de sonsuz bir derinliğe sahipti.

"Bana hayat verdin," diye devam ettim şimdi daha güçlü bir şekilde, kelimeler düşündüğümde daha hızlı dökülüyordu. Kataraktı. "Elbette seni sevdim. Beni bir *sunığa zincirlemelerine* neden izin verdim sanıyorsun? On altı yaşındayken senin için *ölmeye* razıydım. Annem için." Başka bir gözyaşı daha düştü ve su daha hızlı aktı. Şimdi eteğine dokunuyordu. "Benden bunu asla istememeliydin. Ben senin kızınım."

"Sen asla benim kızım olmadın."

"Bana hayat verdin."

"Sana bir *amaç* verdim. Ne *yapmalıydım*, hayatım? Başkalarının kızları ölürken seni kucağımda mı sallasaydım? Onlar *yanarken*? Senin hayatına onlarınkinden daha mı çok değer vermeliydim?"

"Evet!" İtiraf soğuk bir pişmanlık şokuyla içimden taştı ve yumruğumu sıkarak bundan faydalandım. Morgane'in ayaklarının etrafındaki su sert buza dondu. Onu oraya hapsetti. "Bana değer *vermeliydin* –beni *korumalıydın*– çünkü bu dünyada seni hâlâ seven *tek* kişi benim!"

"Sen bir *aptalsın*," diye homurdandı, parmak uçlarından ateş püskürterek. "Hem de öngörülebilir bir aptal."

Elinin bir darbesiyle buz eridi ve toprak bana doğru yol yol alev olarak kurudu. Ancak tenimi yakmadı, bunun yerine içinden geçti – doğrudan organlarıma. Kanım kelimenin tam anlamıyla kaynamaya başladığında, kaslarım sıkıştığında ve başım döndüğünde vücut sıcaklığım yükseldi. Celie bağırarak yardımına koşmaya çalıştı ama kan cadıları Morgane'dan uzaklaşarak onu geri tuttular. Korku içindeydiler. Nefret içinde.

Tepki vermek için saniyelerim vardı, başka bir desen yakaladım ve bana en yakın olan Brindelle ağacı solup kül oldu.

Auguste'un pelerininin aslanı canlanmaya başladı.

Dişleri Morgane'in boynunun derinliklerine gömülürken, ağızımdan kıvrılan dumanla dizlerimin üstüne çöktüm. Çılgılık atarak döndü, gömlek kolundan bir bıçak çıkardı fakat yarım yamalak biçimlenmiş aslan sırtına yapıştı. Tendon ve kasları korkunç bir hızla

venilenmeye devam etti. Eskiden pelerin kollarının olduğu yerde, güçlü pençeleri Morgane'in omuzlarını kavramak için yükseldi. Arka ayakları sırtına tekme attı.

Morgane'in ateşli hapsi o mücadele ederken dağıldı ve ben de ayaklanmaya çabaladım. *Nefes almaya.*

Kılıcını canavarın göğsüne gömdüğünde hayvanın bedeni gevşeyerek yığılmadan önce son bir hırıltı çıkardı. Morgane hayvanın leşini aramıza attı. Boynundaki, omuzlarındaki, bacaklarındaki yaralardan kanlar akıyordu ama onları görmezden gelerek öteki yumruğunu da sıktı. "Yapabileceğinin en iyisi bu muydu?" Zırhımın altında, tenimde ürkütücü bir gıdıklanma hissettim. Gezinen bacaklar. "Kendine La Dame des Sorcières diyebilirsin –ağaçları öldürebilir ve nehirleri çalabilirsin– ama bu büyüü benim bildiğim gibi asla bilemeyeceksin. Onun gücünü bir zamanlar benim yaptığım gibi asla ele geçiremeyeceksin. Kendine bir *bak*. Şimdiden güçsüz ruhunu zayıflatmış." Şimdi ciddiyetle ilerlerken gözlerinde ölümcül bir parıltı vardı. "Tanrıça yanlış seçti ama seni fethetmek için onun kutsamasına ihtiyacım yok."

Geriye doğru sendeleyerek –sözlerini güçlükle duyarak– aceleyle zırhımı çekiştirdim.

Dokuma kumaştan yüzlerce örümcek fırladı. Kendi ipeklerinden. Bir bacak dalgasıyla vücudumun üzerinden geçip dişleriyle derimi deldiler. Her ısırik bir acı, bir uyuşma hissi getirdi berabesinde. İçgüdüsel olarak çığlık atarak, kalbim hızla çarparak ulaşabildiğim kadarını ezdim ve kıvrılan cesetlerini kollarımdan silkeledim, bacaklarımdan ve göğsümden de...

"Sen ölümsüz olmak için doğdun, Louise." Morgane ellerini kaldırarak öfkesini, hayal kırıklığını ve suçluluğunu başka bir ateş topuna dönüştürdü. Bundan kaçınmak için yuvarlanarak –kalan son örümcekleri de ezerek– aslanın derisini alıp kalkan olarak kullandım. "Kaderinde ölmek olsa da adın sonsuza dek yaşayacaktı. Birlikte tarih yazabilirdik, ikimiz. Şimdi beni küçümseyebilirsin,

her zaman benden nefret edebilirsin ama senin için her şeyi verdim – her şeyi *feda* ettim. *Sevgi için.*”

Kürkü başka bir desenle besleyip güçlendirirken daha aşağı çömeldim. Onun yerine ayaklarının altındaki çimenler tutuştu. Bir tıslamayla oradan uzaklaştı. “Doğumunun verdiği kederi hayal edemezsin. Hissettiğim acıyı *sen* bile hayal edemezsin. Seni o zaman öldürmeliydim. Bıçağı bile kaldırmıştım, yeni doğan kalbine saplamaya hazırlandım ama sen – sen parmağımı sıktın. Bütün yumruğunla, o bilinçsiz gözlerini kırptırarak beni kavradın. Öyle huzurluydu ki. Öyle mutlu. Yapamadım. Bir anda kalbimi yumuşattın.” Alevleri aniden söndü. “O gün halkımızı hayal kırıklığına uğrattım. Kendimi tekrar acımasızlaştırmak on altı yılımı aldı. O zaman bile sana her şeyi bahşederdim. Sana *yüceliği* bahşedebilirdim.”

“Yücelik falan *istemedim.*” Kalkanımı bir kenara atıp sonunda ayağa kalktım. Kalbi yeni doğmuş bir bebek için yumuşamış olabilirdi ama beni hiç sevmemişti – *beni* değil, gerçekten değil, olduğum kişiyi değil. Benim fikrimi sevmişti. Yücelik, kurtuluş fikrini. Gösterdiği ilgiyi gerçek duygularla karıştırmıştım. O zamanlar gerçek sevginin neye benzediğini bilmiyordum. Uçurumun karşı tarafında, kenarda el ele, solgun ve sessiz duran Reid, Coco ve Beau’ya baktım.

Şimdi neye benzediğini biliyordum – hem sevginin *hem de* kederin. Aynı sefil madalyonun iki yüzü. “Ben sadece *seni* istedim.”

Sert bir nefes vererek yumruğumu sıktığımda kederim bir fırtınaya dönüştü: Olabileceği anne için, iyi anlar için, kötü anlar için, arada yaşanan tüm anlar için duyduğum keder. Esasında bundan çok önce kaybettiğim anne için duyduğum keder.

Fırtına onu geriye doğru savurdu ama son anda döndü ve bu da onu C  lie’ye yaklaştırdı. Morgane’in gözleri kötü niyetle parladı. Ben onu durduramadan parmaklarını burktu ve C  lie görünmez bir ip tarafından çekilir gibi kan cadılarının arasından sıyrıldı. Morgane onu yakaladı. Vücudunu kalkan olarak kullandı ve bıçağını C  lie’nin göğüs kemiğine bastırdı. “Aptal çocuk. Sana kaç kere söylemem ge-

rek? Beni asla yenemezsin. Zafer kazanmayı *umamazsın*. Bir zamanlar ölümsüz olabiliirdin ama şimdi adın cesedinle *çürüyecek...*"

Açıklanamaz bir şekilde cümlesini yarım keserken ağzı komik bir O şekliyle aralandı.

Fakat komik değildi. Hem de hiç komik değildi.

Geriye tökezleyerek şaşkın bir sesle Célie'yi itti ve – ve aşağı baktı. Bakışlarını takip ettim.

Darbeden dolayı şırıngası titreyen, uyluğuna iyice saplanmış bir iğneydi bu.

Bir enjeksiyon.

Şok içinde ona baktım. Rahatlama içinde. Dehşet içinde. Her duygu içimde vahşi bir özveriyle parıldadı. Başka yüz tanesi daha. Her biri adlandıramayacağım kadar hızlı gelip geçti içimden. *Hissedemeyeceğim* kadar hızlı. O pürüzsüz, akıcı bir hareketle dizlerinin üzerine kayarken tek yapabildiğim uyuşmuş hâlde onu izlemek oldu. Omuzlarından aşağı dalgalanan saçları, şimdi gümüşten ziyade kan kırmızısı rengindeydi. Gözleri hâlâ şırınganın üzerinde, yana doğru kaydı. Hareket etmedi.

Soğuk metal avucuma dokundu ve Célie'nin sesi uzaktan süzüldü. "Benim yapmamı ister misin?"

Başımı iki yana salladığımı hissettim. Parmaklarım hançerinin kabzasının etrafında kıvrıldı. Sertçe yutkunarak annemin gevşek bedenine yaklaştım. Saçlarını yüzünden çektiğimde gözleri bana bakmak için arkaya döndü. Yalvararak. Fakat kendime engel olmadım. Onu kucağıma çektim. Ses çıkarmadan önce boğazı birkaç saniye kıpırdandı. "Kız... ım..."

O zümrüt gözleri ezberledim. "Evet."

Ve sonra Célie'nin bıçağını annemin boğazından geçirdim.

UMUTLA BİTİYOR

Lou

Reid'in yanında ilk yattığımda rüyamda onu görmüştüm.

Daha doğrusu kitabını görmüştüm. *La Vie Éphémère*. Bana o gün hediye etmişti. İlk sırrı. O gecenin ilerleyen saatlerinde, Madame Labelle uyarısını yaptıktan sonra —ben dolanmış çarşaflar ve buz gibi bir panik içinde uyandıktan sonra— sert zeminde onun yanına sürünmüştüm. Nefes alıp verişini beni uyutmuştu.

O geliyor.

Annemin korkusu beni tam anlamıyla Reid'in kollarına atmıştı.

Rüya, şafak sökmeden önce havanın ağarması gibi yavaşça üzerime çökmüştü. Hikâyede olduğu gibi, Emilie ve Alexandre ailesinin mezarında yan yana yatmışlardı. Soğuk parmakları sonsuza dek kenetlenmişti. Son sayfada aileleri onlar için ağlamış, çok genç yaşta kaybettikleri hayatlarının yasını tutmuşlardı. Çocukları adına kan davalarını, önyargılarını bir kenara bırakacaklarına söz vermişlerdi. Rüyamda gördüğüm bu sahneydi ancak cesetler Emilie ve Alexandre'a değil, bana ve Reid'e aitti.

Ertesi sabah uyandığımda, huzursuzluk beni ele geçirmişti. Bunun için kâbusu suçlamıştım. Annemin anısını.

Şimdi onu kollarımda tutarken, Emilie ve Alexandre'ın o huzurlu görüntüsünü düşünmeden edemiyordum.

Bunun huzurlu bir yanı yoktu.

Kolay bir şey değildi.

Fakat yine de, elinde *La Vie Ephémère*'i tutan Reid'in sesi kulaklarımda yankılandı...

Ölümle bitmiyor. Umutla bitiyor.

PAN'IN PASTANESİ

Reid

Lou, annesini uzun bir süre kucağında tuttu. Coco ve bir avuç kan cadısı bir asma köprü inşa ettikten sonra bile uçurumun kenarında bekledim. Célie ve yeni edindiği arkadaşları –Corinne ve Barnabé adında iki cadı– bacakları titreyerek köprüyü geçtikten sonra bile. Jean Luc tüm benliğiyle Célie'yi sarmalamış, Coco ise cadıları tereddütle selamlamıştı. Onları çocukluğundan tanıyordu. Onlar da onu tanıyorlardı.

Soydaşlarını bulmak için ayrılmadan önce ona boğazlarını bile açmışlardı. Bir teslimiyet göstergesi.

Coco onların gitmelerini gözle görülür biçimde sarsılmış hâlde izlemişti.

Herkes bu kadar kibar davranmamıştı. Bir cadı –ağlayan bir Dame Blanche– beklediğim gibi arkamdan saldırmıştı. Jean Luc ona iğne yapmak zorunda kalmıştı. Ve bileklerini bağlamak. Ancak onu öldürmemişti, Célie, Elvire ile konuşmak için kenara çekildiğinde bile. Aurélien ölmüştü. Diğerleri de. Elvire, Kâhin'in Sağ Kolu olarak ölülerini toplamaya başlamış, bir kez daha Le Présage'a doğru yola çıkmaya hazırlanıyordu.

"Leydimizi bekletemeyiz," diye mırıldandı yerlere kadar eğilerek. "Lütfen bir ara bizi ziyaret edeceğini söyle."

Beau ve Coco, Zenna ve Seraphine'i bulmak için acele ettiler.

Onların peşinden gitmeye başlamıştım ki Coco başını iki yana salladı. Bakışları annesinin altından kıpırdamayan Lou'ya doğru kaydı. "Onun sana daha çok ihtiyacı var," diye mırıldandı Coco. Başımınla onaylayarak sertçe yutkundum ve bir an sonra köprüye tereddütlü bir adım attım.

Biri arkamdan bağırdı.

Çalıntı Balisarda'mı kınından çıkarıp başka bir cadı için hazırladım. Bunun yerine, iki taneyle karşılaştım: Babette topallayarak sokağa çıkarken Madam Labelle'i destekliyordu. Annemin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Reid!" Tüm bedeniyle el salladı, muhtemelen Babette'in kanıyla iyileşmişti. Mahkemedeki yaralar ve morluklar yok olmuş, yerini rengi bir parça solgun da olsa canlı bir cilde bırakmıştı. Keskin bir nefes verdim. Dizlerim baş döndürücü bir rahatlama dalgasıyla titredi.

Buradaydı.

Hayattaydı.

Sokağı üç büyük adımda geçerken, onunla yarı yolda buluşarak onu kollarımın arasında ezdim. Gülmekten boğuldu. Kolumu sıvazladı. "Yavaş ol, oğlum. İç organların iyileşmesi biraz daha zaman alır." Hâlâ gülümseyip yanaklarıma hafifçe vursa da gözlerinin köşeleri sertçe kısılmıştı. Babette arkasında alışılmadık derecede ciddi görünüyordu.

Annemin başının üzerinden ona baktım. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme." Elini savuşturdu. "Annen bana bu şehirdeki ilk işimi vermişti. Ona borçluydum."

"Ve hâlâ çok daha fazlasını borçlusun," diye ekledi Madam Labelle, dönüp odalığı huysuz bir şekilde süzerek. "Saçımı maviye boyadığın zamanı unuttuğumu sanma, Babette."

Ancak o zaman Babette utangaç bir şekilde sırtıttı. Bir an sonra etrafımıza kaçamak bir bakış attı. "Lütfen söyle, avcı, sevgili Cosette'imizi gördün mü?"

"Beau'yla birlikte. Kuzeye gidiyorlar."

Gülümsemesi hafifçe soldu. "Elbette. Müsaadenizle."

Vakit kaybetmeden gitti ve ben de kolumu Madame Labelle'in beline destekleyici bir şekilde sardım. "Nerelerdeydin? İyi misin?"

"Bu şartlar altında, olabildiğince iyiyim." Nazikçe omuz silktili. "Karını örnek alıp Soleil et Lune'ün çatı katına saklandık. Orada kimse bizi rahatsız etmedi. Belki de hiçbiri orasının Lou için önemini bilmiyordu. Eğer bilselerdi, Morgane'in orayı sırf inadına yerle bir edeceğinden şüpheleniyorum." Uçurumun karşısına doğru başımla onlara işaret ettiğimde yüzü düştü. Başını iki yana salladı. "Aman Tanrım. Aman *Tanrım*. Ne kadar korkunç." O delici mavi gözler benimkilere fırladı, pişmanlıkla doluydu. "Babette bana Auguste'un kendi yaktığı ateşle öldüğünü söyledi. Aptal, *küstah* adam." Sanki sözlerinin nezaketsizliğinin farkına varmış gibi, tekrar kolumu sıvazladı. "Ama o – o çok..."

"O sana işkence etti," dedim karanlık bir ifadeyle.

Mahzun bir şekilde iç geçirdi. "Evet, etti."

"Ölümden daha kötüsünü hak ediyordu."

"Belki. Artık her neredeyse, büyük bir acı içinde olduğu gerçeğiyle yetinmeliyiz. Belki de *farelerledir*. Yine de..." Ayaklarının üzerinde duramayarak hafifçe sallandı. Kolumu ona daha sıkı sardım. "O senin babandı. Bunun için üzgünüm ama senin için asla üzülmiyorum." Lou'ya bakmadan önce yanağımı bir kez daha okşadı. "Gitmelisin. Ancak beni en yakın banka kadar götürebilersen çok minnettar olurum. Güneşin doğuşunu izlemek istiyorum."

Ona inanamayarak baktım. "Seni bankta bırakamam."

"Saçmalama. Elbette bırakabilirsin. Şu anda aklı başında hiçbir cadı bize saldırmaz ve saldıranlar da – eh, sanırım birden fazla Chasseur hayatta kaldı ve Peder Achille'in *oldukça* güzel bir..."

"Orada dur." Başımı iki yana sallamama rağmen ağzımın bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. İstemsizce. "Peder Achille yasak bölge."

Bu doğru değildi. İsteddiği kişiyle birlikte olabilirdi. Onları şahsen tanıştırdım.

Onu bir bankta oturtttuktan sonra –çiçek açan kış yasemini tarhları vardı her iki tarafta da– alnını öptüm. Gece hâlâ gökyüzü-

ne hâkim olsa da şafak yakında sökecekti. Ve beraberinde de yeni bir günü getirecekti. Annemin gözlerine bakmak için diz çöktüm. "Seni seviyorum. Sanırım bunu sana hiç söylemedim."

Burnundan gülerek eteğiyle ilgileniyormuş gibi yaptı. Yine de gözlerini gördüm. Ani gözyaşlarıyla parladılar. "Sadece bu andan itibaren her gün duymayı bekliyorum. Haftada en az üç kez ziyaret edeceksiniz ve Louise'le ilk doğan çocuğunuza benim adımı vereceksiniz. Belki ikinciye de. Kulağa mantıklı geliyor, değil mi?"

Kıkırdadım ve sevgiyle saçını çektim. "Ayarlamaya çalışırım."

"Hadi, git."

Ancak Lou'ya geri dönerken yan sokaktan boğuk sesler duydum. Tanıdık sesler. Acı bir feryat. Kaşlarımı çatarak sesi Gabriel'e ve Violette'e kadar takip ettim. Kollarını onlara dolamış olan Beau'yla birlikte bir verandada büzülmüş duruyorlardı. Coco, bir eli ağzına kapamış biçimde arkalarında geziniyordu. Ayaklarının dibinde, Ismay ve Victoire yarım düzine cadıyla çevrili hâlde, doğal olmayan bir şekilde yüzüstü yatıyorlardı. Hiçbiri kıkırdamıyordu.

Sarsılmış, hareket edemez bir biçimde, Beau'nun suratındaki ifadenin bir hıçkırıkla dağılmasını ve iki kızı göğsüne çekmesini izledim. Kızlar onu tutarken omuzları titriyordu. Gözyaşları hamdı. Acı dolu. Samimi. Onları böyle görmek mideme yumruk yemiş gibi hissettirdi. Kardeşlerimi. Victoire'yı Beau kadar iyi tanımıyor olmama rağmen tanıyabilirdim. Tanıyacaktım. Acı beklenmedik derecede keskin saplandı.

Kaldırım taşlarında yatan ben olmalıydım. Morgane beni istemişti, onu değil. Beau'yu istemişti. Victoire'yı, on üç yaşındaki bir çocuğu değil.

Suçluluk baş gösterdi ve sonunda döndüm. Lou'ya geri döndüm. Bekledim.

Bu sefer beni selamlamak için başını kaldırdı.

Gözlerinin içine baktım.

Başını aşağı yukarı sallayarak Morgane'in saçını düzeltti, dokunuşu yumuşaktı. Özlem dolu. Annesinin gözlerini kapattı. Sonra

yavaşça ayağa kalktı —sanki gökyüzünün ağırlığını taşıyormuş gibi omuzları çökmüştü— ve onu orada bıraktı.

Köprüyü geçtiğinde, sonunda kollarımı ona uzattım ve ses çıkarmadan aralarına yerleşti. Yüzü solgun ve süzgündü. Kalbi kırılmıştı. Eğilip alnımı onunkine yasladım. “Çok üzgünüm, Lou.”

Yüzümü iki elinin arasında tuttu. Gözlerini kapadı. “Ben de.”

“Bunu birlikte atlatacağız.”

“Biliyorum.”

“Nereye gidersen...”

“...ben de oraya gideceğim,” diye tamamladı yumuşakça. Gözleri açıldı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “Kimler hayatta kaldı?”

“Hadi öğrenelim.”

Tahmin ettiğim gibi uçurum tüm şehri ikiye bölmüştü. Lou ve ben el ele yürüdük. Katedralin yakınında Toulouse ve Thierry’yi bulduk. Zenna ve Seraphine’le beraber uçurumun derinliklerine bakıyorlardı. Kimse tek kelime etmedi.

“Sence ona ne oldu?” diye fısıldadı Lou yavaşlayarak. Bu cenaze bizim için değildi. Onlara özeldi. Troupe de Fortune’a. Claud’un ailesine. “Sence o... öldü mü?”

Bu ihtimale kaşlarımı çattım. Göğsümde bir basınç oluştu. Gözlerimin arkasında. “Tanrıların *ölebileceğini* sanmıyorum.”

Gitmek için döndüğümüzde Terrance gölgelerden sıyrılıp öne çıktı. Bizim gibi, o, Blaise ve Liana da saygın bir mesafede durdular. Lou’yu ve beni görmezden gelerek Toulouse ve Thierry’yle göz göze geldi. “Bizimle gelebilirsiniz.” Terrance’ın sesi hatırladığımdan daha derin yankılandı. Çıplak göğsünden aşağı kan akıyordu. Yüzünün yan tarafından. Kulağı tamamen kopmuştu — savaşta mı olmuştu yoksa daha önce mi, bilmiyordum. İrkilerek, Toulouse ve Thierry ile Le Blanc Şatosu’nda tanışmış olması gerektiğini fark ettim. Hepsi orada... birlikte işkence görürken. Liana da öyle.

Bu düşünce içime oturdu.

Blaise oğlunun yanına gidip elini omzuna yerleştirdi. "Onur duyarız." Boğazını temizleyerek duygusallığını bastırdı. "Çocuklarım... onları nasıl teselli ettiğinizden bahsettiler. Onlara nasıl umut verdiğinizden. İkinize de bu nezaketin karşılığını asla ödeyemem."

İkizler, Zenna ve Seraphine'e kaçamak bakışlar attı. Zenna omuz silkti. Zincir şeklindeki yanıklar görünürdeki cildinde yara izi bırakmış olsa da –bir şekilde ışıltılı, fuşya bir elbise giyinmişti– geri kalanı nispeten zarar görmemiş görünüyordu. Seraphine de öyle. Zırhı kanla kaplıydı ama ona ait değilmiş gibi görünüyordu. İkisine de inanamayan gözlerle baktım. "Onlar nasıl kurtuldu?"

"Kim?" diye sordu Lou. "Ne oldu?"

"Cadılar – Zenna'yı büyülü bir zincirle düşürdüler."

"Ya." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Tarasque'in zinciri."

"Zenna'nın hikâyesindeki gibi."

"Bunun gerçek adı olmadığını söylemişti."

Diğerlerini aramak için beni oradan uzaklaştırırken kaşlarımı çattım.

Sonunda Pan'ın pastanesine gittik.

Tahtayla kaplanmış pencerelerin dışında, Peder Achille ve bir grup avcı, kardeşlerini kurtarmaya çalışıyordu. Philippe hâlâ köklerden oluşan kafesinin içinden emirler yağdırıyordu. Kimsenin dinlediği yoktu. Sonunda onu serbest bıraktıklarında Philippe, Achille'e çılgınca bir yumruk savurdu ve çok daha genç bir adamın hızıyla hamleden kaçan Achille, Philippe'i yere yığdı. Onu beş avcı zor zaptetmişti. Ve başka bir avcı da bileklerini zincire vurmak zorunda kalmıştı.

"Bunu yapamazsınız!" O çırpınırken alnındaki damarlar atıyordu. "Ben Chasseurlerin yüzbaşısıyım! Peder Gaspard!" Neredeyse kan damarlarını patlatacağı. "Biri onu çağırsın – PEDER GASPARD!"

Peder Gaspard onun çağırısına kulak asmamıştı, bunun yerine tapındaki bir ağacın arkasına çömeldiği yerde kalmıştı. Chas-

seurler. kürsünün altında sıkışıp kalmış buldukları Kraliçe Oliana'yı ararken onu da gizlendiği yerden zorla dışarı çıkarmışlardı. Kraliçenin bacağı kırılmış olsa da yakında daha büyük bir acıyla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Ona çocuğu hakkında bilgi verecek Chasseur'ün yerinde olmak istemezdim. Uzun zamandır ilk defa, hiçbir Chasseur'ün yerinde olmak istemiyordum.

Philippe'le ne yapacaklarından emin olmayan Jean Luc ve C lie onu sokağın aşağısındaki bir at direğine zincirlemeye karar verdiler. İşitme mesafesinin dışında. Neyse ki.

Birkaç dakika sonra pastanede bize katıldılar.

Boş bir sandalyeye     en Jean Luc yüzünü ovuşturdu. "Sığınma i ini m mk n olan en kısa sürede koordine etmemiz gerekecek. Vatandaşlardan, evsiz kalanlara evlerini a malarını rica edin."

C lie sessiz sakin yanında oturdu. Beyaz yanaklarına is bulaşmıştı ve saçları Coco'nun yağmurundan dolayı başına yapışmıştı. Terden dolayı.  akağındaki bir kesik hâlâ kanıyordu. Kasabın yanındaki kapıyı işaret etti. "Yaralıların tedaviye ihtiya ı olacak. En yakın metropollerden şifacıları  ağırmalınız."

"Aman Tanrım." Jean Luc inledi ve ayağı kalktı. "Revirde rahipler var mıydı? Kurtulanları kontrol eden oldu mu?" Boş bakışlarımız karşısında başını iki yana salladı ve Peder Achille'i bulmak için dışarı  ıktı. Ona katılmak yerine, C lie endişeyle ikimize baktı. Ellerini kucağında kenetledi.

" ey – Lou? Sence – ok affedersin ama– artık elbisemi geri verebilir misin?"

Lou şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Mahcup bir gülüşle C lie zırhına işaret etti.

"Ah." Lou da kıkırdadı ve elini salladı. Büyünün keskin kokusu yayıldı. "Evet, tabii ki."

Ayaklarından ba layarak C lie'nin zırhı siyah bir yas elbisesine dönüştü ve C lie endişeyle belini yokladı. Artık her ne bulduysa omuzlarındaki gerginlik azaldı ve rahatladı. Sadece birazcık. "Pekâlâ. Çok teşekkür ederim." Lou'ya parlak bir gülümseme. Bana

da kısa bir bakış. Bu... açıklanamayacak kadar önemli göründü. Ancak Jean Luc bir an sonra ona seslendiğinde yüzünü buruşturdu ve kapıya doğru ilerledi. "Birazdan döneceğim."

Lou gidişini şaşkın bir sırtışıla izleyerek pencereden ona bakmak için uzandı. "O da nesiydi?"

"Elbiseleri... gerçekten seviyor olmalı?"

Lou gözlerini devirdi.

Sonra Coco ve Beau buldu bizi. Kardeşimin yüzünde hâlâ yaşlar olmasına rağmen zayıf bir gülümsemeyle onları sildi ve Lou'nun yanına oturmak için bir sandalye çekti. Sonra onu kafakola aldı ve saçlarını karıştırdı. "Reid sana onun hayatını kurtardığımı anlattı mı?"

Lou onu uzaklaştırmadı. "Anlatmadı."

"O zaman o çok büyük bir götün teki. Öyle isabetli bir bıçak fırlattım ki Mort Rouge utanırdı..."

"Aynı zamanda beni ateşe verdin," dedim iğneleyici bir şekilde. "Onu da."

"Saçmalık. Ayrıca – bunlar ufak ayrıntılar." Dramatik bir şekilde iç çekerek Lou'yu bir an için daha orada tuttu. Göz göze geldiler ve ikisinin de sırtışları yavaş yavaş soldu. "Nasılsın, sevgili kardeşim?" diye sordu ciddiyetle.

Lou ellerini kaldırarak onun kolunu kavradı. "Ben... şimdi daha iyiyim, sanırım. Şok etkisini yitirmeye başladı. Sanki – sanki sonunda bir nefes alabilirmişim gibi." Kolunu sıktı ve hızla gözlerini kırptırdı. "Çok özür dilerim, Beau." Coco'ya baktığında Beau onu serbest bıraktı. "Hepinizden."

Coco masanın üzerinde bir desen çizdi. "Ben annemi uzun zaman önce kaybetmiştim."

"Ben de babamı," diye ekledi Beau sessizce.

Ama Victoire'yı değil. Suçluluk, intikam duygusuyla yeniden ortaya çıktı. Her zaman çıkacağını bilecek kadar şey atlatıp hayatta kalmıştım. O küçük kızın ölmesinin hiçbir anlamı yoktu. Bunu düzeltecek hiçbir açıklama yoktu. Biz cadıların çocuklarını yaktı-

ğımızda da olmamıştı. Victoire daha iyisini hak etmişti. Hepsî hak etmişti.

Biz de öyle.

Ayağa kalkarak Pan'ı bulmak için boynumu uzattım. Ben vardığımda bir arka odaya kaybolmuştu ama benden sonsuza kadar saklanamazdı. Tezgâha doğru yürüdüm ve zili çaldım. Sonra bir daha. Kafamın içindeki küçük bir ses beni azarladyısa da —benim için hayatını riske atan bir fırıncıyı taciz ettiğim için bana kaba dediyse de— duymazdan geldim. Cadılar ocağını ıslatmamıştı. Eğer o yapamazsa hamur işlerini kendim pişirirdim. Eminim nasıl yapıldığını çözebilirdim.

“Ne yapıyorsun?” Lou masadan kuşkuyla beni süzdü. “Pan’a iyi davranmalısın.”

“Ben ona her zaman iyi...”

“Zilini çalıyorsun.”

“Bu yüzden burada değil mi?”

“O bir *kedi* değil, Reid,” dedi Beau sırtarak.

“Zili çalmak kabalıktır,” diye katıldı Coco.

Lou başıyla onayladı. “Ayrıca sinir bozucu.”

“Çok,” dedi Beau.

Hepsine yüzümü buruşturdum. “Bize tarçınlı çörek almaya *çalışıyorum*.” Lou’ya homurdandım, “Sanırım özellikle *sana* borçluyum.”

İfadesi ânında değişti ve parlak gözlerle öne eğilip parmaklarını masanın üstünde kavuşturdu. “Bugün sana kıcını kesinlikle ve tamamen çekici bulduğumu söylemiş miydim?”

Tam burnumdan güldüğüm sırada Pan uzun adımlarla görüş alanına girdi. Kaşlarını çatarak zili tezgâhından kaptı. “Ne oldu? Ne istiyorsun? Hizmet vermediğimi görmüyor musun?” Pencereye çılgına dönmüş bir şekilde el kol yaptı. “Bir *savaş* vardı, genç adam. Uyan!” Parmaklarını burnumun dibinde şıklattığında gözlerimi de-virmemek için kendimi zor tuttum. “Hepimiz sevdiklerimizi terk ederek sinip titreyemeyiz. Hayır, efendim! Bazılarımız bu büyük

kraliçimizi korumalı. Güzel Lucida'mıza prenses gibi davranıyormusun, değil mi?"

Omzumun üzerinden iğneleyici bir bakış attım. Hem Beau'nun hem de Coco'nun omuzları kahkahalarla sarsılıyordu. Lou son derece sakın bir ifadeyle bakışlarıma karşılık verdi. Kirpiklerini kırptırdı. "Bir kraliçe gibi," dedim alaycı bir şekilde.

Pan sanki dediğimi değerlendirmiş gibi kaşlarını çatı. "Peki madem. Size tarçınlı çörek yapacağım" –yine parmaklarını şıklattı– "ama sen tam ücret ödeyeceksin."

Zoraki bir gülümseme kondurdum yüzüme. "Teşekkürler."

Masaya geri döndüğümde Lou ayağını benimkinin üzerine bastırdı. "Gerçekten muhteşem bir kış."

Aramızda bir anlık sessizlik yaşandı. Sonra bir tane daha. Dışarıda, Peder Achille hâlâ Jean Luc'la birlikte planlama yapıyordu. Celié'yle birlikte. Erzak için komşu köylere haber göndermişlerdi. Şifacılar için de. Morgane'ın Kule'ye yaptığı saldırıdan iki kişi kurtulmuştu ancak tıbbi tedaviye ihtiyaçları vardı. En azından ben iki tane dediklerini sanıyordum. Tezgâhın arkasında, Pan dikkat çekici bir şekilde koşturuyor, her tencereye vuruyor ve her aleti birbirine çarpıyordu. "Fiyatın iki katı," diye mırıldanmıştı bir noktada.

Sonunda Beau bitkince iç geçirdi. Sırtışı solmuştu. Gözleri yenisinden parıldadı. "Şimdi ne yapacağız? Katedral yıkıldı. Görünüşe göre, kale de öyle. Başpiskopos öldü, kral öldü, La Dame des Sorcières öldü – şey, yani eski olan işte." Lou'ya özür dilercesine bir bakış attı.

O ise parmağını avucumdaki çizgilerde gezdirerek sertçe omuz sıktı. "Şato hâlâ duruyor. Sanırım artık benim. Biz... orada yaşayabiliriz." Gözleri Coco'ya çevrildi. "Hepimiz."

Coco'nun yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Peder Achille'in bize sorun çıkaracağını sanmıyorum."

"Eğer seçilirse tabii."

"Seçilecek," dedi Beau. "Peder Gaspard, Morgane ortaya çıktığında neredeyse altına işliyordu. O bir politikacı." Başını pencereye doğru salladı. Peder Achille'e. "Bir lider değil."

"Sen bir lider misin, Beau?" diye sordu Coco sessizce.

Beau bir an onu inceledi, dudakları büzüldü. Kararsızdı. "Henüz bilmiyorum."

Coco ona sırtıttı. "Ortak bir noktamız var desene."

"Al benden de o kadar," diye mırıldandı Lou. "Bırak lanet bir şatoyu, bir tavan arasını bile yönetemem."

Célie başını bir kez daha pastaneye uzatana kadar sessizliğe gömüldük. Hızlıca elini sallayarak öne gelmemi işaret etti. Onun yanına gitmek için ayağa kalkmadan önce Lou'nun elini öptüm. Jean Luc kapının diğer tarafında duruyordu. Yanımdan eğilip kapıyı arkamızdan kapattı ve Célie — o gerçek anlamda topuklarının üzerinde *zıplıyordu*. "Sana bir şey vermem gerek." Ben daha cevap veremeden devam etti. "Jean Luc eşyalarını Kule'den çaldığında, onu diğerleriyle birlikte tutmamayı seçtim —palaskanla, bıçaklarıyla falan— çünkü çok önemli görünüyordu. Savaşın ortasında onu kaybetmeni istemedim."

Jean Luc başıyla onayladı. "Ona annene ait olduğunu söyledim."

Bir kıvılcım çaktı kafamda. Sabırsızlık.

"Elbette, Lou giysilerimizi büyülediğinde onu *kaybettiğimi* sandım." Başını iki yana sallarken sırtısa da bitkin bir ifadeydi yüzündeki. Belindeki kuşağa uzanarak ince, altın bir halkası olan, sedef taşı tanıdık bir yüzük çıkardı. Grimsi ışıpta bile parlıyordu. Yüzüğü elime bırakırken gülümsemesi genişledi. "İşte. Onunla ne istersen yap. Senindir."

Hayretle yüzüğe baktım. Temas ettiği yerde içime bir sıcaklık yayıldı. Kalbim yerinden fırlayacaktı. "Teşekkür ederim, Célie."

"Hepsi bu da değil." Jean Luc palaskamdaki Balisarda'nın kanzasına dokundu. Safiri, derinin içinden bana göz kırptıyordu. "Peder Achille'le konuştum. İkimiz de aynı fikre vardık — eğer istersen saflarımızda bir yerin var. O Balisarda senin."

Göğsümdeki mutluluk hafifçe delindi. Ama — hayır. Buna izin vermeyecektim. Bu sefer değil. Bir elimle Balisarda'yı kınından çıkardıktan sonra Célie'ye uzattım. "Bence bunun için daha uygun

olan başka insanları var." C lie'nin parmakları kılıcın etrafında kıvrılıp gözleri şokla kocaman a ıldığında devam ettim, "İki zeki küçük kız bir keresinde bana avcı olmak istediklerini söylemişti. Şimdi oldukları gibi değil, olması gerektiği gibi: K t l    yenmek için yola çıkan gerçek   valyeler. Topraklarını savunan ve masumları koruyan. İ lerinden biri elbise giyeceğine bile yemin etmişti."

"Ah, ben yapamam" –başını hızla iki yana sallayarak Balisarda'yı iade etmeye çalıştı– "ben kılıç kullanmayı bilmiyorum. Bunu kullanamam ki."

"Masumları korumak için kılıç kullanmana gerek yok, C lie," dedi Jean Luc bana minnettarlıkla başını sallayarak. Saygıyla. C lie'ye bakarken ne kadar gurur duyduğu yüzünden okunuyordu. "Bunu herkesten çok sen kanıtladın."

Ben de başımı salladım ve kapıdan uzaklaştım. Ve onu ardına kadar a tım. "Kule yıkıldı. Yeniden inşa etme zamanı."

Jean Luc onu hızla içeri sokmadan önce C lie  ekingen bir şekilde gülümsedi.

Peşlerinden girmedim. Hemen değil. Bunun yerine elimdeki yüzü baktım.

"Ne yapıyorsun burada?" Lou omzuma dokundu ve yüzüğü cebime tiki t rarak ona döndüm. İmal  bir sırtı la sağa sola baktı. "Arkadaşlarınla mı e leniyorsun?"

Meraklı bakışları karşısında kendimi tutamadım. Geniş bir g l msemi yerleşti suratıma ve onu dudaklarından dolu dolu öptüm. Geri  ekildi imde bir eli hâlâ yana ımdaydı, başparmağıyla ok amadan önce burnuma bir fiske attı. "Hadi içeri gel. Pan tarçınlı   reklerin hazır olduğunu söylüyor."

Avucuna bir öpücük kondurdum. "Kulağa cennet gibi geliyor."

KAPANIŞ

Ansel

Yaz Le Blanc Şatosu'na tırtıllar yavaş, tembelen bir şakilde tırır. Tavan adacıkları ve lavanta dağ koyu mor ve marfiye boyanmış beyaz ve sarı papatyalar çim karanfil ve yoncanın kızaran pembesiyle birleşen dere yatakları boyunca kovaların arasında serpilmişti. Havanın bu böyle renkleri görmemiştin. Yanaklarında hiç böyle bir sıcaklık hissetmemiştin, bir annenin öpücüğü, bir arkadaşın kucaklaması gibi. Kendi arkadaşlarının sesleri —hayır, kahkahaları— beni çağırırsaydı, sonsuza kadar o kor çiçeklerinin huzuru içinde durardım.

Lou, düğün gününde her birinden oluşan bir çiçek buketi taşıyordu.

Çocukluk yatağının üstünde bağdaş kurmuş otururken —organının altın ipliği öğleden sonra güneşinde parlıyordu— sabırsızlıkla Coco'nun çiçekleri örerek bir taç hâline getirmesini bekliyordun. "Kıpırdanmayı kes," diye azarladı Coco, sırtını Lou'nun saçından bir tutam çekştirerek "Bütün yatağı sallıyorsun."

Lou bu sefer kalçalarını kasten daha fazla oynattı. "Ah, bu gece epey sallanacak."

Celie'nin yanakları da benimkilerle birlikte kızardı. Utanması gizlemek için gardıroptan sade bir fildişi elbiseyi çıkardığında gülümsedim ve uzanma koltuğundaki Madame Labelle'in yanına yer-

leştirm. Elbette beni göremiyordu ama gözlerinin ışıltısından, dans
adışından, beni hissedebileceğini düşündüm.

"Sen, dostum, leziz derecede ahlaksızsın."

"Ah, özür dilerim." Suratında başka bir geniş sırıtışla Lou, Co-
co'ya bakmak için döndü. "Bekâretini şeyin tepesinde kaybeden
kimdi?.."

Nazıkçe öksüren C lie, "Bu konuşmayı daha uygun bir ortama
ertelememizi önerebilir miyim?" diye sordu. Gözleri, odada ko u-
 an ve ne var ne yoksa inceleyen Violette'le Gabrielle'e kaydı. Tavan
boyunca uzanan altın varağı. Pervazdaki ay tozunu. Köşedeki yal-
dızlı arpi ve oturduğum koltuğun altındaki kurşun askerleri. Lou
Çocukken üzerlerine bıyık kazımı tı. Yatağının dibindeki sandıkta
h    oyuncak kılıçlar, kırık aletler, yarısı okunmuş kitaplar ve beyaz
bir tavşan duruyordu. Doldurulmuş, elbette.

Ayaklarımın dibindeki oldukça gerçek kedi ona tısladı.

Melisandre, ismini vermişti Lou ona. Kediye yani. Tav ana de-
ėil. Kırık kuyruğu ve çarpık dişleriyle, gri tekir güzel değildi ama
Lou'nun ona bakışından kimse bunu anlayamazdı. Cesarine sava-
 ından sonra kediye bir arka sokakta öfkeyle ulurken bulmuştu ve
bu durum Reid'i hayal kırıklığına uğratsa da zavallı yaratığı hemen
orada evlat edinmişti.

Melisandre, Reid'den hoşlanmıyordu.

"Lütfen endişelenmeyin, Matmazel C lie." Siyah saçlarına  r l-
mu  gelinciklerle, Violette kıkırdayıp topuklarının üzerinde zıplar-
ken Madam Labelle yanımda kahkaha attı. "Kuşlar ve arılar hak-
kında her şeyi biliyoruz. Değil mi, Gaby? Bu çok romantik."

"*Bence* bu örtmece çok aptalka." Gabrielle  imdi -zeytin rengi
elbisesini buruşturarak- dizlerinin üzerinde yanıma   kt  ve Me-
lisandre'yi bir ip parçasıyla daha da yaklaştırmaya çalıştı. Kedi bana
acı dolu bir ifadeyle bakmadan önce tekrar tısladı. Sırıtarak kulak-
larını ka ımak için diz   kt m ve tıslaması bir mırlamaya dönüştü.
"Sanki ovülasyonu anlamak için yumurtlayan bir kuşun görüntü-

süne ihtiyacımız varmış gibi ya da polen bırakan bir arının temsil ettiği şeyin döllen—”

“Aman Tanrım.” Célie’nin yanakları elbisesi gibi güzel bir taç yaprağı pembesine büründü ve fildişi rengi elbiseyi yatağın ayak ucuna serdi. “Bu konuda yeterince konuştuk sanırım. Tören vakti geldi sayılır. Elbiseni giymene yardım edelim mi, Lou?”

Lou başıyla onaylayıp ayağa kalktığında Melisandre beni anında terk etti ve annesinin yanına gitti. Lou hemen onu kucağına alıp göğsüne yaslamakta hiç tereddüt etmedi. “Peki bir tanecik balböceğim nasıl? Büyüleyici görünüyor.” Lou, çiçek tacının minyatür bir versiyonunu kedi için örmüş Célie’ye minnetle başını salladı. Melisandre, Lou’nun övgüsüyle kendinden aşırı memnun bir şekilde mırılayıp boynunu uzattı.

Alayla gülen Coco, Célie’nin gelinliğin bağcıklarını çözmesine yardım etti. “Reid’in şu anda onun ölümünü planladığını biliyorsun.”

Madam Labelle gülerek onlara katılmak için ayağa kalktı. “Kendi hatasıydı. Kibir, namı-ı diğer kedi sonuçta.”

Manon bile —bu insanlar arasındaki yerinden emin olamayarak sessizce köşede dolaşıyordu— gelin ve damadın ellerini bağlayacak kurdeleleri kavrayarak tereddütle öne çıktı. Lou ona göz kırptığında gülümsedi. Küçük, kararsız bir gülümsemeydi ama yine de bir gülümsemeydi. Nerede görsem tanırdım. Defalarca takınmışım yüzüme. Ben de ayağa kalkarak onun yanında durmaya gittim.

Yeni evini burada bulacaktı. Hepsi bulacaktı.

“Ona hakaret etmiştil” Lou, hiç aldırmadan Melisandre’nin yaralı burnuna bir öpücük bastırdı. “Ayrıca, çiş yastığından hemen temizlendi. Zarar ziyan yok.” Melisandre’ye dönüp mırıldandı, “Bir daha şarkı söylemenle alay etmeyecek, değil mi balböceğim? Hayır, etmeyecek.”

Melisandre bir miyavlamayla cevap vererek başını Lou’nun çenesine sürttü.

Onlar Lou’nun elbiseyi giymesine yardım ederken başımı çevirdim.

Sıcaklık yanaklarımı kaplasa da artık sebebi utanç değildi... gundu. Gururla dolup taşıyordu içim. Lou bu ânı çok uzun zaman-
da hak etmişti – tüm bu anları, büyükleri, küçükleri ve aradakileri.
Çoğu kişiden daha fazla acı çekmişti, herhangi bir kişinin çekmesi
verekenden daha fazlasını. Bugünden itibaren, yaşamdan bir o ka-
dar zevk alacağını umuyordum yalnızca.

Umut.

Bir hastalık değildi.

Tanrım, çok güzel olmuştu. Hepsi öyleydi.

Reid onun kıymetini bilecekti, bundan emindim. Onu mutlu
etmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı ve Lou da onun bu ça-
balarının karşılığını on misliyle verecekti. Onlarla birlikteyken ha-
yata dair çok az şey biliyor olsam da, o zaman bile onlarınkinin her
şeyi değiştirecek bir aşk olduğunu anlamıştım. Dünyayı sarsacak
bir aşk. Onu yeniden inşa edecek bir aşk.

Aşkları deva olmuştu.

"Ne düşünüyorsunuz?" Lou'nun boğuk mırıltısıyla gözlerim
doldu. "İdare eder mi?"

En yakın arkadaşşıma bakmak için dönmeden önce Madam La-
belle ve C  lie'nin nidalarını, Violette ve Gabrielle'in kahkahalarını,
Coco'nun burnunu çekmesini, hatta Manon'un yumuşak nefesini
duymayı bekledim.

Reid, eski armut korusunun akşamüstü güneşinde volta atıyordu.
Güneş, saçlarının bakırdan ziyade altın rengi parlamasına neden
oluyordu, ceketinin kaliteli dikişlerine düşüyor ve iplikleri ışılatı-
yordu. Bu vesileyle palaskasını bırakmış, onun yerine beline tek bir
kılıç bağlamıştı. Çimenlerin arasında eski bir patikada yürürken bir
eliyle onu sabitledi. Diğer elini ise saçlarından geçirdi.

Beau arsız bir keyifle onu izliyordu. "Gergin olmadığını söyle
bana."

"Gergin değilim." Reid hakarete uğramış gibi burnundan güldü
ama gözleri yine de konukların gelmeye başladığı korunun karşı

ucuna doğru çevrildi. Küçük bir tören olacaktı. Sadece sevdikleri ve güvendikleri kişileri davet etmişlerdi: Zenna ve Seraphine, Toulouse ve Thierry, Johannes Pan ve karısı. Babette, bir gözü Jean Luc ve Peder Achille'in üzerinde olan bir avuç başka cadının arasına karışmıştı. Blaise ve çocukları, Toulouse el sallayarak yanlarına gelip oturmalarını işaret edene kadar pek konuşmadan koruluğun kenarında oyalanıyordu. Elvire ve Lasimonne bile elmas elbiseleri ve kanca küpeleriyle gösterişli bir şekilde oturuyorlardı.

Reid, Beau ve Jean Luc tüm sabahı koruyu sandalyelerle doldurarak geçirmişlerdi. Her birinin sırtına parlak renkli kurdeleler ve çiçekler —gelincik, kadife çiçeği, şakayık ve mavi kantaron— özenle bağlanmıştı. Kızılar, altınlar, pembeler ve maviler... hepsi koyu yeşil tarhlara yerleştirilmişti. Yemyeşil yosunların boğumlu odunun üzerine yayıldığı koru boyunca armut ağaçlarının kütüklerinden daha fazla çiçek döküldü.

Reid manzaranın tek uyumsuz parçası olan kütüklere baktı. Daha dün, tepesinde sarmaşıklar ve çiçeklerden oluşan çardakları özenle inşa etmişti. Her detay planlanmıştı. Her çiçek mükemmel gözükecek şekilde toplanmıştı.

Beau kasvetli bir ifadeyle onun bakışlarını takip etti. "Keşke Claud burada olsaydı. Yeni ağaçlar yetiştirebilirdi."

Reid inanmazlıkla ona baktı. "Diğer bir yandan, *ölmüş* de olabilir."

"Bunu bilmiyoruz. O bir tanrı. Belki de cezasını çektikten sonra..."

"Yer yarıldı ve onu yuttu."

"...gayet iyi bir şekilde bize geri döner," diye tamamladı Beau, Reid'in omzunu sıkarken kararlı bir şekilde. Onu durmaya zorladı. "Gevşe, sevgili kardeşim. Bugün senin düğün günün."

"Biliyorum." Reid kendi kendine başını salladı ve Beau'nun kavrayışından sıyrılarak tekrar volta atmaya başladı. "Biliyorum. Sadece mükemmel olmasını istiyorum."

"Öyle de zaten."

O haklıydı. Lou buna bayılacaktı.
Ben de bu anın, bu anının bir parçası olamadığım için kalbim
sarıldıya bile, ön sırada boş bir sandalyeyi gördüğümde acım
hafifledi. Parlatılmış oval bir çerçeve içinde, bir buket ayçiçeğine
benim resmim iliştilmişti. Onu incelemek için diz çöktüğümde
şime bir sıcaklık yayıldı.

Demek bana da bir sandalye ayırmışlardı.

Coco kendi fildişi elbisesiyle –siyah buklelerine örülmüş çiçek-
lerle– çıkageldiğinde göğsümdeki sıcaklık ona katlandı. Harcadığı
eforla yanakları kızarmıştı ve ayçiçeği buketini koltuğumdan kal-
dırarak Reid ve Beau'ya bakarken koyu gözleri heyecanla parladı.
"Zamanı geldi." Başını hafifçe sallayarak Beau'ya işaret etti. "Bek-
liyor."

Beau sırtarak ceketini ve kusursuz dalgalarını düzeltti. "Sonun-
da." Topuğunun üzerinden dönmeden önce Reid'in omzunu sıktı.
"İşildama zamanım geldi."

Burnunda gülen Coco gözlerini devirdi ve "Kimse sana bakıyor
olmayacak," dedi.

Beau muzipçe kaşını kaldırdı. "Sen bakacaksın."

Coco kayıtsızca omuz silkti ve tekrar uzun adımlarla koridora
yürürken omzunun üzerinden ona karşılık verdi. "Göreceğiz."

"Evet, gör—" Coco'yu takip ederken durdu, gözleri Jean Luc'a
kaydı. Sandalyesindeki buket gevşemişti ve onu tekrar takmaya
çalışıyordu. "Gerçekten, Jean, sana ne demiştim? Sanki papatyalar
sandalyede çiçek açmışçasına, ustaca serpiştirilmiş gibi görünme-
sini istiyoruz. Onları fazla düzgün takıyorsun." Jean Luc bezgin bir
şekilde kaşlarını çatığında, Beau işi kendi yapmak için onu dirse-
ğiyle yana itti. "Bir boka yaramaz."

"Dikkatli olun, Majesteleri." Jean Luc alaycı bir sırıtışla, bir avuç
düşmüş alpyıldızı çiçeğini alıp Beau'nun kafasına fırlattı. Belterra
Kralı küfür kıyamet yalpalayarak uzaklaşırken parmakları çılgınca
saçlarını tarıyordu. "O güzelim bukleleri karıştıracaksınız."

"Seni öldüreceğim..."

Coco elini tuttu ve onlar dalaşmadan önce onu koridora sürükledi. Kendime engel olamayıp sırtarak onları takip ettim ve Lou'nun Madam Labelle, Célie ve Manon'la görünmeyecek şekilde beklediği köşeye döndüm. Beau onu gördüğünde alçak sesle ve takdirle ıslık çalarak başını iki yana salladı. "Reid aklını yitirecek."

Lou göz kırptı ve omuzlarını salladı. "Plan da bu zaten."

Madam Labelle, müstakbel kızının buklelerinden birini düzelterek Lou'nun çilli yanağına ustaca yerleştirdi. "Çok güzel görünüyorsun, *fille*. Birazdan görüşürüz. Gel." Célie ve Manon'a kendisine katılmalarını işaret ederek Lou, Coco, Beau ve beni solmuş bir armut ağacının gölgesinde yalnız bıraktı. Hâlâ hayatta olan tek ağaçtı. Reid kutlamaların burada yapılmasını önerdiğinde, Madam Labelle, Morgane'ın bir öfke nöbetiyle bu ağaçları nasıl ateşe verdiğini bir kez daha açıklayarak itiraz etmişti. Reid bunu biliyordu elbette. Aşkın en güzel insanları, en güzel yerleri bile nasıl zalim ve karanlık şeylere dönüştürebileceğini biliyordu. Fakat aynı zamanda bu koruluğun bir zamanlar annesi için ne kadar özel olduğunu da biliyordu – tüm Dames Blanches için.

Lou kabul etmişti ve birlikte burayı bir kez daha güzelleştirmişlerdi.

Coco ayçiçeği buketini uzattığında Lou'nun sırtışı hafifçe soldu. Parmağı çerçevenin kıvrımında gezindi. "Sence izliyor mudur?"

Coco bir kolunu onunkine geçirdi. "Bence bunu katiyen kaçırmazdı."

"Burada olmalıydı. Beni Reid'e o teslim etmeliydi."

Beau, Lou'nun diğer koluna girerek çerçevedeki yüzüme hafifçe vurdu. "Hâlâ burada."

"Hâlâ buradayım," diye fısıldadım gülümseyerek. Karşılık olarak, yumuşak bir esinti tepedeki dalları hışırdattı ve beraberinde hoş bir sıcaklık, hafif bir arı vızıltısı, belli belirsiz bir nergis kokusu getirdi. Yeni başlangıçların kokusunu.

Lou'yu mihraba götürürlerken yanlarında yürüdüm.

Claud gitmiş olsa da benimkinin yanında ona da boş bir san-

daire ayrılmıştı ve Reid çardağın altında beklerken Seraphine kaybedilmiş ve bulunmuş aşkı işleyen güzel bir şarkı mırıldanıyordu. Madame Labelle, parmaklarının arasında gelin ve damadın ellerini bağlayacak kurdeleyle Reid'in yanında duruyordu. Davetliler arasında duran Peder Achille'e göz kırptı.

Beau boğazını temizledi ve herkes —her insan, cadı, kurtadam ve denizkızı— hep birlikte dönüp bize baktı. Lou'ya baktı. Lou'nun nefesi boğazına takıldı ve içgüdüsel olarak Coco ve Beau'yu daha sıkı tuttu. "Nefes al, sevgili kardeşim," diye mırıldandı Beau. "Sadece nefes al."

"Hadi, Lou." Beni göremese de, duyamasa da, yine de kelimeleri söyledim, onu nazıkçe ileri ittim. "Huzur bul."

Yüzündeki rüzgârın ılık dokunuşuyla rahatlamışa benziyordu. Sonra gözleri Reid'i buldu ve o kör edici, ruhani bağlantının yanında tüm dünya sönük kaldı. Bunu herkes görebiliyordu. Bunu herkes hissedebiliyordu. Elimi uzatsam, buna dokunabilecekmiş gibi hissettim. Büyülü desenleri bilmememe rağmen, Lou ve Reid'i birbirine bağlayan bu iplik —bu manyetik, bu kozmik çekim— başlı başına bir büyüydü. Onları birbirine çekiyordu. Ve onları bir arada tutacaktı.

Reid ona en parlak, en çarpıcı gülümsemesiyle baktı. Lou bunu görünce biraz sersemlemiş, biraz da etkilenmiş bir şekilde gözlerini kırptırırken, Reid onun fildişi elbisesini, uzun kollarını, salık bırakılmış uzun saçlarının tepesindeki zengin çiçeklerini inceledi. Boğazındaki yaralı gülleri. Yaz güneşi tenini bir kez daha altına boyamıştı. Burnundaki çilleri parlatıyordu. Reid onun elini tutmak için öne çıktığında, her birini öpmeye çalışarak dudaklarını üzerlerine kondurdu. "Hoşuna giden bir şey mi gördün?" diye mırıldandı Lou'nun kulağına.

Lou takdirle ona baktı. "Şu işi çabucak halledelim." Yeminleri geleneksel değildi. Bu sefer değil. Törenleri de aynı şekilde. Güneş dağlara değdiği an sona erdi, altın rengi ışıltı korunun

gölgelerini uzatıyordu. Ateşböcekleri titreşerek parlayıp hayat buldu. Nadir görülen feu follet' de kısa süre sonra onları takip etti, ürkütücü parıltıları budaklı ağaçların arasından geçen bir yolu aydınlatıyordu. Beau meraklı Gabrielle'i iki kez kapıp onlardan uzaklaştırdığında küçük kız sinirlenmişti. "Seni *pis* kardeş! Sadece onları *görmek* istiyorum!"

İtirazları müzik yüzünden zar zor duyuluyordu.

Birkaç cadı daha koltuk altlarında mandolinler, lavtalar ve lirlerle kaleden çıktı. Diğerleri şarap getirmişti. Gerçekten de Le Blanc Şatosu'nda kalanların çoğu şimdi meraklı ve ihtiyatlı bir hâlde koruda toplanmıştı. Jean Luc ve Peder Achille' den –ve Elvire ve Blaise'den– uzak dursalar da kimse onlara bulaşmadı. Toulouse, genç ve güzel bir cadıyı kendisiyle dans etmesi için cezbetmeyi bile başardı. Bir başkası da Liana'ya dans etmeyi teklif etti.

Diğerlerinin takip etmesi çok zaman almadı.

"Dört bacağı var!" diye haykırarak Melisandre'yi sefil bir hayranlıkla kovalayan Lasimonne hariç. Kedi tıslayıp miyavlayarak kalenin güvenli sınırlarına koştu. Elvire gözlerini devirerek çiçekleri incelemeye devam etti ve şakayıktan tereddütlü bir ısınk aldı. Pan dehşet içinde onun elini savurdu. "Hayır," dedi sertçe parmağını sallayarak. "Kesinlikle olmaz, *ma douce*". Cesarine'e gel de sana tatlı bir şeyler pişireyim, tamam mı?"

Arkamı döndüğümde, uzun ve acı tatlı bir an boyunca Coco ve Beau'nun dans etmesini izledim. Beau onu güldürecek bir şey söyledi – *gerçekten* güldürecek bir şey, tüm yüzünü değiştiren türden bir kahkahaydı bu. Gülüşünün sesi Beau'yu sersemletti. Bir dahaki döndürüşünde onu daha da yakınına çekti, dikkati onun ifadesine kaydı. Manzaranın tadını çıkardı. "Üç yaşındayken yelken açmaktan daha fazlasını yapabiliyordum," dedi Beau ona otoriter bir havayla. "Sör D'artagnan Delmore le Devere bana yürümeye başladığım anda dans etmeyi öğretti."

* (Fr.) Bataklik yakamozu –çn

** (Fr.) Tatlım –çn

Ne yazık ki, bunu söylemeyi seçtiği o anda doğrudan Jean Luc ve C  le'ye dönerek   rp  lar. Jean Luc, bir eliyle C  le'yi d  ya doğru   v  r  ken diğer eliyle Coco'nun belini yakalayarak bunu p  rl  zsl  zce telafi etti. Çarpışma   ninde   yağı kayan Beau sendeleyerek bir kütüğe   rp   ve neredeyse d  ğ  yordu. Jean Luc sırtı. "S  r D  rtagnan Delmore le Devere benim valtiz baham   lur, Majesteleri."

Coco kahkahalara boğuldu.

Umarım kahkahaları hiç dinmezdi.

Her Şeyin merkezinde, Lou ve Reid kızarmış yanaklar ve parlak gözlerle döndüler. Lou     nc   kez Reid'in ayak parmaklarına basığında –tekiden   akırkeyifti– Reid onu kollarına aldı ve çılgınca etrafında döndü, ta ki Lou zevkten çığlık atıp başını arkaya yatıracak onu daha hızlı dönmeye teşvik edene kadar. Reid dengesini hiç kaybetmedi. Kavramasını hiç gevşetmedi.

Hatta Lou "Koca Memeli Liddy"yi bağıra bağıra söylemeye başladığında ona katıldı. İkiisi de fena detone olmasına rağmen bitir‐diklerinde herkes   ahalarını alkışladı ve Lou dramatik bir Şekilde eğilerek selam verdi. Yanakları kızaran Reid kıkırdadı ve uzaklaşmaya –ilgi odağının dışına çıkmaya–   alıştı ama Lou onu geri çekti. "Muhteşem değil miydi?" Reid'in yanakları kırmızının daha koyu bir tonuna bürünürken Lou kıkırdayarak gururla b  b  rlendi. Madam Labelle, Peder Achille'in kolundan ısılık çaldı. "Herkes ona ne kadar muhteşem olduğunu söylesin. Ona ne kadar etkilleyici olduğunu söylesin."

Reid başını iki yana sallayarak onu sıkıca yanına çekti ve en yakın kütüğe doğru sürüklendi. "Beni utandırıyor‐sun, karıciğım."

"Yüzünün ne kadar kızardığına bir bak." Lou kıkırdadı o ve kollarını onun beline doladı. "Sadece balayına kadar bekle – tamamen benim olacağın o birkaç mutlu güne kadar."

Reid sırtı. "Gördüğümde inanırım. Kız kardeşlerin seni bir saatte fazla yalnız bırakamıyor."

"Bu yüzden şato'dan ayrılıyoruz."

Reid bir kaşını kaldırdı. "Ya?"

"Ya," diye doğruladı Lou sakince. "Sahilde eski bir kır evi var Büyükkanneme aitti. İkimiz için temizledim." Tıpkı kedisi gibi, Reid'in göğsüne sokuldu. "Coco kaleyi bensiz idare edebilir."

Reid omuz silkti, ağzının bir köşesi hâlâ kıvrılmış hâldeydi. "Muhtemelen haklısın. O çok daha diplomatik."

"*Pardon?*" Lou öfkeyle kaburgalarını dirsekledi ve diğerlerinin duyması için sesini yükseltti. "Onlara *etkileyici* ayak büyüklüğünden bahsetmeli miyim? Peki ya dilinle yapabileceğin diğer *harika* şeylerden?"

Reid gerçek anlamda eliyle Lou'nun ağzını kapadı.

İkisi omuzları sarsılarak kahkahalara boğulurken, yaşlı bir kadın topallayarak koruya girdi.

Onu tanı mıyordum ama diğerlerinin tanıdığı aşikârdı: Lou ve Reid doğruldu, Coco ve Beau durdu ve Célie bile Jean Luc'a yaklaştı. Hiçbiri paniğe kapılmamış gibi görünse de kadının gelişiyle bariz bir gerilim dalgası oluşmuştu. Merak uyandıran bir şekilde, Zenna gülümsedi.

"Merhaba canlarım!" Kadın, hiç de sıcak olmayan karşılanma biçimine aldırmadan neşeyle el sallarken bileğindeki bilezikler şıngırdadı. Kırmızı cübbesi etrafında dalgalandı. "Bir düğün için ne *olağanüstü* bir akşam. Ve gerçekten, daha uğurlu bir yer seçemezsiniz."

"Madam Sauvage." Coco, Beau ve Célie'ye hızlı ve gergin bir bakış attı Reid. Bir sonraki sözü bir soru gibi çıktı ağzında. "Hoş geldiniz."

Lou'nun gözleri kısıldı. "Burayı nasıl buldunuz?"

"Ah." Madam Sauvage, Lou'nun ellerini ellerine aldı ve onlara bir öpücük kondurdu. "Düğününüz için sizi kutlarım, canım. Görünüşe göre ben oldukça keyifli bir akşamı kaçırmışım ve karşılığında sen de benim eğlenceli eşliğimi." Donuk gözleri mandolinli cadının üzerinde oyalandı. "Bu sefer doğru ismi söylediğine inanıyorum? Adım *Larue* falan demedin, değil mi?"

Lou kaşlarını çatsa da ellerini çekmedi. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

Madam Sauvage soruyu duymazdan geldi, onun yerine Reid'e döndü. Yanağını sıkıştırdı. "Ya sen, genç adam? O tohumları söz verdiğin gibi ektin mi?"

"Ben" –Lou'ya tekrar baktı, şimdi eskisinden daha çok panikle-miş görünüyordu– "üzgünüm, Madam Sauvage ama onları... onları yanlış bir yere koydum."

"Onları *kaybettin* demek istiyorsun herhalde?" Reid başıyla onayladığında kadın hayal kırıklığı içinde cıkladı. Bir adım yaklaşı-rak yüzünü inceledim. Bir şekilde... tanıdık geliyordu. Sanki onunla daha önce tanışmış gibiydim. Ve kadının hayal kırıklığı –tereddütle etrafa baktım– bir numara gibi geliyordu. Zenna hâlâ arkamızda gülümsüyordu ve bu gülümseme Seraphine, Toulouse ve Thier-ry'ye de yayılmıştı. Madam Sauvage onlara göz kırptı. "Eh, Mösyö le Blanc, nasıl yapalım? Bir *anlaşma* yapmıştık *hatırlarsan*."

Reid kasvetli bir şekilde başıyla onayladı. "Sizin için başka bir inci temin edeceğim *madame*. Söz veriyorum."

"Sen" –Madam Sauvage parmaklarını yavaşça açtığında avu-cunda bir avuç tohum duruyordu– "tohumları *dıkmek* için söz vermiştin."

Hepimiz onlara bakakaldık.

"Siz bunu nasıl?.." diye lafa başladı Reid.

Kadının koyu gözleri parıldadı. Tohumları Reid'in eline bastır-dı, "Gerçekten uğurlu bir yer. Eğer onları ekersen –onlara *özen gös-terirsen*– büyüyeceklerdir." Reid kıpırdamayıp da yalnızca tohum-ları bariz şüpheyle incelediğinde Madam Sauvage onun göğsünü dürttü. "Ee, ne bekliyorsun? Hemen ekl Genleşmiyorum burada."

"*Küreğim yok...*"

Lou sabırsız bir iç çekişle elini salladı ve tohumlar keskin bir büyü patlamasıyla dışa doğru uçarak koruya saçıldı. Bir sonraki saniyede, kendi kendilerine toprağa gömüldüler. "İşte." Kolunu Re-id'in koluna geçirdi. "Ödeştik mi? Bu saçma anlaşmayı onurlandır-dık mı?"

Madam Sauvage'in cevabı olarak yerden ağaçlar fırl

Armut ağaçları.

Hızla göğe tırmandılar, beyaz çiçekler açtı ve bunlar dökülerek yerlerine sert, yeşil meyveler bıraktılar. Toplamda bir düzine – ekilen her tohum için bir ağaç. Lou'nun nefesi kesilirken Reid öylece bakakaldı. Beau geriye sıçradı ve Madame Labelle inanamıyormuş gibi daldan sarkan meyvelerden birine uzandı. Lou başını iki yana sallayarak yaşlı kadınla yüzleşmek için döndü. "Kimsiniz siz?"

Madam Sauvage, Lou'ya imalı bir şekilde bakarak eğildi. "Bir dost."

Başka bir söz söylemeden döndü ve topallayarak yanımızda bittiği hızla, ardında sadece kendine özgü bir koku bırakarak gidiyordu... *Toprak* kokusu. Taze ot, çam özü ve armut kokusu. Hâlâ gülümseyen Zenna, Seraphine, Toulouse ve Thierry onu takip etti.

Lou, ağzı bir karış açık hâlde gitmelerini izledi, ta ki beklenmedik bir kahkaha koparana dek. Ta ki gülmekten nefesi kesilene dek. Reid'e döndü, sevinç gözyaşları turkuaz gözlerine dolmuştu. "Meraklı orospu çocuğu..."

Ancak gerisini duymadım. Çünkü korunun kenarında, Madam Sauvage bakışlarıma karşılık vermek için arkasına döndü. *Benim* bakışlarıma. Küçük bir gülümsemeyle başını arkamdaki bir şeye doğru eğdi.

"Ansel."

Sesi duymamla, varlığını hissetmemle arkama döndüm. Şimdi tanımıştım onu, bana kendim kadar yakındı.

Dağın aşağısındaki patikada iki figür duruyordu. Adamın saçları ve çenesi benimki gibiydi. Kadının da gözleri ve teni. "Hazır mısın, hayatım?" Kadın bana zeytuni elini uzattı ve gülümsemesi – gülümsemesi hep hayal ettiğim kadar sıcaktı. Bu yaz gecesi kadar sıcak.

"O çocuk yine seni soruyor," dedi adam, kadının omuzlarına bir kol sararak. "Etienne."

İsmi duymamla içimde kelebekler uçtu.

İstemsizce, ayaklarım onlara doğru sürüklendi, dudaklarım bir

gölümsemeyle kıvrıldı. Ancak son bir bakış atmadan edemedim – Lou'ya, Reid'e, Coco'ya, Beau'ya. Her bir gövdeyi hissederek, yaprakları inceleyerek armut ağaçlarının etrafında dolandılar. Terrence, Liana ve Manon'la birlikte güleştüler.

Eğer onları ekersen –onlara özen gösterirsen– büyüyeceklerdir.

Gülüşüm genişledi. Madam Sauvage ortadan kaybolmuş, onları yeni hayatlarını yaşamaya bırakmıştı.

Annemin elini tutarak ben de aynısını yaptım.

TEŞEKKÜRLER

Sadece bu kitabın yaratılması için değil, aynı zamanda tüm bu serinin yaratılması için birçok kişiye çok şey borçluyum. Sadece gelecek olursam, onlardan en önemlisi de *sensin*. Okurum. *Teşekkür ederim* demek minnettarlığımı ifade edemeyecek kadar sıradan bir ifade gibi görünüyor ama gerçekten, hepinizin ne kadar nazik, ne kadar coşkulu olduğunuzu düşündüğümde göğsümde kabaran duyguyu hiçbir kelime tarif edemez. Pandemi, *Yılan ve Güvercin*'in yayımlanmasından sadece aylar sonra ortaya çıkmasına rağmen, her biriniz bu kitapları desteklemek için elinizden geleni ardınıza koymadınız. Güzel fotoğraflar, illüstrasyonlar, cosplay'ler, şarkı sözleri, kısa videolar – şimdi onları düşününce bile boğazım düğümleniyor. Son üç yıl hayatımı değiştirdi ve okurlar bunun merkezi olmaya devam ediyor. Lou ve Reid'den, Coco'dan, Ansel'den, Beau'dan ve *benden* sana teşekkürler, teşekkürler, *teşekkürler*.

Jordan, sana milyonlarca kez söyledim ama tekrar söyleyeceğim – bu kitabı sensiz yazamazdım. Yazarlar benden rehberlik istediğinde, sık sık onlara sevdikleri şeyi bulmalarını ve taviz vermeksizin o şeyin üstüne gitmelerini söylerim. Kendi tavsiyeme uymam için bana izin veriyorsun. Bu kitap – *bütün* kitaplarım – *senin* katkı olmadan içinde yarısı kadar zekâ, yarısı kadar öpüşme, yarısı kadar

eğlence bulundurmazdı. İlham perim misin? Muhtemelen. Seni Ay ve Satürn kadar seviyorum.

RJ, Beau, James ve Rose, kelimeler size olan sevgimin derinliklerini asla aktaramayacak. Bu son teslim tarihi bir yük olabilirdi ama olmadı. Sabrınız için teşekkür ederim. Anlayışınız için teşekkür ederim. Birlikte çılgın hayallerimizin peşinden koşarken gösterdiğiniz sevgi, saygı ve destek için teşekkür ederim. Zane ve Kelly –ve Jake, Brooke, Justin, Chelsy ve Lewie– ailemizi seçemeyiz ama seçebilsek bile yine de sizi seçerdim. Topluca benim direnç kaynağım olduğunuz için teşekkür ederim. Hepinizi tahmin ettiğinizden daha çok seviyorum.

Jordan, Spencer, Meghan, Aaron, Adrienne, Chelsea, Courtney, Austin, Jamie, Josh, Jake, Jillian, Aaron, Jon ve Kendall, sizler bu dünyadaki en sevdiğim insanlarsınız ve hem bana hem de kitaplarıma gönülden verdiğiniz destek benim için çok değerli. Hiçbirinizi hak etmiyorum. Katie, Carolyn, Isabel, Kristin, Adrienne, Adalyn ve Rachel, gerçek hayatta arkadaş olan yazım arkadaşlarının çok özel bir yanı var ve sizlere arkadaşım demekten daha fazla onur duyamazdım.

Sarah, yanımda bu kadar sıcak ve ulaşılabilir bir menajer olduğun için kendimi inanılmaz derecede minnettar hissediyorum. Erica, olağanüstü editörüm, sonsuz sabrın ve bu seriye aktardığın yanılmaz vizyonun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. (Ve bir sonraki son teslim tarihimin yetiştireceğime söz veriyorum! Söz veriyorum!) Stephanie Guerdan, seninle çalışmak çok güzeldi. Alexandra Rakaczki ve Jessica White, keskin gözleriniz için çok minnettarım ve aynı şekilde bir sonraki kitabımda Célie ya da Philippe olmayacağına söz veriyorum! Allison Brown, bu seriye harcadığın tüm zaman ve enerji için teşekkür ederim. Jessie Gang ve Alison Donalty, bu kapaklar aklımı başımdan almaya devam ediyor, bu serinin başarısının çoğunu sizin ve Katt Phatt'ın becerilerine bağlıyorum. Rachel Horowitz, Sheala Howley ve Cassidy Miller'in yanı sıra Sophie Kossakowski, Gillian Wise, Sam Howard, Karen Radner ve tüm

satış ekibi, perde arkasında bu kitapları başarılı kılmak için yaptığı-
nız çalışmalara teşekkür ederim.

Mitch Thorpe, Michael D'Angelo, Ebony LaDelle, Audrey Dies-
telkamp ve Epic Reads'daki tüm ekip – hepiniz birer rock yıldızısı-
nız. Gerçekten, bu seriye gösterdiğiniz coşku ve desteğin yanı sıra
sağladığınız kaynaklar ve fırsatlar için size ne kadar teşekkür etsem
azdır.

Shelby Mahurin'ın İntipide

SHELBY MAHURIN,

Indiana'nın kırsal kesiminde, çubukların sihirli değneğe, ineklerinse ejderhaya dönüştüğü küçük bir çiftlikte büyüdü. Hayal gücü hiç azalmadığından her gün hayal ürünü varlıklar gerçekmiş gibi yapmaya devam ediyor. Bunu yaparken artık inekler yerine kelimeleri kullanıyor tabii. Çok uzun boylu kocası ve yarı yabani çocuklarıyla birlikte, hâlâ çocukluğunu geçirdiği çiftliğin yakınında yaşıyor.

www.shelbymahurin.com

KADERİN BİRLEŞTİRDİĞİ İKİ ÂŞIKTIK BİZ

Lou bütün hayatını annesinden ve avcılardan kaçarak geçirmişti. Reid ise cadıları kovalayarak. Beraber olabilmek için tüm imkansızlıklara kafa tutan bu çift şimdi yine omuz omuza durmuş, yıkıcı kayıpları için alacakları intikamı planlıyordu.

KAZIK VE KİBRİTİN

Ancak karanlık, görünenden daha yakındı. Lou'yu çoktan ele geçirmişti ve onu geri getirmek için bu kez sadece aşk yetmeyecekti. O kendi içinde ölüm kalım savaşı verirken, cadılar onlara karşı birleşiyor ve yeni bir dünyanın kapıları aralanıyordu.

YAŞAM VE ÖLÜMÜN

Lou hakkı olan tahta oturup Morgane'in hükmüne son vermek için mutlaka geri dönmeliydi. Bu noktada Reid'i kritik bir karar bekliyordu. Kötülüğün her koldan saldırdığı bu son savaşı kazanabilmek uğruna aşkını mı, benliğini mi yoksa geleceğini mi feda edecekti?

TANRILAR VE CANAVARLARIN

